

294.553
P. 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਅਥ ਪਾਰਸਕੁ ਗਲਿਖ ਜਤੋ॥

॥ ਅਥ ਪਿਅ ਉਅਪਣੀਪਛਾਣਕਾ॥ ॥ ਉਸਤਤਿ ਅਰੁ ਬਰਾਈ ਅਬਰਕੇਤਰੇ ਅਰੁ ਮੇ
ਪਕੀਬੁਦਾ ਅਰੁ ਪਤ ਬਨਾਸਪਤੀਕੇ॥ ਅਰੁ ਰੇਤਕੇਕਿਣਕਾ॥ ਅਰੁ ਅਕਾਸ ਅਰੁ ਪ੍ਰਿਥਵੀਕੇ॥
ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਅਉਕੇਤੁਲਉਸੀਮਹਾਰਾਜਕੇਲੀਏਹੈ॥ ਏਕੇਹੈਤੀਏਨਾਸਤੀਨਿਸਕੇਹੈਤੀਏ
॥ ਅਰੁ ਸਤਿਚਿਤਿਅਨੰਦਨਿਸਕੇਗੁਣਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਸਕਾਈਸ੍ਰੁ ॥ ਅਰੁ ਉਸਕੀਪੂਰਨਤਈ
॥ ਅਰੁ ਸਮਰਥਤਕੇਕੇਈਜੀਉਪਛਾਣਨਹੀਸਕਤਾ॥ ਬਹੁੜਉਸਕੇਸਿਪੂਰਨਪਛਾਣਣੇ
ਕੇਮਾਰਗਕਉਕੇਈਨਹੀਪਾਇਸਕਤਾ॥ ਅਰੁ ਉਸਮਹਾਰਾਜਕੀਵਿਸਥਿਤਿਖੇਕਿਸੀ
ਅਵਰਜੀਵਕੀਸਮਰਥਤਾਅਰੁ ਬਲੁਨਹੀਚਲਸਕਤਾ॥ ਤਾਤੇਜੇਮਹਾਪੁਰੁਖਸਚਿ
ਅਰੁ ਹੈਸੇਉਨਕੀਅਵਸਥਾਕਾਅੰਤੁਭੀਇਹੀਹੈ॥ ਜੇਵਹੁਭੀਉਸਕੇਸਿਪੂਰਨਪਛਾਣਣੇਵੇ
ਖੇਅਪਣੀਅਸਮਰਥਤਾਵਰਨਨਕਰਤੇਹੈ॥ ਬਹੁੜਦੇਵਤੇਅਰੁ ਬਰੇਈਸ੍ਰੁਭੀਮਹਾਰਾਜ
ਕੀਉਸਤਤਿਅਰੁ ਬਰਾਈਵੇਖੇਪੁਲੀਲਪੁਤਾਮਾਨਤੇਹੈ॥ ਅਰੁ ਮਹਾਬੁਧਿਵਾਨਹੁਕੀ
ਬੁਧਿਭੀਉਸਕੀਆਦਿਪ੍ਰਕਾਸਅਰੁ ਸਮਰਥਤਾਵੇਖੇਵਿਸਮਾਦਤਾਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ
॥ ਬਹੁੜਜਗਿਆਸੀਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨਭੀਉਸਕੇਦਰਬਾਰਕੀਨਿਕਟਿਤਾਕੀਛੁੰਦਵੇਖੇ
ਵਿਸਮਾਯਹੋਇਰਹੇਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਸਕੇਸਰੂਪਕਾਪਵਣਾਸਿਕਲਪਵੇਖੇਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੀਹੋਤਾ
॥ ਬਹੁੜਉਸਕਾਸਮਾਵਣਾਅਰੁ ਅਕਾਰੁਅਸਬੂਲਾਵਿਸਟਿਤਉਤੇਵਿਲਖਣਹੈ॥ ਇਸੀ
ਕਾਰਨਤੇਬੁਧੁਪੀਨੇਤੁਹੁਕੀਵਿਸਟਿਉਸਕੇਸਰੂਪਦੇਖਣੇਵੇਖੇਮੰਦੋਹਜਾਤੀਹੈ॥ ਤਾਤੇ
ਰਬਬੁਧੁਕਾਛਲੁਇਹੀਹੈ॥ ਉਸਕੀਜੇਮਹਾਰਾਜਕਾਗੀਗੀਕਉਦੇਖਕਾਰਿ ॥ ਰਾਜ
ਕਉਪਛਾਣਹਿ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀਮਨੁਖਕਾਮੇਸਾਅਧਕਾਰਨਹੀਜੇਉਸਕੇਸਰੂਪਕੀਬਰੁ
ਕਾਬੀਰਾਹੁਕਰੈ॥ ਜੇਵਹੁਕੇਸਾਹੈ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀਅਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਹਭੀਕਿਸੀਕਉਪਰਵਾਨੁਨਹੀ
ਜੇਏਖਣਮਤੁਭੀਉਸਕੀਅਸਚਰਜਕਾਗੀਗੀਸੇਅਚੇਤਹੋਤਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਉਨਜਾਣੇ
ਗੀਗੀਕਾਕਰਤਾ॥ ਅਰੁ ਅਸਰਾਕਉਨਹੀ॥ ਤਾਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਕਾਗੀਗੀਰਚਿ

ਦੇਖਕਰਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣੈਜੇਇਹਸਰਬਜਗਤਭੀਉਸਮਹਾਰਜਕੇਈਸ੍ਵਰਜਕਾਪ੍ਰਤਿਮ
 ਬੈਠੇ। ਅਰੁਉਸਹੀਕੇਤੇਜਕਾਪ੍ਰਕਾਸ਼ਹੈ। ਬਹੁੜਸਰਬਅਸਰਰਜਕੀਜੇਰਚਨਾਹੈਸੋਉਸ
 ਹੀਕਾਅਨੁਭਵਹੈ। ਅਰੁਸਭਕਿਛੁਉਸਕੇਸਰੂਪਕਾਅਭਾਸਹੈ। ਤਾਤੇਸਰਬਪਦਾਰਥਉ
 ਸਹੀਤੇਉਤਪਤਿਹੁਏਹੈ। ਅਰੁਉਸਹੀਵਿਖੇਇਸਥਿਤਿਹੈ। ਤਾਪਰਜਾਇਹੁਜੇਸਭਕਿਛੁਉ
 ਹੀਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਕੋਈਪਦਾਰਥਭਗਵੰਤਕਾਸਕਤਿਬਿਨਾਪ੍ਰਕਰਇਸਥਿਤਿਨਹੀ।
 ਤਾਤੇਸਭਕਿਸੀਕਾਅਸਰਉਹੀਹੈ। ਬਹੁੜਉਸਕੇਪ੍ਰਤਿਮਜੇਸਿਤਜਨਹੈ। ਸੇਵਹੁਭੀਜਗਿ
 ਆਸੀਅਕਉਸਭਮਾਰਗਵਿਖਵਣੇਹਾਰੇਹੈ। ਅਰੁਭਗਵੰਤਕੇਗੁਹਜਭੇਦਵਿਖਵਣ
 ਹਾਰੇਹੈ। ਅਰੁਪਰਮਦਇਆਲੂਪਹੈ। ਤਾਤੇਉਨਕੋਭੀਮੇਰੀਨਮਸਕਾਰੇਹੈ। ਅਬਇਸਤੇ
 ਆਗੇਅੰਧੇਜਾਣੁਭੀਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕਉਭਗਵੰਤਨੇਵਿਅਰਥਖੇਲਣੇਅਰੁਹਸਣੇਕੇਨਾਮ
 ਤਉਤਪਤਿਨਹੀਕੀਆ। ਤਾਤੇਇਸਮਾਨੁਖਕਾਪਦੁਭੀਮਹਾਉਤਮਹੈ। ਅਰੁਭੇਭੀਅਧਿਕਾਰੇ
 ਇਸਕਉ। ਅਰੁਜਦਪਇਹਜੀਵਅਨਾਦਿਨਹੀ। ਅਰਥਇਹੁਜੇਉਤਪਤਿਕੀਆਹੁਆਹੈ
 ਪਰਤਉਭੀਅਬਿਨਸੀਰੂਪਹੈ। ਅਰੁਜਦਪਇਸਜੀਵਕਾਸਰੀਰਅਸਥੂਲਤਤੁਕਰਿਗਰਿ
 ਆਹੁਆਹੈ। ਪਰਇਸਕਾਨਿਰੰਦੇਜੇਰੰਤਨਰੂਪਹੈਸਮਹਾਉਤਮਅਰੁਅਮਰਹੈ। ਬਹੁੜਜਦਪ
 ਇਸਜੀਵਕਾਸੁਭਾਵਾਦਿਉਤਪਤਿਵਿਖੇਪਸੂਅਰੁਅਰੁਸਿੰਘਹੁ। ਅਰੁਭੂਤੁਕੇਸੁਭਾਵ
 ਸਾਥਮਿਲਿਆਹੁਆਹੈ। ਪਰੁਇਸਕਉਜਬਜਤਨਕੀਕੁਠਾਲੀਵਿਖੇਡਾਲੀਐ। ਤਬਨੀਚ
 ਸੁਭਾਵਹੁਕੀਮੇਲਤੇਸੁਪਸਰੂਪਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਭਗਵੰਤਕੇਦਰਸਨਅਰੁਦਰਬਾਰਕਾਅ
 ਧਿਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਪ੍ਰਸਿਧਿਹੁਅਜੇਅਧਿਗਤਿਮਹਾਰਸਤਲਹੈ। ਅਰੁਉਧ
 ਗਤਿਜੇਦੇਵਤੇਹੈ। ਸੇਵਿਹਸਭਹੀਇਸੀਮਾਨੁਖਕੀਗਤਿਹੈ। ਜੇਅਧਿਗਤਿਵਿਖੇਜਾਵਣ
 ਇਹੁਹੈ। ਜੇਪਸੂਅਰੁਸਿੰਘਹੁਕੇਸੁਭਾਵਾਵਿਖੇਗਿੜਨਾ। ਅਰੁਭੁਇਹੁਜੇਭਗਹੁਅਰੁਕੋਪਕੇ
 ਵਸੀਕਾਰੁਹੋਵਣਾ। ਬਹੁੜਉਰਧਗਤਿਜਾਵਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਦੇਵਤਿਅਹੁਕੇਸੁਭਾਵਵਿਖੇ
 ਇਸਥਿਤਿਹੋਵਣਾ। ਅਰੁਭਗਹੁਅਰੁਕੋਪਕਉਵਸੀਕਾਰੁਕਰਕੈਆਪਣੇਅਧੀਨਗਾਖਣਾ
 ਜੇਇਨਕੇਜਬਅਪਣੇਵਸਿਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਭਗਵੰਤਕੀਭਗਤਿਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਤਾਹੈ
 ਜੇਦੇਵਤਿਅਹੁਕਾਸੁਭਾਵਾਇਹੀਹੈ। ਅਰੁਮਨੁਖਕੀਉਤਮਅਵਸਥਾਭੀਇਹੀਹੈ। ਅ
 ਰੁਇਸਮਾਨੁਖਕਉਭਗਵੰਤਕੇਦਰਸਨਕਾਅਨਿਦਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਏਕਾਖਿਣਭੀ
 ਉਸਕੇਸਰੂਪਤੇਇਤਰਠਹਿਰਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਰੁਉਸੀਦਰਸਨਕਾਅਨਿਦਉਸਕਉਸੁ
 ਰਗਰੂਪਭਾਸਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਹਅਸਥੂਲਸ੍ਵਰਗਜੇਮਹਾਰਹੁਅਰੁਕਾਮਾਦਿਸ੍ਵਰਗ
 ਕਾਇਸਥਾਨਹੈ। ਸੇਤਿਸਕਉਤੁਛਰੂਪਜਾਨਤਾਹੈ। ਪਰੁਇਹੁਜੇਮਨੁਖਰੂਪ

ਸਿਧਾਂਤਿ ਉਤਪਤਿ ਵਿਖੇ ਨੀਚ ਅਰੁ ਮਲੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤਿ ਪੁਰੁਖਾਰਥ ਅਰੁ ਸਾਧਨਿ
ਨਾਕਿ ਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੁਰਨ ਪਦ ਕਉ ਨਹੀ ਪਹੁਚਤਾ। ਜੇ ਸੇਤਾਂ ਬੇ ਅਰੁ ਅਵਰੁ ਪਾਤੁ ਕਉ ਪਾਰਸਥਿ
ਨਾਦੁ ਰਨ ਕਰਨ ਕਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਵਿਦਿਆ ਕਉ ਭੀ ਸਭ ਕਉ ਨਹੀ ਪਛਾਣ ਸਕਤ
। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਮਨੁ ਪਰੁਪੀ ਜੇ ਪਾਤੁ ਹੈ। ਸਿਤਿ ਸਕਉ ਪਸੁ ਅਹੁ ਕੇ ਸੁਭਾਵੁ ਪੀ। ਮੇਲ ਤੇ ਸੁਖ ਕਰਣ
। ਅਰੁ ਪੁਰਨ ਭਾਗੁ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਣਾ ਸਿਧਿ ਹਭੀ ਵਿਦਿਆ ਮਹਾਰਾਗੁ ਹਜੇ ਹੈ। ਅ
ਰੁ ਏਨੀ ਨਹੀ ਜਾਣ ਸਕਤਾ। ਤਤਿ ਇਹੁ ਜੇ ਗਿਥ ਹੋ ਸੇ ਮਾਨੁ ਭਾਗੁ ਕਾ ਪਾਰਸੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਇ
ਸ ਵਿਖੇ ਜੇ ਉਦਰ ਵਚਨ ਹੈ। ਸੇ ਈ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਤਿ ਇਸ ਗਿਥ ਕਾ ਨਾਮ ਪਾਰਸ ਭਾਗੁ
ਖਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਾਰਸ ਉਤਮਤਾ ਈ ਕਾਨਾ ਮੁਹੈ। ਪਰੁ ਵਰੁ ਪਾਰਸ ਜੇਤਾਂ ਬੇ ਕਉ ਸੁਰਨ ਕ
ਰਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਅਸਥੂਲ ਅਰੁ ਨੀਚ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇਤਾਂ ਬੇ ਅਰੁ ਸੁਰਨ ਵਿਖੇ ਰੀਗੀ ਕਉ
ਦੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਸੁਰਨ ਕਰ ਕੇ ਮਾਇਆ ਹੀ ਕੇ ਭੋਗ ਪ੍ਰਾ। ਤਿਉ ਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਮਾਇਆ ਮਾਪ ਹੀ
ਨਾ ਸਵਿਤ ਹੈ। ਤਤਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਭੋਗ ਭੀ ਅਲਪ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਬਹੁਤ
ਇਹੁ ਜੇ ਨਿਰਵਰਤ ਵਚਨ ਰੂਪੀ ਪਾਰਸ ਹੈ ਸੇ ਮਹਾਵਸੇਖ ਤੇ ਵਸੇਖ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਨਹੁ
ਵਚਨ ਹੁਕਾਰਿ ਮਹਾਰਾਸਾਤ ਲਤੇ ਉਰਧ ਗਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਇਸੁ ਅਧਿਗਤਿ
ਅਰੁ ਉਰਧ ਗਤਿ ਵਿਖੇ ਬਰੁ ਭੇਦ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਹੁ ਮਨੁ ਖਨਿ ਰਮਣੁ ਸੁਭਾਵੁ ਰੂਪੀ ਉਰਧ
ਗਤਿ ਕਉ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਥਿਨਾ ਸੀ ਭਾਗੁ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਵਹੁ ਕੇ ਸਾਸੁ ਪੁੰ ਹੈ। ਜੇ
ਉਸ ਕਾ ਕਾਲ ਅਰੁ ਅੰਤ ਨਹੀ। ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਮੇਲੁ ਭੀ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਖੇ ਕਦਾਚਿਤ
ਸਪਰਸਨ ਹੀ ਕਰਤੀ। ਤਤਿ ਇਸ ਗਿਥ ਕਾ ਨਾਮ ਪਾਰਸ ਭਾਗੁ ਕਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਰਸ ਕੀ ਸੇਭਾ ਭੀ
ਵਿਸਟਿ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਕਹੀ ਹੈ। ਤਤਿ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇਤਾਂ ਬੇ ਅਰੁ ਅਵਰੁ ਪਾਤੁ ਤਬ ਹੀ ਸੁਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤ
ਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪਾਰਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਸੇ ਇਹੁ ਅਸਥੂਲ ਪਾਰਸ ਭੀ ਸਰਬ ਭੋਗੁ ਅਰੁ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕੇ
ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ। ਸੇ ਕਿਸੀ ਸਿਧ ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਮਹਾਰਾਜੇ ਕੇ ਭੀ ਰਾਗ ਵਿਖੇ ਹੋਤਾ ਹੈ
। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਸੁਖ ਮਪਾਰਸ ਭੀ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਭੀ ਰਾਗ ਵਿਖੇ ਹੀ ਹੈ। ਸੇ ਭੁਗਵੰਤ ਕਾ ਭੀ ਰਾਸਿਤ
ਨਨੁ ਕਾਰਿ ਦਾ ਹੈ। ਤਤਿ ਜੇ ਕੇ ਈ ਪੁਰੁਖ ਇਸ ਪਾਰਸ ਕਉ ਸਿਤੁ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬਿਨ ਅੰਗ ਭੇਦ ਵਿ
ਖੇ ਚੁਛਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਭਟਕਤਾ ਫਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਛੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ।
ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਵਹੁ ਪੁਰੁਖੁ ਅੰਤ ਕਾਲ ਨਿਰਧਨਤਾ ਈ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੁਭੇ ਮਦ
ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਅੰਤੁ ਮਨੀ ਹੁਆ ਥਾ ਸੇ ਪੀਛੇ ਨਿਰਤੇ ਜਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤਿ ਭੁਗਵੰਤ ਨੇ ਅਪੁ
ਣੀ ਦਇਆ ਕਰ ਕੇ ਇਹੁ ਭੀ ਬਰੁ ਉਪਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੇ ਸਿਤ ਜਨਨੁ ਕਉ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਕ
ਲਿਆਣ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਭੇ ਜਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਵਹੁ ਸਿਤ ਜਨ ਵਚਨ ਰੂਪੀ ਪਾਰਸ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਰਹਿ

॥ ਅਰੁ ਜੀਵਹੁ ਕਉ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਹਿ ॥ ਜੇ ਇਸ ਰਿਦੇਹੁ ਪੀਧਾ ਤਕਉ ਸਾਧਨਾਹੁ ਪੀਕੁ ਹਾਲੀ ॥
ਵਿਖੇਕਿਉ ਕਾਰਿਗਾਖੀ ॥ ਅਰੁ ਮਲੀਨ ਸੁਭਾ ਵਹੁ ਕਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਵਰਕੀ ॥ ਅਰੁ
ਉਤਮ ਸੁਭਾ ਵਹੁ ਕਉ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀ ॥ ਤਬ ਸਿਤ ਜਨਮੁ ਕਉ ਪਦੇਸੁ ਕਰਿ ਕੇ
ਇਹ ਮਾਨੁਖਾਨੀ ਚ ਸੁਭਾ ਵਹੁ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤੇ ॥ ਅਰੁ ਨਿਰਮਲ ਸੁਭਾ ਵਹੁ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ॥
ਸੇ ਇਹੁ ਵਰਨਹੁ ਪੀਪਾਰ ਸਕਾਤੁ ਤਪਰਜ ਇਹੀ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁਤੇ
ਵਿਰਕਤ ਚਿਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸਰਣਿ ਆਵੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਮੰਗਾ ਪੁਰਖੁ ਭੀ ਕਹਾਏ ਜੇ
ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਉ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਆਪ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸਰਣਿ ਬਿਖੇਲਿ ॥ ਸੇ ਵਹੁ
ਸਿਸਰ ਬਿਦਿਆ ਕਾਤੁ ਤਪਰਜ ਇਹੀ ॥ ਅਰੁ ਜਦ ਪਇਸ ਕਾ ਵਖਾਣ ਭੀ ਬਹੁਤਾ ਵਿਸ
ਤਾਰ ਕਰ ਸਮਝਾਇ ਆਜਾਤਾ ॥ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਇਸ ਕਾ ਪਛਾਣ ਨਾ ਚਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਹੇ ਤਾ
ਹੀ ॥ ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਇਹੀ ਹੋਏ ਜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਉ ਪਛਾਣੈ ॥ ਬਹੁਤ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਛਾਣੈ ॥
ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਹੁ ॥ ਜੇ ਮਾਇਆ ਕਉ ਪਛਾਣੈ ॥ ਬਹੁਤ ਪਰਲੋਕ ਕਉ ਪਛਾਣੈ ॥
॥ ਅਥ ਪਹਿਲਾ ਧਿਆਉ ਆਪਣੇ ਪਛਾਣਣੇ ਕਾ ॥ ੧ ॥ ਤਤੇ ਮੇਸੇ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇ ਆਪੁ
ਣੇ ਆਪੁ ਕਾ ਪਛਾਣਨਾ ਇਹੀ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਪਛਾਣਣੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਤੀ ॥ ਸੇ ਇਸੀ ਪਰਮਾ ਪੁਰਖੁ
ਭੀ ਕਹਾਏ ॥ ਜੇ ਜਿਸਨੇ ਆਪੁਣੇ ਮਨ ਕਉ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ਸੇ ਤਿਸਨੇ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਆਪੁਣੇ ਸਾਰਿ
ਬੋਲ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ਬਹੁਤ ਸਾਂਈ ਭੀ ਕਹਾਏ ॥ ਜੇ ਮੇਨੇ ਆਪੁਣੇ ਲਛਣ ਜੀਵਹੁ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਪ੍ਰ
ਗਟ ਕੀਏ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਆਪ ਕਉ ਪਛਾਣ ਕਰਿ ਮੁਕਤਿ ਭੀ ਪਛਾਣਹਿ ॥ ਤਤੇ ਹੋਭ
ਈ ਤੇਰੇ ਸਮਾਨੁ ਤੁਝ ਕਉ ਅਵਰੁਪਦਾਰਥ ਕੋਈ ਨਿਕਟਿ ਨਹੀ ॥ ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਜਬ ਤੂੰ ਆਪ ਕਉ ਭੀ
ਨ ਪਛਾਣਹਿ ॥ ਤਬ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਛਾਣਹਿਗਾ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਤੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰ
ਕਾਰ ਕਰੈ ॥ ਜੇ ਮੇ ਤਉ ਆਪ ਕਉ ਪਛਾਣਤਾ ॥ ਸੇ ਤੇਰਾ ਇਹੁ ਕਹਣਾ ਵਹੁ ॥ ਕਤੇ ਤੇ ਜੇ ਸਾ
ਤੂੰ ਆਪ ਕਉ ਪਛਾਣਤਾ ॥ ਸੇ ਮੇ ਸਾ ਪਛਾਣਨ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਪਛਾਣਣੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਤੀ ਨਹੀ ॥ ਇਸ
ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਸਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪ ਕਉ ਸਗੀਰਾ ਅਰੁ ਸਿਰਹਾ ਥਪਾਵਾ ॥ ਅਰੁ ਤੁਚਾ ਮਾਸ ਅਸਬੁ ਲਜੇ
ਤੂੰ ਪਛਾਣਤਾ ॥ ਅਥਵਾ ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ ਵਿਖੇ ਜਬ ਤੂੰ ਭੂਖਾ ਹੋਤਾ ॥ ਤਬ ਅਰੁ ਰਕਉ ਚਾਹੁ
ਤਾ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਕੋ ਪਵਨ ਹੋਤਾ ॥ ਤਬ ਲਗਾਈ ਕਰਤਾ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਕਾ ਮਾਇ ਕੋ ਭੋਗ ਕਉ
ਚਾਹਤਾ ॥ ਤਬ ਉਸਹੀ ਸਿਕਲ ਮਾਇਖੇਲੀ ਨਹੋ ਜਾਤਾ ॥ ਸੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪਛਾਣਣੇ ਬਿ
ਖੇ ਸਰਬ ਪਸੁ ਭੀ ਤੇਰੇ ਸਮਾਨੇ ॥ ਤਤੇ ਤੁਝ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਚਾਹੁ ਪ੍ਰਕਾਪਛਾਣਨਾ
ਚਹੀਤਾ ॥ ਜੇ ਮੇ ਵਸਤੁ ਕਿਆ ॥ ਅਰੁ ਕਹਾਤੇ ਆਇਆ ॥ ਬਹੁਤ ਕਿਸ ਅਸਥਾਨ ਵਿ
ਖੇ ਜਾਵਉਗਾ ॥ ਅਰੁ ਕਿਸ ਸਿਸਾਰ ਵਿਖੇ ਜਾਵਉਗਾ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਵਿਖੇ ਕਿਸ ਕਾਰ

ਜਨਮਿਤਾਇਆਹੋਅਰੁਕਿਸਕਰਜਕੇਨਮਿਤਗੁਰਵਤਨੇਮੁਸਕਉਉਤਪਤਿਕੀਆਹੋ॥
 ਅਰੁਮੇਰੀਭੁਲਾਈਕੀਆਹੋ॥ ਅਰੁਕਿਸਵਿਖੇਰੋ॥ ਅਰੁਗੁਰਗਿਣਤਾਕੀਆਹੋ॥ ਬਹੁੜਤੇ
 ਰੇਵਿਖੇਜੇਪਸੁਅਹੁਅਰੁਦੇਵਤਿਅਹੁਕੇਸੁਭਾਵਏਕਠੇਉਤਪਤਿਕੀਏਹੋ॥ ਸਿਏਨਹੁਵਿਖੇਤੇਰਾ
 ਪਬਲਸੁਭਾਵਕਵਨਹੋ॥ ਬਹੁੜਇਸਪ੍ਰਕਾਰਭੀਪਛਾਣਹੋ॥ ਜੇਤੇਰਾਅਪੁਣਾਸੁਭਾਉਕੀਆ
 ਹੋ॥ ਅਰੁਪਰਮਸੁਭਾਵਕਉਨਹੋ॥ ਸਿਏਹੁਜਬਤੇਨੇਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਪਛਾਣਿਆ॥ ਤਬਅਗੇਅ
 ਪਣੀਭੁਲਾਈਕੀਸਰਪਾਭੀਕਰਸਕਹਿਗਾ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਭਾਕਿਸੀਕੀਭੁਲਾਈਅਰੁਪੁਰਨ
 ਤਾਈਅਰੁਅਹੁਰੁਭਿਨਿਭਿਨਹਹੀ॥ ਜੇਜੇਪਸੁਅਹੁਕੀਭੁਲਾਈਅਰੁਪੁਰਨਤਾਸਿਵਣਖਾਵ
 ਏਅਰੁਜੁਪਕਰਣੇਤੇਇਤਰਕੁਛਨਹੀ॥ ਤਤੇਜਬਤੂੰਆਪਕਉਪਸੁਜਾਨਤਾਹੈਤਬਦਿਨਰਾਤ
 ਵਿਖੇਇਹੀਪੁਰਖਾਰਥਕਰੁਜੇਪੇਟਅਰੁਇਫੀਅਹੁਕੀਪਾਲਨਾਹੋਵੇ॥ ਬਹੁੜਸਿਘਹੁਕੀਪੁਰ
 ਨਤਾਈਇਹੁਹੋ॥ ਜੇਭਾਨਾਅਰੁਕੇਪਵਨਹੋਵਣਾ॥ ਅਰੁਭੂਤਪ੍ਰੇਤਹੁਕਾਸੁਭਾਵਜੁਹੋਸੇਛਲੁ
 ਅਰੁਪ੍ਰੀਚਹੋ॥ ਸੇਜਬਤੂੰਸਿਘਅਥਵਾਭੂਤਹੋ॥ ਤਉਇਸੀਸੁਣਵਦਿਖੇਇਸਥਿਤਹੋ॥
 ਤਬਅਪਣੀਪੁਰਨਤਾਈਕਉਪਤਿਹੋਵਹੀ॥ ਅਰੁਦੇਵਤਿਅਹੁਕੀਪੁਰਨਤਾਈਅਰੁ
 ਭੁਲਾਈਅਰੁਅਹੁਰੁਭਗਵਿਤਕਾਦਰਸਨਹੋ॥ ਭੋਗਵਾਸਨਾਅਰੁਕੇਪੁਜੇਪਸੁਅਹੁਅਰੁਸਿ
 ਘਹੁਕਾਸੁਭਾਵਹੋ॥ ਸਿਏਨਕਉਸਪਰਸਨਹੀਕਰਸਕਤਾ॥ ਸਿਏਅਦਿਉਤਪਤਿਵਿਖੇਜਬਤੇ
 ਰਾਵੇਵਸੁਭਾਵਹੋ॥ ਤਬਇਹੀਪੁਰਖਾਰਥਕਰਿਜੇਭੁਗਵਿਤਕੇਦਰਬਾਰਕਉਪਛਾਣਹੀ॥ ਬ
 ਹੁੜਭੋਗਵਾਸਨਾਕੇਪਕੀਪ੍ਰਬਲਤਾਤੇਆਪੁਕਉਮੁਕਤਿਕਰਹੀ॥ ਅਰੁਇਸਭੇਦਕਉਭੀਸਮ
 ਝਹੀ॥ ਜੇਤੇਰੇਵਿਖੇਭੁਗਵਿਤਨੇਪਸੁਅਹੁਅਰੁਸਿਘਹੁਕੇਸੁਭਾਵਇਸਨਮਿਤਉਤਤਿਕੀਏਹੋ॥
 ਤਬਤੂੰਨਕੇਸੁਭਾਵਹੁਕਉਅੰਗੀਕਰੁਕਰਹੀ॥ ਅਰੁਜਿਸਮਾਰਗਵਿਖੇਮੇਨੇਜਾਵਣਾਹੋ॥ ਸਿਏ
 ਸਮਾਰਗਵਿਖੇਸੁਭਾਵਹੁਕਉਅਪੁਣੇਅਧੀਨਕਰਲੇਜਾਵਹੀ॥ ਅਰੁਤੂੰਇਨਕੇਅਧੀਨਨਹੋਵ
 ਹੀ॥ ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਤੁਸਕਉਚਾਹੀਤਾਹੋ॥ ਜੇਏਕਸੁਭਾਵਕਉਘੋੜਾਕਰਹੀ॥ ਅਰੁਦੂਸਰੇ
 ਸੁਭਾਵਕਉਸਸੜਕਰਹੀ॥ ਅਰੁਜਗਤਵਿਖੇਜੇਕੁਛਕਕਾਲਤੇਰਾਜੀਵਣਾਹੋ॥ ਸਿਏਸ
 ਆਰਬਲਾਵੇਖੇਅਪੁਣੇਕਾਰਜਸਿਧਕਰਹੀ॥ ਤਉਉਸਘੋੜੇਅਰੁਸਸੜਕਰਿਕੈਅਪੁਣੀ
 ਭੁਲਾਈਕਾਰਕਰਹੀ॥ ਅਰੁਜਬਵਹੁਭੁਲਾਈਤੁਸਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਈ॥ ਅਰੁਉਨਹੁਸੁਭਾਵਹੁ
 ਕਉਤੇਨੇਵਸੀਕਾਰੁਕੀਆ॥ ਅਰੁਜਬਭੁਗਵਿਤਕੇਪਛਾਣਣੇਕੀਓਰਤੇਰਾਮੁਖਹੁਆ॥ ਤਬ
 ਤੂੰਮੁਕਤਿਹੋਵਹੀਗਾ॥ ਸਿਏਭੁਗਵਿਤਕਾਪਛਾਣਣਾਕੈਸਾਹੋ॥ ਜੇਸਿਤਜਨਹੁਕੇਇਸਥਿਤਹੋਵਣੇ
 ਕਾਇਸਬਨੇਹੋ॥ ਅਰੁਸੁਖਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਾ॥ ਜੇਸੇਇਤਰਜੀਵਸੁਵਰਗਕਉਸੁਖਰੂਪਜਾਨਤੇਹੋ॥
 ਤੇਸੇਹੀਸਿਤਜਨਹੁਕਉਸੁਖਮਹਾਰਾਜਕੀਸਰਨਿਵਿਖੇਹੋਤਾਹੋ॥ ਜੇਜਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਤੇਨੇਸ

ਮਸਿਯਾ ਤਬ ਕਛੁ ਕਾਪੁ ਏ ਆਪੁ ਕਾਪੁ ਛਾਨਣਾ ਹੋਵੈ ਗਾ ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸੁ ਬੇਦ ਕਛੁ
 ਨਹੀ ਪਛਾਣਤਾ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਸਰਮ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਚਲਨਾ ਕਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਅਤਮ ਸ
 ਰਮ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕੋ ਆਵਰਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਹੁ ਜੁਸ ਬਹੁ ਆਪੁ ਕਉ ਪਛਾਣਿ ਆਚਾਰੁ ਤਾ ਹੈ ਤ
 ਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਸਚੈ ਜਾਣੁ ਜੇਤੁ ਕਉ ਵਰੁਪਦਾਰ ਬਹੁ ਕਰਿ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਆ ਹੈ ਸਿਏ ਕ
 ਸਗੋ ਰਜੈ ਐ ਅਸ ਬੁਲਨੇ ਤੁ ਕਰਿ ਦੇਖਿ ਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਚੈਤਨ ਹੈ ਸੋ ਬੁਖ ਮਰੂ
 ਪੈ ਹੈ ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਨੀਵ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਮਨੁ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਚਿਤ ਭੀ ਉਸੀ ਕਾ ਮੁ ਹੈ
 ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਬੁਧ ਪੀਨੇ ਤੁ ਕਰਿ ਦੇਖ ਸਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸ ਬੁਲਨੇ ਤੁ ਕੀ ਵਿਸਥਿਤ ਪੈ ਹੈ
 ਤਤੇ ਤੇਰਾ ਜੇ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਵਹੀ ਚੈਤਨ ਤੁ ਹੈ ਅਰੁ ਰਜੇ ਤੇਰਾ ਵਹੀ ਚੈਤਨ ਤਾ ਕੇ
 ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਰੁ ਉਸੀ ਕੋਟ ਹਲੂ ਏ ਹੈ ਅਬ ਵਸੈ ਨਾ ਕੀਨਿ ਆਈ ਹੈ ਅਰੁ ਮੈਨੇ ਉਸੀ ਚੈਤ
 ਨ ਕਾ ਪੁਰਿ ਦਾਰਾ ਖਿ ਆ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਵਰਤ ਨਿਰਸਿ ਦੇ ਹੋ ਹੈ ਜੇ ਆਤਮਾ ਅਰੁ ਮਨੁ ਅਰੁ
 ਦਾ ਉਸੀ ਚੈਤਨ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈ ਤਤੇ ਮੈ ਜੇ ਰਿਵੇ ਕਾ ਵਰਨਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਸਗੋ ਰਕੇ
 ਰਿਵੇ ਅਸ ਬਾਨ ਕਾ ਨਹੀ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਅਸ ਬੁਲ ਰਿਵੇ ਅਸ ਬਾਨ ਕਾ ਸਰੂਪ ਮਾਸ ਅਰੁ ਤੁ
 ਚਾ ਕਰਿ ਰਚਿ ਆਹੁ ਆ ਹੈ ਅਰੁ ਪੰਚ ਰੂਪ ਤੁ ਕਾ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ ਤਤੇ ਜੜ੍ਹ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰੁ ਮਾ
 ਨੁਖ ਕੋ ਜੇ ਚੈਤਨ ਰੂਪ ਰਿਵਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸ ਬੁਲ ਸਿਸਥਿ ਤੇ ਵਿਲਖਣ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਸਗੋ ਰ
 ਵਿਖੇ ਪਰਵੇਸੀ ਕੀਨਿ ਆਈ ਕਾਰਜ ਨੀਮਤ ਆਇ ਆ ਹੈ ਬਹੁ ਜੁ ਇਹੁ ਜੇ ਅਸ ਬੁਲ ਰਿਵੇ ਕ
 ਅਸ ਬਾਨ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅਬ ਵਾਸ ਜਤੈ ਹੈ ਅਰੁ ਸਰਬ ਵਿਝੀ ਆਭੀ ਜੀਵ ਕੀ
 ਸੇਨਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਗੋ ਰਕਾਰਾ ਜਾ ਜੀਵ ਹੈ ਤਤੇ ਭੁਗਵੰਤ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਵੇਖ
 ਣਾ ਭੀ ਜੀਵ ਕਾ ਅਧ ਕਾਰੁ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇਰੇ ਤੁ ਅਰੁ ਉਪਦੇਸੁ ਅਰੁ ਪੁਨ ਪਾਪ ਕਾ ਅਧਿ
 ਕਾਰੀ ਵਹੀ ਜੀਵ ਹੈ ਤਤੇ ਭੁਗਵੰਤੁ ਅਰੁ ਭੁਗਵੰਤੁ ਉਸੀ ਜੀਵ ਕਉ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸ
 ਰਵ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਸਗੋ ਰ ਉਸ ਕੋ ਅਧੀਨ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਉਸ ਚੈਤਨ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਪਛਾ
 ਨਣਾ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਸੁਭਾਵੁ ਕਾ ਸਮਝਣਾ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਪਛਾਨਣੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਜੀ ਹੈ ਤਤੇ ਤੁ
 ਇਹੀ ਪੁਰੁਖਾਰ ਬਕਰਾ ਜੇ ਚੈਤਨ ਰੂਪ ਕਉ ਪਛਾਣਹਿ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਚੈਤਨ ਰੂਪੀ ਕਤ
 ਨ ਝੁਲਭੈ ਹੈ ਅਰੁ ਦੇਵਤਿ ਅਰੁ ਕੀਨਿ ਆਈ ਨਿਰਮਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਰਤਨ ਕੀ ਖ
 ਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਇਹ ਜੀਵ ਉਸੀ ਚੈਤਨ ਆਇ ਆ ਹੈ ਬਹੁ ਜੁ ਉਸੀ ਚੈ
 ਜਾ ਵੈ ਗਾ ਅਰੁ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਵਿਖੇ ਪਰਵੇਸੀ ਹੈ ਸੋ ਆਪੁ ਏ ਕਾਰਜ ਕੇ ਨੀਮਤ ਏ ਹੀ ਆਇ
 ਆ ਹੈ ਤਤੇ ਤੁ ਕਉ ਵਰੁ ਕਾਰਜ ਭੀ ਅਵਸਮੇਵ ਪਛਾਣਿ ਆਚਾਰੀ ਤਾ ਹੈ ਪਰੁ ਭੁਗਵੰ
 ਤ ਕੀ ਦਇਆ ਕਰਿ ਜਾਣਿ ਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੩॥ ਅਬ ਤੀਸਰੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਆਤਮ ਸਤਾ

ਕਾਅਭਿਆਸੁ ਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ। ਤਤੇਜਾਵੁਤੂਜਬਲਗਏਤਿਨਰੂਪਕਉਨਪਛਾਣੀਐ। ਤ
 ਬਲਗਰਿਵੈਕੇਜਬਾਰਬਰੂਪਕਉਪਛਾਣੁਨਹੀਸਕਤਾ। ਸੇਇਸੀਕਾਰਟਤੇਤੁਗਵੰਤਕ
 ਪਛਾਣਨਾਭੀਨਹੀਹੋਸਕਤਾ। ਅਰਉਤਮਗੁਗਹੁਕਉਗੀਨਹੀਪਾਵਤਾ। ਪਰੁਜਬਦੇਕਉਵ
 ਕਰਦੇਖੀਐ। ਤਬਚੈਤਿਨਰੂਪਅਤਿਪ੍ਰਗਟਿਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜਚੈਤਿਨਰੂਪਕਾਹੇਵਟਾਸਗੀਰਕੇਆ
 ਸੈਨਹੀ। ਜੈਸੇਮ੍ਰਿਤਕਕਾਸਗੀਰਅਰੁਇੰਦ੍ਰੀਆਪ੍ਰਗਟਹੋਤੀਆਹੈ। ਪਰੁਚੈਤਿਨਸਤਾਬਿਨਾਉ
 ਸਕੀਮ੍ਰਿਤਕਕਹੀਤਹੈ। ਬਹੁਜਇਉਭੀਹੈ। ਜੇਜਬਕੋਈਪੁਰੁਖੁਨੇਤਾਅਵਿਕਇੰਦ੍ਰੀਅਹਿਕਉ
 ਰੇਕੇ। ਅਰੁਚੈਤਿਨਤਾਕੇਅਭਿਆਸਵਿਖੇਸਰਬਸਗੀਰਅਰੁਅਸਭੁਲਜਗਤਕਉਵਿਸ
 ਮਰਣਕਰੇ। ਤਬਨਿਰਜਿਦੇਹਆਪਣੇਆਪਕਉਪਛਾਣਲੇਵੈ। ਅਰੁਜਬਾਰੂਪਅਤਮਾਕ
 ਉਜਾਣੈ। ਬਹੁਜਬਉਸੀਵਿਖੇਅਧਿਕਅਭਿਆਸਕਰੇ। ਅਰੁਵਿਚਾਰਕਰੇਤਬਸੁਗਮਹੀ
 ਪਰਲੋਕਭੀਦੇਖਲੇਵੈ। ਅਰੁਇਸਵਾਰਤਾਕੋਭੀਪ੍ਰਤਖਜਾਣੈ। ਜੇਜਬਇਸਮਾਨੁਖਕਾਸ
 ਗੀਰਛੂਟਤਾਹੈਤਬਚੈਤਿਨਰੂਪਜੀਵਕਾਨਾਸੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਅਪੁਣੇਆਪਵਿਖੇਇਸਥਿਤ
 ਰਹਤਾਹੈ॥੩॥ ਅਥਚਉਥੇਸਰਗਵਿਖੇਸਾਧਨਾਕਾਲਕਾਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ। ਬਹੁ
 ਜਇਸਜੀਵਕਾਜੇਸੁਧਸਰੂਪਹੈ। ਅਰੁਜੇਇਸਕਾਜੇਪਰਮਸੁਭਾਵਹੈ। ਸੇਤਿਸਕਾਖੇਲ
 ਟਾਧਰਮਸਾਸਤਵਿਖੇਪ੍ਰਵਾਨਨਹੀਕੀਆ। ਇਸੀਪਰਦੇਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਲੋਕਉਨੇਅ
 ਏਕਰਮਹਾਤਮਾਸੇਪੁਛਾ। ਜੇਜੀਵਕਾਸਰੂਪਕੀਆਹੈ। ਤਬਮਹਾਤਮਾਨੇਭੀਜੀਵਕਾਪਰ
 ਮਸਰੂਪਵਰਨਨਕੀਆ। ਅਰੁਭਗਵੰਤਕੀਆਗਿਆਪਾਇਕਰਿਦਿਤਨਹੀਉਤਰੁਦੀ
 ਆ। ਜੇਇਹਮਹਾਰਾਜਕੀਸਤਾਮਾਤ੍ਰਹੈ। ਸੇਤਿਸਤੋਅਧਿਕਵੀਖਆਫੰਕਰਣਾਪਰਵਾਨੁ
 ਨਦੇਖਿਆ। ਤਾਤੇਇਤਨਹੀਉਤਰਦੀਆ। ਜੇਇਹੁਸਰਬਸਿਸਟਿਦੇਪ੍ਰਕਾਰਕੀਰਚਨਾਹੈ
 । ਸੇਏਕਸਿਸਟਿਅਸਭੁਲਹੈ। ਅਰੁਵੁਸਗੀਸਤਾਰੂਪਸੁਖਮਹੈ। ਸੇਜਿਸਪਦਾਰਥਕੀ
 ਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਰੁਅਕਾਰਅਣਵਧਣਾਪਟਣਾਹੈ। ਤਬਉਸਕਉਅਸਭੁਲਕਹੀਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਚੈਤਿਨਸਤਾਜੇਸੁਖਮਸਰੂਪਹੈ। ਸੇਤਿਸਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਰੁਅਕਾਰੁਕਛੂਨਹੀ। ਅਰੁ
 ਅਖੀਰੁਹੈਕਾਹੇਤੇਜਬਇਸਮਾਨੁਖਕਾਰਿਦਖੀਰੂਪਹੋਤਾ। ਤਬਇਸਕੇਸਗੀਰਵਿਖੇਏ
 ਕਓਰਵਿਦਿਅਹੋਤੀ। ਅਰੁਏਕਓਰਮੂਰਖਤਾਹੋਤੀ। ਸੇਚੈਤਿਨਸਰੂਪਵਿਖੇਇਸਪ੍ਰਕਾ
 ਰਵਿਦਿਅਅਰੁਮੂਰਖਤਾਨਹੀ। ਤਾਤੇਇਸਕਉਅਖੀਰਕਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁਮ੍ਰਿਜਾਦਾਤੇਰ
 ਹਿਤਹੈ। ਪਰਇਸਕਾਨਾਮਜੀਵਇਸਨੀਮਤਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਹਭੁਗਵੰਤਕਾਉਤਪਤਿਕੀ
 ਆਹੂਆਹੈ। ਇਸੀਕਰਕੋਜੀਵਕਉਸੁਖਸਗੀਰਕਹੀਤਾਹੈ। ਪਰੁਤਉਭੀਇਸਕਾਸਰੂ
 ਪਅਸਭੁਲਨਹੀ। ਤਾਤੇਸੁਖਮਹੈ। ਬਹੁਜਨਿਨਰੂਪੁਰੁਖਉਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਨਿਸਚਾਕੀ

ਆਹੈ ਜੇਇਹ ਜੀਵ ਅਨਾਦਿਹੈ ਸੇਵਹੁ ਭੀ ਭੁਲੇਹੈ ਅਰੁ ਜਿਨਹੁ ਨੇਇ ਸਜੀ ਵਕਉ ਪ੍ਰਤਿ
 ਬਿਬਯਾਣਿ ਆਹੈ ਸੇਵਹੁ ਭੀ ਭੁਲੇਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇਜਉ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿਬਯਾਪਕਰਵਸਤ ਕਿਛੁ ਨਹੀ
 ਅਰੁ ਜੇ ਅਨਾਦਿਹੈ ਸੇਉਤ ਪਤਿ ਕੀ ਆਹੁ ਆਨਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰੁ ਇਹ ਜੇ ਜੀਵਹੈ ਸੇਉਤ ਪਤਿ
 ਕੀ ਆਹੁ ਆਹੈ ਅਰੁ ਸਗੀਰ ਕਾ ਆਸਹੈ ਤਾਤੇ ਇਸ ਕਉ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿਬਯੀ ਕਹਣਾ ਪਰਵਾਣੁ
 ਨਹੀ ਅਰੁ ਜਿਨਹੁ ਨੇਇ ਸਸਗੀਰ ਕਉ ਆਤਮ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੀ ਆਹੈ ਸੇਵਹੁ ਭੀ ਭੁਲੇਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ
 ਜੇਇਹ ਸਗੀਰ ਖੰਡ ਖੰਡ ਹੋ ਜਾਤਾਹੈ ਅਰੁ ਆਤਮਾ ਆਖੰਡਹੈ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਭੀਹੈ
 ਸੇਇਹ ਸਗੀਰ ਭੀਨਹੀ ਅਰੁ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿਬਯੀ ਨਹੀ ਅਰੁ ਬਇਹ ਜੇਵ ਸਤਰੂਪਹੈ ਅਰੁ ਰੇਤ
 ਨਹੈ ਅਰੁ ਦੇਵਤਿ ਅਰੁ ਕੀਨਿ ਆਈ ਪ੍ਰਕਾਸਵਾਨਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਜੇਕਰ ਟਸਰੂਪਹੈ
 ਸੇਤਿਸ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਛੁਲਿਭਹੈ ਅਰੁ ਵਰਨਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ ਅਰੁ ਕਹਿ ਆਭੀਨਹੀ ਜਾਤਾ
 ਅਰੁ ਸਾਪਨ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਇਸ ਨਿਰਨੇਕੀ ਅਪੇਛਾ ਭੀਨਹੀ ਹੋਤੀ ਕਾਹੇ
 ਤੇਜੇ ਪਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਜਤਨ ਅਰੁ ਉਦਮ ਚਾਹੀਤਾਹੈ ਬਹੁੜਿ
 ਜਬ ਵਿਧਿ ਜਗਤਿ ਪੁਰਖਾਰ ਬਝਿ ਜੋਹਤਾਹੈ ਤਬ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਆਪਕਰਹੀ ਸਰੂ
 ਪਕਾਗਿਆਨ ਭਾਸਾਵਤਾਹੈ ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕਛੁ ਸੁਨਣੇ ਕੀ ਅਪੇਛਾ ਨਹੀ ਰਹਿ
 ਤੀ ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਸਰੂਪਕਾਗਿਆਨ ਆਪਤੇ ਪੁਰਖਾਰ ਬਝ ਅਰੁ ਭਗਵਿਤ ਕੀ ਦਇਆ ਕਰਿ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾਹੈ ਇੰਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾਹੈ ਜੇ ਪੁਰੁਖ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਜਤਨ ਅਰੁ
 ਅਭਿਆਸ ਕਰਤੇਹੈ ਤਬ ਮੇਉਨ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਸਰੂਪਕਾਗਿਆਨ ਲਖਾਵਤਾਹੈ ਅਰੁ ਜਿ
 ਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਜਤਨ ਅਰੁ ਪੁਰਖਾਰ ਬਝ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨ ਕੀ ਆਹੈ ਵੈ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਆਤਮਾ ਸ
 ਰੂਪ ਕੀ ਵਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਰਣੀ ਜੇਗਨਹੀ ਅਰੁ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਕਹੀ ਅੰਤ ਬਝਿ ਜਗੀਨ
 ਹੀ ਹੋਤੀ ਤਾਤੇ ਜਤਨ ਕੇ ਆਗੇ ਹੀ ਜੀਵ ਕੀ ਸੇਨਾ ਕਉਨਾ ਪਛਾਣੀਐ ਤਬ ਲਗਾ ਅਸੁਖ
 ਸੇਨਾ ਸਿਉ ਵਿਰੁਧ ਭੀਨਹੀ ਕਰਸਕੀਤਾ॥੪॥ ਅਬ ਪੰਜਵੈ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਕੀ
 ਸੇਨਾ ਕਾ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਾਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਰਾਜਾਹੈ ਅਰੁ ਇਹ ਸਗੀ
 ਰ ਉਸ ਕਾਰਾ ਜਮੰ ਰੁਲਾਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਸੇਨਾ ਭੀਨ ਭੀਨ ਕਹੀਤੀਹੈ ਪਰੁ ਇਸ ਜੀਵ
 ਕਉ ਜੇ ਭਗਵਿਤ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਆਹੈ ਸੇ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਕਾਰਜ ਨ ਮਿਤਉਤ ਪਤਿ ਕੀ ਆ
 ਹੈ ਸੇ ਕਾਰਜ ਇਸ ਕਾ ਕੀ ਆਹੈ ਜੇ ਅਪਣੀ ਭੁਲਾਈ ਕਉ ਚੂਢਣਾ ਅਰੁ ਭੁਲਾਈ ਇ
 ਸ ਜੀਵ ਕੀ ਇਹੋਹੈ ਜੇ ਭਗਵਿਤ ਕਉ ਪਛਾਣੈ ਅਰੁ ਭਗਵਿਤ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਉਸ ਕੀ
 ਅਸਚਰਜ ਕਾਰੀ ਗਰੀ ਕਰਹੋਤਾਹੈ ਸੇ ਸਰਬਜਗਤ ਭਗਵਿਤ ਹੀ ਕੀ ਕਾਰੀ ਗਰੀਹੈ
 ਅਰੁ ਕਾਰੀ ਗਰੀ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਇੰਸੀ ਅਰੁ ਕਰਹੋਤਾਹੈ ਸੇ ਇਨਹੁ ਪਾਂਚਹੁ ਇੰਸੀ ਅ

ਕਾਅਸਰਾਸਰੀਰਹੈ। ਤਤੇਇਹਇੰਦ੍ਰੀਆਂਠਾਸੀਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰੁਸਿਕਾਰੁਇਨਕਾਕ
 ਰੀਗਰੀਹੈ। ਅਰੁਇਹਸਰੀਰਜੈਹੈਪਾਂਚਤਤੁਕਰਿਹਰਿਚਿਆਹੁਆਹੈ। ਅਰੁਵਾਇਪਿਤ
 ਕਠਇਸਵਿਖੇਪ੍ਰਬਲਵਿਕਾਰਹੈ। ਤਤੇਸਰਬਦਾਇਸਕਉਨਾਸਹੇਏਕਾਭੈਰਹਿਤਹੈ।
 ਜੇਇਹਸਰੀਰਰੂਪਅਰੁਤ੍ਰਿਖਕਰਭੀਨਾਸਹੇਜਤਹੈ। ਜਲੁਅਰੁਅੰਗਨਅਰੁਸਤ੍ਰਅਰੁ
 ਸਿੰਘਾਵਿਕਭੀਇਸਕਉਨਾਸਕਰਣਹੈ। ਤਤੇਰੂਪਅਰੁਤ੍ਰਿਖਾਵੁਰਕਰਣਕਉਜ
 ਲੁਅਰੁਅਨਾਜੁਭਗਵੰਤਨੇਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਕੋਰੀਖਾਅਕੇਨੀਮਿਤ੍ਰਦੇਖੁ
 ਕਾਰਕੀਸੈਨਾਰਭੀਹੈ। ਜੇਏਕਾਅਸਥੂਲਹੈ। ਜੇਸੇਹਾਥਅਰੁਪਾਵੁਅਰੁਨਾਨਾਪ੍ਰਕਰਕੇਸ
 ਸਤ੍ਰਾ। ਬਹੁਤ੍ਰਦੁਸਰੀਸੈਨਾਸੂਖਮਹੈ। ਜੇਚਾਹੁਅਰੁਕੋਖੁਹੈ। ਪਰੁਸਰਬਕਾਰਜਹੁਕੇਪਛਾ
 ਨਣੇਹਾਗੀਬੁਧਿਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਬੁਧਕਰਕੇਸਤ੍ਰਕਉਪਛਾਣਤਹੈ। ਤਬਕੋਧਕਰਕੇਉਸ
 ਕਉਨਾਸਕੀਆਚਾਹਤਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਚਾਹਕਰਕੇਜਲਅਰੁਅਨਾਜਕਉਖੇਚਤਹੈ। ਅ
 ਰੁਸਰੀਰਕੀਰੀਖਾਅਕਰਤਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਸੁਵਣਅਰੁਤ੍ਰਚਾਨੇਤ੍ਰਅਰੁਰਸਨਾਨਾਸਕਾਜੇ
 ਪੰਚਇੰਦ੍ਰੀਆਂਜੇਇਹਭੀਬੁਧਿਹੀਕੇਆਸੈਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਕੇਪੈਰਕਚਤ੍ਰਸੁਅੰਤਹਿ
 ਕਰਣਹੈ। ਜੇਇਹਸਰੀਰਸੈਨਾਭਗਵੰਤਕੇਕਾਰਜਨੀਮਿਤਬਨਾਈਹੈ। ਅਰੁਜਬਇ
 ਸਸੈਨਾਵਿਖੇਕਿਸੀਕਉਕਛੁਵਿਘਨਹੋਜਾਵੇ। ਤਬਇਸਮਾਨੁਖਕੇਅਰਬਪ੍ਰਮਾਰਥਕਾ
 ਕਾਰਜਸਿਪਿਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਇਹਸੂਖਮਅਸਥੂਲਜੇਸੈਨਾਹੈ। ਜੇਸਰੀਰਜੀਵਹੀਕੇਅ
 ਧੀਨਹੈ। ਪਰੁਰਾਜਾਇਨਕਾਜੀਵੇਹੈ। ਜੇਸਬਰਸਨਾਕਉਆਗਿਆਕਰਤਹੈ। ਤਬਹ
 ਸਣੇਲਾਗਤੀਹੈ। ਅਰੁਹਾਥਗ੍ਰਹਣਕਰਤੇਹੈ। ਜਬਚਿਤਕਉਆਗਿਆਕਰਤਹੈ। ਤ
 ਬਚਿਤਵਿਖੇਚਿਤਵਨੀਕੀਸਕਤਿਆਇਫੁਰਤੀਹੈ। ਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰਸਰਬਅੰਗਹੁਅ
 ਰੁਸਰਬਸੁਭਾਵੁਵਿਖੇਜੀਵਹੀਕੀਆਗਿਆਵਰਤੀਹੈ। ਪਰਜਬਇਹਜੀਵਪ੍ਰਲੋਕਕੇ
 ਮਾਰਗਕੋਤੇਜੇਕਉਬਨਾਵੇ। ਅਰੁਭਗਵੰਤਕੀਪਛਾਣਰੂਪੀਸਿਕਾਰੁਠਸਾਵੇ। ਅਰੁਆ
 ਪਣੀਭੁਲਾਈਕੇਬੀਜਕਉਬਢਾਵੇ। ਅਰੁਪ੍ਰਮਾਰਥਕੇਕਾਰਜਵਿਖੇਫਿੜ੍ਹੇਹੋਵੇ। ਤਬਨਿ
 ਹਸਿਵੇਹਪਰਮਪਦਕਉਪਹੁਰਤਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਕੀਰੀਖਾਅਕਰਟੀਭੀਏਸਨੀਮ
 ਤਪ੍ਰਵਾਣਕਹੀਹੈ। ਜੇਇਹਜੀਵਸਰੀਰਕਰਕੇਅਪਣੇਕਾਰਜਸਿਪਿਕਰੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਜਿ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰਦੇਵਤੇਭਗਵੰਤਕੀਆਗਿਆਕੇਅਧੀਨਹੈ। ਅਰੁਪ੍ਰਸਿਨਤਾਸਹਿਤਉਸਕੀਆ
 ਗਿਆਮਾਨਤੇਹੈ। ਤੇਜੇਹੀਇਹਸਰੀਰੁਇੰਦ੍ਰੀਆਅਰੁਅੰਤਹਿਕਰਣੁਇਸਜੀਵਕੇਅ
 ਧੀਨਹੈ। ਅਰੁਇਸਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਹੀਵਰਤਤੇਹੈ। ਜੇਇਹਸਭੀਹੀਜੀਵਕੀਸੈਨਾ
 ਹੈ। ਜਦਪਉਸਸੈਨਾਕਾਵੁਖਿਆਣੁਕਰਣਾਬਹੁਤਵਿਸਤਾਰੁਹੈ। ਪਰੁਤਉਭੀਸਮਸ੍ਰਾਵੁ

ਦੇ ਕੇ ਨੀਮਤ ਮੇਕਿ ਛੁਵਰਨ ਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਬ ਮੇਸੇਜਾ ਛੁਤੁ ਜੇ ਇਹ ਸਰੀਰ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਗ
 ਰੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਇਸ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਵਸਣੇ ਹਾਰੇ ਲੋਕ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੋਗੇ ਕੀ ਅਰੁ
 ਲਾਖਾਰੂ ਪੀਰਾ ਜਾ ਕਾ ਪਰਧਾਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇ ਪਰੂਪੀ ਕੁਟਵਾਂ ਲੋਹੈ। ਅਰੁ ਜੀਵ ਇਸ ਦੇਸ
 ਕਾਰਾ ਜਾ ਹੈ। ਬੁਧਿ ਇਸ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੀਵੁ ਪੀਰਾ ਜਾ ਕਉ ਇਸ ਸਰਬ ਸੇਨਾ ਕੀ ਲੋ
 ਕੁ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਰਾਜ ਇਨ ਤੀ ਕਰ ਸਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਭਿਲਾਖਾਰੂ ਪੀਰਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ
 ਸੇ ਮਹਾ ਸੂਰਾ ਅਰੁ ਪਾਖੰਡੀ ਹੈ। ਸੇ ਬੁਧੁ ਪੀਰਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੇ ਕਹਣੇ ਤੇ ਵਿਪਰ ਜੇ ਵਰਤਤਾ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾਇਉ ਹੀ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਸਰਬ ਸਮਿਰਾ ਮੇਹੀ ਪਰਚ ਲੇਵ
 ਉ। ਬਹੁਤ ਕੇ ਪਰੂਪੀ ਜੇ ਕੁਟਵਾਂ ਲੋਹੈ। ਸੇ ਮਹਾਤੀ ਖਣ ਅਰੁ ਕੋਰੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ
 ਦਾ ਜੀਵੁ ਕਾ ਪਾਤੁ ਹੀ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਜੀਵੁ ਪੀਰਾ ਜਾ ਕਾ ਦੇਸੁ ਮਹਾ
 ਦੁਖੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹ ਜੀਵ ਜੇ ਰਾਜਾ ਹੈ ਜੇ ਬੁਧੁ ਪੀਰਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸਾਥ ਮਸਲਤ
 ਕਰੈ। ਅਰੁ ਅਰੁ ਲਾਖਾਰੂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਉ ਨਿਬਲ ਕਰੈ ਅਪੁਣੇ ਵਸੀ ਕਾਰੁ ਕਰੈ। ਅ
 ਰੁ ਬੁਧੁ ਤੇ ਵਿਪਰ ਜੇ ਜੇ ਕੁਛ ਕਹੈ ਸੇ ਮਾਨੈ। ਅਰੁ ਕੋਤਵਾਂ ਲਕਉ ਉਸ ਕਉ ਪਰਪ੍ਰਬਲ
 ਕਰੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੋ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਵਿਖੇ ਰਾਖੈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰੂਪੀ ਕੋਤਵਾਂ ਲਕਉ ਭੀ
 ਪ੍ਰਬਲ ਨ ਹੋਵੇਵੈ। ਅਰੁ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਤੇ ਉਲਿਪ ਕਰਿ ਨਾ ਵਰਤੈ। ਸੇ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਸਲਤ ਕਰੈ। ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਦੇਸੁ ਸੁਖੀ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਸਦੀਵ ਬੁਧੁ ਪ੍ਰੂਪੀ
 ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੇ ਕਹੈ ਅਨੁਸਾਰੁ ਵਰਤੈ। ਜੇ ਅਭਿਲਾਖਾ ਅਰੁ ਕੇ ਪਕਉ ਮੇਸਾ ਨਿਰਬਲ ਕਰੈ।
 ਜੇ ਵਹੁ ਗ੍ਰੀਬੁ ਪ੍ਰਕੀਅਰਿ। ਅਵਿਖੇ ਚਲਹਿ। ਅਰੁ ਬੁਧੁ ਕਉ ਉਨ ਕੇ ਅਧੀਨ ਨਾ ਕਰੈ।
 ਤਬ ਇਸ ਕਾਰਾ ਜੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਸੁਖੇ ਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਭਗਵਿਤ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਕ
 ਉਪਹੁ ਭਣੇਵੇ ਖੈਵਿ ਘਨ ਨ ਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ ਬੁਧਿ ਕਉ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਅਰੁ
 ਕੇ ਪਕੈ ਅਧੀਨ ਕਰਵੇਵੈ। ਤਬ ਇਸ ਕਾਰਾ ਜਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਰਾਜਾ ਭੀ ਮੰਦੁ
 ਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂਆ ਜੇ ਭੋਗ ਭੀ ਅਰੁ ਕੇ ਪ੍ਰਭੀ ਸਰੀਰ ਕੀ ਰਖਿ
 ਅਕੇ ਨੀਮਤ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਜਲ ਅਰੁ ਅਨਾਜ ਭੀ ਸਰੀਰ ਕਾ ਅਹਾਰੁ ਬਨਾ
 ਇਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕਉ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕੇ ਠਹਰਾਵੇ ਕੇ ਨੀਮਤ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਸ
 ਰੀਰ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕਾ ਟਹਿਲੁ ਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਜੇ ਹੈ ਬੁਧੁ ਕਉ ਖਬਰ ਦੇਣੇ ਨੀਮਤ
 ਬਨਾਈ ਆ ਹੈ। ਜੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਅਹੁ ਕਰ ਭਗਵਿਤ ਕੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ਕਉ ਦੇਖੈ। ਅਰੁ ਜਾਣੈ।
 ਤਾ ਤੇ ਏਹ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਬੁਧੁ ਕੀ ਟਹਿਲ ਕਰਣੇ ਹਾਰੀ ਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੇ ਸੇਹੀ ਬੁਧਿ ਕਉ ਜੀਵ
 ਕੇ ਨੀਮਤ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਆ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਬੁਧਿ ਜੀਵ ਕਾ ਵੀ ਪਕੈ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਕ

ਰਕਮਹਾਰਾਜਕਉਦੇਖਦਾਹੈ। ਸੋਮਹਾਰਾਜਕਾਦਰਸਨਇਸਜੀਵਕਾਪਰਮਾਤਮਾਹੈ।
 ਤਾਤੇਬੁਧਜੀਵਕਾਟਹਲੂਆਹੈ। ਤੇਜੇਹੀਜੀਵਕਉਮਹਾਰਾਜਕੇਦਰਸਨਨਮਿਤਬਨਾਇ
 ਆਹੈ। ਸੋਜਬਇਹਜੀਵਉਸਕੇਦਰਸਨਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਤਬਆਪਣੇਉਤਮਕਾਰ
 ਜਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਹਾਰਾਜਕੀਸੇਵਾਕੇਬਿਖੇਲੀਨਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਸਾਈਭੀ
 ਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੈਨੇਸਰਬਮਨੁਖਹੁਕਉਅਪੁਣੇਭੁਜਨਕੇਨਾਮਿਤਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਜੇਇ
 ਸਕਾਅਰਥਇਹੀਹੈ। ਜੇਇਸਜੀਵਕਉਮਹਾਰਾਜਨੇਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਅਰੁਇਤੀ
 ਆਦਿਕਸੈਨਾਦਈਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਰੂਪੀਘੋੜਾਦੀਆਹੈ। ਤਬਇਸਕਰਕੈਅਸਥੂਲ
 ਦੇਸੁਤੇਗਵਨਕਰੈ। ਅਰੁਸੂਖਮਦੇਸਤੇਪਤਰੈ। ਬਹੁਜਬਇਹਜੀਵੁਗਵਿਤਕਉਪ
 ਕਾਰਕੀਬਡਾਈਕੀਆਚਾਹੈ। ਅਰੁਗੁਗਵਿਤਕਾਦਰਸਨਹੁਆਚਾਹੈ। ਤਬਪ੍ਰਥਮੇਇ
 ਸਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਰਨਜੇਗੁਹੈ। ਜੇਇਸਸਰੀਰਰੂਪੀਦੇਸਵਿਖੇਬੈਠਕਰਰਾਜ
 ਕਰੈ। ਅਰੁਅਪੁਣਾਮੁਖਭੁਗਵਿਤਕੀਓਰਲਿਆਵੈ। ਅਰੁਇਸਸਿਸਾਰਤੇਗਵਨਕ
 ਰਣੇਕੀਵਿਛਾਰਾਖੈ। ਅਰੁਸਰਬਇਤੀਆਕਉਅਪੁਣੀਟਹਲਬਿਖੇਲਗਾਵੈ। ਅ
 ਰੁਬਇਹਜੇਅਪਣੇਅਪਣੇਕਾਰਜਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਕਰੈ। ਤਬਇਤੀਆਕਰਕੈਜੇ
 ਕੁਛੁਕੀਆਕਰੈਸੋਤਿਸਕਉਚਿਤਵਿਖੇਵਿਚਰੈ। ਬਹੁਜਿਸਮੇਪਾਇਕਰਿਬੁਧਵਿਖੇ
 ਉਸਕਾਅਭਿਆਸੁਕਰੈ। ਅਰੁਬੁਧਰੂਪੀਮੰਤ੍ਰੀਉਸਖਬਰਕਉਪਾਇਕਰਿਰਾਜਾਕ
 ਉਸਮਣਾਵੈ। ਸੋਇਸਕਾਵਿਸਟਾਂਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਦੇਸਕੀਖਬਰਪ੍ਰਥਮੇਦੁਤਲੈਆਵ
 ਤਾਹੈ। ਅਰੁਉਸਤੇਪਤੀਲੈਕਰਿਪਵਕੀਆਮੰਤ੍ਰੀਕਉਖਬਰਪਹੁਚਾਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਦੁ
 ਮੰਤ੍ਰੀਰਾਜਾਕਉਸਮਣਾਇਦੇਤਾਹੈ। ਤੇਜੇਇਤੀਆਰੂਪੀਦੂਤਹੈ। ਅਰੁਚਿਤਇਸਕਾ
 ਪਵਗੀਆਹੈ। ਅਰੁਬੁਧਰੂਪੀਮੰਤ੍ਰੀਹੈ। ਸੋਬੁਧਰੂਪੀਮੰਤ੍ਰੀਜਬਦੇਖਤਾਹੈ। ਜੇਇਸ
 ਜੀਵਕੀਸੈਨਾਵਿਖੇਕਾਂਮਅਰੁਕੋਧੁਅਥਵਾਕੋਈਅਉਰਸੁਭਾਵਪ੍ਰਬਲਹੁਆਹੈ।
 ਅਰੁਰਾਜਾਕੀਆਗਿਆਤੇਵਿਪਰਜੇਹੋਇਕਰਿਵਿਚਰਣੇਲਾਗਾਹੈ। ਅਰੁਰਾਜਾਕ
 ਉਬਦਨਾਮੁਕੀਆਚਾਹਤਾਹੈ। ਤਬਬੁਧਰੂਪੀਮੰਤ੍ਰੀਉਸਕੇਅਪੁਣੇਅਧੀਨਕਰੈ। ਅਰੁ
 ਕੋਮਲਕਰਕੈਰਾਖੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਉਨਹੁਬਿਨਾਸਰੀਰਕਾਬਿਟਹਾਰਭੀਸਿਧਨਹੀਹੋਤਾ
 । ਅਰੁਉਨਕਾਪ੍ਰਬਲਹੋਣਾਭੀਵਖੁਦਾਇਕਹੈ। ਤਤੇਜਬਇਸਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇ
 ਹੋਤੇਹੈ। ਤਬਦੁਸਰਬਸੁਭਾਵਭੀਜਬਾਰਥਕੇਮਾਰਗਕੀਸਹਾਇਤਾਕਰਤੇਹੈ।
 ਅਰੁਦੁਜੀਵਰੂਪੀਰਾਜਾਅਪੁਣੇਸ੍ਵਾਮੀਕਉਪਹੁਚਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਨਮੁਖਹੋਤਾਹੈ।
 ਬਹੁਜਮਹਾਰਾਜਕੀਬਖਸੀਸਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਪਰਜਬਇਹਜੀਵਰੂਪੀਰਾਜਾਇ

ਸਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪੁਣੇ ਦੇ ਸਕਨਿਆਇ ਨਕਰੇ। ਅਰੁ ਦੁਸਟਾਂ ਸਾਥਿ ਮਿਲ ਜਾਵੈ। ਅਰਥ
 ਇਹ ਜੇ ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤਬ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਕਾਰ ਕਾਫ਼ਿਤ ਪਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅ
 ਰੁਮੰਦਰਾ ਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਹਾਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ॥ ੫ ॥ ॥ ਅਬ ਛੁਠਵੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਜੀਵ
 ਕੇ ਸੁਭਾਵੈ ਕਾ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਾ ਤੇ ਅੰਸੇ ਜਾਣੂ। ਜੇ ਜੇ ਤੇ ਸੁਭਾਵੈ ਇਸ ਮਾਨੁ ਖਕੇ ਸਰੀ
 ਰ ਵਿਖੇ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਸੁਭਾਵੈ ਕੇ ਸਾਥਿ ਨ ਕਾਸਨ ਬਧੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਇਤਨ ਭੇਦ
 ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਸੁਭਾਵੈ ਸੁਭਾਵੈ ਤੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਸੁਭਾਵੈ ਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਅਸੁਭਾਵੈ ਦੁਖ ਰਿਹੈ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ
 ਨਾ ਸੁਭਾਵੈ। ਅਰੁ ਸੁਭਾਵੈ ਦੁਖ ਰਿਹੈ ਉਤਮ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਵਹੁ ਸੁ
 ਭਾਵ ਅਣਗਣਤ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਭਾਵੈ ਹੈ। ਸੇ ਏਕ ਸੁਭਾਵੈ ਪਸੁ ਅਪੁਕੇ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਦੂਸਰੇ ਸੁਭਾਵੈ ਸਿਧ ਪੁਕੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰੇ ਸੁਭਾਵੈ ਪ੍ਰੇਤ ਪੁਕੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਚਉਥੇ ਸੁਭਾਵੈ ਦੇਵ ਤਿ
 ਅਪੁਕੇ ਹੈ। ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੇ ਇਸ ਮਾਨੁ ਖ ਵਿਖੇ ਭੋਗ ਪੁਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਅਰੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੈ। ਸੇ ਇਸ
 ਕਾਰਿ ਕੋ ਪਸੁ ਆਵਿ ਕਾਵਿ ਵਹਾਰਿ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰਥ ਇਹ ਜੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਅਰੁ ਕਾਮਾ ਵਿਕੇ
 ਗਾਵਿ ਖੇਲਾ ਗਤਾ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਦੂਸਰੇ ਜੇ ਕੋ ਪਕਾ ਸੁਭਾਵੈ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਸਿਧ ਆਵਿ ਕ
 ਵਿਵਹਾਰਿ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਮਨ ਬਚਨ ਕ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਈਰਖਾ ਅਰੁ ਦੁਰਬਚਨ ਅਰੁ ਜੀਵੈ ਕੇ
 ਪਾਤਕ ਕਰਣਾ ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਭੂਤ ਪੁਕਾ ਸੁਭਾਵੈ ਮਾਨੁ ਖ ਵਿਖੇ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਛਲ ਪ੍ਰਚਰਿਤ
 ਕਪਟ ਕਰਣਾ ਅਰੁ ਉਪਾਧਿ ਉਠਾਵੈ ਈ। ਬਹੁੜ ਚਉਥਾ ਸੁਭਾਵੈ ਜੇ ਪੈਦੇ ਵਤਿ ਅਪੁਕਾ ਹੈ।
 ਸੇ ਇਸ ਵਿਖੇ ਬੁਧਿ ਹੈ। ਸੇ ਬੁਧ ਕਰਕੇ ਵਿਵਕਾਰ ਜ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਹ ਜੇ ਵਿਦਿਆ
 ਅਰੁ ਭੁਲਾਈ ਅਰੁ ਵੈਰਾਗ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਤੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਦਕ ਰਾਮ ਹੁਤੇ ਆਪ ਕਉ
 ਬਚਾਇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਜੀਵ ਪੁਕੇ ਸੁਖ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਬੁਧ ਸੁਭਾਵੈ ਕਰਤਾ ਵਿਖੇ
 ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਉ ਪਾਵਤੀ ਹੈ। ਜੜਤਾ ਅਰੁ ਮੂਰਖਤਾ ਕੋ ਵਿਪਨ ਪੁਕਉ ਸਮਝਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਇਸ
 ਮਾਨੁ ਖ ਕੇ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਏਹ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਭਾਵੈ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਪਸੁ ਅਰੁ ਭੂਤ ਅਰੁ
 ਕੂਕਰਾ ਅਰੁ ਦੇਵ ਸੁਭਾਵੈ ਅਗੇ ਵਰਨਨ ਕੀਏ ਹੈ। ਪਰ ਕੂਕਰ ਕੇ ਜੇ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰ
 ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵੈ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੂਛੁ ਇਸ ਕੀ
 ਪ੍ਰਗਟਨ ਹੀ। ਪਰ ਕੂਕਰ ਕੇ ਜੇ ਜੀਵ ਪੁਕਉ ਛੁਨੇ ਲਾਗਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ
 ਸੁਕਰ ਭੀ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਪਦਾਰਥ ਪੁਕੀ ਜੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਤਾ
 ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਭੂਤ ਅਰੁ ਦੇਵਤਾ ਜੇ ਵਰਨਨ ਕੀਏ ਹੈ। ਸੇ
 ਇਹ ਭੀ ਸੁਭਾਵੈ ਹੀ ਕਾ ਅਰਥ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਨੁ ਖ ਪੁਕਉ ਸਿਤ ਜਨ ਪੁ ਅਰੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੋਨੇ ਇਹੀ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਬੁਧ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਰਕੇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤੁ ਕੇ ਛੁਲ੍ਹ ਪੁਕਉ ਪ

ਛਾਏ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ ਬੁਰਾਈ ਜਾਣਕਾਰਿ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤਿ ਸੋ ਤਿਆਗੇ। ਤਬ ਉਨ ਕੋ ਦੁਖ ਨ
 ਅਰੁ ਛੁਲਤੇ ਉਸ ਕੀ ਗੰਧ ਅਹੋਵੈ। ਇਸੀ ਪਰਸਿਤ ਜਨਾ ਭੀ ਕਹਹੇ। ਜਿਸ ਰਬ ਮਾਨੁਖ ਹੁ
 ਬਿਖੇ ਸੇ ਤਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋ। ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਭੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਸ ਕੋ ਉਪਰਾ
 ਸੁਕਉ ਪ੍ਰਬਲ ਕੀ ਆਹੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਦੁਖ ਨ ਮੁਸੁਕਉ ਸਪਰਸਨ ਹੀ ਕਰਤਾ। ਤੇ ਸੇ
 ਹੀ ਇਸ ਮਨੁਖ ਕਉ ਭੀ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਨੇ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਹੈ। ਜਿਉ ਸਨਾਤੂ ਪੀਸੂ
 ਕਰਾ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਕਰ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਅਪੀਨ ਕਰੇ। ਜਿਉ ਬੁਧ ਕੀ ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਵ
 ਰਤੇ। ਤਬ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਤੇਰੇ ਸਭ ਹੀ ਸੁਭਾਵ ਭੁਲੇ ਹੋ ਜਾਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਇਹ ਸੁਭਾਵ ਹੀ
 ਤੇਰੇ ਪੁਨਰ ਕੋ ਬੀਜ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਜਬ ਭੂਇਸ ਤੇ ਵਿਪਰਜੇ ਹੋਇ ਕਰਿ ਵਰਤੇ। ਅਰਬ
 ਇਹੁ ਜੇ ਉਨ ਹੀ ਕੋ ਅਪੀਨ ਹੋਇ ਚਲਹਿਗਾ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਸਭ ਹੀ ਸੁਭਾਵ ਅਸੁਭ ਹੋ ਜਾਵ
 ਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਅਸੁਭ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਤੇਰੇ ਭਾਗ ਹੁਕੀ ਹੀ ਟਰਾ ਕੀ ਬੀਜ ਹੋ ਜਾਵਹਿਗਾ। ਪ
 ਰੁਜ ਬਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਜਾਗਤ ਅਵਸਥਾ ਅਥਵਾ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਅਪੁਣੀ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰ
 ਤਖਹੋਵੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਜਾਣੈ। ਜਿਮੇ ਭੂਤ ਹੁ ਅਰੁ ਕ੍ਰਕਰ ਹੁਕਾ ਅਪੀਨ ਹੋ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਵਿਖੇ ਵਰਤਤ ਹੋ। ਸੇ ਇਸ ਕਾ ਫਿਸਟ ਤਿਹੁ ਹੈ। ਜਿਸੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪਰਮਾਤਮਾ
 ਪੁਰਖ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਪਰਮ ਹੀ ਨਤਾਮ ਸੀ ਪੁਰਖ ਕੇ ਬੀਦੀ ਖਨੇ ਬਾਂਧ ਗਈ। ਤਬ
 ਵਹੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਖ ਮਹਾਂਦੁਖੀ ਅਰੁ ਕਸਟ ਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਕਿ
 ਸੀ ਕ੍ਰਕਰ ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਦੇ ਤਕੀ ਬੀਦ ਵਿਖੇ ਅਇਠ ਸੇ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਭੀਨੀ ਚ ਅਵਸਥਾ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜਬ ਇਹ ਮਨੁਖ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਰਬ ਨੀਤ ਕੀ ਫਿਸਟਿ ਕਰਿ
 ਦੇਖੇ। ਤਬ ਜਾਣੈ ਜੇ ਦਿਨ ਅਰੁ ਰਾਤ ਵਿਖੇ ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਅਪੀਨ ਹੋ। ਅਰੁ
 ਜਦ ਪਦੇਖਣੇ ਵਿਖੇ ਮਨੁਖ ਕਾ ਸਰੀਰ ਫਿਸਟਿ ਅਵਤਾਰੈ। ਪਰਤ ਉਭੀ ਸੁਭਾਵ ਕਰਕੇ। ਕ੍ਰ
 ਕਰ ਸੁਕਰ ਅਰੁ ਭੂਤ ਹੁਕਾ ਸਰੂਪ ਹੋ। ਸੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਵੈਗੀ। ਜੇ
 ਜੇ ਸਾਇਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੋ ਸੇ ਤੇ ਸਾਹਿ ਸਰੀਰ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਜਿਸ ਮਨੁਖ ਵਿਖੇ ਫਿਸ
 ਨਾ ਅਰੁ ਅਭਿਲਾਖਾ ਅਪਿਕਰੈ। ਸੇ ਸੁਕਰ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕਉ ਪਾਵੈਗਾ। ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਹੋ ਜੇ
 ਜਬ ਕੋਈ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਅਪਕਉ ਕ੍ਰਕਰ ਅਰੁ ਸਿਧ ਦੇਖੇ। ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਅਰਬ ਇਹੁ ਹੈ
 ਜਿਉ ਸਪੁਰਖ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸੁਪਨਾ ਭੀ ਪਰਲੋਕ ਕਉ ਲਖਾਵ
 ਏਹਾ ਹੋ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਭੀ ਇਹ ਮਨੁਖ ਇਝੀ ਆਦਿ ਕਰੇ ਸਤੇ ਉਲਿਖ
 ਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਕਉ ਅਪੁਨਾ ਸਰੂਪ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਸਤਾ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਜੇ ਸਾਇਸ ਕਾ ਰਿਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਜਹੀ ਅਕਾਰ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਵ

ਚਨਕੇਨਿਰਣੇ ਕਾਵੀਖਆਣਕਰਣਾਭੀਬਹੁਤਵਿਸਤਾਰਕਰਹੋਤਾਹੈ। ਤਤੋਇਸ
 ਗੀਥਾਵੇਖੇਕਹਿਅਨਹੀਜਾਤਾ। ਬਹੁਤਤੋਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣਿਆਜੇਇਹਚਾਰੇ
 ਸੁਭਾਵਤੇਰੇਅੰਤਹਕਰਣਵੇਖੇਪ੍ਰਗਟਹੈ। ਤਬਤੂੰਅਪੁਣੇਕਰਤੁਤੁਕਉਵਿਚਾਰਕ
 ਰਿਕੇਦੇਖਾਜੇਇਨੇਚਾਰੇਸੁਭਾਵਹੁਵੇਖੇਮੇਕਿਸਕੀਆਗਿਆਵੇਖੇਚਲਤਾਹੈ। ਅਰੁ
 ਇਹਵਾਰਤਾਭੀਨਿਸਚੈਜਾਣਾ। ਜੇਜੇਸੀਕ੍ਰਿਆਤੁਕਰਤਾਹੈ। ਤੇਸਾਹੀਸੁਭਾਵਤੇਰੇਦੇ
 ਦੇਵੇਖੇਫਿਜ਼ਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਉਹੀਸੁਭਾਵਪਰਲੋਕਵੇਖੇਭੀਤੇਰਾਸਿਗੀਹੋਤਾਹੈ।
 ਸੇਸਰਬਸੁਭਾਵਹੁਕਾਮੁਲਾਇਹਚਾਰੇਪ੍ਰਕਿਰਤਿਹੈ। ਪਰੁਜਬਤੂਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀਸੁਰ
 ਜਕੀਆਗਿਆਵੇਖੇਚਲਤਾਹੈ। ਤਬਤੇਰੇਰਿਦੇਮੇਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾਅਰੁਨਿਰਲੋਜਤਾ
 ਅਰੁਲਿਪਟਤਾ। ਅਰੁਈਰਖਆਦਿਕਅਲੰਛਣਪ੍ਰਗਟਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਜਬਤੂਤ੍ਰਿਸ
 ਨਾਰੂਪੀਸੁਕਰਅਪੁਣੇਅਧੀਨਕਰੇ। ਤਬਸਿਨਮਅਰੁਸੀਲਤਾਅਰੁਹੀਭੀਰਤਾਅਰੁ
 ਨਿਲੋਭਤਾਅਰੁਨਿਰਾਸਤਾ। ਅਦਿਕਸੁਰਗੁਣਉਪਜਤੇਹੈ। ਬਹੁਤਜਬਤੂਕੋਧਕੁ
 ਕਰਕਾਅਧੀਨਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਕੁਟਲਤਾਅਰੁਨਿਹਸਿਕਤਾ। ਅਰੁਬਫਾਵਣਾਅਰੁ
 ਅਪਣੀਉਸਤਤਿਕਰਣੀ। ਅਰੁਦੁਰਬਚਨਬੋਲਣਾ। ਅਰੁਮਾਨਤਾਰਾਹਣੀ।
 ਅਰੁਅਉਰਜੀਵਹੁਕਉਨੀਚੁਜਾਨਣਾ। ਅਰੁਉਨਕਉਦਖਾਵਣਾ। ਸੇਇਤਿਆ
 ਵਿਕਅਵਗੁਣਅਵਰਉਤਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਜਬਤੂਇਸਕੋਧਕੂਪੀਕੁਕਰਕਉ
 ਅਪੁਣੇਵਸੀਕਾਰੁਕਰਹਿ। ਤਬਧੀਰਜਅਰੁਸਹਣਾਸੀਲਤਾਅਰੁਖਿਆਅਰੁ
 ਇਸਥਿਤਅਰੁਪ੍ਰਾਕ੍ਰਮਅਰੁਦਇਆਆਦਿਕਸੁਰਗੁਣਪ੍ਰਗਟਹੋਤੇਹੈ। ਬਹੁਤਜ
 ਬਤੂਸੈਤਾਨਅਰੁਭੂਤਪ੍ਰਕੀਆਗਿਆਮੇਵਰਤਤਾਹੈ। ਤਬਤੇਰੇਵੇਖੇਮਲੀਨਤਾਅ
 ਰੁਰੋਗਾਅਰੁਕਪਟਤਾਅਰੁਦੁਬਿਧਾਅਰੁਛਲੁਪਾਖੰਡਾਦਿਕਬੁਰੇਸੁਭਾਵਅਨਉ
 ਤਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਜਬਤੂਇਸਕਉਅਪੁਣੇਵਸੀਕਾਰੁਕਰਹਿ। ਅਰੁਸੈਤਾਨੀਸੁਭਾ
 ਵਕੇਅਧੀਨਨਹੋਵਹਿ। ਤਬਤੇਰੀਬੁਧਕੀਜੀਤਹੋਤੀਹੈ। ਤਤੇਵੇਵੇਕਅਰੁਪਛਾਣਾ।
 ਅਰੁਵੇਦਿਆਅਰੁਅਨਰੁਵਾਅਰੁਸਰਬਜੀਵਹੁਕਾਮੁਲਾਚਾਰਣਾ। ਅਰੁਭਾਵ
 ਅਦਿਕਗੁਣਵਰਪਤੇਹੈ। ਸੇਇਹਭਲੇਸੁਭਾਵਜਬਤੇਰੇਰਿਦੇਵੇਖੇਪ੍ਰਗਟਹੋਤੇਹੈ
 । ਤਬਸਰਬਦਾਤੇਰੇਸਿਗੀਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਅਬਿਨਾਸੀਹੈ। ਅਰੁਤੇਰੇਪਰਮਭਾਗਹੁਕਾਬੀਜ
 ਹੈ। ਬਹੁਤਜੇਅਸੁਭਕਰਮਹੈਸੋਤਿਨਹੁਕਰਿਕੈਰਿਦੇਕਾਸੁਭਾਵਭੀਬੁਰਾਹੋਜਤਾਹੈ।
 ਤਤੇਪਾਪਭੀਇਸੀਕਾਨਾਮੁਕਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਕਰਿਕੈਰਿਦੇਕਾਸੁਭਾਵਭਲਾਹੋਵੇ
 । ਤਿਸਕਉਭੁਜਨਕਹੀਤਾਹੈ। ਸੇਸਰਬਕਰਤੁਤਵਿਸਮਾਨੁਪਕੇਸੁਭਾਅਸੁਭਕ੍ਰਿਆਕੇਕ

ਦਾਚਿਤਭਿਨਨਹੀਐਤੇ ਪਰਮਨੁਖਕੋਇਹਰਿਦਾਹੈਸੇਦਰਪਣਨਿਰਮਲਹੈਅਰੁ
 ਜੇਤੇਬੁਧੇਸੁਭਾਵਹੈਸੇਪੁਏਅਰੁਜੀਗਾਲਕੀਨਿਆਈਹੈਤਤੇਇਨਹੁਕਾਰਿਕੈਰਿਦਾ
 ਰੂਪੀਦਰਪਣਐਸਾਮਲੀਨਹੋਜਾਤਾਹੈਜੇਭੁਗਵਿਤਕੇਦਰਬਾਰਕਉਨਹੀਦੇਖਸਕਤਾ
 ਅਰੁਆਵਰਣਕਰਕੈਅਧੋਜਾਤਾਹੈਬਹੁਕੁਇਹੁਜੇਭੁਲੇਸੁਭਾਵਹੈਸੇਪ੍ਰਕਾਸਰੂਪੀ
 ਤਤੇਇਨਹੁਕਾਰਿਕੈਰਿਦੈਰੂਪੀਦਰਪਣਤੇਅਵਿਦਯਾਰੂਪੀਮੇਲਉਤਰਜਾਤੀਹੈ
 ਇਸੀਪਰਸਿਤਜਨੇਗ੍ਰੀਕਹਾਹੈਜੇਜਬਕੋਈਨਿਦਕਰਮਤੁਲ੍ਹਤੇਹੋਇਜਾਵੈਤਬਉਸ
 ਤੇਪੀਛੇਹੀਸੀਘ੍ਰੁਲਾਕਰਮਕਰਾਤਬਵਹੁਬੁਰਿਆਈਨਸਟਹੋਇਜਾਤੀਹੈਸੇਪਰ
 ਕੋਕਵਿਖੇਜੈਸਾਕਿਸੀਕਾਰਿਦਾਹੈਸੇਪ੍ਰਗਟਹੋਤਾਹੈਜਿਸਕਾਰਿਦਾਨਿਰਮਲਹੈਸੇਵਹੁ
 ਭੀਪ੍ਰਤਖਹੋਤਾਹੈਇਸੀਪਰਸਾਈਭੀਕਹਾਹੈਜੇਜਿਸਕਾਰਿਦਾਸੁਪ੍ਰਹੈਸੇਭੁਗਵਿਤਕੀ
 ਓਰਉਸਹੀਕਉਮਾਰਗਖੁਲਤਾਹੈਕਹੇਤੇਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕਾਰਿਦਾਅਵਿਉਤਪਤਿ
 ਵਿਖੇਲੇਹੋਕੀਨਿਆਈਹੋਤਾਹੈਸੇਤਿਸਕਉਵਿਸਸਿਨੁਗਤਿਜਬਮਰਵਨਕਰੀਐ
 ਤਬਦਰਪਣਵਤਨਿਰਮਲਹੋਤਾਹੈਅਰੁਸਰਬਪਦਾਰਥਕਉਲਾਖਾਵਤਾਹੈਅਰੁ
 ਜਬਉਸਕਉਮਰਵਨਨਕਰੀਐਤਬਐਸਾਮਲੀਨਹੋਜਾਤਾਹੈਜੇਉਸਵਿਖੇਕਛੁਨਿ
 ਰਮਲਤਾਈਨਹੀਭਾਸਤੀਅਰੁਕਿਸੀਪਦਾਰਥਕਉਭੀਨਹੀਲਾਖਾਵਤਾਇਸੀਪਰ
 ਸਾਈਭੀਕਹਾਹੈਜੇਨਿਰਸੰਦੇਹਮੇਤੁਮਾਰੇਰਿਦੈਕੀਓਰਦੇਖਤਾਹੈਅਰੁਜੇਸੇਤੁਮਕ
 ਰਤਤਕਰਤੇਹੋਸੇਤਿਨਕੀਓਰਭੀਦੇਖਤਾਹੈ॥੬॥ ਅਥਸਤਵੇਸਰਗਵਿਖੇਪੁਰ
 ਬਪੰਛਕਾਉਤਰਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਤੇਜਬਤੂਇਸਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਸਨਕਹਿਜੇਇਸ
 ਮਾਨੁਖਵਿਖੇਪਸੁਅਹੁਅਹੁਸਿੰਘਅਹੁਰੂਤਹੁਕੇਅਹੁਦੇਵਤਿਅਹੁਕੇਸੁਭਾਵਪ੍ਰਗਟ
 ਹੋਸੇਤਉਇਹਵਾਰਤਾਮੇਨੇਸਮਝੀਹੈਪਰਇਸਪ੍ਰਕਾਰਤੁਮਕਿਉਕਰਿਕਹਤੇਹੋ
 ਜੇਇਹਮਾਨੁਖਵਿਵਰਤਨਹੈਪਰਕਾਰਣਇਸਕਾਨਿਰਮਲਹੈਅਰੁਇਸਕਾਅ
 ਪਣਸੁਭਾਵਭੀਸੁਪ੍ਰਹੈਅਰੁਅਉਰਸਭਹੀਪਰਸੁਭਾਵਹੈਸੇਇਸਦਾਰਤਾਕਉਕਿ
 ਉਕਰਸਮਝਿਆਜਾਵੈਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕਉਭੁਗਵਿਤਨੇਨਿਰਮਲਸੁਭਾਵਕੇਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਹੋਫੇਨੀਮਤਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈਕਹੇਤੇਜੇਇਹਤੇਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕੇਸੁਭਾਵਹੀਇਸਮਾ
 ਨੁਖਵਿਖੇਏਕਠੇਹੂਏਉਪਜੇਹੈਤਤੇਪਰਸੁਭਾਵਕਉਨਹੂਏਅਰੁਨਿਰਮਲਸੁਭਾਵ
 ਇਸਕਾਕਿਉਕਰਿਅਪੁਨਾਹੁਆਸਿਤਿਸਕਉਤਰਹਿਹੈਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕਉਭੁ
 ਗਵਿਤਨੇਪਸੁਅਹੁਸਿੰਘਹੁਤੇਵਸੇਖਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈਅਰੁਸਰਬਪਦਾਰਥਕੀ
 ਬਰਾਈਅਰੁਪੁਰਨਤਾਈਭੀਭੀਨਹੀਹੈਅਰੁਸਿੰਘਪਦਾਰਥਕੀਜੇਬਜਾਈਹੋਤੀਹੈ

ਸਿਓਹੀਤਿਸਕਾਕਾਰਨੁਕਹਿਤਾਹੈ। ਅਰੁਜੇਸੇਗਰਧਪਤੈਘੋੜਾਵਿਸੇਖਹੈ। ਕਹੈਤੇ
 ਜੇਗਰਧਬਕਉਬੋਝਉਠਾਵਟੇਕੇਨਮਿਤਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਅਰੁਘੋੜੇਕਉਇਸਨ
 ਮਿਤਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਜੇਉਸਕਾਦਉੜਨਅਰੁਚਲਣਾਅਸਵਾਰੁਕੀਆਗਿਆ
 ਅਨੁਸਾਰੁਹੋਵੈ। ਅਰੁਲੜਾਈਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨੁਹੋਵੈ। ਅਰੁਘੋੜੇਵਿਖੇਗਰਧਬਕੀ
 ਨਿਆਈਬੋਝਉਠਾਵਟੇਕਾਬਲੁਭੀਰਾਖਾਹੈ। ਅਰੁਘੋੜੇਕਉਦਉੜਨੇਕੀਬਰਾਈਅ
 ਧਿਕਪ੍ਰਾਪਤਿਭੁਈਹੈ। ਜੇਗਰਧਪਵਿਖੇਨਹੀਪਾਈਜਾਤੀ। ਪਰੁਜਬਵਹੁਘੋੜਾਅਪ
 ਨੀਬਰਾਈਅਰੁਪੁਰਨਤਾਈਤੇਹੀਨੁਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਬੋਝਉਠਾਵਟੇਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਜਾ
 ਤਾਹੈ। ਅਰੁਗਰਧਬਕੇਪਦਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਉਸਕੀਬਰਾਈਅਪੁਣੀਨਸਟਹੋ
 ਜਾਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਜਿਨਪੁਰਖਹੁਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਮਝਿਆਹੈ। ਜੇਇਹਮਾਨੁਖਖਾਵਟੇ
 ਅਰੁਸੇਵਟੇਅਰੁਕਾਮਾਦਿਕਭੋਗਅਰੁਧਨੁਸਿਚਟੇਕੇਨਮਿਤਉਤਪਤਿਹੁਆਹੈਸੇਮੂਰ੍ਹੇ
 ਅਰੁਤਿਨਕੀਸਰਬਅਰਜਾਇਨਹੀਕਾਰਜਹੁਵਿਖੇਬੀਤਜਾਤੀਹੈ। ਅਥਵਾਜਿ
 ਨਹੁਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣਿਆਹੈ। ਜੇਇਹਮਾਨੁਖਜੀਤਣੇਅਰੁਕੋਪਕਰਣੇਕੇਨਮਿ
 ਤਉਪਜਿਆਹੈ। ਸੇਵਰੁਭੀਮਹਾਤਮਸੀਪੁਰੁਖੁਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਦਸਟਹੈ। ਤਾਤੇਇਹਦੇਨੇ
 ਪ੍ਰਕਾਰਕੇਮਾਨੁਖਭੂਲੇਹੈ। ਕਹਿਤੇਜੇਅਧਿਕਅਹਾਰੁਅਰੁਕਾਮਾਦਿਕਭੋਗਤੇਪਸੁਅ
 ਹੁਵਿਖੇਭੀਪਾਏਜਾਤੇਹੈ। ਜੇਸੇਸਿਘਅਰੁਬੇਲਕਾਅਹਾਰੁਤਉਮਾਨੁਖਤੇਭੀਅਧਿਕਹੋ
 ਤਾਹੈ। ਅਰੁਚਿਤ੍ਰਿਅਹੁਵਿਖੇਕਾਮਚੇਸਟਾਅਧਿਕਹੋਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਕੋਪਕਰਨਾਅ
 ਰੁਠਾਨਾਸਿਘਅਹੁਚਿਤ੍ਰਿਅਹੁਵਿਖੇਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਜੇਕਛੁਪਸੁਅਹੁਕੇਸੁਭਾਵੈਹੈਸੇ
 ਇਹੁਭੀਮਾਨੁਖਕਉਦੀਏਹੈ। ਪਰੁਏਕਬਰਾਈਪਸੁਅਹੁਤੇਅਧਿਕਭੀਇਸਕਉਦੀ
 ਨੀਹੈ। ਸੇਬੁਧੁਹੈ। ਜੇਉਸਬੁਧਕਰਕੇਹੀਰਗਵਤਕਉਪਛਾਣਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਹਾਰਾਜਕੀ
 ਕਾਰੀਗਰੀਕਉਬੁਧੀਕਰਜਾਨਤਾਹੈ। ਅਰੁਉਸਹੀਬੁਧਿਕਰਿਕੈਕੋਧਅਰੁਭੋਗਤੇ
 ਅਪਕਉਬਚਾਇਰਾਖਤਾਹੈ। ਸੇਇਹਦਿਵਸੁਭਾਵਕਹਿਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਸੀਸੁਭਾਵਕ
 ਰਿਕੈਇਹਮਾਨੁਖਪਸੁਅਹੁਅਹੁਸਿਘਹੁਤੇਵਿਸੇਖਕਹਾਹੈ। ਅਰੁਇਸੀਕਾਰਣਕਰ
 ਸਰਬਸਿਸਟਿਮਾਨੁਖਕੇਅਧੀਨਹੈ। ਇਸੀਪਰਸਾਈਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਧਰਤੀਅਰੁਆ
 ਕਾਸਵਿਖੇਜੇਤੀਕਛੁਸਿਸਟਿਹੈ। ਸੇਮੇਨੇਤੁਮਾਰੀਆਗਿਆਕਾਰੀਕਰਦੀਨੀਹੈ। ਤਤੇਮਾ
 ਨੁਖਕਾਜੇਅਰੁਧੁਹੈ। ਸੇਇਹੀਬੁਧਿਹੈ। ਕਹਿਤੇਜੇਇਸਕੀਬਰਾਈਅਰੁਵਸੇਖਤਾ
 ਬੁਧੀਕਰਪਗਟਹੈ। ਅਰੁਅਵਰਜੇਤੇਸੁਭਾਵਮਾਨੁਖਵਿਖੇਪਾਏਜਾਤੇਹੈ। ਸੇਵਾਸ
 ਤਵਤੇਮਾਨੁਖਕੇਸੁਭਾਵਨਹੀ। ਪਰੁਉਸਜੀਵਕੀਟਹਿਲਅਰੁਕਾਰਜਕੇਨਮਿਤਉਤ

ਪਤਿ ਕੀਏ ਹੋ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਇਹੁ ਜੀਵੀ ਪ੍ਰਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਭੋਗ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਸਮਿ ਰਹੀ ਸਭ
 ਹੀਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਪਰੁ ਜ ਬਇਹੁ ਸਜੀਵ ਕੀ ਬੁਧਿ ਸੁੱਧ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁ ਕੀ ਨਿ
 ਆਈ ਇਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਪਛਾਣਾ ਅ
 ਰੁ ਉਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਚੈਤਨ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜ
 ਜਿਸ ਕੀ ਬੁਧਿ ਮਲੀਨ ਅਰੁ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਉਹ ਭੋਗ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਮਲ ਨਤਾਕ
 ਰਿਕੋ ਅਵਰਿਅਾ ਹੁਆਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਦ ਪਉਸ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਭੀ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਕਾ ਮੁ
 ਖੁ ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਓਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਬਇਹੁ ਜੋ ਉਸ ਕਾ ਰਿਦਾਇ ਝੀ ਆਇ ਕ ਸੁਖ ਹੁਇ ਖੇ
 ਬੀ ਧਾਮਾ ਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਉਸ ਕਉ ਵਿਖਿਅਹੁ ਕੀ ਖੇਚਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤਉ ਸਕਉ
 ਅਪੋਗਤਿ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪੋਗਤਿ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਰੂਪੀ ਉਤਮ ਦੇਸ
 ਵਿਖੇ ਭੀ ਉਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਰਿਦਾਨੀ ਚਤਾ ਕੀ ਓਰ ਖੇਚਿ ਆਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ
 ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਪਾਪੀ ਮਾਨੁਖ ਦੁਕਾਸੀ ਸਨੀ ਓਰ ਲਟਕਿ ਆਰਹੈ ਗਾ। ਤਾ
 ਤੇ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਅੰਸੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਸੋ ਸੋਤਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜ ਅੰਸੇ ਜਾਣੁ
 ਤੂੰ ਜੋ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਦੇਸ ਕੀ ਅਸਚਰਜ ਬਹੁ ਈ ਇਸ ਕੀ ਇਹ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਰਿਦਾਸਰ
 ਬਪਦਰਬ ਹੁਤੇ ਅਧਿਕ ਅਸਚਰਜ ਹੁਪ ਹੈ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਮਾਨੁਖ ਅਚੇਤੰਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਇਸ ਅ
 ਸਚਰਜਤਾ ਕਉ ਨਹੀ ਪਛਾਣਤੇ। ਅਰੁ ਦੇਸੇਖਤਾ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕਹੀ ਹੈ।
 ਸੋ ਇਕ ਵਿਦਿਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਏਕ ਬਲ ਹੈ। ਬਹੁ ਜ ਵਿਦਿਆ ਕਰ ਜੇ ਦੇਸ ਮਾਨੁਖ ਦੇਸੇਖ
 ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਸਭ ਕੋ ਈ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰੀ ਵਿਦਿਆ ਸੂਮ ਅ
 ਰੁ ਗੁਹਜ ਹੈ। ਸੋ ਮਹਾਵੁ ਲਿਭੈ ਹੈ। ਬਹੁ ਜ ਅਸਭੁਲ ਵਿਦਿਆ ਇਹ ਹੈ। ਜੋ ਇਹ
 ਮਾਨੁਖ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੀ ਵਿਦਿਆ ਕਾਵੇਤਾ ਹੋਸਕਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਕੀ ਕਾਗੀਗੀ ਕਉ ਪਛਾਣੁ ਸਕਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤ ਕੇ ਗ੍ਰੰਥ ਹੁਕੀ ਬਿਦਿ
 ਆ ਕਉ ਪੜ੍ਹ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਸੋਵੈ ਦਕ ਅਰੁ ਜੇਤ ਕ ਅਰੁ ਵਿਆਕਰਣ ਅਰੁ ਪਰਮ ਸਾਸ
 ਰੁ ਅਰੁ ਅਵਰ ਅਨੇਕ ਵਿਦਿਆ ਕੇ ਭੇਦ ਹੁਕਉ ਸਮਝਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਏ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਕਉ ਪੜ੍ਹਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਰਿਦਾ ਅੰਸਾ ਅਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ।
 ਜੋ ਪੰਡਤਾ ਕਉ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਾਗਿਆਨੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਸ
 ਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਵਸਰ ਬਸਿਸਾਰ ਹੀ ਇਸ ਕੀ ਚੈਤਨਤਾ ਵਿਖੇ ਅੰਸੇ ਸਮਾਇ ਰਹਾ
 ਹੈ। ਜੋ ਸੇਸੁੰ ਵੁ ਵਿਖੇ ਬੁੰਦ ਸਮਾਇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਚੈਤਨ ਪੁਰੁਖ ਕੀ ਅੰਸੀ ਸੁਖ
 ਮਗਤਿ ਹੈ। ਜੋ ਅਪੁਣੇ ਕਿਚਤ ਸਿਕਲ ਪਕਰਿ ਕੈ ਪਤਾ ਲਾਅਰੁ ਆਕਾਸ ਕਾ ਰਣਨ ਕਰ

ਲੇਤਾਹੈ ਅਰੁਉਦੇ ਅਸਤਲੇਦੇਖਾਵਤਾਹੈ ਸੋਜਦਇਸਚੈਤੈਨਕਾਸਨਬਿਧਾ
ਸਬੁਲਸਗੀਰਕੇਸਾਬਅੇਸਾਫਿਜ਼ਹੈ ਜੇਸਰਬਦਾਆਪਕਉ ਸਗੀਰਹੀਜਨਤਹੈ
।ਤਉਭੀਇਸਾਵਿਖੈਅੇਸੀਸਕਤਹੈਜੇਵਿਦਿਆਕੇਬਲਕਰਅਕਾਸਕੇਨਿਖੜ
ਹੁਕਾਪਮਾਨੁਭੀਪਛਾਣਤਾਹੈ ਅਰੁਇਉਭੀਜਾਣਤਾਹੈਜੇਅਮਕਾਗਿਹੁਅਮਕੇ
ਅਸਥਾਨਵਿਖੈਅਾਇਆਹੈ ਅਰੁਅਮਕਾਗਹਿਇਸਤੇਏਤਾਵੁਰਹੈ ਬਹੁੜ
ਵਿਦਿਆਹੀਕੇਬਲਕਰਿਮੰਛੁਲੀਕਉਸਮੁੰਦਕੀਰੂਪਾਈਤੇਬਾਹਜਨਿਕਾਸਤਾਹੈ
ਅਰੁਅਕਾਸਵਿਖੈਉਰੁਣੇਹਾਰੇਪੰਛੀਅਰੁਕਉਪ੍ਰਬਵੀਪਰਅਨਰੂਰਤਾਹੈਅ
ਰੁਜੇਕਛੁਇਸਜਗਤਵਿਖੈਅਸਚਰਜਤਾਅਰੁਵਿਦਿਆਹੈ ਸੋਤਿਸਕਉਪਾਂਚਇ
ਝੀਅਰੁਕਰਕੇਗ੍ਰਹਣਕਰਲੇਤਾਹੈ ਜੇਇਹਇਝੀਆਵਿਕਵਿਦਿਆਸਭੁਹੀਅ
ਸਬੁਲਕਹੀਤੀਹੈ ਤਤੇਇਸਕਉਸਭੁਕੇਈਪਛਾਣਤਾਹੈ ਬਹੁੜਦੂਸਰੀਸੁਖਮਵਿ
ਦਿਆਜੇਮਹਾਅਸਚਰਜਰੂਪਹੈ ਜੇਇਹੁਹੈ ਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕੇਚਿਤਵਿਖੈਏਕਬਾ
ਹੀਹੈ ਜੇਏਵੇਲੇਕਕੀਰਿਹੁਲੀਰੂਈਹੈ ਜੇਜੇਇਹਪਾਂਚੇਇਝੀਆਅਧਭੂਤਕ
ਜਗਤਕੀਰਿਹੁਲੀਅਰੂਈਹੈ ਪਰਸੁਖਮਵੇਸਕਾਨਮੁਦੇਵੇਲੇਕਹੈ ਅਰੁਚੈਤੈਨ
ਦੇਸਭੀਉਸੀਕਉਕਹੀਤਾਹੈ ਜੇਬਹੁਤੇਪੁਰਖੁਤੇਇਸਇਝੀਆਵਿਕਦੇਸਹੀਕ
ਉਸਮਣੁਤੇਹੈ ਪਰਚੈਤੈਨਦੇਸਕੀਅਪੇਖਿਆਕਰਿਕੇਵੇਖੀਅੇਤਉਇਹਸਭੁਜ
ਗਤਤੁਛਮਾੜਹੈ ਬਹੁੜਚਿਤਵਿਖੈਜੇਬਾਹੀਕਹੀਹੈ ਸੋਤਿਸਕਾਪੁਲਣਭੀਵੇ
ਪ੍ਰਕਾਰਹੋਤਾਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇਜਬਨਿਵਾਕਰਿਕੇਸਰਬਇਝੀਅਰੁਕਾਮਾਰਗਹੋਕਿਆ
ਜਾਤਾਹੈ ਤਬੰਸੁਪਨੇਵਿਖੈਸੁਖਮਵੇਸਕੀਰਿਹੁਬਾਹੀਪੁਲਤੀਹੈ ਸੋਤਿਸਵਿ
ਖੈਅਪੂਰਬਾਸਿਸਵਿਕਉਭੀਪਛਾਣਤਾਹੈ ਪਰਪ੍ਰਤਖਨਹੀਦੇਖਤਾਵਿਸੁੰਤ
ਮਾੜਕਛੁਕਦੇਖਤਾਹੈ ਜੇਜੇਮਵਿਝਿਸਟੀਕਉਪਦਾਰਬਹੁਕਾਸਰੂਪਮੰਦਹੀਝਿ
ਸਟਿਆਵਤਾਹੈ ਤੇਸੇਹੀਸੁਪਨੇਵਿਖੈਭੁਵਿਖਤਕਾਲਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਪਛਾਣ
ਤਾਹੈ ਜੇਜਬਉਸਸੁਪਨੇਕਾਵੀਖਆਵੁਕਰੀਅੇਤਬੰਸੁਗਤਿਕਰਿਸਮਣੁਇਆ
ਜਾਤਾਹੈ ਅਨਥਾਨਹੀਸਮਣੁਇਆਜਾਤਾ ਜੇਇਹਵਾਰਤਾਪ੍ਰਸਿਦੀਹੈ ਅਰੁਸ
ਭੁਕੇਈਜਾਣਤਾਹੈ ਜੇਜਾਗਤਵਿਖੈਕਿਸਿਕਉਭੁਵਿਖਤਕਾਲਕੀਪ੍ਰਗਟਤਾਨ
ਹੀਹੋਤੀਸੁਪਨੇਵਿਖੈਅਪਿਕਅਥਵਾਅਲਪਭੁਵਿਖਤਸਭੁਕੇਵੇਖਤਾਹੈ ਜੇ
ਵਹੁਦੇਖਣਾਇਝੀਅਰੁਕੇਮਾਰਗਕਰਨਹੀਹੋਤਾਅਰੁਇਸਸੁਪਨੇਕਾਅਰਬੁਖ
ਲਣਭੀਬਹੁਤੇਇਸਕਾਹੋਤਾਹੈ ਤਤੇਇਤਨਕਛੁਤਤਪਰਜਸਮਣੁਆਰਹੀ

ਤੀਏ ਸੋਇ ਸਮਾਨੁ ਖਕਾਰਿ ਵਰਪਣ ਵਤੀ ਰਮਲੈ ਹੈ ਅਰੁ ਵਰੁ ਈਸਰ ਜੇ ਸਰ ਬ
ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਅਤਿ ਵਰੁ ਕਰੂ ਪਉਗੀ ਹੈ ਸੋ ਜੇ ਸੋਇ ਵਰਪਣ ਆਪਸ ਵਿਖੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਤੇ
ਹੈ ਤਬ ਪਰਸਪਰ ਉਨਕਾ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿਬਏ ਕਦੂ ਸਰੋ ਵਿਖੇ ਭਾਸਣੇ ਲਾਗਤ ਹੈ ਤੇ ਸੋਹਿ
ਚਿਤਰੂ ਪੀ ਵਰਪਣ ਜਬ ਇਝੀ ਆਇ ਕਾ ਬਿਤਿ ਸਿਉ ਭਿੰਨ ਹੋਤ ਹੈ ਤਬ ਹਿਰਣਗਰ
ਭੁਜੇ ਅਸਥੂ ਲਜਗਤ ਕਾ ਆਸ਼ਾ ਹੈ ਸੋਤਿ ਸਕਾ ਚਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿਬਾ ਵਿਖੇ ਭਾਸਾਵਤਾ
ਹੈ ਅਰੁ ਜਬ ਇਹ ਚਿਤੁ ਇਝੀ ਅਹੁਕੀ ਬਿਤਿ ਕਉ ਤਿਆਗ ਜਾਤ ਹੈ ਸੋਤਿ ਸਕਰਤ
ਵਿਖਤ ਕਾਲ ਕਉ ਦੇਖਤ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਇਤਨਾ ਭੇਦ ਹੈ ਜੇ ਜਦ ਪਸੁ ਪਨੇ ਵਿਖੇ
ਇਝੀ ਅਹੁਕੀ ਬਿਤਿ ਰੋਕੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਸਿਕਲ ਪਕਾਨ ਹਰਣਾਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰੁ ਚਿ
ਤ ਕਾ ਫੁਰਦ ਭੁਟ ਕਤਾ ਹੋਤ ਹੈ ਤਤੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਭਵਿਖਤ ਕਾਲ ਕਉ ਮੰਦਾ ਝੀ
ਕੀਨਿਆਈ ਦੇਖਤ ਹੈ ਅਰੁ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਉ ਪ੍ਰਤਖਨ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਅਰੁ ਜਬ ਇਹ ਜੀ
ਵਸਗੀਰ ਕਉ ਛੋੜ ਜਾਤ ਹੈ ਤਬ ਇਝੀ ਆ ਅਰੁ ਸਿਕਲ ਪਕੀ ਬਿਤਿ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ
ਤਤੇ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰਲੋਕ ਪ੍ਰਤਖ ਭਾਸਾਵਤ ਹੈ ਅਰੁ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖ
ਤ ਹੈ ਤਬ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਅੰਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਣੇ ਲਾਗਤ ਹੈ ਜੋ ਹੋਰੁ ਗਵੰਤੁ ਮੇਰੀ ਸ
ਹਾਇਤਾ ਕਰਾ ਬਹੁ ਝੇ ਦੇ ਕਨੁ ਗਾਤਿ ਇਹੈ ਜੇ ਅਕਸਮਾ ਝੁਜ ਬਕਿ ਸੀ ਕਉ ਅਰਾਜ
ਕ ਸਿਕਲ ਪਛੁਰਾ ਵਤ ਹੈ ਤਬ ਵਹੀ ਸਿਕਲ ਪਸਤਿ ਰੂਪ ਹੋਇ ਭਾਸਤ ਹੈ ਅਰੁ ਇਉ
ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ਜੇ ਇਹ ਸਿਕਲ ਪਕਾਤੇ ਆਇ ਆਥਾ ਅਰੁ ਇਸ ਕਰਿ ਇਤਨਾ
ਪਛਾਣ ਸਕੀਤ ਹੈ ਜੇ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਮਾਰਗ ਰੇਵ ਲਾਇ ਝੀ ਅੰਗਿਨ ਹੀ ਤਤੇ ਵਿਦਿ
ਆ ਕਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਸੁਖ ਮਦੇ ਸਭੋ ਹੋਤ ਹੈ ਅਰੁ ਇਝੀ ਆਇ ਸਮਸਥੂ ਲਜਗਤ ਕੇ
ਗ੍ਰਹ ਦਕਰ ਦੇ ਕੇਨੀ ਮਤਉਤ ਪਤਿ ਕੀ ਆ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਇਝੀ ਆ ਕਰਕੇ ਸੁ
ਖ ਮਦੇ ਸਕੀ ਪਛਾਣ ਵਿਖੇ ਪਟ ਲਹੇਤ ਹੈ ਜੇ ਜਬ ਲਗਇ ਝੀ ਆ ਕੀ ਵਛੋ ਪਤਾ
ਦੂਰ ਨਹੈ ਤਬ ਲਗਾਤੁ ਖਮ ਦੇ ਸਕਉ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ ਬਹੁ ਝ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਜੇ ਬਾਗੀਕ
ਹੀ ਥੀ ਸੋਤਿ ਸਕੇ ਖੁਲਾਣੇ ਕਾ ਦੂਸਰਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹੈ ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖ ਇਸ ਜਾਗ
ਤ ਵਿਖੇ ਪੁਰੁਖਾਰਥ ਅਰੁ ਅਭਿਆਸ ਕਰਿ ਇਝੀ ਅਹੁਕਉ ਰੋਕੇ ਅਰੁ ਚਿਤ ਕਉ ਕੋ
ਧ ਅਰੁ ਭੋਗ ਅਰੁ ਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵਾ ਅਰੁ ਸਰਬ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਤੇ ਸੁਪੁਕਰੇ ਬਹੁ ਝ
ਇਕਾਂਤ ਕੋ ਝ ਵਿਖੇ ਬੈਠ ਕਰਮਨ ਕਉ ਇਕ ਝ ਕਰੇ ਅਰੁ ਚਿਤ ਕੀ ਬਿਤਿ ਰੇਤਿਨ ਦੇ ਸਕੀ
ਰਿਲਗਾਵੈ ਅਰੁ ਭੁਜਨਾ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵੈ ਤਬ ਉਸਹੀ ਅਭਿਆਸ ਵਿਖੇ
ਮੇਸਾ ਲੀਨ ਹੋਤ ਹੈ ਜਿਉ ਸਕਉ ਆਪੁ ਛਾਸਰੀ ਰੁ ਅਰੁ ਸਰਬ ਜਗਤ ਵਿਸਮਰਣ ਹੋਜ

ਤੀਐ ਅਰੁ ਉਸਕੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਜਾਣਨ ਹੀ ਫੁਰੁਤੀ। ਸਿਜ ਬੰਦਿ ਸਪੁ
 ਰੁਖ ਕੀ ਅੰਧੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਜਾਗਤ ਹੀ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਉ ਸੁਖ ਮ
 ਦੇ ਸਕੀ ਬਾਰੀ ਖੁਲਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਉਰ ਪੁਰਖ ਕਉ ਜੋ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਉਦਿਖਤ ਕਾਲ ਕੀ ਖ
 ਬਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਜਾਗਤ ਹੀ ਵਿਖੇ ਫੁਰੁ ਅਵਤੀ ਹੈ। ਬਹੁ ਜ਼ਰੇ ਵਤਿ ਅਹੁ ਅਰੁ
 ਅਉਤਾਰ ਹੁਕੇ ਸਰੂਪ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਉਨ ਸਿਉ ਸਹਾਇਤਾ ਅਰੁ ਲਾਭ ਪਾਵ
 ਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਿਸ ਕਉ ਦੇ ਵਿਖੇ ਅੰਧਾ ਮਾਰਗ ਖੁਲਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਉ ਅਵਰਗੀ ਅਨੇਕ
 ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੀ ਜਾਣ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ ਕਾ ਵੀਖਿਆ ਫੁਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕੀ ਤਾ। ਇਸੀ ਪਰ
 ਮਹਾਤਮਾ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਨੇ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਿ ਕੈ ਪਰਤੀ ਅਰੁ ਅਕਾਸ ਕਉ
 ਲਪੇਟ ਲੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਦੇ ਅਸਤ ਲੇ ਮੇਨੇ ਪਰਤਖ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਜੇ
 ਸਰਬ ਵਿਦਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕਰਿ ਬੇਲੀ ਮੇ। ਅਰੁ ਉਨ
 ਕਾ ਜਾਨਣਾ ਇਝੀ ਅਹੁ ਕੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਨਹੀ ਹੂਆ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਥਮੇ ਉਨ ਹੁਨੇ ਭੀ ਜਤਨ ਅਰੁ
 ਅਭਿ ਆਸ ਕੀਆ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਭੁਮ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ
 ਹੁਤੇ ਵਿਰਕਤ ਅਰੁ ਸੁਪੁ ਹੋਵਹਾ। ਬਹੁ ਭਾਅਪੁਣਾ ਅਪੁਸ਼ਟ ਕਉ ਸਮਰਪਣ ਕਰਹਾ।
 ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਕਾਰਜ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤ ਨਹੋ ਹੁਹਾ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੋ ਕਾਰਜ ਭੁਮਾ
 ਰੇ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਿਧਿ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਉਦੇ ਅਰੁ ਅਸਤ ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਨਿ
 ਆਈ ਅਵਰਸਮ ਰਥ ਕਉ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਆਸ ਰਾ ਕਰਹਾ। ਅਰੁ ਅਵਰ
 ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕੀ ਚਿਰ ਦਿਨ ਦੇਵਹਾ। ਸਿਜ ਬੰਦੇ ਤੇ ਮੇਰਾ ਆਸ ਗਲੀਆ। ਤਬ ਭੀ ਅ
 ਪੁਣੇ ਚਿਤ ਕਉ ਨਿਹਸਿ ਕਲਪ ਕਰਾ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਜਗਤ ਤੇ ਭਿੰਨ ਹੋਹਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਜੇ
 ਸਰਹੀ ਉਪਦੇਸ ਅਰੁ ਜਤਨ ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਸਿਜ ਗਤ ਕੇ ਸਿਜਾਲ ਇਝੀ ਆਆ
 ਦਿਕ ਭੋਗ ਹੁਤੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਸੁਪੁਤ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਕਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਗੀਆ ਸੀ ਅਹੁ ਅਰੁ ਸਿਤ ਹੁ
 ਕਾ ਅਦਿਮ ਰਗ ਇਹੀ ਹੈ। ਬਹੁ ਜ਼ਰਾ ਸਾਸ ਕੁਪ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਕਉ ਪੜਨਾ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ
 ਭੇਦ ਹੁਕਾ ਸਮਝਣਾ ਭੀ ਪੰਡਤ ਹੁਕਾ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਸਿਜ ਦਪਇਹ ਮਾਰਗ ਭੀ ਉਤਮ ਅ
 ਰੁ ਵਿਸੇਖ ਹੈ। ਪਰਤ ਉਭੀ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਵਿਦਿਆ ਅੰਧੀ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਸਾਸ ਕੁ ਅਰੁ
 ਕਿਸੀ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ
 ਕਰ ਕੇ ਸਰਬ ਦਾ ਅਨੁਵਕਾ ਮੇਘ ਬਰਸਤ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਦਾਰਤਾ ਬਹੁ ਤੇ ਪੁਰਖ
 ਹੁਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਅੰਧੀ ਹੀ ਫੁਰੁਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਾ
 ਸ ਕੇ ਬਚਨ ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਬੁਧਿ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਪ੍ਰਤਖ ਸਮਝ ਸਕੀ ਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇ

ਤਨੇਤੋਤੁਨ੍ਹਕੋਅਵਸਮੇਵਸਮਸਿਖਾਰਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਇਸਅਵਸਥਾਕੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਕੀ
 ਪ੍ਰਤੀਤਤੋਰਹਿਦੇਵਿਖੇਕਿਜੁਹੋਵੈ। ਤਬਤੁਮਨਮੁਖੁਨਹੋਵਹਿ। ਬਹੁਜਸਿਤਜਨਹੁਕੀਅਵ
 ਸਥਾਅਰੁਹਿਦਿਅਵਨਹੁਕਾਮਾਰਗੁਅਰੁਤੀਸਰਉਨਕੀਪ੍ਰਤੀਤਸਿਉਅਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੋ
 ਵਹਿ। ਪਰਏਹਜੇਅਵਸਥਾਵਰਨਨਵਿਖੇਆਈਹੈ। ਜੇਇਸਮਨੁਖਕੋਰਿਵੇਕੀਅਸਚਰ
 ਜਤਾਇਹੀਹੈ। ਅਰੁਇਸਹੀਕਰਕੇਮਨੁਖਕੀਵਸੇਖਤਾਕਹੀਹੈ। ਬਹੁਜਇਸਪ੍ਰਕਾਰਉ
 ਨਮਾਨਭੀਨਹੀਕੀਆਚਾਹੀਤਾ। ਜੇਇਹਅਵਸਥਾਅਗੇਹੀਸਿਤਜਨਹੁਅਰੁਅਵਤਾਰਹੁ
 ਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਈਹੈ। ਅਰੁਇਸਸਮੇਵਿਖੇਕਿਸੀਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੀਹੋਤੀ। ਜੇਇਹਅਜੇ
 ਗਾਹੈ। ਕਹਿਤੈਜੇਅਵਿਉਤਪਤਿਵਿਖੇਸਰਬਮਨੁਖਹੁਕਾਰਿਦਾਇਸਪਦਕਾਅਧਿਕਾ
 ਹੀਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਸੇਸਰਬਲੇਹਾਦਰਪਨਕਾਅਧਿਕਾਹੀਹੋਤਾਹੈ। ਪਰਜਬਕੋਈਜੀਗਾਲ
 ਕਰਮਹਾਮਲੀਨਹੋਜਾਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਨਿਰਮਲਤਾਈਨਸਰਭੀਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਤੇਜੇਹੀ
 ਜਿਸਪੁਰਖਕਾਰਿਦਾਮਾਇਆਕੀਤ੍ਰਿਸਨਾਅਰੁਭੇਗਪੁਕੀਅਰੁਲਾਂਕਾਰਿਅਰੁਪਾ
 ਪਕਰਮਹੁਕਰਮਲੀਨਹੋਜਾਵੈ। ਅਰੁਉਸਕਉਪਰਾਇਹਬੁਰੇਸੁਭਾਵਪ੍ਰਬਲਹੋਜਾ
 ਵਹਿ। ਤਬਨਿਰਸੀਦੇਹਉਸਕੀਮਨੁਖਾਈਨਸਵੈਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਉਸਪਰਮਪਦਪਾ
 ਵਵੇਕਾਅਧਕਗੀਨਹੀ। ਰਹਿਤਾਇਸੀਪਰਮੁਨੀਸਰਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਅਵਿਉਤਪਤ
 ਵਿਖੇਸਰੁਹੀਬਾਲਕਹੁਕਾਏਕੁਧਰਮਹੋਤਾਹੈ। ਪਰਪੀਛੇਮਾਤਾਪਿਤਾਕੀਜਿਗਤਿਕਰ
 ਕਉਨਕਾਨਿਸਰਾਭਿਨਹਿਨਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਸਾਟੀਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਤੁਮਾਰਮੇਈ
 ਸੁਰਹੈ। ਅਰੁਤੁਮਮੇਰੇਉਤਪਤਿਕੀਏਹੁਵੇਹੈ। ਤਬਸਰਬਜੀਵਹੁਨੇਇਸਵਚਨਕਉ
 ਸਤਿਕਰਕੇਮਨਿਆਹੈ। ਜੇਇਸਵਚਨਵਿਖੇਪ੍ਰਸਿਧਿਹੂਅਜੇਇਸਅਵਸਥਾਕੇ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਕਾਸਰੁਕੋਈਅਧਿਕਾਹੀਹੈ। ਇਸਵਿਖੇਕਛੁਰੇਵਨਹੀ। ਜੇਸੇਬੁਧਵ
 ਨਪੁਰੁਪੁਇਸਵਾਰਤਾਕਉਪ੍ਰਤਖਜਾਨਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਸਿਉਵੇਅਧਿਕੋਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਜਦਪ
 ਉਸਨੇਕਿਸੀਤੇਸੁਣਿਆਭੀਨਹੀ। ਤਉਭੀਇਸਵਚਨਕਉਨਿਰਸੀਦੇਹਸਮਝਤਾਹੈ
 । ਤੇਜੇਹੀਸਰਬਜੀਵਹੁਕੀਅਵਿਉਤਪਤਿਕਰਤਾਭੀਈਸੁਰਹੈ। ਪਰਤੀਅਰੁਆਕਾ
 ਸਕਉਭੀਉਸੀਨੇਇਜਥਿਤਕੀਆਹੈ। ਤਾਤੇਇਹਵਾਰਤਾਅਪੁਣੀਅਨੁਭਵਅਰੁਅ
 ਪੁਣੀਬੁਧਿਕੀਜਗਤਿਕਰਕੇਹਮਨੇਪਰਤਪਸਮਝੀਹੈ। ਜੇਇਸਪਰਮਪਦਕਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇ
 ਏਕੇਵਲਉਨਹੀਕਾਅਧਿਕਾਰੁਨਹੀ। ਇਸੀਪਰਮਹਤਮਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੇਭੀਤੁਮਹੀ
 ਨਿਆਈਮਨੁਖਹੈ। ਪਰੁਭੁਗਵਿਤਕੀਸਹਾਇਤਾਕਰਿਕੈਮੁਝਕਉਅਕਾਸਬਾਣੀਹੋਤੀਹੈ
 । ਤਉਇਸਵਚਨਕਾਤਾਤਪਰਜਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਿਸਪੁਰਖਕਉਮੇਸੀਅਵਸਥਾਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਸਰਬਜੀ ਵਹੁ ਕਉ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ ਕੇ ਕਲਿਆਣ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਾਵੇ। ਤ
 ਬਉ ਸਕਉ ਅਵਤਾਰੁ ਕਹੀਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਵਚਨ ਹੀ ਧਰਮ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹੀਤਾ ਹੋ। ਅ
 ਰੁ ਜਿਸ ਕਉ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਵਿਖੇ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰ ਦੇ ਕਾ ਬ
 ਲੁ ਭੀ ਹੋਵੇ। ਪਰੁ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਅਚਾਰਜ ਕਾ ਆਗੇ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਉਪਦੇਸੁ ਵਰਤਮਾ
 ਨ ਹੋਵੇ। ਤਬ ਇਸ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਨ ਕਰੇ। ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਛੁ
 ਖੰਡਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਅਰੁ ਕੁਝ ਕਉ ਭੀ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਚਾਹੀਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਾਇ
 ਸ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਕਾ ਮੂਲ ਜਤਨ ਅਰੁ ਅਭਿਆਸ ਹੋ। ਤਉ ਭੀ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸਹਾ
 ਇਤਾ ਕਰ ਪਹੁਚ ਸਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਬਲ ਕਰਿ ਪਹੁਚਣਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਹਿਤੇ ਜੇ ਮਾ
 ਰਗ ਵਿਖੇ ਵਿਘਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਤ੍ਰਭੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਦੁਲਿਭ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੇ
 ਤਿਸ ਕਾ ਪਾਵਣਾ ਭੀ ਦੁਲਿਭ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਵਸਤੁ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਨਾ ਮਿਤ ਜੁਗਤਾ
 ਭੀ ਬਹੁਤ ਚਾਹੀਤੀ ਆਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਗੀ ਖੇੜੀ ਬੀਜਣ ਹਾਰੇ ਅਨ
 ਜ ਕਉ ਨਹੀ ਪਾਵਤੇ। ਅਰੁ ਸਰਗੀ ਦੂਢਣ ਹਾਰੇ ਅਪਣੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵਸਤੁ ਕਉ ਨਹੀ ਪਾ
 ਇਸ ਕਤੇ। ਜੇ ਜੰਦ ਪਾ ਅਨਾਜ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਖੇੜੀ ਹੀ ਕਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਾਵਣਾ ਦੂਢਕ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਅਕਸਮਾਤ ਵਿਘਨ ਭੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਹ ਜੇ ਸਰਗੀ ਵਿਖਿਆ
 ਣ ਕੀ ਆਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਬੂਝ ਅਰੁ ਉੱਤਮ ਅਵਸਥਾ ਵਰਨਨ ਕਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਜਤਨ ਅਰੁ ਪੁਰਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸਹਾਇਤਾ ਬਿਨਾ ਪਾਇ ਨਹੀ
 ਸਕੀਤਾ। ਅਰੁ ਜਬ ਜਗੀ ਆਸੀ ਕਾ ਜਤਨ ਅਰੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਗਤਿ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਵੇ। ਤਉ ਭੀ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਚਾਹੀਤੀ ਹੈ। ਕਹਿਤੇ ਜੇ ਉਸ ਕੀ
 ਸਹਾਇਤਾ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਮਿਧਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਇਸੀ ਪਰਸਿਤ ਜਨਾ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ
 ਪੁਰਖਾਰ ਭੁ ਅਰੁ ਬਰਾਦੀ ਭੀ ਉਸ ਹੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਤੇ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਧਰਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਭੀ ਚਾਹੀਦੇ ਖਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਉ ਸਾਂਈ ਆਪੁ ਦਿਖਾਵਤਾ ਹੈ।
 ॥੭॥ ॥ ਅਬ ਅਠਵੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਮਨੁਖ ਕਾ ਬਲੁ ਵਰਨਨ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜ
 ਫੂਝੇ ਮਨੁਖ ਕੀ ਵਸੇ ਖਤਾ ਅਰੁ ਵਿਦਿਆ ਤੇ ਨੇ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਾਇ ਆਹੈ। ਤਬ
 ਚਾਹੀ ਮੇਜੇ ਬਲੁ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨੁਖ ਕੀ ਵਸੇ ਖਤਾ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਕਉ ਭੀ ਪਛਾਣ
 ਹਾਇ ਸਕਰਕੇ ਜੇ ਵੇਜੇ ਵਹੁ ਭੀ ਦੇ ਵਸ ਕਤਿ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਉਰ ਪਸੁ ਅਰੁ ਵਿਖੇ ਪਾਈ ਨ
 ਹੀ ਜਾਤੀ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਇਹ ਸਰਗੀ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਜੀਵ ਦੇਵਤਿ
 ਅਰੁ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਸੇ ਵਹੁ ਦੇਵਤੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰਿ ਜੀਵਹੁ ਕੇ ਸੁਖਨ

ਮਿਤਮੇ ਪਾਥਰਸਾ ਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਜਿਸ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਪਵਨ ਚ ਹੀਤ ਹੈ ਤਬ ਪਵਨ ਕਉ ਚਲਾ
 ਵਤੇ ਹੈ ਬਹੁ ਜਗਰ ਭਵਿਖੇ ਜੀ ਵਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਪਰਤੀ ਵਿਖੇ ਬਨਾ ਸਪ
 ਤੀ ਕਉ ਉਤ ਪਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਰੁ ਹੀ ਦੇ ਵਤੇ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਅਪੁਣੇ
 ਕਾਰਜ ਹੁ ਵਿਖੇ ਵਿਛਰੀਏ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਜੋ ਰਿਦਾ ਹੈ ਸੇ ਇਹ ਭੀ ਦੇ ਵਰਤਨ
 ਹੈ ਅਰੁ ਇਸਾ ਵਿਖੇ ਭੀ ਦੇ ਵਤਿ ਅਹੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਬਲੁ ਦੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕੋਤੇ
 ਸਰੀਰ ਹੁ ਪਰ ਇਸ ਕੀ ਭੀ ਆਗਿਆ ਚਲਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਕਾ ਜੋ ਅਪੁਣਾ ਸਰੀਰ ਹੈ ਸੇ ਭੀ
 ਇਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਰੁ ਸਰਬ ਅੰਗ ਹੁ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕੀ ਆਗਿਆ ਵਰਤਤੀ ਹੈ
 ਜੇ ਸੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ਜੇ ਹਾਥ ਕੀ ਅੰਗੁਰੀ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀ ਕ
 ਹਿਸ ਕੀਤਾ ਪਰ ਚਿਤ ਕੇ ਛੁਰੇ ਕਰ ਪ੍ਰਤਖ ਅੰਗੁਰੀ ਹਲਤੀ ਹੈ ਅੇ ਸੇ ਹੀ ਜਬ ਚਿਤ ਵਿ
 ਖੇ ਕੋ ਪਕਾ ਬਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸਰਬ ਅੰਗ ਹੁ ਪਰ ਪੀਘਾ ਹੋਇਆ ਵਰਤਾ ਹੈ
 ਸੇ ਇਹ ਬਰਖਾ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ ਬਹੁ ਜਨ ਬਚਿਤ ਵਿਖੇ ਕਾਮ ਕਾ ਸਿਕਲ ਪਾਨ ਛੁਰਤਾ
 ਹੈ ਤਬ ਇਹੀ ਆ ਕਉ ਚਪਲਤਾ ਆਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜਬ ਭੋਜਨ ਕਰਨੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ
 ਤਬ ਰਸਨਾ ਭੀ ਜਲ ਕਉ ਛਾਰਨੇ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਸੇ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਸਭ ਕੋਈ ਪਛ
 ਟਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਸਰਬ ਕ੍ਰਿਆ ਚਿਤ ਕੇ ਛੁਰਨੇ ਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਬਹੁ ਛਿਟਿ ਉਭੀ ਹੈ
 ਜੇ ਕੋਤੇ ਪੁਰਖ ਵਸੇਖਤਾ ਅਰੁ ਪੁਰਖਾਰ ਬਸਿਜੁ ਗਤਿ ਮੇ ਸੇ ਵਿਛੋਰੇਤਾ ਹੈ ਤਤੇ ਉ
 ਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਅਵਰ ਸਰੀਰ ਹੁ ਪਰ ਚਲਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਉਨ ਕੋਤੇ ਜਕਾਰਿ ਕੈ ਸਿਘ
 ਭੀ ਕਾਂਪਣੇ ਲਾਗਤੇ ਹੈ ਪਰ ਜਬ ਵਹੁ ਚਾਏ ਤਬ ਰੋਗੀ ਕਰ ਲੇਵਹਿ ਅਰੁ ਜਬ ਕੋ
 ਪਕਰ ਦੇਖਹਿ ਤਬ ਅਰੋਗੀ ਮਾਨੁਖ ਭੀ ਰੋਗੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖ ਉਨ ਤੇ ਵ
 ਰੇਵੇ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਸਿਕਲ ਪਕੀ ਪੇਚ ਕਾਰਿ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਲੇਆ ਵਹਿ ਅਰੁ ਉਸ ਕੋ
 ਚਿਤ ਕਉ ਖੇਚ ਲੇਤੇ ਹੈ ਬਹੁ ਜਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾਹੇ ਜੇ ਮੇਘ ਬਰਸੇ ਤਬ ਬਰਖਾ
 ਹੋਵੇ ਲਾਗੇ ਸੇ ਇਹ ਸਰੁ ਹੀ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ਅਰੁ ਨਿਹਚੈ ਹੋਤੀਆ ਹੈ
 ਅਰੁ ਬੁਧਿ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਕਾਰਿ ਕੋ ਭੀ ਪਛਾਣਿ ਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕਾ ਬਲੁ
 ਇਸ ਤੇ ਭੀ ਅਧਿਕ ਹੈ ਬਹੁ ਜਨ ਇਸਾ ਟਿਦੇਖ ਅਰੁ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ ਆਦਿ ਕੋ ਜੇ ਛੁਰਨੇ ਹੈ
 ਸੇ ਇਹ ਭੀ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਰਿਦੇ ਕਾ ਬਲੁ ਹੈ ਸੇ ਵਹੁ ਬਲੁ ਹੀ ਅਵਰ ਸਰੀਰ ਹੁ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰ
 ਵਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿਸ ਕਾਰਿ ਦਾ ਮਲੀਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਬਲੁ ਭੀ ਮੇਜਰ
 ਤਾ ਹੈ ਜੇ ਜਬ ਭੀ ਭੀ ਵਰ ਪਸੁ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਟੀਰਖਾ ਅਰੁ ਇ
 ਸਾ ਟਿਦੇਖ ਕਰ ਰੇਤਾ ਰਸਾ ਭੀ ਹੁ ਪਸੁਨ ਸਦੇ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੇ ਇਹ ਭੀ ਮਾਨੁਖ ਕੋ

ਰਿਵੇਕਾ ਬਲੁ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਇਤਨਾ ਭੇਦੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਕੋ ਬਲੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਜੀਵ
 ਹੁ ਕਾਰਿ ਦਾ ਸੁਭ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਫਿਰੇ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਸੁਪੁਸਾਂਤ ਕੀ ਬਲੁ ਕਹੀ
 ਤਾਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਬਲ ਕਰ ਕੈ ਜੀਵ ਹੁ ਕਉ ਸਰੀਰ ਅਥਵਾ ਪਨਕਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੇ ॥ ਪਾਪ
 ਤਿ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਸਿਧਤਾ ਅਰੁ ਈਸ਼ੁਰ ਜਕਹ ਤੇ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਕੋ ਬਲੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਉ
 ਪਾਧ ਅਰੁ ਖੇਦ ਪਾਪ ਤਿਹੋਵੇ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਤਾਮਸੀ ਬਲੁ ਕਹੀ ਤਾਹੋ ॥ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ
 ਸੁਪੁਸਾਂਤ ਕੀ ਬਲੁ ਅਰੁ ਈਸ਼ੁਰ ਜ ਅਰੁ ਜੀਤ ਮੰਤ੍ਰ ਆਦਿ ਕੋ ਜੋ ਤਾਮਸੀ ਬਲੁ ਹੋ ॥ ਸੋ ਇ
 ਹ ਸਭੁ ਹੀ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਹਿ ਦੇ ਕਾ ਬਲੁ ਅਰੁ ਪੁਰੁਖਾਰ ਬੁਝੇ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਅਸਥੂਲ
 ਫਿਸਟਿ ਕਾਰਿ ਦੇਖੀ ॥ ਐਤ ਬ ਇਨਹੁ ਵਿਖੇ ਬੁਝਾ ਭੇਦੁ ਹੋ ॥ ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਵੇਖਿਆ ਟੁਭੀ
 ਸਿਪੁਰਣ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਖੇ ਕਹਿ ਆਨ ਹੀ ਜਾਤਾ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਇਸ ਵਚਨ ਕੇ ਭੇਦ
 ਕਉ ਨਹੀ ਸਮਝਤਾ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕੀ ਪਛਾਣ ਭੀ ਕਛੁ ਨਹੀ
 ਹੋਤੀ ॥ ਅਰੁ ਸਵਣ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਪੁਰੁਖੁ ਉਨ ਕਉ ਸਿਤ ਜਨ ਤਾਹੋ ॥ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਅਵਤਾ
 ਰਹਾ ॥ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕੀ ਜੋ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ॥ ਸੋ ਇਹ ਸਭੁ ਹੀ ਇਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਪੁਰੁ
 ਖਾਰ ਬਹੋ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਭੀ ਤੀਨ ਲਛਣ ਹੋ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਹੋ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸਿ
 ਸਾਗੀ ਜੀਵ ਜਿਸ ਭੇਦ ਕਉ ਸੁਪਨੇ ਕਰ ਕੈ ਪਛਾਣ ਤੇ ਹੋ ॥ ਸੋ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕਉ ਜਾਗ੍ਰਤ
 ਵਿਖੇ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਾਸਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਦੂਜਾ ਇਹੋ ਹੋ ॥ ਜੇ ਇਤਨ ਜੀਵ ਹੁ ਕਾ ਸਿਕਲ ਪ
 ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕਾ ਸਿਕਲ ਪਸਰ ਬਸ ਸਰੀਰ
 ਹੁ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਜਾਤਾ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਉਸ ਸਿਕਲ ਮਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਕੈ ਜੀਵ ਹੁ ਕਾਰਿ ਦਾ ਸੁ
 ਪੁ ਮਾਰਗ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੋ ॥ ਬਹੁ ਭੀ ਸਰਾਇ ਹੋ ॥ ਜੇ ਅਵਰ ਜੀਵ ਜਿਸ ਵਿਦਿਆ
 ਕਉ ਪੜ੍ਹਿ ਕੈ ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਤੇ ਹੋ ॥ ਸੋ ਵਿਦਿਆ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕਉ ਪੜ੍ਹੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਅਪਣੇ
 ਅੰਤ ਹ ਕਰਣ ਵਿਖੇ ਛੁਰਾ ਆਵਤੀ ਹੋ ॥ ਇਸ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੋ ਹੋ ॥ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਬੁਝਿ
 ਵਾਨ ਅਰੁ ਸੁਖ ਚਿਤ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਕੇਤੀ ਆਵਿਦਿਆ ਅਪਣੇ ਰਿਦੇ ਮੋਹੀ
 ਭਾਸ ਆਵਤੀ ਆਹਿ ॥ ਅਰੁ ਅਨਭਵ ਭੀ ਇਸੀ ਕਉ ਕਹਤੇ ਹੋ ॥ ਇਸੀ ਪਰਸਾਂਈ ਭੀ
 ਕਹਾ ਹੋ ॥ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਹੁ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਅਪੁਣੇ ਹੀ ਅਨਭਵ ਕਾਰਿ ਕੈ ਹੋਤੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂਤੇ
 ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਵਿਖੇ ਇਸ ਤੀਨ ਲਛਣ ਸਿਪੁਰਨ ਹੋਵਹਿ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ
 ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਅਰੁ ਅਵਤਾਰ ਹੁ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਉਸ ਪੁਰੁਖ ਕੀ ਆਗਿਆ
 ਅਰੁ ਉਪਦੇਸੁ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਵਰਤ ਮਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਆਚਾਰ ਜਕਹੀ ਤਾਹੋ
 ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਵੇਰਾ ਕਰ ਕੈ ਸੁਕਰ ਰਹੇ ॥ ਅਰੁ ਬਾਇਹੁ ਜੇ ਉਪਦੇਸੁ ਨ ਕਰੇ ॥ ਤਬ

ਉਸਕੀਸਨਕਾਂਦਿਕਅਵਸਥਾਕੀਤੀਹੈ। ਪਰਸਿਤਜਨਹੁਕੀਅਵਸਥਾਵਿਖੇਭੀ
 ਬਰਾਭੇਦਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਕਿਸੀਕੀਅਵਸਥਾਉਤਮਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਕੀਮਧਮਾ
 ਵਸਥਾਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਕੀਕਨਿਸਟਹੋਤੀਹੈ। ਪਰਸਿਪੂਰਨਸਿਤਉਸਹੀਕਉਕ
 ਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਜਿਸਾਵਿਖੇਇਹਤੀਨੇਲੱਛਣਸਿਪੂਰਨਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਤੀਨਲੱਛਣਭੀ
 ਇਸਨੀਮਤਕਹੋਹੈ। ਜੇਇਨਕੀਕਛੁਕਅੰਸਜੀਵਹੁਵਿਖੇਭੀਪਾਈਜਾਤੀਹੈ। ਜੇ
 ਸੇਸੁਪਨਾਅਰੁਸਿਕਲਪਕਾਸਤਿਹੋਵੇਣਾਅਰੁਅਨਭੁਵਜੇਆਗੇਕਹੀਹੈ। ਸੇਮਨੁਖ
 ਇਨਤੀਨਹੁਕਾਰਿਕੈਓਤੀਨਲੱਛਣਭੀਸਮਸੁਤਾਹੈ। ਕਹੋਤੇਜੇਇਸਮਨੁਖਕਾਇ
 ਤੀਸੁਭਾਵਹੈ। ਜੇਜਿਸਅਵਸਥਾਕਾਅੰਸਵਿਖੇਹੋਤੇਹੈ। ਤਬਉਸਵਿਖੇਪ੍ਰਤੀਤਭੀਕ
 ਰਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਨਕਾਰਿਕਹਾਹੈ। ਜੇਭਗਵੰਤਕੀਪੂਰਨਤਾਈਕਉਭਗਵੰਤਹੀਪ
 ਛਾਣਤਾਹੈ। ਅਵਰਕੈਈਨਹੀਪਛਾਣਸਕਤਾ। ਜੇਇਸਕਾਤਾਤਪਰਜਇਹੋਹੈ। ਜੇਅ
 ਵਤਾਰਹੁਅਰੁਸਿਤਜਨਹੁਵਿਖੇਇਨਤੀਨਲੱਛਣਹੁਤੇਅਵਰਭੀਅਨੇਕਲੱਛਣਹੈ।
 ਪਰਹਮਕਉਉਨਕੀਪਛਾਣਕਛੁਨਹੀ। ਕਹੋਤੇਜੇਉਨਕੀਅੰਸੁਕਛੁਹਮਾਰੇਵਿ
 ਖੇਪਾਈਨਹੀਜਾਤੀ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਜੇਸੇਭਗਵੰਤਕਉਆਪੁਰੁਗਵੰਤ
 ਹੀਪਛਾਣਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਸਿਤਜਨਹੁਕੀਅਵਸਥਾਤਕਉਸਿਤਜਨਹੀਪਛਾਣਤੇਹੈ।
 ਇਤਰਜੀਵਨਹੀਜਾਨਸਕਤੇ। ਸੇਇਸਕਾਤ੍ਰਿਸਟਾਤਇਹੋਹੈ। ਜੇਜਬਹਮਚੇਦੇਸ
 ਵਿਖੇਨਿਝਾਕੀਪ੍ਰਬਲਤਾਨਹੋਤੀ। ਅਰੁਕੈਈਪੁਰੁਖਹਮਕਉਇਹਵਾਰਤਾਸੁਨਾਵਤਾ।
 ਜੇਅਮਕੇਦੇਸਵਿਖੇਮਨੁਖਧਰਤੀਪਰਮਜ਼ੇਹੁਏਝਿਸਦਿਆਵਤਾਹੈ। ਪਰਉਨਵਿ
 ਖੇਬੋਲਣਾਵੇਖਣਾਸੁਨਨਾਕਛੁਨਹੀਰਹਿਤਾ। ਅਰੁਉਨਕੀਚਿਤਵਨੀਭੀਉਨ
 ਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਸਮੇਪਾਇਕਾਰਿਬਹੁਝਿਸੁਚੇਤਹੋਇਉਠਤੇਹੈ। ਸੇਜਬਹਮਕਉ
 ਨਿਝਾਨਹੋਤੀ। ਤਬਹਮਕਦਾਰਿਤਹਮਇਸਵਾਰਤਾਕਉਨਸਮਸੁਤੇ। ਕਹੋਤੇਜੇ
 ਇਹਮਨੁਖਜੇਕੁਛੁਦੇਖਤਾਹੈਸੇਉਸੀਪਰਪ੍ਰਤੀਤਕਰਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਸਾਂਦੀਭੀ
 ਕਹਾਹੈ। ਸੇਜਵਪਾਮੇਨੇਤੁਸੁਕਉਵਿਦਿਆਸਮਸੁਣੇਕਾਅਧਿਕਾਰੁਦੀਆਹੈ। ਪਰ
 ਤਬਭੀਜਬਲਗਤੁਮਕਉਮਾਰਗਮੇਨਾਵਿਖਾਵਉ। ਤਬਲਗਤੁਮਕਉਉਸਵਿ
 ਦਿਆਕੇਭੇਦਕੀਨੁਗਾਤਿਨਹੀਪੁਲਤੀ। ਤਾਤੇਭੂਇਸਵਾਰਤਾਕਉਅਸਰਰਜਨ
 ਜਾਣਾ। ਜੇਸਿਤਜਨਹੁਵਿਖੇਕੋਤੇਲੱਛਣਅੰਸੇਭੀਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਉਨਕਉਅਉਰਕੈਈ
 ਪਛਾਣਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਰੁਵਹੁਸਿਤਜਨਉਨਲੱਛਣਹੁਕਾਰਿਪਰਮਾਨੰਦਕੀਅਵ
 ਸਥਾਕਉਪਾਵਤੇਹੈ। ਜੇਸੇਇਹਵਾਰਤਾਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ। ਜੇਜਿਸਪੁਰੁਖਕਉਗਾਗਾਅਰੁ

ਗੀਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਰਾਗੁ ਅਰੁ ਗੀਤ ਕੇ ਸੁਵਣ ਕਰਿ ਕੋ
 ਅਨਿਵ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਭਾਸਤਾ। ਅਰੁ ਜਬ ਕੋ ਈਉ ਸਕਉ ਰਾਗੁ ਅਰੁ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਥੁ
 ਸਮਝਾਵੈ। ਤਬ ਭੀ ਨ ਹੀ ਸਮਝਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਉਸ ਕਉ ਜਾਣਤਾ ਹੀ ਨ ਹੀ। ਬਹੁ
 ਜੇ ਸੇ ਜਨਮ ਕੇ ਅੰਧ ਕਉ ਰੂਪ ਅਰੁ ਸੁੰਦਰਤਾ ਈ ਕੀ ਜਾਣ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਤੇ ਸੋ ਹੀ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ
 ਸਮਝਾਈ। ਵਿਖੇਇ ਹਵਾਰਤਾ ਅਸਚਰਜ ਨ ਹੀ। ਜਿਅ ਵਤਾਰਹੁ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਪੁਕਉ ਕੋਤੀ
 ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਸੀ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ। ਜੇ ਉਨ ਕਉ ਅਵਰਜੀ ਵਨ ਹੀ ਜਾਣਤਾ। ੮॥ ॥
 ॥ ਅਬ ਨਵ ਮੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਪੂਰਬ ਪਛ ਕਉ ਤਰਵਰਨ ਨ ਹੋਵੇਗਾ। ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੁ
 ਜੇ ਇਸਤੇ ਅਗੇ ਜੇ ਕਛੁ ਵਰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕਰਿ ਕੋ ਤੇ ਮਨੁ ਖਕੀ ਵਸੇਖਤਾ ਕ
 ਉਸਮ ਸੁਹਿਦਿਆ। ਅਰੁ ਜਗਿਆਸੀ ਅਹੁ ਕਾਮਾਰਗ ਭੀ ਤੇ ਪਛਾਣਿਆ। ਪਰੁ ਜ
 ਬਤੁ ਮਨੇ ਜੇ ਗੀਤ ਨ ਹੋਤਾ। ਇਹ ਵਚਨ ਸੁਣਿ ਆਹੋਵੈ। ਜਿਅ ਤਿਰਮੁਖ ਅਭਿਆਸ ਕੋ
 ਮਾਰਗ ਵਿਖੇਇ ਹਵਿਦਿਆ ਭੀ ਪਟਲ ਰਾਤੀ। ਅਰੁ ਤੇ ਨੇ ਇਸ ਵਚਨ ਕਾਨਤ
 ਕਾਰੁ ਕੀ ਆਹੋਵੈ। ਤਬ ਭੁਟ ਕਉ ਇਸ ਵਚਨ ਕਾਨਤ ਕਾਰੁ ਕਰਨਾ ਪਰਵਾਨੁ ਨ ਹੀ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਵਚਨ ਨਿਰਦੇਹ ਸਤਿ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਇਤੀਆ ਅਰੁ ਇਤੀਆ ਵਿਕਵਿ
 ਦਿਆ ਜੇ ਅਸਥੂਲ ਹੈ। ਸੋ ਰਿਦੇ ਕੀ ਏਕਤਾ ਵਿਖੇਇ ਹਰੀ ਪਟਲ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਕਾਰਿ
 ਕੋ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਪਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਫਿਸਟੰਤ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਮਾਨੁ
 ਖ ਕਾਰਿ ਦਾਤ ਲਾਉ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹ ਪਾਂਚੇ ਇਤੀਆ ਤਲਾਉ ਵਿਖੇ ਜਲ
 ਪਵੇ ਸਕਰਨੇ ਕੇ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਕੋ ਈ ਇਸ ਤਲਾਉ ਕੋ ਭੀਤ ਰਤੇ ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ
 ਨਿਕਸਿਆ ਚਾਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਪਾਇ ਇਹ ਹੈ। ਜਿ ਪ੍ਰਥਮੇ ਉਸਤਲਾਉ ਵਿਖੇ ਬਾਹ
 ਜ ਕਾ ਜਲ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਨਿਕਾਸੇ ਬਹੁ ਉਸਮਲਨ ਕੀ ਚਕਉ ਦੂਰਿ ਕਰੇ। ਬਹੁ
 ਉਸਤਲਾਉ ਕਉ ਖੋਵੈ। ਅਰੁ ਜਲ ਕੇ ਪਵੇ ਸੁਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਮਾਰਗ ਕਉ ਰੋਕੈ। ਤਬ ਉਸਤ
 ਲਾਉ ਵਿਖੇ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਉਤਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਵਹੁ ਜਲ ਗਬਾਹ ਜ ਕਾ ਜਲੁ ਅਰੁ
 ਮਲਨ ਕੀ ਚਦੁਰਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਲਗਨਿ ਰਮਲ ਜਲ ਕਾ ਚਿਤ ਨ ਹੀ ਨਿਕਸਤਾ। ਤੇ ਸੋ
 ਹੀ ਜ ਕਲਗ ਚਿਤ ਇਤੀਆ ਵਿਕਾਵਿਦਿਆ ਤੇ ਰਹਤ ਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਲਗਾਵਹੁ ਸੁਖਮ
 ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਚਿਤ ਨ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟਤੀ। ਤੇ ਤੇ ਜਬ ਇਹ ਪੁਰਖੁ ਅਸਥੂਲ ਜਗਤ ਕੀ ਜਾਣ
 ਕਉ ਵਿਸਮਰਣ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿਖੇ ਫਿਰੇ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਨਿਸਿਦੇਹ ਅ
 ਨੁਭਵ ਵਿਦਿਆ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਸਥੂਲਾ ਵਿਦਿਆ ਕਉ ਜੇ ਪਟਲ ਵਰਨਨ
 ਕੀਆ ਥਾ ਸੋ ਇਸ ਨਿਮਤ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਮਨੁ ਖਕੀ ਸੀਮਤ ਅਰੁ ਪੰਥ ਕਉ ਗ੍ਰਹਣ

ਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਉ ਸਕੀਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਜਗਤਾ ਕਉ ਪਕਿਕਰਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰ ਲੇਤਾਹੈ। ਸ
 ਧੁਕੁਏ ਕਦੁ ਸਰੇਕੇ ਮਤ ਕਉ ਖੰਡਤ ਕੀਆ ਚਾਹਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇਵਾ ਦਵਿਵਾ ਦਵਿਖੇਓ
 ਜੋਤਾਹੈ। ਤਬ ਅਸੇ ਜਾਣਤਾਹੈ। ਜੇਇ ਸਾਵਿਦਿਆ ਤੇਇਤਰ ਅਵਰਵਿਦਿਆ ਕਾਟੀ
 ਨਹੀ। ਬਹੁਤਿ ਸਤੇ ਪੀਛੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਜਬਾਰ ਬਵਚਨ ਕਉ ਸ੍ਵਣ ਨ ਕਰਿ ਕੋਸਮ ਸ੍ਵਤ
 ਭੀਹੈ। ਪਰੁਤਉ ਭੀਅਪੁਣੇ ਰਿਵੇਵੇਖੇ ਮੇਸਾਉਨ ਮਾਨੁ ਕਰੀਤਾਹੈ। ਜੇਜੇ ਸੀਵਿਦਿਆ ਮੇ
 ਆਗੇ ਪੜੀਹੈ। ਸੋਇ ਹਵਚਨ ਉਸਤੇ ਵੇਪਰਜੇਹੈ। ਤਤੇਉਨ ਵਚਨਹੁ ਕਉ ਜਬਾਰ ਬ
 ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ। ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇਜਬਾਰ ਬਵਿਦਿਆ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਸੀ
 ਸਾਰੀ ਜੀਵ ਜਿਸ ਮਤ ਕਾਨਿਹ ਚਾਕਰਤੇਹੈ। ਸੋਵਿਦਿਆ ਜਬਾਰ ਬਕਾਗਿਆਨ ਉਸ ਕ
 ਉਕਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਉ ਸਗੁਹ ਜਤੇ ਵਕਉ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝੈ। ਪਰੁ ਜੇਸੇ ਠਲੁ ਕੀਤੁ ਚਾਹੁਰ
 ਹੋਤੀਹੈ। ਤਬਉ ਸਕਾ ਸਰਬਰਹ ਸੁਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਸੇ ਜਬ ਪੰਥਹੁ ਅਰੁ ਮਤਹੁ ਕਾਨਿ
 ਸਚਾ ਵਰੋਹਤਾਹੈ। ਤਬ ਜਬਾਰ ਬਵ ਸਤੁ ਕਾਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤਾਹੈ। ਤਤੇ ਜਾਣਤੈ ਜੇ
 ਪਰੁਖਵਾਦ ਕੀਵਿਦਿਆ ਕਉ ਪੜਤਾਹੈ। ਤਬਉ ਸਕਉ ਜਬਾਰ ਬਕਾਗਿਆਨ ਕੀਵਿ
 ਦਿਆਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਜਾਨਤਾਹੈ ਜੇਵਿਦਿਆ ਮੇਨੇ ਪੜੀਹੈ। ਸੇਜਬਾਰ ਬ
 ਰੂਪਇਹੁ ਹੀਹੈ। ਤਤੇਏਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੀਉ ਸਕਉ ਦਾਰੁਣ ਪਟਲੋਹਤਾਹੈ। ਇਸ ਕਰਿ
 ਕੋਜੇ ਅਸੀਵਿਦਿਆ ਪੜਨੇਹਾਰੇ ਕਉ ਅਵਸੇਵ ਅਭਿਮਾਨ ਉਪਜਤਾਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਵਹੁ
 ਪਰੁਖ ਅਰੁ ਮਾਨਿਨਹੋਵੈ। ਤਬਉ ਸਕਉ ਸੁਗੁਵਿਦਿਆ ਪਵਲੁਨ ਹੀ ਕਰਤੀ। ਅਰੁ ਸ
 ਰੁਵ ਸਤੁ ਕਾਗਿਆਨ ਕਉ ਪਾਵਤਾਹੈ। ਬਹੁਤਉ ਸਕੀ ਅਵਸਥਾ ਭੀਉਤ ਮਹੋਤੀਹੈ।
 ਅਰੁ ਜਬਾਰ ਬਕੇ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਚਲਤਾਹੈ। ਪਰੁ ਬਹੁਤਾਵਿਦਿਆ ਵਾਨਤਉ ਅਸੇ ਹੋਤੇ
 ਹੈ। ਜੇਅਪੁਣਾ ਜਨਮੁ ਮਿਥਿਆ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਵਿਖੇਖੇਵਤੈਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਅਸਥੂਲ ਪ੍ਰ
 ਤੀਤ ਹੀਉਨ ਕਉ ਪਟਲ ਕਰਤਾ ਰਤੀਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪ੍ਰਤਿਤ ਬੁਧਿਵਾਨ ਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਸੁਭੀ
 ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਅਰੁ ਸਿਸਿਅਹੁ ਤੇ ਨਿਰਭੈ ਹੋਤਾਹੈ। ਤਤੇਇ ਸਵਚਨ
 ਵਿਖੇਜੇਵਿਦਿਆ ਕਉ ਪਟਲੁ ਕਰਤਾਹੈ। ਸੋਤਿਸਕਾ ਅਰਬਤੁ ਸੁਕਉ ਸਮਸ੍ਵਣ ਜੇ
 ਗੁਹੈ। ਅਰੁ ਨਤਕਾਂ ਰੁਕਰਨਾ ਪਰਵਾਨੁ ਨਹੀ। ਪਰੁਤਉ ਭੀਇਹ ਵਚਨ ਉਸ ਕਉ ਕਹ
 ਏਜੇਗਾਹੈ। ਜਿਸ ਕਉ ਅਨਭਉ ਕੀਵਿਦਿਆ ਪੁਲੀਹੈ। ਅਰੁਇਹੁ ਜੇਮਨ ਮਤੀ
 ਵੂਠ ਲੋਗਾਹੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਅਨਭਵ ਕੀਅਵਸਥਾ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁਈ। ਕੇਤੇ ਕਸੁਖ ਮ
 ਵਚਨ ਸਿਤ ਜਨਹੁ ਕਉ ਉਨਹੁਨੇ ਪੜ ਲੀਏਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬਦਾ ਕਰਤਤਉਨ ਕਾਇਹੀਹੈ
 ਜੇਸਦੀਵ ਸਗੀਬ ਕਉ ਧੋਵਤੇ ਰਹਤੇਹੈ। ਅਬਵਾਸੇਲੀ ਅਰੁ ਗੋਦੜੀ ਅਰੁ ਅਸ

ਟਹੁ ਕਉ ਬਨਵਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਮਝੈ ਬਿਨਾ ਹੀ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਹੁ ਅਰੁ ਵਿਦਿ
 ਆਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਅਤਿ ਰੰਗ ਦੇਣਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਜਗ
 ਤ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਖੋਵਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ। ਭਗਵੰਤ ਅਰੁ ਸਿਤਹੁ ਤੇ ਵੇਖੁ ਖੋਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਭ
 ਗਵੰਤ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨਹੁ ਨੇ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਹੁ ਕੀਉ ਸਤਤਿ ਕਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਜਗਤ
 ਕਉ ਵਿਦਿਆ ਪੜਨੇ ਕਾਉ ਪਦੇ ਸੁਕੀ ਆਇ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਪਾਪੀ ਭਾਗੀ ਟਹੈ। ਸੋ ਉ
 ਸ ਅਨਭੁਵ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਭੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਇ। ਅਰੁ ਵਿਦਿਆ ਤੇ ਭੀ ਹੀ ਟਹੈ।
 ਤਤੇ ਇਨ ਕਉ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਹੁ ਕੀ ਨਿਦਿ ਆਕਰਣੀ ਕੋ ਸੇ ਪਰਵਾਣ ਹੈ। ਸੋ ਮੇ ਸੇ ਪ੍ਰ
 ਰਖਹੁ ਕਾਝਿ ਸਟਾਂ ਤਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਸੁਣਿ ਆਹੈ ਵੇ ਸੂਰਣ ਤੇ ਰਸਾਇਣ ਉਤਮ ਹੈ
 । ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਰਸਾਇਣ ਕਰ ਕੇ ਅਮਿਤ ਸੂਰਣ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਕਈ ਉ
 ਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਸੂਰਨ ਕਾਂਗੀ ਜਦੇ ਵੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਸੂਰਣ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰਨ ਕਰੈ। ਅ
 ਰੁ ਕਹੈ ਜੇ ਸੂਰਣ ਕਿਸ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਕਾ ਮੇਲੁ ਟੁਕੈ। ਤਤੇ ਹਮ ਕਉ ਰਸਾ
 ਇਣੁ ਰਹਿਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਰਸਾਇਣ ਕਾ ਮੂਲ ਸੂਰਨ ਹੈ। ਪਰ ਜਬ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਸੂਰਨ ਭੀ ਨ
 ਲੇਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਰਸਾਇਣ ਭੀ ਨਹੈ ਵੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਨਿਰਪਨ ਅਰਵਹੁ ਭਾਗ
 ਹੀ ਟਹਹੁਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੂਰਖ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਰਸਾਇਣ ਕੀ ਵੇਖੇ ਖਤਾ ਸੁਣਿ ਕਰ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਪੜ੍ਹਾਇਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੋ ਹੀ ਸਿਤ ਜਨਹੁ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਰਸਾਇਣ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ।
 ਸੋ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹੈ। ਜੇ ਰੁਪੇ ਅਰੁ ਸੂਰਣ ਤੇ ਰਸਾਇਣ ਕਾ ਪਾਵਣ ਵੇਖੇ
 ਖੋਹੈ। ਤੇ ਸੋ ਹੀ ਸਿਤ ਜਨਹੁ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਤੇ ਵੇਖੇ ਖੋਹੈ। ਬਹੁਤਾ ਇਸ
 ਵਿਖੇ ਏਕ ਅਵਤਾਰ ਭੀ ਵਿਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਸੋ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਇਤਨਾ ਹੀ ਰਸਾਇਣ ਨਹੈ
 ਵੇਖੇ ਸੋ ਉਹੁ ਹਰਿ ਜਿਤਨਾ ਸੂਰਨ ਉਸ ਤੇ ਹੋ ਸਕੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਕੇ
 ਪਾਸ ਜਹੀ ਸੁਮੁਹ ਰਹੈ ਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਜਹੀ ਸੁਮੁਹ ਰਵਾ ਲੇ ਪੁਰਖ ਤੇ ਸਉ ਮੁਹਰ
 ਵਾਲਾ ਰਸਾਇਣੀ ਪੁਰਖੁ ਸੇਖਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਰਸਾਇਣ ਕੀ ਵਿਦਿ
 ਆ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਛੂਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪੁਰਖ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਪਰੁ ਰਸਾ
 ਇਣ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਕਰਨ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਚੇਰੀ ਕਾਲ ਪ੍ਰਸਿਤ ਕਿਸੀ ਵਿ
 ਰਲੇ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੋ ਹੀ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅਭਿ ਆਸ ਕਾ ਜੇ ਮਾਰਗੁ ਹੋ ਸੇ ਜ
 ਦ ਪਮਹਾਂ ਉਤਮ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਸ ਕੀ ਪੂਰਨਤਾ ਈ ਕਉ ਪਹੁੰਚਣਾ ਮਹਾ ਵਰੁ ਲੀਭੁ
 ਹੈ। ਤਤੇ ਇਉਂ ਗ੍ਰੀਪ ਛੁਟਿ ਆਰਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਧਨ ਧਿਆਨ
 ਅਥਵਾ ਕਛੁ ਮੰਤ੍ਰ ਜੇਤ ਕ ਪਰਚਾਹੈ ਵੈ ਤਉ ਭੀ ਉਹੁ ਪੁਰਖੁ ਸਰਬ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਹੁ

ਤੇ ਵਸੇਖਨ ਜੀਓਤਾ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਬਕਿਸੀ ਕਉ ਸਾਧਨ ਕਾਰਿ ਕੈ ਕਛੁ ਕਾਇਕ ਤਤਾਭੀ ਹੋ
 ਤੀਐ। ਤਉ ਗ੍ਰੀਬ ਹੁਤੇ ਪੁਰਖੁ ਪੀਛੇ ਪਸਰਿ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਕਿਸਿ ਸਿਕਲ ਪਕਾਰਿ
 ਕੈ ਬਾਵਰੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਜੇਹਮ ਬਡੀ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੁਏ ਹੈ। ਤਤੇ ਮੇਸਕੇ ਈ ਵਿਰਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਸੁਧਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਪੁ
 ਰਨ ਪਦ ਕਉ ਪਹੁੰਚੇ। ਅਰੁ ਬਹੁਤੇ ਤਉ ਵਛੇ ਪਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ
 ਸਾਚਾ ਸੁਪਨਾ ਭੀ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਤਉ ਚਿਤ ਕਾ ਕੁਮੁਹੀ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਹੁਤੇ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਵਸੇਖ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੀ ਅ
 ਵਸਥਾ ਮੇਸੀ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਅਰੁ ਜਿਸਾ ਵਿਦਿਆ ਕਉ ਅਵਰ ਜੀਵ ਪੜ੍ਹ
 ਕਰ ਸਮਝੁ ਹਿ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ। ਫ਼ੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਭਾਸਾ ਵੈ। ਸੋ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਮਹ
 ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ। ਤਤੇ ਤੁਝਾ ਉਚ ਹੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਅਵਸਥਾ। ਅਰੁ ਉ
 ਨ ਕੀ ਵਸੇਖਤਾ ਪਰ ਨੀਤੇ ਗੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਪਾਖੰਡੀ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕੇ ਵਚਨ
 ਕਰਿ ਕੈ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਹੁਕਾ ਨਿਰਾ ਦੁਰਭੀ ਨਹੀ ਕਰਹਿ। ਤਬ ਤੇਰਾ ਧਰਮ
 ਨ ਸਟ ਹੋਵੈ। ਬਹੁ ਕ੍ਰਿਤੂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਹਿ। ਜੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਭੁ
 ਲਾਈ। ਅਰੁ ਉਤਮ ਭਾਗ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਕਰਿ ਕੈ ਕਹੇ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਭੁ
 ਦ ਕਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਛਾਣੀਐ। ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਤਰਹਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪਦ
 ਰਥ ਕਰਿ ਕੈ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਅਰੁ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੀ ਪ
 ਦਾਰਥ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਭੁਲਾਈ ਕਹੀਤੀ ਹੈ। ਬਹੁ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਅਰੁ ਅਨੰਦ
 ਉਸ ਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਇਸ ਕੇ ਸੁਤ ਹੁਕਾ ਵ
 ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੁਤ ਹੁਕਾ ਵਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪਦਾਰਥ ਉਹੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ
 ਜੇ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਨੀਮਤ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ
 ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਕਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਇਹੋ ਹੈ। ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਇਸਟ ਵਸਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਵਾ। ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਇਹੋ ਹੈ। ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਸਤ੍ਰ ਕਉ ਜੀਤੇ। ਬਹੁ ਕ੍ਰ
 ਸ਼ਟ ਟਹੁ ਕਉ ਸੁਖ ਉਦਰ ਸਬਦ ਅਨੁਗਾਹ ਵਿਖੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਬੁ
 ਧਿ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਅਰੁ ਭੁਲਾਈ ਇਹੋ ਹੈ। ਜੇ ਕਾਰਜ ਹੁਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਪਛਾਣੇ
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਕਾ ਅਪੁਣਾ ਸੁਭਾਵੁ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਭੀ
 ਇਸ ਬਾਧਿ ਕਉ ਇਸੀ ਨੀਮਤਿ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ। ਬਹੁ ਕਾਮ ਅਰੁ
 ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਪੰਚਾਇਤੀ ਅਉ ਕੇ ਕੇ ਕਉ ਪ੍ਰਸਾ ਅਹੁ ਬਿਖੇ ਭੀ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ।

ਅਰੁਇਹਸੁਭਾਵਮਾਨੁਖਵਿਖੇਪਸੁਅਹੁਤੇਅਧਿਕਹੈ।ਜੇਜਿਸਪਦਾਰ
ਥਕੇਭੇਦਕਉਨਹੀਜਾਨਤਾ।ਤਬਨਿਰਸਿਵੇਹਉਸਕੀਦੁਛਕਰਤਾਹੈ।ਅਰੁ
ਜਾਣਿਆਚਾਹਤਾਹੈ।ਬਹੁਤਜਬਦਿਸਭੇਦਕਉਸਮਝਤਾਹੈਤਬਪ੍ਰਸਿਨੇਹੇ
ਕਰਿਉਸਪਾਰਿਬਰਾਈਕਰਤਾਹੈ।ਅਰੁਜਦਪਦਾਰਥਨੀਚਹੈ।ਤਉ
ਭੀਉਸਕੀਜਾਣਵਿਖੇਮੇਸਾਪ੍ਰਸਿਨੇਹੇਤਾਹੈ।ਜੇਉਸਪ੍ਰਸਿਨਤਕਉਰੋਕਨਹੀ
ਸਕਤਾ।ਜੇਸੇਸਤਰੀਜਖੇਲਣੇਹਾਰਪੁਰਖੁਸਤਰੀਜਕੀਵਿਦਿਆਬਤਾਵ
ਣੇਤੇਪੀਰਜਨਹੀਕਰਸਕਤਾ।ਅਰੁਇਉਸਮਝਤਾਹੈ।ਜੇਮੇਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰ
ਖੇਲਤਾਹੈ।ਤੰਤੇਉਸਪ੍ਰਸਿਨਤਕਉਪ੍ਰਗਟਕੀਆਚਾਹਤਾਹੈ।ਸੇਜਬਤੇਨੇ
ਇਸਵਚਨਕੇਭੇਦਕਉਸਮਝਿਆ।ਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕਾਅਪਣਾਸੁਭਾਵਪ
ਛਾਣਹੈ।ਤਬਮੇਸੇਹੀਜਾਣਜੇਤਾਹੀਜਾਨਣੇਜੇਗਪਦਾਰਥਉਤਮਅਰੁ
ਵਸੇਖਹੇਤਾਹੈ।ਤੇਤਾਹੀਉਸਕੀਪਛਾਣਿਵਿਖੇਅਨਿਦਭੀਅਧਿਕਹੇਤਾਹੈ
।ਜੇਸੇਕੋਈਵਜੀਰਕੇਭੇਦਕਉਜਾਣਤਾਹੈ।ਅਰੁਜੇਪੁਰਖੁਪਾਤਿਸਾਹਿਕੇ
ਭੇਦਕਉਜਾਣੇਤਬਉਸਤੇਅਧਿਕਪ੍ਰਸਿਨਤਕਉਪਾਵਤਾਹੈ।ਬਹੁਤਸਤਰੀ
ਜਕੀਵਿਦਿਆਜਾਨਣੇਹਾਰੇਪੁਰਖੁਤੇਜੇਤਕਅਰੁਵੇਦਕਕੀਵਿਦਿਆਕਾਵੇ
ਤਾਅਧਿਕਪ੍ਰਸਿਨੇਹੇਤਾਹੈ।ਤੰਤੇਇਹਵਾਰਤਾਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ।ਜੇਜਬਜਾਨਣੇ
ਜੇਗਪਦਾਰਥਉਤਮਹੋਵੈਸੇਤਿਸਕੀਪਛਾਣਿਵਿਖੇਅਨਿਦਅਧਿਕਹੇਤਾ
ਹੈ।ਤੰਤੇਕੋਈਪਦਾਰਥਗੁੰਗਵੇਤਸਮਾਨਿਉਤਮਨਹੀ।ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਰਬ
ਪਦਾਰਥਹੁਕੀਵਸੇਖਤਾਉਸਕੀਸਕਤਿਕਰਿਹੇਤੀਹੈ।ਅਰੁਵਹੁਸਰਬ
ਸਿਸਟਿਕਾਈਸੁਰਹੈ।ਅਰੁਜੇਤੇਕਛੁਜਗਤਵਿਖੇਅਸਚਰਜਹੈ।ਸੇਸਭ
ਉਸਹੀਕੀਕਾਰੀਗਰੀਹੈ।ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਭਗਵੰਤਕੀਪਛਾਣਕੇਸਮਾਨ
ਅਵਰਪਛਾਣਕਾਈਨਹੀ।ਅਰੁਉਸਕੇਦਰਸਨਕੇਸਮਾਨਅਵਰਦ
ਸਨਸੁੰਦਰਨਹੀ।ਸੇਵਹੁਪਛਾਣਅਰੁਦਰਸਨਇਸਮਾਨੁਖਕਾਅਪਣਾ
ਸੁਭਾਵਹੈ।ਅਰੁਇਸਜੀਵਕਉਭੁਗਵੇਤਨੇਅਪਣੀਪਛਾਣਕੇਨਮਿਤ
ਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ।ਤੰਤੇਇਸਮਾਨੁਖਕੀਭੁਲਾਈਅਰੁਪੁਰਨਤਾਈਭ
ਗਵੰਤਕੀਪਛਾਣਵਿਖੇਹੈ।ਪਰਜਿਸਪੁਰਖਕੇਰਿਵੇਵਿਖੇਭੁਗਵੇਤਕੇਪ
ਛਾਣਨੇਕੀਪ੍ਰਾਤਿਨਹੈ।ਤਬਜਾਣੀਮੇਜੇਉਸਕਾਰਿਦਾਰੀਹੈ।ਜੇਸੇਕ
ਸੀਪੁਰਖੁਕਉਅਜਾਨਕੀਰੁਚਨਹੈ।ਅਰੁਮਦੀਕਉਪ੍ਰੀਤਸਿਰੁਗਤਿਖਾ

ਏ। ਤਬ ਵਹੁਰੇਗੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਉਸਕਾ ਉਪਚਾਰੁ ਨ ਕਰੀ। ਤਬ ਵ
ਹੁਮਿ ਤਕ ਉਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਭਾਗੀ ਛੁਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ
ਜਿਸ ਮਨੁਖ ਕਉ ਵਿਖਿਅਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀ
ਤ ਤੇ ਸੁਨਿ ਹੋਵੈ ਤਬ ਉਸਕਾ ਰਿਦਾਰੇਗੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਵਹੁਰੀ ਮਨੁਖ ਮਾਨ
ਸੀਰੇਗਾ ਕਉ ਪਚਾਰੁ ਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮਿਦੁ ਭਾਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ
ਕੀ ਬੁਧਿ ਨ ਸਟਹੇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਹਾਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਤੀ ਆਦਿਕ
ਭੁਗਹੁ ਕਾਸਨ ਬਿਧਿ ਸਜਰੀਰ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ। ਸੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਮੇ ਇਸਕਾ ਸਰੀਰੁ
ਰਹੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਭੁਗਭੀ ਨ ਸਟਤਾ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁਰੀ ਵ
ਹੁਗਹੁ ਕੀ ਖਿਚ ਵਿਖੇ ਬਡੇ ਕਸਟ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤਿ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ
ਭਾਗੀ ਛੁਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਕਾ ਜੇ ਸੁਖ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸਕਾ
ਸਨ ਬਿਧਿ ਦੇ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਹੁਰੁ ਸੁਖ ਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਮੇ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ
ਤੇ ਜੇ ਵਿਛੋਪਤਾ ਦੇਵੇ ਹਰੇ ਪਦਾਰਥ ਸਭ ਹੀ ਵਹੁਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਿਤ ਨੀ
ਕਛੁ ਇਹ ਮਨੁਖ ਕੋ ਰਿਦੇ ਕੀ ਵਸੇਖਤਾ ਕਹੀ ਹੈ। ਸੇ ਇਸਰੀ ਬਵਿਖੇ ਇ
ਤਨੀ ਹੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਅਰੁ ਅਸਭੂਲ ਸਰੀਰ ਕੇ ਜੇ ਅੰਗ ਹੈ। ਸੇ
ਸਭ ਹੀ ਅਪੁਣੇ ਕਾਰਜ ਕੇ ਨਾਮਿਤ ਬਣਾਏ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੀ ਰੀਖ ਆਇਨ ਹੀ
ਕਾਰਿ ਕੋ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਹੁ ਜੇ ਜੀਵ ਕਾ ਪਿੰਡ ਹੈ। ਸੇ ਜਦ ਪਇਸਕਾ ਅਲਪ
ਜੇ ਸਾਅ ਕਾਰੁ ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਉਭੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਖੇ ਬਨਾਏ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਨ ਕੇ
ਅੰਸ ਪਿੰਡ ਵਿਖੇ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਅਸਤ ਪਰਬਤ ਹੁਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੈ। ਅ
ਰੁ ਮਾਵਲੀ ਬਨਾਸ ਪਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਪੰਧਾਰਾ ਮੇਧ ਹੁਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ
ਸੀਸਾ ਅਕਾਸ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਤੀ ਆਰੂਪਤਾ ਰਾਮੰਡਲ ਹੈ। ਸੇ ਇਨ
ਕਾਵਿਖ ਆਣੁ ਕਰਣਾ ਭੀ ਬਹੁਤ ਵਿਸਤਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰਤਾਤ ਪਰਜ ਇਹੁ ਹੈ
ਜੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਖੇ ਰੇਤੇ ਪਦਾਰਥ ਅਰੁ ਜੀਵ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਨ ਕੀ ਅੰਸ ਪਿੰਡ ਵਿਖੇ ਸਭ
ਪਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਸੂਕਰ ਕੂਕਰ ਪਸੂ ਪ੍ਰੇਤ ਦੇਵ ਅਰੁ ਪਰੀ ਆਹੈ। ਸੇ ਤਿਨ ਕੇ
ਸੁਭਾਵ ਭੀ ਇਸੀ ਮਨੁਖ ਕੇ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਜੇਤੇ ਵਿਵਹਾਰੁ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਨ ਕੀ ਅੰਸੁ ਭੀ
ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਜਰਾਰ ਅਗਨ ਜੇ ਅਹਾਰ ਕਉ ਪਚਾਵਤੀ ਹੈ। ਸੇ
ਮਾਨੇ ਰਸੇਈ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਅੰਗੁ ਕਰਕੇ ਅਹਾਰੁ ਕਾਰਜ ਨਿਕਸਤ
ਹੈ। ਅਰੁ ਮੇਲ ਕਉ ਭਿਨ ਭਿਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਅਤਾਰ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ

ਸੁਅੰਗਕਰਕੈਰੁਪਰਕਾਵੁਧਅਰੁਬੀਰਜਬਨਤਹੈਸੋਧੋਬੋਕੀਨਿਆਈਹੈ॥
 ਅਰੁਜੇਅੰਗਜਲਕੀਅੰਸਕਉਲਾਪੀਅਸਥਾਨਵਿਖੇਰਾਰਤਹੈਸੋਪਾਨੀਹਾ
 ਰਹੈ॥ ਅਰੁਜਿਸੁਕਰਕੈਅਹਾਰੁਕੀਮੇਲੁਬਾਹਜਨਿਕਸਤੀਹੈ॥ ਸੋਸੁਕਰਕਰਨੇ
 ਹਾਰੇਕੀਨਿਆਈਹੈ॥ ਅਰੁਜਿਸਅੰਗਕਰਿਕੈਵਾਇਪਿਤਕਯਸਰੀਰਵਿਖੇ
 ਕੋਪਤੇਹੈ॥ ਅਰੁਦੋਹਕਰਵਖੁਹੋਤਹੈ॥ ਅਰੁਜੇਬਟਪਾਰੇਚੇਰੁਕੀਨਿਆਈਹੈ॥
 ਬਹੁਜਿਸਕਰਕੈਵਾਇਪਿਤਕਯਨਿਵਰਤਹੋਤੀਹੈ॥ ਸੋਧਰਮਾਤਮੇਰਜੇਕੀ
 ਨਿਆਈਹੈ॥ ਪਰੁਇਸਕਾਵੁਖਿਅਣੁਕਰਣਾਭੀਬਹੁਤਵਿਸਤਾਰੁਹੋਤਹੈ॥
 ਅਰੁਤਾਤਪਰਜਇਹੁਹੈਜੇਤੁਕਉਐਸੀਪਛਾਣੁਰਾਹੀਤੀਹੈ॥ ਜੇਤੇਰੇਸਰੀਰ
 ਵਿਖੇਉਨਭਿਨਸੁਭਾਵਅਰੁਅੰਗਉਤਪਤਿਕੀਏਹੈ॥ ਅਰੁਸਰੁਹੀਤੇਰੀਟਹਿਲ
 ਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੈ॥ ਬਹੁਜਬਤੁਅਚਿਤਹੋਇਕਰਿਸੋਇਰਹਤਹੈ॥ ਤਉਭੀਵ
 ਹੁਤੇਰੀਸੇਵਾਕਾਤਿਅਗੁਨਹੀਕਰਤੇ॥ ਅਰੁਉਨਕਉਜਾਨਤਾਹੀਨਹੀ॥ ਅ
 ਰੁਜਿਸਮਹਾਰਾਜਨੇਇਹਤੇਰੇਟਹਲੂਏਬਨਾਏਹੈ॥ ਸੋਤਿਸਕਾਉਪਕਾਰੁਭੀਨ
 ਹੀਜਾਨਤਾ॥ ਪਰੁਜਬਕੋਈਮਨੁਖਏਕੁਵਾਰੁਅਪਣੇਟਹਲੂਏਕਉਤੇਰੀਸੇਵਾ
 ਕੋਨਮਿਤਭੇਜੇ॥ ਤਬਸਾਰੀਆਰਬਲਾਪੁਜੇਤਉਸਕਾਉਪਕਾਰੁਜਾਨਤਾਹੈ॥ ਅਰੁ
 ਜਿਸਰੁਗਵੀਤਨੇਕੋਤੇਸਹਸ੍ਰਟਹਲੂਏਤੇਰੇਸਰੀਰਕੀਟਹਲਵਿਖੇਲਗਾਏਹੈ॥
 ਅਰੁਵਹੁਐਸੇਸਾਵਧਾਨਹੈ॥ ਸੋਏਕਪਲਭੀਤੇਰੀਸੇਵਾਤੇਅਲਸੁਨਹੀਕਰਤੇ
 ॥ ਸੋਤਿਸਰੁਗਵੀਤਕਾਉਕਵਾਚਿਤਸਿਮਰਨੁਭੀਨਹੀਕਰਤਾ॥ ਬਹੁਜਇਸਸ
 ਰੀਰਕੀਜੇਉਤਪਤਿਹੈ॥ ਅਰੁਇਸਕੇਅੰਗਹੁਵਿਖੇਜੇਗੁਣਰਚੇਹੈ॥ ਸੋਤਿਸਕੀ
 ਵਿਦਿਆਭੀਅਪਾਰਹੈ॥ ਅਰੁਸਰੁਹੀਲੋਕਇਸਵਿਦਿਆਤੇਅਚੇਤਹੈ॥ ਬਹੁਜ
 ਜਬਕੋਈਇਸਸਰੀਰਕੀਵਿਦਿਆਕਉਪੜਤਾਭੀ॥ ਤਉਭੀਵੇਦਹੋਣੇਕੋਨ
 ਮਿਤਪੜਤਾਹੈ॥ ਸੋਇਸਵੇਦਕਕਾਜਾਨਣਾਹੀਤੁਛਮਾਤ੍ਰਹੈ॥ ਤਤੇਸਰੀਰਕੀਵਿ
 ਦਿਆਕਉਭੀਇਸਨਮਿਤਪੜਨਾਪਰਵਾਣਹੈ॥ ਸੋਇਸਵਿਦਿਆਕਉਪੜਕ
 ਰਰੁਗਵੀਤਕੀਕਾਰੀਗਰੀਪਛਾਣੇ॥ ਤਬਉਸਪੁਰਖਕਉਨਿਰਸਿਦੇਹਰੁਗਵੀਤ
 ਕੀਪਛਾਣਿਪਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ॥ ਸੋਰੁਗਵੀਤਕਾਪਛਾਣਣਾਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਸਰੀ
 ਰੁਅਰੁਜੀਵੇਕਉਤਪਤਿਕਰਣੇਹਾਰੇਮਹਾਰਾਜਕਉਐਸੇਸਮਰਥਜਾਣੇ॥ ਜੇ
 ਉਸਕੀਸਮਰਥਤਾਵਿਖੇਦੀਨਤਾਅਰੁਪਰਾਪੀਨਤਾਕਾਅੰਤੁਨਹੀਪਾਇਆ
 ਜਾਤਾ॥ ਤਤੇਜੇਕਛੁਕੀਆਚਾਹਤਾਹੈ॥ ਸੋਤਿਸਕਉਕਰਸਕਤਾਹੈ॥ ਜੇਸੇਬੀ

ਰਜਕੀ ਬੁੰਦ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਰੀਰ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੋ ਜਿਸ ਭੁਗਵੰਤਾ ਵਿਖੇ
 ਮੇਸੀਸ ਮੁਖਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਸਮਰਥਤਾ ਵਿਖੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਬਹੁਤ
 ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨਾ ਕਛੁ ਕਰਨ ਨਹੀ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਪਰ ਲੋਕ ਕਵਚੁ ਅਰੁ ਸੁਖ
 ਭੀ ਪਛਾਣ ਸਕੀ ਤਾਹੀ। ਬਹੁਤ ਮੇਸੇ ਜਾਣੁ ਜੇ ਵਹੁ ਭੁਗਵੰਤ ਮੇਸਾ ਗਿਆਨ ਸਰੂ
 ਪ ਹੈ। ਸੋ ਉਸ ਕਾ ਗਿਆਨ ਸਰਬ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਭੁਗਪੁਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅ
 ਸਰ ਰਜ ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਗੁ ਵਹਿ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈ। ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਉਸ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਕ
 ਰ ਕੇ ਸਿਧ ਹੁੰਦੇ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਤੀਸਰਾ ਗੁਣ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਇਹੁ ਭੀ ਪਛਾਣਿਆ ਚਾਹੀਤ
 ਹੈ। ਸੋ ਵਹੁ ਪਰਮ ਦਇਆਲ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਜੀਵ ਹੁਪਰ ਉਸ ਕੀ ਕਰਣਾ ਅੰਮ
 ਤ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਜਿਸ ਜੀਵ ਕਉ ਜੇ ਕਛੁ ਚਾਹੀਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਦੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਕਛੁ ਦੁਗਾਇਨ ਹੀ ਰਖਿਆ। ਜੇ ਸੇਸੀ ਸੁ ਅਰੁ ਰਿਦੈ ਅਸਥਾ
 ਨੁ ਤੇ ਆਇ ਲੋਕ ਰਿਜੇ ਕਛੁ ਅਸਮੇਵ ਚਾਹੀਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਇਹੁ ਹੀ ਦੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਨਹੁ
 ਅੰਗ ਪੁਕਰਿ ਕੈ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਅਰੁ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਹਾਥ ਅਰੁ
 ਪਾਵ ਅਰੁ ਰਸਨਾ ਆਇ ਕੋ ਸੋ ਇਹੁ ਭੀ ਸਭੀ ਅੰਗ ਦੀਏ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਇ
 ਸ ਜੀਵ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਭੀ ਨਥਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਹੋਣਾ ਅਵਸਰ ਮੇਵ ਚਾਹੀਤਾ ਨ
 ਥਾ। ਪਰ ਉਸ ਕਰ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਤਾਈ ਅਰੁ ਸੀ ਗਾਰੁ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਵਹੁ ਅੰ
 ਗ ਭੀ ਦੀਏ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਨੇਤ੍ਰ ਹੀ ਸਾਮਤਾ ਅਧਰੁ ਹੀ ਲਾਲੀ ਅਰੁ ਪਿਪਲੀ ਅਰੁ
 ਕੀਸਮਾਨਤਾ ਅਰੁ ਇਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਕੇ ਤੇ ਅੰਗ ਅਵਰੁ ਭੀ ਸੁੰਦਰ ਤਾਈ ਕੇ ਨ
 ਮਿਤ ਦੀਏ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਭੁਗਵੰਤ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇਵਲ ਮੇਸੀ ਮਾਨੁਖ ਹੀ ਪਰਨ ਹੀ ਕਰੀ
 । ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਜੀਵ ਹੁਪਰ ਉਸ ਕੀ ਦਇਆ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੰਛਰ
 ਅਰੁ ਮਾਖੀ ਪ੍ਰਜੀਤ ਜੀਵ ਹੁਕਉ ਜੇ ਕਛੁ ਚਾਹੀਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਦੀਆ ਹੈ। ਉ
 ਨ ਕਾ ਬਦਨ ਅਰੁ ਅਕਾਰ। ਅਰੁ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਚਿਹਨੇ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁੰਦਰ ਬਨਾਏ
 ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਕਰਿ ਕਛੁ ਪਛਾਣਨਾ ਭੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਪਛਾਣਨੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਜੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕੀ ਵਿਸੇਖਤਾ ਇਹੀ ਹੈ
 । ਜੇ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਬਰਾਈ ਕਛੁ ਪਛਾਣੇ। ਜੇ ਸੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸੀ ਕਵੀਸ
 ਰ ਕੀ ਕਵਿਤਾ। ਅਰੁ ਕਾਰੀ ਗਾਰੀ ਕਉ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿਦੇ
 ਹਉ ਸਕਵੀ ਸਰਾ। ਅਰੁ ਕਾਰੀ ਗਾਰੀ ਕੀ ਬਰਾਈ ਕਉ ਪਛਾਣ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ
 ਇਹ ਜੇਤੀ ਕਛੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਕਾਰੀ ਗਾਰੀ ਹੈ। ਸੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਪਛਾਣਨੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਜੀ

[illegible]

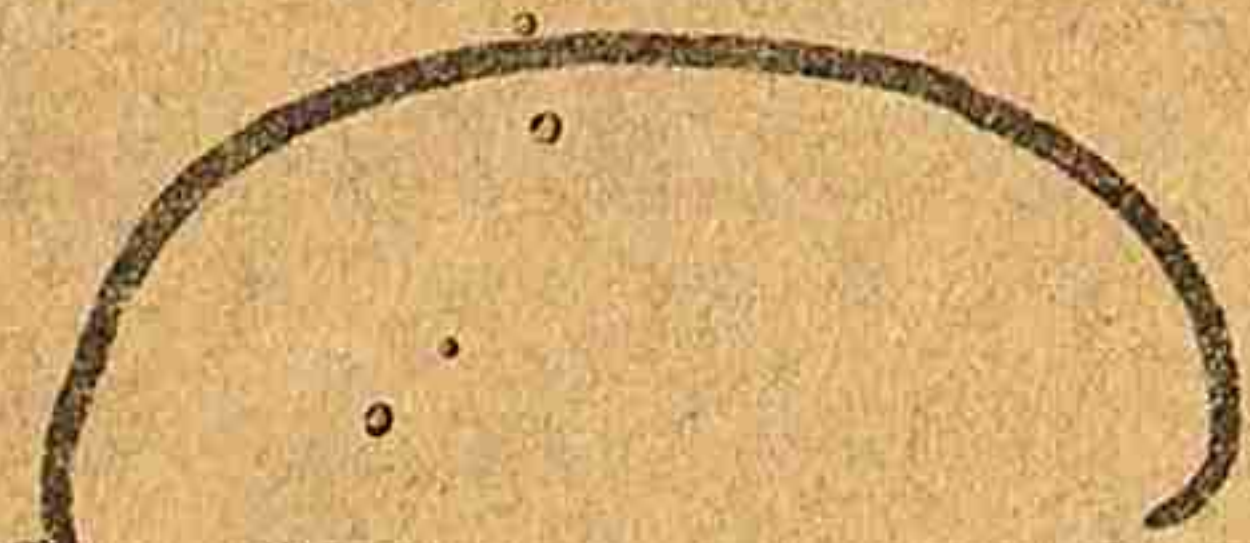
11 11 11 11 11 11 11 11 11 11 11

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰੁਮਾਵਿਦਿਅਤੇਹਿਤਗਿਆਨਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਸੋਭਗਵਿਤਕਾਨਿਰਮਲਸਰੂਪ
 ਪਇਹੀਹੈ। ਅਰੁਇਹਜੀਵਗੀਸੁਖਮਦੇਸਮੇਇਸੀਸਰੂਪਵਿਖੇਲੀਨਹੇਤਾਹੈ।
 ਬਹੁੜਇਸਅਸਬੂਲਦੇਸਾਵਿਖੇਜੇਜੀਵਕੀਵਸੇਖਤਾਕਹੀਹੈ। ਸੋਇਸਨਮਿਤਕਹੀ
 ਹੈ। ਸੋਉਪਸਮਪਦਪਾਵਣੇਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੈ। ਅਰੁਜਬਲਗਮੇਸੇਪਰਮਪਦ
 ਪਾਵਣੇਕਉਪਾਪਤਿਨਹੀਹੁਆਤਬਲਗਇਹਜੀਵਮਹਾਨੀਰੁਅਰੁਮੇਸਾਪਰਾਪੀ
 ਨਹੈ। ਜੋਇਸਕੀਨੀਰਤਾਕਾਵਰਨਨਾਵਿਖੇਭੀਨਹੀਆਵਤੀ। ਭੁੱਖਪਿਆਸਉਸ
 ਨਸੀਤੋਰੇਗਸੇਗਾਦੁਖਮੋਹਕੇਧਾਅਰੁਤ੍ਰਿਸਨਾਅਦਿਕਸਰਬਜੁਭਾਵਹੁਕਾਅਪੀ
 ਨਹੈ। ਬਹੁੜਇਸਜੀਵਕੇਸਰੀਰਕੋਜੇਸੁਖਹੈਸੋਭੀਕੜ੍ਹਦੇਅਉਖਧਹੁਵਿਖੇਰਾਖ
 ਆਹੈ। ਅਰੁਜੇਭੋਗਇਸਕਉਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਤੇਹੈ। ਸੋਤਿਨਹੁਕਉਕਰਿਕਰਿਕੈਰੋ
 ਗਹੁਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁੜਇਸਮਾਨੁਖਕੀਵਸੇਖਤਾਕਹੀਤੀਹੈ। ਸੋਵਿਦਿ
 ਆਅਰੁਬਲੁਅਥਵਾਪੀਰਜਾਅਰੁਸਰਧਾਅਰੁਸੁੰਦਰਤਾਈਕਰਿਹੋਤੀ
 ਹੈ। ਸੋਜਬਤ੍ਰਿਇਸਮਾਨੁਖਕੀਵਿਦਿਅਕੀਓਰਦੇਖਹਿ। ਤਬਜਾਣਹਿਜੇਮੇ
 ਸਾਮੂਰਖਅਵਰਕਵਣਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਏਕਨਾਜੀਇਸਕੇਸੀਸਵਿਖੇ
 ਵਿਪ੍ਰੀਤਿਹੋਜਾਵੈਤਬਬਾਵਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਨਾਸਤਾਕੇਭੈਕਉਪਾਵਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਜਦਪਉਸਕਾਅਉਖਧਇਸਕੇਨਿਕਟਿਹੀਪੜ੍ਹਾਹੈਵੈ। ਤਉਭੀਜਾਣੁ
 ਨਹੀਸਕਤਾ। ਜੇਮੇਰਾਅਉਖਧਇਹੀਹੈ। ਅਰੁਮੁਝਕਉਰੋਗੁਕਿਆਹੈ। ਬਹੁ
 ਜਬਤ੍ਰਿਇਸਕੇਬਲਕੀਓਰਦੇਖਹਿਤਬਇਸਕੇਸਮਾਨਬਲਹੀਨਅਰੁਪਰ
 ਧੀਨਭੀਕੋਈਨਹੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਹਮਾਨੁਖਏਕਮਖੀਤੇਭੀਆਪਕਉਬਚਾਇ
 ਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਰੁਜਬਮੰਛਰਹੀਇਸਕੇਉਪਰਪ੍ਰਬਲਹੋਵੈਤਉਭੀਉਸਕੇ
 ਤ੍ਰਿਸਣੇਕਰਿਮਹਾਦੁਖੀਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਤ੍ਰਿਇਸਕੇਪੁਰੁਖਾਰਥਅਰੁਪੀਰ
 ਜਕੀਓਰਦੇਖਹਿ। ਤਬਮੇਸਾਅਪੀਰਹੈ। ਜੇਏਕਪੇਸੇਕੇਗਿੜ੍ਹਨੇਕਰਿਕੈਸੇ
 ਕਾਅਰੁਦੁਖਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਭੂਖਕੇਸਮੇਅਹਾਰਕਾਏਕਗ੍ਰਾਸਭੀ
 ਇਸਕਉਪਦਾਮਿਲੇਤਬਮੂਰਛਾਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਤਤੇਇਸਮਾਨੁ
 ਖਜੇਸਾਅਵਰਨੀਚਕਵਨਹੈ। ਬਹੁੜਜਬਇਸਮਾਨੁਖਕੀਉਦਰਤਾਈਕਾਵੀ
 ਚਾਰੁਕਰੀਐ। ਤਬਇਸਕਾਸਰੀਰਮੇਸਾਮਲੀਨਹੈ। ਜੇਮੇਨੇਮਲਮੂੜਕੇਭਵਨ
 ਪਰਤੁਚਾਲਪੇਟੀਹੁਈਹੈ। ਅਰੁਜਬਏਕਦਿਨਵਿਖੇਦੋਵਾਰਸਰੀਰਕਉਧੇਵੈ
 ਨਹੀ। ਤਬਮੇਸੀਦਰਗਪਤਾਉਤਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਜੇਅਪਣੇਆਪਹੀਤੇਗਿਲਾ

ਨਕਰਨੇਲਾਗਤਾਹੈ॥ ਅਰੁ ਅਉਰ ਪੁਰਖ ਭੀ ਗਿਲਾਨ ਕਰਨੇ ਲਾਗਤਾਹੈ॥ ਸੋ ਜਿ
 ਸਸਗੀਰ ਕਰਿ ਕੇਉ ਦਰਤਾਈ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਤਾਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕੇ ਸਗੀਰ ਕਰੇ
 ਅਧਾਰੈ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਮੇਲ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਹਾਥ ਹੁਕਰਿ ਕੈ ਆਪੁ ਹੀ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਧੋਵ
 ਤਾਹੈ॥ ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇ ਏਕ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਚਲਾ ਜਾਤਾ
 ਥਾ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਕਚੰਡਾ ਲਾਵਿ ਸਟਾਕ ਉਮੇਲ ਤੇ ਥੋ॥ ਤਬ ਮਹਾ
 ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾਥ ਸੇਖੀ ਤਵਾਨ ਥੋ ਸੇਵਰ ਗਿਪਤ ਤੇ ਨਾ ਕਮੁੰਦਵੇ॥ ਅਰੁ ਸੁਕਰਵੇ ਲਾਗੇ
 ॥ ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਹਾ॥ ਜੇ ਹੋਰਾਈ ਤੁਮ ਕਉ ਭੀ ਕਛੁ ਸੁਨੀਤਾਹੈ॥ ਜੇ ਇਹਾ ਵਿਸੁ
 ਮੁਝ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੀਹੈ॥ ਜੇ ਕਲ ਕੇ ਦਿਨ ਮੇ ਬਜਾਰ ਵਿਖੇ ਪੜ੍ਹੀ ਹੁਈ ਥੀ
 ॥ ਅਰੁ ਸਭ ਲੋਕ ਹਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਦਾਮ ਦੇ ਕਰਿ ਮੇਲ ਲੀਆ ਥਾ॥ ਬਹੁੜ ਏਕ ਰਾਤ ਪ੍ਰਜੇ
 ਤ ਮੇਨੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸਿਰਾ ਤਿਕਰੀਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸੀ ਮਲੀਨ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈਹੈ॥
 ॥ ਸੋ ਜਬ ਵੀਚਰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖੀ॥ ਅੰਤ ਬਮੁਝ ਕਉ ਤੁਮ ਤੇ ਭਾਗਣਾ ਚਹੀਤਾਹੈ॥ ਕੇ
 ਤੁਮ ਕਉ ਮੁਝ ਤੇ ਭਾਗਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਹੋ॥ ਸੋ ਇਸ ਕਾਰਤ ਪਰ ਜਇਹੈ॥ ਜੇ ਇਹ
 ਜੀਵ ਇਸ ਸਗੀਰ ਕੇ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਦੀਨ ਅਰੁ ਪਰਾਧੀਨ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕੀ ਅਵਸ
 ਥਾ ਭੀ ਮਹਾਨੀ ਚਹੈ॥ ਭਾਤੇ ਪਰ ਲੋਕਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਕੀ ਹੀ ਟਤਾ ਅਰੁ ਵਸੇਖਤਾ ਪ੍ਰਗਟ
 ਹੋਵੈ॥ ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਪੁਰਖ ਭਲੇ ਸੁਭਾਵੁ ਕੇ ਪਾਗਸ ਸਾਥ ਅਪਣੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਨਿਰ
 ਮਲ ਕਰੇ॥ ਤਬ ਪਸੂ ਅਰੁ ਅਰੁ ਸਿਪਾਹੁ ਕੇ ਸੁਭਾਵੁ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਕਰਵੇ॥ ਵਤਿ ਅਹੁ ਕੇ
 ਪਦ ਕਉ ਪਾਵੈ॥ ਗਾ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਸੂ ਅਹੁ ਕਉ ਕ੍ਰਿਅਾ ਕਰਮ ਹੁਕਾ ਦੇਖਨ ਹੀ ਲਾ
 ਗਤਾ॥ ਅਰੁ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁਕਰਿ ਕੈ ਨਰਕ ਹੁਕਉ ਭ੍ਰਿਚਤਾਹੈ॥ ਤਾਂ
 ਤੇ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਚਹੀਤਾਹੈ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪੁਣੀ ਵਸੇਖਤਾ ਕਉ ਪਛਾਣ
 ਤਾਹੈ॥ ਤੇ ਸੇਹੀ ਅਪੁਣੀ ਨਿਚਤਾ ਅਰੁ ਪਰਾਧੀਨਤਾ ਭੀ ਪਛਾਣਨੀ॥ ਭੁਗਵੇ ਤਕੇ ਪਛ
 ਨਣੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਸੀਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅਪੁਣੇ ਆਪੁ ਕੇ ਪਛਾਣਨੇ ਕਾ ਬਰਨਨ ਕਰਨਾ ਇਤਨਾ ਹੀ
 ਬਹੁਤਾਹੈ॥ ੧੦॥ ॥ ਇਤਿ ਆਪਣੇ ਪਛਾਣਨੇ ਕਾ ਧਿਆਉ ਸਿਪੂਰਨ ਹੋਇਆ॥ ॥

੧੧

੧੧॥ ॥ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਅੰਬ ਦੂਸਰਾ ਧਿਆਉ ਭੁਗਵੇ ਤਕੇ ਪਛਾ
 ਨਣੇ ਵਿਖੇ ਚਲੇਗਾ॥ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਵਰਨ ਹੁਵੇ॥ ਇਹ ਵਰਨ
 ਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਹੁਕੇ ਇਹੀ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਆਹੈ॥ ਜੇ ਹੋਰਾਈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜਬ ਤੁਮ

ਪਕਉ ਪਛਾਣਹਿ ਤ ਬਨਿ ਰਸਿ ਦੇ ਹਰੁ ਗਵੰਤੁ ਕਉ ਪਛਾਣਹਿ ਰਾਮ ॥ ਇਸੀ ਪਰਸਾ
 ਏਨੇ ਭੀ ਕਹਾਹੈ ॥ ਜਿਸਿ ਸਨੇ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆਹੈ ॥ ਜਿਉ ਸਨੇ ਕੁਗਵੰਤੁ ਤ ਕ
 ਉ ਪਛਾਣਿਆਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜਿਉ ਸਕਾਰਿ ਦਾ ਵਰਮਣ ਕੀ
 ਨਿਆਈਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਬੁਧਿ ਕੀ ॥ ਇਸ ਵਿਕਾਰਿ ਦੇ ਖਤਾਹੈ ॥ ਤਬਉ
 ਸਕਉ ਕੁਗਵੰਤੁ ਕਾ ਵਰਸਨ ਪਰਤ ਖਰਾਸਤਾਹੈ ॥ ਕਹੁ ਜੁਗਤਿ ਲੋਕ ਜੇ ਅਪਕਉ ਦੇ
 ਖਤੋਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕੁਗਵੰਤੁ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਖ ਸਕਤੇ ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਕਾਰਨ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜਿਨਿਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਕਉ ਦੇਖਣ ਸਿਤ ਜਨੇ ਕਹਾਹੈ ॥ ਜਿਉ ਸਾ ਵਿਖਿ ਸਿਨੁ ਗਤਿ ਅਪਕਉ
 ਨਹੀ ਦੇਖਤੇ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਵਿਸਟਿ ਕਾਰਿ ਕੈ ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ ਦਰਪਣ ਵਿਖੇ ਕੁਗਵੰਤੁ ਕ
 ਉ ਦੇਖ ਸਕੀ ਤਾਹੈ ॥ ਜਿਉ ਸਕਾ ਖੋਲਣਾ ਅਵਸਥੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਬਹੁ ਤੇ
 ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਬੁਧਿ ਇਸ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮਝਨ ਹੀ ਸਕਤੀ ॥ ਤਤਿ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭਨ ਹੁਕ
 ਉ ਸਮਝਣਾ ਸੁਗਮ ਹੈ ॥ ਜਿਉ ਸਕੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਵ ਕਲਕਰ ਰਹਾ ॥ ਜਿਉ ਬਸੇ ਇਹੁ ਮਾਨੁ
 ਖ ਅਪੁਣੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਕੋਰੁ ਗਵੰਤੁ ਕੋ ਸਰੂਪ ਕਉ ਪਛਾਣੈ ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਗੁ
 ਣ ਹੁਕਾਰਿ ਕੈ ਕੁਗਵੰਤੁ ਕੋ ਕੁਣ ਹੁਕਉ ਪਛਾਣੈ ॥ ਬਹੁ ਜੁਗਤਿ ਅਪੁਣੇ ਸਰੀਰੁ ਅਰੁ ਇਝੀਆ
 ਵਿਖੇ ਜਿਉ ਕੁਗਵੰਤੁ ਕਾ ਸਜੀਵ ਕੀਆਗਿ ॥ ਅਵਰਤਤੀਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇਹੀ ਸਰਬਜਗਤ ਵਿਖੇ ਕੁਗ
 ਵੰਤੁ ਕੀਆਗਿ ॥ ਅਕਉ ਪਛਾਣੈ ॥ ਜਿਉ ਸਕਾ ਵਿਖਿਆਣ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜਿਨੇ ਸੇਮਨੁ ਖ ਅ
 ਪੁਣੇ ਹੋਣੇ ਕਉ ਜਾਣਤਾਹੈ ਜੇ ਮੈਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਜਾਣਤਾਹੈ ਜੇ ਕੋ ਤੇ ਕੁਕਾਲ ਤੇ ਆ
 ਗੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕਛੁ ਨ ਥਾ ॥ ਬਹੁ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਖ ਅਪੁਣੀਆ ਵਿਕਉ ਸਮਝੈ ॥
 ਤਬ ਆਇਉ ਤਪਤਿ ਕਾ ਮਾਹਰੁ ਬੀਰ ਜਾਹੈ ॥ ਸਿਮਲੀਨ ਜਲ ਕੀ ਬੂੰਦ ਵਿਖੇ ਬੁਧ ਸਦ
 ਏਨੇ ਤਸੀ ਜਹਾਬ ਪਾਵਰਸਨਾ ਅਸਤਨਾ ਜੀਆ ਸਤੁ ਚਾਕੁ ਨ ਥੀ ॥ ਅਰੁ ਦੁਹ
 ਕੇ ਵਲ ਸੁਣੇਤ ਜਲ ਹੀ ਥਾ ॥ ਤਾ ਤੇ ਇਹੀ ਵੀਚਾਰੁ ਕੈ ॥ ਜਿਸਰੀ ਹਵਿਖੇ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
 ਅਸਚ ਰਜ ਉਤਪਤਿ ਹੋਏਹੈ ॥ ਜਿਉ ਸਨੇ ਆਪੀ ਬਨਾਏਹੈ ॥ ਕਿਸੀਨੇ ਇਸ ਕਉ ਉਤਪ
 ਤਿ ਕੀਆਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਨਾਨਕਾ ਜੇਹਾਹੈ ॥ ਜਿਨ ਬਤੋ ਵਿਹਮਾਨੁ ਖ ਬੁਧਾ ਅਰੁ ਇਝੀ
 ਆਸਿ ਜੁਗਤਿ ਪੁਰਸਾਹੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਏਕ ਵਾਰੁ ਕਉ ਬਨਾਇ ਨਹੀ ਸਕਤਾ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਇਸ
 ਕਾ ਅਕਾਰੁ ਬੀਰ ਜਰੂਪ ਬਤੋ ਮਹਾਨੀਰ ਅਰੁ ਜਜੁ ਬਾ ॥ ਤਬ ਆਪਕਉ ਕਿਉਕ
 ਰ ਬਨਾਇ ਸਕਤਾ ਥਾ ॥ ਜਿਨ ਬਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹੁ ਮਾਨੁ ਖ ਅਪੁਣੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰ
 ਏਹਾ ਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਉ ਸੁਗਮ ਹੀ ਪਛਾਣਿ ਲੇਵੈ ॥ ਬਹੁ ਜੁਗਤਿ ਅਪੁਣੇ ਅਸਚ ਰ
 ਜ ਰੂਪ ਅੰਗ ਹੁਕਉ ਦੇਖੈ ॥ ਤਬ ਕੁਗਵੰਤੁ ਕੀ ਸਮਝਤਾਈ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਸਮਝੁ ਲੈ

ਵੇ। ਅਰੁਇਹੁ ਭੀਜਾਣੈ ਜੇਵਹੁ ਈਸਰ ਅੰਸਾਹੈ ਅਰੁ ਸਮਰਭੁਹੈ ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿ
 ਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਚਾਹੈ ਸੇ ਕਰ ਸਕਤਾਹੈ। ਬਹੁਨ ਇਸਤੇ ਵਸੇਖ
 ਕਿ ਆਵਰਨਨ ਕਰੀਐ। ਇਸ ਕਾ ਬਲਜੇ। ਐ ਸੇ ਮਲੀਨਤਾ ਜਲ ਕੀ ਬੂਦ ਤੇਇ ਹਉਦਰ
 ਬਨਾਇਆਹੈ। ਸਕੀਰਾ ਅਰੁ ਅਸਚਰ ਜਗੁਪਇ ਤ੍ਰੀਆਸਾਥ ਸਰੀਰ ਕੇ ਬਨਾਇਆਹੈ
 ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਅਪੁਣੇ ਸਰਬਜੁਗੁ ਵਹੁ ਕੀਓਰਵੇ ਥੋ। ਅਰੁਇਹੁ ਭੀਆ ਕੇ
 ਕਾਰਜਹੁ ਕਉ ਪਛਾਣੈ। ਤਬ ਇਸਵਰ ਤਾ ਕਉ ਜਾਣ ਲੇਵੈ। ਜੇ ਏਕਏ ਕਾ ਅੰਗ ਸੁਰੁ
 ਵਕਉ ਕੋ ਸੇਗੁ ਵਹੁ ਕੇਨੀ ਮਤ ਬਨਾਇਆਹੈ। ਜੇ ਸੇਹਾਥ ਪਾਵਨਿ ਹਵਾਨੇ ਤੁਹੰਤਾ ਅ
 ਰੁਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤ ਰਜੇ ਅੰਗਹੈ। ਜੇ ਸੇਰਿਦਾ ਅਰੁ ਨਾਭੁ ਅਰੁ ਪ੍ਰਾਣਾ ਅਰੁ ਅਵ
 ਰਜੇ ਇਤਿ ਆਦਿ ਕਾ ਅੰਗ ਜੇ ਅਸਿਖਹੈ। ਸੋਇਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕੇਗੁ ਵਹੁ ਕਰਿ ਕੇ
 ਅਪੁਣੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰਵੇ ਹਰੇ ਈਸਰ ਕੀ ਵਿਦਿਅਾ ਕਉ ਸਮਝੈ। ਸੋਇਸ ਕੀ
 ਵਿਦਿਅਾ ਅਪਾਰੁਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਇ ਖੇਭਰ ਪੂਰਹੈ। ਅਰੁਇਹੁ ਭੀ
 ਜਾਣੈ ਜੇ ਐਸੀ ਉਸ ਕੀ ਵਿਦਿਅਾ ਤੇ ਕੋਈ ਗੁਹ ਜਨਹੀ ਹੋਸਕਤਾ। ਤਤੇ ਜਬ ਸਭ
 ਬੁਧਵਾਨ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਕਰ ਦੀਰਘ ਕਾਲ ਪ੍ਰਜੀਤਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰਹਿ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਏ
 ਕਾ ਅੰਗ ਕਉ ਅਵਰਭਾਂਤ ਕਰ ਕੇ ਬਨਾਇਆ ਚਾਹੈ। ਤਬ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਗੇ ਭੁਗ
 ਵੇਤ ਬਨਾਇਆਹੈ। ਸੋਤਿਸਹੀ ਕਉ ਭੁਲਾ ਜਾਣਹਿ। ਅਰੁ ਉਸਤੇ ਅੰਨਥਾ ਕਿਸੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਨ ਕਰ ਸਕਹਿ। ਜੇ ਸੇਇਹ ਦੰਤਹੈ। ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਦਾਤਹੁ ਕੋ ਸੀਸਤੀਖ ਵਣੈ।
 ਅਰੁ ਵਹੁਤੀ ਖਣਤਾ ਕਰ ਕੇ ਅਹਾਰ ਕਉ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਤੇਹੈ। ਬਹੁਨ ਦੂਸਰੇ ਸੇਦਾ
 ਤਹੈ ਸੋਤਿਨ ਕੇ ਸੀਸ ਚਉਵੈਹੈ। ਤਬ ਤਿਨਹੁ ਕਰਿ ਅਹਾਰੁ ਪੀਸਿਆ ਜਾਤਾਹੈ। ਜੇ
 ਸੇ ਅਨਾਜ ਕਉ ਜੇਦੁ ਪੀਸਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਜੇਦੁ ਵਿਖੇਨ ਲੀਕਰ ਕੇ ਅਨਾਜ ਏ
 ਕਠਾਹੋਇ ਆਵਤਾਹੈ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਰਸਨਾ ਭੀ ਗ੍ਰਾਸ ਕਉ ਏਕਠਾ ਕਰ ਕੇ ਵੇਤਹੁ ਤਲੇ
 ਵੇਤੀਹੈ। ਬਹੁਨ ਰਸਨਾ ਕੇਨੀ ਚੇਏ ਕਾ ਸੇਰ ਵਰਗਾ ਖਿਆਹੈ। ਸੋਇਸ ਕਰ ਕੇ ਰਸਨਾ
 ਗ੍ਰਾਸ ਕਉ ਭਿਰੋਇ ਲੇਤੀਹੈ। ਤਬ ਅਹਾਰ ਕਉ ਭਿਰੋਵੇ ਕਰ ਕੇ ਕੋਮਲਤਾਈ
 ਉਪਜਤੀਹੈ। ਅਰੁ ਉਸਕਾ ਭਿਰੋਵਣ ਭੀ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਅਨੁਸਾਰੁ ਹੋਤਾਹੈ। ਤਤੇ
 ਵਹੁ ਗ੍ਰਾਸੁ ਖੇਨਹੀ ਕੀਰਾਵੇ ਖੇਉਤ ਰਜਾਤਾਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਸਭ ਬੁਧਵਾਨ ਏਕਠੇ
 ਵਹਿ। ਅਰੁ ਭੁਗਵੇਤ ਕੀ ਅਸਚਰ ਜਗੁਪਕਾਰੀ ਗਰੀਤੇ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਪ੍ਰਕਾਰਿ
 ਤਵਨਾ ਕਰਹਿ। ਤਬ ਇਸਤੇ ਵਸੇਖ ਬਨਾਇਨ ਸਕਹਿ। ਤਤੇ ਜੇ ਕਛੁ ਭੁਗਵੇਤ
 ਨੇ ਕੀਆਹੈ। ਸੋਇਸਹੀ ਵਿਖੇ ਸੀ ਪੂਰਨ ਭੁਲਾਣੀ ਅਰੁ ਉਦਰਤਾਈਹੈ। ਜੇ ਸੇਹਾਥ

ਕੀ ਪਾਂਚ ਅੰਗੁਲੀ ਅਰੁ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਏਕਹੈ॥ ਅਰੁ ਪਾਂਚਵੇਜੇ ਅੰਗੁਲੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਸੁ
ਭਾਵ ਭਿਨ੍ਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕੀ ਉਚਤਾ ਈ ਬੋਝੀ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਕੇ ਸਾਹੈ ਜੇ ਸਰਬ ਅੰਗੁਲੀ ਅ
ਰੁ ਕੇ ਉਪਰ ਠਿਰਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸਭਨ ਹੁਸਾਥ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਅੰਗੁਲੀ ਅ
ਰੁ ਕੇ ਤੀਨ ਤੀਨ ਬੰਦੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਅੰਗੁਲੀ ਕੇ ਦੋਇ ਬੰਦੇ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਅੰਗੁਲੀ ਕੇ ਉਮੈ ਸਾਇਤ
ਬਨਾਇਆ ਹੈ॥ ਜੇ ਜਬ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅੰਗੁਲੀ ਅਰੁ ਕੇ ਉਸਮੈ ਵਕਰਿ ਮੂਠ ਕਰ ਲੇ
ਤਾ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਉਸ ਮੂਠ ਕੇ ਉਘਾੜ ਭੀ ਦੇਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਕਬੀਹਾ ਥਕੁ ਉਠੁ ਘਾਕਰ
ਲੇਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਕਬੀਹਾ ਚਉੜਾ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਨਾਨਾ ਪਕਾਰ ਕੇ ਜੇ ਸਸਤ ਹੈ ਸੇ
ਅੰਗੁਲੀ ਹੀ ਕਰ ਕੇ ਸਿਧ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਕਬੀਹਾ ਥਕੁ ਬਾਸਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਬਨਾ
ਇ ਲੇਤਾ ਹੈ॥ ਤਾਤ ਪਰ ਜਾਇ ਹੁਜੇ ਹਾਥ ਹੁਕੀ ਕੀ ਅਸਭ ਅੰਗੁਲੀ ਕਰ ਸਿਧਿ ਹੋਤੀ
ਹੈ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਸਭੀ ਸਿਆਣੇ ਮਿਲ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਪਰ ਕਾਰਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰ
ਹਿ ਜੇ ਪਾਂਚ ਹੁ ਅੰਗੁਲੀ ਅਸਮਾਨ ਹੋਵਹਿ॥ ਅਥਵਾ ਤੀਨ ਏ ਕਓਰ ਹੋਵਹਿ॥
ਅਰੁ ਦੋਇ ਤਿਨ ਹੋਵਹਿ॥ ਅਥਵਾ ਪਸਟ ਅੰਗੁਲੀ ਅਹੋਵਹਿ॥ ਅਥਵਾ ਚਾ
ਰ ਹੋਵਹਿ॥ ਅਥਵਾ ਇਨ ਤੀਨ ਹੁ ਬੰਦ ਹੁਤੇ ਚਾਰੁ ਕੀ ਆਚਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਇਹ ਜੇਤਾ ਕਛੁ
ਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰਹਿ॥ ਸਿਸਭਨੀ ਚ ਅਰੁ ਕਰੂ ਪਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜੇ ਕਛੁ ਭਗਵੀਤ ਨੇ ਬ
ਨਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਈ ਪੁਰਨ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂ ਅਜੇ ਉਤ ਸਵ ਕੇ ਸ
ਰੀਰ ਅਰੁ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁ ਵਿਖੇ ਭਰ ਪੂਰ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਜਾਨ
ਏ ਹਰਾ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਜੇਤੇ ਕਛੁ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਗ ਹੈ॥ ਸਿਸਭਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅੰਗੇ ਹੀ ਗੁਣ
ਅਰੁ ਭੇਦ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਇਨ ਭੇਦ ਹੁ ਕਉ ਅਧਿਕ ਸਮਝਤਾ ਹੈ॥ ਸਿਭਗਵੀਤ ਕੀ
ਵਿਦਿਆ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਅਧਿਕ ਅਸਚਰਜ ਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਏਹ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁ
ਣੇ ਅੰਗ ਹੁ ਕੀ ਚਿਹ੍ਰ ਦੇਖੇ॥ ਬਹੁੜ ਅਹਾਰੁ ਅਰੁ ਬਸਤ੍ਰ ਅਰੁ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਦਿ ਕੇ ਜੇ
ਅਸਥਾਨ ਹੈ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰੇ॥ ਬਹੁੜ ਅਹਾਰੁ ਹੁ ਕੀ ਉਤ ਪਤਿਕਾ ਸਨ ਬੰ
ਧ ਜੇ ਮੇਘ ਅਰੁ ਪਵਨ ਅਰੁ ਸੀਤ ਉਸਨ ਆਦਿ ਕਰੁੰਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਪ
ਛਾਣੇ॥ ਅਰੁ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਜੇ ਪਾਣੀ ਹੈ ਤਿਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਲੇਹਾ ਅਰੁ ਤਾਂਬਾ ਅਰੁ ਇ
ਤਿ ਆਦਿ ਕਾ ਅਵਰ ਪਾਂਤੁ ਉਪਜਤੀਆ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਲੇਹੇ ਅਰੁ ਕਾਸਟ ਕਰ ਕੇ ਅਨੇ
ਕਛੁ ਤਿ ਕੇ ਸਸਤ ਬਨਤੇ ਹੈ॥ ਸੋ ਇਨ ਹੁ ਸਸਤ ਹੁ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਕਾਰੀਗਰੀ
ਜੇ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਭੀ ਅਪਾਰ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖੇ॥ ਤਬ
ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਚਾਹਿਤੇ ਥੇ ਸੋ ਭਗਵੀਤ ਨੇ ਆਗੇ ਹੀ ਅਪੁਣੀ

ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਿਪੁਰਣ ਵਿਖੇ ਜਗਤਿ ਬਨਾਇ ਰਾਖੇ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਏਕੋ ਕਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਕੋਭੇਗੁ ਫੁਰਚੇ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਜਬ ਭਗਵੰਤ
 ਇਨ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਨ ਕਰਤਾ ਤਬ ਏ ਉਤੀ ਕੋਈ ਨ ਜਾਨਤਾ ਜੇ ਅਮਕਾ ਪਦਾਰਥ
 ਮੁਏ ਕਉ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਂਗਲੇ ਵਉ ਤਤੇ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਅਪੁਣੀ ਦਇਆ ਕਰ
 ਕੇ ਪਛਾਨਣੇ ਅਰੁ ਮਾਂਗਣੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਸਭੀ ਪਦਾਰਥ ਦੀਏ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੀਵਹੁ ਕਉ ਸਰ
 ਬ ਕਾਰਜ ਹੁਕੀ ਵਿਦਿਆ ਦੀਨੀ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕਰਿ ਕੋ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪਰਮ ਦਇ
 ਆਪਣਾ ਦੀਜਾਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜ ਸਰਬ ਸਿਸਟਿ ਪਰਮ ਹਾਂਕਿ ਪਾਲੁ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਮੇਸੀ ਦਇਆ ਕਉ ਵੇਖ ਕਰਿ ਸਰਬ ਸਿਤ ਅਸਚਰਜ ਦੁਨੀ ਹਰੇ
 ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਸਿਤ ਜਨ ਹੁਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਬਾਲ ਕੋ ਉਪਰਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੀ
 ਦਇਆ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਸਰਬ ਜੀਵਹੁ ਪਰ ਭਗਵੰਤ ਇਸ ਤੇ ਭੀ ਅਸਿ ਕਦ
 ਏ ਆਲੁ ਹੈ। ਤਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸਤਤਾ ਪਛਾ
 ਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅੰਗ ਹੁਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰਿ ਕੋ ਉਸ ਕੀ ਪੂਰਨ ਸਿ
 ਮਾ ਦੀ ਪਛਾਣੇ ਜੇ ਅਨੇ ਕਉ ਤਕੇਗੁ ਫੁ ਅਰੁ ਕਾਰਜ ਰਚੇ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕਰਕੇ ਭਗ
 ਵੰਤ ਕੀ ਪਰਮ ਦਇਆ ਭਾਸ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਅਵਸਮੇ ਵਕਾਰ
 ਜਮਾਤ ਅਰੁ ਉਦਰਤਾ ਏ ਕੇਨੀ ਮਤਿ ਚਾਹੀਤੇ ਬੋ। ਸੋ ਸਭੀ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਦੀਏ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕਛੁ ਚੁਰਾਇ ਨ ਹੀ ਰਾਖਿਆ। ਸੋ ਮੇਸੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਕੇ ਭਗਵੰਤ
 ਤਕੀ ਪਰਮ ਦਇਆ ਪਛਾਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਪੁਣਾ ਪਛਾਨਣੇ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ
 ਪਛਾਨਣੇ ਕੀ ਕੁਜੀ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੀ ਹੈ॥ ੧॥ ॥ ਅਥ ਦੂਜ
 ਰੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਅਰੁ ਪਰਮ ਸੁਪੁਤਾ ਕੀ ਪਛਾਣਿ ਵਰ
 ਨਨ ਹੋਵੇ ਗੀ। ਤਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਜਬ ਤੇਨੇ ਅਪੁਣੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਤਤਾ ਕਰਕੇ ਭਗਵੰਤ
 ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਉ ਪਛਾਣਿਆ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਗੁਣ ਹੁਕਰ ਕੋ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਗੁਣ ਹੁਕਉ
 ਪਛਾਣਿਆ। ਤਬ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸੁਪੁਤਾ ਅਰੁ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਕਾ ਅਰਥ ਭੀ ਪਛਾਣਿ
 ਆ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਸੁਪੁਤਾ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਜੇਤੀ ਕਛੁ ਅਸਥੂ ਲਤਾ ਅਨ ਕੇ
 ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ। ਅਰਥੁ ਇਹੁ ਜੇ
 ਉਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਨ ਹੀ ਆਵਤਾ। ਬਹੁੜ ਦੇ ਸਕਾਲ ਤੇ ਭੀ ਨਿ
 ਰਲੇਪ ਹੈ। ਸੋ ਜਦ ਪਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਉਸ ਕੀ ਸਤਤਾ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨ ਹੀ। ਪਰੁਤ
 ਉਭੀ ਉਸ ਕਉ ਮੇਸੇ ਨ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਤਾ। ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਅਮਕੇ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ

ਰਹਿਤੈ। ਜੇ ਇਸ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਕਾਲ ਛੁਟੀ ਅਪੁਣੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਪਛਾਣਿ ਸਕੀਤ
 ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਮੇਨੇ ਆਗੇ ਹੀ ਵਰਨਨ ਕੀ ਆਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਚੇਤਨ ਸਰੂਪ ਹੈ।
 ਸੇ ਮਨ ਕੇ ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਉਸ ਕਾਰੀ ਗਰੂਪ ਕਛੁਨ ਹੀ ਰਾਸਤਾ। ਬਹੁਤ ਮਿਯਾ ਦਾਤੇ
 ਰਹਿਤੈ। ਅਰੁ ਅਖੀਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜੇ ਵਸਤੂ ਅਰੂਪ ਅਰੂਮਿ ਜਾਣਾ
 ਤੇ ਰਹਿਤੈ ਹੀ ਹੈ ਉਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਕਦਾ ਚਿਤਨ ਹੀ ਆਵਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ
 ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਨੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਕਰ ਦੇ ਪਿਅ ਹੋਵੈ। ਅਥਵਾ ਉਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਵਰੁ
 ਵਸਤੂ ਦੇ ਖੀ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਆਕਾਰੁ ਸਿਕਲ ਪਕਰ ਜਾਣਿ ਆ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸ
 ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਅਮ ਕੀ ਵਸਤੂ ਕੇ ਸੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਰੂਪ ਅਰੁ ਰਿਗੁ ਕੀ ਆਹੈ।
 ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਮਿਜਾਦ ਕੇਤੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਲਪੁ ਅਥਵਾ ਵੀਰ ਘੋਰੈ। ਸੇ ਉਸ ਚੇ
 ਤਨ ਰੂਪ ਵਿਖੇ ਅੇ ਸੇ ਸਿਕਲ ਪਹੁਕਾ ਮਾਰ ਗਹੀਨ ਹੀ। ਅਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਇਹ ਪ੍ਰਸਨੁ
 ਕਰੈ ਜੇ ਵਹੁ ਕੇ ਸਾਹੈ। ਸੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸਨ ਹੀ ਬਿਥਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਤੂੰ ਇਸ ਸਿਸੇ ਕਉ ਦੂ
 ਰ ਕੀ ਆਚਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕਾਰੀ ਗਰੂਪ ਕਛੁਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਪਦਾਰਥ
 ਕਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਸਤਿ ਜਾਣੀ ਅੇ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤਰ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕ
 ਉਤੀ ਅਪੁਣੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਦੇਖੁ ਜੇ ਤੇਰਾ ਚੇਤਨ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਸੇ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਅਰੂਪ
 ਣਾ ਮਤੇ ਰਹਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਵਰਨਨ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਪਰੁ ਜ
 ਬ ਤੇਨੇ ਆਪ ਕਉ ਭੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਰਲੇਪ ਜਾਣਿ ਆ। ਤਬ ਅੇ ਸੇ ਜਾਣੁ ਜੇ ਭਗਵੰਤ
 ਕੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਤੇ ਅਧਿਕ ਵਿਸੇਖ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹ ਲੋਕ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਸੁਣੁ ਕਰ
 ਅਸਚ ਰਜ ਮਾਨ ਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕਾਰੀ ਗਰੂਪ ਕਛੁਨ ਹੋਵੈ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਸਤਿ ਸਰੂਪ
 ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਣੀ ਅੇ। ਬਹੁਤ ਜਬ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਕੈ ਦੇਖੇ ਤਬ ਵਹੁ ਆਪ ਭੀ ਰੂਪ ਰਿਗੁ
 ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਆਪ ਕਉ ਪਛਾਣਿ ਨਹੀ ਸਕਤੇ। ਬਹੁਤ ਜ
 ਬ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਸਗੀਰ ਵਿਖੇ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰ ਦੇਖੇ।
 ਤਬ ਸਹਿ ਸ੍ਰਪਦਾਰਥ ਕਉ ਰੂਪ ਰਿਗ ਤੇ ਰਹਤ ਪਛਾਣੇ। ਜੇ ਸੇ ਕੋਧ ਅਰੁ ਪ੍ਰੇਮ ਅ
 ਰੁਪੀਕਾ ਅਰੁ ਸੁਖੁ ਜੇ ਹੈ। ਸੇ ਇਹ ਸਗੀ ਪਦਾਰਥ ਅਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਇਹ ਪ੍ਰਸ
 ਨ ਕਰੇ। ਜੇ ਅਰੂਪ ਵਸਤੂ ਕਿਉ ਕਰਿ ਸਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸਨ ਹੀ ਵਿਅਰਥ
 ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾਗ ਅਰੁ ਸੁਗੰਧ ਅਰੁ ਸੁਆਦ ਕੇ ਰੂਪ ਅਰੁ
 ਚਿਹਨ ਕਉ ਦੇਖਿ ਆਚਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਨ ਕੇ ਆਕਾਰ ਦੇਖਣੇ ਵਿਖੇ ਭੀ ਅਸਮਰ
 ਥ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਕਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਜੇ ਰੂਪ ਰਿਗ ਕੀ ਦੂਰ ਭੀ ਮਨ ਕੇ ਸਿਕ

ਲਪਕਾਰਿਹੋਤੀਹੈ। ਪਰਪ੍ਰਿਥਮੇਜਿਸਪਦਾਰਥਕਉਨੇਤਵੇਖਤੇਹੈ। ਤਬਉਸਕੀ
 ਮੂਰਤਿਸਿਕਲਪਵਿਖੇਫਿਜ੍ਹੇਜਾਤੀਹੈ। ਬਹੁੜਸਰਬਪਦਾਰਥਕਉਰੇਗਰੂਪ
 ਰੰਗਕਉਦੇਖਿਆਚਾਹਤਾਹੈ। ਪਰਸ੍ਵਣੁਕਉਦੇਖੇਜੇਸਬਦੇਹੈਸੇਤਿਸਵਿਖੇ
 ਨੇਤ੍ਰਕਾਦੇਖਣਾਪਹੁਚਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਰੁਸਬਦਕਰੂਪਚਿਹਨਗ੍ਰੀਪਾਇਕਛਨ
 ਹੀਸਕਤਾ। ਤਤੇਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਸਬਦੇਤ੍ਰਹੀਫਿਸਟਤੇਵਿਲਖਣਹੈ। ਤੇਸੇਹੀ
 ਰੂਪਰੰਗਕਾਦੇਖਣਾਸ੍ਵਣੁਕਉਵਿਲਖਣਹੈ। ਬਹੁੜਸਰਬਇਤ੍ਰੀਅਹੁ
 ਵਿਖੇਹਿਨਹਿਨਹੈ। ਪਰਜਿਸਪਦਾਰਥਕੀਜਾਣਬੁਧਕਰਕੈਪਾਇਸਕੀਤੀ
 ਹੈ। ਸੇਤਿਸਕਉਇਤ੍ਰੀਅਗੇਰਰਕਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁਰੂਪਰੰਗਕੀਜੇਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੈ। ਸੇਇਤ੍ਰੀਅਹੁਕੇਦੇਸਵਿਖੇਪਾਈਜਾਤੀਹੈ। ਪਰਜਿਸੁਭੇਦਕਉਪੁਰੁਖਾ
 ਰਥੁਅਰੁਜੁਗਤਿਕਰਿਕੈਸਮਸ੍ਵਿਸਕੀਤਾਹੈ। ਸੇਤਾਤਪਰਜਇਹੁਹੈ। ਜੇਇ
 ਹੁਮਨੁਖਅਪੁਣੀਨਿਰੂਪਤਾਅਰੁਨਿਰਾਕਾਰਤਾਅਰੁਅਰੂਪਤਾਕਉਪਛਾ
 ਏ। ਅਰੁਇਉਭੀਜਾਣੇਜੇਸੇਇਹਜੀਵਕਾਸਰੂਪਹੈ। ਸੇਰੂਪਰੰਗਤੇਰ
 ਹਿਤਹੈ। ਅਰੁਇਹੁਜੇਸਹੀਰੂਪਰੰਗਸਹਤਹੈ। ਸੇਜੀਵਕਾਦੇਸਹੈ। ਅਰੁ
 ਇਸਦੇਸਕਾਰਜਾਜੀਵਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਸਰਬਸ੍ਵਿਸਟਿਕਾਏਟੀਸ੍ਵਰਭੁਗਵੇ
 ਤੇਹੈ। ਸੇਅਰੂਪਅਰੁਨਿਰਾਕਾਰਹੈ। ਅਰੁਜੇਤਾਕਛੁਨਗਤਅਸਥੁਲਅਕਾ
 ਰਵੇਤਹੈ। ਸੇਮਹਾਰਾਜਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਵਰਤਤਾਹੈ। ਬਹੁੜਭੁਗਵੇਤ
 ਕਉਜੇਅਸਥਾਨਤੇਨਿਰਲੇਪਕਹਾਹੈ। ਸੇਤੇਸੇਹੀਇਸਜੀਵਕਉਹਾਥਅਰ
 ਪਾਵਅਰੁਸੀਸਕਿਸੀਅਵਰਅੰਗਵਿਖੇਪਾਇਨਹੀਸਕੀਤਾ। ਕਹੇਤੇਜੇ
 ਇਹਇਤ੍ਰੀਅਅਰੁਸਰਬਅੰਗਖੰਡਕਰਹੈ। ਅਰੁਚੇਤਿਨਰੂਪਜੇਜੀ
 ਵਹੈਸੇਅਖੰਡਹੈ। ਸੇਖੰਡਕਾਰਪਦਾਰਥਵਿਖੇਅਖੰਡਵਸਤਕਉਇਸ
 ਥਿਤਹੋਣਾਅਸਿਭੁਵਹੈ। ਇਸਕਰਕੈਜੇਜਬਖੰਡਕਾਰਪਦਾਰਥਵਿਖੇਅ
 ਖੰਡਵਸਤਇਸਥਿਤਹੋਵੈ। ਤਬਵਹੁਗ੍ਰੀਖੰਡਖੰਡਹੋਜਾਵੈ। ਤਤੇਇਹਿ
 ਬਰਾਅਸਚਰਜਹੈ। ਜੇਜਦਪਜੀਵਕੀਸਤਾਤੇਕੋਈਅੰਗਹਿਨਨਹੀ। ਪ
 ਰੁਤਉਭੀਉਸਕਉਕਿਸੀਏਕਉਸਥਾਨਵਿਖੇਕਹਿਨਹੀਸਕੀਤਾ। ਅਰੁ
 ਸਰੀਰਕੇਸਰਬਅੰਗਜੀਵਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਅਧੀਨਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਮ
 ਹਾਰਾਜਸਰਬਸ੍ਵਿਸਟਿਕਾਈਸ੍ਵਰਹੈ। ਅਰੁਨਿਰਲੇਪੁਹੈ। ਸੇਭੁਗਵੇਤਕ
 ਉਧਰਤੀਅਰੁਆਕਾਸਅਰੁਪਾਤਾਲਵਿਖੇਕਹਿਆਨਹੀਜਾਤਾ। ਬਹੁੜ

ਰਗਵੰਤਕੀਜੇਨਿਰਲੇਪਤਾਅਰੁਸੁਪਤਾਹੈ।ਸੇਤਿਸਕਾਸਿਪੁਰਨਭੇਦਤਬ
 ਯੀਸਮਸੁਸਕੀਤਾਹੈ।ਜਬਜੀਵਕੇਜਥਾਰਥਰੁਪਕਾਵਰਨਨਕਰੀਐ।ਅ
 ਰੁਪਰਮਸਾਸਤੁਵਿਖੇਇਸਵਚਨਕਉਪ੍ਰਸਿਧਕਰਣੇਤੇਵਰਜਿਆਹੈ।ਸੇ
 ਤਤਪਰਜਇਹੁਹੈ।ਜੇਜੇਸੇਸਾਈਭੀਕਹਾਹੈ।ਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕਉਮੈਨੇਅਪੁ
 ਨੇਸਰੂਪਅਨੁਸਾਰਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ॥੩॥ ॥ ਅਥਤੀਸਰੇਸਰਗਵਿ
 ਖੇਭਗਵੰਤਕੀਪਾਤਿਸਾਹੀਕਾਵਰਨਨਹੈਵੈਗਾ।ਤਾਤੇਜਾਣੁਤੈਜੇਭਗਵਿ
 ਤਕਾਸਰੂਪਅਰੁਉਸਕੇਗੁਣਅਰੁਅਰੂਪਤਾਤੈਨੇਸਮਸ੍ਰੀ।ਅਰੁਦੇਸਕਾ
 ਲਤੇਭੀਨਿਰਲੇਪਨਿਰਕਾਰਤੈਨੇਜਾਣਿਆ।ਸੇਇਹਸਭੁਭੇਦਹੁਕਾਪਛਾਨ
 ਣਾ।ਅਪੁਣੇਪਛਾਨਣੇਕਰਿਕੈਪ੍ਰਸਿਧਿਹੁਆ।ਤਬਭਗਵੰਤਕੀਪਾਤਿਸਾ
 ਹੀਕੇਪਛਾਨਣੇਕਾਪ੍ਰਸਿਗਭੀਤੁਸੁਕਉਸੁਵਣਕੀਆਚਾਹੀਐ।ਸੇਵਹੁਤਾ
 ਮਹਾਰਾਜਅਪੁਣੀਪਾਤਿਸਾਹੀਵਿਖੇਕਉਕਰਵਰਤਤਾਹੈ।ਅਰੁਸਰਬ
 ਦੇਵਤਿਅਹੁਕਉਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਆਗਿਆਵਿਖੇਚਲਾਵਤਾਹੈ।ਅਰੁਦੇਵ
 ਤੇਉਸਕੀਆਗਿਆਕਉਕਰਮਾਨਤੇਅਰੁਚਲਤੇਹੈ।ਬਹੁਜਨਗਤਕੇਕਾ
 ਰਜਹੁਕਉਕਉਕਰਸਿਧਿਕਰਾਵਤਾਹੈ।ਅਰੁਆਕਾਸਲੋਕਤੇਉਸਕੀਆ
 ਗਿਆਰੂਮਲੋਕਵਿਖੇਕਉਕਰਆਵਤੀਹੈ।ਅਰੁਤਾਰਾਮੰਡਲਕਉਕਿ
 ਉਕਰੀਠਗਵਤਾਹੈ।ਅਰੁਰੂਮਲੋਕਕੇਜੀਵਹੁਕੇਕਾਰਜਦੇਵਤਿਅਹੁਕੇ
 ਅਧੀਨਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਰਾਖੇਯੋ।ਅਰੁਸਰਬਜੀਵਹੁਕੀਪ੍ਰਤਿਪਾਲਅਕਾਸ
 ਦੁਆਰਾਕਉਕਰਿਹੋਤੀਹੈ।ਸੇਇਸਵਿਦਿਆਕਉਭਗਵੰਤਕੇਕਰਤਤ
 ਹੁਕਾਪਛਾਨਣਾਕਹੀਤਾਹੈ।ਅਰੁਇਸਕਾਵ੍ਰਿਖਆਣੁਕਰਣਾਭੀਬਹੁਤੁ
 ਵਿਸਥਾਰਕਰਹੋਤਾਹੈ।ਪਰੁਇਸਾਵਿਦਿਆਕੇਪਛਾਨਣੇਕੀਕੀਜੀਅਪੁ
 ਣੇਮਨਕੇਪਛਾਨਣੇਕਰਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ।ਤਾਤੇਜਬਲਗਤੁਇਸਭੇਦਕ
 ਉਭੀਨਪਛਾਣਸਕਹਿਜੇਮੈਅਪੁਣੇਸਰੀਰਵਿਖੇਕਉਕਰਿਪਾਤਿਸਾਹੀਕਰ
 ਤਾਹੈ।ਤਬਲਗਸਰਬਜਗਤਕਾਰਾਜਾਜੇਭਗਵੰਤਹੈਸੇਤਿਸਕੀਪਾਤਿਸਾਹੀ
 ਕੇਭੇਦਕਉਕਉਕਰਪਛਾਣਹਿਗਾ।ਇਸੀਕਾਰਣਤੇਪ੍ਰਥਮੇਤੈਅਪੁਣੇ
 ਏਕਕਰਮਕਉਪਛਾਣਜੇਜੇਸੇਤੇਹੋਚਿਤੁਵਿਖੇਸਾਈਕਾਨਾਮੁਲਿਖਣੇਕੀ
 ਇਛਾਹੋਵੈ।ਤਬਪ੍ਰਥਮੇਵਹੁਸਿਕਲਪਾਰਿਦੇਅਸਥਾਨਵਿਖੇਆਇ
 ਯੁਰਤਾਹੈ।ਬਹੁਜਉਸਕਾਪ੍ਰਵੇਸੁਸੀਸਾਵਿਖੇਜਾਇਪਹੁਚਤਾਹੈ।ਪਰੁਜਿਸ

ਕਉ ਚਿਦਾ ਅਸਥਾਨ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੁ ਕੀ ਇਸ ਬਿਤੋ ਟੇ ਕੀ ਹਉ ਕ੍ਰੋਧੇ
 ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਅ ਕਾ ਵਿਵਹਾਰ ਇਸ ਹੀ ਕਰ ਸਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤੈ ਵੈ
 ਦ ਕਵਿੰਦ੍ਰਿਅ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਣੁ ਕੇ ਇਸਥਾਨ ਕਉ ਚੇਤਿ ਨ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਮ
 ਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਣੁ ਕੀ ਠੋੜ ਜੇ ਰਿਦਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ। ਸੋ ਜੜ੍ਹ ਅਰੁ ਅਸਥੁਲ ਅਰੁ
 ਨਾਸਵਿਤ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਵਹੁ ਰਿਦਾ ਜੇ ਚੇਤਿ ਨ ਸਰੂਪਾ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਕਾ ਅਸਥ
 ਨ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੁ ਵਿਤੇ ਭਿਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਥਿਨਾ ਸੀ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਵਹੁ
 ਸਿਕਲ ਪਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਸੀ ਸਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸਨਾ
 ਮ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਫਿੜ੍ਹੇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਿਸ ਤੇ ਪੀਛੇ ਉਸ ਕੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ
 ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਕਾਂਧਿਅ ਹੁ ਅਰੁ ਸਰਬ ਨ ਜੀ ਵਿਖੇ ਅਨਪਸਰਤੀ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਅੰ
 ਗੁਲੀਆਂ ਵਿਖੇ ਅਨ ਫੁਰਤੀ ਹੈ। ਤਤੇ ਅੰਗੁਲੀਆਂ ਅਰੁ ਲਿਖਣ ਵਾਗਾ ਕਾ
 ਗਵਉ ਪਰਿ ਅੰਛਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਸੀ ਮੂਰਤਿ ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਫੁਰੀ
 ਥੀ। ਸੋ ਨੇੜਾ ਦਿਕਾਇੰਦ੍ਰੀਅ ਕੇ ਸਨ ਬਿਧ ਕਰ ਕੇ ਕਾ ਗਵਉ ਪਰਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ
 ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਸੇਤੁ ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਾਂਟੀ ਕੇ ਨਾਮ ਲਿਖਣੇ ਕੀ ਟਿਛਾਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁ
 ਈ ਥੀ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕਾ ਕਾਰਣੁ ਗਵਤ ਕੀ ਟਿਛਾਹੀ
 ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਉਸ ਟਿਛਾ ਕੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੇ ਰੇਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਫੁਰੀ ਥੀ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰ
 ਥਮੇ ਭੁਗਵਤ ਕੀ ਟਿਛਾ ਭੀ ਟਿਸਰੀ ਵਿਖੇ ਅਨ ਫੁਰਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਤੇਰੀ ਟਿ
 ਛਾ ਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਸੇ ਸੀ ਸਵਿਖੇ ਪ੍ਰਚਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਭੁਗਵਤ ਕੀ ਟਿਛਾ
 ਟਿਸਰੇ ਤੇ ਅਵਰਦੇ ਵਤਿ ਅਹੁ ਕਉ ਪ੍ਰਚਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਤੇਰੀ ਟਿਛਾ ਕੀ
 ਮੂਰਤਿ ਪ੍ਰਥਮ ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਫਿੜ੍ਹੇ ਹੁ ਈ ਥੀ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅੰਛ
 ਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਏ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜੇ ਕਛੁ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਥ
 ਮੇ ਤਿਸ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਮਹਤਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਸੀ ਸਕੇ ਬਲੁ ਕ
 ਰਿ ਕੇ ਕਾਂਧੇ ਅਰੁ ਭੁਜਾ ਅਰੁ ਅੰਗੁਲੀਆਂ ਹਲਤੀਆਂ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁ
 ਕੀ ਸਤਾ ਨਿਛੜ ਅਰੁ ਤਾਰਾ ਮੰਡਲ ਕਉ ਹਲਾਵਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਭੁਜਾ
 ਅਰੁ ਅੰਗੁਲੀਆਂ ਕੇ ਬਲੁ ਕਰਿ ਕੇ ਕਲਮ ਕਾ ਹਲਾਵਤ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ
 ਨਿਛੜ ਪਾਂਚ ਭੂਤ ਪ੍ਰਕੇ ਸੁਭਾਵੁ ਭਿਨ ਭਿਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਕ
 ਲਮ ਕਰਿ ਕੇ ਸਿਆਹੀ ਕਾ ਪਸਰਨਾ ਅਰੁ ਅੰਛਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਵ
 ਟਿ ਪਿਤ ਕਠਾ ਆਦਿ ਕੇ ਜੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰਕੇ ਸੁਭਾਵੁ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਹੁਕਾਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਕਾ

ਰਕੇਸਰੀਰਉਤਪਤਿਹੋਤੇਏ॥ ਅਰੁਜੇਸੇਕਲਮਕਾਕਾਰਹੁਇਗੀਥਾ॥ ਜੇਉ
 ਸਕਰਿਕੈਆਦਿਸਿਕਲਪਅਨੁਸਾਰਨਾਮੁਕੀਮੁਰਤਿਕਾਗਦਪ੍ਰਗਟਹੁਈ॥ ਤੇ
 ਸੇਹੀਪਾਂਚਤਤਤੁਕਾਕਰਤਤਇਹੀਏ॥ ਜੇਦੇਵਤਿਅਹੁਕੀਸਹਾਇਤਾਪਾਇਕ
 ਰਿਇਨਹੁਇਖੇਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਸਰੀਰਅਰੁਬਨਾਸਪਤੀਆਉਤਪਤਿਹੋਤੀਆ
 ਏ॥ ਜੇਜੇਸੇਆਦਿਨੇਤਹੁਈਹੋਤੀਸੇਹੀਸਰਬਜਗਤਪ੍ਰਕਾਉਤਪਤਿਸਤਿਹੋਤੀਏ॥
 ਅਰੁਜੇਸੇਤੇਰੇਸਰਬਕਾਰਜਹੁਕੀਇਛਾਰਿਦੇਅਸਥਾਨਵਿਖੇਛਰਤੀਏ॥
 ਅਰੁਪੀਛੇਉਸਕਾਪ੍ਰਵੇਸੁਸਰਬਅੰਗਹੁਇਖੇਹੋਤੀਏ॥ ਤੇਸੇਹੀਸਰਬਜਗਤਿ
 ਕਾਆਦਿਕਾਰਣਈਸਰਹੇ॥ ਅਰੁਪੀਛੇਈਸਰਕਾਬਲੁਦੇਵਤਿਅਹੁਕਉਪ
 ਹੁਚਤੀਏ॥ ਅਰੁਜੇਸੇਤੇਰੀਰੈਤਿਨਤਾਅਸਥਾਨਰਿਦਕਹੀਤੀਏ॥ ਅਰੁਉਸ
 ਕਰਿਕੈਸਰਬਕੀਆਸਿਧਿਹੋਤੀਏ॥ ਤੇਸੇਹੀਭਗਵੰਤਕੀਇਛਾਕਾਅਸਥਾ
 ਨਈਸਰਹੇ॥ ਅਰੁਈਸਰਕੀਸਤਾਕਰਿਕੈਸਰਬਜਗਤਕਾਵਿਵਹਾਰਸਿਧਿ
 ਹੋਤੀਏ॥ ਸੇਇਸਦਾਰਤਾਵਿਖੇਕਛੁਭੇਦਨਹੀ॥ ਪਰੁਜਿਨਹੁਕੇਬੁਧਿਰੂਪੀਨੇਤ੍ਰ
 ਖੁਲੇਹੈਤਿਨਕਉਪ੍ਰਗਟਗ੍ਰਾਸਤੀਏ॥ ਅਰੁਜਿਸਦਚਨਕੇਅਰਥਕਉਭੀਵਹੀ
 ਸਮਝਤੀਏ॥ ਜੇਸੇਸਾਂਈਕਹੀਏ॥ ਜੇਮੇਨੇਇਸਮਾਨੁਖਕਉਅਪੁਣੀਸੁਰਤਿ
 ਅਨੁਸਾਰਉਤਪਤਿਕੀਆਏ॥ ਤਾਤੇਨਿਰਸਿਦੇਹਜਾਣਤੁਪਾਤਿਸਾਹਿਕੋਭੇਦਕ
 ਉਕੋਈਪਾਤਿਸਾਹਿਹੀਜਾਣਤੀਏ॥ ਅਰੁਅੰਨਬਾਕੋਈਨਹੀਜਾਣੁਸਕਤਾ
 ॥ ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਭਗਵੰਤਨੇਤ੍ਰਕਉਭੀਕਛੁਕਪਾਤਿਸਾਹੀਦਈਏ॥ ਜੇਅ
 ਪੁਣੇਸਰੀਰਰੂਪੀਦੇਸਕੀਪਾਤਿਸਾਹੀਕਰਕੈਤੂੰਭਗਵੰਤਕੀਪਾਤਿਸਾਹੀਕਉ
 ਪਛਾਣੈਤਾਤੂੰਮਹਾਰਾਜਕਾਸੁਕਰਕਉਜਿਤੁਸੁਕਉਪ੍ਰਥਮਉਤਪਤਿਕੀਆ
 ਏ॥ ਬਹੁੜਆਪੁਣੀਪਾਤਿਸਾਹੀਕੀਨਿਆਈਤੁਸੁਕਉਭੀਕਛੁਕਪਾਤਿਸਾ
 ਹੀਦਈਏ॥ ਅਰੁਰਿਦੇਅਸਥਾਨਕਉਤੇਰਾਬੈਕੁੰਰਬਨਾਇਆਏ॥ ਅਰੁਸੀਸ
 ਕਉਦੇਵਲੋਕਬਨਾਇਆਏ॥ ਅਰੁਤੇਰੇਚਿਤਿਕਉਮਹਤਤੁਬਨਾਇਆਏ॥
 ਬਹੁੜਨੇਤ੍ਰਅਰੁਸੁਵਣਆਦਿਕੋਜੇਸਰਬਇੰਦ੍ਰੀਆਏ॥ ਸੇਤਿਨਕਉਦੇਵ
 ਤਾਰੂਪਾਇਸਥਿਤਕੀਆਏ॥ ਅਰੁਤੇਰੇਸੀਸਕਉਅਕਾਸਕੀਨਿਆਈਇੰਦ੍ਰੀ
 ਆਕਾਅਸਥਾਨਬਨਾਇਆਏ॥ ਬਹੁੜਤੁਸੁਕਉਰੂਪਰਿਗਤੇਰਹਿਤਉਤ
 ਪਤਿਕੀਆਏ॥ ਅਰੁਜੇਤਾਕਛੁਰੂਪਰਿਗਸਹਤਸਰੀਰਹੈ॥ ਸੇਤਿਸਪਰਤੁਸੁ
 ਕਉਰਾਜਾਬਨਾਇਆਏ॥ ਬਹੁੜਇਸਪ੍ਰਕਾਰਆਗਿਆਕਰੀਏ॥ ਜੇਤੂੰਅ

ਪੁਣੀਪਤਿਸਾਹੀਤੇਏਕਪਲਾਭੀਅਚੇਤਨਹੋਹਾਕਾਰੇਤੇਜੇਤੂਅਪੁਣੇਆਪਤੇ
 ਅਚੇਤਹੋਵਹਿਗਾਤਬਮੁਸ਼ਕਉਭੀਨਪਛਾਣਸਕਹਿਗਾਤਤੇਤੂੰਪ੍ਰਥਮੇ
 ਅਪਕਉਪਛਾਣਾਅਰੁਇਹੁਜੇਕੁਛਵਰਤਾਵਰਨਨਵਿਖੇਆਈਹੈਸੋਜੀ
 ਵਅਰੁਭਗਵੰਤਕੀਪਤਿਸਾਹੀਕਉਸੁਰਨਾਮਤਕਰਕੈਕਹਾਹੈਬਹੁਜਨਬਜੀਵ
 ਕੇਸਰਬਅੰਗਹੁਅਰੁਸਰਬਸੁਭਾਵੁਕਾਵਰਨਨਕਰੀਐਤਉਭੀਬਹੁਤਵਿ
 ਸਤਾਰਹੋਤਹੈਤੇਸੋਹੀਇਸਬ੍ਰਹਮੰਰੁਅਰੁਵੇਵਤਿਅਹੁਕਾਜੇਪਰਸਪਰਿ
 ਸਨਬੰਧਹੈਅਰੁਉਨਕੋਜੇਅਸਬਾਨਅਰੁਜੇਪੁਰੀਆਹੈਸੋਇਹਵਿਦਿ
 ਅਭੀਅਪਾਰੁਹੈਅਰੁਤਾਤਪਰਜਇਹੁਹੈਜੇਕੋਈਬੁਧਵੰਤਪੁਰਖੁਹੋਵੈ
 ਸੋਇਸਭੇਦਕਉਸਮਸ਼ਕਰਿਪ੍ਰਤੀਤਿਕਰੈਜੇਸਰਬਸਿਸਟਿਕਾਈਸੁਰ
 ਭਗਵੰਤਹੈਪਰੁਜਿਸਕਰਿਦਾਮਲੀਨਹੋਤਹੈਸੋਇਹੁਨਭੀਨਹੀਸਮਸ਼ੁਸ
 ਕਤਾਅਰੁਐਸਾਅਚੇਤਹੋਤਹੈਜੇਭਗਵੰਤਕੇਸਰੁਪਕੀਸਿਵਰਤਾਈਅ
 ਰੁਸਮਰਬਾਈਪਰਪ੍ਰਤੀਤਨਹੀਕਰਤਾਤਤੇਇਨਹੁਸਿਸਾਹੀਜੀਵਹੁਕੀ
 ਬੁਧਿਤੇਮੇਸੀਮਲਨਹੈਜੇਜੇਤਾਕਛੁਵਰਨਨਮੇਕੀਆਹੈਸੋਤਿਸਕਉਭੀ
 ਨਹੀਸਮਸ਼ੁਤੇਤਤੇਭਗਵੰਤਕੇਸਰੁਪਕਉਕਦਪਛਾਣਹਿ॥ ੩॥ ਅਥ
 ਚਉਥੇਸਰਗਵਿਖੇਵੈਦਕਅਰੁਜੇਤਕਕੇਮਤਕਾਖੰਰੁਨਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ॥ ॥
 ਤਤੇਜਾਣਤੂੰਜੇਇਹੁਵੈਦਅਰੁਜੇਤਕੀਐਸੇਮਤਹੀਣਹੈਜੇਸਰਬਜਗਤਕੇਕ
 ਰਜਹੁਕਉਵਾਇਪਿਤਕਠਅਰੁਨਿਛਤ੍ਰਹੁਕੇਅਧੀਨਕਹਤੇਹੈਸੋਇਨਕਾਫਿਸ
 ਟੰਤਉਹੁਹੈਜੇਜੇਸੇਕਿਸੀਲਿਖਾਰੀਕਉਮਕੋਰਦੇਖੋਤਬਜਾਣੇਜੇਇਹਕਾ
 ਗਵਕਉਕਰਸਿਅਹੁਤਾਜਾਤਾਹੈਬਹੁਜਨਬਕਲਮਕਉਦੇਖੰਤਬਅਪੁ
 ਟੇਰਿਭਿਵਿਖੇਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈਜੇਮੇਨੇਇਸਭੇਦਕਉਭੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਸਮਝਿਆਹੈ
 ਜੇਇਨਹੁਅਛਰਹੁਕਉਕਲਮਹੀਪੜੀਲਿਖਤੀਹੈਸੋਇਹੁਤ੍ਰਿਸਟੰਤਵੈਦ
 ਕਕੇਮਤਪਰਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈਜੇਉਨਹੁਨੇਸਰੁਨਹੁਤੇਨਿਰੁਪਦਵੀਕਉਅੰਗੀਕਰੁਕੀ
 ਆਹੈਕਾਹੇਤੇਜੇਸਰਬਕਾਰਜਹੁਕਉਵਾਇਪਿਤਕਠਕੇਅਧੀਨਸਮਸ਼ੁਤੇਹੈ
 ਬਹੁਜਨਸਮਕੋਰਹੋਵੈਅਰੁਉਸਪੁਰਬਮਕੋਰੇਤੇਇਸਕੀਫਿਸਟਿਅਧਿ
 ਕਵਿਲਾਜਹੋਵੈਤਬਇਹਮਕੋਰਉਸਕਉਕਹਤਾਹੈਜੇਤੂਭੁਲਾਹੈਕਾਹੇਤੇ
 ਜੇਇਸਕਲਮਕਉਲਾਵਣੇਹਾਕੀਆਅੰਗਲੀਆਹੈਬਹੁਜਨਇਹਦੂਸਰਾਇ
 ਸਕਰਕੇਅਧਿਕਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈਅਰੁਕਹੇਜੇਮੇਨੇਇਸਵਾਰਤਾਕਉਭੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰ

ਜਾਇਆਹੈ ਸੋ ਇਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਿ ਕੋ ਜੋਤ ਕੀ ਅਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਧਿਕ ਹੋ ਕਾਹੇ
 ਤੇ ਜੇ ਦੁਤਤਤੁਕੇ ਸੁਭਾਵੁ ਕਉ ਨਿਛਤੁ ਕੇ ਅਧੀਨ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਉਨ ਹੀ ਜਾ
 ਨਤੇ ਜੇ ਨਿਛਤੁ ਕੀ ਅਵਰ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਇਸਤੇ ਪਰੇ ਪਦਵੀ
 ਥੀ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਇਹੁ ਭੀਨ ਹੀ ਜਾਨਤੁ ਹੈ। ਬਹੁ ਜੇ ਜੇ ਜੋਤ ਕੀ ਅਰੁ ਵੇਦੁ ਕੀ ਬੂਝ
 ਵਿਖੇ ਭੁਵੇ ਹੈ। ਪਰ ਪਰਸਪਰ ਉਨ ਕਾ ਵਿਵੇਚਤੁ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਆਤਮਾ ਅਰੁ ਅਨਾ
 ਤਮਾ ਕੇ ਸਮਝੇ ਹਰੇ ਵਿਖੇ ਭੀ ਬਹੁ ਭੁਵੇ ਹਤੁ ਹੈ। ਸੇ ਬਹੁ ਤੇ ਪੁਰਖੁ ਤੇ ਅਸੇ ਹੈ। ਜੇ ਵ
 ਰੁਸਰੀਰ ਅਰੁ ਪ੍ਰਾਣ ਅਦਿਕ ਕਉ ਚੇਤਿ ਨ ਮਾਨਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਹੁ ਤਉ ਮਹਾਨੀ ਰਪ
 ਦਵੀ ਵਿਖੇ ਗਿਝੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਚੀ ਪਦਵੀ ਜੇ ਚੇਤਿ ਨ ਤਾ ਕਾ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਸਿਤਿਸਤੇ ਉਨ
 ਕਉ ਅਵਰਣੁ ਹੁਆ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਉਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਸਰੀਰ ਹੀ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਝਿੜੂਈ ਹੈ।
 ਬਹੁ ਝੇ ਕਾ ਅਸੇ ਪੁਰਖੁ ਹੈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਵਰ ਭੀ ਕੇਤੇ ਪਦਵੀ ਜੇ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ
 ਲੇਜਾ ਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਰਵਤੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਕੇਤੇ
 ਸੂਰਜ ਕੀ ਨਿਅਣੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸਵਾਨ। ਸਿਇਨਹੁ ਪਦੁ ਕਉ ਵਹੀ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ
 ਹੈ। ਜਿਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਚੇਤਾ ਕਾ ਸਵਿਖੇ ਕਾ ਮਨ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਾਨਿ ਸਰੋਨੇ ਭੀ ਕ
 ਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਪਰਤੀ ਅਰੁ ਅਕਾਸ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੇ ਅਪੁਣ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸਕੀ ਰਹਿ ਲਿਆਇ ਆਹੋ। ਅਰੁ ਜਿਤ ਜੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਰੁਗਵਿਤ ਅਰੁ ਜੀ
 ਵ ਵਿਖੇ ਸਤਹਿ ਪਰ ਦੇਤਉ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ। ਪਰੁ ਦੁਤਤੁ ਰੁਗਵਿਤ ਜਿਸ ਕੇ ਪਰ ਦੇਦੁਰ
 ਕਰਤ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਧਿਕ ਤੇ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ
 ਇਸ ਵਚਨ ਕਾ ਤਤਪਰ ਜਾਇਹੈ। ਜੇ ਵੇਦ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਵਾਲੇ ਨੇ ਭੀ ਸਾਚੁ ਕਹ
 ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬਦਾਇ ਪਿਤ ਕਾ ਵੇਖੇ ਰੁਗਵਿਤ ਕੀ ਸਤਾ ਕਛੁ ਨ ਹੋਤੀ। ਤਬ ਵੇਦ
 ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਵਿਅਰਥ ਹੋ ਜਾਤੀ। ਅਰੁ ਭੂਲਣਾ ਉਨ ਕੋ ਜੇ ਹੋ ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ।
 ਸੇ ਮਹਾਨੀ ਰਪ ਦਕਉ ਉਤਮ ਪਦ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਹਾਮੰਦ ਹੈ। ਅ
 ਰਬਾਇਹੁ ਜੇ ਜੇ ਸੋ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਰਹਣੁ ਏ ਕਉ ਗਾਜਾ ਜਾਣੇ। ਅਰੁ ਇਉਨ ਜਾਣੇ ਜੇ
 ਇਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟੁ ਆਤਉ ਚਰਨ ਦਾ ਸੀ ਪਕੜੇ ਹਾਰਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਝੇ ਕਤਾ ਕਰਵੇ ਦੇਖੀਏ
 ਤਉ ਜੋਤ ਕੀ ਨੇ ਜੇ ਜਗਤ ਕਉ ਨਿਛਤੁ ਕੇ ਅਧੀਨ ਕਹਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਹੁ ਭੀ ਸਾਚੁ ਕਹਾ ਹੈ
 । ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਨਿਛਤੁ ਵਿਖੇ ਸਤਾ ਕਛੁ ਨ ਹੋਤੀ। ਤਬ ਰਾਤ ਅਰੁ ਦਿਨ ਏ ਕਾ ਸਮਾਨ
 ਹੋਤੇ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਸੂਰਜ ਭੀ ਏ ਕਦੀ ਰਪਤਾ ਕਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਰੁ
 ਉਸਨਤਾ ਸੂਰਜ ਹੀ ਕਰਹੇ ਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਇਉਨ ਹੋਤਾ ਤਬ ਭੀ ਖਮ ਅਰੁ ਸਰਦਰੁਤ

ਸਮਾਨਹੋਤੀ। ਕਹੇਤੋਜੇਜਬਸੁਰਜਅਕਾਸਵਿਖੇਧਰਤੀਕੇਨਿਕਦਿਆਵਤਹੈ। ਤਬ
 ਗੀਖਮਰੁਤਹੋਤੀਹੈ। ਜਬਧਰਤੀਤੇਦੁਰਜਾਤਾਹੈ। ਤਬਸਰਦਰਿਤੁਹੋਤੀਹੈ। ਤਾਂਤੇ
 ਜਿਸਭੁਗਵਿਤਸੁਰਜਕਉਪ੍ਰਕਾਸਵਾਂਨਅਰੁਉਸਨਤਾਸਹਿਤਬਨਾਇਆਹੈ। ਉ
 ਸੀਨੇਸੁਕ੍ਰਕਉਭੀਸੀਤਲਅਰੁਸੇਖਤਾਕਰਨੇਹਾਰਾਬਨਾਇਆਹੈ। ਸੋਇਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਸਮਸ੍ਟਦੇਕਰਕੈਧਰਮਵਿਖੇਖੰਡਤਾਕਛੁਨਹੀਹੋਤੀ। ਅਰੁਜੇਤਕੀਇਸਕਾਰਨਕਰ
 ਭੂਲੇਕਹੇਹੈ। ਜਿਉਨਹੁਨੇਜਗਤਕਉਨਿਛੜਹੁਕੇਅਧੀਨਹੀਜਾਇਆਹੈ। ਅਰੁਨਿ
 ਛੜਹੁਕੀਪਰਾਧੀਨਤਾਨਹੀਜਾਣਤੇ। ਜੇਸੁਰਜਅਰੁਚੇਦੁਮਾਅਰੁਤਾਰੇਸਭਹੀਭੁਗ
 ਵੇਤਕੀਆਗਿਆਕੇਅਧੀਨਹੈ। ਤਤੇਇਨਕਉਚਲਾਵਣੇਹਾਰੀਭੁਗਵੇਤਕੀਸ
 ਕਤਿਹੈ। ਅਰੁਆਪਕਰਕੈਸਮੁਥਨਹੀ। ਜੇਸੇਹਾਥਅਰੁਭੁਜਾਵਿਖੇਕਾਂਧਿਅਹੁ
 ਕੀਸਕਤਿਛੁਰਤੀਹੈ। ਪਰੁਕਾਧਹੁਵਿਖੇਭੀਸੀਸੁਕਾਬਲੁਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਜਦਪ
 ਤਾਰਾਮੰਡਲਅਰੁਨਿਛੜਭੀਚਰਨਦਾਸੀਪਕੜਨੇਹਾਰੇਟਹਲੂਏਕੀਨਿਆਈਨ
 ਹੀ। ਪਰੁਤਉਭੀਨੀਚਕਿਕਰਹੈ। ਪਰੁਤਤਉਕੇਸੁਭਾਵੇਨੇਵਾਇਪਿਤਕਠਹੈਸੇ
 ਮਹਾਅਧਮਤੇਅਧਮਹੈ। ਅਰੁਮਹਾਰਾਜਕੇਹਾਥਵਿਖੇਕਮਲਕੀਨਿਆਈਹੈ।
 ਅਰੁਅਧੀਨਹੈ। ਪਰੁਬਹੁਤੇਲੋਕਹੁਵਿਖੇਇਸਕਰਕੈਵਿਵਾਦਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਏਕ
 ਭਾਵਕਾਰਿਕੈਵੇਦਕਅਰੁਜੇਤਕਭੀਸਾਚੁਕਹਤੇਹੈ। ਪਰੁਭੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਜਥਾਰਥ
 ਭੇਦਕਉਨਹੀਸਮਸ੍ਟਤੇ। ਅਰੁਜਾਣਤੇਹੈਜੇਹਮਹੁਨੇਜਿਉਕਾਤਿਉਭੇਦਪਾਇਆਹੈ
 । ਸੋਇਨਕਾਵਿਸਟਾਂਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਸੇਅੰਧਲਿਅਹੁਨੇਸੁਣਿਆਥਜੇਹਮਾਰੇਨ
 ਗਰਵਿਖੇਹਾਥੀਆਇਆਹੈ। ਤਬਹਾਥੀਕਉਦੇਖਣੇਨੀਮਤਏਕਠੇਹੋਇਕ
 ਰਗਏ। ਪਰੁਉਨਹੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣਿਆਜੇਹਾਥੀਕਉਨੇਤਹੁਕਰਿਦੇਖਸ
 ਕੀਤਾਹੈ। ਅਰੁਹਾਥਹੁਕਰਨਹੀਪਛਾਣਿਆਜਾਤਾ। ਬਹੁਜੁਊਜਾਣਿਕਰਿਹਾ
 ਥੀਪਰਹਾਥਠੇਰਨੇਲਾਗੇ। ਤਬਕਿਸੀਕਾਹਾਥਪਾਵਹੁਪਰਲਾਗਾ। ਅਰੁਕਿਸੀ
 ਕਾਹਾਥਦਾਂਤਹੁਪਰਲਾਗਾ। ਅਰੁਕਾਂਨਹੁਪਰਪਹੁਚਿਆ। ਕਿਸੀਕਾਨਾਕਪਰਪ
 ਹੁਚਿਆ। ਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰਹਾਥੀਕਉਦੇਖਕਰਪਰਸਪਰਪੁਛਣੇਲਾਗੇ। ਜੇਏਭਾ
 ਈਵਹਿਹਾਥੀਕੈਸਾਥਾ। ਤਬਜਿਸਨੇਪਾਵਹੁਕਉਪਕੜਿਆਥਾ। ਸਿਕਹਣੇਲਾ
 ਗੇਜੇਹਾਥੀਬਡੇਬੰਭੁਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਨੇਕਾਨਹੁਕਉਪਕੜਿਆਥਾ। ਸਿ
 ਥੀਕਉਪਖੇਕੀਨਿਆਈਕਹਣੇਲਾਗਾ। ਅਰੁਜਿਸਕਾਹਾਥਦਾਂਤਹੁਪਰਪਹੁ
 ਚਿਆਥਾ। ਤਬਵਹੁਮੁਸਲਕੀਨਿਆਈਵਰਨਨਕਰਨੇਲਾਗਾ। ਅਰੁਜਿਸਨੇ

ਉਰੁਕਉ ਪਕੜਿ ਆਬਾਸਿ ਦਗਲਾ ਕੀ ਬਾਹੁ ਲੀਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਅੰਸੇ ਹੀ ਕਹਿ
 ਕਰਿ ਆਪਸਿ ਸੁਗਝਾ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ ਪਰੁਵੀਰਾ ਕਰਕੇ ਦੇਖੀ ਅੰਤ ਬਏ ਕੁਝ
 ਵਕਰਿ ਕੈਉ ਨ ਕਾ ਕਹਿਣਾ ਸਾਚਾ ਹੈ ਅਰੁ ਏਕੁ ਫੁਕਰਿ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ
 ਉਨਹੁ ਨੇ ਏਕ ਏਕ ਅੰਗ ਕਉ ਪਛਾਣਿਆ ਆਬਾਸਿ ਅਰੁ ਹਾਥੀ ਕਉ ਸਿਪੁਰਨ ਦੇਖਤਨ
 ਹੀ ਭੁਏ ਬੋਝੈ ਸੇਹੀ ਵੈਦ ਅਰੁ ਜੇਤ ਕੀ ਵਿਸਟਿ ਭੁਗਵਿਤ ਕੇ ਏਕ ਏਕ ਟਹਲੂ ਏਪ
 ਰਪੜੀ ਥੀ ਅਰੁ ਉਸ ਟਹਲੂ ਏਕੇ ਏਕੀ ਸੂਰਕਉ ਦੇਖਕਰ ਅਸਚਰਜ ਮਾਨਹੁ ਏਕ
 ਤਾਤੇ ਉਸੀ ਕਉ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਜਾਨਤੁ ਏਕ ਪਰਜਿਸ ਕਉ ਭੁਗਵਿਤ ਨੇ ਸਿਧਾ ਮਾਰਕਾ
 ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਸਭੁ ਨਹੁ ਕੀ ਨੀਚਤਾ ਅਰੁ ਪਰਾਪੀਨਤਾ ਕਉ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ਅ
 ਰੁਇਉ ਭੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੇਕੋ ਪਰਾਪੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਨਹੀ ਕਹੀਤਾ ਤਾਤੇ
 ਇਨ ਕੇਉ ਪਰਈਸ ਰਾਖਉ ਰਹੇ ॥੪॥ ਅਰੁ ਪਾਂਚਵੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਤਤਹੁ ਅ
 ਰੁਨਿਛਤੁ ਕਾ ਵਰਨਨ ਹੋਵੇਗਾ ਵਿਸੁਤੁ ਸਹਿਤਾ ਤਾਤੇ ਜਾ ਵੇਤੁ ਜੇ ਇਹ ਬ੍ਰਹਿ
 ਮੰਡੁ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਕੇ ਮੰਦਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਬੈਠਿ ਪੁਰੀ ਇਕੁ ਪ
 ਰੁਹੈ ਜੇਤ੍ਰਿ ਹਵਨੀਰ ਕੇ ਬੈਠੇ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਅਰੁ ਉਹਿ ਜੇ ਬਿਸਨ ਕਾ ਭਵ
 ਨ ਹੈ ਬਹੁ ਕਉ ਸਭੁ ਵਨ ਕੇ ਚਉ ਫੇਰ ਏਕ ਬਾਰ ਹਿਦਰੀ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਕਉ ਬਾਰ
 ਹਿਰਾਸੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਏਕ ਬਾਰੀ ਵਿਖੇ ਉਸ ਵਨੀਰ ਕਾ ਨਾਇਕੁ ਬੈਠਤਾ
 ਹੈ ਜੇਦੁਆ ਦਸ ਰਾਸੀ ਵਿਖੇ ਦੁਆ ਦਸ ਦੇਵਤੇ ਹੈ ਬਹੁ ਕਉ ਸਬਾਰ ਹਿਦਰੀ ਕੇ
 ਬਾਹਰਿ ਨਉਨ ਕੀ ਬਠਿਰ ਤੇ ਹੈ ਸੇ ਨਉ ਗ੍ਰਿਹੁ ਹੈ ਅਰੁ ਵਨੀਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਅੰਜੇ
 ਨਾਇਕ ਕਉ ਪਹੁਚਤੀ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਕਉ ਇਹ ਨਕੀ ਬਸੁਣਤੇ ਹੈ ਬਹੁ ਕਉ ਨਕੀ
 ਬਹੁ ਕੋ ਨੀਚੇ ਪਾਂਚੀ ਪਿਆ ਦੇਖਤੁ ਹੁਏ ਹੈ ਸੇ ਪਾਂਚਤਤੁ ਹੈ ਸੇ ਇਨ ਕੀ ਵਿਸਟਿਸ
 ਰ ਬਦਨ ਕੀ ਬਕੀ ਓਰ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਜੇਦੇਖੀ ਅੰਉ ਸਦਰ ਬਾਰ ਤੇ ਕੋ ਸੀ ਆਗਿਆ
 ਆਵੈ ਗੀ ਬਹੁ ਕਉ ਨਤੁ ਪਿਆਵਿ ਅਰੁ ਕੇਹਾ ਬਵਿਖੇ ਪਾਂਚ ਜੇਵੇਤੁ ਹੈ ਸੇਵਾਇ ਪਿ
 ਤਕ ਆਵਿ ਕਸੁ ਭਾਵੈ ਤਬ ਉਸ ਕਰ ਕੈ ਕੇਤੇ ਮਾਨੁ ਪਹੁ ਕਉ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਆ
 ਗਿਆ ਕਰਿ ਉਰ ਪਗਤਿ ਕਉ ਖੇਚਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਕੇਤਿ ਅਹੁ ਕਉ ਨੀਚੇ ਗਿਝਾਇ
 ਦੇਤੇ ਹੈ ਬਹੁ ਕਉ ਨਹੁ ਕਉ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਸਿਰੋ ਪਾਇ ਪਹੁ ਚਾਵਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਕਿਨਹੁ ਕਉ
 ਰੇਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਬੈਠਿ ਰੂਪੀ ਭਵਨ ਵਿਖੇ ਜੇਵਨੀਰ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਕਿਸਨ ਦੇਵ ਹੈ
 ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਕਾ ਨਿਕਟਿ ਵਰਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਅਉਰ ਸਭੀ ਉਸ ਕੋ ਅ
 ਧੀਨ ਹੈ ਪਰੁ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਜੇ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁ ਖਕੇ ਰਿਵੇ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਉਲਟ ਜਤੀ

ੴ ਤਬ ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਰਚਉ ਸਤੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਰਸੋ ਕਾ ਅਰੁ ਭੈ ਅੰ
 ਸਾ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਕਰ ਕੋ ਸਿਸਾਰ ਕੋ ਭੇਗ ਹੁਕਉ ਵਿਰਸ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ
 ਰਲੇ ਕਰ ਕੋ ਭੇਗ ਰਿਕੈ ਚਿਤਾ ਤਰ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਸੇਜ ਬਉਸ ਕਉ ਕੋਈ ਵੈਦ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤ
 ਬ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਕਉ ਵਾਇਕਾਰੇ ਗੁਹੈ। ਅਰੁ ਇਸੇ ਗਕਾਰਣੁ ਸੀਤ ਰੁਤ ਕੀ
 ਸੇਖਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਬ ਲਗ ਬਸਿਤ ਰੁਤ ਨਾ ਵੈਤ ਬਲਗਾਇਸ ਕਉ ਪਚਾਰੁ ਨਹੀ
 ਹੋਤਾ। ਅਰਜ ਬਉਸੇ ਗੀ ਕਉ ਕੋਈ ਜੇਤ ਕੀ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤਾ
 ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਵਾਇਕਾਰੇ ਗ ਬਹੁ ਸਪਤਿ ਅਰੁ ਮੰਗ ਲਕਾ ਵਿਰੁਪਤੁ ਆਹੈ
 । ਸੇਜ ਬਲਗਾਇਨ ਕਾ ਵਿਰੁਪਦੁ ਰਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਲਗਾਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕਾਰੇ ਗੁਨ ਸਟ
 ਨ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਸੇਏ ਕਭਾ ਵਕਰ ਦੇਖੀ ਮੇਤਉ ਇਨ ਹੂਨੇ ਭੀ ਸਾਚੁ ਕਹਾ ਹੈ। ਪਰਤਾਤ ਪ
 ਰਜਾਇ ਹੋਹੈ। ਜੇ ਭੁਗਵੰਤ ਜਿਸ ਜੀਵ ਕਉ ਭਲਾਈ ਪਾਪਤਿ ਕੀ ਆਚਾਰਿਤਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਬਹੁ ਸਪਤਿ ਅਰੁ ਮੰਗ ਲੁਜੇ ਦੇਨ ਕੀ ਬੋਹੈ। ਸੇਸੀ ਪ੍ਰਹਾਰਿ ਸਕੀ ਓਰੁ ਭੁਜਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਉਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕਰਿ ਕੈ ਪਵਨ ਰੂਪੀ ਪਿਆ ਦਾਸੇ ਖਤ ਰੂਪੀ ਜੇ ਵੜੀ ਉਸ ਕਉ ਰਾ
 ਲਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਕਾ ਚਿਤੁ ਮਾਇਆ ਕੋ ਭੇਗ ਹੁਤੇ ਵਿਰਸੇ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੇਕਰੁ
 ਪੀਚਾ ਬਕਲਗਾਇਕਾਰਿ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਵਾਗਉ ਸਕੀ ਪੈਚਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕੋ
 ਦਰ ਬਾਰ ਕੀ ਓਰੁ ਉਸ ਕਾ ਮੁਖ ਲਿਆਵਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਸ ਭੇਦ ਕੀ ਬੂਝਵੈਦ ਕ
 ਅਰੁ ਜੇਤ ਕਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਪਾਈ ਜਾਤੀ। ਤਾ ਤੇ ਇਹੁ ਵਿਦਿਆ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਅ
 ਨ ਭਵ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦ ਵਿਖੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੇਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਵਿਦਿਆ ਸਰਬ ਵਿਸਾ। ਅਰੁ
 ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹੁਵੈ ਖੇਰੁ ਪੁਰ ਹਹਿ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਵਹੁ ਸਿਤ ਜਨ ਗਿਹਾ ਅਰੁ
 ਨਿਛਤ ਹੁਕੇ ਫਿਰੇ ਕਉ ਭੀ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਕਉ ਉਪਰੇ ਖੇਚਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਉ ਤਲੇ ਗਿਝਾ
 ਇਦੇਤੇ ਹੈ। ਸੇਜ ਦਪਵੈਦ ਅਰੁ ਜੇਤ ਕੀ ਕਾਕ ਹਣ ਭੀ ਸਾਚੁ ਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹ ਅਰੁ ਉਸ ਕੋ ਸੇਸਟ ਪਰਧਾਨ। ਅਰੁ ਸੇਨਾ ਪਤੀ ਅਹੁ ਕਉਨ ਹੀ ਜਾਨਤੇ। ਕਾਹੇਤੇ
 ਜੇ ਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜ ਦੁਖੁ ਅਰੁ ਰੋਗੁ ਅਰੁ ਅਪਦਾ। ਅਰੁ ਰੂਰ ਕਰ ਕੈ ਜੀਵ ਹੁਕਉ ਅ
 ਪੁਣੀ ਓਰੁ ਖੇਚਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਾਈ ਇਉ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੰਤ ਕੀ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕਉ। ਜ
 ਬ ਕਛੁ ਰੋਗੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮੇਉਨ ਕਉ ਪੀੜਾ ਨਹੀ ਦੇਤਾ। ਪਰੁ ਉਸ ਦੁਖੁ ਕਰਿ ਕੈ ਮੇ
 ਅਪੁਣੇ ਪੀਤ ਮਹੁ ਕਉ ਅਪੁਣੀ ਓਰੁ ਖੇਚਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਹੁ ਦੁਖੁ ਭੀ ਮੇਰੀ ਜੇ ਵੜੀ
 ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇਤ ਕਾ ਫੁਆਗੇ ਵੀਖਾ ਟੁਕੀ ਆਥਾ। ਸੇਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਪਛਾਨ

ਟਾਂਕੁ ਹੀਤ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪਛਾਣ ਭੀ ਨ ਹੀ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਧ
 ਕਰ ਕੇ ਕਹੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਅਬ ਇਹ ਜੇ ਵਰਨਨ ਕੀ ਆਹੈ॥ ਸੋ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਅਰੁ ਉ
 ਸ ਕੇ ਕਰਤ ਤਹੁ ਕੀ ਪਛਾਣਿ ਕਹੀਤੀ ਹੈ॥ ਸੋ ਇਹ ਪਛਾਣ ਭੀ ਸਰੀਰ ਕੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ॥ ਅ
 ਰੁ ਅਪੁਣੇ ਕਰਤ ਤਹੁ ਕੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੇ ਅਪੁਣਾ
 ਪਛਾਣ ਪਹਿਲੇ ਪਿਆਉ ਵਿਖੇ ਵਰਨਨ ਕੀ ਆਹੈ॥ ੫॥ ॥ ਅਬ ਛਠਵੇ ਸਰਗ
 ਵਿਖੇ ਚਾਰ ਵਚਨ ਜੇ ਹੈ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਇਨ ਹੁਚਹੁ ਕਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਹੀ ਹੈ॥ ਸੋ
 ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਸਰਬ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸੁਪ੍ਰਸਰੂਪ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ
 ਦੂਸਰਾ ਵਚਨ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਕਾਰ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਸੁਕਰੁ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਦੂਹ ਸਰਬ ਜ
 ਗਤ ਕਾ ਈਸ਼੍ਵਰ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਵਚਨ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਵਹੁ ਭਗਵੰਤ ਏਕ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਉ
 ਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਦੂਸਰਾ ਕੋ ਈਨ ਹੀ॥ ਬਹੁੜ ਚਉਥਾ ਵਚਨ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜ
 ਸਰੂਪੇ ਬਰਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ॥ ਸੋ ਜਦ ਪਇਹ ਚਾਰ ਵਚਨ ਕਹਣੇ ਵਿਖੇ ਸਿ
 ਖੇ ਪਕਰ ਕਹੈ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸੀ ਘਰਤਾਈ ਸਿ ਪੂਰਨਤਾ ਈ ਕਉ ਆਲ
 ਖਾ ਵਣੇ ਹਰੇ ਹੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਜ ਬਤੈ ਨੇ ਅਪੁਣੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਨਿਰ
 ਲੇਪਤਾ ਕਉ ਸਮਝਿ ਆ॥ ਤੁਬ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਕੇ ਅਰਥ ਕ ਪਛਾਣੁ ਤੁਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁ
 ਈ॥ ਬਹੁੜ ਜ ਬ ਅਪੁਣੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕਰ ਕੇ ਤੈਨੇ ਪਛਾਣਿ ਆ॥ ਜੇ ਤੈਨੇ ਕਛੁ ਦੇਵਤੇ॥
 ਅਰੁ ਕਾਨਿਕਰ ਮਕੇ ਸੁਰਾ ਵਸਹਤ ਜਨ ਬਿਧ ਹੈ॥ ਸੋ ਈਸਰ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ॥ ਤ ਬਾਏ ਸਾਧਾ
 ਟਨੇ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਕਰ ਕਾ ਅਰਥ ਤੈਨੇ ਸਮਝਿ ਆ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਜ ਬਕੇ ਈ ਅਵਰ ਸੁਖ
 ਦੇਵਣੇ ਹਾਰਾਜ ਹੀ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਕਰ ਕੇ ਸਮਝ ਭੀ ਨ ਹੀ ਕੋ ਈ॥ ਤਾ ਤੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਕਰ ਕੇ ਸਰਬ ਜੋ ਸੁਖ ਹੈ॥ ਸੋ ਕੇ ਵਲ ਭਗਵੰਤ ਹੀ ਕਾ॥ ਉਪਕਾਰੁ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸਤੁ ਹੀ
 ਕੋ ਉਸਹੀ ਕਾ ਸੁਕਰ ਕੀ ਆਚਾ ਹੀਤ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਜ ਬਤੈ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣਿ ਆ॥
 ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਬਿਨ ਅਵਰੁ ਕੋ ਈ ਸਮਝਨ ਹੀ॥ ਅਰੁ ਸਤੁ ਹੀ ਉਸ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਤੀ
 ਸਰਾ ਵਚਨ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਏਕਤਾ ਵਿਖੇ ਕਹਾ ਬਾ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਬਹੁ
 ਜ ਚਉਥਾ ਵਚਨ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਸਰਬ ਤੇ ਬਰਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਅਬ ਤਿਸ ਕਾ ਅਰਥ
 ਭੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਛਾਣਿ ਆ॥ ਚਾਹਤਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਤੂ ਇਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਮੇਨੇ ਭਗ
 ਵੰਤ ਕਉ ਪਛਾਣਿ ਆਹੈ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਤੈਨੇ ਪਛਾਣਿ ਆਹੀ ਕਛੁ ਨ ਹੀ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ
 ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਬਰਾਈ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸਰਬ ਉਨ ਮਾਨ ਕਰਿ ਕੈ
 ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕਉ ਪਛਾਣਨ ਹੀ ਸਕਤੇ॥ ਤਾ ਤੇ ਬਰਾਈ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨ ਹੀ ਜੇ ਭ

ਗਵੀਤ ਅਮਕੇ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਬਰਾਹੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਉਸ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਤਉ ਅਉਰ ਪਦਾਰ
 ਥ ਹੀ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਜੇ ਨਿਸਪਦਾਰ ਥ ਤੇ ਭਗਵੀਤ ਕਉ ਬਰਾਹੀ। ਇਸ ਕਰ
 ਕੇ ਜੇ ਜੇਤੀ ਕਛੁ ਸਿਸਟਿ ਰਾਸਤੀ ਹੈ ਸੇ ਭਗਵੀਤ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਾ ਪਤਿ ਬਿਬਹੇ। ਅਰੁ ਉ
 ਸ ਕੀ ਸਤਾ ਕਰਿ ਕੋਇ ਸਥਿਤਿ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਸੁਰਜ ਕੀ ਜੇ ਪੂਪ ਹੈ ਸੇ ਸੁਰਜ ਤੇ ਭਿੰਨ ਕਛੁ
 ਵੈਤ ਬਉ ਸਪੁ ਪਤੇ ਸੁਰਜ ਕਉ ਬਰਾਹੀ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਭਗਵੀਤ ਕੀ ਬਰਾ
 ਈ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਅਪੁਣੀ ਬੁਧਿ ਅਰੁ ਉਨ ਮਾਨ ਕਰਿ ਕੇ ਮ
 ਹਾਰਾਜ ਕਉ ਨਹੀ ਜਾਣੁ ਸਕਤਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਜੇ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਅਰੁ ਸੁਧੁਤਾ ਹੈ। ਸੇ
 ਤਿਸ ਕਉ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਕੀ ਨਿਅਈ ਜਾਨਣਾ ਮਹਾ ਅਜੇਗਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ
 ਜੇ ਜੇਤੀ ਕਛੁ ਸਿਸਟਿ ਇਹੁ ਰਾਸਤੀ ਹੈ। ਸੇ ਸਰਬ ਤੇ ਭਗਵੀਤ ਕਾ ਰੂਪ ਵਿਲਖਣ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਿਅਈ ਨਹੀ ਕਹਿ ਆ ਜਾਤਾ। ਤਬ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਆ
 ਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਭਗਵੀਤ ਕਉ ਪਰਸਿਭੁ ਵੈ। ਬਹੁ ਜੇ ਇਸ ਤੇ ਭਗਵੀਤ
 ਰੀਖ ਆਕਰੇ। ਜੇ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ। ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ
 ਵਤਿ ਜਾਣੀ। ਅਬ ਵਾਇਦਿਆ ਅਰੁ ਸਰਧਾ ਅਦਿਕ ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਹੈ
 ਜੇ ਤਿਸ ਕਉ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਵੇਦਿਆ ਅਰੁ ਸਰਧਾ ਕੀ ਨਿਅਈ ਜਾਨਣਾ ਅਜੇਗਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਜਦ ਪਾਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਗੇ ਦਰਨ ਨਭੀ ਕੀ ਆ ਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਸਰੂਪ
 ਕਉ ਲਖਾਵਣੇ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਮਾਤ੍ਰ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕ
 ਉਭੀ ਕਛੁ ਬੁਧੁ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਬਾਲ ਕ ਕਿਸੀ ਬੁਧੁ ਵਾਨੁ ਪਰਖ ਤੇ ਪੂ
 ਛੈ ਜੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਅਰੁ ਬਰਾਈ। ਅਰੁ ਦੇਸੁ ਹੀ ਰੀਖ ਆਕਰਣੇ ਕਾ ਕੇਸਾ ਸੁਖੁ
 ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਬਾਲ ਕ ਕਉ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਤੁਲਕਉ ਖੇਨੁ ਅਰੁ ਚਉਗਾਨ ਖੇ
 ਲਣੇ ਕਾ ਸੁਆਦ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਰਾਜਿ ਅਹੁ ਕਉ ਰਾਜ ਕਾ ਸੁਆਦ ਆਵਤਾ ਹੈ
 । ਸੇ ਉਸ ਬਾਲ ਕ ਕਉ ਇਸ ਨਾਮਿ ਤਾ ਮੇਸੇ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਵਹੁ ਖੇਨੁ ਅਰੁ ਚਉਗਾਨ ਤੇ
 ਇਤਰਸੁ ਖੁਕਉ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ। ਅਰੁ ਜਿਸੁ ਸੁਖ ਕਉ ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿ ਆਹੀ ਨਹੈ ਵੈ
 । ਤਉ ਉਨ ਮਾਨ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਸੁਖ ਕਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਛਾਣੈ। ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਕਉ ਖੇਨੁ
 ਅਰੁ ਚਉਗਾਨ ਅਰੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਕੇ ਸਮਝਾਇ ਆ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹੁ ਵਾਰਤਾ
 ਉ ਅਤਿ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ। ਜਉ ਖੇਨੁ ਅਰੁ ਚਉਗਾਨ ਅਰੁ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕਾ ਸੁਖੁ ਤੇ ਆਪਸ
 ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਸਨ ਬਿਧਨ ਹੀ ਰਾਖਤਾ। ਪਰੁ ਸੁਖੁ ਕਾ ਜੇ ਸਬ ਵੈ ਸੇ ਵੈ ਨੇ ਪਰਸਮਾਨਾ
 ਵਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਨਾਮਿ ਰਿਅਾਏ ਕਤਾ ਕਰਿ ਕੇ ਬਾਲ ਕੁ ਕਾ ਸਮਝਾਵਣਾ ਸੁਗਮ

ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਮਾਨੁ ਖਕੀ ਸੁਧਤਾ ਅਰੁ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਕੋ ਜੇ ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਇ
 ਸ ਜੀਵ ਕੀ ਮੁਰਖ ਬੁਧਿ ਕੋ ਸਮਝਾਵ ਦੇ ਨੀ ਮਤ ਕਹਾ ਹੈ। ਤੁਝੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਨਿਰਸੰਦੇ
 ਹ ਹੈ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪੁਰਨਤਾ ਈ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਬਿਨਾ ਅਵਰ ਕੋ ਈ ਨਹੀ ਜਾਣ ਸਕ
 ਤਾ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਕਾ ਵਿਸਤਾਰ ਅਮਿਤ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਕੀ
 ਬਵਿਖੇ ਕਹਿ ਆਨਹੀ ਜਾਤਾ। ਤੁਝੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਭੈ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਉਪਜਾਵ ਦੇ ਕੇ ਨ
 ਮਿਤ ਇਤਨਾ ਹੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਹ ਮਾਨੁ ਖਰੀ ਇਤਨਾ ਹੀ ਸਮਝਣੇ ਕਾ ਅਧਿਕ
 ਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਰੁਲਾਈ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਅਰੁ ਉਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਅਰੁ
 ਜਨਾਵਿ ਖੋਹਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਜਬ ਇਸ ਮਾਨੁ ਖ ਕਾ ਸਰੀਰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ
 ਹੀ ਮੇਰੇ ਇਸ ਕਾ ਪਿਆਨੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਚਿਹਰੇ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਇਸ ਬਿ
 ਤੋਹ ਦੇ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਵਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਨੇ ਅਵਸਥੇ ਵਧੂ ਹੀ ਪਹੁਚਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਤੇਜ ਬਾਅਗੇ ਹੀ ਚਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਹੋਵੈ ਤਬ ਜੀਵ ਕੀ ਰੁਲਾਈ ਨਾ ਈ।
 ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਜੇਤੀ ਕਛੁ ਪ੍ਰੀਤ ਕਿਸੀ ਕੀ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੇ ਦਰਸਨ
 ਵੇਖੇ ਉਸ ਕਉ ਅਨਿਦੁਸ਼ੀ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਲਗਾਇਸ ਮਾਨੁ ਖ ਕਉ ਭਗ
 ਵੰਤ ਕੀ ਪਛਾਣਿ ਅਰੁ ਉਨਾ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਲਗਾਇਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿ
 ਖੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਿਭਨ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਜੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰ
 ਖ ਕੇ ਸਾਥਿ ਕਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਾ ਅਧਿਕ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਵਿਭਨ ਹੋ ਜਾਤੀ
 ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਿਤ ਰਦਾਊ ਦਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ ਥੀ। ਜੇਹੇ ਦਾਊ ਦਤੇਰੇ
 ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹੁਕਾ ਸਿਧ ਕਰ ਦੇਹਾ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੇਰਾ ਪਰੋਜਨ ਭੀ ਮੇਰੇ ਹੀ ਸਾਥਿ
 ਹੈ। ਤੁਝੇ ਵੇਕਾ ਖਿਲਤੀ ਮੇਰੇ ਭੁਜਨ ਤੇ ਅਚੇਤਨ ਹੋਹਾ। ਪਰੁ ਇਸ ਮਾਨੁ ਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿ
 ਖੇ ਜਤਨ ਤਬ ਵਿਭਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਤਿਕਰ ਮਹੁ ਵਿਖੇ ਵਰਤਤਾ ਹੈ। ਆ
 ਰਸਤ ਕਰ ਮਹੁ ਕਾ ਅਵਕਾਸ ਤਬ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਸਰਬ ਭੁਗਵਾਨਾ ਕਾ ਤਿਆ
 ਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਾਪ ਕਰ ਮਹੁ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਨਾ ਰਿਦੇ ਕੀ ਮੁਕਤਾ ਈ ਕਾ ਕਾਰਣ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਸਤਿਕਰ ਮਹੁ ਕਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਣਾ ਭੁਜਨ ਕੀ ਵਿਭਤਾ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ।
 ਜੇ ਇਹ ਦੋਨੋ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਉ ਪਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਉਤਮ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ
 ਜ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਕੇ ਸਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਦ ਪਾਇ ਹਜੀਵ ਸਰੀਰ ਪਾਗੀ ਜੇ
 ਹੈ। ਸੇ ਸਰਬ ਭੁਗਵੰਤ ਰਹਿਤ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਜੇ ਸੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਆ

ਵਿਕਸਰੀਰਕੇਕਾਰਜਨਮਿਤਪਰਵਾਣਭੀਕਹੈ॥ ਤਾਤੇਚੰਗੀਐਜੇਵੀਚਾਰਕੀ
 ਮਿਰਜਾਦਾਵਿਖੇਇਸਥਿਤਹੈਵੈ॥ ਤਬਕਰਜੀਵਕਰਮਹੁਕਉਅਰੁਭੇਗਵਾਸ
 ਨਾਕਉਭਿਨਕਰੈ॥ ਪਰਵੀਚਾਰਕੀਮਿਜਾਦਾਭੀਦੇਪ੍ਰਕਾਰਕਰਹੈਤੀ॥ ਸੋਏਕਏ
 ਹੋ॥ ਜੇਇਹਮਾਨੁਖਅਪੁਣੀਬੁਧਅਰੁਅਨਭਵਕੀਵਿਸਟਿਸਾਥਵੀਚਾਰਕੀ
 ਮਿਜਾਦਾਕਉਦੇਖੇ॥ ਅਰੁਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰੈ॥ ਅਥਵਾਕਿਸੀਮਹਾਪੁਰੁਖਕੀਸਿਗਤ
 ਕਰਕੈਬੀਚਾਰਕੀਮਿਜਾਦਾਵਿਖੇਵਰਤੈ॥ ਪਰੁਅਪੁਣੀਬੁਧਿਅਰੁਪੁਰੁਖਾਰਥਕੇ
 ਆਸੈਮਿਜਾਦਾਵਿਖੇਰਹਣਾਕਰਨਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਜੀਵਕਉਪਰਿਭੇਗ
 ਵਾਸਨਾਐਸੀਪ੍ਰਬਲਹੈ॥ ਜੇਇਸਕੀਬੁਧਿਕਉਅੰਧਕਰਕੈਸਰਬਦਾਜਥਾ
 ਰਥਕੇਮਾਰਗਕਉਦੁਰਾਇਰਾਖਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਅਪੁਣੇਮਨੋਰਥਕੇਅਨੁਸਾਰੁਭੇਗ
 ਹੁਕਉਪੁੰਨਕਾਰੁਪਕਰਿਵਿਖਾਵਤੀਹੈ॥ ਤਾਤੇਜਾਣੀਐਜੇਇਹਮਾਨੁਖਸੁਆਧੀਨ
 ਹੋਕਰਿਨਵਰਤੈ॥ ਅਰੁਅਪੁਣਾਆਪਕਿਸੀਮਹਾਪੁਰੁਖਕਉਸਮਰਪਨਕਰੈ॥
 ਅਰੁਸਭਹੀਮਨੁਖਐਸੇਗੁੰਨਹੀਹੋਤੇਜੇਉਨਕਉਆਪੁਣਾਆਪੁਅਰਪਦੀਜੀਐ
 ॥ ਤਾਤੇਜੇਗਿਆਨਵਾਨਸਿਤਜਨਹੈਵੈ॥ ਤਬਉਸਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਵਰਤੈ॥ ਅਰੁਆ
 ਗਿਆਕੀਮਿਜਾਦਾਤੇਉਲਿਖਤਹੈਵੈ॥ ਤਬਸੁਰੁਵਕਹੀਭੁਲਾਈਕਉਪ੍ਰਾਪ
 ਤੁਹੋਤਾਹੈ॥ ਸੋਸੇਵਕਹੋਏਕਾਅਰਥਇਹੀਹੈ॥ ਅਰੁਜੇਮਾਨੁਖਅਪੁਣੀਵਾਸਨਾਕਰ
 ਕੈਸਿਤਜਨਹੁਕੀਮਿਜਾਦਾਤੇਉਲਿਖਤਹੈ॥ ਤਬਉਸਕੀਬੁਧਤਤਕਾਲਨਸਟਹੋ
 ਜਾਤੀਹੈ॥ ਇਸਿਪਰਸਾਈਭੀਕਹੈ॥ ਜੇਜਿਸਪੁਰੁਖਨੇਵੀਚਾਰਕੀਮਿਜਾਦਾਕਾਤਿ
 ਆਗਕੀਆਹੈ॥ ਸੋਤਿਸਨੇਅਪਣੇਆਪੁਪਰਅਨਿਆਉਕੀਆਹੈ॥ ੬॥ ॥ ਅਥਸਾ
 ਤਵੇਸਰਗਵਿਖੇਮੂਰਖਮਨੁਖਜੇਸਿਤਜਨਹੁਕੀਮਿਜਾਦਾਤੇਉਲਿਖਤਹੈ॥ ਸੋਤਿਨ
 ਕਾਵਰਨਹੈਵੈਗਾ॥ ॥ ਤਾਤੇਜਾਣੁਤੇਜੇਜਿਨਹੁਪੁਰੁਖਹੁਨੇਅਪੁਣੀਵਾਸਨਾਕੇਅਨੁਸ
 ਰਾਸਿਤਜਨਹੁਕੀਆਗਿਆਅਰੁਮਿਜਾਦਾਕਾਤਿਆਗਕੀਆਹੈ॥ ਸੋਤਿਨਕੀ
 ਅਵਗਿਆਅਰੁਮੂਰਖਤਾਸਾਤਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੈ॥ ਸੋਪ੍ਰਥਮੇਐਸੇਮੂਰਖਮਾਨੁਖਹੈ
 ॥ ਜੇਉਨਕੀਪ੍ਰਤੀਤਭੁਗਵਿਤਪਰਭੀਨਹੀਹੋਤੀ॥ ਅਰੁਇਉਕਹਤੈ॥ ਜੇਭੁਗ
 ਵੇਤਭੀਕਲਪਨਾਮਾਰੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਕੇਈਇਸਜਗਤਕਾਈਸਰਹੋਤਾਹੈ॥
 ਤਬਉਸਕਾਭੀਕਛੁਰੂਪਰਿਗਹੋਤਾ॥ ਤਾਤੇਜਿਸਕਾਰੂਪਰਿਗਅਰੁਅਸਥਾਨਵਿ
 ਸਾਪਾਈਨਜਾਵੈ॥ ਤਬਇਸਕਰਕੇਜਾਣਿਆਜਾਤਾਹੈ॥ ਜੇਭੁਗਵੇਤਕਲਪਿਆ
 ਹੁਆਹੈ॥ ਅਰੁਇਸਜਗਤਕੇਕਾਰਕਤਤਹੁਕੇਸੁਭਾਵਅਰੁਨਿਛੁੜਹੁਕੇਆਸਰੈਪੜੇ

ਰੇਤੋਂ ਸੇਵੁ ਮੁਰਖ ਮੇਸੇ ਹੀ ਜਾਣਤੋਂ ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਅਰੁ ਅਵਰ ਜੀਵ ਅਰੁ ਨ
 ਨਾਪੁੰਕਾਰ ਕੀ ਰਚਨਾ ਅਨੇ ਕਰੁਣਹੁ ਸਿਰਗ ਤਿਵੇਖੀ ਤੇਹੋਂ ਸੇਵੀ ਸਗ ਬਿਨਾ ਪਹੀ
 ਉਤਪਤਿ ਹੁਏਹੋਂ ਅਰੁ ਇਉਂ ਹੀ ਇਸ ਬਿਰਤ ਹੋਗੇ ਅਥਵਾ ਇਨ ਕਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਵਣ
 ਤਤਹੁ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਸੇਵਿਹੁ ਇਨ ਕਾ ਕਹਿਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇਵੁ ਮੁਰਖ
 ਅਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਭੀ ਅਚੇਤ ਹੈ ਤਬ ਅਉਰ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਜਾਣ
 ਹਿ ਸੇਵਿ ਸਕਾਵਿ ਸਟਾਂਤ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਜੇ ਸੇਕੇ ਈ ਪੁਰੁਖੁ ਸੁੰਦਰ ਅਛਰਹੁ ਕਉ ਲਿਖਾ
 ਰੀ ਬਿਨਾ ਆਪ ਕਰ ਲਿਖੇ ਹੁਏਹੋਂ ਅਥਵਾ ਅਛਰਹੁ ਕੀ ਮੂਰਤ ਅਨਾ ਵਕੀਲੀ ਕ
 ਚਲੀ ਆਵਤੀ ਹੈ ਸੇ ਜਿਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਕੇਨੇ ਤੁਮੇ ਸੇ ਅੰਧ ਹੋਵਹਿ ਤਬ ਉਨ ਕਾ ਇਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖਣਾ ਭਾਗੁ ਹੀ ਏਤਾ ਕਾ ਮਾਰਗ ਹੈ ਬਹੁੜ ਵੇਦ ਅਰੁ ਜੇਤ ਕੀ ਕਾਕੂਲ
 ਏਤੋਂ ਆਗੇ ਹੀ ਵਰਨਨ ਵਿਖੇ ਆਇਆ ਹੈ ਅਰੁ ਦੂਸਰੇ ਮਾਨੁਖ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
 ਮੁਰਖ ਹੈ ਜੇਵੁ ਪਰਲੋ ਕਉ ਨਹੀ ਮਾਨਤੇ ਅਰੁ ਇਉਂ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਨੁ
 ਖ ਭੀ ਘਾਸ ਅਰੁ ਖੇਤੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਬਣਿ ਹੋਜੀ ਵੀ ਮੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਮੁ
 ਲਹੀ ਤੇ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਅਰੁ ਸੁਖ ਦੁਖ ਭਰੀ ਰਤਾੜਨਾ
 ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਸੇਵਿਹੁ ਮੇਸੇ ਮੁਰਖ ਹੈ ਜੇ ਆਪ ਕਉ ਭੀ ਘਾਸ ਅਰੁ
 ਬੇਲਹੁ ਅਰੁ ਗਰਬ ਬਕੀ ਨਿਆਈ ਜਾਣਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਵਹੁ ਆਤਮਾ ਜੇਹੋਂ ਸੇ ਚੇਤ
 ਨ ਰੂਪ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਜੇਤਿ ਸਕਉ ਨਹੀ ਪਛਾਨਤੇ ਅਰੁ ਮ੍ਰਿਤਿ ਹੋਣੇ ਜੇ ਸਰੀਰ ਕੀ
 ਨਾਸਤਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੇਤਿ ਸਤੇ ਅਚੇਤ ਹੈ ਪਰੁ ਇਹੁ ਨਿਰਣਾ ਪਰਲੋ ਕ ਕੇ ਧਿਆਇ
 ਵਿਖੇ ਕਹੀਐ ਗਾ ਬਹੁੜ ਤੀਸਰੇ ਮੁਰਖ ਮੇਸੇ ਹੈ ਜੇਵੁ ਭੁਗਵਿਤ ਅਰੁ ਪਰਲੋ
 ਕ ਕਉ ਮਾਨਤੇ ਹੈ ਪਰੁ ਉਨ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਿਬਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਭੇਦ ਕ
 ਉਨ ਹੀ ਪਛਾਨਤੇ ਅਰੁ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੇ ਭੁਗਵਿਤ ਕਉ ਹਮਾਰੇ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਅਪੇ
 ਛਾਕਿਆ ਹੈ ਅਰੁ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਕਰਨੇ ਕਰਉ ਸਕਉ ਦੁਖੁ ਕਿਆ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ
 ਵਹੁ ਮੇਸਾ ਮਹਾਰਾਜ ਪਤਿ ਜਾਹੁ ਹੈ ਜੇਉ ਸਕਉ ਜਗਤ ਕੇ ਭਜਨੇ ਕੀ ਪਰਵਾਹੁ ਕ
 ਛੁਨਹੀ ਤੇ ਉਸ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਪਾਪ ਅਰੁ ਭਜਨ ਸਮਾਨੇ ਪਰੁ ਇਹੁ ਮੁਰਖ ਭੁਗ
 ਵਿਤ ਕੇ ਭਜਨ ਅਰੁ ਵਚਨ ਹੁਵਿਖੇ ਪਰਤਖ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਸੇ ਸਾਂਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਜ
 ਗਿਆ ਸੀ ਜਨ ਪੁਰੁਖਾਰਥ ਅਰੁ ਸੁਭ ਕਰਮੁ ਆਪੁਣੇ ਮਨ ਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਿ
 ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੇਵਿਹੁ ਮੁਰਖ ਮੰਦਰਾਗੀ ਇਸ ਵਚਨ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਨਹੀ ਸਮਝਤੇ ਅ
 ਰੁ ਇਉਂ ਜਾਣਤੇ ਹੈ ਜੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਭੁਗਵਿਤ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਕਰੀਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਕ

ਲਿਆਣਨੀ ਮਤਨਹੀ ਕਰਤਾ ਸੋਇ ਸਕਾਵਿਸਟਾਂਤ ਇਹੁ ਹੋ ਜਿ ਜੋ ਸੋ ਕੋਈ ਪੁ
 ਰਖੋ ਰੋਗੀ ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਪੁਖ ਕਾਤਿ ਆਗੁਨ ਕਰੇ ਅਰੁ ਕੋ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਥ ਅਰੁ ਪੁਖ
 ਕਰ ਕੋ ਵੈਦਕੀ ਕਿਆ ਹਾਣਤੀ ਹੋ ਸੋਇ ਹੁ ਵਚਨ ਤੇ ਸਾਰੁ ਹੋ ਜੇਵੈ ਦਕੀ ਹਾਨਤ ਕ
 ਛੁਨਹੀ ਹੋਤੀ ਪਰੁ ਇਸ ਕੁ ਪਥ ਕਰ ਕੋ ਰੋਗੀ ਹੀ ਕਾਨਾ ਸੁਹੇਤਾ ਹੋ ਸੋ ਰੋਗੀ ਕਾਨਾ ਸੁਹੇ
 ਵੈਦਾ ਵੈਦਕੀ ਅਪੁਸਿਨਤ ਕਰਿਨ ਤੀ ਪਰੁ ਵਪੁਕੁ ਪਥ ਹੀ ਰੋਗੀ ਕੀਨਾ ਸਤਾ ਕਾਮਾ
 ਰਗੀ ਹੋ ਅਰੁ ਵੈਦਤ ਉਤਿ ਸਕਉ ਸੁਰਮਾਰ ਗਵਿਖਾ ਵੈਦੇ ਹਾਰਾ ਹੋ ਰਾਤੋ ਵੈਦਕੀ
 ਹਾਣਕਿਉ ਕਰਹੋਵੈ ਜੋ ਜੋ ਸੋ ਸਰੀਰ ਕਾ ਰੋਗੁ ਸਰੀਰ ਕੀਨਾ ਸਤਾ ਕਾ ਕਾਰਣੇ ਹੋ ਅ
 ਰੋਗ ਕਾਉ ਪਚਾ ਰੁਕਰਣਾ ਸੁਖ ਪੁਕਾ ਕਾਰਣੇ ਹੋ ਤੇ ਸੋ ਹੀ ਮਲੀਨ ਸੁਰਮਾ ਵਪੁਕੀ
 ਨਾ ਸਤਾ ਕਾ ਕਾਰਣੇ ਹੋ ਅਰੁ ਭੁਗਵਿਤ ਕਾ ਭੁਜਨੁ ਅਰੁ ਪਛਾਣਿ ਬੁਧਿ ਕੀ ਅਰੋਗਤਾ
 ਕਾ ਕਾਰਣੇ ਹੋ ਬਹੁ ਜਚਉ ਬੇਮੁਰਖ ਇਸ ਪੁਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੋ ਜੇ ਸਿਤ ਜਨ ਪੁਕੋ ਰੋਗ
 ਅਰੁ ਕੋ ਪਥੋ ਰਿਵੇ ਕਉ ਸੁਪੁਕਰਣਾ ਜੇ ਕਹਾ ਹੋ ਸੋਇ ਹਾ ਸਿਰੁ ਵੈਦਾ ਕਾ ਹੋਤੋ ਜੋ
 ਇਹੁ ਸੁਰਮਾ ਵਚਉ ਮਾਨੁ ਖਕੀ ਆਇਉ ਤਪਤਿ ਵਿਖੇ ਮਿਲੇ ਹੁਣੇ ਉਪਜਤੋ ਹੋ ਰਾਤੋ
 ਵੈਦੁ ਜਤਨ ਕਰਣਾ ਮੇਜੋ ਹੋ ਜੋ ਸੋ ਕੋਈ ਕਾਲੇ ਕੋ ਬਲ ਕਉ ਸੁਪੈਦਕੀ ਆਰਾ ਹੋ ਰਾ
 ਬਵੈਦੁ ਕਦਾ ਕਿਤੁ ਸੁਪੈਦਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤਾ ਹੋ ਸੋਇ
 ਹੁ ਮੁਰਖ ਇਉਨ ਹੀ ਜਾਨਤੋ ਜੇ ਸਿਤ ਜਨ ਪੁਕੋ ਰੋਗ ਪੁਕਉ ਅਰੁ ਇਸੁ ਕੋ ਪਕਉ ਵਸੀ
 ਕਾਰੁ ਕਰਣਾ ਕਹਾ ਹੋ ਜੇ ਸਿਤ ਜਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਅਰੁ ਬੁਧਿ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ ਤੇ ਉਲਿਖ
 ਤੇ ਅਰੁ ਪੁਖ ਲੰਨੇ ਹੋਵਹੀ ਬਹੁ ਜਤਾ ਮਸੀਰਾ ਜਸੀ ਕਰਮ ਪੁਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰਣਾ
 ਜੇ ਕਹਾ ਹੋ ਸੋਇ ਹਵਾਰਤਾ ਹੋਵੈ ਜੋਗੁ ਹੋ ਅਰੁ ਬਹੁ ਤੇ ਪੁਰਖ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਕਉ
 ਪਾਪਤਿ ਹੁਣੇ ਹੋ ਇਸੀ ਪਰਿਥੀ ਓਭੀ ਕਹਾ ਹੋ ਜੇ ਮੇਰੀ ਅਵਰਮਾਨੁ ਖਪੁਕੀ ਨਿਆ
 ਈਕੋ ਪਕਰਤੋ ਹੋ ਪਰਮੇਰ ਰਿਦਾਤ ਪਾਇ ਮਾਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰੁ ਸਾਂਝੀ ਭੀ ਉਨਹੁ ਪੁਰ
 ਖਪੁਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ ਹੋ ਜਿਨਹੁ ਨੇ ਕੋ ਪਕਉ ਜੀਤਣਾ ਕਿਉ ਕਰ ਪਰਵਾਨ ਕਹੀ ਮੇ
 ਬਹੁ ਪਾਚਵੈ ਮੁਰਖ ਇਸ ਪੁਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੋ ਜੇ ਵਪੁਕਾਵਿਤ ਪਰਮ ਵਿਆਲੁ
 ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸਰੂਪ ਹੋ ਰਾਤੋ ਹਮਾਰੇ ਅਵਗੁਣੁ ਕੀ ਓਰੁ ਨਵੇ ਖੇਗਾ ਅਰੁ ਇਉ
 ਨਹੀ ਜਾਨਤੋ ਜੇ ਜਦ ਪਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜ ਪਰਮਾਵਿਅਾਲੋ ਹੋ ਪਰਤਉ ਭੀ ਪਾਪੀਆ
 ਨੁਖਪੁਕਉ ਰੂਰੇ ਵੈਦਾ ਰਾਭੀ ਵਹੀ ਹੋ ਅਰੁ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਜੇਨਾ ਪੁਕਾਰ ਕੇ
 ਰੋਗੁ ਅਰੁ ਕਸਟ ਅਰੁ ਨਿਰਧਨਤਾ ਈ ਆਇ ਕਦੁ ਖਜੀ ਵਪੁਕਉ ਪਾਪਤਿ ਹੋਤੋ ਹੋ
 ਸੋਤਿ ਸਕਉ ਨਹੀ ਵੇਖਤੋ ਅਰੁ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਵਇਆ ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਿਖੇ ਤੇ ਸਿਦੇ ਹਕ

ਛੁਨਹੀ। ਅਰੁਜ ਬਵੁਤੁ ਗਵਿਤ ਕਉ ਦਇਆ ਲਜਾ ਨ ਤੇ ਹੈ। ਤੁਥ ਅਪਣੀ ਜੀਵ ਕਾ ਅ
 ਰੁਦਿਵ ਹਾਰ ਕੇ ਨੀ ਮਤੁ ਜਤਨ ਕਉ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜ ਉਦਮਾ ਬਿਨਾ ਹੀ
 ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਟਕਰਵੇ ਹਾਰਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਾਇਨੇ ਇਉਂ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਧਰਤੀ ਅ
 ਰੁਆ ਕਾ ਸਵਿਖੇ ਸਰਬ ਜੀਵੁ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਮੇ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਪਰਲੋਕ ਮਾਰ
 ਗ ਕੇ ਜਤਨ ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਉ ਨਹੀ ਵਰਜਿਆ। ਜੇ ਤੁਮਰੁ ਜਨ ਅਰੁ ਪੁਰਖਾਰ ਬੁਨਾ
 ਕਰੇ। ਅਰੁ ਦਿਵ ਹਾਰ ਤੇ ਭਗਵਿਤਨੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਦਰਜਿਆ ਹੈ। ਪਰੁ ਜ ਬਵੁਤੁ ਮੂਰਖ ਰੁ
 ਗਵਿਤ ਕਉ ਪ੍ਰਿਪਾਲ ਸਰੂਪ ਜਾਨ ਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੀ ਬਿਸਨ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਨਹੀ
 ਕਰ ਸਕਤੇ। ਤਉ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਮੁਖ ਤੇ ਦਿਅਰਥ ਹੀ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਹਮ ਕਉ ਭੁ
 ਗਵਿਤ ਬਖਸ ਲੇਵੈ ਗਾ। ਸੇਆ ਪਣੇ ਮਨ ਕੇ ਸਿਖਾਏ ਹੂਏ ਹੈ। ਅਰੁ ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਪ੍ਰਿਪਾਪਰ ਉਨ ਕਉ ਪ੍ਰਤਿਤ ਹੀ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਬਹੁ ਜੁਛ ਰਵੈ ਮੂਰਖ ਅ
 ਪੁਣੇ ਆਪੁ ਪਰ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਹਮ ਮੇਸੀ ਅਵਸਥਾ ਕ
 ਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈ। ਜੇ ਹਮ ਕਉ ਪਾਪ ਹੁਕਾਸ ਪਰ ਸਨ ਹੀ ਹਿਤਾ। ਅਰੁ ਹਮਾਰਾ ਪਰਮੁ ਮੇ
 ਸਾ ਵਿਰੁਧੁ ਮਾਹੈ ਜੇ ਉਸ ਕਉ ਕਦਾ ਚਿਤ ਮੇਲੁ ਨਹੀ ਲਾਗਤਾ। ਸੇ ਮੇਸੇ ਮੂਰਖ ਹੁਕੀ
 ਅਧਿਕ ਤਉ ਮੇਸੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਜ ਬਕੋਟੀ ਉਨ ਕਾਏ ਕਵਚਨ ਖਰਤੁ ਕ
 ਰ ਕੇ ਨਿਰਾਵਰ ਕਰੇ। ਤੁਥ ਜਰਬ ਆਰਜਾ ਅਪੁਣੀ ਉਸ ਕੇ ਵਿਰੁਧ ਵਿਖੇ ਬੋਵੁ ਤੇ ਹੈ।
 ਅਬ ਵਾਜ ਬਏ ਕਰਾ ਸਭੇ ਜਨ ਕਾ ਕਿ ਸੀਰੇ ਚਾਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਨ ਦੇਵੈ। ਤ ਬਕੋਟ ਪਕਰ ਕੇ
 ਉਨ ਕੇ ਰਿਵੇ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਮੇਧ ਕਾਰੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਇਹ ਮੂੜ ਪਰਮ ਪੁਰੁਖਾਰ ਥਵਿਖੇ
 ਮੇਸੇ ਤਉ ਵਿਰੁਧ ਹੀ ਹੂਏ। ਜੇ ਇਨ ਕਉ ਪਾਪ ਹੁਕਾ ਪਵੇ ਜੁਨ ਹੋਵੈ। ਤਾਤੇ ਮੇਸੇ ਅ
 ਭਿਮਾਨ ਕਰਣਾ ਕਿਉ ਕਰ ਪਵਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜ ਬਕੋਟੀ ਪੁਰੁਖ ਮੇਸੇ ਪਦ ਕਉ ਪਹੁਚਿ
 ਆਭੀ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਵੇਰ ਭਾਵ ਅਰੁ ਰੇਗ ਹੁਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਦੇਰੁ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਉਸ ਨੇ ਦੁਰ
 ਕੀਆ ਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਜ ਬਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣੈ। ਜੇ ਮੇਧ ਮਪਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ।
 ਤਉ ਭੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਮੇਸੀ ਹੂਈ ਹੈ
 । ਜੇ ਜ ਬਉਨ ਸਿਉ ਕਛੁ ਆਵਗਿ ਆਹੋਤੀ ਥੀ। ਤ ਬਭੇ ਕਰ ਕੇ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਬੇ।
 ਅਰੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਿ ਕੈ ਬਖਸਾਵਤ ਬੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਉਤਮ ਪੁਰੁਖੁ
 ਸਚਿ ਆਰਹੂਏ ਹੈ। ਸੇ ਕਿ ਚਤੁਰਾਤ੍ਰ ਪਾਪ ਤੇ ਭੀ ਰਹਤੇ ਬੇ। ਅਰੁ ਮਨਿਨ ਧਾਨ ਕੇ ਸਿਸੇ
 ਕਰ ਕੇ ਸੁਪੁਧਾਨ ਕਉ ਭੀ ਭਿਆਗ ਦੇਤੇ ਬੇ। ਤਾਤੇ ਇਸ ਮੂਰਖ ਨੇ ਕਿਉ ਕਰ ਜਾਇਆ
 ਹੈ। ਜੇ ਮੇਵਾਸਨ ਭੁਗਹੁਕੀ ਅਰੁ ਮਾਨੁਕੀ ਠਾਸੀ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੂਆ ਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਬੁਧਿ

ਹੀਣਕੀ ਅਵਸਥਾ ਤਉ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਤੇ ਉਤਮ ਨਹੀ ਹੁਈ ॥ ਬਹੁ ਜਨ ਬਾਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
 ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਿਤ ਜਨ ਭੀ ਨਿਰਲੇ ਪਹੁੰਚੈ ॥ ਪਰ ਉਨ ਹੁੰਦੇ ਸੀ ਵਹੁ ਕੇ ਕਾਲਿਆਣ ਨੀ ਮਤਮ
 ਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤਰਇ ਹੁੰਦੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਵਹੁ ਸਿਤ ਜਨ
 ਨੀ ਵਹੁ ਕੇ ਕਾਲਿਆਣ ਨੀ ਮਤ ਪਾਪ ਹੁਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰਤੇ ਬੇ ॥ ਤਬ ਇਹ ਮੂਰਖ ਜੀ ਵਹੁ
 ਕੇ ਕਾਲਿਆਣ ਨੀ ਮਤ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ॥ ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਜਾਣਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਅਉ
 ਰ ਭੀ ਹਮਾਰੇ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁਕਾਤਿ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਧਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਗਿਰ ਪੜ੍ਹ
 ਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਬੁਧਨਾ ਸੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜਨ ਬਾਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਲੋਕ ਹੁ
 ਕੀ ਬੁਧਿਨਾ ਸੋ ਦੇ ਕਰਿ ਹਮਾਰੀ ਕਿਆ ਹਾਣਹੇ ਤੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਹ ਮੂਰਖ ਇਉ ਨਹੀ ਜਾ
 ਣਤੇ ਜਬ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਨਾਸਤਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕੀ ਗਣ ਕਛੁ ਨਹੇ ਤੀ ॥ ਤਬ ਆਹੈ ਜੇ ਸਿਤ ਜ
 ਨ ਹੁੰਦੈ ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਹੁੰਦੇ ਆਪੁਣੇ ਸਰੀਰ ਪਰਤਪ ਅਰੁ ਵੇਰਾ ਗੁਰਾਖਿ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਲੋਕ
 ਹੁਕੇ ਅਕਾਜ ਵਿਖੇ ਉਨ ਕੀ ਗਣ ਕਿਉ ਕਰਹੇ ਤੀ ਥੀ ॥ ਜੇ ਸੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕ ਉਸ ਹਕਾਮ
 ਤਾ ਕਾ ਵੇਕਛੁ ਹਾਰਾ ਆਇ ਆਥਾ ॥ ਤਬ ਉਨ ਹੁੰਦੇ ਮੁਖ ਤੇ ਗੁਰਦੀ ਆ ॥ ਜੇ ਜਬ ਉਸ ਛੁਹ
 ਰੇ ਕੇਖਾ ਵਣੇ ॥ ਵੇਖੇ ਦੇਖ ਥਾ ॥ ਅਰੁ ਤਬ ਉਸ ਮੂਰਖ ਕਉ ਮਾਸਮ ਵੇਖਾ ਵਣੇ ਕਰਿ ਕਿ
 ਉ ਕਰੇ ਦੇਖ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਜੇ ਜਬ ਇਸ ਦੁਰਤਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰ ਦੇਖਿ ॥ ਜੇ ਜਿਨ ਹੁਕੇ
 ਵੇਕਛੁ ਹਾਰੇ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਨਹੀ ਆਥਾ ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਤਉ ਉਤਮ ਨਹੀ ॥ ਅਰੁ ਇਕ
 ਛੁਹਾਰੇ ਕੇ ਪਾਪ ਗੀਲਾ ਗਤੇ ਬੇ ॥ ਅਰੁ ਇਨ ਕਉ ਮਵ ਕਰਕੇ ਭੀ ਦੇਖ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਤਾਤੇ
 ਨਿਰਸੀ ਦੇਹ ਪਛਾਣਿ ਆਨਾ ਤਾਹੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇਖਕੇ ਸੈਤਨ ਪੜ੍ਹਾ ਖੇਲਤਾ ਹੈ
 ॥ ਅਰੁ ਇਨ ਹੁੰਦੇ ਮੂਰਖ ਹੁਕ ਉਉ ਜਨੇ ਹਾਸੀ ਕੀ ਠਉ ਰੂ ਬਨਾਇ ਆਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਬੁਧਵਾ
 ਨ ਪੁਰਖੁ ਇਨ ਕੇ ਕਰਮ ਹੁਕ ਉਉ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਨ ਕੇ ਦੁਰਕਾਰਿ ਕੇ ਅਸਚਰਜ ਮਨ ਹੋ
 ਤੇ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਧਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਖੁ ਵਹੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਨ ਹੁੰਦੇ ਮਨ ਕਉ ਛੁਲ੍ਹਾ ਪੁਜਾਇ ਆਹੈ
 ॥ ਇਸੀ ਕਾ ਕਨਤ ਮਨ ਅਰੁ ਵਾਸਨਾ ਕਉ ਜਿਸਨੇ ਵਸਿਨ ਹੀ ਕੀ ਆਸਿ ਮਾਨੁ ਖਮਹਾ
 ਨੀ ਚਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਪਸੁਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਅਪਣੇ ਮਨ ਕੇ ਛੁਲ੍ਹਾ ਪੁਕੀ ਜਾਣਹੀ
 ਨਹੀ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਣਾ ਵਿਅਥਿ ਥੀ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਵਹੁ ਮੂਰਖ ਬੁਧ
 ਕੀ ਹੀ ਣਤਾ ਕਰਕੇ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮੇਨੇ ਮਨ ਕਉ ਵਸੀ ਕਾਰੁ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮਨ ਕੇ ਵਸੀ
 ਕਾਰ ਕਰਨੇ ਕਾ ਕੇਈ ਲਛੁ ਣਹੀ ਇਸ ਵਿਖੇ ਪਾਇ ਆਨ ਹੀ ਜਾਤਾ ॥ ਸੇ ਮਨ ਕੇ ਜੀਤ
 ਣੇ ਕਾ ਲੱਛੁ ਣਇ ਹੁੰਦੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਵਾ ਕਰਤਤ ਅਪਣੀ ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ
 ਰਹੇ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਆਵਿਖੇ ਵਰਤੇ ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਅਪੁਣਾ ਅਪੁਉ

ਨਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਅਰਪੇਤਬਜਾਣੀਅੰਜੋਸਚਿਆਰੁਹੈ॥ਅਰੁਜਬਅਪਣੀਸਿਖ
 ਟਪਅਰੁਚਤੁਰਾਈਕਰਿਕੈਨਿਰਦੇਖਹੂਆਚਾਹੈਤਬਜਾਣੀਅੰਜੋਮਨਕਾਗਲਾਂ
 ਮਹੈ॥ਅਰੁਭੂਠਾਅਭਿਮਾਨੁਕਰਤਾਹੈ॥ਤਾਤੇਅਪੁਣੇਮਨਕੀਪਰੀਖਿਆਕਾਤਿਅ
 ਗੁਕਰਣਾਚਿਤਪਰਵਾਣਨਹੀ॥ਅਰੁਜਬਨਿਰੁਹੈਤਾਹੈ॥ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹਛਲਿ
 ਆਜਾਤਾਹੈ॥ਅਪੁਣੇਨਾਸੁਹੈਏਕਉਭੀਨਹੀਜਾਣਤਾ॥ਬਹੁੜਸਿਤਜਨਾਕੇਵਚਨਾ
 ਨਸਾਰੁਕਰਤਤਕਰਣਾਭੀਜਗਿਆਸੀਕੀਆਇਅਵਸਥਾਹੈ॥ਤਾਤੇਪਰਮਪਦਕਾ
 ਪਾਵਣਾਤਉਮਹਾਕਠਨਹੈ॥ਅਰੁਪਰੇਤੇਪਰੇਹੈ॥ਸੋਤਿਸਪਦਕਾਅਭਿਮਾਨੀਹੋਵ
 ਣਾਬਿਥਾਹੈ॥ਅਰੁਸਾਤਵੇਮੂਰਖਅਪੁਣੀਵਾਸਨਾਕੀਪ੍ਰਬਲਤਾਕਰਕੈਮੂੜਹੁ
 ਏਅਜਾਣਨਹੀ॥ਇਸਕਰਕੈਜੋਆਪਕਉਨਿਰਲੇਪਨਹੀਜਾਣਤੇ॥ਪਰੁਜਬਮਨਮਤੀ
 ਏਲੇਕਉਕੀਓਰੁਦੇਖਤੇਹੈ॥ਜੋਕੁਮਾਰਗਵਿਖੇਚਲੇਜਾਤੇਹੈ॥ਅਰੁਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਭੋਗ
 ਭੋਗਤੇਹੈ॥ਬਹੁੜਸੁਖਮਵਚਨਹੁਕਾਉਚਾਰੁਕਰਤੇਹੈ॥ਅਰੁਆਪਕਉਸਿਤਕਰਵਿਖਾ
 ਵਤੇਹੈ॥ਅਰੁਭੇਖਭੀਸਿਤਜਨਹੁਕਾਕਰਤੇਹੈ॥ਸੋਇਨਕੀਕ੍ਰਿਆਕਉਦੇਖਕਰਿਵਹੁ
 ਦੇਖਣੇਹਾਰੇਭੀਲਿਪਣਹੋਜਾਤੇਹੈ॥ਤਾਤੇਵਹੁਭੋਗਹੁਕਉਬੁਰਾਨਹੀਕਹਤੇ॥ਅਰੁਇ
 ਰਿਭੀਨਹੀਜਾਨਤੇਜੋਭੋਗਹੁਕਾਰਿਦੁਖਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ਅਰੁਕਹਤੇਹੈਜੋਭੋਗਤਉਨਿਦ
 ਨਹੀ॥ਅਰੁਭੋਗਹੁਵਿਖੇਦੁਖੁਕਹਾਹੈ॥ਸੋਯਹਕਹਣੇਮਾਰਾਹੈ॥ਅਰੁਇਹੁਅੰਸੇਮੂਰਖਹੈ
 ॥ਜੋਕੈਣਮਾਰਕਾਅਰਥਭੀਨਹੀਜਾਨਤੇ॥ਤਾਤੇਪਾਖੰਡੀਅਹੁਕੀਸਿਗਤਿਅਰੁਮਨਕੀਵਾ
 ਸਨਾਕਰਕੈਮਹਾਅਚੇਤਅਰੁਅੰਧੇਹੂਏਹੈ॥ਅਰੁਇਨਕਉਸਿਤਨਨੇਨੀਤਲੀਆਹੈ॥
 ਸੋਇਹੁਵਚਨਚਰਿਚਾਕਰਿਕੈਸੀਧੋਨਹੀਹੋਤੇ॥ਕਾਹੇਤੇਜੋਅਜਾਣਤਾਕਰਿਕੈਨਹੀਹੂਲੇ
 ॥ਅਰੁਜਾਣਬੂਝਕੈਬਾਵਹੋਹੂਏਹੈ॥ਤਾਤੇਉਨਕਾਉਪਾਇਗਾਜਰੂਹੈ॥ਅਰੁਵਚਨਕ
 ਰਕੈਉਨਕਾਉਪਾਉਨਹੀਹੋਤਾ॥ਬਹੁੜਅੰਸਾਜੋਮੂਰਖਹੈ॥ਸੋਤਿਨਕੀਅਵਸਥਾਕਾਵ
 ਖਿਆਵੁਕਰਣਾਇਤਨਾਹੀਬਹੁਤਹੈ॥ਅਰੁਇਸਾਧਿਆਇਵਿਖੇਇਸਕਾਰਨਕਰ
 ਕੈ॥ਇਨਕੀਅਵਸਥਾਕਾਵਚਨਨਕੀਆਹੈ॥ਸੋਅੰਸੇਮਾਨੁਖਹੁਕੀਮੂਰਖਤਾਆਪਣੇ
 ਮਨਕਰਕੈਹੋਤੀਹੈ॥ਅਬਵਾਭਗਵਿਤਕੀਓਰੁਪਹੁਚਣੇਕਾਜੋਮਾਰਗਾਹੈਸੋਤਿਸ
 ਸਿਤਜਨਹੁਕੇਮਾਰਗਤੇਅਚੇਤਹੋਤੇਹੈ॥ਪਰਮੂਰਖਕੇਰਿਵੇਵਿਖੇਮੂਰਖਤਾਹੀਕਾਸੁਭ
 ਵਅੰਸਾਵਿਭੂਹੋਜਾਤਾਹੈ॥ਸੋਇਸਕਾਵੁਰਕਰਣਾਕਠਨਹੋਜਾਤਾਹੈ॥ਇਸੀਕਾਰਨ
 ਤੇਏਕਾਅੰਸੇਮੂਰਖਹੋਤੇਹੈ॥ਜੋਅਜਾਣਤਾਅਰੁਸਿਮੈਵਿਖੇਹੀਮਨਮਤਕੇਮਾਰਗਮੇਰ
 ਲੇਜਾਤੇਹੈ॥ਅਰੁਉਸਪਰਬਡਾਈਕਰਤੇਹੈ॥ਬਹੁੜਜਬਉਸਸਿਉਕੈਈਪ੍ਰਸਨਉਤਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਉਤਪਤਿਵਿਖੇਇਸਮਾਨੁਖਕੀਅਵਸਥਾਸਮਾਨਅਰੁਨੀਚਹੋਤੀਹੈ॥ਪਰਤਉਭੀਪੁਰਣ
 ਪਦਕੋਪਾਵਟੇਕਾਅਧਿਕਾਰੀਬਨਾਇਆਹੈ॥ਜੇਦੇਵਤਿਅਹੁਕੋਨਿਰਮਲਸੁਭਾਵਕ
 ਉਜਬਆਪਣੇਰਿਦੇਵਿਖੇਇਸਥਿਤਿਕਰੇ॥ਤਬਭਗਵਤਕੇਦਰਬਾਰਕਾਅਧਿਕਾਰੀ
 ਹੋਵੇ॥ਸੇਜਬਇਸਮਾਨੁਖਕਉਉਸਮਾਰਗਕੀਬੂਝਪਾਪਤਿਹੋਵੇ॥ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹਮ
 ਹਾਰਾਜਕਾਦਰਸਨਦੇਖੇਗਾ॥ਅਰੁਇਸਜੀਵਕੀਪਰਮਭੁਲਾਈਇਹੀਹੈ॥ਅਰੁਇਸ
 ਕਾਬੈਕੁਰਭੀਇਹੀਹੈ॥ਅਰੁਇਸਜੀਵਕਉਭਗਵਤਨੇਇਸਹੀਕਾਰਜਕੇਨੀਮਤ
 ਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ॥ਪਰਜਬਲਗਮਹਾਰਾਜਕਾਦਰਸਨਨਹੀਦੇਖਤਾ॥ਅਰੁਉਸਸੁ
 ਖਮਸਰੂਪਕਉਸਮਸ਼ੁਭੀਨਹੀਸਕਤਾ॥ਅਰੁਤਾਤੇਭਗਵਤਕੋਪਛਾਨਣੇਕੀਕੁ
 ਜੀਇਹੀਹੈ॥ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਉਸਕੀਅਸਚਰਜਕਾਰੀਗਰੀਕਉਪਛਾਣੇ॥ਬਹੁਮਹਾਰਾ
 ਜਕੀਕਾਰੀਗਰੀਕਉਪਛਾਨਣੇਕੀਕੁਜੀਇਫੀਆਹੈ॥ਸੇਇਫੀਆਕੋਇਸਥਿਤਹੋ
 ਏਕਾਅਸਥਾਨਸਰੀਰਹੈ॥ਅਰੁਇਹੁਸਰੀਰਪੰਚਤਤੁਕੇਸੰਬੰਧਕਰਰਚਿਆ
 ਹੁਆਹੈ॥ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਇਹਜੀਵਅਸਥੁਲਤਤੁਕੇਦੇਸਵਿਖੇਆਇਆਹੈ॥ਸੇ
 ਇਸਜਗਤਵਿਖੇਅਪਣਾਤਸਾਬਨਾਇਲੇਵੇ॥ਅਰੁਅਪੁਣੇਮਨਕੋਪਛਾਨਣੇਕੀ
 ਕੁਜੀਕਰਕੇਭਗਵਤਕਉਪਛਾਣੇ॥ਅਰੁਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਕਾਪਛਾਨਣਾਇ
 ਫੀਅਹੁਕਰਹੋਤਾਹੈ॥ਤਾਤੇਜਬਲਗਾਇਸਮਾਨੁਖਕਉਇਫੀਆਜਗਤਕੀਖਬ
 ਰਦੇਤੀਆਹੈ॥ਤਬਲਗਾਇਹਪੁਰਖੁਸਿਸਾਰਵਿਖੇਜੀਵਤਾਰਹਤਾਹੈ॥ਅਰੁਜ
 ਬਇਫੀਆਇਸਤੇਦੂਰਹੋਜਾਤੀਆਹੈ॥ਅਰੁਇਹੁਜੀਵਅਪਣੇਸੁਭਾਵਵਿਖੇ
 ਇਸਥਿਤਹੋਤਾਹੈ॥ਤਬਇਸੀਕਉਪਰਲੇਕਕਹੀਤਾਹੈ॥ਸੇਇਸਜਗਤਵਿਖੇਮਾ
 ਨੁਖਕਾਅਵਣਾਇਸੀਨੀਮਤਹੈ॥ਜੇਅਪੁਣੇਕਾਰਜਕਉਸਿਧਕਰੇ॥੧॥ ॥
 ਅਰੁਦੂਸਰੇਸਰਗਾਵਿਖੇਸਰੀਰਅਰੁਰਿਦੇਕੀਰਖਿਆਵਰਨਨਹੋਵੇਗੀ॥ਤਾਤੇ
 ਜਾਣੁਤੂੰਜੇਸਿਸਾਰਵਿਖੇਇਸਜੀਵਕਉਦਇਕਾਰਜਅਵਸਮੇਵਕਰਣੇਹੈ॥ਜੇ
 ਪ੍ਰਥਮਾਇਹੁਹੈ॥ਆਪਣੇਰਿਦੇਕਉਅਸੁਭਸੁਭਾਵਹੁਤੇਬਚਾਵੇ॥ਕਾਹੇਤੇਜੇਬੁਰੇ
 ਸੁਭਾਵਹੁਕਰਿਬੁਧਨਾਸਹੋਤੀਹੈ॥ਬਹੁਰਿਦੇਕਜੇਸੁਖਮਅਹਾਰਹੈ॥ਸੇਤਿਸਕ
 ਉਪਾਪਤਿਕਰੇ॥ਅਰੁਦੂਸਰਾਕਾਰਜਾਇਹੁਹੈ॥ਜੇਸਰੀਰਕਉਭੀਨਾਸਹੋਣੇਤੇਬਚਾਵੇ
 ॥ਅਰੁਸਰੀਰਕਉਅਹਾਰੁਭੀਦੇਵੇ॥ਬਹੁਰਿਦੇਕਜੇਅਹਾਰਹੈ॥ਸੇਭਗਵਤਕੀਪ
 ਛਾਣਿਅਰੁਪ੍ਰੀਤਿਹੈ॥ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਰੁਕਿਸਿਕਾਅਹਾਰੁਅਪੁਣੇਸੁਭਾਵਅਨੁਸਾਰ
 ਹੋਤਾਹੈ॥ਸੇਉਸਕਉਪ੍ਰੀਤਮਭੀਉਹੀਲਾਗਤਾਹੈ॥ਅਰੁਇਹੁਕੁਛਕਾਅਗੇਭੀਵ

ਰਨਨਕੀਆਹੈ। ਜੇਜੀਵਕਾਸੁਤਹਸੁਭਾਵਭਗਵਿਤਕੀਪਛਾਣਹੈ। ਪਰੁਜਬਇਹਜੀ
 ਵਭਗਵਿਤਤੇਇਤਹਕਿਸੀਪਦਾਰਥਜਾਬਪ੍ਰੀਤਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਇਸੀਕਰਕੇਇ
 ਸਜੀਵਕੀਬੁਧਨਾਸਹਜਾਤੀਹੈ। ਬਹੁਜਸਰੀਰਕੀਰਖਿਆਅਰੁਸੁਖੁਜੇਹੈ। ਸੇ
 ਇਹਭੀਰਿਦੇਕੀਰਖਿਆਕੇਨਮਿਤਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਕਹੇਤੇਜੇਚੋਤਿਨਰੂਪਰਿਦਾਅਥਿ
 ਨਾਸੀਹੈ। ਅਰੁਇਹੁਸਰੀਰਨਾਸਵਿਤਹੈ। ਤਾਤੇਜੀਵਅਰੁਸਰੀਰਕਾਸਨਬਿਧਮੇ
 ਜੇਹੈ। ਜੇਸੇਸਵਰੀਨਮਿਤਊਠਅਰੁਜਾਤੀਕਾਸਨਬਿਧਹੋਤਾਹੈ। ਅਰਥਇਹੁਜੇ
 ਤੀਰਥਕੇਮਾਰਗਵਿਖੇਜਾਤੀਕੇਨਮਿਤਊਠਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਪਰਊਠਕੇਨਮਿਤਤਊ
 ਜਾਤੀਨਹੀਚਾਹੀਤਾ। ਅਰੁਜਵਪਵਦੁਜਾਤੀਭੀਘਾਸਅਰੁਪਾਣੀਕਰਕੇਊਠਕੀ
 ਰਖਿਆਕਰਤਾਹੈ। ਪਰੁਤਊਭੀਉਸਕਾਪਰੇਸਨਤੀਰਥਜਾਤਾਹੈ। ਬਹੁਜਸਬ
 ਤੀਰਥਜਾਤਾਸਿਧਹੋਤੀਹੈ। ਤਬਜਾਤੀਕਉਊਠਕੀਅਪੋਛਿਆਨਹੀਚਹੀਤੀ।
 ਤਾਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਊਠਕੀਖਬਰਕਰਜਮਾਤਹੀਲੇਵੈਮਾਰਗਵਿਖੇ। ਪਰੁਜਬਸਚ
 ਦਿਨਊਠਕੀਟਹਲਅਰੁਸਿਭਾਲਵਿਖੇਬੀਤਜਾਵੈ। ਤਬਵਦੁਜਾਤੀਸਿਰੀਆ
 ਤੇਵਰਪਜਤਾਹੈ। ਅਰੁਤੀਰਥਕਉਨਹੀਪਦੁਚਤਾ। ਤੇਸੇਹੀਜਬਇਹਮਨੁਖਸਰ
 ਬਅਰਜਾਅਹਾਰਕੀਉਤਪਤਿਵਿਖੇਲਗਾਵੈ। ਅਰੁਵਿਘਨਤੇਸਰੀਰਕੀਰ
 ਖਿਆਕਰਤਾਰਹੈ। ਤਬਇਹਪੁਰੁਖਭੀਅਪਣੀਭੁਲਾਈਕਉਨਹੀਪਦੁਚਤਾ
 । ਤਾਤੇਇਸਸਿਸਾਰਵਿਖੇਸਰੀਰਕੀਰਖਿਆਕੇਨਮਿਤਤੀਨਪਦਾਰਥਅਵਸਮੇ
 ਵਚਾਹੀਤੇਹੈ। ਸੇਏਕਾਅਹਾਰੁਹੈ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਵਸਤੁਹੈ। ਤੀਸਰਾਸੀਤਉਸਨਕੀ
 ਰਖਿਆਕੇਨਮਿਤਅਸਥਾਨਭੀਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਸੇਪ੍ਰਾਣਹੁਕੀਰਖਿਆਕੇਨਮਿਤਿ
 ਇਸਜੀਵਕਉ ਇਨਹੁਤੀਨਰੂਪਦਾਰਥਹੁਤੇਅਧਿਕਕਫੂਨਹੀਚਾਹੀਤਾ। ਤਾਤੇ
 ਮਾਇਆਕੇਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਕਾਮੁਲਇਹੀਹੈ। ਬਹੁਜਰਿਦੇਕਾਅਹਾਰਜੇਭੁ
 ਗਵਿਤਕੀਪਛਾਣਿਹੈ। ਜੇਜੇਤੀਹੀਅਧਿਕਹੋਵੈਤੇਤੀਸੁਖਦਾਇਕਹੈ। ਅਰੁਸ
 ਰੀਰਕਾਅਹਾਰਜੇਅਨਜਹੈ। ਸੇਜਬੀਮੁਜਾਦਾਤੇਅਧਿਕਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਤਾਹੈ।
 ਤਬਇਸਕਰਕੇਸਰੀਰਕਾਨਸੁਹਜਾਤਾਹੈ। ਪਰੁਇਸਜੀਵਵਿਖੇਜੇਭਗਵਿਤਨੇ
 ਭੋਗਹੁਕੀਅਭਿਲਾਖਾਰਚੀਹੈ। ਸੇਤਿਸਕਾਪ੍ਰੇਜਨਇਹੁਹੈ। ਜੇਵਹੁਅਭੁਲਾਖਾ
 ਅਹਾਰੁਬਸਤੁਅਰੁਇਸਥਾਨਕੀਚਾਹਕਰਨੇਹਾਰਿਹੋਵੈ। ਅਰੁਇਸਕਰਕੇਸ
 ਰੀਰਰੂਪੀਘੋਰੇਕੀਰਖਿਆਕਰੇ। ਪਰਇਹਅਭਿਲਾਖਾਮੇਸੀਪ੍ਰਬਲਰਚੀਹੈ।
 ਜੇਅਪੁਣੀਮੁਜਾਦਾਵਿਖੇਨਹੀਠਹਰਤੀ। ਅਰੁਸਦੀਵਅਧਿਕਤਾਕਉਚਾਹਤੀ

ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਵੇਤ ਬੁਧ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੇਉ ਸਮਝਿ ਲਾਖਾ ਕਉ ਮਿਯਾ ਦਾਇਖੇਰ
 ਖੋ। ਅਰੁ ਸਿਤਨ ਨਹੁ ਕੀਰਸਨਾ ਵਿਖੇ ਪਰਮ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਬਚਨ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈ। ਤਬ ਵਰ
 ਨਹੁ ਕਰ ਕੈਵੀ ਚਾਰ ਕੀ ਮਿਯਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਤੇਰਾ ਹੁਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਲਾਖ ਕਾ
 ਵਸ ਬਾਇਖੇ ਹੀ ਇਸ ਕਉ ਪਰਪ੍ਰਬਲ ਕਰੀ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਹੀਰ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲ ਖੰਨ
 ਪੰਨ ਆਇ ਕਉ ਤੇਰਾ ਹੁਕਾਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਬੁਧਿਕਾ ਪ੍ਰਵੇਸ ਪੀਛੁ ਹੁਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਹੁ
 ਨੇ ਆਗੇ ਹੀ ਰਿਵੇ ਅਸਥਾਨ ਕਉ ਘੇਰਿ ਲੀਆ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਬੁਧਿ ਕੀਆ ਗਿ
 ਆ ਕਉ ਨਹੀ ਮਾਨਤਾ। ਅਰੁ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਮਿਯਾ ਦਾ ਤਉ ਪੀਛੇ ਪਰਗਟ ਹੁਈ ਹੈ। ਜੇ
 ਤਿਸ ਤਉ ਉਲੀਖਤ ਵਰਤਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਅਹਾਰ ਅਰੁ ਦੁ
 ਸਤ੍ਰ ਅਰੁ ਇਸਾਨ ਆਇ ਕਉ ਤੇਰਾ ਹੁਕਾਰਿ ਅਸਕਤ ਹੁਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਜੀਵਨੇ ਤੇ
 ਗੁਰੁ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਕਰ ਕੈ ਆਪ ਕਉ ਵਿਸਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਬਹੁ ਕੁਇ ਹਭੀ ਨਹੀ
 ਜਾਨਤਾ ਜੇ ਅਹਾਰੁ ਅਰੁ ਦੁਸਤ੍ਰ ਅਰੁ ਇਸਥਾਨ ਆਇ ਕਉ ਪ੍ਰੇਸਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਇ
 ਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਮੇਕਿ ਸਨਮਿਤ ਆਇ ਆਹ। ਇਸੀ ਅਜਾਣਤਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਰਿਵੇ ਕੇ ਅ
 ਹਾਰੁ ਤੇ ਅਚੇਤ ਹੁਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਕੋਤਿ ਸਾਇਸ ਕਉ ਭੂਲ ਗਇਆ ਹੈ।
 ਪਰਜ ਬਾਇਸ ਦੁਚਨ ਕੈਵੀ ਖਾਨ ਕਰ ਕੈ ਆਇ ਆਕਾਰੁ ਪਾ ਅਰੁ ਉਸ ਕੈਵੀ ਘਨ ਪ੍ਰੇ
 ਜਨ ਕਉ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿ ਆ। ਤਬ ਇਸ ਤੇ ਆਗੇ ਆਇ ਆਕਾਰਿ ਵਿਸਤਾਰੁ ਅਰੁ ਇ
 ਸ ਕੀ ਆਜੇ ਸਾਖਾ ਹੈ ਜੇ ਤਿਸ ਕਉ ਗ੍ਰੀਪ ਛੂਟਿ ਆਗੇ ਹੀ ਤਾ ਹੈ॥ ੩॥ ਅਬ ਤੀਸਰੇ
 ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਆਇ ਆਕਾਰਿ ਵਿਸਤਾਰੁ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇ ਬਵੀ
 ਚਾਰ ਕਰ ਕੈਵੀ ਖੇਤ ਬਤੀਨ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਾਨਾ ਮੁਸਿ ਸਾਰੁ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਦੇਖਣੇ
 ਕਰਿ ਬਨਾਸ ਪਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਸਰਾ ਪਰਬਤ ਹੁਇ ਖੇਖਾਣੀ ਹੈ। ਤਿਸ ਰਾ ਅਨੇ ਕਰੁ
 ਤ ਕੇ ਜੀਵ ਹੈ। ਪਰੁ ਪਰਤੀਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕੋ ਜੇ ਪ੍ਰੇਸਨ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੇ ਇਸ ਬਿ
 ਤਰੇਣੇ ਅਰੁ ਬਨਾਸ ਪਤੀ ਕੋ ਨਮਿਤ ਬਨਾਈ ਹੈ। ਬਹੁ ਕੁ ਤਾਂ ਬੇ ਅਰੁ ਲੋਹੇ ਆਇ ਕੋ ਜੇ ਖਾ
 ਣੀ ਹੈ ਜੇ ਬਾਸਨ ਅਰੁ ਬਸਤ੍ਰ ਹੁਕੇ ਨਮਿਤ ਰਚੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੇ ਜੀਵ ਹੈ॥
 ਜੇ ਅਪਣੇ ਅਪੁਣੇ ਨਮਿਤ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਕਿਨ ਹੀ ਵਿਖੇ ਦੂਪ ਕੇ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ
 ਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਰਿਵੇ ਅਰੁ ਸਹੀਰ ਕਉ ਇਨਹੁ ਜੇ ਜਾਲਤਾ ਵਿਖੇ ਬੀਧ ਮਾ
 ਨੁ ਕੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਰਿਵੇ ਕਾ ਬੀਧਨ ਅਸਥੂਲ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਪਰੁ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀ
 ਤਿ ਕਾਰਿ ਕੈ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਅਜੇ ਬੁਝੇ ਸੁਭਾਵ ਉਪਜਤ ਹੈ। ਜੇ ਵਹੁ ਸਭ ਹੀ ਬੁਧ ਕੀ ਨਾਸਤਾ ਕਾ
 ਕਾਰਣ ਹੋਤੈ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਰਿਸਨਾ ਅਰੁ ਭ੍ਰਿਪਣਤਾ ਅਰੁ ਈਰਖਾ ਅਰੁ ਵੈਰ ਭਾਵੁ ਆਇ ਕੋ ਜੇ

ਬੁਰੇ ਸੁਭਾਵੇਂ। ਸੋ ਨਿਰਸਿੰਧੇ ਹੁਥ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇ ਤਾਰੇਂ। ਬਹੁੜ ਸਰੀਰ ਕਾ ਬੰਧਨ ਜੇ
 ਮਾਇਆ ਕੇ ਕਾਰਜੇਂ। ਸੋ ਤਿਨ ਹੁਵਿਖੇ ਰਿਦਾ ਭੀ। ਮੇਸਾ ਅਸ ਕਤ ਹਜਾਤ ਹੈ। ਜੇ ਆਪ ਕ
 ਉ ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਕਉ ਵਿਸਾਰ ਦੇਤ ਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਾ ਜੇ ਮੁਲ ਅ
 ਰੁਪ੍ਰੇ ਜਨ ਹੈ। ਸੋ ਅਹਾਰੁ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਅਰੁ ਇਸਥਾਨੁ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਤੀਨੋ ਵਿਵਹਾਰੁ ਇਸਮਾਨੁ
 ਪਕਉ ਅਵਸਮੇਵ ਹੈ। ਜੇ ਸੋਖੇ ਤੀ ਅਰੁ ਬਸਤੁ ਕਾ ਬਣਾਵਣਾ ਅਰੁ ਇਸਥਾਨ ਹੁਕਾ ਬਨ
 ਵਣਾ ਬਹੁੜ ਅਉਰ ਜੇ ਤੇ ਵਿਵਹਾਰੁ ਹੈ। ਸੋ ਇਸਹੀ ਕੀ ਆਸਾ ਪਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੋ ਪਿਜਰਾ ਅਰੁ ਸੁਤ
 ਕੇ ਬੁਣੇ ਹਾਰਾ ਕੋਰੀ ਅਰੁ ਖੇਈ ਅਰੁ ਦਰਜੀ ਸੋ ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਵਸਤੁ ਹੁਕਾ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਕਰ
 ਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਨ ਹੁਸਭਨ ਹੁਕਉ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਅਪੁਣੇ ਸਸਤੁ ਰਹਿ ਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਕਾਸਟ ਅਰੁ ਲੇ
 ਹੇ ਆਵਿਕੇ ਸਸਤੁ ਬਨਾਵਤ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਵਿਵਹਾਰੁ ਪਸਰਤ ਹੈ। ਸੋ ਜਬ ਏਤੋ ਵਿ
 ਵਹਾਰੀ ਆਪਸ ਵਿਖੇ ਏਕ ਹੋਵੇ ਤਬ ਇਹਿ ਸਭ ਹੀ ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈ
 । ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਭ ਕੇ ਈ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਅਪੁਣੇ ਆਪੁਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ। ਜੇ ਸੇ ਦਰਜੀ ਕੋਰੀ
 ਅਰੁ ਲੁਹਾਰੁ ਕਾ ਕਾਰਜ ਹੁਕਰਤ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਲੁਹਾਰੁ ਭੀ। ਇਨ ਹੋਦੇ ਨਹੁ ਕੇ ਕਾਰਜ ਹੁਵਿਖੇ ਸਾ
 ਵਪਾਨੁ ਹੋਤ ਹੈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭੀ ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਰਸਪਰ
 ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਸਭਨ ਹੁਕਾ ਪਰਸਪਰ ਵਿਵਹਾਰੁ ਚਲਤ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਲੇਣੇ
 ਦੇਣੇ ਵਿਖੇ ਵਿਰੁਧ ਜਗਾ ਆਵਤ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਭ ਕੇ ਈ ਨੀਤਾ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਵਰਤਤਾ।
 । ਅਰੁ ਤਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਹਿਰਿਆ ਚਾਹਤੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਅਵਰਭੀ
 ਤੀਨ ਹੁਪਦਾਰਥ ਹੁਕੀ ਅਪੇਛਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੇ ਧਰਮ ਸਾਸਤੁ ਕਾ ਵੇਤਾ ਚਾਹੀਤ ਹੈ।
 ਜੇ ਧਰਮ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ। ਬਹੁੜ ਮੇਸਾ ਕੇ ਈ ਸੇਸਟ ਮਾਨੁ ਖਵੀ ਚਾਰੁ ਵਾ
 ਨੁ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਸੁਗਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਸਮਝਾਵੈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਕੇ ਈ ਬਲਵੇਤ ਰਾਜ
 ਭੀ ਚਾਹੀਤ ਹੈ। ਸੋ ਸੁਰੇ ਮਾਨੁ ਖਕਉ ਰੂਰ ਦੇਵੈ। ਸੋ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਵਿਵਹਾਰ
 ਮੇਸੇ ਹੈ। ਜੇ ਸਭਨ ਹੁਕਾ ਪਰਸਪਰ ਸਨ ਬੰਧੇ। ਅਧਿਕ ਤੇ ਅਧਿਕ ਪਸਰਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਿਸਾਰ ਸਿਸਰਨੇ ਹੀ ਕਾਨਾ ਮੁਹੈ। ਪਰਲੋਕ ਹੁਨੇ ਇਨ ਹੀ ਕਾਰਜ ਹੁਵਿਖੇ ਅਪੁਣਾ
 ਆਪੁ ਭੁਲਾਇ ਦੀ ਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਹਾਰੁ ਵਸਤੁ ਇਸਥਾਨ ਜੇ ਪੁਣ ਹੁਕੀ ਰਖਿ ਆਕਾ
 ਕਾਰਣ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਾ ਮੁਲ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰੇਜਨ ਕਉ
 ਨਜਾਨਤ ਭੁਏ। ਤਾ ਤੇ ਸਰਬ ਵਿਵਹਾਰ ਹੁਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਅਹਾਰ ਆਵਿਕ ਤੀਨ ਪਦਾਰਥ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਅਹਾਰੁ ਵਸਤੁ ਇਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਰਖਿ ਆਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਹੈ। ਬਹੁੜ
 ਸਰੀਰ ਕੀ ਰਖਿ ਆਜੀ ਵਕੇਨ ਮਿਤ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਸਰੀਰ ਜੀਵ ਕਾ ਪੈੜਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇ

ਤਿਜੀਵਜੋਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਸੋਤਿਸਕਾਪ੍ਰੇਜਨਭਗਵੰਤਕੀਪਛਾਣਹੈ। ਪਰੁਇਨਤੁ
 ਮਾਨੁਖਹੁਨੇਮਾਇਆਕੇਕਾਰਜਹੁਵਿਖੇਆਪੁਕਉਅਰੁਭਗਵੰਤਕਉਵਿਸਮਰਣ
 ਕੀਆਹੈ। ਜੈਸੇਜਾਤੀਤੀਰਥਕਾਮਾਰਗੁਅਰੁਸਿਰੀਅਹੁਕਉਭੁਲਾਇਦੇਵੈ। ਅਰੁਅਪ
 ਏਸਮੇਕਉਭੁਰਕੀਸਿਰੁਲਾਵਿਖੇਬੀਤਾਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਜਾਤਾਨਸਟਹੇਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਜੇਮਾ
 ਨੁਖਪਰਲੋਕਕੇਮਾਰਗਪਰਅਪੁਣੀਵਿਸਟਿਨਹੀਰਾਖਤਾ। ਅਰੁਆਪਕਉਪਰਦੇਸੀ
 ਨਹੀਜਾਣਤਾ। ਅਰੁਮਾਇਆਕੇਜੇਜਲਹੁਵਿਖੇਮ੍ਰਿਜਾਦਾਤੇਅਧਿਕਅਸਕਤਹੋਤਾਹੈ
 ॥ ਤੁਬਨਿਰਸਿਦੇਹਜਾਣਿਆਜਾਤਾਹੈ। ਜੇਉਸਨੇਮਾਇਆਕੇਭੇਦਕਉਨਹੀਪਛਾਣਿਆ
 ॥ ਅਰੁਮਾਇਆਕਉਜੇਨਹੀਪਛਾਣਸਕਤਾ। ਸੋਤਿਸਕਾਕਾਰਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਇਹੁਮਾ
 ਇਆਮਹਾਛੁਲਰੂਪਹੈ। ਇਸੀਪਰਸਿਤਜਨੇਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਹੁਮਾਇਆਜੀਵਹੁ
 ਕਉਮੰਤ੍ਰਜੇਤ੍ਰਕਰਮਹਟੇਹਾਗੀਹੈ। ਤਤੇਇਸਕੇਛੁਲਹੁਤੇਭੁੰਕਰਨਾਪਰਵਾਨੁਹੈ। ਸੋਜ
 ਬਾਇਹੁਮਾਇਆਮੇਸੀਛੁਲਰੂਪਹੁਈਤਬਾਇਸਕੇਛੁਲਹੁਕਾਪਛਾਣਣਾਅਸਮੇਦ
 ਚਹੀਤਾਹੈ। ਤਤੇਮੇਇਸਮਾਇਆਕੇਛੁਲਹੁਕਉਵਿਸਟਾਂਤਸਹਤਵਰਨਕਰਉਗਾ
 ॥ ੩ ॥ ॥ ਅਬਚਉਥੇਸਰਗਵਿਖੇਮਾਇਆਕੇਛੁਲਹੁਕਾਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ। ॥
 ਤਤੇਜਾਵੁਤ੍ਰੇਸੇਇਸਤੇਆਗੇਮਾਇਆਕੇਛੁਲਹੁਪਰਵਿਸਟਾਂਤਸਵਦਕਰਾਸਿਪ੍ਰ
 ਬਮੇਵਿਸਟਾਂਤਮਾਇਆਕੇਛੁਲਕਾਇਹੁਹੈ। ਜੇਇਹੁਮਾਇਆਸਰਬਦਾਤ੍ਰਸੁਕ
 ਉਇਸਥਿਰੁਵਿਖਾਵੁਤੀਹੈ। ਅਰੁਤੁਇਸਕਉਮੇਸੇਕਰਜਾਣਤਾਹੈ। ਜੇਸਦੀਵਮੇ
 ਰੇਪਾਸਰਹੇਗੀ। ਪਰੁਇਹੁਮਾਇਆਮੇਸੀਹੈ। ਜੇਸਰਬਦਾਤ੍ਰਸੁਤੇਦੂਰਚਲੀਜਾਤੀ
 ਹੈ। ਅਰੁਖਿਵੁਖਿਵੁਵਿਖੇਇਸਕਾਜਾਵੁਣਾਮੇਸਾਸੁਖਮਹੈ। ਜੇਜਾਣਿਆਨਹੀਜਾ
 ਤਾ। ਜੈਸੇਬ੍ਰਿਛਕੀਛਾਇਆਕਉਜਬਕੇਈਦੇਖੇਤਬਮੇਵੁਹਾਇਸਥਿਰਹੀਪਤੀਭਾ
 ਸਤੀਹੈ। ਪਰੁਜਬਭੁਲੀਪੁਕਾਰਦੇਖੀਮੇਤੁਬਏਕਾਖਿਣਭੀਨਹੀਰਹਰਤੀ। ਤੇਸੇਹੀ
 ਇਹਤੇਗੀਅਰਬਲਾਹੈ। ਸੋਪਲਪਲਾਵਿਖੇਘਟਤੀਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਤੁਇਸਕਉਇ
 ਸਥਿਰੁਹੀਜਾਣਤਾਹੈ। ਸੋਨਿਰਸਿਦੇਹਾਇਹਸਰੀਰਅਰੁਅਰਬਲਾਭੀਮਾਇਆਹੈ।
 ਪਰੁਮੇਸੀਛੁਲਰੂਪਹੈ। ਜੇਤੁਇਸਕੇਦੂਰਹੋਣੇਤੇਅਚੇਤੁਹੈ। ਅਰੁਇਹੁਸਰਬਦਾਤ੍ਰ
 ਸੁਤੇਬਿਛੁੜਤੀਜਾਤੀਹੈ। ਬਹੁਜਮਾਇਆਕੇਛੁਲਕਾਦੂਸਰਾਵਿਸਟਾਂਤਾਇਹੁਹੈ
 ॥ ਜੇਇਹੁਮਾਇਆਤੇਰੇਸਾਬਅਪੁਣੀਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਵਿਖਾਵੁਤੀਹੈ। ਤਤੇਆਪਣੇਉ
 ਪਾਰਿਤ੍ਰਸਕਉਭੁਰਸੁਇਲੇਤੀਹੈ। ਅਰੁਤੇਰੇਰਿਵੇਵਿਖੇਉਸਕੀਪ੍ਰੀਤਅਰੁਪ੍ਰੀਤੀਤਾ।
 ਮੇਸੀਵਿਖੋਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਜੇਇਹੁਮਾਗੀਪਰਅਪ੍ਰੀਤੀਤੀਹੈ। ਅਰੁਪਰਮਪ੍ਰੀਤਮਹੈ। ਅਰੁ

ਕਦਾਚਿਤਕਿਸੀਅਵਰਕੋਪਾਸਨਜਾਵੇਗੀ। ਪਰਵਹੁਮਾਇਆਅਚਾਨਕਹੀਤੁਕਉ
 ਫਿਰਕੈਤੇਰੇਸਤ੍ਰਪਾਸਜਾਤੀਰਹਤੀਹੈ। ਜੈਸੇਵਿਰਚਾਰਣੀਇਸਤ੍ਰੀਪਰਪੁਰਖਹੁਕਉ
 ਆਪਣੇਉਪਰਉਰਣਾਵੈ। ਅਰੁਉਨਕਉਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਦਿਖਾਇਕਰਿਆਪੁਣੇਗੀ
 ਹਵਿਖੇਲਿਆਵੈ। ਬਹੁਜਨਿਰਦਾਇਆਕਰਿਕੈਉਨਕਾਘਾਤੁਕਰੇ। ਇਸੀਪਰਵਿਕ
 ਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਮਿਹਤਰਈਸੇਨੇਸੁਪਨੇਵੇਖੇਮਾਇਆਕਉਇਸਤ੍ਰੀਕੇਸਰੂਪਵਤਵੇ
 ਖਿਆਬਾ। ਤਬਉਸਤੇਪ੍ਰਛਣੇਲਾਗਾ। ਜੇਤੋਨੇਕੇਤੇਭਰਤੇਕੀਵੇਹੈ। ਅਰੁਬਹੁਜਮਾ
 ਇਆਨੇਕਹਜੇਮੇਰੇਅਣਗਣਤਭਰਤੇਹੈ। ਤਬਮਿਹਤਰਈਸੇਪੁਛਿਆਜੇਵਹੁ
 ਸਰਹੀਮ੍ਰਿਤਹੁਏ। ਅਬਦੁਉਨਹੁਨੇਤੇਰਾਤਿਆਗਕੀਆਹੈ। ਬਹੁਜਮਾਇਆਨੇਕ
 ਹਜੇਮੇਨੇਹੀਸਰਨਹੁਕਉਮਾਰਹੈ। ਤਬਮਿਹਤਰਈਸਾਕਹਣੇਲਾਗਾਜੇਲੇਕਉਕੀਸੁ
 ਰਖਤਾਕਾਮੁਕਉਅਸਚਰਜਆਵਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਿਨਕੀਪ੍ਰੀਤਤੇਰੇਸਾਥਫਿਜ
 ਹੁਈਹੈ। ਸੇਤਿਨਕੀਨਾਸਤਾਅਰੁਵਖੀਹੋਣਾਭੀਦੇਖਤੇਹੈ। ਅਰੁਬਹੁਜਤੇਰੇਉਪਰਿਉ
 ਹਾਇਕਰਿਆਸਕਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਭੈਨਹੀਕਰਤੇ। ਬਹੁਜਤੀਸਰਾਫਿਸਟਤਇਹੁਪੈ
 ਜੇਇਹੁਮਾਇਆਆਪਕਉਕਪਟੀਮਾਨੁਖਕੀਨਿਆਈਬਾਹਜਤੇਜੁਫੁਕਨਾਇਦਿ
 ਖਾਵਤੀਹੈ। ਅਰੁਇਸਕੇਅੰਤਰਜੇਦੁਖਾਅਰੁਵਿਘਨਹੈ। ਸੇਤਿਸਕਉਦੁਰਾਇਰਾ
 ਖਤੀਹੈ। ਤਤੇਜਬਾਇਸਕਉਪੁਰਖਮਾਨੁਖਦੇਖਤੇਹੈ। ਤਬਅਚਾਨਕਹੀਲਪਟਿਜਾ
 ਤੇਹੈ। ਬਹੁਜਜਬਾਇਸਕਾਭੇਦੁਪਾਵਤੇਹੈ। ਤਬਮਹਾਦੁਖੀਹੋਤੇਹੈ। ਜੈਸੇਮਹਾਬ੍ਰਿਧਿ
 ਕਰੂਪਇਸਤ੍ਰੀਹੋਵੈ। ਸੇਵਹੁਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਅੰਭਰਣਉਦਰਬਸਤ੍ਰਪਹਿਰੈ। ਅਰੁਅਪੁ
 ਟੇਮੁਖਕਉਪ੍ਰਿਘਟਵੇਖੇਦੁਰਾਇਲੇਵੈ। ਸੇਜਬਕੇਈਇਸਕਉਦੁਰਤੇਦੇਖਤੇਹੈ
 ਤਬਅਵਸਮੇਵਮੋਹਿਆਜਾਤਾਹੈ। ਪਰੁਜਬਪ੍ਰਿਘਟਉਤਰਕੈਉਸਕੀਕਰੂਪਤਾ
 ਕਉਦੇਖਤੇਹੈ। ਤਬਪਸਚਾਤਾਪਕਰਣੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕ
 ਹਾਹੈ। ਜੇਪਰਕੇਕਵੇਖੇਮਾਇਆਕੀਮੁਰਤਿਕਰੂਪਬ੍ਰਿਧਿਇਸਤ੍ਰੀਵਤਦੇਖਾਵਹਿਗੇ।
 ਜੇਉਸਕੇਨੇਭੈਅਨਕਅਰੁਦੰਤਮੁਖਤੇਬਾਸ੍ਰਨਿਕਸੇਹੁਏਹੋਵਹਿਗੇ। ਪਰੁਜਬਇਹੁ
 ਮਾਨੁਖਉਸਕਉਦੇਖਹਿਗੇ। ਤਬਅਰਦਾਸਕਰਹਿਗੇ। ਜੇਹੇਮਹਾਰਾਜਇਸਤੇਹਮਰੀ
 ਰਖਿਆਕਰਿ। ਅਰੁਕਹੇਗੇਜੇਇਹਮਹਾਰਾਖਸੀਕਉਨਹੈ। ਤਬਅਕਾਸਬਾਣੀਹੋ
 ਵੈਗੀ। ਜੇਜਿਸਮਾਇਆਕੇਨਮਿਤ੍ਰਮੁਖਟੀਰਖਾਅਰੁਆਪਸਮੇਵਿਹੁਪਕਰਤੇਥੇ।
 ਅਰੁਜੀਵਹੁਕਾਘਾਤੁਕਰਤੇਥੇ। ਬਹੁਜਭਾਵਅਰੁਦਇਆਤੇਰਹਿਤਹੋਤੇਥੇ। ਅਰੁ
 ਤੁਮਸਿਸਕਉਪਰਿਅਭਿਮਾਨਕਰਤੇਥੇਸੇਇਹੁਵਹੀਮਾਇਆਹੈ। ਬਹੁਜਿਆਗੀ

ਅਹੋਵੈਗੀਜੋਇਸਮਾਇਆਕਉਮਹਨਰਕਵਿਖੇਰੁਰਹੁ। ਤੁਥਮਾਇਆਕਉਗੀਜੋ
 ਮੇਰੇਪ੍ਰੀਤਮਕਹਾਹੈ। ਬਹੁੜਾਅਗੋਅਹੋਵੈਗੀਜੋਇਸਕੇਪ੍ਰੀਤਮਦੁਕਉਭੀਨਰਕਵਿਖੇਰੁ
 ਰਵੇਵਹੁ। ਬਹੁੜਚਉਥਾਇਸਟੰਤੁਇਹੁਹੈ। ਜੇਅਬਕਈਮਾਇਆਕਾਅਵਿਭੀਨਥੀ
 ਅਰੁਅੰਤਭੀਨਰਹੇਗੀ। ਤੁਥੇਮਧਰਾਵਵਿਖੇਕਛੁਕਾਦਿਨਾਇਸਥਿਤੁਹੈ। ਜੇਸੇਕੋਈ
 ਪੁਰਖਪਰਦੇਸੀਹੋਵੈ। ਜੇਤਿਸਕਉਮਾਰਗਵਿਖੇਠਹਰਣਾਮਲਪਮਾਤ੍ਰਤੀ
 ਹੋਤਾਹੈ। ਤੈਸੇਸਿਸਾਰਕੀਆਇਪਿਪੂੜਾਹੈ। ਪਰੁਅੰਤਮਸਾਣਹੈ। ਅਰੁਇ
 ਹਮਾਰਗਵਿਖੇਕੋਤੀਕੁਮਜਲਾਹੈ। ਸੇਬਰਸਮਜਲਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰੁਮਾ
 ਸਏਕਜੇਨਨਹੈ। ਅਰੁਦਿਨਕੇਸਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰੁਸਾਸੁਪਗਟੁਰਤਾਹੈ।
 ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਰਬਜੀਵਸਰਬਦਾਮ੍ਰਤਕੇਮਾਰਗਵਿਖੇਚਲੇਜਾਤੇਹੈ। ਸੋਕਿ
 ਸੀਕਉਜੇਨਪ੍ਰਜੀਤਮਾਰਗੁਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਕਉਕਛੁਮਪਿਕਰਹਿਤਾਹੈ
 ਪਰੁਇਹੁਮਾਨੁਖਾਪੁਕਉਮੇਸਾਇਸਥਿਰੁਜਾਨਤਾਹੈ। ਜੇਮੇਸਦੀਵਇਸੀਸੀ
 ਸਾਰਵਿਖੇਇਸਥਿਤਰਹੇਗਾ। ਅਰੁਕੇਤੇਬਰਸਹੁਕੀਆਸਾਧਾਰਕੈਕਾਰਜਹੁ
 ਕੀਚਿਤਵਨੀਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਉਨਹੀਜਾਨਤਾਜੇਮੇਗੀਅਰਬਲਾਦੇਇ
 ਦਿਨਕੇਚਾਰਦਿਨਹੈ। ਅਬਵਾਕਛੁਨਹੀਰਹਿਤੀ। ਬਹੁੜਪਾਂਚਵਾਤ੍ਰਿਸ੍ਰਾਂਤ
 ਇਹੁਹੈ। ਜੇਵਿਖਈਜੀਵਮਾਇਆਕੋਰੋਗਹੁਵਿਖੇਪ੍ਰਸਿਨਹੋਤੇਹੈ। ਪਰੁਪਰੁ
 ਲੋਕਵਿਖੇਮੇਸੇਵਖੁਅਰੁਨਿਰਲਜਤਾਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਹਿਗੇ। ਜੇਉਸਕਸ
 ਟਕਾਵਰਨਨਕੀਆਨਹੀਜਾਤਾ। ਜੇਸੇਕੋਈਮੀਰਾਅਰੁਚਿਕਨਾਅਹਾਰੁਮੇਸਾ
 ਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਕਰਖਾਵੈ। ਜੇਉਸਕਉਦਰਪੀੜਾਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਅਤਿਦੁਰੁਗੀ
 ਧਤਾਪੁਕਰਨੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਅਰੁਨਿਰਲਜਤਾਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸੁਖਕ
 ਸਮਾਬਿਤੀਤਹੁਆਅਰੁਕਸਟਉਸਕਾਸੇਖਰਹਾਸੇਜਤਨਕਰਕੈਭੀਦੁਰਨਹੀ
 ਹੋਤਾ। ਅਰੁਜਿਤਨਹੀਰੋਜਨਸੁਆਵੀਕਹੇਤਾਹੈ। ਸੇਤਿਤਨਹੀਉਸਕੋਪ੍ਰਣਾਮ
 ਵਿਖੇਦੁਰੁਗੀਧਾਪਿਕਹੋਤੀਹੈ। ਤੈਸੇਹੀਇਸਸਿਸਾਰਵਿਖੇਜੇਤੇਮਾਇਆਕੋ
 ਰੋਗਾਪਿਕਹੈਸੋਰੋਗਤਾਹੈ। ਅਰੁਤੇਤਹੀਪਰਲੋਕਵਿਖੇਅਪਿਕਦੁਖੀਅਰੁਲ
 ਜਾਮਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਸੇਇਸਪਦਕਉਸਰੀਰਨਾਸਹੋਵੇਕੇਸਮੇਪ੍ਰਗਟਦੇਖਤਾਹੈ।
 ਕਾਹੇਤੇਜੇਜੇਸਮਾਨੁਖਪਾਸਰੋਗਬਗੀਚੇਅਰੁਟਹਲੂਏਅਰੁਦਾਸੀਆਸੇਨਾ
 ਅਰੁਰੂਪਾਅਪਿਕਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਕੇਪਾਸਮਾਇਆਕੀਸਮਿਰੀਥੋੜੀਹੋਤੀ
 ਹੈ। ਤਿਸਕਉਦੁਖੁਭੀਥੋੜੀਹੋਤਾਹੈ। ਤਤੇਰੋਗਹੁਕੇਵਿਜੇਗਕੋਸੇਵਖੁਹੈ। ਸੇ

ਸਰੀਰ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਦੁਰਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਥਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮਾ
 ਏਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਨੁ ਖਕੋ ਰਿਦੇ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੇ ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਮਾਨੁ ਖਕਾ ਰਿ
 ਦਾ ਮਪੁਣੇ ਅਪਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਰਹਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਰੋਗ ਹੁਕੀ
 ਖੋਰ ਕਰਿ ਕੇ ਅਧਿਕ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਵਾਇਸਟਾਤਾ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸੁ ਮਾ
 ਏਆ ਕੇ ਕਾਰਜ ਹੁਕਉ ਇਹੁ ਮਾਨੁ ਖਕਰਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਵਹੁਕਾਰ ਜ
 ਅਲਪ ਹੀ ਵਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਅਰੁ ਇਹੁ ਮਾਨੁ ਖਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਕਾਰਜ ਕਉ ਮੇਜੀ
 ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ ਲੇਵਉਗਾ। ਅਰੁ ਅਸਕਤਿ ਨਹੋਵਉਗਾ। ਬਹੁਤ ਇਸ ਕਾਰਜ ਕੀਆ
 ਜਾਅਰੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਦਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਏਕ ਹੀ ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਅਵਰਹ ਮਨੋਰਥ ਉਪ
 ਜਿਆਵੁਤੈ ਹੈ। ਜੇ ਕਦਾਚਿਤ ਸਿਪੁਰਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਇਸੀ ਪਰਮਿਹਤ ਰਈ ਜੇਨੇ
 ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਾਇਆ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰੇ ਕੇ ਮਾਨੁ ਖਮਾ ਅਥਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ
 ਕੋਈ ਵਿਖਾਵਤ ਪੁਰਖ ਕਾਲੁ ਕੋਜ ਲਕਉ ਪੀਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਅਧਿਕ ਬ
 ਦਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਹੀ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰਨੈ ਕਰਨਾ ਸਤਾ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ
 ਮੁਨੀ ਸੋਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਸੋ ਕੋਈ ਮਾਨੁ ਖਜ ਲਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਕਰੇ ਤਬ ਵਹੁਕੀ ਸੀ ਪ੍ਰ
 ਕਾਰ ਸੁਕਾਨ ਹੀ ਹੋਸਕਤਾ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿਖੇ ਭੀ ਨਿਰਲੇ ਪਰਹ
 ਣਾ ਅਤਿ ਕਠਨ ਹੈ। ਤੁਝੇ ਅੰਤ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਾਇਆ ਕੇ
 ਵਿਵਹਾਰ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤੁ ਨਹੋਵੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਤਵੰਤਿ ਸਟਾਤਾ ਇਹ ਹੈ। ਮਾਇਆ
 ਕੇ ਛੁਲਕਾ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੋਰੁ ਹਿਵਿਖੇ ਪਰਵੇਸੀ ਪੁਰੁਖੁ ਆਵਹਿ। ਅਰੁ ਵਹੁਪੁ
 ਰਵਾਣਾ ਪੁਰੁਖੁ ਪਰਵੇਸੀ ਅਹੁਕੀ ਟਹਲ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ। ਉਸ ਕੋ ਨਮਿਤ ਅਸਥਾਨ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਰਾਖੇ। ਅਰੁ ਉਨ ਹੁਕਉ ਰੂਪੇ ਕੇ ਬਾਸਨ ਹੁਵਿਖੇ ਭੋਜਨ ਅਰੁ ਸੁਰੀਧਾ ਅਦਿ
 ਕ ਸਮਿਗੀ ਦੇਵੈ। ਜੇ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਵਿਰਪਰਵੇਸੀ ਆਵੁਤੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਚਲੇ ਜਤੇ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖੁ ਬੁਧਾਵਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਰੋਵ ਕਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਜੇ
 ਭੋਜਨ ਅਰੁ ਸੁਰੀਧਾ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਸਹਿਤ ਉਸ ਕਉ ਬ
 ਸਨ ਪਹੁਚਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਪਕਾਰੁ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਮੂਰਖ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਸੁਰੀਧਾ ਅਰੁ ਭੋਜਨ ਕੇ ਬਾਸਨ ਹੁਕਉ ਅਪੁਣੇ ਸਾਥ ਉਠਾਵਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਉ
 ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਰੁ ਹੀ ਮੁਣੁ ਕਉ ਦੀਏ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਬ ਵਹੁਟੇ ਰਲੇ ਤੇ ਹੈ।
 ਤਬ ਸੋ ਕਵਨ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪੁਕਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਇਹ ਸਿਸਾਰ ਭੀ ਪਰਵੇ
 ਸੀ ਅਹੁਕਾ ਵਿਸਥਾਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਨਮਿਤ ਭੁਗਵਿਤਨੇ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ

ਵਿਖੇ ਪਰ ਦੇ ਸੀ ਜੀ ਵਾਅਪ ਛੋੜੇ ਸਾ ਬਨਾਇ ਲੇਵਹਿ। ਅਰੁ ਕਿ ਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਲੋਕ ਕ
 ਰਿਬੀ ਜਮਾਨ ਨਹੋ ਵਹਿ। ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਬੁਧਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇ ਅਪੁਣੇ ਕਾਰਜ ਮਾਤ੍ਰ ਵਿਵਹਾਰ ਸਿਧ
 ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਮੂਰਖ ਹੈ ਸੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੇ ਲੋਕ ਅਰੁ ਮੋਹ ਵਿਖੇ ਬੀਧਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਵਿਜੇਗ ਕੇ ਸਮੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਆਠ ਵਾਤ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸਿਸਾਰੀ ਜੀ ਵਹੁ
 ਪਰ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੋ ਇਹ ਸਿਸਾਰੀ ਜੀ ਵਾਇਆ ਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿਖੇ ਅਸੇ ਅਸਕਤਿ ਹੋ
 ਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ ਕਉ ਪਰ ਲੋਕ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਹੀ ਭੂਲ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸੀ ਪਰ ਏਕ ਵਾਰਤਾ
 ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਜਹਾਜ ਵਿਖੇ ਕੋਤੇ ਕੁਪੁਰੁ ਖੁਚ ਲੇ ਜਾਤੇ ਥੇ। ਬਹੁਤ ਜਬਦੁ ਜਹਾਜ ਬਰੇਤੀ
 ਪਰ ਅੰਗਇਆ। ਤਬ ਸਗੀਰ ਕੀ ਫ਼ਿਆਕੇ ਨੀਮਤ ਸਭ ਹੀ ਉਤਰੇ। ਤਬ ਖੇਵਟ ਨੇ ਪੁਕਾ
 ਰ ਕੇ ਕਹਾ। ਜੇਹੇ ਭੁਈਅ ਪੁਣੀ ਫ਼ਿਆਕੇ ਕਰ ਕੇ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਆਵਣਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ
 ਜਹਾਜ ਬੇਗ ਹੀ ਆਗੇ ਚਲੇ ਗਾ। ਬਹੁਤ ਵਹੁ ਲੋਕ ਬਰੇਤੀ ਪਰ ਅਪਣੀ ਅਪਣੀ ਫ਼ਿ
 ਆਕਰ ਕੇ ਜਹਾਜ ਵਿਖੇ ਆਏ। ਅਰੁ ਮੁਕਤੇ ਇਸ ਬਾਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਆਇ ਇਸ ਬਿਤੁ
 ਏ। ਬਹੁਤ ਇਸ ਬਰੇਤੀ ਵਿਖੇ ਜੇ ਨਾਨਾ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਫੁਲ ਅਰੁ ਪੀਖੀ ਸਬਦ ਕਰਤੇ ਥੇ।
 । ਅਰੁ ਰੀਠੀ ਨਪਥਰ ਹੁਕੇ ਕੇ ਕਰਭੀ ਬਹੁਤ ਪਛੇ ਹੁਏ ਥੇ। ਸੇ ਕੋਤੇ ਲੋਕ ਇਸੀ ਅਸਚਰ
 ਜਤਾ ਕਉ ਦੇਖਣੇ ਲਾਗੇ। ਪਰੁ ਕਛੁ ਕਢੀ ਲੋਕ ਕੇ ਵਹੁ ਭੀ ਜਹਾਜ ਵਿਖੇ ਆਏ।
 ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਮੁਕਤਾ ਇਸ ਬਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਾ ਭੁਇਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਕਾਚਿਕਰ ਬੈਠੇ। ਬਹੁ
 ਜ ਕੋਤੇ ਲੋਕ ਉਸ ਅਸਚਰ ਜਤਾ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਭੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੁਏ। ਅਰੁ ਰੀਠੀ ਲੇਪ
 ਥਰ ਹੁਕੀ ਆਪੇਟਾ ਬਾਂਧ ਕਰ ਲੇ ਆਏ। ਅਰੁ ਉਸ ਜਹਾਜ ਵਿਖੇ ਕੇ ਕਰਹੁ ਕੇ ਰਾਖਣੇ
 ਕੀਠ ਉਨ ਉਨ ਹਨੇ ਨਪਾਈ ਤਾਤੇ ਵਹੁ ਪੋਟਾ ਸੀਸ ਪਰ ਰਾਖ ਬੈਠੇ। ਬਹੁਤ ਜਬੈ ਏਕ ਦੇ
 ਇਦਿਨ ਬਿਤੀਤ ਭੁਏ। ਤਬ ਕੇ ਕਰਹੁ ਕਾਰੇਗ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਾਇਆ। ਅਰੁ ਉਨ ਹੁਪ
 ਥਰ ਹੁਤੇ ਵਰਗੀ ਧਾਵਣੇ ਲਾਗੀ। ਅਰੁ ਉਨ ਕਉ ਰੁਕੇ ਕਾਮਾਰਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਨਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਬਰੇਤੀ ਖਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁਏ। ਅਰੁ ਪਸਚਾਤਾ ਪਕਰਣੇ ਲਾਗੇ। ਬ
 ਹੁਤ ਕੋਤੇ ਲੋਕ ਉਸ ਬਰੇਤੀ ਕੀ ਅਸਚਰ ਜਤਾ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਵਿਸਮੇ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁ
 ਏ। ਅਰੁ ਪਸਚਾਤਾ ਪਕਰਣੇ ਲਾਗੇ। ਅਰੁ ਉਦਰ ਰਚਨਾ ਕਉ ਦੇਖਤੇ ਜਹਾਜ ਤੇ ਵ
 ਰਗਾਏ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਜਹਾਜ ਭੀ ਆਗੇ ਚਲਤਾ ਰਹਾ। ਅਰੁ ਉਨ ਹੁ ਮੂਰਖ ਹੁਨੇ ਖੇਵਟ
 ਕੀ ਪੁਕਾਰ ਭੀ ਨਾ ਸੁਣੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਤੇ ਉਸ ਬਰੇਤੀ ਵਿਖੇ ਭੂਪ ਆਸ ਕਰ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤਿ ਭੁਏ
 । ਅਰੁ ਕਿਨ ਹੁ ਕਉ ਸਿਧਾਇ ਕਾਨੇ ਮਾਰ ਰਾਗਾ। ਪਰੁ ਵਹੁ ਮਾਨੁ ਖਜੇ ਪ੍ਰਥਮ ਹੀ ਸੀ ਪ੍ਰ
 ਆਏ ਥੇ ਜਹਾਜ ਵਿਖੇ। ਸੇ ਵੇਗਾਗੀ ਪੁਰਖ ਹੁਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਬ

ਰੇਤੇ ਹੀ ਵਿਖੇ ਰਹੇ ਬੇ ਸੋਤ ਮਸੀ ਮਾਨੁ ਖਹੈ ॥ ਜੇ ਉਨ ਹੁਨੇ ਆਪ ਕਉ ਅਰੁ ਭਗਵੰਤ ਕਉ
 ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਕਉ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਉਨ ਹੁਨੇ ਮਾਇਆ ਵਿਖੇ ਬੰਧ
 ਮਾਨ ਕੀਆਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜੋ ਕੁਛ ਕੀਲ ਕਰ ਕੈ ਜਹਾ ਜ ਵਿਖੇ ਆਏ ਬੇ ॥ ਅਰੁ ਜਿਨ
 ਹੁਨੇ ਰੀਰੀ ਲੋਕ ਕਉ ਭਾਇ ਲੀਏ ਬੇ ॥ ਸੇ ਉਹੁ ਹੋਨੇ ਵਿਖਈ ਰਾਜ ਸੀਹੈ ॥ ਸੋ ਜਦ
 ਪਰੁ ਗਵੰਤ ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਕਉ ਮਾਨ ਤੇਹੈ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਭਿਆਨੁ ਹੀ
 ਕਰਤੇ ॥ ਅਰੁ ਜਗਤ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੇ ਸਿਰਣੇ ਕਠਿ ਭਰਉ ਠਾਵਤੇਹੈ ॥ ੪ ॥ ॥ ਅਥ
 ਪਾਂਚਵੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਮਾਇਕਾ ਅਰੁ ਨਿਰਮਾਇਕ ਪਦਾਰਥ ਦੁਕਾਵਰਨ ਨਹੈ ਵੇਰਾ ॥
 ॥ ਤਤੋ ਜਾਣੁ ਤੈ ਜੇ ਤੀਕ ਫੁਮਾਇ ਕੀਨਿਆਈ ਨਿਖੇਧ ਕਹੀਹੈ ॥ ਸੋ ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੇ
 ਇਉਂ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ॥ ਜੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸਭੁ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਨਿਵੇਹੈ ॥ ਕਹੈ
 ਤੇ ਜੋ ਕੇਤੇ ਪਦਾਰਥ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਵਿਖੇ ਮੇਸੇ ਭੀ ਪਾਏ ਜਾਤੇਹੈ ॥ ਜੇ ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹਤੈਹੈ
 ॥ ਜੇ ਸੋ ਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਸੁਭ ਕਰਤ ਤੇਹੈ ॥ ਸੋ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਹੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇਹੈ ॥ ਪ
 ਰੁਮਾਇ ਅਤੇ ਰਹਤੈਹੈ ॥ ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਭੀ ਜੀਵ ਕੇ ਸਿਰੀ ਅਰੁ ਸਹਾਇ ਤਾ ਕਰ
 ਨੇਹਾਰੇਹੈ ॥ ਸੋ ਜਦ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਇਸ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਜਗੁ ਫੁਲੈ ਸੋ ਜੀਵ ਕੇ ਸਾਥਰ
 ਹਤੈਹੈ ॥ ਸੋ ਵਿਦਿਆ ਗੁਣ ਭੀ ਦਇ ਪ੍ਰਕਾਰੈਹੈ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਚਿਦਰੂਪੀ ਰਤਨ ਕੀ ਮ
 ਵਿਭਤਾ ਅਰੁ ਸੁਸੁਤਾ ਪਾਪ ਹੁਕੇ ਭਿਆਨੁ ਕਾਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜੂਸਰਾਗੁ
 ਦੁਰਹਸ ਅਨਿਦੈਹੈ ॥ ਸੋ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਅਰੁ ਚਿਤ ਕੀ ਇਕਾਗਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟਤ
 ਕਰ ਪ੍ਰਗਟਤੈਹੈ ॥ ਸੋ ਇਹ ਸੁਭ ਗੁਣ ਸਤਿਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਤਤੋ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਅਰਦਾਸ
 ਅਰੁ ਭੁਜਨ ਕੋ ਜੇ ਰਹਸੁਹੈ ॥ ਸੋ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹੁਤੇ ਵਸੇ ਖਹੈ ॥ ਪਰੁ ਇਹੁ ਰਹਸੁ ਭੀ
 ਇਸੀ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੈਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹਤੈਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰ
 ਸਿਧਿ ਹੂਆ ਜੇ ਸਭੁ ਹੀ ਨਿਦਨ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਰਸੁ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਉ ਪਾਵਤੈਹੈ ॥
 ਸੋ ਨਿਦੈਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਵੀਚਾਰ ਕਰਦੇ ਖੀ ਮੇਤਉ ਪ੍ਰਣਾਮ ਪਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਸੁਆਦ ਭੀ
 ਸਭੁ ਹੀ ਨਿਦਨ ਹੀ ॥ ਕਹੈ ਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਣਾਮ ਪਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਸੁਆਦ ਭੀ ਵੇਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋਹੈ ॥
 ਸੋ ਜਿਸੁ ਸੁਆਦ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸਰੀਰ ਅਰੁ ਵਿਭੀ ਆਕੀ ਪ੍ਰਸਟਤੈਹੈ ॥ ਸੋ ਨਿਦੈਹੈ ॥
 ਕਹੈ ਤੇ ਜੋ ਮੇਸੇ ਸੁਆਦ ਹੁਕਾਰਿ ਕੈ ਅਚੇਤਤਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮਾਦ ਅਰੁ ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਸਤਿਤਾ
 ਬਢਤੈਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜੂਸਰਾਗੁ ਸੁਖ ਜੇ ਅਹਾਰੁ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਅਰੁ ਇਸ ਬਾਨ ਕਾਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰ
 ਪਤਿ ਹੋਤੈਹੈ ॥ ਸੋ ਜਦ ਪਾਇਹ ਭੀ ਨਾ ਸਵੀਤੈਹੈ ॥ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਨਿਦਨ ਹੀ ॥ ਕਹੈ ਤੇ ਜੋ
 ਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਸੁਭ ਕਰਤ ਤਭੀ ਇਸੀ ਕਰ ਕੈ ਸਿਧ ਹੋਤੇਹੈ ॥ ਤਤੋ ਇਸ ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰ

ਲੋਕਕਾਸੀਗੀਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਪਾਣਹੁਕੀਰੀਖਾਕੋਨਮਿਤਕਰੈ॥ ਅਰੁਸਿਜਮਵਿਖੇ
 ਵਰਤੈ॥ ਤਤੇਜੋਕੋਈਪੁਰਖੁਇਸਸਰੀਰਕੇਸੁਖਕਉਸਿਤੇਖਸਹਿਤਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰੈ॥
 ॥ ਅਰੁਉਸਕੀਮਨਸਾਇਹੁਹੈ॥ ਜਿਮੇਅਚਿਤਹੋਕਾਰਿਗੁਰਗਵੰਤਕਾਰੁਜਨਕਰਉ॥
 ਤਬਉਸਕਉਮਾਇਆਤੇਰਹਤਿਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਸਿਤਜਨਹੁਗੀਕਹਾਹੈ॥ ਜਿਮਾਇ
 ਆਕੇਸਰਬਪਦਾਰਥਨਿਦੇਹੈ॥ ਅਰੁਗੁਰਗਵੰਤਕਾਰੁਜਨਅਰੁਜਿਸੁਪਦਾਰਥਕਰਕੈ
 ਗੁਰਗਵੰਤਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਸੋਪਦਾਰਥਨਿਦੇਹੈ॥ ਅਰੁਗੁਰਗਵੰਤਕਰਣੇਜੋਗਾਹੈ॥ ਤਤੇ
 ਮਾਇਆਕੇਛਲਅਰੁਇਸਕਾਵਿਸਤਰੁਜੋਵਰਨਨਕੀਆਹੈ॥ ਸੋਇਸਕੀਥਵਿ
 ਖੇਇਤਨਹੀਬਧੁਤੁਹੈ॥ ॥ ॥ ॥ ਇਤਿਮਾਇਆਕੀਪਛਾਣਕਾਧਿਆਉਸਿਪੂਰ
 ਨਹੂਆ॥ ॥

੧੯ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਅਥਚਉਥੇਧਿਆਇਵਿਖੇ

ਪਰਲੋਕਕੀਪਛਾਣਵਰਨਨਹੋਵੈਗੀ॥ ਤਤੇਜਾਣੂਜੋਪ੍ਰਥਮੇਜਬਲਗਮਿਤਿ
 ਹੋਏਕਉਨਪਛਾਣੀਐ॥ ਤਬਲਗਪਰਲੋਕਗੀਨਹੀਪਛਾਣਿਅਸਾਤਾ॥ ਅਰੁ
 ਸਿਸਾਰਕੀਜੋਜੀਵਨਚੈਤਨਰੂਪਜੀਵੈਹੈ॥ ਸੋਜਬਲਗਉਸਜੀਵਕਉਨਪਛਾਣੀਐ
 ਤਬਲਗਜੀਵਣੇਕੀਭੀਪਛਾਣਨਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀ॥ ਸੋਜੀਵਕਾਪਛਾਣਨਾਇਹੁਹੈ॥
 ਜੋਅਪੁਣੇਆਪਕਉਪਛਾਣੀਐ॥ ਪਰੁਕਛੁਕਇਸਦੁਚਨਕਾਵਖਿਆਣੁਮੇਨੇਆ
 ਗੋਭੀਵਰਨਨਕੀਆਹੈ॥ ਅਰੁਸਿਤਜਨਾਕੇਵਚਨਾਵਿਖੇਭੀਆਇਆਹੈ॥ ਜਿਇਹ
 ਮਾਨੁਖਦੁਹੁਪਦਾਰਥਹੁਕੇਸਨਬਿਧਤੇਉਤਪਤਿਹੂਆਹੈ॥ ਸੋਏਕਜੀਵੈਹੈ॥ ਅਰੁਦੂ
 ਸਰਾਸਰੀਰਹੈ॥ ਬਹੁੜਸਰੀਰਹੂਪੀਘੋੜਾਹੈ॥ ਅਰੁਜੀਵਰੂਪੀਉਪਰਿਸਵਾਰਹੈ॥
 ॥ ਪਰੁਲੋਕਵਿਖੇਸੁਖੁਅਰੁਦੁਖੁਇਸਜੀਵਕਉਸਰੀਰਕੇਸਨਬਿਧਕਰਿਕੈਭੀਹੋਤਾ
 ਹੈ॥ ਅਰੁਇਹੁਜੀਵਸਰੀਰੁਬਿਨਾਹੀਅਪੁਣੇਆਪੁਕਰਿਕੈਭੀਵਖੀਸੁਖੀਹੋਤਾਹੈ॥
 ॥ ਤਤੇਪ੍ਰਸਿਧਿਹੂਆਜੋਪਰਲੋਕਵਿਖੇਜੀਵਕੀਅਵਸਥਾਕੇਵਲਜੀਵਕੀਭੀਹੋਤੀ
 ਹੈ॥ ਪਰੁਸਰੀਰਕੇਸਾਥਜੋਜੀਵਕੀਅਵਸਥਾਹੈ॥ ਸੋਤਿਸਕਉਅਸਬੁਲਸੁਰਗ
 ਅਰੁਨਰਕਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਅਥਵਦੁਰਗਤਿਅਰੁਸੁਰਗਤਿਭੀਕਹੀਤੀਹੈ॥ ਬਹੁੜ
 ਸਰੀਰਬਿਨਾਭੀਜੀਵਕਉਸੁਖੁਅਰੁਆਨੰਦਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਸੋਤਿਸਕਉਆ
 ਤਮਸੁਰਗਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਸਰੀਰਤੇਰਹਤੇਜੀਵਕਉਦੁਸਟਅਰੁਕਸਟਹੋਤਾਹੈ॥
 ॥ ਸੋਤਿਸਕਨਾਮੁਮਾਨਸੀਨਰਕਹੈ॥ ਪਰੁਜੋਅਸਬੁਲਨਰਕਅਰੁਸੁਰਗਹੈ॥ ਸੋਸਕਉ

ਏਪ੍ਰਗਟਹੀਸਮਝਤਾਹੈ। ਜੈਸੇਸ੍ਵਰਗਵਿਖੇਕਲਪਬਿਛਿਅਰੁਉਤਮਠਲੁਅਰੁਮ
 ਪਸਰਾਉਦਰਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਕੇਖਾਨਅਰੁਪਾਨਆਦਿਕਰੁਗਪਾਏਜਤੇਹੈ। ਬਹੁਤਨ
 ਰਕਵਿਖੇਸਰਪਅਰੁਬਿਛੁਅਰੁਅਗਨਕੇਕੁੰਡਅਰੁਇਤਿਆਦਿਕਅਵਰੁਕੇਤੇਵੁ
 ਖੁਪਾਏਜਤੇਹੈ। ਸੋਇਸਾਵਿਖੇਅਸਥੂਲਨਰਕਅਰੁਸ੍ਵਰਗਕੀਵਰਤਾਧਰਮਸਾਸਤ੍ਰ
 ਸਿਪ੍ਰਸਿਧਹੈ। ਤਤੇਸਭੁਕੇਈਪਛਾਣਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਰਕੈਮੇਨੇਇਸਗੀਬਵਿਖੇਸਿਖੇਪ
 ਕਰਕੈਕਹਾਹੈ। ਅਬਇਸਤੇਆਗੇਮ੍ਰਿਤਹੋਏਕਾਅਰਥਪ੍ਰਗਟਕਰਕੈਕਹਤਾਹੈ। ਬਹੁ
 ਤਮਾਨਸੀਨਰਕਅਰੁਸ੍ਵਰਗਕਾਵਰਨਨਕਰਉਗਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਹਸੁਖਮਨਰਕਅਰੁਸ੍ਵ
 ਰਗਕਉਸਭੁਕੇਈਨਹੀਪਛਾਣਤਾ। ਪਹਇਸਭੇਵਕੇਪਛਾਣਏਕਉਤਮਮਾਰਗਇਹੁ
 ਹੈ। ਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕੋਚਿਤਵਿਖੇਏਕੁਬਾਗੀਹੈ। ਸੇਵੇਵਲੋਕਕੀਚਰਖੁਨੀਤਸਤੀਹੈ।
 ਅਰੁਜੇਕੇਈਇਸਅਨਭਵਰੂਪੀਸੁਖਮਬਾਗੀਹੈ। ਤਿਸਵਿਖੇਦੇਖਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕਉਪਰ
 ਲੋਕਨੀ। ਦੁਰਗਤੀਅਰੁਸ੍ਵਰਗਤਿਭੀਪ੍ਰਗਟਿਰਾਸਆਵਤੀਹੈ। ਅਰੁਸਿਸੇਤੇਰਹਤੋਹ
 ਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਪੁਰੁਖਕਾਵੇਖਣਾਨੁਗਤਿਅਰੁਵਰਨਕਰਕੈਦੇਖਤਾਹੈਪ੍ਰਤਖ
 ਜੈਸੇਵੇਦਕਉਸਗੀਰਕਾਰੇਗੁਅਰੁਅਰੇਗਤਾਂਰਾਸਆਵਤੀਹੈ। ਬਹੁਤਇਉਭੀ
 ਜਾਣਤਾਹੈ। ਜੇਜਬਇਹਰੇਗੀਅਪਥਕਾਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰੇਗਾ। ਤਬਨਾਸਤਾਕਉ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁਜਬਅਪੁਨੇਰੇਗਕਉਪਾਵਕਰੇਗਾ। ਅਰੁਜਬਸਿਜਮ
 ਵਿਖੇਵਰਤੇਗਾ। ਤਬਰੇਗਕੈਦੁਖਤੇਮੁਕਤਿਹੋਵੈਗਾ। ਤੇਸੇਹੀਸਿਤਜਨਹੁਕਉਜੀਵ
 ਕੀਸੁਰਗਤਿਅਰੁਦੁਰਗਤਿਪਰਗਟਰਾਸਤੀਹੈ। ਅਰੁਇਸਵਰਤਾਕਉਭੀਹਸਤਮ
 ਲਾਏਖਤਾਹੈ। ਜੇਭੁਗਵਿਤਕਭੁਜਨਅਰੁਉਸਕੀਪਛਾਣਨੀਵਕੀਉਤਮਗਤਿਕਾਕਾ
 ਰਣਹੈ। ਬਹੁਤਮੁਰਖਤਾਅਰੁਪਾਪਹੁਕਰਿਕੈਇਹਜੀਵਨੀਚਗਤਿਕਉਪਾਵਤਾਹੈ।
 ਸੋਇਹਵਿਦਿਆਅੰਸੀਦਲਿਰੁਹੈ। ਜੇਬਹੁਤੇਪ੍ਰਿਤਭੀਇਸਭੇਦਕਉਨਹੀਸਮਝਤੇ।
 ਅਬਵਾਇਸਪਰਪ੍ਰਤੀਤਨਹੀਕਰਤੇ। ਅਰੁਅਸਥੂਲਨਰਕਅਰੁਸ੍ਵਰਗਾਬਿਨਾਅਵਰ
 ਕਛੁਨਹੀਜਾਣਤੇ। ਅਰੁਪਰਲੋਕਕਉਭੀਸਵਲਮਾਤ੍ਰਹੀਮਾਨਤੇਹੈ। ਤਤੇਮੇਸਾਸਤ੍ਰਹੁ
 ਕੀਜੁਗਤਿਕਰਿਕੈਕਛੁਕਪਰਲੋਕਕਾਅਰੁਬੁਵਰਨਨਕਰਉਗਾ। ਪਰੁਜਿਸਮਾਨ
 ਖਕੀਬੁਧਉਜਲਹੋਵੈ। ਅਰੁਜਿਸਕਾਰਿਦਾਖਿਬਹੁਕੇਵਿਵਾਦਤੇਰਹਤੋਹੈ। ਅਰੁ
 ਦੇਖਾਦੇਖੀਕੇਵਿਰੁਹਤੇਸੁਪ੍ਰਾਅਰੁਨਿਹਕਾਮੁਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕਉਇਸਮਾਰਗਕੀ
 ਬੁਝਰਾਸਆਵੈਗੀ। ਅਰੁਉਸਕੋਚਿਤਵਿਖੇਪਰਲੋਕਕਾਅਰੁਬੁਝਿਰੁਹੋਵੈਗਾ।
 ਕਾਹੇਤੇਜੇਬਹੁਤੇਲੋਕਹੁਕੀਪ੍ਰਤੀਤਪ੍ਰਲੋਕਕੇਜਨਣੇਵਿਖੇਨਿਬਲੁਅਰੁਸਿਸੇਸਿਨੁ

ਗਾਉਹੋਤੀਹੈ॥੧॥ ॥ ਅਬਦੁਸਰੇਸਰਗਵਿਖੇਖਿਤਕਾਵੁਰਨਨਹੋਵੈਗਾ॥ ॥ ਤੁ
 ਤੇਜਾਨੁਤੁਜੇਜਬਤੁਕਉਮਰਦੇਕਾਸਮਾਅਰਬਜਨਦੇਕੀਇਹੁਹੈ॥ ਤਬਵਿਸਪ੍ਰਕਾ
 ਰਸੁਵਣਕਰਾਜੇਇਸਮਾਨਖਵਿਖੇਦੋਪ੍ਰਕਾਰਕੀਚੇਤਨਾਹੈ॥ ਸਿਏਕਪਾਣਚੇਤਨਕ
 ਸੀਤੀਹੈ॥ ਜਿਸਕਰਿਕੈਰਿਦੇਅਸਥਾਨਅਰੁਪਾਣਵਾਇਕੇਸਿਜੇਗਾਸਾਥਸਰਗਅ
 ਰੁਇਫੀਆਸੁਰਜੀਤਹੋਤੀਆਹੈ॥ ਸਿਪਾਣਚੇਤਨਾਪਸੁਅਹੁਅਰੁਮਾਨਖਹੁਵਿਖੇਏ
 ਕਸਮਾਨਹੈ॥ ਬਹੁੜਦੁਸਰੀਚੈਤੀਨਤਾਬੁਧਕਰਹੋਤੀਹੈ॥ ਸਿਕੋਵਲਮਨੁਖਹੀਕਾ
 ਅਧਕਾਰਹੈ॥ ਪਰੁਵਹੁਪਾਣਚੇਤਨਾਜੇਸਰਗਰਕਉਸੁਚੇਤਕਰਤੀਹੈ॥ ਸਿਪਾਣਹੁ
 ਕਾਛੁਰਣਾਰਿਦੇਅਸਥਾਨਸਿਉਹੋਤੀਹੈ॥ ਬਹੁੜਜੇਰਿਦਾਅਸਥਾਨਤਤਹੁਕੇਸੁਖਮ
 ਅੰਸਹੁਕਰਿਰਚਿਆਹੁਆਹੈ॥ ਸਿਤਤਹੁਕੀਅੰਸਵਾਇਪਿਤਕਛਾਵਿਕਹੈ॥ ਪ
 ਰੁਜਬਲਗਾਇਨਕੀਬ੍ਰਿਤਿਸਮਾਨਹੋਤੀਹੈ॥ ਤਬਵਹੁਰਿਦੇਅਸਥਾਨਸੁਖੇਨਰਹ
 ਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਉਸੀਰਿਦੇਅਸਥਾਨਕੀਨਾਨੀਸੀਸਾਅਰੁਜਰਬਅੰਗਹੁਵਿਖੇਪਰਤੀ
 ਆਹੈ॥ ਤਤੇਪਾਣਵਾਇਕੇਸਨਬੇਧਕਰਕੇਸਭਇਫੀਆਸੁਰਜੀਤਹੋਤੀਆਹੈ॥
 ਅਰੁਸਰਗੀਸਰਬਕ੍ਰਿਆਸੁਪੁਹੋਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਜਬਵਹੁਤਤਹੁਕੀਸਮਾਨਬ੍ਰਿਤਿ
 ਸਿਸਵਿਖੇਪਹੁਚਤੀਹੈ॥ ਤਬਨੇੜਾਅਰੁਸੁਵਣਆਵਿਕਇਫੀਆਂਕਉਅਪੁਣੇਅ
 ਪੁਣੇਵਿਖੇਗ੍ਰਹਣਕਰਦੇਕਾਬਲੁਹੋਤਾਹੈ॥ ਜੇਇਸਕਾਵਿਸਦੰਤਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਜੇ
 ਸੇਦੀਪਕਕੇਪ੍ਰਕਾਸਕਰਿਕੈਮੰਦਰਵਿਖੇਚਮਤਕਾਰੁਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਸਰਬਪਦਾ
 ਚਬਭਾਸਣੇਲਾਗਤੇਹੈ॥ ਤੇਸੇਹੀਭਗਵੰਤਕੀਸਤਾਪਾਇਕਰਿਤਤਹੁਕੀਸਮਾਨ
 ਅੰਸਅਰੁਪਾਣਵਾਇਕੇਮਾਰਗਤੇਕਛੁਪਦਲੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਤਬਵਹੁਅੰਗਕ੍ਰਿ
 ਅਤੇਰਹਿਤਸੁਨਹੋਤਾਹੈ॥ ਬਹੁੜਵੈਦਕੀਵਿਦਿਆਪ੍ਰੇਜਨਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਉਸਕਾਉ
 ਪਚਾਰੁਕਰਕੈਪਟਲਕਉਤੁਰਕਰਤੇਹੈ॥ ਤਬਉਸਅੰਗਵਿਖੇਚੈਤੀਨਤਾਛਰਤੀ
 ਹੈ॥ ਅਰੁਅਪੁਣੀਕ੍ਰਿਆਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਤੇਵਹੁਰਿਦੇਅਸਥਾਨਸਰੀ
 ਰਵਿਖੇਦੀਪਕਕੀਨਿਆਈਹੈ॥ ਅਰੁਪਾਣਵਾਇਉਸਕੀਬਾਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਅਹਾ
 ਰਰੁਪੀਤੇਲੁਹੈ॥ ਤਤੇਇਹਵਾਰਤਾਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ॥ ਜੇਤੇਲਾਬਿਨਾਦੀਪਕਬੁੰਨੁਤਾਹੈ
 ॥ ਤੇਸੇਹੀਅਹਾਰਬਿਨਾਪਾਣਰੂਪੀਦੀਪਕਬੁੰਨੁਜਾਤਾਹੈ॥ ਜੇਸੇਅਧਿਕਤੇਲਪਾ
 ਵਣੇਕਰਿਕੈਬਾਤੀਤੇਲਕਉਨਹੀਖੇਚਤੀ॥ ਤਬਭੀਦੀਪਕਸੁਨਹੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਤੇ
 ਸੇਇਹੁਰਿਦਾਅਸਥਾਨਭੀਅਧਿਕਕਾਲਾਬਿਤੀਤਹੁਏਬ੍ਰਿਧਿਅਵਸਥਾਵਿਖੇ
 ਅਹਾਰਕਉਨਹੀਖੇਚਸਕਤਾ॥ ਤਤੇਮ੍ਰਿਤੁਹੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਬਹੁੜਜੇਸੇਤੇਲਅਰੁਬ

ਤੀਹੇਤੇਭੀਅਕਸਮਾਤਵਿਘਨਕਰਕੈਦੀਪਕਬੁਝਨਤਾਹੈ। ਤੈਸੇਹੀਸਸਤਾਦਿਕ
 ਵਿਘਨਹੁਕਰਕੈਭੀਸਰੀਰਕਾਨਾਸੁਹੇਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਪ੍ਰਾਣਵਾਇਕੀਜੇਸਮਾਨਤਾ
 ਹੈ। ਸੋਤਿਸਕੋਸਰੀਰਅਰੁਇਝੀਅਕੀਕ੍ਰਿਆਸਿਧਿਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਜਬਦਾਇਪਿ
 ਤਕਯਕੋਕੋਪਕਰਿਕੈਵਹੁਸਮਾਨਬ੍ਰਿਤਿਨਸਟਹੇਜਾਤੀਹੈ। ਤਬਅਵਸਮੇਵਇਝੀ
 ਅਕੀਕ੍ਰਿਆਉਨਹੇਜਾਤੀਹੈ। ਜੇਸੇਦਰਪਣਵਿਖੇਜਬਉਜਲਤਾਹੋਤੀਹੈ। ਤ
 ਬਉਸਵਿਖੇਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਕੀਮੁਰਤਿਪੜੀਭਾਸਤੀਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਦਰ
 ਪਣਜੀਗਾਲਕਰਿਕੈਮਲੀਨਹੇਜਾਤਾਹੈ। ਤਬਕਿਸੀਪਦਾਰਥਕਾਪ੍ਰਤਿਬਿ
 ਬਨਹੀਭਾਸਤਾ। ਸੋਜੇਸੇਨਿਰਮਲਤਾਈਕੇਨਾਸਹੇਣੇਕਰਿਕੈਕਿਸੀਪਦਾ
 ਰਥਕਾਭਾਨੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਤੈਸੇਪ੍ਰਾਣਹੁਕੀਜੇਸਮਾਨਬ੍ਰਿਤਿਹੈ। ਸੋਤਿਸਕਾਭੀਇ
 ਹਸੁਭਾਵਹੈ। ਜੇਜਬਵਹੁਸਮਾਨਬ੍ਰਿਤਿਵਿਪਰਜੈਹੋਤੀਹੈ। ਤਬਰਿਦਾਅਸ
 ਥਾਨਉਨਹੇਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਝੀਅਾਦਿਕਵਿਵਹਾਰਸਿਧਿਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਸ
 ਰੀਰਕਾਅੰਗੁਜਬਤਿਸਪ੍ਰਾਣਵਾਇਕੇਪ੍ਰਕਾਸਤੇਰਹਿਤਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਉਨਹੇਜਾਤਾ
 ਹੈ। ਅਰਉਨਹੁਏਅੰਗਕਉਮ੍ਰਿਤਿਕਹੀਤਾਹੈ। ਤਤੇਮਰਨੇਕਾਅਰਥਇਹੀ
 ਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਾਣਵਾਇਕੀਸਮਾਨਬ੍ਰਿਤਿਕਾਨਾਸੁਹੇਵਣਾ। ਅਰੁਸਮਾਨਤਕਾਨਾਸੁਕਰ
 ਏਹਾਰਾਜਮਹੈ। ਸੇਵਹੁਭੀਭੁਗਵਿਤਕਉਤਪਤਿਕੀਆਹੂਆਹੈ। ਪਰੁਇਹ
 ਲੋਕਉਸਜਮਕਉਭੀਨਾਮਮਾਤ੍ਰਮਾਨਤੇਹੈ। ਅਰੁਇਸਵਚਨਕਾਖੋਲਣਬ
 ਹੁਤਵਿਸਥਾਰਕਰਹੋਤਾਹੈ। ਪਰੁਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਹੈਜੇਪ੍ਰਾਣਵਾਇਉਨਹੇਵ
 ਏਕਾਨਾਮ੍ਰਿਤਿਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਪ੍ਰਾਣਵਾਇਭੀਸੁਖਮਸਰੀਰਹੈ। ਅਰਬ
 ਇਹੁਜੇਸੁਖਮਅੰਸਕਰਿਕੈਤਤਹੁਕੀਰਚਿਆਹੂਆਹੈ। ਪਰੁਇਸਮਾਨੁਖਵਿ
 ਖੇਜੇਚੈਤੰਨਰੂਪੀਜੀਵਹੈਸੇਪ੍ਰਾਣਚੈਤੰਨਤਾਤੇਭੁਨਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਕੀਨਿਆ
 ਈਨਹੀ। ਅਰੁਅਖੰਡਹੈ। ਅਰੁਭੁਗਵਿਤਕੀਪਛਾਣਕਾਅਸਥਾਨਹੈ। ਸੋਜੇ
 ਸੇਵਹੁਭੁਗਵਿਤਅਖੰਡਰੂਪਹੈ। ਅਰੁਏਕੁਹੈ। ਤੈਸੇਹੀਉਸਕਾਪਛਾਣਣਾਭੀ
 ਅਖੰਡਹੈ। ਜੇਉਸਗਿਆਨਸਰੂਪਕਾਸਮਾਵਣਾਖੰਡਕਾਰੁਸਰੀਰਵਿਖੇਨਹੀਹੋ
 ਸਕਤਾ। ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਅਖੰਡਸਰੂਪਜੀਵਹੀਵਿਖੇਭੁਗਵਿਤਕੀਪਛਾਣਿਹੋ
 ਤੀਹੈ। ਬਹੁਜੀਪਕਕੇਝਿਸਟਤਕੀਰਕੈਤੂ। ਇਸਭੇਦਕਉਪਛਾਣਾਜੇਅਸਥੂ
 ਲਸਰੀਰਦੀਪਕਹੈ। ਅਰੁਰਿਦਾਇਸਥਾਨਇਸਕੀਬਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਪ੍ਰਾਣਰੂਪੀ
 ਅਗਨਿਹੈ। ਅਰੁਚੈਤੰਨਤਰੂਪੀਪ੍ਰਕਾਸਹੈ। ਸੇਇਸਕਾਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਹੈ। ਜੇਸੇ

ਦੀ ਪਕਤੇ ਦੀ ਪਕਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੁਖ ਮਹੇਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣ ਸਕਤ ਤੇ ਚੈਤਨ ਤਾ ਰੂਪੀ
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੁਖ ਮਹੇ। ਅਰੁ ਅੰਸਾ ਅਰੂਪ ਹੋ ਜੇ ਉਸ ਕਉ ਕਿਸੀ ਵਚਨ ਕੀ ਸਿਗਿਆ ਕਾਰਿ
 ਕਹਿ ਆਨ ਹੀ ਜਾਤਾ। ਸਿਜ ਬਤ੍ਰਿ ਸੁਖ ਮਤ ਕੀ ਚਿਰ ਦੇਖ ਹਿਤ ਬਇਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਪਰਵ
 ਛੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਖੀਐ ਜੇ ਦੀ ਪਕਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪਕਕੇ ਨਾਸ
 ਹੋਣੇ ਕਰਿ ਕੋ ਉਸ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭੀ ਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਾਣ ਵਾਇਕੇ ਸੁਨ ਹੁਏ
 ਤਉ ਚੈਤਨ ਤਾ ਕਾ ਨਾਸੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਤਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ ਸਮਝਿ ਆ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ
 । ਜੇ ਸੇ ਦੀ ਪਕਕੀ ਵਸੇ ਖਤਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਚੈਤਨ ਤਾ ਕਰਿ ਕੋ ਸਰੀ
 ਰ ਕੀ ਵਸੇ ਖਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਦੀ ਪਕਕੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਾ ਪ੍ਰੋਜਨ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਦੀ ਪਕਕਾ ਹੋ
 ਵਣਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਦੀ ਪਕਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭੀ ਦੀ ਪਕਕੇ ਆ
 ਸੇ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਕਾ ਆਸਰ ਭੀ ਚੈਤਨੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀ ਨਿਆਈ ਮਹਾਸੂ
 ਖ ਮਹੇ। ਤਬ ਇਸ ਭਾਵ ਕਰਿ ਕੋ ਦੀ ਪਕਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸਿਭ ਵਤਾ ਹੈ। ਅਬ ਇਸ
 ਕਰਿ ਕੋ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁ ਅਜੇ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪੀ ਘੋੜਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਚੈਤਨ ਰੂਪੀ ਸਵਾਰ ਹੈ। ਅਬ
 ਵਾ ਚੈਤਨ ਰੂਪੀ ਜੀਵ ਕੇ ਹਾਥ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਕੀ ਸਮਝਿ ਤਿਨ ਸਟ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ
 ਅਸਭੁ ਲਾਸਰੀ ਰਮਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਚੈਤਨ ਸਤਾ ਅਪੁਣੇ ਆਪ ਵਿਖੇ ਇਸ ਥਿ
 ਤਰਹ ਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਸਵਾਰੁ ਘੋੜੇ ਤੇ ਰਹਿਤੀ ਪਿਆਵਾ ਕਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਵਹੁ
 ਭੀ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘੋੜੇ ਬਿਨਾ ਪਿਆਵਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਸੇ ਘੋੜੇ ਕੇ ਨਾਸ ਹੁਏ ਸਵਾਰ
 ਨਾਸੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਾਸ ਹੁਏ ਜੀਵ ਕਾ ਨਾਸੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਤਤੇ ਇਹ
 ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘੋੜਾ ਅਬ ਵਾਸ ਸਤ੍ਰੇ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਜੀਵ ਕਉ ਦੀਆ ਹੈ। ਸੇ ਭਗਵੰ
 ਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਰੂਪੀ ਸਿਕਾਰ ਕਰਨੇ ਕਉ ਦੀਆ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਿਸੁ ਮਾਨੁ ਖਨੇ ਪਛਾਣ
 ਰੂਪੀ ਸਿਕਾਰ ਖਾਇ ਆ ਹੈ। ਤਬ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਠਾਸੀ ਕਾ ਨਾਸੁ ਹੋਣਾ ਉਸ ਕਉ ਸੁਖੁ ਦ
 ਏ ਕਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰਬ ਇਹੁ ਜੇ ਉਸ ਕੋ ਬੇਝੁ ਠਾਵਣੇ ਤੇ ਛੁਟਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਉਤ
 ਮ ਸੁਖ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਾਰਿਖੀ ਸਰੋਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜ
 ਬ ਸਾਈ ਲੋਕ ਹੁਕਾ ਸਰੀਰ ਜਬ ਛੁਟਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਉਤਮ ਸੁਖ ਕੇ ਅਸ
 ਥਾਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਿਸੁ ਮਾਨੁ ਖ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪਛਾਣਿ ਨ ਹੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਸਰੀਰ ਛੁਟਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਹਾਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਸਿ
 ਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਠਾਸ ਵਹੋ ਜਾਵੇ। ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਕਦਾਚਿ
 ਤ ਸਿਧ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਪਾਸ ਚਾਤਾ ਪੁਅ ਸਿਕਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਇਸ

ਜੀਵਕਉਸਰੀਰਕੇਨਾਸਹੂਏਤੇਦੁਖਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਪ੍ਰਥਮੇਹੀਜਮਮਾਰਗਵਿਖੇਪ
 ਸਚਾਤਾਪਕਰਨੇਲਾਗਤਾਹੈ॥੩॥ ॥ ਅਥਤੀਸਰੇਸਰਗਵਿਖੇਜੀਵਕੀਅ
 ਖੰਡਤਾਵਰਨਨਹੋਵੈਗੀ॥ ॥ ਤਾਤੇਜਾਣੂਤ੍ਰਿਜੇਜਬਕਿਸੀਪੁਰਖਕੇਹਾਬਰੂਜਾਅ
 ਰੂਪਾਵਸੁਕਜਾਤੇਹੈ। ਅਥਵਾਅਰਥਿਗਹਿਜਾਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਪੁਰਖਕੀਚੈਤਨ
 ਭਾਤਉਦੁਰਨਹੀਹੋਤੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਚੈਤਨਰੂਪੀਜੀਵਹਾਬਹੁਅਰੂਪਾਵਤੇਰਹਿਤਹੈ।
 ਅਰੁਜਬਇਹਹਾਥਪਵਭੀਉਸੀਕੇਸਸਤ੍ਰਹੈ। ਪਰਤਉਭੀਇਨਕਾਪ੍ਰੇਰਕਜੀਵਹੈ
 ॥ ਸੋਸੇਸੇਤੇਰਾਅਪਣਾਅਪਹਾਥਅਰੂਪਾਵਹੀਨਹੀ। ਤੇਸੇਹੀਪੇਟਪੀਠਸੀਸਆਦਿਕ
 ਜੇਸਰਬਸਰੀਰਹੈ। ਸੋਇਸਤੇਰੀਤੇਰਾਸਰੀਰਭਿੰਨਹੈ। ਤਾਤੇਪ੍ਰਮਾਣਹੂਆਜੇਜਬ
 ਇਹਸਰੀਰਤੇਰਾਸਰੂਪੀਸੁਨਹੋਜਾਵੈ। ਤਉਭੀਤੇਰੀਚੈਤਨਤਾਅਪੁਣੇਆਪਵਿਖੇਇ
 ਸਥਿਤਰਹਤੀਹੈ। ਅਰੁਸੇਸੇਇਹਹਾਥਰੀਅਪਣੀਕ੍ਰਿਅਤੇਸੁਨਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਉ
 ਸਕਉਮ੍ਰਿਤਕਕਹੀਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਹਾਥਕੀਕ੍ਰਿਆਬਲਕਰਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਬ
 ਲਭੀਪ੍ਰਾਣਚੈਤਨਕੋਪ੍ਰਕਾਸਕਰਿਕੈਤੋਤਾਹੈ। ਸੋਨਕ੍ਰਿਕੇਮਾਰਗਸੇਸਰਬਅੰਗਹੁਕੋ
 ਪਹੁਚਤਾਹੈ। ਪਰੁਜਬਨਕ੍ਰਿਕਾਮਾਰਗੁਰੋਕ੍ਰਿਅਜਾਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਅੰਗਕਉ
 ਪ੍ਰਾਣਹੁਕਾਪ੍ਰਕਾਸੁਨਹੀਪਹੁਚਤਾ। ਅਰੁਬਲਕੀਹੀਣਤਾਕਰਿਕੈਕ੍ਰਿਅਤੇਰਹਿ
 ਤਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਇਹੁਸਰੀਰਭੀਪ੍ਰਾਣਹੁਕੇਸਨਬਿਪਕਰਿਕੈਤੇਰੀਆਗਿਆ
 ਵਿਖੇਵਰਤਤਾਹੈ। ਪਰੁਜਬਪ੍ਰਾਣਹੁਕੀਸਮਾਨਬ੍ਰਿਤਿਦੂਰਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਤਬਸਰੀ
 ਰਕੇਸਰਬਅੰਗਸੁਨਹੋਜਾਤੇਹੈ। ਅਰੁਤੇਰੀਆਗਿਆਮਾਨਣਤੇਰਹਿਤਹੋਤੇਹੈ।
 ਸੋਇਸੀਕਉਮ੍ਰਿਤਿਕਹੀਤਾਹੈ। ਪਰੁਤਉਭੀਤੇਰਾਚੈਤਨਸਰੂਪਾਪੁਣੇਆਪਵਿਖੇ
 ਇਸਥਿਤਰਹਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਕੇਟੀਟਹਲੂਆਤੇਰੀਟਹਲਤੇਹੀਣਹੂਆਤਬ
 ਇਸਕਰਿਕੈਤੇਰਾਤੇਸਾਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰਬਇਹੁਜੇਸਰੀਰਤੇਰਾਟਹਲੂਆਹੈ। ਅਰੁ
 ਤੇਰਾਜੇਅਪੁਣਾਅਪੁਹੈਸੋਇਸਤੇਵਿਲਖਣਹੈ। ਪਰੁਜਬਤੂੰਵੀਚਾਰਕਰਕੈਦੇਖ
 ਹਿਜੇਇਹਤੇਰੇਅੰਗਜੇਸੇਬਾਲਕਅਵਸਥਾਵਿਖੇਬੋ। ਸੋਅਬਤੇਵਹੀਅੰਗਨਹੀ
 ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਵਹੁਅੰਗਸਰੂਪੀਪ੍ਰਣਾਮਕਰਿਕੈਵਿਪਰਜੇਹੂਏਹੈ। ਅਰੁਅਹਾਰਹੁ
 ਕਰਿਕੈਬਿਰਧਹੋਗਾਏਹੈ। ਤਾਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੂਆਜੇਤੇਰਾਸਰੀਰਵਹੁਨਹੀ। ਅਰੁਤੂੰਅ
 ਬਭੀਵਹੀਹੈ। ਇਸਕਰਿਕੈਜੇਤੇਰਾਸਰੂਪਸਰੀਰਹੀਨਹੀ। ਤਾਤੇਤੂੰਸਰੀਰਕੇਨਾਸ
 ਹੋਣੇਕੀਚਿਤਨਾਕਰਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਤੇਰਾਸਰੀਰਦੂਰਹੋਜਾਵੈਗਾ। ਤਉਭੀਤੇਰਾਸਰੂ
 ਪਅਥਿਨਾਸੀਹੈ। ਅਰੁਤੇਰੇਸੁਭਾਵਹੋਪ੍ਰਕਾਰਕੈਹੋਤੇਹੈ। ਸੋਏਕਸੁਭਾਵਸਰੀਰਕੋ

ਸਨ ਬੀਧਸਾਥਿਮਿਲੇ ਪੂਏ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਰੂਪ ਅਰੁ ਰਿਖਾ ਅਰੁ ਨਿਦਾਜੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਸਰੀਰ ਕੇ
ਸਨ ਬੀਧ ਬਿਨਾ ਜਿਧਿਨ ਹੀ ਹੋਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤਿ ਪੂਏ ਇਹ ਸੁਭਾਵ ਸਭ ਹੀ ਦੂਰ
ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰੇ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਹੈ ਅਸੇ ਹੈ। ਜੋ ਤਿਨ ਹੁਵਿਖੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਸਨ ਬੀਧ ਕਛੁ
ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਜੈਸੇ ਰੁਗਾਵਿਤ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਈਸ਼ੁਰ ਜ ਕਾ ਦੇਖਣਾ ਅਰੁ ਉਸ
ਬੁਝਕੀ ਜੈ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੇਵਲ ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਇਹ
ਪਦਾਰਥ ਸਦਾ ਹੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਣਾ ਚਿਤ ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੋਤੇ। ਅਰੁ ਕੁਲੇ ਗੁਣ
ਦੁਕਉ ਜੈ ਅੰਬਿਨਾ ਸੀਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੈ ਕੁਲੇ ਸੁਭਾਵ ਨੀਵ ਕੇ ਸਰ
ਬਦਾ ਸਿਰਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਅਸੀ ਮੂਰਖਤਾ ਅਰੁ ਅਵਿਦਿਅਾ ਜੈ ਹੈ ਸੋ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ ਹੀ
ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਸੁਭਾਵ ਤਾਭੀ ਪਰ ਲੋਕਾਵਿਖੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਕ
ਰ ਕੇ ਜੋ ਇਹੁ ਅਜਾਣਤਾ ਤੇਰੀ ਬੁਧ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰ ਹੁਕੀ ਹੀ ਟਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੰਦ ਭਾਗ ਹੁਕਾਈ
ਜੈ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੈ ਪੁਰਖੁ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਅੰ
ਧ ਹੈ। ਸੋ ਪਰ ਲੋਕਾਵਿਖੇ ਮਹਾਦੁਖੀ ਅਰੁ ਅੰਧ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਲਗਤੁ ਭੂਲੀ ਭਾਂਤ
ਹੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਚੈਤਨਤਾ ਕਉਨ ਪਛਾਣਹਿ। ਤਬ ਲਗਾ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਅਰਥ
ਕਉਨ ਪਛਾਣ ਸਕਹਿਗਾ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੈ ਪ੍ਰਾਣ ਸਕਤਿ ਅਰੁ ਚੈਤਨਤਾ ਵਿਖੇ ਜੋਹੁ ਦੁਹੈ। ਅ
ਰੁ ਇਨ ਕੋ ਜੋ ਆਪਸ ਵਿਖੇ ਸਨ ਬੀਧ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੋ ਪਛਾਣਣੇ ਕਾਰਿ ਕੈ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਅਰੁ ਬੁ
ਧੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ। ੩॥ ਅਥ ਚ ਉਥੇ ਸਰਗਾ ਵਿਖੇ ਪਾਣ ਚੈਤਨ ਅਰੁ ਚੈਤਨ ਕ
ਲਾਕਾ ਤੇ ਦੁਵਰਨ ਨਹੀ ਵੇਗਾ। ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੁ ਇਹੁ ਤੂੰ ਜੈ ਪ੍ਰਾਣ ਚੈਤਨਤਾ ਤੁਹ ਕਾ ਵਿਕਾ
ਰੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਾਇਪਿਤਾ ਅਵਿਕ ਜੋ ਤਤ ਹੁਕੀ ਸੂਖਮ ਅੰਸ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਹੁਕਾਰਿ ਕੇ ਰਚੀ ਪੂ
ਈ ਹੈ। ਬਦੁ ਜਜ ਬਕਛੁ ਵਾਇਪਿਤ ਕਠਕ ਕੋ ਪਾਪ ਸਮੋਹੇਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਕੀ
ਬ੍ਰਿਤਿ ਭੀ ਵਿਪਰਜੈ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਸਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਪ੍ਰਾਣ ਚੈਤਨ
ਭੀ ਸਮਾਨਤਾ ਸੁਭਾਵ ਵਿਖੇ ਰਹ ਰਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਵੇਦ ਕਾ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਤਤ ਪਰਜਾਇ ਹੀ ਹੈ
। ਜੇ ਵਾਇਪਿਤ ਕਠਕੁ ਪਰ ਕੇ ਕੋ ਪਕਉ ਉਪਚਾਰੁ ਕਰ ਕੇ ਸਮਾਨ ਰਾਖਤੇ ਹੈ। ਤਬਾਇ ਸਕ
ਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਚੈਤਨਾ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਚੈਤਨ ਕਲਾਕੀ ਅਗਿਆਨ ਕਉ ਮਾਨਤਾ
ਹੈ। ਬਦੁ ਜਦੁ ਜੈ ਚੈਤਨ ਕਲਾ ਕਹੀ ਹੈ। ਸੋ ਤਤ ਹੁਕੇ ਦੇਸ ਤੇ ਨਹੀ ਉਪਜੀ। ਅਰੁ ਸੂਖਮ ਦੇਸ
ਤੇ ਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁਕੀ ਨਿਅੰਤੀ ਨਿਰਮਲ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਤਤ ਹੁਕੇ ਦੇਸ ਵਿਖੇ
ਉਸ ਕਾ ਆਵਣਾ ਪਰ ਦੇਸੀ ਕੀ ਨਿਅੰਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਅਧਿਭੂਤ ਕਨਹੀ। ਪਰੁ
ਇਸ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕੇ ਆਵਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰੋਜਨਾਇ ਹੁਹੈ। ਜੈ ਪਰ ਲੋਕ ਮਾਰਗ ਕਾ ਤੇ ਸਾਬ

ਨਾਇ ਲੇਵੇ ॥ ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾਹੈ ॥ ਜਿਸੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਪਾਕਰ ਕੇ ਸਰਬਜੀਵ ਹੁ
 ਕਉ ਮਾਰਗਾਇ ਖਾਇ ਆਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਸੁਭ ਮਾਰਗ ਕੀ ਬੁਝ ਪਾਇ ਕਰਿ ਉਸ ਪੰਥ ਵਿਖੇ ਚ
 ਲਤੇ ਹੈ ॥ ਸੋ ਭੁਏ ਅਰੁ ਸੇ ਕਤੇ ਰਹਤ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ਜਿਸੇ ਨੇ ਪ੍ਰਥਵੀ ਆਦਿ ਕਤਤ ਹੁਤੇ ਰਚਿ ਆਹੈ
 ॥ ਬਹੁ ਜਮੇਗੀ ਅੰਸ ਜੇ ਚੈਤਿ ਨ ਕਲਾਹੈ ॥ ਜੇ ਤਿਸ ਕਉ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਸੋਇ
 ਸਕਤਾਤ ਪਰਜਾਇ ਹੁਗੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪ੍ਰਾਣ ਚੇਤਨਾ ਕਉ ਦਿਸ ਬਿਤ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਪ੍ਰਾਣ ਚੇਤਨਾ ਕਉ ਚੈਤਿ ਨ ਕਲਾ ਕੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਣੇ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਨਾਇ ਆਹੈ ॥ ਬ
 ਹੁ ਜੇ ਉਸ ਵਿਖੇ ਚੈਤਿ ਨ ਕਲਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਸੋਇ ਸਕਾਇ ਸੁਤਾਇ ਹੁਏ ॥ ਜੇ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੁੰਦੀ
 ਕਾ ਸਿਖਤਾ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਅਗਨ ਕਉ ਖੇਚਨ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜ
 ਉਸ ਵਿਖੇ ਅਗਨਿ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਕੀ
 ਸਮਾਨ ਬ੍ਰਿਤਿ ਸੋਖ ਤੇ ਕੀਨੀ ਆਈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਚੈਤਿ ਨ ਕਲਾ ਅਗਨਿ ਕੀਨੀ ਆਈ ਹੈ ॥
 ਪਰੁ ਜੇ ਸੇ ਵੇਦ ਕਾ ਵਿਦਿਆ ਕੇ ਵੇਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਕੀ ਸਮਾਨ ਬ੍ਰਿਤਿ ਕਉ ਪਛਾਣਤੇ ਹੈ ॥ ਤਬ
 ਉਸ ਕਾਰਿ ਕੋਹੇਗਾ ਅਰੁ ਕਸਟੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰਤੈ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਚੈਤਿ ਨ ਰੂਪ ਜੇ ਜੀ
 ਵੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕੋ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਬ੍ਰਿਸਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰ ਤਿਸ ਕਉ ਸਿਤ ਜਨ ਪਛਾਣਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਸੁਭਾਵ ਵੇਗਾਗਾ ਅਰੁ ਪੁਰੁਖਾ ਰਬ ਕਰ ਕੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਖਿਜਾਵਾ ਵਿ
 ਖੇ ਸਮਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸ ਸਮਾਨੁ ਖਕਾ ਚਿਤ ਅਰੇਗਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂ ਅਜੇ ਸੇ
 ਆਪ ਕਉ ਪਛਾਣੇ ॥ ਬਿਨਾ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਛਾਣਿ ਨ ਹੀ ਸਕੀਤਾ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜਬਾਰਬ
 ਰੂਪ ਚੈਤਿ ਨ ਕੀ ਪਛਾਣਾ ਬਿਨਾ ਪਰਲੋਕ ਕਉ ਭੀ ਭੁਲੀ ॥ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਨ ਹੀ ਪਛਾਣੁ ਸਕੀਤਾ
 ॥ ਤਾਤੇ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕਾ ਸਫਾਨ ਟਾਗਵੰਤ ਕੇ ਪਛਾਣਣੇ ਕੀ ਭੁਨੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ
 ਕੇ ਪਛਾਣਣੇ ਕੀ ਭੁਨੀ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਪਰਮ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਤ ਕਾ ਮੂਲ ਭੀ ਅਪੁਣਾ ਪਛਾਣਣਾ ਹੈ ॥
 ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੈਨੇ ਅਪੁਣੇ ਆਪੁ ਕਾ ਪਛਾਣਣਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਵਰਨਨ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਪਰੁ
 ਤਉ ਭੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਜੇ ਜਬਾਰਬ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਧ ਨ ਹੀ ਕਹਾ ॥ ਅਰੁ ਸਿਤ
 ਜਨ ਹੁਨੇ ਭੀ ਉਸ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਹਣਾ ਵਰਜਿ ਆਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜੀਵ ਹੁਕੀ ਬ੍ਰਹਿ
 ਉਸ ਗ੍ਰਾਂਥ ਜੇ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮਝਨ ਹੀ ਸਕਤੀ ॥ ਅਰੁ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਸਮਾਨ ਸਮਾਨ ਪਛਾ
 ਣਾ ਅਰੁ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਪਰਲੋਕ ਦੇਖਣਾ ਉਸ ਹੀ ਜਬਾਰਬ ਰੂਪ ਕੋ ਗਿਆਨ ਕਰਹੋਤਾ ਹੈ
 ॥ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਇਹੀ ਪੁਰੁਖਾ ਰਬ ਕਰੁ ਜੇ ਅਭਿ ਆਸ ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਜਬਾਰਬ ਰੂਪ
 ਹੈ ॥ ਉਐ ਆਪੁਣੇ ਅੰਦਰਿ ਦੇਖਹੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਸ ਰੂਪ ਕਾ ਦੇਖਣਾ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਖੇ
 ਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਉਸ ਸਰੂਪ ਕੀ ਵਰਤਾ ਸੁਣਿ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਪਰੁਨ ਚਾਹੈ ॥ ਤਬ ਤੇ ਹੀ

ਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਉਤਰ ਅੰਸਾ ਉਨ ਕਾ ਨਿਬਲ ਹੋਤ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਕਉ ਦੂਰ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ
 ਪ੍ਰਸਨ ਕਰੇ ਜੇ ਕੋ ਕਮਾਨੁ ਖਕਉ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਮਾਨੁ ਖਰਜਨ ਕਰਾਵੇ ਤਬ ਦੁਹਤ ਉਦੇਨ
 ਹੁਸਰੀ ਰਹੁ ਕੇ ਅੰਗਾਇ ਕਠੇ ਹੀ ਹੋਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਬਹੁੜ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਹੋਇ ਜੀਵੁ ਕਉ ਏਕ
 ਹੀ ਸਰੀਰ ਕਿਉ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਜਬ ਕੋਈ ਅੰਗ ਹੀ ਟਪੁਰੁ ਖੁਹੇਵੈ ਅਰੁ ਦੁਹਤ ਜ
 ਨ ਕਰੇ ਤਬ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਉਸਤੁ ਜਨ ਕੇ ਫਲ ਕਉ ਅੰਗ ਹੀ ਟਕਰੇ ਗਤਾ ਹੈ ਕੋ ਅੰ
 ਗ ਹੁਸਿ ਜੁਗਤਿ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਬ ਕਹੀ ਅੰਜੇ ਦੁਪੁਰੁ ਖੁਪੁਨ ਕੇ ਫਲ ਕਉ ਅੰਗ ਹੀ ਟ
 ਹੋਇ ਕਰੇ ਗਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸੂਰਗ ਵਿਖੇ ਤਉ ਅੰਗ ਹੀ ਟਹੀਨ ਹੀ ਕੋਈ ਹੋਤਾ ਬਹੁੜ ਜਬ ਕ
 ਹੋ ਜੇ ਅੰਗ ਹੁਸਿ ਜੁਗਤਿ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਕਹੀ ਅੰਜੇ ਰੁਜਨ ਅਰੁ ਸੁਭ ਕਰਤ ਤਵਿ
 ਖੇਤ ਉਹਿ ਅੰਗ ਉਸ ਮਾਨੁ ਖਕੇ ਸਾਥਨ ਬੋ ਤਉ ਫਲ ਕੇ ਭੋਗਣ ਵਿਖੇ ਕਿਉ ਕਰ ਸੰਗੀ
 ਹੂ ਅੰਜੇ ਅੰਸੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰੇ ਕੋ ਉਨ ਕਉ ਉਤਰੁ ਮੰਦ ਅਰੁ ਨਿਬਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ
 ਸੇ ਸੇ ਕਉ ਦੂਰ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੂ ਅੰਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਅਵਸਥੇ ਹੋਇ ਸ
 ਜੀਵ ਕਉ ਪੁਰਬ ਹੀ ਸਰੀਰ ਕੀ ਅਪੇਛਾ ਨਹੀ ਰਹਿਤੀ ਅਰੁ ਜਿਨ ਹੁਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿ
 ਆ ਹੈ ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਕਉ ਉਹੀ ਸਰੀਰ ਫਿਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਕਾਰਣ ਇ
 ਹੋ ਹੈ ਜੇ ਉਨ ਹੁਨੇ ਅਪੁਣਾ ਅਪੁਸਰੀ ਰੁਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਤੇ ਦੁਹ ਅੰਸੇ ਹੀ ਸਮਝਤੇ ਹੈ ਜੇ
 ਸਰੀਰ ਕੇ ਅਵਰ ਹੋਣੇ ਕਰ ਕੇ ਜੀਵੁ ਭੀ ਅਵਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਦੁਚਨ ਕਾ ਮੂਲ ਹੀ
 ਮਿਥਿ ਆ ਹੈ ਕਾ ਹੋਤੇ ਜੇ ਸਰੀਰ ਭਿਨ ਹੋ ਅਰੁ ਜੀਵੁ ਭਿਨ ਹੋ ॥੪॥ ਅਥ ਪਾਰਵੇਸ
 ਰਗਾ ਵਿਖੇ ਪੁਰਬ ਪਛਕਾ ਨਿਰਵਰਤ ਕਰਨਾ ਬਰਨਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ਬਹੁੜ ਜਬ ਤਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕ
 ਰ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਹਿ ਜੇ ਕੋਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੁਕੇ ਮਤ ਵਿਖੇ ਹੋਈ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੇ ਜਬ ਇ
 ਸ ਜੀਵ ਕਾ ਸਰੀਰ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਜੀ
 ਵ ਕਉ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰ ਕੇ ਸਰੀਰ ਪਹਿਰਾਵੇ ਤੇ ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਦੁਚਨ ਕੇ ਸਾਥ ਇਸ ਕਾ ਵਿਰੁਧ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਤੇ ਦੋਨ ਦੁਚਨ ਦੁਵਿਖੇ ਕਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੀ ਅੰਜੇ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤਰਾਇ ਹੋ ਹੈ
 ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਨੁ ਖਕਿ ਸੀ ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਕੇ ਕਹੇ ਪਰ ਭੁਟ ਕਤਾ ਹੈ ਜੇ ਅੰਧ ਕਹੀ ਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਿ
 ਨ ਹੁਨੇ ਇਹੀ ਨਿਸਚਾ ਕੀ ਆ ਹੈ ਜੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਣੇ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੀਵੁ ਭੀ ਨਾਸਤਾ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ
 ਜੇ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਅਪਣੇ ਬੂਝ ਕਰਿ ਕੈ ਭੀਨ ਹੀ ਅਰੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਬਿਦਿ ਆ ਕਰ ਕੇ ਭੀ
 ਨ ਹੀ ਕਾ ਹੋਤੇ ਜੇ ਜਬ ਉਨ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਬੂਝ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖ
 ਤੇ ਹੈ ਜੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਮਰਣੇ ਕਰ ਕੇ ਜੀਵ ਕਾ ਨਾਸੁ ਨ ਹੋਤਾ ਅਰੁ ਜਬ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੁਕੀ ਵਿਦਿ
 ਅਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਤੇ ਤਉ ਭੀ ਭੁਗਵਿਤ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਦੁਚਨ ਹੁਕਉ ਪੜਕਾਰਿ ਸਮ

ਸੁਲੇਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਜੀਵ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਾਸ ਹੁਏ ਤੇ ਜੀਵ ਅਪੁਣੇ
 ਆਪ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਰਹਤ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਵਚਨ ਹੁਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸਿ
 ਧਿ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਭੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਏਕ ਭਾਗੀ ਠਹੈ। ਅਰੁ ਏਕ ਭ
 ਗਵਾਨ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਭਾਗਵਾਨ ਜੀਵ ਹੈ। ਸਿਬ ਭਾਈ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰੂਪ
 ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਨ ਹੁਨੇ ਮੇਰਾ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਅਪੁਣੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਤਿ
 ਆਗੁ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਮ੍ਰਿਤ ਹੂ ਅਨ ਜਾਣਹਾ। ਅਰੁ ਵਹੁਏ ਤਮ ਪੁਰਖੁ ਮੇਰੀ ਬ
 ਖਸੀਸ ਪਾਇ ਕਰਿ ਸਰਬ ਦਾ ਅਨੰਦ ਵਿਖੇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਬਹੁ ਜੇ ਮਨ ਮੁਖ ਜੀਵ ਭਾਗ
 ਹੀ ਠਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਭੀ ਨਾ ਸੁਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਲੜਾਈ
 ਵਿਖੇ ਏਕ ਵਾਰ ਬਹੁਤੇ ਮਨ ਮੁਖ ਮ੍ਰਿਤ ਹੂਏ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਜੀਤ ਭਈ। ਤਬ ਮ੍ਰਿਤ
 ਹੂਏ ਪੁਰਖ ਹੁਕਉ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਸ਼ਕ ਉਭਰਾਵੇ ਤ
 ਕੀਆ ਗਿਆ ਹੂਈ ਥੀ। ਜੇ ਤੇਰੀ ਜੀਤ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਤਉ ਮੇਰੇ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਪ੍ਰਤ
 ਖ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਤਾਮਸੀ
 ਮਨੁਖ ਹੁਕਉ ਤੇਰਾ ਅਰੁ ਕਸਟ ਵੇਵਉਗਾ। ਸੋ ਉਸਦੁਖ ਕਉ ਤੁਮ ਹੁਨੇ ਭੀ ਪਾਇ ਅਹੈ
 ਕਿਨਹੀ ਪਾਇਆ। ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਸਾਥ ਜੇ ਲੋਕ ਬੋਲੇ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ। ਜੇ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤ
 ਕਾਮਾਟੀ ਕੀਨਿਆਈ ਹੈ। ਤੁਮ ਇਨ ਕੇ ਸਾਥ ਵਚਨ ਕਿਉ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕ
 ਹਾ। ਜੇ ਜਿਸ ਸਾਂਈ ਕੀਸ ਮੁਖ ਭਾਵੇ ਖੇ ਮੇਰਾ ਧੀਨ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ਕਰਕਹਿ
 ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤ ਹੂਏ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਵਚਨ ਹੁਕਉ ਤੁਮ ਸਿਉ ਵਸੇ ਖਸੁਨਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ
 ਇਨ ਕਉ ਉਤਰ ਦੇਵਣੇ ਕੀਆ ਗਿਆ ਨਹੀ। ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੂਆ ਜੇ ਜੀਵ ਕਾ ਮਰਣਾ
 ਤਉ ਧਰਮ ਸਾਸਤਾ ਵਿਖੇ ਭੀ ਨਹੀ ਕਹਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪ੍ਰਤ ਪ੍ਰਜਾ ਕੇ ਨਾਮਿਤ ਸਾਧ ਅਰੁ ਦਾਨ
 ਆਦਿ ਕੇ ਕਰਵੀ ਵਕਹੈ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਕਰਿ ਕੈਸਾ ਠਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜੀਵ ਕਾ ਨਾਸੁਨ
 ਹੋਤਾ। ਪਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਰਮ ਸਾਸਤਾ ਵਿਖੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇ ਕਰਕੈ ਜੀਵ
 ਕਾ ਸਰੀਰੁ ਅਰੁ ਅਸਥਾਨ ਪੁਣਾ ਮਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੇ ਸਰੀਰ ਭੀ ਅਉਰ
 ਪਹਿਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਬਿਤਰੀ ਅਵਰ ਇਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਪੁਨਿ ਵਾਨ
 ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਸੁਰਗ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪਾਪੀ ਮਨੁਖ ਹੈ। ਸੋ ਨਰਕ ਹੁਕੇ ਦੁਖ ਕਉ ਭੀ
 ਚਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਤੂੰ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਜਾਣਾ। ਜੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਨਾਸਤ ਕਰਕੈ
 ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਅਰੁ ਸੁਰਗ ਵਹੁਕਾਨਾ ਸੁਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰੁ ਇਹੀ ਆ ਅਰੁ ਸਰੀਰੁ ਕਾ ਵਿਵਹਾਰ
 ਰੁਸ਼ ਬਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਏਕ ਲਾਹੀ ਰਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ

ਘੋੜੇ ਕੋ ਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਸਵਾਰਨ ਹੀ ਮਰਤਾ ਪਰਤਉ ਭੀ ਪਿਆ ਦਾਹੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਉ
 ਸਕੇ ਅਪਣਾ ਸੁਰਾਵ ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਆ ਜੋ ਨਿਉ ਕੀ ਤਿਉ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੋ ਹੀ ਸਰੀਰ ਰੂ
 ਪੀ ਘੋੜਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਤੁ ਇਸ ਪਰਸਵਾਰ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਨਸਤਾ ਕਰਕੇ ਤੇ ਰਾਜਾ ਸੁ
 ਨ ਹੀ ਰੋਤਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਤੇ ਰਾਸਰੀਰ ਸਰੂਪ ਤੇ ਭੁੰਨੇ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਨਿਨਹੁ ਪੁਰਖ
 ਹੁਨੇ ਸਰੀਰ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕਉ ਵਿਸਮਰਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਆਪ ਚੇਤਨ ਸਰੂਪ ਵਿ
 ਖੇ ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੁੰਦੇ ॥ ਅਰੁ ਤੁ ਜਨ ਕੀ ਇਕਤਤਾ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੁੰਦੇ ॥ ਸੋ ਤਿ
 ਨ ਕਉ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਪਰਤਖਭਾਸ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕਾ ਕਾਰਣ ਇਹੁ ਹੈ
 ॥ ਜੇ ਜਦ ਪਉਨ ਕੇ ਪਾਣ ਹੁਕੀ ਸਮਾਨ ਬ੍ਰਿਤਿ ਵਿਪਰਜੈਨ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ॥ ਪਰਚਿਤ ਕੇ ਇਸ ਬਿ
 ਤੇ ਏਕਰਕੇ ਪਾਣ ਚੇਤਨ ਭੀ ਹਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਵਰਸਨ ਕਉ ਵਹੁ ਪੁਤਖ ਦੇ
 ਖਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਇਸੀ ਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤ ਨ ਹੀ ਰੋਤੀ ॥ ਇ
 ਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਉਨ ਕਉ ਜੀਵਤ ਮ੍ਰਿਤ ਕ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਜੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕ ਹੁੰਦੇ ਪੁਰ
 ਖ ਕਉ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਪੁਤਖਭਾਸਤੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਜਾਗ੍ਰਤ ਹੀ ਵਿਖੇ ਉਸ ਅ
 ਵਸਥਾ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਇਕਤਤਾ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਮਰੂਪ ਸੁਰਗ ਕਉ ਦੇਖਤੈ
 ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਅਰੁ ਆਨੰਦ ਉਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਅਕਸਮਾ ਤਕ
 ਰਿਕੈ ਨਰਕ ਕਉ ਦੇਖਤੈ ॥ ਤਬ ਜਾਗ੍ਰਤ ਵਿਖੇ ਉਨ ਕਉ ਭ੍ਰੰ ਅਰੁ ਸੁਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥
 ਤੇ ਜੇ ਕੁਛ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਉਨ ਕਉ ਸਿਮਰਨ ਵਿਖੇ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਾਗ੍ਰਤ ਵਿ
 ਖੇ ਉਸ ਕਾ ਵਰਨਨ ਕਰਕੇ ਬਤਾਇ ਦੇਤੈ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਇਕਤਤਾ ਵਿਖੇ ਜੇ ਸਾ ਸਿਕਲ
 ਪਉਨ ਕੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਫੁਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਤਿਸ੍ਰਾਂਤ ਮਾਤ੍ਰ ਉਸ ਕਾ
 ਵਰਨਨ ਭੀ ਕਰਤੈ ॥ ਜੇ ਏਕਸਮੇ ਮੁਨੀ ਸਰਭੀ ਕੁਜਨ ਕੀ ਸਮਾਧ ਵਿਖੇ ਬੈਠੇ ॥ ਤਬ
 ਉਨ ਹੁਨੇ ਅਪੁਣੇ ਹਾਥ ਕਉ ਉਚਾ ਕਰਕੇ ਖੋਲੀਆ ॥ ਬਹੁ ਫਲੇ ਕਹੁਨੇ ਪੂਛਿਆ ਜੇ
 ਜੀਤੁ ਮਹੁਨੇ ਹਾਥ ਕਿਸਨ ਮਿਤ ਪਸਾਰਿਆ ॥ ਤਬ ਮੁਨੀ ਸੁਰੇਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਸੁਰਗ ਕੇ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕਉ ਮੇਨੇ ਦੇਖਿਆ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਮੇਨੇ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਲਿਆਵਣੇ ਕੀ ਮ
 ਨ ਸਾ ਕਰੀ ਥੀ ॥ ਪਰਸੀ ਪ੍ਰਹੀ ਵਹੁ ਫਲੁ ਫੁਪਨ ਹੋਗਾ ॥ ਇਆ ਤੇ ਤੇ ਭ੍ਰੰ ਐਸਾ ਉਨ ਮਾ
 ਨ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਨਾ ਕਰੁ ਜੇ ਵਹੁ ਫਲੁ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਸਮਰਥਨ ਹੁਆ ॥ ਸੋ ਅੰਸੇ ਜਨ
 ਨ ਅੰਸੇ ਗਾਹੇ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸੁਖ ਮਦੇ ਸਕਾ ਫਲੁ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਵ
 ਤਾ ਹੀ ਨਹੀ ॥ ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੈ ਜੇ ਅਪਿਭੂਤ ਕਨਗਤ ਅੰਸੁ ਭੂਲ ਅਰੁ ਇਹ ਜਨੁ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥
 ਅਰੁ ਇਸ ਵਚਨ ਕੇ ਭੇਦ ਕਾ ਖੋਲਣਾ ਭੀ ਬਹੁਤ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਹੇਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਤੇ ਰਾਖੇ

ਜਨਭੀ ਇਸਾਵਿਖੇ ਕਛੁਨਹੀ ਪਰੁ ਕੇਤੇ ਵਿਦਿਆਵਾਨਭੀ ਇਸੀ ਸਿਸੇ ਵਿਖੇ ਭੂਬਗਏ
 ਹੈ॥ ਅਰੁ ਕਹਤੇ ਹੈ॥ ਜੇਵੁ ਅਮ੍ਰਿਤ ਭਲੁ ਕੇਸਾਥਾ ਅਰੁ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਿਉ ਕਰਦੀ ਖਆਥਾ
 ॥ ਸੇ ਅੰਧੇ ਸੇਹੀ ਪ੍ਰਸਨਹੁ ਅਰੁ ਉਤਰਹੁ ਕਰਕੇ ਇਸਾਵਿਖੇ ਪੜ੍ਹੇ ਵਿਦਾ ਦਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਅ
 ਪੁਣੇ ਕਲਿਆਣ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁਨਹੀ ਕਰਤੇ॥ ਬਹੁਕੁ ਅਪੁਣੀ ਵਿਦਿਆ
 ਪਰਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਤੇ ਮਹਾ ਪੂਰ੍ਵ ਹੈ॥ ਸੇ ਇਸਕਾਤਾਤ ਪਰਜਾਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਿਤਜਨ ਪ
 ਰਲੋ ਕਕਉ ਅਪੁਣੇ ਰਿਵੇਕੀ ਵਿਸਾਵਿ ਕਰਿ ਦੇਖਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਨਕਾ ਦੇਖਣਾ ਕਿਸੀ ਕੇ
 ਵਚਨ ਅਰੁ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿਨਹੀ ਹੋਤਾ॥ ਤਾਤੇ ਵਹੁ ਇਸਜਗਤੁ ਕੀ ਬਿਤਿ ਕਉ ਤਿਆਗ
 ਕਰਿ ਦੇਤੇ ਨਦੇਸਾਵਿਖੇ ਜਾਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਪਰਲੋ ਕਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਤੇ ਹੈ॥ ਸੇ ਪਰਲੋ ਕਕਾ
 ਦੇਖਣਾ ਭੀ ਸਿਤਜਨਹੁ ਕੇ ਬਲੁ ਕਾਏ ਕੁ ਅੰਗ ਹੈ॥ ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂਆ ਜੇ ਪਰਲੋ ਕਕੀ
 ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਦੇਖ ਸਕੀ ਤੀ ਹੈ॥ ਸੇ ਦੇ ਕਾਏ ਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਾਣਨ ਬਚੇ ਤਨਾ ਕੇਨ
 ਸਹੇਣੇ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਅੰਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਤਉ ਭੀ ਇਹ ਭੀ ਇਹ ਜੀਵ ਪਰਲੋ ਕਉ ਪ੍ਰਤ
 ਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਵਿਹੁ ਹੈ॥ ਜੇਨ ਬਹੁ ਜਨ ਕੀ ਇਕਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਾਣਹੁ ਕੀ
 ਬਿਤਿ ਠਹਿਰ ਜਾਤੀ ਹੈ॥ ਤਬ ਸਮਾਧ ਕੇ ਬਲ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਲੋ ਕਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ॥
 ॥ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਆਵਿਖੇ ਪ੍ਰਲੋ ਕਕਾ ਦੇਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ॥ ਜੇ ਸੇ ਚਉਦ
 ਸ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੇ ਕਗਾਈ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਸਮਾਵਤੇ॥ ਤੈ ਸੇਹੀ ਅਤਮ ਸੂਰਗ ਕੀ ਏਕ
 ਗਾਈ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਸਮਾਇ ਸਕਤੀ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਸੁਵਣ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਿ
 ਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਰੂਪ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਖ ਸਕਤੀ॥ ਤੈ ਸੇਹੀ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਚੇਤੀ
 ਨਦੇਸਕੀ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਖ ਸਕਤੀ॥ ਤਾਤੇ ਸੁਖਮ ਦੇ ਸਕਉ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਆ
 ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਭੀ ਸੁਖਮ ਹੈ॥ ੫॥ ॥ ਅਥ ਛਰਵੇ ਸਰਗਾ ਵਿਖੇ ਜਮ ਮਾਰਗ ਕਾ ਕਸ
 ਟਵਰਨ ਨਹੀ ਵੈਗਾ॥ ॥ ਤਾਂਤੇ ਜਾਣਤੈ ਜੇਨ ਮਮਾਰਗ ਕਾ ਕਸਟ ਭੀ ਦੇਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ
 ਹੈ॥ ਤੁਸਕਉ ਪਛਾਣਿਆ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਵਹੁ ਕਸਟ ਕੈ ਸੇਵੇ ਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ॥
 ॥ ਸੇ ਦੇ ਕਦੁ ਖੁਜੀ ਵਕਉ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸਾਥ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਦੁਖ ਕੇ ਵਲ ਜੀ
 ਵਹੀ ਕਉ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਬਹੁਕੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਜੇ ਦੁਖ ਹੈ ਸੇ ਸਭ ਕੇਈ ਜਾਨਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਜੀ
 ਵ ਕੇ ਦੁਖ ਕਉ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪਛਾਣਤਾ॥ ਪਰੁ ਜਿਸਨੇ ਅਪੁਣੇ ਆਪ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਹੂਆ
 ਹੈ॥ ਸੇ ਜੀਵ ਕੇ ਦੁਖ ਕਉ ਵਹੀ ਪ੍ਰਤਖ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਅਪੁਣੇ ਹੋਣ
 ਸਰੀਰ ਕੇ ਆਖੈ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ॥ ਅਰੁ ਅੰਧੇ ਭੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਾਸ ਹੂਏ ਮੇ
 ਰਾਨਾ ਸੁਨਹੀ ਹੋਤਾ॥ ਅਰੁ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਭੀ ਸਰੀਰ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੋ ਜਾ

ਵੈਗਾ ਅਰੁ ਮੇਸੇਹੀਧਨੁ ਅਰੁ ਪੁਤ੍ਰਾ ਵਿਕਸਨ ਬੀਧੀ ਅਰੁ ਸਰਬ ਸਮਿਗੀ ਅਰੁ ਸੁ
 ਦਰਟਹ ਲੁਏ ਅਰੁ ਪਸੁ ਅਰੁ ਇਸਟੀਮਤੁ ਅਰੁ ਧਰਤੀ ਅਕਾਸ ਆਦਿ ਕੋ ਜੇ ਪਦਾਰ
 ਥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਹੁ ਕਰ ਗ੍ਰਹ ਟਕਰ ਸਕੀਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਸਰੁਹੀ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ
 ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਥਾ ਅਪੁਣਾ ਆਪੁ ਅਸਥੂ ਲਤਾਵੇ ਖੇਬੀਧ ਮਾਨਕੀ ਆਹੈ। ਸੋ ਇਨ
 ਕੋ ਵਿਜੇਗ ਕਰਿ ਕੈਨਿ ਰਸਿ ਦੇਹ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕਾਰਿ ਦਾਸਰ
 ਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੁਗਵਿਤ ਬਿਨਾ ਉਸਕੀ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਨ
 ਹੀ। ਤਬ ਮ੍ਰਿਤਿ ਕੇ ਸਮੇ ਉਸਕ ਉਦੁਖ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਅਨਿਦਕ
 ਉਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤ੍ਰਿਕੁ ਹੁਈ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਜਿਸ ਕੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਭੁਜਨ ਕਾਰਹਿ ਸੁਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਥਾ ਅ
 ਪੁਣਾ ਆਪੁ ਜਿਸਨੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਕੀ ਓਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰ
 ਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੁ ਉਦਿ ਰਸ ਜਾਣ ਕਾਰਿ ਅਸਕਤਿ ਨ ਹੀ ਹੁਆ। ਤਬ ਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਮੇ ਵ
 ਹੁ ਪੁਰਖ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੁ ਉਪਹੁਚਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਨਹੁ ਪਦਾਰਥ ਹੁ
 ਕਾਰਿ ਕੈ ਚਿਤ ਕਉ ਵਿਖੇ ਪਤਾ ਹੋਤੀ ਬੀ ਸੋ ਸਰੁਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਪਰਮ ਸੁਖ
 ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਅਬਤੁ ਇਸ ਦਾਰਤ ਕਉ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਿ ਕੈ ਦੇਖਾ ਜੇ ਇਸ
 ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕਉ ਨਾ ਸਹੂਣੇ ਤੇ ਭੀ ਆਪ ਕਉ ਅਬਿਨਾਸੀ ਜਾਣਿਆ। ਅਰੁ ਇ
 ਉਭੀ ਜਾਣੇ ਜੇ ਸਰਬ ਥਾ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਹੈ।
 ਤਬ ਉਸਕ ਉਮਾਇ ਆਕੀ ਸਮਗੀ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕਾ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸਾ ਵਿ
 ਖੇ ਸਿਸਾਨ ਹੀ ਗਹਿਤਾ ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਸਭੁਹੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵਹਿਗੇ।
 ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਮੁਝ ਕਉ ਇਕੋ ਵਿਜੇਗ ਕਰ ਕੈ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ। ਇ
 ਸੀ ਪਰਮੁਨੀ ਸੋਰੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਕਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ।
 ਸੋ ਤਿਸ ਕੋ ਵਿਜੇਗ ਕਰਿ ਕੈ ਅਵਸਮੇਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਸ ਪੁਰੁ
 ਰਜਾਣੇ ਜੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਵ ਲਭੁਗਵਿਤ ਸਾਥ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰਬ ਪ
 ਦਾਰਥ ਹੁਕੁ ਉਪੁਣਾ ਸੁਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਕੀ ਰਖਿ ਆਕਰਖਾਨ
 ਪਾਨ ਆਦਿ ਕਵਿ ਵਹਾਰ ਸੀਜ ਮਸਾਥ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਜਾ
 ਣਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਨਾ ਸਹੂਆ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰ
 ਥ ਦੂਰ ਭੁਏ। ਤਬ ਮੇਰਾ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੁ ਉਪਾਇ ਕਰਿ ਸੁਖੀ ਹੋਵਉਗਾ। ਤਾ
 ਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਇਸ ਦੁਰਨ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਜਮ ਮਾਰਗ ਕੇ

ਕਸਟ ਕਉ ਨਿਰਸੇਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਜੇਵੇਂ ਗਾਗੀ ਪੁਰਖੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕਰ
 ਕੈ ਸੁਖ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਵਿਖਣੀ ਜੀਵਾ ਵਿਖਾ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕਰਿ ਕੈ
 ਅੰਧਿਕੁ ਦੁਖੀ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਤਬ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਦੁਖ ਨ ਕਾ ਅਰਥ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੁਅੰਜੇ
 ਇਹ ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਮੁਖ ਕਉ ਸੁਰਗ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਾਗਿਆ ਜੀ ਜਨ ਮਾਇਆ ਕ
 ਉਕੁੰਭੀ ਨਰ ਕਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਵਿਜੇਗ ਮਨੁ ਮੁਖ ਕਉ ਨਰ ਕਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਵੇਰਾਗੀ ਪੁਰਖ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ॥ ੬॥ ॥ ਅਥ ਸਾਤਵੇ ਸਰਗਾ ਵਿਖੇ ਮਾਇ
 ਆ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕੇ ਦੁਖ ਕਾ ਭੇਦ ਵਰਨਨ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਤੇ ਜਾਣਤਾ ਜੇ ਜਬ ਤੇਨੇ ਮਾਰਗ
 ਕੇ ਕਸਟ ਕਉ ਪਛਾਣਿਆ ਜੇ ਇਸ ਦੁਖ ਕਾ ਕਾਰਣ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ। ਤਬ
 ਐਸੇ ਗ੍ਰੀਜਾਣ ਜੇ ਇਹ ਦੁਖ ਸਰਬ ਜੀਵੁ ਕਉ ਏਕ ਸਮਾਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਕਿਸੀ ਕਉ
 ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਉ ਅਲਪ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇਤੀ ਕਛੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਸ ਮਾਨੁਖ
 ਕੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਭੋਗ ਹੁਸਾਥਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੇਤਾ ਹੀ ਦੁਖ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜਿਸ
 ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾਥ ਏਕ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਕੇ ਪਾਸਿ ਬਹੁਤ ਸ
 ਮਿਗੀ ਹੁਲਾਏ। ਅਰੁ ਪਸੁ ਅਰੁ ਮਾਨੁਖ ਆਦਿ ਕਸਰ ਬਪਦਾਰਥ ਹੋਵਹਿ। ਤਬ
 ਐਸੇ ਸਿਪਦਾਰਥ ਏਕ ਹੋਰੇ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਦੁਖੁ ਅਲਪ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਕਿਸੀ
 ਪੁਰਖ ਕਾ ਏਕ ਘੋੜਾ ਹਿਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਕੇ ਦਸ ਘੋੜੇ ਤਸ
 ਕਰ ਲੇਜਾਵਹਿ। ਤਬ ਜਿਸ ਕਾ ਏਕ ਘੋੜਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸੇਤਿ ਸਕਉ ਦਸ ਘੋੜੇ ਜਾਵ
 ਏ ਹਾਰੇ ਤੇ ਦੁਖੁ ਅਲਪ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਆਪਾਨੁ ਰੰਗ ਕਰ ਕੇ
 ਰਾਜਾ ਹਿਰ ਲੇਵੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸਾਰਾ ਪਨੁ ਹਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਸੇ ਅਧਿਕ ਦੁਖ ਕਉ
 ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਾ ਸਰਬ ਪਨੁ ਭੀ ਹਿਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਰੁ ਇਸ ਤ੍ਰੀਪਤ੍ਰਾ ਦਿ ਕ
 ਸਰਬ ਸਨ ਬੀਧੀ ਮਾਰੇ ਜਾਵਹਿ। ਬਹੁਤ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਆਪੁ ਏਵੇ ਸਤੇ ਭੀ ਨਿਕਾ
 ਸ ਦੀ ਜੀਐ। ਤਬ ਵਹੁ ਸਰਬ ਪਨ ਜਾਵ ਏ ਹਾਰੇ ਤੇ ਭੀ ਅਧਿਕ ਕਸਟ ਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤੇਸੇ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਸਰੀਰ ਛੂਟਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇ
 ਸ ਤ੍ਰੀਪਤ੍ਰਾ ਦਿ ਕਸਨ ਬੀਧੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਦੁਰੋਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਹ
 ਜੀਵ ਏਕ ਲਾਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਮਾਇਆ ਕੀ ਸਮਗੀ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਅਸ
 ਕਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਦੁਖੀ ਭੀ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਨ ਹੁਪਦਾਰਥ ਹੁ ਵਿਖੇ ਜਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ
 ਅਲਪ ਹੈ। ਸੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕਰਿ ਭੀ ਅਲਪ ਹੀ ਦੁਖ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ।
 ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਸਰਬ ਸੁਖ ਅਰੁ ਸਿਪਦਾ ਪ੍ਰਾਪ

ਤਿਹੁਈਹੋ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਦਾ ਮਾਇਆ ਕੀ ਸਾਮਿ ਕੀ ਵਿਖੇ ਅਸ ਕਤਿ ਹੁਆ ਹੈ
 । ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਜਮ ਮਾਰ ਗਾਵੇ ਖੇਅ ਧਿਕ ਤੇ ਅਧਿਕ ਵਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ
 ਪਰ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਤੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਨ ਮੁਖ ਪੁਰਖ ਕਉ ਜਮ ਮਾਰ ਗਾਵੇ ਖੇਅ ਸਾ ਕ ਸਟ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਕਉ ਸਉ ਅਜਗਰ ਰੂ ਸਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਉਸ ਪਾਣੀ ਕਉ
 ਅਜਗਰ ਰੂ ਸਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਸਉ ਸਉ ਸੀ ਸੁਹੇਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਮਹਾ ਅਜਗਰ ਵਿਖਈ
 ਜੀਵ ਕਉ ਸਰਬ ਦਾਰੀ ਸਤੇ ਹਹਿਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਸ ਕੇ ਬੁਧ ਪ੍ਰੀਨੇ ਝੁਲੇ ਹੈ। ਸੋ ਐਸੇ ਮ
 ਹਾ ਅਜਗਰ ਕਉ ਪੁਤ ਖ ਦੇਖਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਬੁਧ ਹੀਣ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ
 ਰਿਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਹਮ ਨੇਤ ਉ ਬਹੁਤ ਮ੍ਰਿਤ ਕ ਪੁਰਖ ਦੇਖੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਹਮਾਰੇ ਨੇੜ ਹੁਕੀ ਝਿਸਟ
 ਰੀਤੀ ਖਣੇ ਹੈ। ਪਰ ਹਮ ਕੋ ਤੋ ਕੋਈ ਸਰਪਾਝਿ ਸਟਿਨ ਹੀ ਆਵਤਾ। ਜੇ ਪਾਣੀ ਕਉ
 ਰੂ ਸਭਾ ਸਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਐਸੇ ਮੁਰਖ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣਿਆ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇ
 ਹਮ ਹਾ ਅਜਗਰ ਜੀਵ ਕੇ ਅੰਤ ਹ ਕਰਣਾ ਵਿਖੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸੀ ਜੀਵ ਕਉ ਰੂ ਸਤੇ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਜਬ ਸਰੀਰ ਕਉ ਰੂ ਸਤੇ ਹੋਵਹਿ ਤਬ ਕੋਈ ਆਵਰ ਭੀ ਦੇਖੇ ਪਰ ਵਹੁ ਐਸੇ ਸ
 ਰਪ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਮਨ ਮੁਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਇਸ ਹੀ ਸਿਸਾਗ ਵਿਖੇ ਰੂ ਸਤੇ ਬੋ। ਪਰ ਵਹੁ
 ਮੁਰਖ ਅਚੇਤ ਤਾਂ ਕਰਿ ਕੈ ਜਾਨਤਾ ਬਾ। ਤਤੇ ਇਸ ਕਾਤਾਤ ਪਰ ਜਾਇ ਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਸ
 ਰਪ ਮਨ ਕੇ ਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਅਰੁ ਵੇਕ ਵੇਕ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਜੇ ਅਵਗੁਣ ਕੀ ਆਸਾ ਖਾ
 ਉਪਜਤੀ ਆ ਹੈ। ਸੋ ਸਰਪ ਹੁ ਕੇ ਸੀ ਸਵਰਨ ਨ ਕੀ ਦੇ ਹੈ। ਪਰ ਇਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕਾ
 ਕਾਰਨ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਈ ਰਖਾ ਅਰੁ ਕਰ ਉਰਤਾ ਕੁਟਲਤਾ ਕਪਟ ਅ
 ਰਮਾਨੁਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਤਿ ਆਦਿ ਕੇ ਜੇ ਬੁਰੇ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਸੋ ਸਰਪ ਇਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਨ ਕੇ
 ਸੀ ਸਹੁ ਕੇ ਜੇ ਵਿਸਤਾਰ ਹੈ। ਸੋ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਦਇਆ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਿ ਕੈ ਦੇਖ ਸ
 ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜੇਤੀ ਆ ਬੁਰੀ ਆਪ੍ਰ ਕਿਰਤਾ ਕੀ ਆਸਾ ਖਾ ਹੈ। ਸੋ ਸਰਪ ਹੁ ਕੇ
 ਸੀ ਸਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਦਇਆ ਅਰੁ ਅਨਭਵ ਕਰ ਕੇ ਪਛਾਣਿਆ
 ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੁਝ ਕਉ ਸਰਬ ਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵ ਹੁਕੀ ਜਾਣਨੀ ਨਹੀ। ਪਰ ਇਹ
 ਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵ ਮਨ ਮੁਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਆਗੇ ਭੀ ਇਸ ਬਿਤ ਬੋ। ਇਸੀ ਕਰ ਕੇ
 ਜੇ ਮਨ ਮੁਖ ਪੁਰਖ ਭੁਗਵੰਤ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਸੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦ
 ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁ ਕੇ ਅਸ ਕਤਰ ਹਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵ ਰੂਪੀ ਸਰ
 ਪ ਉਸ ਕਉ ਜਮ ਮਾਰ ਗਾਵੇ ਖੇ ਰੂ ਸਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਨ ਹੁ ਸਰਪ ਹੁ ਕਾ ਰੂ ਸਣਾ ਮਹਾਦ
 ਖਰੂਪ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਅਸਭੁ ਲ ਸਰਬ ਰੂ ਸਤੇ ਤਬ ਇਸੀ ਸਮੇ ਉਸ ਕ

ਬਿਸਮੁਹੀ ਦੇ ਤੇ ਪਰਹਿ ਹੁਮਨ ਕੇ ਸੁਭਾ ਵਰੂ ਪੀਜੇ ਸਰਪਉ ਸਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਰੂਸ ਤੇ ਹੋ।
 ਸੇਵਿਨ ਤੇ ਕਵਾਚਿਤ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਜੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪੀਤਿ ਦਾਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹੋਵੇ।
 ਅਰੁ ਵਹੁ ਉਸ ਪੀਤ ਕਉ ਆਗੇ ਨ ਜਾਣਤਾ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਾਰਣਿ ਕਰਿ ਕੈ ਉਸ ਕਾ
 ਦਾਸੀ ਕਾ ਵਿਜੇਗ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਪੀਤ ਰੂਪੀ ਸਰਪਉ ਸਤੇ ਹੋ ਅਨਦ ਪਉ
 ਸਤੇ ਆਗੇ ਅਚੇਤ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੋ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਵਿਜੇਗ ਕੇ ਸਮੇ ਉਸ ਕਉ ਪੀਤ ਕੀ ਚੋਟ ਅਪ
 ਦੁਖ ਦੇਤੀ ਹੋ। ਸੇਵਹੁ ਅਨਭਰ ਭੀ ਉਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਆਗੇ ਹੀ ਇਸ ਬਿਤਥਾ ਅਰੁ ਤੁ
 ਸਤੇ ਥੇ ਪਰੁ ਮੁਰਖਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਵਹੁ ਪਛਾਣਤਾ ਨ ਥਾ। ਬਹੁੜ ਵਿਜੇਗਾ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਾ
 ਰੂਸ ਛਾਪੁਤ ਖਦੇ ਖਣਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਬੁਝਿ ਹੁਜੇ ਜੇ ਸੇਵਹੁ ਉਸ ਪੀਤਿ ਕਾਰਿ ਕੈ ਉਸ ਕੀ ਪ੍ਰ
 ਪਤਿ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਥਾ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਵਿਜੇਗ ਕਰਿ ਕੈ ਉਹੀ ਪੀਤਿ ਉਸ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਤੀ
 ਹੋ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇਨ ਬਉਸ ਦਾਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਵਿਸ ਕੀ ਪੀਤਿ ਨਹੀਤੀ ਅਤ ਬਉਸ ਕੇ ਵਿਜੇਗ
 ਕਰਿ ਕੈ ਦੁਖੀ ਭੀ ਨਹੀਤਾ। ਇਸੀ ਪੁਕਾਰ ਮਨ ਮੁਖ ਕੀ ਜੇ ਪੀਤ ਮਾਇ ਆ ਕੇ ਸਾਥ ਹੋਤੀ ਹੋ
 ਸੋ ਤਿਸ ਕਰ ਕੈ ਮਾਇ ਆ ਕੇ ਭੋਗ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਨੰਦ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਬਹੁੜ ਉਸੀ ਪੀਤਿ
 ਕਰਿ ਕੈ ਵਿਜੇਗਾ ਵਿਖੇ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤਤੇ ਮਨੁ ਈਸੁ ਰਜ ਕੀ ਪੀਤਿ ਹੋ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਰੂ
 ਸ ਛਾਅ ਜਗ ਰਕੀ ਨਿਆਈ ਹੋ। ਅਰੁ ਪਨ ਕੀ ਪੀਤਿ ਸਰਪ ਕੀ ਨਿਆਈ ਰੂਸ ਤੀ ਹੋ
 ਅਰੁ ਮੰਦਰ ਆਇ ਕਹੁ ਕੀ ਪੀਤਿ ਬਿਛੁ ਅਹੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਰੂਸ ਤੀ ਹੋ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ
 ਜਿਸ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਪੀਤਿ ਇਸ ਮਾਨੁ ਖਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਫਿੜ ਹੋਤੀ ਹੋ। ਤਬ ਉਸ
 ਕਰਿ ਕੈ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਦੁਖ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਸੇਵਹੁ ਪੁਰਖ ਦਾਸੀ ਕੇ ਵਿਜੇਗਾ ਵਿਖੇ
 ਮੇਸਾ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਆਪ ਕਉ ਅੰਗਨ ਅਰੁ ਜਲਾ ਵਿਖੇ ਰੂਰਿ ਆਚਾ ਹਤਾ ਹੋ। ਇ
 ਸੀ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਪੀਤ ਰੂਪੀ ਸਰਪ ਕੇ ਰੂਸ ਤੇ ਤੇ ਕਿਸੀ ਪੁਕਾਰ ਛੁਟ ਉ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜਿਸ ਜੀਵ
 ਕਉ ਨਮ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਭੋਗ ਹੁ ਕਉ ਵਿਜੇਗ ਕਾ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਚਾਹਤਾ ਹੋ
 ਜੇ ਜਬ ਮੁਕਉ ਅਸ ਬੁਲ ਸਰਪ ਅਰੁ ਬਿਛੁ ਰੂਸ ਤੇ ਤਉ ਭੀ ਭੁਲਾ ਥਾ। ਕਾਹੇ
 ਤੇ ਜੇ ਉਨ ਕੇ ਰੂਸ ਦੇ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸਗੀਰ ਕਉ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਦੁਖ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕਉ
 ਰੂਸ ਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਕੋਈ ਇਸ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਭੀ ਨਹੀ। ਜੇ ਮੇਰਾ ਉਪਚਾਰੁ ਕਰੈ। ਤਤੇ
 ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੁ ਆਜੇ ਇਹ ਜੀਵ ਅਪੁਣੇ ਦੁਖ ਕੇ ਬੀਜ ਕਉ ਇਸੀ ਸਿਸਾਹ ਤੇ ਆਪੁਣੇ
 ਸਾਥ ਹੀ ਲੇਜਾ ਤੇ ਹੋ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਤ ਮਾਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਇਹੁ ਤੁਮਾਰੇ ਅਸੁ ਭੁਕ
 ਰਮ ਹੀ ਤੁਮ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਕੋਈ ਅਵਰ ਤੁਮ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਣੇ ਹਾਗ ਨਹੀ
 ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਜੇ ਜਬ ਤੁਮਾਰੇ ਪੀਤ ਅਰੁ ਨਿਸਚਾ ਫਿੜ ਹੁ ਆ

ਤਬ ਤੁਮਨ ਰਕ ਕਉ ਇਸੀ ਸਿਸਾ ਗਵਿਖੇ ਦੇਖੋਗੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮਨ ਮੁਖ ਹੁਕਾਰਿ ਦਈਹ
 ਭੀਨ ਰਕ ਕੇ ਦੁਖ ਕਉ ਪੁਰਨਹੈ। ਸੋ ਸਾਈ ਨੇ ਭੁਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਉ ਨਹੀ ਕਹਾ। ਜੇ ਮਨ ਮੁ
 ਖ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਨ ਰਕ ਕਉ ਦੇਖਹਿਗੇ। ਉਸੀ ਠਉ ਤੋ ਸਉ ਨ ਕਾਰਿ ਦਨ ਰਕ ਰੂਪ ਕ
 ਹਾਏ॥ ੭॥ ਅਥ ਅਰਵੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਪੁਨ ਉਤਰ ਕਾਵ ਰਨ ਨਹੈ ਵੇਗਾ। ਬਹੁ ਜ
 ਬ ਤੁਇ ਸਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਹਿ ਜੇ ਸਰਮ ਸਾਭ ਵਿਖੇ ਤਉ ਅਸਥੁਲ ਸਰਪ ਹੁਕਾਰਿ ਸਣਨਹੀ
 ਕਹਾਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਸਰ ਬਸਰ ਪਤੁ ਮਹੁਨੇ ਵਰਨਨ ਕੀਏਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਤਉ ਅਸਥੁਲ
 ਨੇ ਤੁਕਾਰਿ ਨਹੀ ਦੇਖੁ ਸਕੀਤੇ। ਤਾਤੇ ਇਸ ਕਾ ਉਤਰ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਇਨ ਹੁਸੁਖ ਮਹੁ ਸਰ
 ਪ ਹੁਕਾਰੇ ਖਣਾਇ ਸਪ੍ਰਕਾਰਿ ਹੋਤਾਹੈ। ਜੇ ਨਿਸਪ੍ਰਾਣੀ ਕਉ ਇਹੁ ਸਰਪ ਭੀਸਤੇਹੈ। ਸੋ
 ਤਿਨ ਕਉ ਵਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇਖਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਸਿਸਾ ਰਕੇ ਲੋਕ ਉਨ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਖ ਸ
 ਕਤੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸੁਖ ਮਦੇ ਸਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਅਸਥੁਲ ਨੇ ਤੁਕਾਰਿ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀ
 ਜਾਤਾ। ਤਾਤੇ ਵਹੁ ਸਰਪ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਉ ਅਸਥੁਲ ਸਰਪ ਹੁਕਾਰਿ ਨਿਅਈ ਨਹੀ ਤੁਸਤੇ
 ਜੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਟ ਦੇਖੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਨੀਵ ਕਉ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਪੜ੍ਹੇ ਤੁਸਤੇਹੈ। ਜੇ ਸੋ ਕੋ
 ਈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਜਾਣੇ ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਸਰਪ ਭੀਸਣੇ ਲਾਗਾਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁ
 ਰਖ ਅਵਰ ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੋਵੇ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਕੋਈ ਸਰਪ ਵਿਸ
 ਟਿਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਪਰੁ ਜਿਸ ਨੇ ਸੁਪਨਾ ਪਾਇ ਆਹੈ ਸੋ ਸਰਪ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇ
 ਖਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਪ ਕੇ ਦੁਖ ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰਤਖ ਪਾਵਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਜਾਗਤ ਪੁਰਖ
 ਕਉ ਕਛੁ ਨਹੀ ਭਾਸਤਾ। ਸੋ ਜਦ ਪੰਜਾਗਤ ਪੁਰਖ ਉਸ ਸਰਪ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਖ
 ਤਾ। ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਕਾ ਦੁਖ ਕਛੁ ਖੰਡਤ ਤਉ ਨਹੀ ਹੋਜਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸੁਪਨਾ ਪ
 ਵਟੇਹਾ ਹੋ ਪੁਰਖ ਕਉ ਸਰਪ ਕੇ ਤੁਸਣੇ ਕਾ ਦੁਖ ਮੇਸੇ ਪਰਤਖ ਹੈ। ਜੇ ਸੋ ਕਿ
 ਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਸਤ੍ਰਜੀਤ ਲੇਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਕਸਟ ਪਹੁਚਾਵੈ। ਸੋ ਇਹੁ
 ਮਾਨਸੀ ਦੁਖ ਕਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਹੋਜੇ ਜ ਬਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ
 ਦੇਖੇ ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਸਰਪ ਨੇ ਰੂ ਸਿਆਹੈ। ਤੁਬ ਇਸ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਾ
 ਗਤਾ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਉ ਸਤ੍ਰਜੀਤ ਲੇਵੈਗਾ। ਸੋ ਇਸ ਕਸਟ ਕਉ ਮਾਨਸੀ ਦੁਖ ਕ
 ਹੀਤਾਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਣ ਕਹਿ। ਜੇ ਸੁਪਨੇ ਪਾਵਟੇਹਾ ਪੁਰਖੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾ
 ਹਤਾਹੈ। ਜੇ ਜ ਬਮੁਸਕਉ ਜਾਗਤ ਵਿਖੇ ਸਰਪ ਭੀਸਤ ਤਉ ਕੁਲਾਥਾ। ਪਰੁ
 ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤ੍ਰਤੇ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਹੋਵੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਰਪ ਕੇ ਤੁਸਣੇ ਤੇ ਸਤ੍ਰਕਾ
 ਦੁਖਾਵਣਾ ਅਧਿਕ ਦੁਖੁ ਦਾਇਕ ਹੋ। ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੋ ਜੇ ਸਤ੍ਰਕਾ ਦੁਖ ਚਿਦੇਕ

ਉਪਹੁਰਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਪਸਰੀਰ ਕਉ ਰੂਸਤਾਹੈ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਤੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਰਪਸਨ ਕਰਹਿ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਉ ਰੂਸਦੇ ਹਾਰੇ ਸਰਪਭੀ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੁਏ।
ਤਬ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੁਆ ਜੇ ਵਹੁ ਸਰਪਭੀ ਸਿਕਲ ਪਮਾਤ੍ਰ ਹੋ। ਅਰਥਾਇਹੁ ਜੇ ਉਸ ਪ੍ਰ
ਰੁਖ ਕਉ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਕੋਈ ਸਰਪਨ ਹੀ ਰੂਸਤਾ। ਪਰੁ ਅਪੁਣੇ ਸਿਕਲ ਪਕਰਿ ਕੋ
ਦੁਖ ਪ੍ਰਸਾਮਨਤਾਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਤਹਾਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਅੰਸਾ ਜਾਨਣਾ ਭੀ ਬਡੀ ਮੁ
ਰਖਤਾਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀ ਵਿਸਟਿਕਾਰਿ ਦੇਖੀ। ਐਤ ਬਵਹੁ ਸਰਪ
ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਪ੍ਰਤਖ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਿ ਕੋ ਜੇ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਸੁਖ ਅਰੁ ਦੁਖ ਪ੍ਰਗ
ਟਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਕਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਸਿਕਲ ਪਮਾਤ੍ਰ ਕਾ ਦੁਖ
ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪ੍ਰਤਖ ਨ ਭਾਸੇ। ਤਤੇ ਜਬ ਤੁਮ ਕਉ ਸੁ
ਪਨੇ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਵਿਸਟਿ ਆਵੈ। ਅਰੁ ਤੇਨੇ ਉਸ ਕਾ ਸੁਖ ਅਥਵਾ ਦੁਖ
ਪਾਇਆ। ਤਬ ਵਹੁ ਪਦਾਰਥ ਤੁਸ ਕਉ ਤਉ ਪ੍ਰਤਖ ਹੁਆ। ਸੋ ਜਦ ਪਾਵਹੁ
ਕੋਈ ਉਸ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ। ਤਉ ਭੀ ਤੁਸ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ
ਕਉ ਸਰੁ ਹੀ ਲੋਕ ਪੜੇ ਦੇਖਾਂਹਿ। ਪਰੁ ਤੁਸ ਕਉ ਵਹੁ ਪਦਾਰਥ ਨ ਭਾਸੇ। ਤਬ ਤੇਰੀ ਜਾ
ਣਾ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਪਦਾਰਥ ਮਿਥਿ ਆਹੁਤਾਹੈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਪਨਾ ਪਾਵਣ ਹਾਰੇ ਪੁਰ
ਖੀ ਮ੍ਰਤ ਹੁਏ ਮਨੁਖ ਕਉ ਜੇ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਅਤਿ ਪ੍ਰ
ਤਖ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਉਸ ਕਉ ਅਵਹੁ ਕੋਈ ਦੇਖਤਾ। ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰਿ ਤਉ
ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰ ਇਸ ਵਿਖੇ ਇਤਨ ਭੇਦ ਹੈ। ਸੋ ਸੁਪਨੇ ਪਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਪੁਰਖੁ ਸੀ ਪ੍ਰਹੀ
ਸੁਚੇਤ ਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਜਾਗਤ ਵਿਖੇ ਉਸ ਦੁਖ ਕਾ ਭਾਨੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਤਤੇ ਉਸ ਕਉ ਸਿਕ
ਲ ਪਮਾਤ੍ਰ ਕਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਮ੍ਰਤ ਹੁਏ ਮਨੁਖ ਕਉ ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਜੇ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਤਾਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਦੁਖ ਕੀ ਸਿਰੀ ਆਵਰਨ ਨ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਆਵਤੀ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰ
ਕਾਰ ਉਸ ਕਾ ਸਟ ਤੇ ਛੂਟ ਨਹੀ ਸਕਤਾ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਵੈ ਤਬ
ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਉ ਉਸ ਦੁਖ ਤੇ ਮੁਕਤ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਪਰਮਾਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਭੀ ਤਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਰਨ ਹੀ ਕਹਾ। ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਉ ਅਸਥੁਲ ਸਰਪ ਰੂਸਤੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਵਹੁ ਸਰਪ
ਅਸਥੁਲ ਨੇੜ ਹੁਕਾਰਿ ਦੇਖੇ ਜਾਵਹਿ। ਤਬ ਪਰਲੋਕ ਭੀ ਇਸੀ ਲੋਕ ਕੀ ਨਿਆਈ
ਅਧਿਭੂਤ ਕਸਿਧ ਹੋਤਾਹੈ। ਸੋ ਐਸੇ ਨਹੀ। ਤਤੇ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਅਸਥੁਲ ਜਗਤ
ਕਉ ਵਿਸਮਰਣ ਕਰੇ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਰਲੋਕ ਭੀ ਪ੍ਰਤਖ ਭਾਸਾਵਤਾਹੈ। ਅ
ਰੁ ਤਾਮਸੀ ਜੀਵ ਹੁਕਉ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਰਪ ਅਰੁ ਬਿਛੂ ਰੂਸਤੇਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕੋ ਭੀ ਪ੍ਰਾ

ਤਖਦੇਖਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਣਤੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਤਰਜੀਵਜਿਸਅਸਚਰਜਕਉਸੁਪ
 ਨੇਵਿਖੇਦੇਖਤੇਹੈ। ਸੇਸਿਤਜਨਨੁਕਉਜਾਗਤਵਿਖੇਹੀਭਾਸਆਵਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਰਕੇ
 ਜੇਸਿਤਜਨਨੁਕਉਇਤੀਆਵਿਖੇਪਤਾਨਹੀਕਰਸਕਤੀਆ। ਪਰਤਾਤਪਰਜਇਹੁਹੈ
 ਜੇਜੇਤੇਮੁਰਖਅਸਥੁਲਾਫਿਸਦਿਵੇਖਕਾਰਿਕਹਤੇਹੈ। ਜੇਇਸਜੀਵਕਉਮ੍ਰਿਤਹੁਏਤੇ
 ਪੀਛੇਦੁਖਕਛੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਸੇਇਸਕਾਕਾਰਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਉਨਕਉਮਾਨਸੀਦੁਖਕੀਜਾ
 ਟੁਕਛੁਨਹੀਹੋਤੀ। ਅਰੁਅਸਥੁਲਸਗਿਰਕੇਦੁਖਕਉਦੁਖਜਾਣਤੇਹੈ। ਬਹੁਜਨਬ
 ਤੀਇਸਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਸਨਕਰੈ। ਜਉਤੁਮੁਨੇਤਉਜਮਮਾਰਗਕੇਦੁਖਕਾਕਾਰਣਮਾਇ
 ਆਕੇਭੋਗਪਦਾਰਥਕਹੇਹੈ। ਸੇਇਸਕਰਕੇਜਾਣਿਆਜਾਤਾਹੈ। ਜੇਜਮਮਾਰਗਕੇਕ
 ਸਟਤੇਕੋਈਪੁਰੁਖਮੁਕਤਿਨਹੇਵੈਗਾ। ਕਹੇਤੇਜੇਸਭਕੋਈਇਸਤ੍ਰੀਪੁਤ੍ਰਆਦਿਕਸਨ
 ਬੰਧੀਰਾਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਾਇਆਕੀਸਮਗੀਭੀਅਧਿਕਅਥਵਾਅਲਪਸਭਕੋਈ
 ਰਾਖਤਾਹੈ। ਤਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੁਆਜੇਜਮਮਾਰਗਕੇਕਸਟਤੇਕੋਈਜੀਵਨਛੁਟੇਗਾ। ਤ
 ਬਇਸਕਉਤਰਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਅਬਤੇਨੇਸਮਝਿਆਹੈ। ਸੇਐਸੇਨਹੀਕਹੇ
 ਤੇਜੋਕੋਈਪੁਰੁਖਇਸਜਗਤਵਿਖੇਐਸੇਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਉਨਕਾਰਿਤਮਾਇਆਕੇਭੋਗਹੁ
 ਤੇਵਿਰਕਤਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਪਦਾਰਥਕੇਸਾਥਉਨਕੀਪ੍ਰੀਤਨਹੀਹੋਤੀ। ਸੇਐਸੇ
 ਜਾਗਿਆਸੀਵੈਗਾਗਸਿਜੁਗਤਿਭੀਬਹੁਤੇਹੈ। ਬਹੁਜਨੋਪੁਰੁਖਧਨਵਨਹੈ। ਸੇਵਹੁਭੀ
 ਤਿਨਪ੍ਰਕਾਰਕੋਹੋਤੇਹੈ। ਸੇਏਕਤਉਐਸੇਹੈ। ਜੇਉਨਕੀਪ੍ਰੀਤਮਾਇਆਕੇਸਾਥਭੀਹੋ
 ਤੀਹੈ। ਅਰੁਭਗਵੰਤਕਉਭੀਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਤੇਹੈ। ਪਰਜਿਨਕੀਪ੍ਰੀਤਿਭਗਵੰਤਕੇਸਾ
 ਥਅਧਿਕਹੈ। ਸੇਤਿਨਕਉਭੀਜਮਮਾਰਗਵਿਖੇਕਸਟਕਛੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਤਿਸਕਾਫਿਸ
 ਟਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਜੇਸੇਕੋਈਪੁਰੁਖਅਪੁਣੇਗ੍ਰਿਹਕੀਸਰਬਸਾਮਿਗੀਕਉਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖ
 ਤਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਸਕਉਕੋਈਮਹਾਰਾਜਾਕਿਸੀਅਵਰਦੇਸਕਾਰਜਦੇਵੈ। ਤਬਉਸ
 ਕਉਅਪੁਣੇਗ੍ਰਿਹਕੀਸਮਿਗੀਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਾਸੁਗਮਹੋਤਾਹੈ। ਕਹੇਤੇਜੇਉਸ
 ਦੇਸਕੇਰਾਜਾਅਰੁਅਧਿਕਸੁਖਹੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਗ੍ਰਿਹਕੀਸਮਿਗੀ। ਅਰੁਅਪੁਣੇਨਗ
 ਰਕੀਪ੍ਰੀਤਿਤੁਛਮਾੜਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਪ੍ਰੀਤਵਾਨਮਾਨੁਖਹੁਕੀਪ੍ਰੀਤਜਦਪਮਾਇਆ
 ਕੇਭੋਗਹੁਅਰੁਸਨਬੰਧੀਅਹੁਸਾਥਭੀਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਤਉਭੀਭੁਗਵੰਤਕੀਪ੍ਰੀਤਅਰੁ
 ਉਸਕਾਮਿਲਾਪੁਕਾਜੇਰਹਸੁਹੈ। ਸੇਤਿਸੁਆਨੀਦਾਵਿਖੇਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਕੀਪ੍ਰੀ
 ਤਉਨਕਉਵਿਸਿਮਰਨਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਜਬਮ੍ਰਿਤਹੁਏਤੇਪੀਛੇਮਾਇਆਕੇਪ
 ਦਾਰਥਹੁਕਾਵਿਜੋਹੁਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਉਹੁਆਨੀਦਸਰੂਪਕੀਪ੍ਰੀਤਵਿਖੇਲੀਨਹੋਤੇਹੈ

॥ ਬਦ੍ਰਜਨਿ ਨ ਕੀਪੀਤ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਾਥ ਅਧਿਕ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਗੁਰੂ ਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ ਅਲਪ ਪ੍ਰੀ
 ਤ ਰਾਖ ਤੇ ਹੈ ॥ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਜਮ ਮਾਰਗ ਕੇ ਕਸਟ ਤੇ ਨਹੀ ਛੂਟੇ ॥ ਅਰੁ ਚਿਰ ਕਾਲ ਪ੍ਰਜੀਤ ਦੁ
 ਖੰ ਕਉ ਭੋਗ ਤੇ ਹੈ ॥ ਬਦ੍ਰਜਨ ਬਾ ਅਧਿਕ ਸਮਾ ਬਿਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਭੀ ਮਾਇਆ
 ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਵਿਸਿ ਮਰਣ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕੁਛ ਕੁਰੂ ਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾ ਬੀਜੁ ਜੇ ਉਨ
 ਕੇ ਰਿਟੇ ਵਿਖੇ ਬਾ ॥ ਸੋ ਸਨੇ ਸਨੇ ਤਿਸ ਕਾ ਹਸੁ ਉਪਜਵੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਚਿਰ ਕਾਲ
 ਕੇ ਪੀਛੇ ਵਹੁ ਭੀ ਸੁਖ ਕਉ ਪਾਵੁ ਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਕਾ ਫਿਸਟਾ ਤਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁ
 ਰਖ ਕੇ ਦੋਗਿ ਹੋਵਹੀ ॥ ਪਰੁ ਇਕ ਗਿਹ ਕੇ ਸਾਥਿ ਉਸ ਕੀ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵਾ ॥ ਅਰੁ
 ਦੂਸਰੇ ਗਿਹ ਸਾਥ ਕੁਛ ਅਲਪ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਸੋ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲੇ ਕਿ
 ਹ ਤੇ ਨਿਕਾਰਿ ਦੀਜੀਏ ॥ ਅਰੁ ਅਲਪ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲੇ ਗਿਹ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਰਹੇ ॥ ਤਬ ਕੁਛ ਕ
 ਕਾਲਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਗਿਹ ਕੇ ਵੇਜੇ ਗਕਰਿ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ
 ਅਧਿਕ ਸਮਾ ਬੀਤਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਗਿਹ ਉਸ ਕਉ ਸਹਜੇ ਰੂਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਿ
 ਸੁ ਗਿਹ ਸਾਥਿ ਕੁਛ ਅਲਿਪ ਪ੍ਰੀਤ ਰਾਖਤਾ ਬਾ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਗਿਹ ਸਾਥ ਉਸ ਕਾ ਸੁ
 ਭਾਵ ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਿਨਹੁ ਪੁਰਖ ਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ ਕੁਛ ਨਹੀ ॥
 ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਸ ਕਤਿ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸਵੀ ਵਕਾਲ ਪਰ
 ਲੋਕਾ ਵਿਖੇ ਬਰੇ ਦੁਖ ਹੁ ਕਉ ਭੁੰਚੁ ਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕਦਾ ਚਿਤ ਨਹੀ ਛੂਟੇ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮਾਇ
 ਆ ਕੇ ਸਾਥ ਉਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬੀ ॥ ਜੇ ਜਬ ਉਸ ਕਾ ਵੇਜੇ ਗਹੂ ॥ ਤਬ ਮੇਰੇ ਮਹਾ ਦੁ
 ਖ ਤੇ ਉਨ ਕੀ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਕਰਿਹੋਵੈ ॥ ਤੇ ਮਨ ਮੁਖ ਜੇ ਸਵੀ ਵਕਾਲ ਵਿਖੇ ਰਹਤੇ ਹੈ
 ਸੋ ਉਸ ਦੁਖ ਕਾ ਕਾਰਣ ਮਾਇਆ ਹੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਭ ਹੀ ਲੋਕ ਅਭਿਮਾਨੀ
 ਹੀ ਕਰਕੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭੁ
 ਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥਿ ਅਧਿਕ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜਦ ਪਸਰੁ ਕੋਈ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਹੀ ॥ ਪਰੁ ਤਉ
 ਭੀ ਇਸ ਦਾਰਤਾ ਕੀ ਪਰੀਖਾ ਨਾ ਮਿਤ ਕ ਸਉਟੀ ਚਹੀਤੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਵਹੁ ਕ ਸਉਟੀ ਇ
 ਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਭੋਗ ਕਉ ਜੀ ਵਉ ਕਾ ਅਨ ਚਾਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕੇ ਵਚਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਵ
 ਹੁ ਭੋਗ ਨਿਦ ਹੋਵੈ ॥ ਪਰੁ ਜਉ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿਖੇ ਹੁ ਮਨੁ ਖ ਅਪੁਣੀ ਰੁਚ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਕੇ
 ਵਚਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਵੇਖੇ ॥ ਅਰੁ ਮਨਿ ਕਾ ਵਾਸਨਾ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੈ ॥ ਤਬ ਜਾ
 ਵੀ ਮੇਰੇ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ ਅਧਿਕ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਫਿਸਟਾ
 ਤਾਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਦੇ ਪੁਰਖ ਹੁ ਕੇ ਸਾਥ ਕਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਅਕਸਮਾਤ ਜਬ
 ਉਨ ਹੁ ਦੇ ਨਹੁ ਪੁਰਖ ਹੁ ਕਾ ਅਪਸ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਧੋਹ ਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾ

ਥਵੁਮਾਨੁਖਾਪਣੀਰੁਪਰਬਲਵੇਬੇਤਬਜਾਣੀਅੰਜੋਉਸਕੀਪ੍ਰੀਤਉਸਹੀਪੁ
 ਰਖਕੇਸਾਥਅਧਿਕਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਜਬਲਗਇਸਜੀਵਕੀਅਵਸਥਾਸਿਤਜਨਾਕੀਆ
 ਗਿਆਅਨੁਸਾਰਨਹੋਵੇ। ਤਬਲਗਮੁਖਕੇਕਹਣੇਕਰਿਕੈਲਾਭੁਕਛੁਨਹੀਹੋਤਾ।
 ਅਰੁਐਸਾਵਚਨਹੀਕਹਣਾਵਿਅਰਥਹੈ। ਇਸੀਪਰਮੁਨੀਸਰੋਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਪੁਰੁ
 ਖਸਰਬਦਾਮੁਖਤੇਐਸੇਹੀਕਹਤੇਹੈ। ਜੇਏਕਭੁਗਵਿਤਹੀਸਤਿਸਤਿਸਰੂਪਹੈ। ਅ
 ਰੁਅਉਰਸਰੂਹੀਨਾਸਵਿਤਹੈ। ਪਰਮਾਇਆਕੋਪਦਾਰਥਹੁਵਿਖੇਉਨਕੀਪ੍ਰੀਤਪਰ
 ਮਤੇਅਧਿਕਹੈ। ਪਰਇਸਦੁਚਨਕੇਕਹਣੇਪਰਹੀਆਪਕਉਮੁਕਤਕੀਆਚਾਹਤੇਹੈ
 ਤਬਭੁਗਵਿਤਉਨਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤਾਹੈ। ਜੇਤੁਮਸ਼ੁਠੇਹੈ। ਕਹੇਤੇਜੇਤੁਮਾਰੀਤ
 ਉਮਾਇਆਹੀਕੇਸਾਥਪ੍ਰੀਤਿਅਧਿਕਹੈ। ਪਰਮੁਖਤੇਭੁਗਵਿਤਹੀਕਉਸਤਿਸ
 ਰੂਪਕਹਤੇਹੈ। ਤਤੇਤੁਮਆਪਣੇਹੀਵਚਨਾਵਿਖੇਸ਼ੁਠੇਹੈ। ਇਸਕਾਰਿਕੈਪ੍ਰਸਿਧਿਹੂ
 ਅੰਜੋਜਿਨਕੇਬੁਧਰੂਪੀਨੇਤੁਲੇਹੈ। ਸੋਸੁਖਮਾਵੇਸਦਿਸਭੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਤ
 ਖਦੇਖਤੇਹੈ। ਜੇਜਮਮਾਰਗਕੇਕਸਟਤੇਕੋਈਵਿਰਲਾਪੁਰਖਮੁਕਤਿਹੋਵੇਗਾ।
 ਅਰੁਬਹੁਤੇਮਨੁਖਤਉਉਸਦੁਖਤੇਨਛੁਟਹਿਗੇ। ਅਰੁਅਧਿਕਅਰੁਅਲਪ
 ਦੁਖਕਭੇਦਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਸੇਮਾਇਆਕੋਪਦਾਰਥਹੁਕੀਅਸਕਤਤਾਵਿਖੇਜੀ
 ਵਹੁਕੀਅਵਸਥਾਕਭੇਦਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਜਮਮਾਰਗਵਿਖੇਭੀਦੁਖਕਭੇਦਹੋਵੇਗਾ।
 ਅਰਬੁਇਹੁਜੇਕੋਈਪੁਰੁਖਅਲਪਕਾਲਦੁਖਕਉਭੀਚਕਰਿਮੁਕਤਿਹੋਵਹਿਗੇ।
 ੮॥ !ਅਥਨਉਮੇਸਰਗਵਿਖੇਅਭਿਮਾਨੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਨਿਚਤਾਵਚਨਨਹੋਵੇ
 ਗੀ। ਬਹੁਕੁਜਬਤੂਇਸਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਸਨਕਰਹਿ। ਜੇਕੇਤੇਪੁਰੁਖਇਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਭੀਕਹਤੇਹੈ। ਜੇਜਮਮਾਰਗਕੇਦੁਖਕਾਕਾਰਣਮਾਇਆਹੀਕੀਪ੍ਰੀਤਿਹੈ। ਤਬਰਮ
 ਕਉਤਉਇਸਦੁਖਕਾਕਛੁਭੈਨਹੀ। ਕਹੇਤੇਜੇਹਮਰਾਚਿਤੁਮਾਇਆਕੋਪਦਾਰ
 ਥਹੁਵਿਖੇਅਸਕਤਿਨਹੀ। ਪਦਾਰਥਹੁਕਾਹੋਵਦਾਅਥਵਨਹੋਵਦਾਹਮਕਉਏਕ
 ਸਮਝਨਹੈ। ਜੇਐਸਾਅਰੁਮਾਨਕਰਣਾਕਰਨਹੈ। ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਣੇਹਾਰੇਭੀਮਹਾ
 ਮੂਰ੍ਹਖੈ। ਕਹੇਤੇਜੇਜਬਲਗਮਪੁਣੇਮਨਕੀਪਰੀਖਿਆਨਕਰੀਐ। ਤਬਲਗਐਸੀ
 ਅਵਸਥਾਕਾਅਭਿਮਾਨੁਕਰਣਾਵਿਅਰਥਹੈ। ਜੇਪਰੀਖਿਆਇਹੁਐਜੇਜਬਉਸਪੁ
 ਰਖਕਾਪਨੁਤਸਕਰਹਿਰਲੇਜਾਵਹਿ। ਅਥਵਉਸਕਾਈਸੂਰਜਨਸਟਹੋਵੇ। ਅਰੁਉ
 ਸਕੇਮਿਲਾਪੀਵੇਮੁਖਹੋਇਕੋਨਿਦਿਆਕਰਨੇਲਾਗਹਿ। ਪਰਜਿਸਪੁਰੁਖਕੇਚਿਤਕੀ
 ਬ੍ਰਿਤਿਕਉਇਹੁਖੇਦੁਨਪਹੁਚੇ। ਅਰੁਐਸੇਜਾਣੈਸੋਕਿਸੀਅਵਰਕਾਧਨਹਿਰਿਆਹੈ

ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਕੀ ਮਾਨਤਾ ਰਹੇਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਗਇਆ। ਤਬ
 ਜਾਣੀ ਮੇਰੇ ਉਸ ਕਾ ਕਹਣਾ ਸਾਚੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਤਮ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਪ
 ਰੁਜ ਬਲਗਉ ਸਕਾ ਪਨੁ ਅਰੁ ਮਾਨਤਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਤਬ ਚਾਹੀ ਮੇਰੇ ਅਪੁਣੀ ਪਰੀਖਿਆ
 ਕੇ ਨਿਮਿਤ੍ਰ ਆਪਹੀ ਪਨਕਾਤਿ ਆਗਾ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਜਿਸਨ ਗਾਇਖੇ ਉਸ ਕੀ ਮਾਨਤਾ ਰਹੈ
 ਸੋ ਤਿਸਨ ਗਰਕਉ ਛੋਰੁ ਜਾਵੈ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਮੇਰੀ ਪਰੀਖਿਆ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕਉ
 ਨਿਰਮਲ ਅਰੁ ਨਿਰਭੇ ਪਵੇਖੈ। ਤਬ ਜਾਣੈ ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਪਰਮ ਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਲਗਾਇ ਸਪਰੀਖਿਆਵੇਖੈ ਆਪ ਕਉ ਪਰਪਕਨ ਵੇਖੈ। ਤਬ ਲ
 ਗਉਤਮ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਅਰੁ ਮਾਨਤਾ ਕਰਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਕੇ ਤੇ ਪੁਰਖ ਸ
 ਨ ਬੀਖੀ ਅਰੁ ਕੇ ਸਿਧੇ ਗਾਇਖੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ
 ਤੀ ਪੁਤ੍ਰ ਆਇ ਕਹੁ ਸਾ ਬਿਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਪਰੁ ਜਬ ਉਨ ਕਾ ਵਿਜੇ ਗਏ ਤਾਂ ਹੀ ਪ
 ਰੁਜ ਉਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵੇਖੇ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਰੂਪੀ ਅਗਨ ਛਪੀ ਹੁਈ ਥੀ। ਸੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਆਵਤੀ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਤੁਪਤੰ ਕਰਿ ਬਾਵਰੈ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇਜੇ ਕੇ ਟੀ ਪੁਰਖ ਆਪ ਕਉ ਜਮ
 ਮਾਰ ਗਕੇ ਕਸਟ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਆਚਾਰੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਕਿਆ ਅਸਥੂਲ ਪਦ ਗਥਾ ਵਿ
 ਖੇ ਅਸਕਤ ਹੋਵਣਾ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕਾ ਵਿਵਹਾਰੁ ਅਵਸਮੇਵ ਕਾ
 ਰਜਮਾਤ ਕਰਣਾ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਸੋ ਜੇ ਸੇ ਇਸ ਮਾਨੁ ਆਪ ਕਉ ਮਲਤਿ ਆਗਟੇ ਕੀ ਅਪੇਛਾ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਵਸਮੇਵ ਮਲਮੁੜ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਬੈਠਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ
 ਹੀ ਜੀਵ ਕਉ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਗਰ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਭੀ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਰਜ
 ਮਾਤ੍ਰ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਜਾਣੈ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਮਲਤਿ ਆਗਟੇ ਕੀ ਦੇਖਿਨਾ ਸਗੀਰ ਕਉ ਦੁ
 ਖੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਅਗਰ ਬਿਨਾ ਭੀ ਸਗੀਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਸਿਧ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਮੇਰੇ ਹੀ ਸਰ
 ਬ ਕਾਰਜ ਹਾਇਖੇ ਭੈ ਸਾ ਬਿਵਰਤੈ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਮਾਇਆ ਕੇ ਭੋਗ ਹੁਤੇ ਇਹ ਮਾਨੁ ਆ
 ਅਪਣਾ ਚਿਤੁ ਵਿਰਕਤ ਨਕਰ ਸਕੈ। ਤਬ ਚਾਹੀ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖਾਰ ਬਾਹੁ ਨੇ ਮਕਰਿ ਕੇ
 ਭਜਨਾ ਵਿਖੇ ਸਾਟ ਪਾਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਭੁਜਨ ਕੇ ਰਹਸ ਕਉ ਮਾਇਆ ਕੇ ਰਸ ਹੁਤੇ ਪ੍ਰ
 ਬਲ ਕਰੈ। ਬਹੁੜ ਸਰਬ ਦਾ ਆਪਣੇ ਚਿਤੁ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰਾ
 ਚਿਤੁ ਅਪਣੀ ਵਾਸਨਾ ਕੀ ਚਿਰ ਅਧਿਕ ਪੈਂਚਤਾ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਭੁਗਵੇਤ ਅਰੁ ਸਿਤ
 ਜਨ ਹੁਕੀ ਆਗਿਆਵੇਖੈ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੇਖੇ ਜੇ
 ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਅਪੁਣੀ ਵਾਸਨਾ ਕਾਤਿ ਆਗਾ ਕਰਕੈ ਸੁਗਮ ਹੀ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਆਗਿਆ
 ਅਨੁਸਾਰੁ ਵਰਤਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਜਾਣੈ ਜੇ ਮੇਰਾ ਮਾਰਗ ਕੇ ਕਸਟ ਤੇ ਮੁਕ

ਤਿਹੋਵਉਗਾਅਰੁਜਬਅਪੁਣੇਮਨਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਨਦੇਖੈਤਬਨਾਣੇਜੇਉਸ
 ਪਰਮਦੁਖਤੇਮੁਕਤਿਹੋਣਾਕਰਨਹੈਅਥਵਾਭਗਵਿਤਕੀਜੇਦਇਆਹੈਸੇਇ
 ਨਹੁਸਰਬਕਰਤਤੁਤੇਨਿਆਗੀਹੈਸਿਜਬਵਹੁਮਹਾਰਸਅਪੁਣੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇਹੈ
 ਤਬਦੁਖਾਂਤੇਮੁਕਤਿਹੋਣਾਕੀਆਅਸਚਰਜਹੈ॥੬॥ :०: :०: :०: :०: ॥ਅਥ
 ਦਸਵੇਸਰਗਾਵਿਖੇਮਾਨਸੀਨਰਕਹੁਕਾਵਰਨਨਹੈਵੈਗਾ॥ ਤਾਂਤੇਜਦੁਤਿਜੇ
 ਮਾਨਸੀਨਰਕਕਾਅਰਥਇਹੁਹੈਸੇਵਹੁਦੁਖਕੇਵਲਜੀਵਕਉਹੋਤਾਹੈਅਰੁਉ
 ਸਦੁਖਾਵਿਖੇਸਰੀਰਕਾਸਨਬਿਧਕਛੁਨਹੀਹੋਤਾਤਾਂਤੇਜਿਸਅਰਨਿਕਰਿਕੈਸਰੀ
 ਰਕਉਜਲਾਨਹੋਤੀਹੈਸਿਤਿਸਕਉਅਸਥੁਲਨਰਕਕਹੀਤਾਹੈਅਰੁਜੇਅਗ
 ਨਕੇਵਲਮਨਹੀਕਉਜਲਾਵਤੀਹੈਤਿਸਕਉਮਾਨਸੀਨਰਕਕਹੀਤਾਹੈਬਹੁਕੁ
 ਮਾਨਸੀਨਰਕਕੀਜੇਅਗਨਿਹੈਸੋਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੋਤੀਹੈਸੇਪ੍ਰਿਥਮਤਉਅਸਥੁ
 ਲਭੇਗਹੁਤੇਵਿਜੇਗਕੀਅਗਨਿਨੀਵਕਉਜਲਾਵਣੇਹਾਹੀਹੈਅਰੁਦੂਸਰੀਅਗ
 ਨਿਅਪਮਾਨਅਰੁਨਿਰਾਦਰੁਅਰੁਲੰਜਾਮਾਨੀਹੈਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀਸਰੀਅਗਨਿਇਹੁਹੈ
 ਜੇਭਗਵਿਤਕੇਦਰਸਨਤੇਅਪ੍ਰਾਪਤਿਰਹਿਣੇਕਾਪਸਚਾਤਾਪੁਇਸਜੀਵਕਉ
 ਜਲਾਵਤਾਹੈਸੇਇਹਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕੀਅਗਨਿਕੇਵਲਰਿਵੈਹੀਕਉਤਪਾਇਮਾਨ
 ਕਰਤੀਹੈਅਰੁਇਸਦੁਖਕਾਪ੍ਰਵੇਸੁਸਰੀਰਪਰੁਕਛੁਨਹੀਹੋਤਾਤਾਂਤੇਇਸਕਾ
 ਵੀਖਆਣੁਕਰਣਾਪਰਵਾਣੁਹੈਪਰੁਇਨਹੁਤੀਨਹੁਅਗਨਹੁਕਾਖੀਜੁਇਹੁਜੀ
 ਵੁਇਸਿਸਿਸਾਠਤੇਆਪਣੇਸਾਥਲੇਜਾਤੇਹੈਜੇਮੇਅਸਥੁਲਫਿਸ੍ਹਾਂਤਹੁਕਰਿ
 ਕੇਵਰਨਨਕਰਉਗਾਪਰਪ੍ਰਿਥਮਅਗਨਿਤਉਅਸਥੁਲਭੇਗਹੁਕੀਵਿਜੇਗ
 ਕੀਕਹੀਹੈਸੇਇਸਕਾਵੀਖਆਣੁਕਛੁਕਾਗੋਭੀਕੀਆਹੈਸੇਇਸਦੁਖਕਾ
 ਕਾਰਣਮਾਇਆਕੀਪ੍ਰੀਤਿਹੈਅਰਥੁਇਹਜੇਉਸਹੀਪ੍ਰੀਤਕਰਕੈਸੁਖੀਹੋਤਾ
 ਹੈਅਰੁਵਿਜੇਗਾਵਿਖੇਉਸੀਪ੍ਰੀਤਕਰਦੁਖੀਹੋਤਾਹੈਤਾਂਤੇਇਸਪੁਰੁਖਕੀਪ੍ਰੀਤ
 ਮਾਇਆਕੇਸਾਥਹੈਸੋਭੇਗਹੁਕਉਇਸਸਿਸਾਰਵਿਖੇਸ੍ਵਰਗਕੀਨਿਆਈਭੰਚਤਾ
 ਹੈਬਹੁਕੁਪਰਲੋਕਾਵਿਖੇਨਰਕਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈਕਾਹੇਤੇਜੇਇਹਮਾਇਆ
 ਹੀਇਸਕੀਪ੍ਰੀਤਥੀਸੇਜਬਉਸਕਾਵਿਜੇਗਹੁਅਤਬਮਹਾਦੁਖੀਹੋਤਾਹੈਇ
 ਸਕਰਿਕੈਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅਜੇਏਕਹੀਪਦਾਰਥਸੁਖਕਾਕਾਰਣਹੀਹੋਤਾਹੈਬਹੁਕੁਦੁ
 ਖਕਾਕਾਰਣਹੀਵਹੀਹੈਪਰਉਸਪਦਾਰਥਕਾਸੁਖੁਅਰੁਦੁਖਜਿਜੇਗਾਅਰੁਵਿਜੇ
 ਗਕਰਹੋਤਾਹੈਸੇਇਸਅਗਨਿਕਾਫਿਸਟਾਂਤਇਹੁਹੈਜੇਜੇਜੇਕੋਈਮਹਾਰਾਜ

ਤੇਵੇ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਪਰ ਉਸ ਕੀ ਆਗੀ ਆਵਰਤ ਤੀ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਸਰਬ
 ਦਾ ਸਿੰਦਰ ਸਰੂਪ ਹੁਕਮ ਦੇਖਣਾ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦਾਸ ਅਰੁ ਦਾ
 ਸੀਆ ਅਰੁ ਸਿੰਦਰ ਇਸ ਤੀ ਆਗਤ ਲਾ ਅਰੁ ਬਗੀਚੇ ਬਡੇ ਰਮਣੀਕ ਅਸਥਾਨਾ ਅਰੁ
 ਇਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਵਰਗੀ ਬਡੇ ਸੁਖ ਹੁਕਮ ਉਭਰਤਾ ਹੋਵੇ। ਬਹੁਨ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਕੋ
 ਈ ਔਰਗ ਜਾਉ ਸਕਾਵਿਰੇ ਪੀਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਜੀਤ ਕਰਿ ਅ
 ਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੇਵੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਪਰਧਾਨ ਹੁਕਮ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜੇ ਕਉ
 ਕੁਕਰਹੁ ਕੀ ਟਹਲਾਵਿ ਖੇਲ ਗਾਵੇ। ਬਹੁਨ ਉਸ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਉਸ ਕੀ ਵਿਸਤੀਆਕ
 ਉਦਾਸੀ ਆਕਰਿ ਰਾਖੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆ ਸਿਉ ਅਪੁਣੀ ਟਹਲ ਲਗਾਵੇ
 । ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਭੰਡਾਗ ਵਿਖੇ ਜੋ ਰਤਨ ਅਰੁ ਮਾਣਕ ਹੋਵਹਿ। ਸੋ ਸਰਹੀ ਉਸ ਕੇ ਸਤ੍ਰ ਅ
 ਹ ਕਉ ਦੇਵੇ। ਸੋ ਜਬ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖੀਐ ਤਬ ਉਸ ਰਾਜੇ ਕੇ ਸਗੀਰ ਪਰਿਵਰ ਕਛੂ
 ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ। ਪਰੁ ਰਾਜ ਅਰੁ ਇਸ ਤੀ ਆਪੁਤਾ ਵਿਕ ਦਾਸੀਆ ਭੰਡਾਰ ਅਰੁ
 ਅਵਰਜੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਜੋ ਗਕੀ ਅਗਨਿ ਹੋ। ਸੋ ਉਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਪਤੀ ਜਲਾ
 ਵਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜਾ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਆਪ ਕਉ ਐਸਾ ਪਰਮ ਦੁਖੀ ਮ
 ਨਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਮੇਰੀ ਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਵਉ। ਤਉ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਦੁਖ ਤੇ ਛੁਟੇ।
 ਸੋ ਇਹੁ ਦਿਸਣ ਤੁ ਇਸ ਬੂਲੇ ਰੋਗ ਹੁਕੀ ਅਗਨਿ ਪਰ ਕਹਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੁ
 ਆ। ਜੋ ਜੇਤੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸੁਖ ਅਧਿਕ ਹੋਵਹਿ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਨਿਹ ਕੀਟ ਕਰਾਜ ਭੁੰ
 ਚਤਾ ਹੋਵੇ। ਸੋ ਤੇਤਾ ਹੀ ਉਨ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕੀ ਅਗਨਿ ਕੀ ਉਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਅਧਿਕ ਜਲਾ
 ਵਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਸ ਮਾਇਆ ਕੀ ਅਧਿਕ ਸਮਿ ਰਹਿ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਇਤੀ ਆਦਿ
 ਕਰੇਗ ਉਸ ਕੇ ਨਿਰਜਤਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿ। ਤਬ ਉਨ ਕਾ ਵਿਜੇਗ ਭੀ ਉਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕ
 ਉ ਅਤਿ ਸੈਤ ਪਾਇ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਨ ਇਉਂ ਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਜਿਸ ਵਿਜੇਗ ਕੀ ਅਗ
 ਨਿਕਾਰਿ ਕੈ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾਰਿ ਦਾਜ ਲਵੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਸਮਾਨ ਅਸ ਬੂ
 ਲਾ ਅਗਨਿ ਕਾ ਫਿਸਤ ਨਹੀ ਸਿਭੁ ਵਤਾ। ਕਹਿਤੇ ਜੋ ਜਬ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਸਗੀਰ ਕ
 ਉ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਕਛੂ ਦੁਖ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਰਿਦੇ ਕਉ ਸੀ ਪੁਰਨ ਨਹੀ ਪ
 ਹੁਚਤਾ। ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੋ ਜੋ ਨੇੜ ਅਰੁ ਸੁਦਣ ਆਦਿ ਕਾ ਇਤੀ ਅਹੁਕੀ ਕ੍ਰਿਆਵਿ
 ਖੇ ਚਿਤਿ ਕੀ ਬਿਤਪਸਰ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਤੀ ਅਹੁਕਾ ਵਿਦੁ ਹਾਰ ਭੀ ਰਿਦੇ ਕਉ
 ਐਸਾ ਪਰ ਲੁਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਦੁਖ ਕਾ ਸੀ ਪੁਰਨ ਪ੍ਰਵੇ ਸੁਚਿਤ ਵਿਖੇ ਹੋਵੇ ਨ
 ਹੀ ਦੇਤਾ। ਜੋ ਜੋ ਜਬ ਦੁਖੀ ਪੁਰਖੁ ਨਿਵਾਤੇ ਅਚਾਨਕ ਜਾਗਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਦੁ

ਖਕੀਪੀਸ਼ਾਅਧਿਕਰਾਸਣੇਲਾਗਤੀਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੋਉਸਸਮੇਵਿਖੇਉਸਪੁਰਖਕਾਚਿ
 ਤੁਪਸਰਿਆਤੁਆਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਜੇਸੇਜਬਕਈਪੁਰਖੁਨੀਦਤੇਅਚਾਨਕਜਾਗੇ।
 ਅਰੁਇੰਦੀਆਵਿਖੇਚਿਤਕੀਬ੍ਰਿਤਿਪਸਰਣੇਤੇਆਗੇਗੀ। ਸੁੰਦਰਸਬਦਉਸਕੇਸੁੰਦ
 ਟਹੁਵਿਖੇਪੇਪੇ। ਤਉਗ੍ਰੀਵਹੁਸਬਦਚਿਤਿਕੀਬ੍ਰਿਤਿਇਕਤ੍ਰਹੋਤੀ। ਪਰਜਬਲਗ
 ਇਹੁਪੁਰਖੁਇਸਸਿਸਾਗਵਿਖੇਜੀਵਤਹੈ। ਤਬਲਗਵਿੰਦੀਆਕੇਵਿਵਹਾਰੁਕੀਮੇ
 ਲੇਤੇਕਦਾਚਿਤਾਨਿਗਲਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਜਬਇਸਜੀਵਕਾਸਰੀਰੁਛੁਟਤਹੈ
 ਤਬਪਰਲੋਕਵਿਖੇਏਕਲਾਹੀਕੇਵਲਗਹਿਜਾਤਹੈ। ਅਰੁਇੰਦੀਆਕੇਵਿਖੇਪ
 ਤਾਸਰੁਹੀਏਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਪਰਲੋਕਵਿਖੇਸੁਖੁਅਰੁਦੁਖੁਕਾਪਵੇਸਜੀਵ
 ਕਉਅਧਿਕਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਂਤੇਤੂੰਮੇਸਾਉਨਮਾਨਚਿਤਵਿਖੇਨਾਕਰਾਜੇਵਹੁਸੁਖਮਅਗ
 ਨਜੀਵਕਉਜਲਾਵਣੇਹਾਰੀਗ੍ਰੀਅਸਥੂਲਅਗਨਕੀਨਿਆਈਹੋਵੈਗੀ। ਕਾਹੇਤੇ
 ਜੇਇਹਅਸਥੂਲਅਗਨਸਤਰਗਾਗਉਸਅਗਨਤੇਸੀਤਲਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਦੁਸਰੀਅ
 ਗਨਿਜੇਅਪਮਾਨਕੀਕਹੀਬੀ। ਸੇਤਿਸਕਾਢਿਸਟਾਂਤਉਹੋਹੈ। ਜੇਸੇਕੋਈਮਹਾਰਾ
 ਜਾਨੀਚਮਾਨਖਕਉਦਇਆਕਰਕੇਅਪਣਾਨਿਕਵਿਵਰਤੀਕਰੇ। ਅਰੁਸਰਬ
 ਕਾਰਜਾਗਿਹਕਉਸਕਉਸਉਪਦੇਵੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਉਸਕਉਅੰਤਹਪੁਰਜਾਣਨੇਕੀ
 ਅਟਕਗੀਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਧਨਕੇਭੰਗੁਰਗ੍ਰੀਉਸਕੇਅਧੀਨਹੋਵਹਿ। ਸੇਜਬਉਸ
 ਨੀਚਪੁਰਖਉਮੇਸੇਮੁਖਹੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਤਉਗ੍ਰੀਵਿਮੁਖਾਈਕਰਿਕੇਉਸਕਾ
 ਰਿਦਾਮਲੀਨਹੋਜਾਵੈ। ਤਾਂਤੇਭੰਗੁਰਹੁਵਿਖੇਧਨਕੀਭੋਗੀਕਰਨੇਲਾਗੇ। ਅਰੁਅੰਤ
 ਹਪੁਰਵਿਖੇਵਿਭੁਚਾਰਆਦਿਕਅਪਕਰਮਕਰੇ। ਅਰੁਬਾਹਜਾਪਕਉਸਹਿਰ
 ਵਭਾਵਅਰੁਭੁਲਾਈਸਿੰਜਗਤਿਦਿਖਾਵੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਅਚਾਨਕਹੀਕਿਸੀਸਮੇਅੰਤ
 ਹਪੁਰਵਿਖੇਅਪਕਰਮਕਰਤੇਹੁਏਮਹਾਰਾਜੇਕਉਦੇਖੇ। ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣੈ
 ਜੇਮਹਾਰਾਜਾਸੁਰਖੇਵਿਖੇਮੁਸ਼ਕਉਸਨਮੁਖਪੜਾਦੇਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਮੇਸੇਹੀਸ
 ਏਵਕਾਲਆਗੇਭੀਦੇਖਤਾਹਾਹੈ। ਪਰਮਹਾਰਾਜਾਨੇਮੁਸ਼ਕਉਇਸਨਮਿਤ
 ਰੰਗੁਨਹੀਦੀਆ। ਜੇਜਬਇਸਕਾਪਾਪਸਿਪੁਰਨਅਰੁਬਿਧਿਹੋਵੈਗਾ। ਤਬਮੇ
 ਇਨਕਉਏਕਹਾਰੀਰੰਗਅਰੁਦੁਖਦੇਵਾਗਾ। ਸੇਅਬਤ੍ਰੀਵੀਚਾਰੁਕਰਕੇਦੇਖਾਜੇ
 ਉਸਸਮੇਵਿਖੇਉਸਨੀਚਮਾਨਖਕਉ। ਲਜਾਮਾਨੀਕੀਅਗਨਿਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਜ
 ਲਾਵਤੀਹੈ। ਜੇਜਦਪਉਸਕਾਸਰੀਰਦੁਖਅਰੁਕਸਟਤੇਰਹਤਹੈ। ਇਸਕਰਕੇ
 ਜੇਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਲਜਾਮਾਨੀਕੇਕਸਟਤੇਮੇਛੂਟਉਤਉਰੁਲਾਹੈ। ਹੇਭਾਈਤੇਸੇਹੀ

ਤੂੰ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਸਾਥ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਕਾਰਜ
 ਬਾਹਜ ਤੇ ਰੁਲੇ ਸਿਟਿਆ ਵੇਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕ੍ਰਿਆ ਕਾਤਾਤ ਪਰਜ ਮਲੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ
 । ਸਿਜ ਬਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਤੇ ਗ੍ਰਿਆ ਕਾਤਾਤ ਪਰਜ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਤੁਸੁ ਕਉ
 ਅਤਿ ਨਿਰਲਜ ਤਾਪ ਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਲਜਾਮਾਨੀ ਕੀ ਅਗਨਿ ਵਿਖੇ ਦ
 ਗਧੋ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਸੇਤੀ ਅਬ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰਹਿ ਤਬ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ
 । ਅੰਧੇ ਸੀਲ ਜਾਮਾਨੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਇਸ ਸੀਸਾ ਰਾਵਿ
 ਖੇ ਅਪੁਣੇ ਅਪੁਣੇ ਬਾਧ ਵਕਾਮਾ ਸਭੇ ਜਨ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਉਹੁ ਵਹੁ ਜਾਣੇ ਜੇ ਮੇ ਪੰਛੀ ਕਾ
 ਮਾਸ ਭਛਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਰਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੇਖਤ ਬਜਾਣੇ ਜੇ ਇਹ ਤਉ ਮੇਰੇ
 ਬਾਧ ਵਕਾਮਾ ਸੁਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਤੂੰ ਰੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖੁ ਜੇ ਉਸ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕ
 ਰਿਦਾ ਕੋ ਸਾਲ ਜਾਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੋ ਸਾਤ ਪਾਇ ਮਾਨੀ ਕਰਤ ਪਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ
 । ਸੇ ਨਿਦਾ ਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਲਜਾਮਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਨਿ
 ਦਾ ਕਰਣੇ ਕਾਤਾਤ ਪਰਜ ਜੇ ਅੰਧੇ ਸੀਲ ਜਾਮਾਨੀ ਨਹੈ। ਸੇ ਅਬ ਤੁਸੁ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ ਭਾਸ
 ਤਾ। ਅਰੁ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਹਿਗਾ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕਹਾਏ
 । ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਮਾਨੁਖ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਆਪ ਕਉ ਮ੍ਰਿਤ ਕਕਾ ਅਹਾਰੁ ਕਰਤਾ ਦੇਖੇ
 । ਤਬ ਇਸ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਵਹੁ ਮਾਨੁਖ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰਤਾ
 ਹੋਵੇ। ਬਹੁ ਜੇ ਸੇਤੀ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਭੀਤ ਕੇ ਅੰਤ ਰਪਾਥ ਰੂਪ ਨੇ ਲਾਗਾਹਿ। ਅਰੁ ਕੋ
 ਈ ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਤੁਸੁ ਕਉ ਇਹ ਸਿਦੇ ਸਾਦੇਵੈ। ਜੇ ਤੂੰ ਪਾਥਰ ਮਾਰਨੇ ਕਾਤਿ ਅਗੁ ਕ
 ਰਾ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਪਾਥਰ ਮਾਰਨੇ ਕਰਿਤੇ ਹੋਗੀ ਗਿਹਾ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪੜਤੇ ਹੈ। ਪਰ
 ਇਨਹੁ ਪਾਥਰ ਹੁਕਾਰਿਤੇ ਹੋ ਪੜਹੁ ਕੇਨੇ ਤੁਅੰਧ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਤ੍ਰਿ ਅਪੁਣੇ ਗ
 ਹਿ ਵਿਖੇ ਜਾਵਹਿ ਤਬ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਹਿ। ਜੇ ਪਾਥਰ ਹੁਕਰ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪੜਹੁ ਕੇਨੇ ਤੁਅੰਧ
 ਹੁਏ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਤੇ ਰੇ ਚਿਤ ਕਉ ਕੋ ਸੀ ਅਗਨਿ ਲਾਗਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਲਜਾਮਾਨੀ ਵਿਖੇ ਜਲਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ
 ਕੀ ਈਰਖਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਆਪ ਕਉ ਮੇ ਸਾਹੀ ਲਜਾਮਾਨ ਦੇਖੇ
 ਗਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਈਰਖਾ ਕਾ ਅਰਥ ਭੀ ਇਹੋ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਈਰਖਾ ਕਰਨੇ ਹਾਪੁਰ
 ਖੁ ਅਪੁਣੇ ਸਤ੍ਰ ਕੀ ਹਾਣ ਚਿਤ ਵਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਈਰਖਾ ਕਰਿ ਕੋ ਆਪਣੀ ਗਿਹਾਇ
 ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਹੀ ਕਾਧਰ ਮਨ ਸਟੇ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਸੁਭਾਵ ਕਰਤਾ
 ਤਕਾਨਾ ਸੁਕੀ ਆਚਾਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਤ ਪਰ ਜੇ ਇਹੁ ਜੇ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਕਰਤਾ

ਹੁਕਾਸਰੁ ਪਾਅਰ ਬੁਕੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਸੇਗਾ ਅਰੁ ਇਹੁ ਮਾਨੁ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੇ ਅਨੁ
 ਸਾਰ ਬਿਜਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਅਪਮਾਨ ਅਰੁ ਲਜਾ ਮਾਨੀ ਕਉ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਬਹੁੜ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਭੀ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕੀ ਨਿ
 ਆਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਜੈਸਾ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕਾਰਿ ਦਾਹੇਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਸੁਪਨੇ
 ਵਿਖੇ ਆਕਾਰ ਵੇਤ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇਕੋ ਈ ਪਰਵਿਰ
 ਤੀ ਪ੍ਰਤਿਤ ਸਿਤ ਜਨ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਥਾ ॥ ਅਰੁ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇ ਮੈ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਮਨੁਖ
 ਹੁਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਅਪਕਉ ਮੁਹਰ ਕਰਤਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਕਿ ਆਪੋ
 ॥ ਤੁਬਉ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਜਾ ਗੁਤ ਵਿਖੇ ਰੂ ਕਰ ਕੈ ਲੋਕ ਹੁਕਉ ਵਰਤਰਖਾ
 ਵਤਾ ਹੋਵਹਿ ॥ ਬਹੁੜ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਮੇਰਾ ਐਸਾ ਹੀ ਸੁਭਾਵੈ ॥ ਤਾਤੇ
 ਤੁਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰ ਕੈ ਦੇਖੁ ਜੇ ਇਸ ਕਰਤਕਾ ਆਕਾਰ ਕੈ ਸਾਹੇ ॥ ਅਰੁ ਅਰਥ ਕੈ ਸਾਹੇ
 ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅਸ ਬੁਲਾਵਿ ਦਹਾਰ ਵਿਖੇ ਤਉ ਵਰਤਰਖਾ ਵਣੁ ਭੁਲਾ ਕਰ ਮਝਿ ਸ
 ਏ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰਉ ਸਕਾ ਅਰਥੁ ਅਸੁਰੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ॥ ਜੇ ਮਾਨੁ ਲੋਕਉ ਕਉ
 ਅਹਾਰੁ ਤੇ ਰੋਕ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਮੁਹਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਹ ਭੀ
 ਬਰਾ ਅਸਚ ਰਜਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਭੁਗਵਿ ਤਨੇ ਰੂ ਕਉ ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਅਵਸ
 ਥਾ ਲਖਾਵਣੇ ਹਾਰਾ ਬਨਾਇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥ ਪਰਤਿ ਇਸ ਤੇ ਭੀ ਅਚੇਤਾ ਹੈ ॥
 ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਵਚਨਾ ਵਿਖੇ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਆ
 ਏ ਆਕਾ ਆਕਾਰ ਬਿਧਿ ਅਰੁ ਕਰੁ ਪਇਸਤੀ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਅਰੁ ਸ
 ਭਹੀ ਜੀਵਉ ਸਕਉ ਦੇਖ ਕੈ ਰੂ ਮਾਨ ਹੋਵਹਿਗੇ ॥ ਅਰੁ ਅਰਦਾਸ ਕਰਹਿਗੇ ॥ ਜੇ
 ਹੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਇਸ ਮਹਾਰਾਖ ਸੀਤੇ ਤੁਹੀ ਹਮਾਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰਾ ॥ ਤਬ ਆਗਿਆ
 ਹੋਵੈਗੀ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੇਨਾ ਮਿਤਤੁ ਮਾਪੁਣੇ ਪਰਮ ਕਉ ਨਾ
 ਸੁਕਰਤੇਥੇ ॥ ਸੋ ਇਹ ਦੁਹੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਬ ਦੁਹੀ ਵੇਖੇ ਸੀ ਅਪਮਾਨ ਤਾਅ
 ਰੁ ਲਜਾ ਮਾਨੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿਗੇ ॥ ਜੇ ਆਪਕਉ ਅਗਨਿ ਵਿਖੇ ਜਲਾਇ
 ਆਚਾਹੇਗੇ ॥ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮ ਇਸ ਲਜਾ ਮਾਨੀ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋ
 ਵਹਿ ॥ ਸੋ ਇਸ ਲਜਾ ਮਾਨੀ ਕਾ ਝਿਸਟਾਂਤੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਏਕ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਕਿਸੀ
 ਮਹਾਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪੁਣੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਵੀ ਵਾਹੁ ਕੀਆ ਥਾ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਰਾਤ ਵਿਖੇ ਰਾਜੇ
 ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਅਤਯੰਤ ਕਮਦ ਪੀਆ ਥਾ ॥ ਬਹੁੜ ਦੁਹਰਾਸ ਪੁਤ੍ਰ ਮਹਾਰਾਬਾ ਵਰਹੋਇਕ
 ਰਿਅਪੁਣੇ ਗ੍ਰਿਹ ਕਉ ਗਮਨ ਕਰਤੁ ਰੁਇਆ ॥ ਅਰੁ ਅਪਣੇ ਗ੍ਰਿਹ ਤੇ ਭੁਲਾਗ
 ਇਆ ॥ ਕਿਸੀ ਅਵਗੁਣਿ ਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਨਿਕਲਿਆ ॥ ਸੋ ਉਹ ਜਾਇ ਕੈ

ਏਕਸੰਦਰਫਿਸਟਿਅਇਆਅਰੁਦੀਪਕਜਲਤਾਦੇਖਿਆਤੁਬਉਨਜਾਇਆਜੇ
 ਮਿਅਪੁਣੈਗਿਹਵਿਖੇਅਇਪ੍ਰਾਪਤਿਉਇਆਹੋਬਹੁਕੁਜਬਉਸਅਸਥਾਨਕੇਅੰਗਰਿ
 ਗਇਆਤੁਬਉਸਕਉਬਹੁਤੇਪੁਰਖੁਸੇਏਪੜ੍ਹੇਫਿਸਟਿਆਏਅਰੁਉਨਕਉ
 ਪੁਕਾਰਕਰਕੈਬਲਾਵਟੇਲਾਗਾਅਰੁਆਗੇਤੇਕਿਸੀਨੇਉਤਰੁਨਦੀਆਤੁਬ
 ਉਸਨੇਜਾਇਆਜੇਸਭੁਹੀਨਿਝਾਵਿਖੇਹੋਬਹੁਕੁਏਕਕਿਸੀਪੁਰਖਕਉਉਸਨੇ
 ਉਜਲਵਸਤੁਪਹਿਰੇਹੁਏਸੁਤਾਪੜ੍ਹਾਦੇਖਿਆਜੇਤਿਸਕਉਅਪੁਣੀਇਸਤ੍ਰੀਜਾਣ
 ਕਰਿਉਹਾਹੀਸੇਨਕਰਰਹਾਅਰੁਉਸਇਸਤ੍ਰੀਕੇਸਹੀਰਤੇਉਸਕਉਸੁਗੀਧਆਵਟੇ
 ਲਾਗਾਤੁਬਹੁਗਾਜਪੜ੍ਹਉਸਕੇਸਾਥਫੀਜਾਵਿਖੇਮਗਨਹੁਆਬਹੁਕੁਜਬਸੁਰ
 ਜਉਦੈਰੁਇਆਅਰੁਜਬਹੁਲੀਪੁਕਾਰਉਸਨੇਦੇਖਿਆਤੁਬਜਾਨਤਾਉਇਆ
 ਜੇਜਿਨਕਉਮੇਸੇਇਆਹੁਆਜਾਨਤਾਥਾਸੇਵਹੁਤੇਸਭੁਹੀਮ੍ਰਿਤਕਹੈਅਰੁਜਿਸਕ
 ਉਮੇਅਪੁਣੀਇਸਤ੍ਰੀਜਾਨਤਾਥਾਸੇਮਹਾਬਿਧਅਰੁਕਰੁਪਇਸਤ੍ਰੀਥੀਅਰੁਮੁਖ
 ਕਉਸੁਗੀਧਗੁਸਤੀਥੀਸੇਉਸਕੈਸਹੀਰਕੀਵਰਗੀਧਅਰੁਮਲੀਨਤਾਥੀਬਹੁ
 ਕੁਜਬਅਪੁਣੈਅੰਗਰੁਕਉਦੇਖਿਆਤੁਬਸਭੁਹੀਵਿਸਟਾਸਾਥਲਪੇਟੇਹੁਏਫਿਸ
 ਟਿਆਏਇਸੀਪੁਕਾਰਪ੍ਰਸਿਨਤਾਕਰਕੈਮਲੀਨਚਿਤਹੋਤੁਰੁਇਆਅਰੁਮੇਸ
 ਲਜਮਾਨਹੁਆਜੇਅਪੁਣੀਮ੍ਰਿਤਕਉਚਿਤਵਟੇਲਾਗਾਇਸਨਮਿਤਜੇਮਤਮਹਾ
 ਰਾਜਉਸਕੀਸੇਨਾਅਇਕਰਦੇਖੇਮੁਕਉਸੇਵਹੁਮੇਸੇਹੀਚਿਤਵਨਾਕਰਤਾਥ
 ਸੇਵਹੁਮਹਾਰਾਜਾਪਰਧਾਨਹੁਸਿਜੁਗਤਿਅਪੁਣੈਪੁੜ੍ਹਕਉਦੁਛਤਾਹੁਆਉਹਾਹੀਅ
 ਏਆਤੁਬਪੁੜ੍ਹਕਉਮਹਾਮਲੀਨਅਸਥਾਨਵਿਖੇਦੇਖਤਾਉਇਆਅਰੁਵਹੁ
 ਰਾਜਪੁੜ੍ਹਲਜਾਮਾਨੀਕਰਕੈਮੇਸੇਚਿਤਵਟੇਲਾਗਾਜੇਜਬਕਿਸੀਪੁਕਾਰਮੇਧਰ
 ਤਾਵਿਖੇਲੀਨਹੋਜਾਵਉਤਉਰੁਲਾਹੋਪਰੁਕਿਸੀਭਾਂਤਿਇਸਲਜਾਮਾਨੀਤੇਫੁਰਉ
 ਮੇਤੇਸੇਹੀਵਿਖਈਜੀਵਪਰਲੋਕਵਿਖੇਮਾਇਆਕੇਸੁਖਕੁਗਾਅਰੁਇਤ੍ਰੀਅੰਹੁਕੇ
 ਰਸਹੁਕਉਮੇਸਹੀਮਲੀਨਦੇਖਹਿਗੋਪਰੁਉਨਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਜੇਅਸਥੁਲਕੁਗਾਹੁ
 ਕੀਪ੍ਰੀਤਸੇਖਹੋਗੀਸੇਤਿਸਕਰਿਕੈਮਹਾਦੁਖੀਹੋਇਕੈਦੁਰਗੀਪਤਾਕਉਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਹੋਵੈਗੋਬਹੁਕੁਜਬਵੀਚਾਰਕਰਿਕੈਦੇਖੀਅੰਤਬੋਰੁਗੀਮਾਨੁਪਇਸੀਸਿਸਾਹੁਵਿ
 ਖੇਅਤਿਨਿਰਲਜਤਾਅਰੁਦੁਖਕਉਪਾਵਤੇਹੋਪਰੁਤਉਗੀਪਰਲੋਕਵਿਖੇਇਸ
 ਪੁਕਾਰਇਹਜੀਵਦੁਖਅਰੁਲਜਾਮਾਨੀਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੇਹੋਸੇਤਿਸਕੈਨਿਕਟਿਇ
 ਸਸਿਸਾਰਕੇਦੁਖਅਰੁਲਜਾਮਾਨੀਅਲਪਮਾਤ੍ਰਹੋਜੇਮੇਕਫੁਕਇਸਕਾਵਰਨਨ
 ਕੀਆਹੋਜੇਜਗਿਆਸੀਕਉਲਖਾਵਟੇਕੇਨਮਿਤਸਿਖੇਪਕਰਕਹਾਹੋਅਰੁਇ

ਸਕਾਤਤਪਰਜਇਹੁਹੈ। ਸੋਇਹਲਜਾਮਾਨੀਰੂਪੀਅਗਨਤੀਅੰਸੀਤੀਖਣਹੈ। ਜੇ
ਕੇਵਲਰਿਦੇਕਉਤਪਾਇਮਨਕਰਤੀਹੈ। ਅਰੁਇਸਦੁਖਕਾਪ੍ਰਵੇਸਸਗੀਰਕਉਕਛੁਨ
ਹੀਹੋਤਾ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਤੀਸਹੀਅਗਨਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਭੁਗਵਿਤਕੇਵਰਸਨਤੇਅਪ੍ਰਾਪਤਿਰਹਣਾ
ਅਰੁਉਤਮਭਾਗਹੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਤੇਨਿਰਾਸੁਹੇਵਣਾ। ਸੋਇਹਪਸਚਾਤਾਪਰੂਪੀਅਗਨ
ਰੀਤੀਖਣਹੈ। ਅਰੁਦੁਖਕਾਕਾਰਣੁਬੁਧਕੀਹੀਣਤਾਹੈ। ਸੋਇਹਮੂਰਖਤਾਭੀਇਸੀ
ਸਿਸਾਰਤੇਜੀਵਕੇਸਾਥਜਾਤੀਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਲੋਕਵਿਖੇਜਿਸਮਾਨੁਖਨੇਸਿਤਜਨ
ਹੁਕੇਉਪਵੇਸੁਅਰੁਪੁਰਖਪ੍ਰਜਤਨਕਰਓਸੁਪਕਰਕੈਭੁਗਵਿਤਕੇਵਰਸਨਕਾਦਰਪਣ
ਨਹੀਕੀਆ। ਅਰੁਜਿਸਕੇਰਿਦੇਰੂਪੀਦਰਪਣਵਿਖੇਭੁਗਅਰੁਪਾਪਦੁਕਾਜਿਗਾਰੁ
ਇਸਥਿਤੁਹੁਅਹੈ। ਸੋਇਸੀਕਾਰਨਤੇਉਸਕਾਰਿਦਾਅੰਧਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਪਰਲੋਕ
ਵਿਖੇਅੰਧਗੀਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਸਰਬਪਸਚਾਤਾਪਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਸੋਇਸਅਗਨਿ
ਕਾਦਿਸਟਾਂਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਜੇਸੇਤੂੰਅੰਧੇਗੀਰਾਤਵਿਖੇਬਹੁਤੇਲੋਕਹੁਸਾਥਿਕੀਸੀਬਨਮ
ਹਿਜਾਇਨਿਕਸਾਹਿ। ਅਰੁਉਸਅੰਧਾਨਵਿਖੇਪਾਬਰਹੁਕੈਕਰਬਹੁਤੇਪੜੇਹੋਵਿਹਿ
ਪਰੁਅੰਧਕਾਰਵਿਖੇਉਨਕਾਸਰੂਪਾਕਛੁਨਰੂਸੋ। ਅਰੁਸਿਰੀਤੇਹੈਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕ
ਹੈ। ਜੇਜਥਾਸਕਤਿਉਨਕਉਉਠਾਇਲੇਵਹੁ। ਤਉਉਭੁਲਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਹਮਨੇਇਨ
ਕੀਵਸੇਖਤਾਬਹੁਤਜੁਨੀਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਸਭਹੀਜਥਾਸਕਤਿਕੈਕਰਉਠਾਇਲੇਵਹਿ।
ਅਰੁਉਕਛੁਕਉਠਾਵਹਿ। ਬਹੁਜਾਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹੈਇਹਤਉਬਡੀਮੂਰਖਤਾਹੈ। ਜੇ
ਅਪੁਣੇਸਗੀਰਕਉਪ੍ਰਿਥਮਹੀਦੁਖਦੀਜੀਐ। ਅਰੁਪਾਬਰਹੁਕੀਪੋਟਸਿਰਪਰਉਠਾਇ
ਲੀਜੀਐ। ਅਰੁਇਹਵਾਰਤਾਭੀਪ੍ਰਸਿਧਹਮਨਗੀਜਾਣਤੇ। ਜੇਇਹਕੈਕਰਹਮਰੇਕਿਸੀ
ਕਾਮਆਵਹਿਗੇ। ਅਥਵਨਆਵਹਿਗੇ। ਪਰਤੇਰੇਵਹੁਸਭਹੀਸਿਰੀਕੈਕਰਹੁਕਉਉ
ਠਾਈਜਾਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਉਉਨਕੋਸਾਥਪੋਟਬਿਨਹੀਸੁਨਚਲਿਆਜਾਵਹਿ। ਅਰੁਉਉ
ਨਕਉਮੂਰਖਜਾਣਕੇਹਾਸੀਕਰਨੇਲਾਗਹਿ। ਅਰੁਅੰਧੇਸੇਕਹੈ। ਜੇਪੁਰਖਬੁਧਵਾਨੋਤਹੈ
ਸੇਸੇਰੀਨੇਆਈਸੁਖੇਨਹੀਚਲਿਆਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਜੇਮੂਰਖਹੋਤਾਹੈ। ਸੇਗਰਧਪਕੀ
ਨਿਆਈਬੋਝਉਠਾਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਪਦਾਰਥਕੀਹਾਨਲਾਭਕਛੁਪ੍ਰਸਿਧਨਭਾਸੇ।
ਸੋਤਿਸਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਵਿਖੇਜਤਨਕਰਤਾਹੈ। ਬਹੁਜਨਬਾਅਚਾਨਕਹੀਸੁਰਜਉਦੇਹੋਵੈ
ਤਬਵਹੁਸਭਹੀਕੈਕਰਰਤਨਅਰੁਲਾਲਪ੍ਰਤਖਵਿਸਦਿਆਵਹਿ। ਅਰੁਵਹੁਰਤਨ
ਅੰਧੇਹੋਵਹਿਜੇਉਨਕਾਮੇਲੁਵਰਨਨਵਿਖੇਨਾਆਵੈ। ਤਬਵਹੁਸਿਰੀਤੇਰੇਇਸਨਮਿਤ
ਪਸਚਾਤਾਪਕਰਹਿਜੇਹਮਾਇਸਤੇਭੀਅਧਿਕਰਤਨਉਠਾਇਲੇਤੇਤਉਭੁਲਾਥਾ। ਅਰੁਤ

ਸੁਕਉਤਉਅਪਾਪਤਿਰਹਣੇਕਾਅਤਿਤਕਹਿਪਸਚਾਤਾਪਹੋਵੈਗਾਅਰੁਪਸਚਾਤਾਪ
 ਕੀਅਗਨਿਵਿਖੇਜਲਹਿਗਾ। ਬਹੁਤੁਤੇਰੇਸਿਗੀਰਤਨਹੁਕਉਪਾਇਕਰਿਧਨੀਹੋਵਹਿ। ਅ
 ਰੁਪਨਕਰਕੈਰਜੁਅਰੁਈਦੁਰਜਆਇਕਉਤਮਸੁਖਹੁਕਉਭੇਗਹਿ। ਅਰੁਤੁਨਿਰਧਨਈ
 ਕਰਿਕੈਰੁਪਾਅਰੁਨਗਨਰਹਹਿ। ਅਰੁਵਹੁਤੁਸੁਕਉਨਿਚਟਹਲਾਵਿਖੇਲਗਾਵਹਿ। ਅ
 ਰੁਤੁਉਨਸਿਉਕਛੁਕਮੰਗਣੇਲਾਗਹਿਪਰੁਤਉਕੀਤੁਸੁਕਉਨਦੇਵਹਿ। ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਤੁਸੁਕਉਉਸਹਸਣੇਕਾਯਲੁਇਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆਹੈ। ਜੇਦੁਖਅਰੁਪਸਚਾਤਾਪਵਿ
 ਖੇਪ੍ਰਾਜਲਤਾਹੈ। ਅਰੁਹਮਕਉਪਰਮਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆਹੈ। ਤੈਸੇਜੇਪੁਰਖੁਰੁਗ
 ਵੇਤਕੇਦਰਸਨਤੇਅਪ੍ਰਾਪਤਿਰਹੇਹੈ। ਸੋਪਰਲੋਕਾਵਿਖੇਤਿਨਕੀਮੇਸੀਤੀਅਵਸਥਾ
 ਹੋਵੈਗੀ। ਇਸਕਰਕੈਜੇਇਹੁਸਿਸਾਰੁਅੰਧੇਰੀਗਾਤਿਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰੁਜਪਤਪਰੁ
 ਜਨਆਇਕਸਾਧਨਰੁਪੀਰਤਨਹੈ। ਸੋਇਸਸਿਸਾਰਾਵਿਖੇਇਨਰਤਨਹੁਕਾਸਰੁਪਅ
 ਰੁਮੇਲਪ੍ਰਤਖਨਹੀਭੁਸਤਾ। ਤਾਤੇਸਿਸਾਰੀਨੀਦੁਸੁਕਰਮਹੁਕਉਅੰਗੀਕਾਰਨਹੀਕਰ
 ਤੇ। ਅਰੁਕਹਤੇਹੈਜੇਹਮਮਾਇਆਕੇਪ੍ਰਤਖਸੁਖਹੁਕਉਫਾਰੁਕਰਪਰਲੋਕਕੇਸੁਖਕਾ
 ਕਾਹੇਕਉਜਤਨਕਰਹਿ। ਸੋਨਿਰਸਿਦੇਹਪਰਲੋਕਾਵਿਖੇਦੁਖੀਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਕ
 ਤੈਗੇ। ਜੇਨਿਨਹੁਸਾਧਨਰੁਪੀਰਤਨਉਠਾਏਹੈ। ਅਰੁਇਸਸਿਸਾਰਾਵਿਖੇਰੁਗਵੇਤਕੀ
 ਪ੍ਰਾਤਿਅਰੁਪਛਾਣਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਸੋਤਿਨਕਉਪਰਲੋਕਾਵਿਖੇਰੁਗਵੇਤ
 ਅੰਸਉਤਮਸੁਖਦੇਵੈਗਾ। ਜੇਮਾਇਆਕੇਸਰਬਭੇਗਉਸਸੁਖਕੇਖਿਣਸਮਾਨਹੀ
 ਨਲਾਗਹਿਗੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਦੁਖਅਤਮਸੁਖਅੰਸਾਅਪਾਰੁਹੈ। ਜੇਉਸਕੇਸਾਥਕੇਈ
 ਸੁਖਾਅਰੁਤ੍ਵਿਸਟਾਂਤਨਹੀਸਿਭੁਵਤਾ। ਇਸਕਰਕੈਜੇਦੁਖਅਤਮਸੁਖਸਰਬਸੁ
 ਖਹੁਕਾਸਰੁਹੈ। ਜੇਸੇਕੇਈਨਹੁਗੀਪੁਰਖੁਕਹੈਜੇਰਤਨਕਾਮੇਲਸਿਮੁਹਰਹੈ। ਤਬ
 ਉਸਰਤਨਕਾਤੇਲਅਰੁਅਕਾਰਤਉਸਉਮੁਹਰਕੇਸਮਾਨਨਹੀਹੋਤਾ। ਪਰਉਸਕੇ
 ਕਹਣੇਕਾਅਰਥਇਹੁਹੈ। ਜੇਦੁਹਰਤਨਮੁਹਰਕੇਸੋਨੇਅਰੁਪੇਕਾਸਾਰੁਹੈ। ਤੇਸੇਹੀ
 ਇੰਦ੍ਰੀਆਇਕਸੁਖਹੁਤੇਅਤਮਸੁਖਕੀਆਧਿਕਤਾਕਹੀਹੈ। ਸੋਸਿਮੁਜਾਦਾਅਰੁ
 ਅਕਾਰਕਰਕੈਨਹੀਕਹੀ। ਪਰੁਦੁਖਅਤਮਸੁਖਭੀਸਰਬਸੁਖਹੁਕਾਸਰੁਹੈ।
 ਤਾਤੇਉਸਕਉਆਧਿਕਵਰਨਨਕੀਆਹੈ॥੧੦॥ ॥ਅਬਯਾਰਵੇਸਰ
 ਗਵਿਖੇਅਸਬੂਲਦੁਖਤੇਮਾਨਸੀਦੁਖਕੀਤੀਖਣਤਾਵਰਨਨਹੋਵੈਗੀ॥ ॥ ॥
 ਤਾਤੇਜਬਤੇਨੇਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕੀਸੁਖਮਾਅਗਨਕਉਸਮਾਏ। ਅਤਬਅੰਸੇਜਾਣੁਕੀਜੇ
 ਇਸਸੁਖਮਾਅਗਨਕੀਤਪਤਾਅਸਬੂਲਅਗਨਤੇਮਹਾਂਤੀਖਣਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਰੀ
 ਰਕਉਗੀਆਪਕਰਕੈਦੁਖਕਾਗਿਆਨੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਤਾਤੇਸਰੀਰਕਾਦੁਖਭੀਤਬਹੀ

ਰਾਸਤਾ ਹੋ। ਜਬਜੀਵ ਕੀ ਬਿਤਿਸਰੀ ਗਵਿਖੇ ਆਇ ਫੁਰਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਦੁਖ ਕੇ ਵਲ
 ਜੀਵ ਕੇ ਅੰਤ ਹੁਕੁ ਵਿਖੇ ਹੋਇ ਸਥਿਤ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਦੁਖੁ ਖੁਤੁ ਉਨਿਰ ਸਿਵੇ ਹੀ ਅ
 ਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਇਹ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਅਗਨਿ ਜੋ ਮੈਂ ਕਹੀ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕੀ ਅਗ
 ਨਿ ਜੀਵ ਕੇ ਅੰਤ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੇ ਦੁਖੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਬਾਹਜ ਤੇ
 ਨਹੀ ਆਇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਤੀ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਸੁਖੁ ਅਗਨਿ ਕੀ ਜਲਨੁ ਮਹਾ ਪ੍ਰਬਲੁ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦੁਖੁ ਕਾ ਵਿਰੋਧੀ ਪਦਾਰਥੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਹ ਜੀਵ ਅਧਿ
 ਕ ਦੁਖ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਸਟ ਪਦਾਰਥ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਤਤੁ ਕੀ ਬਿਤਿਸ
 ਮਾਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਅੰਗ ਹੁਕਾਸਨ ਬੰਧ ਆਪਸ ਵਿਖੇ ਮਿਲਿ ਆਰਹੈ। ਬਹੁ ਜਨ ਬ
 ਅਕਸਮਾਤੁ ਕਿਸੀ ਦੇ ਘਨ ਅਥਵਾ ਸਸਤੁ ਕੀ ਚੋਟ ਕਰ ਕੇ ਅੰਗ ਹੁਕੀ ਹੀ ਟੁੱਟਾ ਹੋ ਜਾਵੈ।
 ਤਬ ਅਵਸਥੇ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਸਤੁ ਆਇ ਕਹੁ ਕਰਿ ਕੇ ਕਿਸੀ ਦੇ ਕਾ ਅੰਗ ਕਾ
 ਵਿਜੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਗਨਿ ਕਰਿ ਕੇ ਸਰਬ ਅੰਗ ਜਲਣੇ ਲਾਗਤ ਹੋਇ। ਇਸੀ ਕਾ
 ਰਨ ਤੇ ਅਗਨ ਕੀ ਪੀੜ ਸਸਤੁ ਆਇ ਕਹੁ ਤੇ ਅਧਿਕ ਹੋ। ਤੇ ਜੇ ਹੀ ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਵਲ ਇ
 ਸਕਉ ਇਸਟ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਉਸ ਕੇ ਵਿਰੋਧੀ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ
 ਉਸ ਕਾ ਦੁਖੁ ਤੀਜੀ ਵਕਉ ਅਧਿਕ ਪੀੜਾ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਸੁਤੁ ਹੁਕੁ ਭਾਵੁ
 ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਵਰਸਨਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਅਗਨਿ ਆਨ ਕਰ ਕੇ ਰੁਗ
 ਵੰਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਵਰਸਨ ਤੇ ਦੁਰਗਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿਵੇ ਹੋ ਮੈ ਸੇ ਦੁਖੁ
 ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਦੁਖ ਕਾ ਅੰਤੁ ਕਦਾਚਿਤੁ ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਪਰੁ ਜਬ ਇਸ ਸਿਸਾ
 ਰ ਵਿਖੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਕਛੁ ਸੁਚੇਤਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਦੁਖੁ ਕਉ ਕਛੁ ਕਜਾਨ
 ਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹ ਜੀਵ ਆਇ ਆ ਕੇ ਰੋਗ ਹੁਕੁ ਵਿਖੇ ਮੈ ਸਾਸਿਨ ਚਿਤੁ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੁਖੁ
 ਸੁਖ ਫੁਨ ਹੀ ਆਵਤੀ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਰੋਗ ਹੁਕੀ ਸੁਨਤਾ ਦੂਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤ
 ਬ ਦੁਖੁ ਦੁਖੁ ਇਸ ਕਉ ਪ੍ਰਤਿ ਰਾਸ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੋ ਕਿਸੀ ਪੁਰੁਖ ਕਾ ਸਰੀਰ ਅਰਧ
 ਗਰੋਗ ਕਹਿ ਸੁਨ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਅਗਨ ਕੀ ਉਸਨਤਾ ਨਹੀ ਰਾਸਤੀ। ਪਰੁ
 ਜਬ ਅਰਧ ਗੀ ਸੁਨਤਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਅਗਨ ਕੀ ਤਪਤ ਉਸ ਕਉ ਮਹਾਂ
 ਤੀਖਣ ਲਗਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਤਪਤ ਕਰ ਕੇ ਮਹਾਂ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਜੇ ਹੀ ਆਇ ਆ
 ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾਰਿ ਦਾਸੁ ਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਅਨੇ ਕਦੁਖੁ ਕਉ ਤੀਨ
 ਹੀ ਜਾਣਤਾ। ਪਰੁ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਜਬ ਇਸ ਕੀ ਸੁਨਤਾ ਦੂਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਅਪਣੇ
 ਰਿਵੇ ਕੀ ਅਗਨ ਕੇ ਦੁਖ ਵਿਖੇ ਤਪਾਇ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਲਣੇ ਲਾਗਤਾ ਸੋ ਇ

ਦੇ ਖੀਮੇਤ ਬਇਸਵਰਨ ਕਾਵਰਨ ਨਕੀਆਹੈ। ਅਰੁ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਖੀਮੇਤ ਬਇਕ
 ਇਸਵਰਨ ਕਾਵਰਨ ਖੀਆਵੁ ਮੇਵਿ ਰੋਧ ਭੀ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੁਇ ਖੇ
 ਪਰ ਲੋਕ ਕਾਵਰਨ ਨਕੀਆਹੈ। ਸੇ ਅੰਸੇ ਹੀ ਪਰਵਨੈ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਸਵਿਖੇ ਭੀ ਇਤਨਾ ਭੇਦੁ ਹੈ
 ਜਿ ਕੇਤੇ ਪੰਥਿ ਤਤੁ ਮੇ ਸੇ ਹੁਇ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਇਵੀ ਆਇ ਕਤੇ ਦੇ ਸਤੇ ਬਾਹਜਨ
 ਹੀ ਨਿਕਸਤੀ। ਅਰੁ ਚੇਤਨ ਦੇ ਸਕਉ ਉਨ ਹੁਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੀ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਬੁਧਵਾਂ ਮੇ
 ਸੇ ਭੀ ਹੁਇ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ ਹੁਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੀ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਬੁਧਵਾਂ ਮੇ ਸੇ ਭੀ ਹੁਇ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ
 ਹੁਨੇ ਪਰ ਲੋਕ ਕੀ ਅਵਸਥਾ। ਅਰੁ ਮਾਨਸੀ ਨਰਕ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇ ਖੀਆਹੈ। ਪਰੁ ਉਨ ਹੁ
 ਨੇ ਇਸਨਾ ਮਿਤ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਜੇ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਮਾਨਸੀ ਦੁਖ ਕਉ ਸਮਝਨ ਹੀ ਸਕਤੇ
 ਅਰੁ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕੀ ਬੁਧਿ ਵਿਖੇ ਮੇ ਸਾ ਬਲੁ ਭੀ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਜੇ ਅਲਪ ਬੁਧੀ ਜੀਵੁ ਕਉ
 ਚੇਤਨ ਦੇ ਸਕਾ ਭੇਦ ਵਰਨ ਕਰ ਕੈ ਹਸਤਾ ਮਲ ਕਰ ਦਿਖਾਵਹੀ। ਅਥਵਾ ਜਿਸ ਕਉ ਭੁ
 ਗਵਿਤ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ। ਸੇ ਆਪ ਭੀ ਇਸਭੇਦ ਕਉ ਭੀ ਜਗਤਿ ਕਰਿ ਸਮਝਾਇ ਸ
 ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਮੇ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭੀ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਭੀ ਵਲੀ ਭੁਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਤੇ ਅਸ
 ਭੁਲਨ ਕਰ ਕਾ ਭੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੁਤੇ ਸਵਣ ਕਰ ਕੈ ਹੀ ਸਮਝਿ ਸਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਨਸੀ ਨ
 ਰਕ ਹੁਕਾ ਅਰੁ ਬੁਧੁ ਆਪੁ ਆਪੁ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ। ਅਰੁ ਬੁਧਿ ਕੇਨੇ ਤੁਕਰਿ ਕੈ ਚੇਤਨ ਹੁ
 ਪਕਉ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੁਧ ਅਰੁ ਜਤਨ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕਰਿ
 ਪਹੁਚ ਸਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਇਸ ਪਰਮ ਪਦ ਕਉ ਸੋਈ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਦੇ ਸਤੇ ਰਟ
 ਨੁਕਰ ਕੈ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਦੇ ਸਕਉ ਗਮਨ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕ
 ਉਉਤ ਪਤਿ ਅਰੁ ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੁਇ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਉ ਰਿਆਗੁ ਕਰਿ ਆਗੇ ਰਲ ਦੇ ਕ
 ਉਦਮ ਕਰੈ। ਪਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਦੇ ਸ ਅਹੰਗਿ ਹ ਕਾਤਿ ਆਗਣਾ ਕਹਾ ਹੈ। ਸੇ ਇ
 ਸਕਾ ਅਰੁ ਬਇਹੁ ਨਹੀ। ਜੇ ਅਸਥੁਲ ਦੇ ਸੁ ਅਰੁ ਮੰਦਰ ਹੁਕਉ ਤਿ ਆਗੁ ਜਾਵੈ। ਕਹੈ
 ਤੇ ਜੇ ਅਸਥੁਲ ਮੰਦਰ ਅਰੁ ਨਗਰ ਤਉ ਸਗੀਰ ਕ ਦੇ ਸੁ ਹੈ। ਤਤੇ ਅਸਥੁਲ ਦੇ ਸਕੈ
 ਤਿ ਆਗਣੇ ਕਹੈ ਕੈ ਕਛੁ ਉਤਮ ਭਲੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰੁ ਮੇ ਨੇ ਜੀਵ ਕੇ ਦੇ ਸਕਾਤਿ ਆ
 ਗਣਾ ਵਿਸੇਖ ਕਹਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਬਇਹੁ ਜੇ ਵਾਸਤਵ ਜੀਵ ਕਾ ਆਪਣਾ ਦੇ ਸੁ ਅਵ
 ਰੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਸਗੀਰ ਕੇ ਦੇ ਸਾ ਵਿਖੇ ਕਾਰਜ ਮਾਤ੍ਰ ਆਇ ਆਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਜੀਵ
 ਨੇ ਆਪਣਾ ਦੇ ਸੁ ਇਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਅਵਸਥੇ ਵਿਸਮਾਨੁ ਖਨੇ ਅ
 ਸਥੁਲ ਦੇ ਸਤੇ ਰਟਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੁਖ ਮ ਦੇ ਸਾ ਵਿਖੇ ਪਹੁਚਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਕੁ ਮਾ
 ਰਗਾ ਵਿਖੇ ਕਈ ਮਜਲਾ ਹੈ। ਸੇ ਸਭੁ ਨਾਮ ਜਲਾ ਵਿਖੇ ਭੀ ਨਹੀ ਵਿਵਹਾਰੁ ਹੈ।
 ਪਰੁ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੀਵ ਕੀ ਇਸ ਬਿਤਕਾ ਇਸਥਾਨ ਹੈ। ਸੇ ਇਵੀ ਆਇ ਕ ਦੇ ਸਹੈ।

॥ ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਦੇਸ ਸੀਕਲ ਪਕਾ ਕਾਰਨ ਜਗਤ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਸ ਕਉ ਅਸ ਬੁਲ ਬੁ
 ਧਤੀ ਕਹਤ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਤਉ ਬਾਬੁਖਮ ਬੁਧਿ ਕਾ ਦੇਸੁ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ ਬੁਖਮ ਬੁਧ
 ਕੇ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਪਹੁੰਚਤ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਕਛੁ ਕਾ ਅਪਣੇ ਆਪੁ ਕੀ ਬੁਧ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥
 ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਥਮ ਤੀਨ ਦੇਸੁ ਵਿਖੇ ਆਗਿਆ ਨ ਕਰਿਆ ਵਰਿਆ ਕਹਤ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਇਹੁ ਜੇਮ
 ਚਾਰ ਮਨ ਲਾ ਕਹੀ ਆਇ ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਤ੍ਰਿਸਟੰਤ ਕਾਰਿ ਸਮਸ੍ਰੁ ਸਕੀਤ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਤ੍ਰਿ
 ਸਟੰਤ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਹੀ ਆਇ ਕਦੇ ਸਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ॥ ਪਤਿਗਨੇੜੁ ਕੇ ਵਿ
 ਖੇ ਕਰਿ ਦੀਪ ਕਕੋਉ ਪਰਿਆਨ ਪੜਤ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਉਸ ਵਿਖੇ ਸੀਕਲ ਪਾ ਅਰੁ ਚਿਤ ਵਨੀਕ
 ਛੁਨਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਤਾਤੇ ਅੰਧ ਕਾਰਤੇ ਭਾਗ ਕਾਰਿ ਬਾਗੀਕੇ ਮਾਰ ਗਤੇ ਨਿਕਸਿਆ ਚਾਹਤ ਹੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਵਹੁ ਦੀਪ ਕਹੀ ਉਸ ਕਉ ਬਾਗੀਭਾਸਤੀ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੇ ਆਪ ਕਉ ਦੀਪ ਕਕੋਉ ਪਰਿ
 ਆਨ ਰਾਹਤ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਪੁੰਏ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤ ਕਾਰਿ ਕੈ ਪੀਛੇ ਗਿਰ ਪੜਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ
 ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਏਤੀ ਭੀ ਚਿਤ ਵਨੀਨ ਹੀ ॥ ਜੇ ਖੁੰਏ ਕੇ ਦੁਖ ਕਉ ਸਿਮਰਨ ਵਿਖੇ ਰਾਖੇ ॥ ਅਰੁ
 ਅੰਸੋ ਜਾਣੈ ਜੇ ਇਸ ਦੀਪ ਕਕੀਤ ਪਤ ਕਾਰਿ ਮੇਂਤਉ ਆਗੇ ਭੀ ਦੁਖ ਪਾਇ ਆਹੈ ॥ ਸੋ ਇਉਨ
 ਤੀਸ ਮਸ੍ਰੁਤਾ ॥ ਤਾਤੇ ਬਹੁੜੁ ਦੀਪ ਕਕੀ ਚਿਰ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਮੁਤਿ ਕਉ ਪਾਵੁ
 ਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਕਛੁ ਸਿਮਰਨ ਅਬ ਵਾ ਚਿਤ ਵ
 ਨੀ ਹੋਤੀ ॥ ਤਬ ਏਕ ਵਾਰ ਦੁਖ ਪਾਇ ਕਰਿ ਬਹੁੜੁ ਦੀਪ ਕਕੀ ਚਿਰ ਜਾਤਾ ॥ ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੈ
 ਜੇ ਅਉਰ ਪਸੁ ਅਹੁ ਕਉ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਲਾਹੀ ਮਾਰਤ ਹੈ ॥ ਤਬ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਲਾ
 ਰੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰੇ ਭੈ ਮਾਨ ਹੋਤੈ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਪ੍ਰਥਮ ਲਾਹੀ ਕਾਰੈ ਉਨ ਕੋ ਸਿਮਰਨ
 ਵਿਖੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਜਬ ਲਾਹੀ ਕਉ ਬਹੁੜੁ ਦੇਖਤ ਹੈ ॥ ਤਬ ਭਾਗ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਤਾ
 ਤਪਰ ਜਇਹੁ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਹੀ ਆਇ ਕਦੇ ਸਕੀ ਮਜਲ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰੀ ਮਜਲ ਸੀਕ
 ਲ ਪਕਾ ਦੇਸ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜਬ ਇਹ ਮਾਨੁ ਖਸੀਕਲ ਪਕੇ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਪ
 ਸੁ ਅਹੁ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੈ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਤਿ ਆਗਨ ਹੀ ਕਰ
 ਤਾ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਏਕ ਵਾਰ ਕਿਸੀ ਤੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤ ਹੈ ॥ ਤਬ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਉਸ ਕਉ ਦੇਖ ਕ
 ਰ ਭਾਗਿਆ ਚਾਹਤ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਤੀਸਰੀ ਮਜਲ ਸੀਕਲ ਪਕਾ ਕਾਰਨ ਅਸ ਬੁਲ ਬੁ
 ਧ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਮਾਨੁ ਖਾਇ ਸਦੇ ਸਾ ਵਿਖੇ ਪਸੁ ਚਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਘੋੜੇ ਅਰੁ ਅਜਾਕੀ
 ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਦੁਖ ਪਾਏ ਬਿਨ ਹੀ ਦੁਖ ਦਾਇਕ
 ਪਦਾਰਥ ਹੁਤੇ ਭੈ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਉਂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੈ ਮੁਣ ਕਉ ਦੁ
 ਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਗਾਜੇ ਸੇ ਅਜਾਨੇ ਆਗੇ ਬਾਪਿ ਆਕੁ ਕਉ ਦੀਪ ਆਨ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਘੋ

ਤੇ ਨੇ ਸਿੰਘ ਕਉ ਦੇਖਿ ਅਹਿਨਹੀ ਪਰਜ ਬਾਚਨ ਕਹੀ ਸਿੰਘ ਅਰੁ ਬਾਘ ਆੜ ਕਉ
 ਦੇਖ ਤੇਹੈ ਤਬ ਘੋੜਾ ਅਰੁ ਅਜਾਗੁ ਗਜਾ ਤੇਹੈ। ਅਰੁ ਆਪਣੇ ਸੜ ਕਉ ਪਛਾਣ ਲੇਤੇ
 ਹੋ। ਜੇ ਜਦ ਪਥਰੇ ਉਠ ਅਰੁ ਘਾਥੀ ਅਰੁ ਕਉ ਦੇਖ ਤੇਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਤੇ ਨਹੀ ਭਾਗਤੋ।
 ਇਸ ਕਰਿ ਕੈ ਜੇ ਉਨ ਕਉ ਅਪਣਾ ਸੜ ਨਹੀ ਜਾਣਤੇ। ਸੋ ਇਹ ਆਪਣੇ ਸੜ ਕਾ ਪਛਾਣ
 ਟਾਭੀ ਸੁਖ ਮਝਿ ਸਟਿਹੈ। ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਇਹ ਫਿਸਟਿ ਉਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਗਾਖੀ ਹੋ।
 ਤਤੇ ਸੜ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਸੁਗਮ ਹੀ ਪਛਾਣ ਲੇਤੇ ਹੋ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਇਹ ਘੋੜਾ ਅਰੁ ਅ
 ਜਾਇ ਸਰੇ ਦਕ ਉਨ ਹੀ ਜਾਨਤੇ। ਜੇ ਕਾਲ ਕੇ ਦਿਨ ਵਿਖੇ ਕਿ ਆਹੋ ਵੈਗਾ। ਤਤੇ ਆਗੇ
 ਕੇ ਦੁਖ ਕਉ ਪਛਾਣਨਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਤੇ ਭੈ ਕਰਣਾ ਸੋ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਚਉ ਥੀ ਮਜ
 ਲ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਮਜਲ ਸੁਖ ਮਬੁਧੇ। ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਮਨੁ ਖਇਸ
 ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਪਸੁ ਅਹੁ ਕੇ ਪਦ ਤੇ ਉਲਿਘਤ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਜਬ
 ਪ੍ਰਥਮ ਤੀਨ ਮਜਲ ਹੁ ਵਿਖੇ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਲਗ ਪਸੁ ਅਹੁ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਪਰੁ
 ਜਬ ਸੁਖ ਮਬੁਧ ਕੇ ਦੇਸਟਿ ਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤਉ ਭੀ ਸਿਪੁਰਨ ਮਨੁ ਖ ਕੇ ਪਦ ਕੀ
 ਪ੍ਰਥਮ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਅੰਧੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਜਿਸ
 ਵਿਖੇ ਇਹੀ ਆ ਅਰੁ ਸਿਕਲ ਪਾ ਅਰੁ ਅਸਥੂਲ ਬੁਧ ਕਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਕ
 ਰ ਕੋ ਆਗੇ ਦੁਖ ਹੋਵੈਗਾ। ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਭੈ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਕਰਤ ਤਹੁ ਕੇ ਸਾਰ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮ
 ਸਤਾ ਹੋ। ਬਹੁ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮਸਟ ਕਰਿ ਕਰਤ ਤਕੇ ਅਕਾਰ ਕਉ ਉਨ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਉ
 ਸ ਕੇ ਤਤ ਪਰਜ ਕਉ ਉਨ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ ਕਉ ਪਛਾਣ
 ਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਜੇ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਫਿਸਟਿ ਮਾਨਤਾ
 ਸਤੇ ਹੋ। ਸੋ ਸਰਹੀ ਅੰਤ ਵੇਤਾ ਹੋ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਤੀ ਕਛੁ ਇਹੀ ਆ ਕੀ ਵਿਖੇ ਹੋ ਸੋ ਅਸ
 ਥੂਲ ਹੋ। ਅਰੁ ਅਸਥੂਲ ਪਦਾਰਥ ਸਰਹੀ ਨਾ ਸਵੇਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਹੀ ਆ ਕੀ ਵਿਖੇ ਵਹਾਰ
 ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਅੰਧੇ ਹੋ। ਜੇ ਸੇ ਪ੍ਰਥਵੀ ਪਰ ਚਲਨ ਠਿਰਨ ਸੁਗਮ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਿਕਲ ਪਕੇ ਦੇ
 ਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਅੰਧੇ ਹੋ। ਜੇ ਸੇ ਨਦੀ ਵਿਖੇ ਨਉ ਕਾ ਪਰ ਚੜਨਾ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਥਾਇ ਹੋ ਜੇ ਨਉ ਕਾ
 ਵਿਖੇ ਬੈਠਣੇ ਕਰਿ ਕੈ ਬਾਲ ਕੁਰਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਬੜੇ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਕਛੁ ਭੈ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਬਹੁ
 ਅਸਥੂਲ ਬੁਧ ਜੇ ਸਿਕਲ ਪਕਾ ਕਾਰਣ ਹੋ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਖੇ ਤਰਣੇ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੋ
 । ਅਰੁ ਥਾਇ ਹੋ ਜੇ ਜਲ ਵਿਖੇ ਸੇਈ ਪੁਰੁਖ ਤਰਸ ਕਤਾ ਹੋ। ਜਿਸ ਕਉ ਤਰਨ ਕੀ ਵਿਦਿਆ
 ਪਰ ਪਕੋਤੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਸੁਖ ਮਬੁਧ ਜੇ ਚਉ ਥੀ ਮਜਲ ਹੋ। ਉਸ ਕਾ ਗਮਨ ਅੰਧੇ ਹੋ। ਜੇ ਸੇ ਮੇ
 ਘਮੰਤੁ ਲਾ ਵਿਖੇ ਉਰੁਣਾ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਸਕਤ ਵੰਨ ਪੁਰੁਖ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਉਰੁ

ਸਕਤਾਹੈ ਤੂੰ ਸੇਹੀ ਸੁਖਮ ਬੁਧਿ ਕੀ ਗਤਿ ਚਿਤ ਕਾਸ ਵਿਖੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜਪ ਇਸ ਅਵਸ
 ਥਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਣਾ ਮਹਾ ਕਠਿਨ ਹੈ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕਮੇ ਪਦੁ ਹੈ ਸੇ
 ਇਸ ਤੇ ਭੀ ਪਰੇ ਹੈ ਸੇ ਉਸ ਪਰਮ ਪਦ ਕੀ ਗਤਿ ਮੇਸੇ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਮਹਾ ਕਾਸ ਵਿਖੇ ਉਤ੍ਰ ਨ ਕਰੇ
 ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕਮ ਉਕੀ ਸੀ ਕਹਾ ਥਾ ਜੇ ਮਿਹਤ ਰਈ ਸਾਜ ਲਹੁ ਪਰਚ ਲਤਾ ਹੈ ਤੁ
 ਬ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕਮੇ ਕਹਾ ਜੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਭੀ ਸਾਚੁ ਹੈ ਪਰੁ ਜਬ ਉਸ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਅਤਿ ਯੰਤ੍ਰ ਕ
 ਵਿਰੋਧੇਤੀ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਅਕਾਸ ਵਿਖੇ ਭੀ ਉਤ੍ਰ ਟੇ ਕਉ ਸਮਰਥ ਹੋਤਾ ਪਰੁ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਜੇ
 ਸਰੁਨਾ ਮਜਲਾ ਵਿਖੇ ਚਲਤਾ ਹੈ ਸੇ ਬੂਝੁ ਹੀ ਕੇ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਇਸ ਕੀ ਗਤਿ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ
 ਬਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਅਹੁ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਲੋਕ ਰਿਵੇਂ ਵਤਿ ਅਹੁ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਕਉ ਜਾਇ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ ਇ
 ਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਅਧਿਗਤਿ ਅਰੁ ਰਧਗਤਿ ਵਿਖੇ ਜਾਵਣਾ ਇਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਅਧਿਕ
 ਰ ਹੈ ਤਤੇ ਇਹ ਮਨੁਖੁ ਸਰਬ ਦਾਇਸੀ ਭੁੰਦੇ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੈ ਜੇ ਦੇਖੀ ਦੇ ਮਤ ਅਧਿਗਤਿ ਰ
 ਸਾਤ ਲਾਵੇ ਖੇਜਾਵੇ ਅਥਵਾ ਉਰਧਗਤਿ ਦੇਵੇ ਲੋਕ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਅਰੁ ਭੁੰਦੇ ਕਾ ਅਰਥ
 ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਜੇ ਤੇ ਜੜ੍ਹ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਦਾ ਚਿਤ ਨਹੀ ਉਲਟਤੀ ਇਸ
 ਕਰ ਕੇ ਉਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਚੈਤਨ ਤਾਨ ਹੀ ਪਾਈਤੀ ਤਤੇ ਨਿਰਭੁੰਦੇ ਹੈ ਅਰੁ ਈਸ੍ਵਰ ਜੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ
 ਸੁਪਦੇਵ ਤੇ ਹੈ ਸੇ ਅਪੁਣੇ ਸੁਪੁਪਦ ਤੇ ਕਦਾ ਚਿਤ ਚਿਕੁ ਤੇ ਨਹੀ ਤਤੇ ਵਹੁ ਭੀ ਨਿਰਭੁੰਦੇ ਹੈ
 ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਮਨੁਖ ਹੈ ਸੇ ਦੇਨ ਹੁ ਪਦ ਹੁ ਕੇ ਮਧਿ ਹੈ ਤਤੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁ ਕਰਿ ਕੈ ਉਰਧਗ
 ਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਅਪਰਮ ਹੁ ਕਰਿ ਕੈ ਅਧਿਗਤਿ ਕਉ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਨ
 ਤੇ ਮਨੁਖ ਹੁ ਕਉ ਭੁੰਦੇ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਕਹਾ ਹੈ ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਭੁਗ ਵਿਤ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਅ
 ਰੁਪ੍ਰੇ ਮਕੀ ਅਮਨਤ ਮਨੁਖ ਵਿਖੇ ਰਾਖੀ ਹੈ ਸੇ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਭੁੰਦਾ ਈ ਹੈ ਪਰੁ ਮੇਰੇ ਕਰ
 ਟੇ ਕਾਤਾਤ ਪਰਜਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਪਰਦੇਸੀ ਅਰੁ ਨਗਰ ਦਾਸੀ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਭਿਨ ਭਿਨ ਹੋਤੀ ਹੈ
 ਤਤੇ ਬਹੁ ਤੇ ਮਨੁਖ ਤਉ ਨ ਰਕਵਾਸੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਵਿਖੇ ਹੀ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਤੇ
 ਹੈ ਅਰੁ ਪਰਦੇਸੀ ਜੇ ਜਗੀਆਸੀ ਜਨ ਹੋਸੇ ਵਿਰਲੇ ਹੋਂ ਅਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਕੀ ਇਸ ਬਿਤ ਇਹੁ
 ਆ ਅਰੁ ਸਿਕਲ ਪਦੇਸ ਵਿਖੇ ਹੀ ਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਕਉ ਜਬ ਰਥ ਭੇਦ ਕੀ ਬੂਝੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤੀ
 ਅਰੁ ਨਿਹਸਰੀਰ ਪਦ ਕਉ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਤੇ ਰਹਤਾ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਨ
 ਤਾ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਚੈਤਨ ਸਤਾ ਕਾ ਅਧਿਕ ਵਿਖਾਣਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੁ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਕੀਆ ਤਤੇ ਮੇ
 ਭੀ ਇਸ ਬਚਨ ਕਉ ਈਹਾ ਹੀ ਸਿਪੁਰਨ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੇ ਅਸ ਬੂਲ ਬੁਧੀ ਜੀਵ ਇਤਨੇ ਵਚਨ ਕ
 ਉ ਭੀ ਨਹੀ ਸਮਝੁ ਸਕਤੇ ਤਬ ਇਸ ਤੇ ਅਧਿਕ ਭੇਦ ਉਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਕਿਉ ਕਰ ਪਾਇਸਕਤੀ ਹੈ
 ਅਰੁ ਤੇਰਵੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਨਾਸਤ ਦਾ ਦੀ ਅਹੁ ਕਾ ਮਤ ਖੰਡਨ ਹੋਵੇਗਾ ਬਹੁ ਕੋਤੇ ਮੂਰ

ਖਤਉ ਮੇਸੋਰਤੋ ਹੈ ਜੇਵਹੁ ਪਰਲੋ ਕਕੀਗਤਿ ਕਉ ਅਪੁਣੀ ਬੁਧਿਕਰਿਨਹੀ ਦੇਖਸਕਤੇ॥
ਅਰੁ ਸਿਤਜਨਹੁ ਕੇਵਚਨ ਪਰਪ੍ਰਤੀਤਭੀਨਹੀ ਕਰਤੇ॥ ਤਤੇ ਪਰਲੋ ਕਕੇ ਨਿਸਚੈ ਵੇਖੇ ਸਿਸੇਵਾ
ਨਹੀਤੇ ਬਹੁਤ੍ਰੇਗਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਕਰਿਕੈ ਪ੍ਰਲੋਕਕਾ ਪ੍ਰਸਿਪਨਤਕਾ ਰੁਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਸੋਉਨਕਉ ਅ
ਪੁਣਾਮਨਹੀ ਮੇਸੀਢੀ ਰਤਾਵਿਖਾਵਤਹੈ॥ ਤਬਵਹੁ ਜਾਨਤੇ ਹੈ॥ ਜੇਸਿਤਜਨਹੁ ਨੇਨਰਕਹੁ ਕਾਵ
ਚਨਨੇਕੀਆਹੈ॥ ਸੋਜੀਵਹੁਕਉਉਂਦੇਏਕੇਨੀਮਤਕਹਾਹੈ॥ ਅਸੇਹੀਸ੍ਵਰਗਹੁਕਾਵਚਨਭੀਲਾ
ਲਚਦੇਏਕੇਨੀਮਤਕਹਾਹੈ॥ ਅਰੁਵਾਸਤਵਤੇਨਰਕਅਰੁਸ੍ਵਰਗਕਛੁਨਹੀਜੇਅਸੇਜਾਣ
ਕਾਰਿਭੇਗਹੁਵੇਖੇਅਸਕਾਤਿਹਤਹੈ॥ ਅਰੁਸਿਤਜਨਹੁਕੀਆਗਿਅਤੇਵੇਖੁਖਹੋਤੇਹੈ॥ ਇਸਿ
ਕਾਰਨਤੇਜੇਪੁਰੁਖਸਾਸਤ੍ਰਮਿਜਾਦਾਵਿਖੇਵਰਤੇਹੈ॥ ਸੋਤਿਨਕਉਮੁਰਖਜਾਣਕਰਹਸਤੇਹੈ॥
ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤੇਹੈ॥ ਜੇਇਹਮੁਰਖਮਿਜਾਦਾਕੀਜੇਵਹੀਵੇਖੇਬਾਧੇਹੁਏਹੈ॥ ਸੋਅਸੇ
ਬੁਧੁਹੀਣਨਾਸਤਬਾਦੀਅਹੁਕਉ॥ ਪਰਲੋਕਕੀਗਤਿਕਉ ਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਸਮਝਾਇਨਹੀਸ
ਕੀਤਾ॥ ਪਰਜੰਦਪਕਛੁਕਸਰਧਾਰਿਸੀਪੁਰੁਖਵੇਖੇਏਖੀਅੇ॥ ਤਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਉਨ
ਕਉਕਹਣਾਪ੍ਰਵਿਰਤਿਹੈਕੀਆਪ੍ਰਮਾਣਹੈ॥ ਜੇਅਸਿਖਸਿਤਜਨਅਰੁਅਵਿਤਾਰਾਅਰੁਜੇ
ਵੇਦਿਅਵਾਨਹੁਏਹੈ॥ ਸੋਤੁਮਾਰੇਨਿਸਚੈਕੇਅਨੁਸਾਰਉਨਕੇਵਚਨਸਭਹੀਸ੍ਵਰਹੋਤੇਹੈ॥
ਅਰੁਛਲੇਹੁਏਸਿਧਿਹੋਤੇਹੈ॥ ਤਬਤੁਮਹੁਨੇਮੁਰਖਤਤਾਕਰਕੈਗਹਜਭੇਦਕਉਕਉ
ਕਰਿਨਥਾਰਥਸਮਝਿਐਹੈ॥ ਤਤੇਜਾਣਿਅਜਾਤਹੈ॥ ਜੇਵਹੁਮਹਾਪੁਰੁਖਨਹੀਭੂਲੇ
ਅਰੁਸ੍ਵਰੇਭੀਨਹੀ॥ ਪਰਤੁਮਮੁਰਖਹੈ॥ ਜੇਤੁਮਹੁਨੇਜਥਰਥਭੇਦਕਉਨਹੀਸਮਝਿਐ
ਅਰੁਨਰਕਹੁਕੇਵਖਕਉਭੀਨਹੀਜਾਣਿਐ॥ ਬਹੁਤ੍ਰਾਤਮਾਅਰੁਅਨਾਤਮਾਕੀਉ
ਨਤਭੀਸੋਭੀਤੁਮਹੁਨੇਨਹੀਪਛਾਣਿਐ॥ ਪਰਜਬਵਹੁਮੁਰਖਅਪਣੀਭੂਲਕਉਨ
ਮਾਨਹੀ॥ ਅਰੁਹਰਕਹਾਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਣੇਲਾਗਹੀ॥ ਜੇਹਮਇਸਵਾਰਤਕਉਪ੍ਰਤਖਹ
ਸਤਾਮਲਜਾਨਤੇਹੈ॥ ਜੇਅਬਭੀਇਸਸਗੀਰਵੇਖੇਚੈਤਨਕਾਨਿਸਚਾਕਰਣਾਮਿਥਿ
ਐਹੈ॥ ਤਤੇਮਿਤਹੁਏਤੇਪੀਛੇਭੀ॥ ਜੇਵਕਉਅਬਿਨਾਸੀਜਾਨਣਾਵਿਅਰਥਹੈ॥ ਕਾਹੇ
ਤੇਜੇਸਗੀਰਕਾਵਿਵਹਾਰਪ੍ਰਾਣਵਾਇਕਰਿਸਿਧਿਹੋਣਾਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਜੇਪਰਲੋਕਕਾ
ਸੁਖੁਵਖੁਕਹਤੇਹੈ॥ ਸੋਇਹਭੀਕਲਪਨਾਮਾਰ੍ਹੈ॥ ਤਬਜਿਨਹੁਪੁਰੁਖਹੁਕਾਅੇਸਾਨਿਸ
ਚਾਹੈ॥ ਸੋਤਿਨਕੀਬੁਧਿਮੂਲਹੀਤੇਨਸਟੇਹੈ॥ ਅਰੁਉਨਕਉਸਮਝਾਣੇਤੇਨਿਰਾਸਹੁਆਚਾ
ਹੀਤਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਵਹੁਮਹਾਪੁਰੁਖਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਕਿਸੀਸਿਤਜਨਕਉਅਕਾਸਬਾਦੀ
ਹੁਈਥੀ॥ ਜੇਤੁਮਨਾਸਤਬਾਦੀਅਹੁਕਉਉਪਦੇਸੁਨਕਰਹਾ॥ ਇਸੁਕਰਕੈਜੁਇਹੁਮੁਰ
ਖਵਚਨਕਰਕੈਸਮਝਾਣੇਕੈਅਧਿਕਾਰੀਨਹੀ॥ ਪਰਜਬਵਹੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹੈਜੇਜਦ

ਪਾਪਰ ਲੋਕ ਕੀ ਗਤਿ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਸਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ਪਰਤਉ ਭੀ ਘਰੇ ਹਮ ਤੇ ਬਹੁਤ ਦੁਰ ਹੋ ਕਾਰੇ
 ਤੇ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਤੇ ਹਸਤ ਮਲ ਨਹੀ ਕੁਸਤੀ ਤਾ ਤੇ ਸਿਧੇ ਕੇਵ ਚਨ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਰ ਕਾ ਤਿਆਗੁ
 ਕਹਿ ਕਉ ਕਰੀ ਮੇ ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਸਰਬ ਆਰਜਾ ਵੇਰਾਗ ਕੇਵ ਖਾਵਿ ਖੇਕਿ ਉਲਗਾਵਹਿ
 ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੀ ਮੇ ਜੇ ਜਬ ਤੇ ਨੇ ਪਰ ਲੋਕ ਕੀ ਵਾਰਤ ਕਉ ਕਛੁ ਕਮਾਨਿਆ
 ਤਬ ਤੁਸੁ ਕਉ ਬੁਧਿ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕਰਿ ਕੈ ਪਰਵਾਨੁ ਆਸਿ ਸਿਤਨ ਨਹੀ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਵਾਇ ਪੇ
 ਇਸ ਬਿਤਿ ਹੋਹੁ ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਅਤਿ ਅੰਤ ਕਉ ਹੋਤ ਹੋ ਤਬ ਉਸ ਕਾਰਜ
 ਕਉ ਸਿਧੇ ਕਰਗੀ ਤਿਆਗਣਾ ਭੁਲਾਹੋ ਜੇ ਸੇ ਤੂ ਜਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰਹਿ ਅਰੁ ਕੋਈ
 ਪੁਰਖ ਤੁਸੁ ਕਉ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਸਿਸਾ ਰੂਹੇ ਜੇ ਇਸ ਭੋਜਨ ਵਿਖੇ ਸਰਪਨੇ ਮੁਖ ਰੂਹਿ ਆਹੋ
 ਤਬ ਤੁਸੁ ਅਵਸਥੇ ਉਸ ਭੋਜਨ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਤਾ ਹੋ ਜਦ ਪਤੁਸੁ ਕਉ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਹੋਵੈ
 ਜੇ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਸੁਫਲ ਹੋਤਾ ਹੋ ਅਬ ਵਾਪੁ ਏ ਲੋਕ ਕੇ ਨਾਮ ਤੁਸੁ ਕਉ ਰਾਵਤਾ ਹੋ
 ਪਰਤਉ ਭੀ ਤੂ ਉਸ ਭੋਜਨ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਾਹੀ ਕਰਤਾ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਮਤਾਇਹੁ ਪਰਖ ਸਾਚੁ
 ਭੀ ਕਹਤਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਮਰਨੇ ਕੇਵ ਬੁਝੈ ਭੂਖ ਕਾ ਵਖਤ ਉਅਲਪੁ ਹੋ ਬਹੁ ਜਬ ਤੁਸੁ ਕਉ ਕ
 ਛੁਰੇ ਗੁਹਤਾ ਹੋ ਤਬ ਜੇ ਤਾਲਿ ਖਣੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖ ਤੁਸੁ ਕਉ ਕਹਤਾ ਹੋ ਜੇ ਮੇ ਜੇ ਤਾਲਿ ਖਣੇ ਉ
 ਗਾ ਤਬ ਤੇ ਗੋਰਾ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਗਾ ਜੇ ਜਦ ਪਤੁਸੁ ਕਉ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੋ ਜੇ ਜੇ ਤੁਅਰੁਰੇ
 ਗਕਾਸਨ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਪਰਤਉ ਭੀ ਤੂ ਚਿਤਾਵੇ ਖੇ ਮੇ ਸਾਉਨ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੋ ਜੇ ਜਦ ਪਮੇ ਜੇ ਤੀ
 ਕਉ ਕਛੁ ਕਮੇ ਲਗੀ ਦੇਵ ਉਗਾ ਤਬ ਭੀ ਮੇਰੀ ਹਾਨਿ ਅਹੋਤੀ ਹੋ ਪਰ ਜਬ ਮੇਰੇ ਗੁਰ
 ਹੋ ਜਾਵੈ ਤਬ ਇਹ ਤੇ ਬਹੁ ਲਾਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋ ਅੰਮੇ ਸੇ ਹੀ ਜੋਤ ਕੀ ਕੇਵ ਚਨ ਭੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਕੇ
 ਤੂੰ ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਲਾਗਤਾ ਹੋ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਮਤਾਇਸ ਕਾ ਵਚਨ ਸਾਚੁ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤਬ ਪਤੁਸੁ ਕ
 ਉ ਬਹੁ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ ਅਰੁ ਜਬ ਇਹ ਸੁਫਲ ਹੀ ਕਰਾਹੈ ਤਬ ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਵਿਖੇ ਪਤੁ
 ਕਉ ਕੇਤਾ ਕੁਕਸਟ ਹੋ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਅਸਿਖ ਜੇ ਸਿਤਨ ਨਹੀ ਅਰੁ ਅਵਤਾਰ ਹੋ ਬਹੁ ਜੇ ਤੇ ਅਚਾਰਜ
 ਅਰੁ ਅਵਤਾਰ ਜੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋ ਸਿਤਿਨ ਕੇਵ ਚਨ ਬੁਧੁ ਵਾਨੁ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜੇਤ ਕੀ ਅਰੁ ਜੇ ਤੁਅ
 ਰੁ ਮੰਤ੍ਰ ਲਿਖਣੇ ਹਰਿ ਕੇ ਵਚਨ ਤੇ ਤੁਛ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਤਾ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਸਿਤਨ ਨਹੀ ਕੇਵ ਚ
 ਨਹੁ ਪਰਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਿ ਕੈ ਜਤਨ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਿ ਹੋਤੇ ਹੋ ਅਰੁ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਪਰ ਲੋਕ ਕੇ
 ਵਖਲੁ ਤੇ ਛੁਟਤਾ ਹੋ ਬਹੁ ਪਰ ਲੋਕ ਕੇ ਵਖਲੁ ਤੇ ਨਿਕਟਿ ਵੇਰਾਗ ਆਵਿ ਕਦੁ ਖਕਿਰ
 ਮਾੜੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੋ ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰਿ ਕੈ ਦੇਖੀ ਮੇ ਤਉ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ
 ਜੀਵਣਾ ਹੀ ਤੁਛ ਮਾੜਾ ਹੋ ਅਰੁ ਪਰ ਲੋਕ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਕਦਾਚਿਤ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਆਵਤਾ
 ਤਾ ਤੇ ਪਰ ਲੋਕ ਕੇ ਵਖਲੁ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੇ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਜਤਨ ਕਰੀ ਤਾ ਹੋ

ਸੋ ਉਸਦੁਖਕੀਮਿਜਾਦਾਕਿਆਹੈ। ਅਰੁਕਿਚਤਮਾਤ੍ਰੇ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਇਸਜੀਵਕਉ
 ਰਹਿਤਹੈ। ਜੇਸਿਤਜਨਹੁਕੇਵਰਨਹੁਪਰਪ੍ਰਤੀਤਕਰੈ। ਅਰੁਉਹਿਨਾਵੈਜੇਜਬਮੇਇਨਕੇਦੁ
 ਰਨਤੇਬੇਮੁਖਹੋਵਉਗਾ। ਤਬਚਿਰਕਾਲਪ੍ਰਜੀਤਦੁਖਕਉਭੁੰਚਤਾਹਉਗਾ। ਅਰੁਮੇਰੀ
 ਮੁਕਤਿਕਦਾਚਿਤਨਹੋਵੈਗੀ। ਅਰੁਉਹਿਉਝੀਆਦਿਕਭੁੰਗਜੇਅਲਪਕਾਲਵਿਖੇ
 ਵਿਰਸੋਜਾਤੇਹੈ। ਜੇਇਨਹੁਕਰਿਕੈਮੁਸ਼ਕਉਕਿਆਲਾਭੁੰਗਵੈਗਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਪਰਲੋਕਕਾ
 ਦੁਖਅਨੰਤਹੈ। ਸੋਸਾਸਤ੍ਰਹੁਵਿਖੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਸਰਬਬ੍ਰਹਮੰਡਕਉਚੀਨੇ
 ਕਿਆਜੇਨਾਜਸਾਥਭੁਰਪੂਰਕਰੀਐ। ਅਰੁਕੋਈਐਸਾਪੀਖੀਹੋਵੈਜੇਸਹਿਸ਼ਵਰਖਪ੍ਰਜੀ
 ਤਏਕਦਾਣਾਭੁੰਗਨਕਰੈ। ਤਬਉਸਅਨਾਜਕਾਭੀਅੰਤੁਆਇਜਾਤਾਹੈ। ਪਰਪਰਲੋਕ
 ਕੇਦੁਖਕਾਅੰਤਕਦਾਚਿਤਨਹੀਆਵਤਾ। ਸੋਐਸਾਚਿਰਕਾਲਪ੍ਰਜੀਤਨਦਪਮਾਨਸੀਦੁਖੁਹੋ
 ਵੈ। ਅਥਵਾਅਸਭੁਲਦੁਖੁਹੋਵੈ। ਪਰਉਸਕਾਸਹਣਾਮਹਾਕਰਨਹੈ। ਅਰੁਉਸਦੁਖਕੋਨਿ
 ਕਦਿਉਸਸਿਸਾਰਕੀਆਰਬਲਾਕਿਆਹੈ। ਤਾਤੇਜੇਬੁਧਵਾਨਪੁਰਖੁਪੈਸੇਵੀਰਾਰਕਰਕੈਸਮ
 ਸ੍ਰੁਤਾਹੈ। ਜੇਵੀਰਾਰਕੀਮਿਜਾਦਾਵਿਖੇਚਲਣਾ। ਅਰੁਜੇਦੋਖਦ੍ਰਿਸਟਿਕਰਿਕੈਅਪਕਰਮੇ
 ਕਾਤਿਆਗਕਰਣਾਪਰਵਾਣਾਹੈ। ਇਸਕਰਿਕੈਜੇਕਾਰਜਵਿਖੇਅਤਅੰਤਕਸਟਹੋਵੈਸੋਉ
 ਨਮਾਨਕਰਕੈਭੀਉਸਤੇਅਪੁਣੀਰਖਿਆਕਰਣੀਭੁਲੀਹੈ। ਅਰੁਜਦਪਉਸਕੇਜਤਨਵਿਖੇ
 ਪ੍ਰਥਮੇਕਛੁਕਦੁਖੁਭੀਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਵਿਸੇਖਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਭੁਹੀਲੋਕਅਪੁਣੇਵਿਦੁਹਾਰ
 ਕੇਨਮਿਤਜਹਾਜਹੁਵਿਖੇਬੈਰਤੇਹੈ। ਅਰੁਦੇਸਦੇਸਾਂਤਹਵਿਖੇਜਾਤੇਹੈ। ਸੋਉਨਕੀਸਭੁਹੀ
 ਕ੍ਰਿਆਉਨਮਾਨਕਰਕੈਪ੍ਰਜੀਸਿਧਹੋਤੀਹੈ। ਤਾਤੇਪਰਲੋਕਕੀਗਤਪਰਜਿਸਪੁਰਖਕੀਇਕ
 ਪ੍ਰਤੀਤਨਹੀ। ਅਰੁਉਨਮਾਨਮਾਤ੍ਰਪਰਲੋਕਕਉਮਾਨਤਾਹੋਵੈ। ਸੇਵਹੁਗੀਜਬਦੁਖੁਤੇ
 ਅਪਣੀਰਖਿਆਚਾਹੈ। ਤਬਪੀਰਜਕਰਕੈਵੈਰਾਗਾ। ਦਿਕਦੁਖਕਉਅੰਗੀਕਾਰਕ
 ਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਕਿਸੀਨਾਸਤਵਾਦੀਕੇਸਾਥਅਲੀਸਾਂਈਲੋਕਕੀਚਰ
 ਰਾਹੁਈਥੀ। ਤਬਵਹੁਨਾਸਤਵਾਦੀਕਹਤਾਥਾ। ਜੇਪਰਲੋਕਕਾਦੁਖੁਸੁਖਉਨਮਾਨਕਰਕੈ
 ਸਭੁਕੋਈਮਾਨਤਾਹੈ। ਅਰੁਪ੍ਰਤਖਕਿਸੀਨੇਦੇਖਿਆਨਹੀ। ਬਹੁਕਾਅਲੀਸਾਂਈਲੋਕਨੇ
 ਕਹਾਜੇਜਬਤੇਰਾਹੀਕਹਣਾਸਾਚੁਹੈ। ਤਬਹਮਅਰੁਤੁਮਦੇਨੇਮੁਕਤਿਹੋਵੈ। ਅਰੁਜਿਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰਮੇਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਪਰਲੋਕਸਤਾਹੈ। ਸਿਜਬਇਹਵਰਨਸਾਚੁਹੈ। ਤਬਪਰਲੋਕਵਿ
 ਖੇਤੁਮਾਰਿਰਕਾਲਪ੍ਰਜੀਤਦੁਖੀਹੋਵਹੁਗਾ। ਅਰੁਹਮਮੁਕਤਿਹੋਵਹਿਗੇ। ਜੇਇਹਜੇਵਰ
 ਨਸਿਸੇਸਿਜੁਗਤਿਮਿਲਕਰਿਉਨਹੁਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਉਸਨਾਸਤਬਾਦੀਕੀਬੁਧਿਅਨੁਸਾਰੁ
 ਕਹਾਹੈ। ਸੇਵਹੁਪੁਰਖਪਰਲੋਕਕੇਸੁਖਦੁਖਵਿਖੇਅਲੀਸਾਂਈਲੋਕਕਉਸਿਸਾਕਛੁ
 ਨਥਾ। ਪਰਵਹੁਐਸੇਜਾਨਤੇਥੇ। ਜੇਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਕਰਿਕੈਪਰਲੋਕਕਉਭੁਲੀਭੁੰਤਦੇਖ

ਸਕੀਤਾਹੈ। ਸੋਤਿਸਪ੍ਰਕਾਰਇਹਮੁਰਖਨਾਸਮਸ੍ਰਸਕੈਗਾ। ਤਤੇਮੈਸਾਜਾਣੁਤੀਜੇਇਸਸਿ
 ਸਾਰਵਿਖੇਪਰਲੋਕਕਾਤੇਸਾਨਹੀਬਨਾਵੇਤੇ। ਅਰੁਅਵਰਕਾਰਜਹੁਵਿਖੇਮਗਨਰ
 ਹਤਾਹੈ। ਸੋਨਿਰਸਿਦੇਹਮਹਾਮੁਰਖਹੈ। ਅਰੁਇਸਮੁਰਖਤਾਕਾਕਾਰਣਵਿਖਿਅਹੁਕੀ
 ਪ੍ਰੀਤਿਹੈ। ਤਤੇਭ੍ਰੇਗਹੁਕੀਪ੍ਰੀਤਿਵਿਖੇਮੈਸੇਲੀਨਰਹਤੇਹੈ। ਜੇਕਦਾਚਿਤਪਰਲੋਕਕ
 ਵੀਚਾਰਹੀਨਹੀਕਰਤੇ। ਪਰਜੇਪਰਲੋਕਕਉਦ੍ਰਿੜਪ੍ਰੀਤਕਰਕੈਮੰਨਤਾਹੈ। ਅਥ
 ਵਾਉਨਮਾਨਮਾਤ੍ਰਮਾਨਤਾਹੈ। ਸੋਤਿਨਸਰੁਨਹੁਕਉਪਰਲੋਕਕੇਦੁਖਤੇਭ੍ਰੇਮਾਨਹੋਵ
 ਟਾਪ੍ਰਮਾਣਹੈ। ਬਹੁੜਸਿਜਮਅਰੁਭ੍ਰੇਕੇਮਾਰਗਵਿਖੇਚਲਣਾਵਸੇਖਹੈ। ਸੋਅਥਮ
 ਪਣਿਪਛਾਣਅਰੁਪਰਲੋਕਕੀਪਛਾਣਕਾਵਚਨਪੂਰਾਹੁਆ। ਅਰੁਇਹੁਭ੍ਰੀਪ੍ਰਸਿਧਿ
 ਹੁਆ। ਜੇਇਸਜੀਵਕੀਸਿਪੂਰਨਭੁਲਾਈਭੁਗਵੰਤਕੇਭੁਜਨਅਰੁਉਸਕੀਪਛਾ
 ਣਿਵਿਖੇਹੈ। ਸੋਜਬਤੈਨੇਆਪਕਉਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਪਛਾਣਿਆ। ਬਹੁੜਜਬਮਾਇ
 ਆਅਰੁਪਰਲੋਕਕਉਭ੍ਰੀਤੈਨੇਸਮਝਿਆ। ਤਬਤਿਸਤੇਆਗੇਭੁਗਵੰਤਕਾਭੁਜਨ
 ਅਰੁਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਮਹਾਰਾਜਕੀਆਗਿਆਮਾਨਣੇਜੁਗਤਿਭ੍ਰੀਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕਰਿਕੈ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਪਰਪ੍ਰਥਮਪ੍ਰਕਰਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਆਪਕਉਰੁਜਨਭੁਗਵੰਤਕੇ
 ਅਰੁਸਤਿਕਰਮਹੁਵਿਖੇਇਸਥਿਤਕਰੇ। ਬਹੁੜਿਦੂਸਰਾਪ੍ਰਕਰਣਇਹੁਹੈ।
 ਜੇਅਪੁਣੇਸਰੀਰਕੀਸਰਬਕ੍ਰਿਆਵੀਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਨੁਸਾਰਕਰੇ। ਅਰੁਤੀ
 ਸਰਾਪ੍ਰਕਰਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਚਿਤਕਉਮਲੀਨਸੁਭਾਵਹੁਤੇਸੁਧੁਕਰੇ। ਅਰੁ
 ਚਉਥਾਪ੍ਰਕਰਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਰਿਦੇਕਉਰੁਲੇਸੁਭਾਵਹੁਸਾਥਸਿਦਰਬਨਾਵੈ
 ॥੧੩॥ ॥ਅਥਧਿਆਉਚਉਥਾਸਿਪੂਰਨਹੋਇਆ॥ ॥ਅਥਪ੍ਰਥਮਪ੍ਰ
 ਕਰਣਕੇਆਦਿਸਰਗਵਿਖੇਪ੍ਰਤੀਤਕਾਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ॥

੧੪ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਤਤੇਜਾਣੁਤੀਜੇਸਰਬਕੀਵਹੁਕਉਇਤਨਾ
 ਹੀਅਧਿਕਾਰੁਹੈ। ਜੇਜੈਸੇਮੁਖਤੇਸਭਕਈਭੁਗਵੰਤਏਕਹੀਕਹਤਾਹੈ। ਸੋਇਸ
 ਕੇਅਰਥਕਉਚਿਤਵਿਖੇਸਮਝੇ। ਅਰੁਇਸਹੀਪਰਪ੍ਰਤੀਤਕਰੇ। ਤਤੇਬਹੁੜ
 ਵਿਦਿਆਕਾਪੜਨਾ। ਅਰੁਪ੍ਰਸਨਉਤਰਹੁਕਾਵਿਦਵਕਰਣਸੇਸਭਕਿਸੀਕਾਅ
 ਧਿਕਾਰਨਹੀ। ਇਸਹੀਕਾਰਨਤੇਸਿਤਜਨਹੁਨੇਰਿਦੇਕੀਸਚਤਾਅਰੁਪ੍ਰਤੀਤਕੀਫਿ
 ਰਤਕਉਪਦੇਸ਼ਕੀਆਹੈ। ਜੇਸਿਸਾਗੀਜੀਵਹੁਕਾਇਤਨਾਹੀਅਧਿਕਾਰੁਹੈ। ਬ
 ਹੁੜਮੈਸੇਪ੍ਰਤੀਤਭ੍ਰੀਬਹੁਤੇਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਵਚਨਹੁਕੈਭ੍ਰੇਦਕਉਸਮਝਤੇਹੈ। ਅਰੁਜੁ

ਗਤਿ ਕਰਿ ਕੋਇ ਤਰਜੀਵੁ ਕਉ ਸਮਝਾਇ ਸਕਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਨ ਉਤਰ ਕਰਿ ਕੋ
 ਲੇ ਕਹੁ ਕੇ ਸਿਸੇ ਕਉ ਭੀ ਵਰ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਪੀਤੁ ਤਕਹੀਤਾ ਹੋ। ਪਰ ਅਸੇ ਜੋ
 ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਹੋ। ਸੇ ਸੀਸਾ ਹੀ ਜੀਵੁ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕੀ ਰਖਿ ਆਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ। ਬਹੁ
 ਅਪੁਣੇ ਪਛਾਣੇ ਕਾ ਜੇ ਰੂਪੇ ਹੋ। ਸੇ ਪ੍ਰਤੁਤੁ ਅਰੁ ਸਿਸਾ ਹੀ ਅਹੁ ਜੀਵੁ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਤੇ
 ਉਸ ਕਾ ਮਾਰਗ ਭਿਨੇ ਹੋ। ਪਰ ਉਸ ਮਾਰਗ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਪੁਰਖਾਰ ਥਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਸ
 ਕੀਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਜਬ ਲਗਾਇ ਹੁਮਨੁ ਪਰਮਾਰਥ ਕੇ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਤਿਨ ਪੁਰਖਾਰ ਥ
 ਅਰੁ ਜਤਨ ਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਲਗਾਉ ਸਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਨਹੀ ਕਹੀਤਾ। ਅਰੁ ਪਰਮਪਦ
 ਕਉ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚਤਾ। ਸੇ ਅਸੇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਬਹੁਤ ਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਵਿਦਵਾ
 ਦ ਕਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਛਲੁ ਦਾਇਕ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਕਛੁ ਅਧਿਕ ਅਵਗੁਣ ਨਹੀ ਹੋ
 ਤਾ ਜੇ। ਰੋਗੀ ਪੁਰਖ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਅਉਖਧ ਪਾਇ ਕਰਿ ਕੁਪਥ ਕਾਤਿ ਆਗਨ ਕਰੈ। ਤ
 ਬ ਵਹੁ ਰੋਗੀ ਅਧਿਕ ਮ੍ਰਿਤ ਕਉ ਪਾਵੁਤਾ ਹੋ। ਅਥਵਾ ਅਧਿਕ ਰੋਗ ਬਦ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਕਾ
 ਰੇ ਤੇ ਜੇ ਪਥਾ ਬਿਨਾ ਅਉਖਧ ਭੀ ਹੋਗਾ ਕਉ ਬਚਾਵੁਤਾ ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਅਪਣੇ ਮਨੇ ਪਛਾਣ
 ਕਾ ਧਿਆਉ ਪ੍ਰਥਮ ਵਰਨਨ ਕੀ ਆਹੋ। ਅਰੁ ਇਸ ਵਰਨਨ ਕੇ ਜਬ ਰਥ ਭੇਦ ਕਉ ਵਹੀ
 ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਜਿਸ ਕਾ ਚਿਤ ਮਾਇਆ ਕੇ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਅਸਕ
 ਤਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਅਪਣੀ ਸਰਬ ਅਰਜਾ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੀ ਵਿਖੇ ਲਗਾਵੁਤਾ ਹੋ।
 ਸੇ ਅਸੇ ਪਰਮਪਦ ਕਾ ਪਾਵਣਾ ਮਹਾ ਦੁਰਲਿਭੁ ਹੋ। ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋ।
 ਤਾ ਤੇ ਮੇਸਰ ਬਜੀ ਵਹੁ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਉ ਪਦੇਸੁ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਸੇ ਸਤੁ ਹੀ ਜੀਵ
 ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਤਿਨ ਕਰਹੀ। ਤਬ ਇਹ ਪਰਤੀਤ ਹੀ ਉਨ ਕਉ ਤਿ
 ਮਭਾਗੁ ਕਾ ਬੀਜੁ ਹੋ॥੧॥ ਅਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਭਗਵੰਤੁ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਾ
 ਤਾ ਤੇ ਜਾਣਤੀ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਆਹੁ ਆਹੋ। ਅਰੁ ਤੇ ਰੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਰਾ ਭਗਵੰਤੁ ਹੋ
 ਸੇ ਸਰਬ ਵਿਸੁਕਾਉ ਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਭੀ ਵਹੀ ਹੋ। ਬਹੁ ਵਹੁ ਏਕੁ ਹੋ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ
 ਨਿਆਈ ਅਵਰ ਸਮਰਥ ਕੇ ਈਨ ਹੀ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਕਿਸੀ ਜੈਸਾ ਭੀ ਨਹੀ। ਬਹੁ ਜੀਵ
 ਤੁਅਨਾ ਵਿਹੋ। ਅਰੁ ਅਥਿਨਾ ਸੀ ਹੋ। ਜੇ ਉਸ ਕਾ ਅੰਤੁ ਕਰਾ ਚਿਤੁ ਨਹੀ ਆਵੁਤਾ। ਅਰੁ
 ਸਰਬ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੋ। ਅਰੁ ਕਰਾ ਚਿਤੁ ਅਸਤੁ ਭਵ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ
 ਅਬਹੁ ਅਪੁਣੇ ਆਪੁ ਕਰਿ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਇਸ ਬਿ
 ਤ ਉਸ ਕੇ ਆਸੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਉਸ ਕਉ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਅਧਿਨਤਾ ਨਹੀ।
 ਅਰੁ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਉਸ ਹੀ ਕੇ ਅਧਿਨ ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਕਉ ਕਾਰਣੁ ਅਰੁ ਕਾਰਜ ਨਹੀ

ਕਹੀਤਾ ਅਰੁ ਸਗੀਰ ਤੇਰਹਤਹੈ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਸਰੂਪ ਸਮਾਨ ਕੋਈ ਅਕਾਰੁ ਅਰੁ ਫਿਸ੍ਹੰਤ
 ਨਹੀ ਸਿਭ ਦੁਤਾ ਜੇ ਵਹੁਰੂਪ ਅਰੁ ਰਿਗਤੇ ਵਿਲਖਣ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇਜੇ ਕੁਛੁ ਇ
 ਸਮਾਨੁ ਖਕੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿਖੇ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਿਭੁ ਗਵੇਤ ਉਸ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਸੰਕਲਪ
 ਅਰੁ ਬੁਧਿ ਵਿਖੇ ਆਵੇ ਟੇਹਰੇ ਪਦਾਰਥੁ ਸਰੂਪੀ ਉਸ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈ ਅਰੁ
 ਉਤਪਤਿ ਹੁਈ ਵਸਤੁ ਤੇ ਉਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਭਿੰਨ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਕਲਪ ਅਰੁ ਬੁਧਿ ਵਿਖੇ ਜਿਸੁ ਪ
 ਦਾਰਥ ਕਾਰਿ ਹਨੁ ਫਿਜ੍ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਿਵਹੁ ਗਵੇਤ ਉਨ ਹੁ ਸਰੂਪ ਕਾ ਉਤਪਤਿ ਕਰਨੇ ਹਰਾ
 ਹੈ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮਿ ਜਾਣਾ ਅਰੁ ਵਸਣਾ ਘਟਣਾ ਉਸ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਇ
 ਹ ਸਰੂਪੀ ਸਗੀਰ ਕੇ ਸਰੂਪ ਵੇ ਹੈ ਅਰੁ ਵਹੁ ਸਗੀਰ ਤੇਰਹਤਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਉਸ ਮਹਾਰਾ
 ਜ ਕਉ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਕੇ ਉਪਰਿ ਭ੍ਰਿਨ ਹੀ
 ਕਹਿ ਸਕੀਤਾ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਦੇਹਾ ਦਿ ਕਹੁ ਸਥਿ ਉਸ ਕਾ ਸਨ ਬੀਧੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹਿ
 ਸਰਬ ਸਿਸਟਿ ਈਸੁਰ ਕੇ ਆਸ਼ੇ ਹੈ ਅਰੁ ਈਸੁਰ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਰੁ ਮਹ
 ਰਾਜ ਕਉ ਜੇ ਈਸਰ ਹੁ ਕਉ ਪਰ ਕਹਾ ਹੈ ਸੇ ਅੰਸ ਬੁਲ ਉਚਤਾ ਅਰੁ ਨੀਚਤਾ ਹੀ ਉਸ ਵਿ
 ਖੇ ਪਾਈ ਨਹੀ ਜਾਤੀ ਤਾਂ ਤੇ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿਖੇ ਭ੍ਰਿ ਉਸ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀ ਕਹਿ ਸਕੀਤਾ ਜੇ
 ਬੈਕੁੰਠ ਅਰੁ ਬੈਕੁੰਠ ਵਾਸੀ ਦੇਵ ਤੇ ਸੇ ਸਗੀਰ ਉਸ ਕੀ ਸਮੁਥਤਾ ਕੇ ਆਸ਼ੇ ਹੈ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮੁ
 ਗਵੇਤ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਸਟਿ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕੇ ਆਗੇਥਾ ਸੇ ਅਬ ਭ੍ਰਿ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇ
 ਸਥਿਤ ਹੈ ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਉਸ ਕੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਪਦਾਰਥ ਕਰ ਕੇ ਘਟ ਜਾਵੇ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਭਗ
 ਵੰਤ ਕਹਣਾ ਅਜੇਗਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਜਬ ਧਿ ਹੋਵੇ ਤਬ ਅਸੇ ਕਹੀਐ ਜੇ ਆਗੇ ਵਹੁ ਉ
 ਟਾਥਾ ਅਰੁ ਅਬ ਸਿਪੂਰਨ ਭੁਇ ਆਹੈ ਸੇ ਇਹੁ ਭ੍ਰਿ ਅਜੇਗਾ ਹੈ ਬਹੁ ਭ੍ਰਿ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ
 ਕਾ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਸਿਸਟਿ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਅਰੁ ਬੁਧ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਛੁ ਕਸ
 ਮ ਇਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਕੇ ਰਹਤ ਹੁਏ ਉਸ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੁ ਜਿ
 ਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੁਧਿ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕਉ ਰੂਪ ਰਿਗਤੇ ਭ੍ਰਿਨ ਸਮਸ੍ਟ ਸਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ
 ਹੀ ਉਸ ਕਾ ਦਰਸਨ ਅਸ ਬੁਲ ਦਰਸਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਨਹੀ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਵਹੁ ਅਸੇ ਸਿਪੂਰ
 ਨ ਸਮੁਥੇ ਹੈ ਜੇ ਉਸ ਵਿਖੇ ਈਨਤਾ ਅਰੁ ਪਰਾਧੀਨਤਾ ਪਵੇ ਸੁਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕਤੀ ਤਾਂ ਤੇ ਜੇ
 ਕੁਛ ਉਸ ਨੇ ਚਾਹਿ ਆਹੈ ਸੋ ਕੀ ਆਹੈ ਅਰੁ ਜੇ ਕੁਛ ਚਾਹੈ ਗਾ ਸੋ ਕਰੇਗਾ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਉ
 ਟਹ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਅਰੁ ਵੈਕੁੰਠ ਆਦਿ ਕਪੁਰੀ ਆਉ ਸਕੀ ਸਮੁਥਤਾ ਵਿਖੇ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਉ
 ਸਹੀ ਕੀ ਆਗਿ ਆ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਹਾਥ ਕਛੁ ਨਹੀ ਜੇ ਕੁਛੁ ਆ
 ਪੁਕਰ ਕੇ ਕੋਈ ਸਮੁਥੇ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਅਵਰੁ ਕੋਈ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਸਮਾਨ ਅਰੁ

ਉਸ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਵਿਰੋਧੀ ਨਹੀਂ ਬਹੁਤ ਵਧੁਗਵੀਤ ਅਪਣੇ ਗਿ
 ਆਨ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਾ ਗਿਆ ਤਾਹੋਂ ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਜਾਨਣੇ ਜੇਹੇ ਹੋਏ ਸਿਤਿ ਸਕਉ ਆ
 ਗੇਹੀ ਜਾਨਤਾਹੋਂ ਬਹੁਤ ਉਸਹੀ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕੀ ਅੰਸ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਾ ਪੁਰੇ
 ਤਾਹੋਂ ਅਕਾਸ ਅਰੁ ਪਤਾਲ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਉਸ ਕੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਇਸ
 ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਸਰੁ ਹੀ ਉਸ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੋਏ ਅਰੁ ਉਸਹੀ ਕਰਿ ਇਸ ਥਿਤ ਹੋਏ ਇਸੀ ਕ
 ਰਨ ਤੇ ਪ੍ਰਥਵੀ ਕੇ ਅਣ ਅਰੁ ਬ੍ਰਿਹਸਪਤਿ ਪਾਤਾ ਅਰੁ ਜੀ ਅਰੁ ਕੇ ਸੁਆਸਾ ਅਰੁ ਰਿਦਿਅ
 ਦੁਕੇ ਸਿਕਲ ਪਾਤਾ ਅਰੁ ਇਤਿ ਆਦਿ ਕਾ ਅਰੁ ਸਰੁ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਾ ਵੀਤ ਕੇ ਗਿਆਨ
 ਵਿਖੇ ਹਸਤਾ ਮਲ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਏ ਜੇ ਸੇਹਮਾ ਗਿਏ ਸਿਟਿ ਵਿਖੇ ਅਕਾਸ ਅਰੁ ਧਰਤੀ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੁ
 ਸਤੀ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਸਤਿ ਕਛੁ ਉਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋਏ ਜੇ ਸੇ ਸੁਖ ਮਾਸ ਬੁਲ ਲਾ
 ਪਾ ਅਰੁ ਦੀਰਘਾ ਹੁਕਾ ਅਰੁ ਨਿਖੇਧਾ ਪੁੰਨ ਅਰੁ ਪਾਪ ਪ੍ਰਤੀਤ ਅਰੁ ਮਨੁਖੀ ਲਾ
 ਹੁ ਅਰੁ ਹਨਾ ਸੁਖ ਅਰੁ ਦੁਖਾ ਰੋਗ ਅਰੁ ਅਰੋਗਤਾ ਧਨ ਅਰੁ ਮਿਰਥਨ ਤਾਈਂ ਸੋਇ
 ਹਸਤ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਆਗਿਆ ਬਿਨ ਕੁਟਾ ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਹੋਤੇ ਤਾਹੋਂ
 ਜਗਤ ਸਰਬ ਸਿਟਿ ਵਿਖੇ ਕੁਛ ਵੇ ਜੇ ਸੇ ਹੁਤ ਅਰੁ ਪ੍ਰੇਮਾਨੁਖ ਅਰੁ ਦੇਵਤੇ ਇਤਿ ਆਦਿ ਕਸਭੀ
 ਜੀਵ ਵਿਕਸਤ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਗਵੀਤ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕਉ ਕਛੁ ਵਿਪਰਜੇ ਕੀ ਆਏ ਤਬ ਹਿਮਾ
 ਰਾਜ ਕੀ ਆਗਿਆ ਬਿਨ ਕੋਈ ਕਛੁ ਕਰਿ ਨ ਸਕੈ ਅਰੁ ਅਸਮੁਥ ਹੋਵੇ ਤਾਹੋਂ ਜੇ ਕ
 ਛੁ ਹੁਕਾ ਵੀਤ ਕੀ ਆਚਾਰ ਤਾਹੋਂ ਸੋਇ ਹੋਤਾਹੋਂ ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਉ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤਾ ਸੋਨਹੀਂ ਹੋ
 ਤਾਹੋਂ ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਅੰਸੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਏ ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਅੰਨ ਬਾਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ
 ਸਕਤਾ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਭੂਤ ਹੁਕਾ ਵਿਖੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਖੇ ਜੇ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਇਸ ਥਿਤ ਹੋਏ
 ਸਿਟਿ ਹੀ ਉਸ ਹੁਕਾ ਵੀਤ ਕੀ ਸਤਾ ਅਰੁ ਵਿਦਿ ਆਸਾ ਬਹੁਤ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਵਧੁ ਸਰੁ
 ਕਛੁ ਸੁਨਤਾ ਅਰੁ ਦੇਖਤਾ ਅਰੁ ਜਾਨਤਾਹੋਂ ਪਰੁ ਉਸ ਕੇ ਸੁਨਣੇ ਵਿਖੇ ਨਿਕਟਤਾ ਅਰੁ ਦੂ
 ਰਨਹੀਂ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਉਸ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਵਿਖੇ ਤਮਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਮਾਨ ਹੋਏ ਅਰੁ ਉਹਿ ਜੇ
 ਤਮਕਾਰੇ ਕੋ ਉਸ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਵਿਖੇ ਆਵਰਨੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਾਹੋਂ ਜਬ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤਿ ਅਥ
 ਵਾਦਿਨ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਥਵੀ ਪਰ ਕੀ ਗੀਚ ਲੈ ਤਬ ਉਹ ਮਹਾਰਾਜ ਉਸ ਚਲਣੇ ਕੋ ਸਬਦ ਕਉ
 ਹੀ ਸੁਣਤਾਹੋਂ ਪਰੁ ਉਸ ਕਾ ਸੁਨਣਾ ਅਰੁ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਚਿਤ ਵਣੀ ਅਰੁ ਵਿਚਾਰਣੇ ਕਰਿ
 ਨਹੀਂ ਬਹੁਤ ਉਸ ਕਉ ਤਪਤਿ ਕਰਣਾ ਹੀ ਅਰਿ ਰੁ ਅਰੁ ਸਮਗੀ ਕਰਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਤਾਹੋਂ ਉ
 ਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਣੀ ਸਰਬ ਜੀਵ ਹੁਕਾ ਉਪਰ ਵਰਨੇ ਹੋਏ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਕਛੁ ਉਸ ਨੇ ਵ
 ਚਨ ਕੀ ਆਏ ਸੋ ਨਿਰਸਿਦੇ ਹਸਤਿ ਹੋਏ ਪਰੁ ਉਸ ਕਾ ਵਚਨ ਰਸਨਾ ਅਰੁ ਅਧਰ ਅਰੁ

ਦੰਤ ਅਰੁ ਕੰਠ ਕਰਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਜੈ ਸੇ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਕਿਸੀ ਦੁਚਨ ਵਾਰਤ ਕਾ ਕਲਪ
 ਭਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਭਰੁ ਨੇ ਕੇਵ ਚਨ ਵਿਖੇ ਸਬਦ ਅਰੁ ਅਫਰਨਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰੁ ਵਹੁਤਾ
 ਬਦ ਅਖੰਡ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਦਰਸਨ ਇਸ ਤੇ ਭੀ ਅਧਿਕਾ ਸੁਖ ਮੈਂ ਜਾਤਾ
 ਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਪੁਕਾਰੇ ਦੇ ਵਿਖੇ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ ਹੈ। ਸੇ ਸਰੁ ਹੀ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਬਚਨੈਂ। ਅਰੁ
 ਪਰਾ ਬਾਣੀ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਉਹੀ ਦੁਚਨ ਸਿਤ ਜਨ ਪੁਕਾਰੇ ਮੁਖ ਤੇ ਰਾਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟੇ
 ਹੈ। ਪਰ ਵਹੁਤ ਦੁਚਨ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਸੁਰਾਵ ਸਰੁ ਹੀ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਭਿਨਾਸੀ
 ਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਸਰੁ ਪਕੀਜਾ ਵਕਾ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿਬਕੀ ਵਹੁਤੀ ਬੁਧਿ ਵਿਖੇ ਰੁਸਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਰਜਨ ਟੇਗ ਹੀ ਸੇ ਬੁਧ ਹੈ। ਸੇ ਉਹੀ ਪ੍ਰਤਿ ਕੀ ਈ ਹੁਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਸਰੁ ਪ੍ਰਤਿ ਪਤ੍ਰਿਕੀਆ
 ਹੁਅਨ ਹੀ। ਬਹੁਤ ਜੀਵਨਾ ਜੈ ਜੀਵਨਾ ਰਸਨਾ ਸਾਧਿਕੇ ਜੇਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਾ ਇਹ ਉਚਾਰੁ ਉਤ
 ਪਤਿਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਚਨ ਪੁਕਾਰੇ ਅਰਬ ਹੈ ਸੇ ਉਤ ਪਤ੍ਰਿਕੇ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਅਸੇ ਹੀ ਸਾਸ
 ਤਹੁ ਕੇ ਅਫਰ ਅਰੁ ਕਾਗਿਅਰੁ ਸਾਧਿਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਏਹੁ ਏਹੀ। ਅਰੁ ਉਨਹੁ ਵਿਖੇ ਜੈ
 ਭੇਦ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੈ ਕਿਛੁ ਇਹ ਰਚਨ ਅਨ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਅ ਪੁਕਾਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਾਸਾ ਵਤੀ ਹੈ
 । ਸੇ ਇਹ ਸਰੁ ਹੀ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਕਾਰੀ ਗਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਕਾਰੀ ਗਰੀ ਕਉ ਸਰਬ ਅੰਗ
 ਪੁਕਾਰਿ ਉਸਨੇ ਅੰਸਾ ਸਿ ਪੁਰਨ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਜੈ ਉਸ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਉਨਤਾਨ ਹੀ। ਅਰੁ
 ਜਬ ਕਿਸੀ ਕੇ ਚਿਤਾ ਵਿਖੇ ਅੰਸਾ ਸਿ ਕਲਪ ਭਾਜੇ ਅਮਕਾ ਪਦਾਰਥੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਨਹੀ
 ਬਨਤਾ। ਸੇ ਅੰਸੇ ਜਾਨਣਾ ਉਸ ਹੀ ਮਾਨੁ। ਕੀ ਮੁਰਖਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੋ ਜੈ ਜਿਸ ਰੂਪ
 ਕੇ ਨਾਮਿਤ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਉਸ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਸੇ ਉਸ ਕੇ ਭੇਦ ਅਰੁ ਗੁਣ ਕਉ
 ਉਨ ਹੀ ਸਮਝਤਾ। ਸੇ ਇਸ ਕਾ ਵਿਸ਼ਾ ਟਾਂਤਾ ਇਹ ਹੈ ਜੈ ਸੇ ਕੋਈ ਅੰਧਾ ਪੁਰਖੁ ਕਿਸੀ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ
 ਵਿਖੇ ਜਾਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਵਿਖੇ ਅਪੁਣੀ ਅਪੁਣੀ ਠਹਿਰੇ ਸਰਬ ਸਾਮਿਗ੍ਰੀ ਪ
 ਰੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਅੰਧਾ ਪੁਰਖੁ ਉਨ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਜੈ ਇਹ ਵਸਤੂ ਅਪੁਣੀ ਹੀ ਇਸ
 ਥਾਨ ਵਿਖੇ ਇਸ ਥਿਤ ਹੈ। ਤਤੇ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਚੋਟ ਲਗਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੈ ਇ
 ਹ ਵਸਤੁ ਇਨਹੁ ਨੇ ਮਾਰ ਗਾਵਿਖੇ ਕਹੇ ਗਾਖੀ। ਅਰੁ ਅੰਸੇ ਨਹੀ ਸਮਝਤਾ ਜੈ ਮੇਆ ਪ
 ਹੀ ਮਾਰ ਗਤੈ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਜੈ ਕਛੁ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਸੇ ਜਬਾਰ ਬਾਵਿ
 ਧ ਸਿ ਜਗਤਿ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਾਹੀਤਾ ਥਾ। ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਰਚਿਆ ਹੈ
 । ਕਹੇ ਤੇ ਜੈ ਜਬ ਇਸ ਤੇ ਕਛੁ ਵਸੇ ਪਕਰਣ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁਤ ਮਹਾਰਾਜ ਨ ਕਰਤਾ। ਤ
 ਬ ਅੰਸੇ ਜਾਣੇ ਆ ਜਾਤਾ ਜੈ ਵਹੁਤ ਵਸੇ ਪਤਾ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰਿ ਕੈ। ਅਥਵਾ ਅਸੀ
 ਮੁਖਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀ ਕਰੀ। ਸੇ ਭਗਵੰਤ ਵਿਖੇ ਅੰਸਾ ਉਨ ਮਾਨ ਕਰਣਾ ਮਹਾ

ਅਜੇਗੀਓ ਤਤੇਪ੍ਰਸਿਧਿਹੁਆਜੇਦੁਖਰੋਗਨਿਰਪਨਤਾਈਅਰੁਮੁਹਖਤਾਂਅਰੁਪਰਾਧੀ
 ਨਤਾਆਦਿਕੋਕਛੁਰਗਵੇਤਨੇਗਰਿਅਹੈਸੇਜਥਾਰਥਭੇਦਕੋਨਮਿਤਬਨਾਇਆਹੈ
 ਕਹੇਤੋਜੇਉਸਮਹਾਰਾਜਕੇਅਨਿਆਉਕਦਾਚਿਤਨਹੀਹੋਤਾਇਸਕਰਕੈਜੋਅਧਿਕਾ
 ਰਬਿਨਰੰਗਦੇਛੇਕਾਨਾਮੁਅਨਿਆਉਹੈਸੇਵਹੁਮਹਾਰਾਜਕਿਸੀਕਉਅਧਿਕਾਰਬਿਨ
 ਰੰਗਨਹੀਵੇਤਾਬਹੁਕੁਵਹੁਪੁਰਖਪਰਮਈਸੁਰਹੈਅਰੁਅਉਰਸਗ੍ਰੀਉਸਕਉਤਪਤਿ
 ਕੀਏਹੁਏਹੈਅਰੁਵਹੁਕਿਸੀਕਾਅਧੀਨਨਹੀਅਰੁਕਿਸੀਜੇਸਾਨਹੀਬਹੁਕੁਦੇਪਰ
 ਕਾਰਕੀਸ੍ਰਿਸਟਿਉਸਨੇਰਹੀਹੈਸੇਏਕਾਅਸਥੂਲਹੈਅਰੁਦੂਸਰੀਸੂਖਮਹੈਪਰੁਇਹ
 ਅਸਥੂਲਸ੍ਰਿਸਟਿਜੇਦੇਹਾਵਿਕਹੈਸੇਜੀਵਕੀਮਜਲਬਨਾਈਹੈਜੇਇਸਮਜਲ
 ਵਿਖੇਆਇਕਰਿਕਾਰਜਕਉਸਿਧਿਕਰੇਬਹੁਕੁਸਰੀਰਕੀਆਰਬਲਾਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਰਾ
 ਖੀਹੈਅਰੁਉਪਰੰਤਸਰੀਰਕੀਮ੍ਰਿਤਹੋਵਣਾਬਨਾਇਆਹੈਸੇਵਹੁਆਰਬਲਾਮ੍ਰਿਜਾ
 ਵਾਤੇਅਧਿਕਅਰੁਅਲਪਨਹੀਹੋਤੀਤਾਤੇਕਾਲਪਾਇਕਰਿਸਰੀਰਕੀਅਰੁਜੀਵਕੀ
 ਭ੍ਰਿਨਤਹੋਜਾਤੀਹੈਬਹੁਕੁਪਰਲੋਕਵਿਖੇਜੀਵਕਉਸਰੀਰਪਹਿਰਾਵੇਤੋਹੈਅਰੁਜੇ
 ਸਾਜੇਸਾਕਿਸੀਕਾਕਰਤੁਹੋਤਾਹੈਸੇਪ੍ਰਗਟਵੇਖਤਾਹੈਤੁਬਇਹੁਮਾਨੁਖਅਪਣੀਭੁ
 ਲਾਈਅਰੁਬੁਰਾਈਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕਉਪਛਾਣਤਾਹੈਬਹੁਕੁਪਰਲੋਕਕਾਜੇਕਠਨਮਾਰ
 ਗਾਹੈਸੇਤਿਸਕਉਪਰਿਚਲਾਵੇਤੋਹੈਅਰੁਵਹੁਪੁਰਸਲਾਤਵਾਲਤੇਸੂਖਮਅਰੁਖ
 ਰਗਧਾਰਤੇਤੀਖਣਹੈਅਰੁਜੇਪੁਰਖਇਸਸਿਸਾਰਵਿਖੇਵੀਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਵਿਖੇ
 ਵੇੜੇਹੋਤਾਹੈਸੇਉਸਮਾਰਗਕਉਗ੍ਰੀਸੁਗਮਹੀਲਿਘੰਜਾਤਾਹੈਅਰੁਜਿਸਨੇਵੀਚਾਰਕੀ
 ਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕਾਤਿਆਗੁਕੀਆਹੈਸੇਨਰਕਹੁਵਿਖੇਸਾਰਿਆਰਹੁਕੀਸਚਤਾਕੀਪਰੀਖਿ
 ਅਲੇਵਹਿਗੇਅਰੁਮਨੁਖਹੁਕਉਲਜਾਮਨੁਕਰਹਿਗੇਅਰੁਕੇਤੇਮਹਾਪੁਰਖਕਸ੍ਰੁ
 ਬਿਨਾਹੀਪਰਮਸੂਖਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਹਿਗੇਅਰੁਕੇਤਿਅਹੁਕਉਅਲਪਰੰਗਹੋਵੇ
 ਗਾਅਰੁਕੇਤੇਅਧਿਕਰੰਗਅਰੁਤਾਕੁਨਾਕਉਪਾਵਹਿਗੇਪਰੁਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁਕਉ
 ਸਿਤਜਨਹੁਕੀਸਹਾਇਤਾਹੋਵੇਗੀਤੇਦੁਖਹੁਤੇਮੁਕਤਿਹੋਵਹਿਗੇਅਰੁਤਾਮਸੀਜੀ
 ਵਾਰਿਕਾਲਪ੍ਰਜੇਤਨਰਕਉਭੋਗਹਿਗੇਤਾਤਪਰਜਾਇਹੋਜੇਪਾਪਅਰੁਪੁੰਨਕੀ
 ਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਨੁਸਾਰਸਭਕਿਸੀਕਉਰੰਗਅਰੁਬਖਸਹੋਵੇਗੀਸੇਭੁਗਵੇਤਨੇਇਹਨੇ
 ਤਰਚੀਹੈਅਰੁਇਸਨੇਤਾਵਿਖੇਕੇਤੇਜੀਵਭੁਗਹੀਣਾਅਰੁਕੇਤੇਭੁਗਵਨਬਨਾਏਹੈ
 ਪਰੁਇਹੁਮਨੁਖਅਪੁਣੀਭਾਗਹੀਣਤਾਅਰੁਉਤਮਭਾਗਹੁਕਉਪਛਾਣਨਹੀਸ
 ਕਤਾਇਸੀਕਾਰਨਤੇਭਗਵੇਤਨੇਸਿਤਜਨਹੁਕਉਭੋਜਿਆਹੈਅਰੁਅਪੁਣੀਦਇਅਕ

ਰਿਕੈਸਿਤਜਨਹੁਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਆਗਿਆਕਰੀਹੈ। ਜੇਸੁਭਅਹੁਅਸੁਭਮਾਰਗਕਉ
 ਲਖਾਵਹੁ। ਅਰੁਭਾਗਵਾਨਜੀਵਹੁਕਉਸੁਭਮਾਰਗਵਿਖੇਲਗਾਵਹੁ। ਬਹੁੜ
 ਸੁਭਅਹੁਅਸੁਭਮਾਰਗਕਾਪ੍ਰਗਟਕਰਣਾਇਸਨਮਿਤਕਹਾਹੈ। ਜੇਮਹਾਰਾਜ
 ਕਉਪਰਿਕਿਸੀਮਾਨੁਖਕਾਨਿਹੋਰਾਨਾਰਹੈ। ਅਰੁਐਸੇਨਕਹੈ। ਜੇਮੇਸੁਭਮਾਰਗ
 ਕਉਜਨਤਾਥਾ। ਤਾਂਤੇਸਿਤਜਨਹੁਨੇਅਪੁਣੀਵਇਆਕਰਿਕੈ। ਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਭੁਲ
 ਈ। ਅਰੁਬੁਭਾਈਕਾਮਾਰਗਪ੍ਰਸਿਧਿਕੀਆਹੈ। ਸੋਉਸਵਿਖੇਸਿਸਾਕਛੁਨਹੀ
 ॥ ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕੀਪ੍ਰਤੀਤਸਰਬਮਾਨੁਖਹੁਕਉਅਵਸਮੇਵਪਰਵਾਨਹੈ
 ॥੧॥ ॥ਇਤਿਪ੍ਰੀਤਵਰਨਨੇਨਾਮੁਸਰਗਾ॥ ॥ਅੰਬਵੁਸਰੇਸਰਗਾਵਿਖੇ
 ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਾਵਰਨਨਹੋਵੇਗਾ॥ ॥ਤਾਂਤੇਜਾਣਤ੍ਰੇਰੁਗਵਿਤਨੇਭੀਇਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਅਪਵੇਵਰਨਹੁਵਿਖੇਕਹੈ। ਜੇਮੁਸ਼ਕਉਵੇਰਾਗੀਪੁਰਖਅਤਿਪ੍ਰੀਤਮੁਹੈ।
 ॥ਐਸੇਹੀਪਵਿਤ੍ਰਮਾਨੁਖਮੁਸ਼ਕਉਪ੍ਰੀਤਮਲਾਰਹਿਹੈ। ਪਰੁਤ੍ਰੀਅਪੁਣੇਰਿ
 ਤਵਿਖੇਐਸੇਜਾਣੇਹੈ। ਇਹਸੁਰਹੀਵਸੇਖਤਾਸਰੀਰਅਰੁਵਸਤ੍ਰਹੁਕੀਪਵਿ
 ਤ੍ਰਤਾਕਹੀਹੈ। ਕਹਿਤੇਜੇਇਹਪਵਿਤ੍ਰਤਾਜਲਕਰਕੈਹੈਤ੍ਰੀਹੈ। ਸੇਮਹਾਅਸਥੂਲਹੈ
 ॥ਤਾਂਤੇਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਾਅਰਬੁਤ੍ਰਸ਼ਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਮਸ਼੍ਰਾਇਆਚਾਹੀਤ੍ਰੀਹੈ। ਸੋਪਵਿ
 ਤ੍ਰਤਾਭੀਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੈ। ਸੋਪ੍ਰਿਥਮੇਜੀਵਅਤਮਾਕੀ। ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਇ
 ਸਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਾਅਰਬਇਹੈ। ਜੇਅਨਾਤਮਾਤੇਭ੍ਰਿਨਅਰੁਜੁਦਹੋਵਣਾਅਰੁਸਰਬ
 ਪਦਾਰਥਹੁਕਉਵਿਸਿਮਰਨਕਰਨਾ। ਅਰੁਭੁਗਵਿਤਕੇਸਰੂਪਵਿਖੇਆਪੁਣੇਚਿਤ
 ਕੀਥਿੰਤਿਕਉਲੀਨਕਰਨਾ। ਸੋਇਹੁਮਹਾਪੁਰਖਹੁਕੀਅਵਸਥਾਹੈ। ਪਰੁਜਬ
 ਲਗਾਇਹਜੀਵਅਨਾਤਮਾਤੇਸੁਪੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਤਬਲਗਭੁਗਵਿਤਕੇਰੁਜਨਵਿਖੇ
 ਇਸਬਿਤਨਹੀਹੋਸਕਤਾ। ਬਹੁੜਵਸਰੀਰਿਦੇਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਹੈ। ਸੋਪਵਿਤ੍ਰਤਾ
 ਕਾਅਰਬਇਹੈ। ਜੇਮਲੀਨਸੁਭਾਵਹੁਤੇਸੁਪੁਹੋਵਣਾ। ਜੇਸੇਈਰਖਾਅਭਿਮਾਨਪ
 ਖੰਡਤ੍ਰਿਸਨਾਵੇਰਭਾਵਇਤਿਆਦਿਕਸਭੀਬੁਰੇਸੁਭਾਵਹੁਕਾਉਆਗੁਕਰੈ। ਅ
 ਰੁਲੇਸੁਭਾਵਹੁਕੀਸੁੰਦਰਤਾਈਸਾਥਅਪੁਣੇਰਿਦੇਕਉਸੁੰਦਰਬਨਾਵੈ। ਜੇਸੇ
 ਨਿਮ੍ਰਿਤਅਰੁਸਿਜਮਅਰੁਤਿਆਗਸੀਰਜਭੁਗਵਿਤਕਾਭੈ। ਅਰੁਉਸਹੀਕੀਆ
 ਸਾ। ਅਰੁਪ੍ਰੀਤਆਦਿਕਜੇਉਤਮਸੁਭਾਵਹੈ। ਸੋਇਹੁਜਗਿਆਸੀਜਨਹੁਕੀਪ
 ਵਿਤ੍ਰਤਾਹੈ। ਬਹੁੜੀਤੀਸਰੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਇਹੈ। ਜੇਸਰਬਇਤ੍ਰੀਅਹੁਕਉਪਾਪ
 ਹੁਤੇਸੁਪੁਕਰਣਾ। ਜੇਸੇਨਿੰਦਾਅਰੁਸੁਹੁਅਰੁਕਸੁਪੁਜੀਵਕਾਰੇਹੀਅਰੁਪਰ

ਵਿਸਦਿਵੇਖਣੀਸੋਮੇਸੇਅਪਕਰਮਹੁਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਾਅਰੁਸਰਬਇਤੀ
 ਅਹੁਕਉਸਿਜਮਵਿਖੇਅਰੁਸਿਤਜਨਹੁਕੀਮਿਜਾਦਾਵਿਖੇਰਾਖਣਾਸੋਇਹੁਸਾਂ
 ਤਕੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਹੈ।ਬਹੁਕਿਰਉਥੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਇਹੁਹੈ।ਜੇਅਪੁਣੇਵ
 ਸਤ੍ਰਹੁਅਰੁਸਰੀਕਹੁਕਉਮਲੀਨਤਾਤੇਸੁਪੁਕਰਣਾਅਰੁਪਵਿਤ੍ਰਹੋਕਰਅਪੁ
 ਏਇਸਟਕੀਪੁਜਾਅਰੁਜਪਵਿਖੇਸਾਵਪਨਹੋਵਣਾ।ਤਾਤੇਪੁਸਿਪਹੁਅਜੇਪ
 ਵਿਤ੍ਰਤਾਕੀਅਚਾਰਅਵਸਥਾਹੈ।ਪਰੁਸਰੁਕਿਸੀਨੇਜੇਅਪਣਾਮੁਖਸਰੀਰਅਰੁ
 ਦਸਤ੍ਰਹੁਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕੀਓਰਕੀਆਹੈ।ਅਰੁਸਰਬਦਾਇਸਹੀਸੁਚਤਾਕੇਜਤਨ
 ਵਿਖੇਲਾਗਤੇਹੈ।ਸੋਇਹੁਪਵਿਤ੍ਰਤਾਮਹਾਂਨੀਚਹੈ।ਇਸਕਰਕੇਜੇਪ੍ਰਥਮੇਤਉਸੁ
 ਗਮੇਹੈ।ਅਰੁਦੁਸਰਾਇਸਪਵਿਤ੍ਰਤਾਵਿਖੇਮਨਕਉਭੀਪੁਸਿਨਤਾਹੋਤੀਹੈ।ਇਸੀਕ
 ਰਨਤੇਸਰੁਕੇਈਵਿਸੀਕਉਪਵਿਤ੍ਰਤਾਣਤੇਹੈ।ਬਹੁਕਿਰਿਦੇਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਜੇਮਲੀ
 ਨਸੁਭਵਹੁਤੇਕਹੀਥੀ।ਅਰੁਪਾਪਕਰਮਹੁਕੇਤਿਆਗਵਿਖੇਜੇਇਤੀਅਹੁਕੀਪ
 ਵਿਤ੍ਰਤਾਹੈ।ਸੋਇਸਪਵਿਤ੍ਰਤਾਵਿਖੇਮਨਕਉਕਛੁਅਸਭੁਲਸੁਖਨਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾ
 ।ਅਰੁਇਸਸੁਖਮਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਉਅਵਰੋਲੋਕਭੀਦੇਖਤੇਨਹੀ।ਕਹੇਤੇਜੇਇਹ
 ਰਿਦੇਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਉਭਗਵਿਤ੍ਰਤਾਦੇਖਤਾਹੈ।ਅਰੁਇਤਰਜੀਵਨਹੀਜਾਣਸ
 ਕਤੇ।ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਇਸਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕੀਓਰਮਾਨੁਖਹੁਕੀਪ੍ਰੀਤਕਛੁਨਹੀਹੋਤੀ।
 ਅਰੁਇਸਕਉਮਹਾਕਰਨਜਾਨਤੇਹੈ।ਪਰਇਹੁਜੇਅਸਭੁਲਸਰੀਰਕੀਪਵਿ
 ਤ੍ਰਤਾਹੈ।ਸੋਜਦਪਇਹਮਹਾਂਨੀਚਹੈ।ਪਰੁਤਉਭੀਜਬਇਸਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਉਜੁਗ
 ਤਿਸਾਬਿਕਰੀਐ।ਤਬਇਹਭੀਭੁਲੀਹੋਜਾਤੀਹੈ।ਅਰੁਜਬਇਸਹੀਸਿਸੇਕੇ
 ਸਮੁਤ੍ਰਵਿਖੇਵਹਿਜਾਵੈ।ਤਬਉਲਟਾਪਾਪੀਅਰੁਅਭਿਮਾਨੀਹੋਜਾਤਾਹੈ।
 ਜੇਸੇਇਹਨਹੁਵੇਸਨਉਕਾਸੁਭਾਵਹੋਜਾਤਾਹੈ।ਜੇਸਰਬਦਾਬਾਸਨਹੁਅਰੁਬਸਤ੍ਰ
 ਹੁਕਉਧੇਵਤੇਰਹਿਤੇਹੈ।ਅਰੁਪਵਿਤ੍ਰਜਲਕਉਛੂਢਤੇਹੈ।ਅਰੁਬਾਸਨਹੁਕ
 ਉਭੀਭਿਨਰਾਖਤੇਹੈ।ਜੇਅਵਰੋਕੇਈਉਸਕਉਹਾਥੁਨਲਗਾਵੈ।ਸੋਜਦਪਇ
 ਸਪਵਿਤ੍ਰਤਾਵਿਖੇਭੀਅਵਰੋਦੇਖਕਛੁਨਹੀ।ਪਰਇਹਭੀਤਬਭੁਲੀਹੋਤੀਹੈ।
 ਜਬਇਹਸੁਚਤਾਖਟਜੁਗਤਹੁਸਾਬਹੋਵੈ।ਸੋਪ੍ਰਥਮਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ।ਜੇਜੇਤੇ
 ਸੁਭਕਰਤਤੁਅਵਸਮੇਦਕਰਣੇਜੇਗੀਹੈ।ਸੋਤਿਨਹੁਤੇਦੁਰਨਾਰੇਹੈ।ਜੇਸੇਵਿ
 ਦਿਆਕਾਪੜਨਾਅਰੁਸਿਤਜਨਹੁਕੇਵਚਨਹੁਕਉਵੀਚਾਰਨਾ।ਅਬਦਾਅਪੁ
 ਏਸਰੀਰੁਅਰੁਸਨਬੀਪੀਅਹੁਕੇਨਮਿਤਸੁਪੁਜੀਵਕਉਦਮਕਰਣਾਜੇਕਿ

ਸੀਤੇ ਕਢੁ ਮਾਗ ਟੇਕੀ ਇੰਛਾਨ ਰਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਕੀ ਅਸ ਭੀ ਨਹੈ ॥ ਤਤੇ ਇ
ਹੁਸ ਭੁਧੀ ਕਰਤ ਤਲਾ ਭੁਦਾਇ ਕਹੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇਰਾ ਹੀਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮੇਸੇ ਕਾਰ ਸੁਕਰੇ
ਤਿਅਗ ਕਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਵੇਖੈ ॥ ਅਪਣਾ ਸਮਾਨ ਲੀਤੁ ਜਾਵੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ
ਵੇਦਿਆ ॥ ਅਰੁ ਵੀਰ ਰੁ ਅਰੁ ਸੁਪੁਜੀ ਵਕਾ ਕਉ ਦਮ ਕਰ ਕੈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਅਧਿਕ
ਉਤਮ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਪੀਤ ਵਾਨ ਅਰੁ ਜਗਿਆਸੀ ਜੇ ਆਗੇ ਹੁਏ ॥ ਜੇ ਸਗੀਰ ਕੀ ਪਵਿ
ਤ੍ਰਤਾ ਵੇਖੈ ਅਸ ਕਤਿ ਅਰੁ ਲੀਨ ਨਹੈ ਤੇ ਬੇ ॥ ਬਹੁਤ ਸੁਪੁਜੀ ਵਕਾ ਅਰੁ ਵੇਦਿਆ
ਕਾਈ ਚਾਰਣਾ ਅਰੁ ਸੇਵਾ ਆਦਿ ਕੁ ਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁਵੈ ॥ ਖੇਸਾ ਵਪਾਨ ਰਹਤੇ ਬੇ ॥ ਅਰੁ
ਰਿਦੇ ਕੀ ਸੁਧਤਾ ਕੇਨ ਮਿਤ ਅਧਿਕ ਪੁਰਖਾ ਰਬੁ ਕਰਤੇ ਬੇ ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮੇ
ਸੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਕਉ ਪਰ ਬੈਸਨ ਉਕਉ ਦੇਖੁ ॥ ਰਾਖਣਾ ਪਰ ਵਾਨ ਨਹੀ ॥
ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਆਲਸੁ ਅਰੁ ਭੁਗਤ ਕੇਨ ਮਿਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਕਾ ਤਿਅਗ ਕਰੈ ॥ ਜੇ ਤਿਸ
ਕਉ ਬੈਸਨ ਉਉ ਪਰਿ ਦੇਖ ਰਾਖਣਾ ਅਜੇਗਾ ॥ ਬਹੁਤ ਸੁਪੁਜੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ
ਜਿਕ ਪਟ ਅਰੁ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਕਉ ਬਚਾਇ ਰਾਖੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਜਿ
ਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਅਸ ਬੂਲ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਵੇਖੈ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸੁਭਾ ਵਕਹੀ ਅ
ਪੁਣੀ ਸੁਚਰਤਾ ਅਰੁ ਬਰਾਈ ਕਉ ਪ੍ਰਜਾ ਦਿਖਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ
ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁਤ ਜਬ ਅਕਸਮਾ ਤੁਝਿ ਸਕਾ ਚਰਣੀ ਪ੍ਰਥਵੀ ਪਰ ਛੁਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਥਵ
ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਕੇ ਬਾਸਨ ਤੇ ਜਲ ਲੇਵੈ ॥ ਤਬ ਲੇਕਹੁ ਕੀ ਨਿਦਾ ਤੇ ਭੁੰਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਤੇ
ਮੇਸੇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਚਾਹੀਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਲੇਕਹੁ ਕਉ ਦੇਖਤੇ ਨਾਗੋ ਪਾਵਹੁ ਚਲੈ ॥ ਅਥਵ ਕਿਸੀ
ਅਵਰ ਕੇ ਬਾਸਨਾ ਕਾ ਪਾਣੀ ਪੀਲੇਵੈ ॥ ਜੇ ਅਪਣੀ ਪਰਿਧਿ ਅਕੇਨ ਮਿਤੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਰਵਰਤੇ ਤਉ ਭੁਲਾਹੈ ॥ ਤਾਤ ਪਰ ਜਇਹੁ ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਬਰਾਈ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਨ ਕਰੈ ॥
ਜਬ ਉਸ ਕਾ ਮਨੁ ਮੇਸੇ ਕਰਤ ਤਾ ਵੇਖੇ ਵਰਤ ਮਾਨ ਨਹੈ ਸਕੈ ॥ ਤਬ ਜਾਣੈ ਜੇ ਸੁਭਾ
ਉਕ ਪਟ ਅਰੁ ਵੇਭੁਨੇ ਘੋਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਅਵਸਮੇਵ ਪਰਵਾਨ ਹੈ ॥ ਜੇ
ਉਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਈਕਾ ਤਿਅਗ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਲੇਕਹੁ ਕੀ ਨਿਦਾ ਵਰਤੇ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ
ਅਸ ਬੂਲ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਭੀ ਜਗਤ ਕੀ ਕੀਰਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਵੇਭੁ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਕੀ ਬੁਧਿ ਹੀ
ਨਾ ਸੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਵੇਭੁ ਅਰੁ ਕਪਟ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰ ਟੇ ਕੇਨ ਮਿਤ ਅਸ ਬੂਲ ਪਵਿਤ੍ਰ
ਤਾ ਕਾ ਤਿਅਗ ਟਾਵੁ ਜੇ ਖੰਭੈ ॥ ਬਹੁਤ ਸੁਪੁਜੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਦਾ ਅ
ਧਿਕ ਜਿਸੇ ਵੇਖੈ ਅਸ ਕਤਿ ਲੀਣ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥ ਕਿ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਅਸ ਕਤਿ ਨਹੈ ਜਾਵੈ ॥
ਤਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇਸੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਸਿਜੇਗਾ ਆਦਿ ਬੋਨੇ ਤਿਸੀ ਭਾਂਤਿ ਵਰਤ ਲੇਵੈ ॥

॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਬਿਤਿ ਕਉ ਸਿਸੇ ਵਿਖੇ ਝਿੜਕਰਨਾ ਅਜੇ ਗਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਗੇ ਜੇ
 ਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਦੂਏ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨ ਹੁਨੇ ਭੀ ਗਿਲਾਨ ਅਰੁ ਸਿਸੇ ਵਿਖੇ ਆਪ ਕਉ ਬਿਧਮਾਨ ਨਹੀ
 ਕੀਆ ॥ ਅਰੁ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਨਿਆਈ ਸਮਾਨ ਅਚਾਰ ਵਿਖੇ ਵਿਚਰੇ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਮ
 ਹਾ ਪੁਰਖ ਹੁਕੇ ਅਚਾਰੁ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਕਉ ਕੁਸਟ ਜਾਣੈ ॥ ਤਬ ਜਾਣੀ ਮੇ
 ਜੇ ਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਇਹੁ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਕੋ ਨਾਮਿ ਤਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਨਿ
 ਹਸਿ ਦੇਹ ਮੇ ਸੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰਨਾ ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਝਿੜਕਿ ਥੀ ਜੁਗਤਿ ਇ
 ਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਿਖੇ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਰਿਦੇ ਕਉ ਕਛੁ ਖੇਦੁ ਪਹੁਚੈ ॥ ਤਬ ਉ
 ਸ ਕਰਮ ਕਉ ਅਵਸਮੇਵ ਤਿ ਆਗ ਦੇਵੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਜੀ ਵਹੁ ਕਾ ਦੁਖਾ ਵਟਾਮ
 ਹਾ ਪਾਪੁ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਸਥੂਲ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੀ ਤਿ ਆਗਾ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਪਾਪੁ ਨ ਹੋਤਾ ॥ ਜੇ ਸੇ
 ਮਿਤ੍ਰ ਇਸ ਕਉ ਮਿਲਾਵੇ ਲਾਗੇ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਉਸ ਕੇ ਸਰੀਰੁ ਅਰੁ ਅੰਗੁ
 ਕੇ ਪ੍ਰਸੇਦ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਕਰਹੈ ॥ ਤਬ ਇਹੁ ਭੀ ਅਜੇ ਗੁਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਸ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ
 ਭਾਵੁ ਸਿਨੁਗਤਿ ਮਿਲਾਣਾ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ॥ ਸੇ ਇਹੁ ਸਹੱਸ
 ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਤੇ ਵਿਸੇਖੈ ॥ ਅੰਧੇ ਸੇ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਇਸ ਕੇ ਆਸਣ ਉਪਰ ਚਰਣ
 ਗਾਇ ॥ ਅਥਵਾ ਇਸ ਕੇ ਬਾਸਣ ਤੇ ਜਲ ਲੇਵੈ ॥ ਤਬ ਚਹੀ ਮੇ ਜੇ ਉਸ ਕਉ ਵਰੇ ਜੇਨ
 ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਗਿਲਾਨ ਭੀ ਨ ਲਿਆਵੈ ॥ ਪਰੁ ਬਹੁਤੇ ਪੁਰਖੁ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕ
 ਰਨੇ ਹਾਰੈ ॥ ਸੇ ਸੁਖ ਮਭੇਦ ਕਉ ਨਹੀ ਸਮਝੁਤੇ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਬ ਕੋਈ ਮਾਨੁਖ ਅਚਾਨਕ
 ਹੀ ਉਨ ਕੇ ਆਸਣ ਅਥਵਾ ਬਾਸਣ ਸਾਥ ਛੁਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰ
 ਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕੋਰਹੁ ਚਨ ਕਰ ਕੋ ਉਸ ਕਾ ਰਿਦਾ ਦੁਖਾ ਵਟੈ ॥ ਸੇ ਅੰਧੇ ਸੀ ਕ੍ਰਿਆ ਅਰੁ ਪ
 ਵਿਤ੍ਰਤਾ ਸਰੁ ਹੀ ਅਜੇ ਗੁਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਦ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਾ ਕਰ ਕੇ ਕੋਤੇ ਪੁਰਖ ਹੁਕੇ ਰਿਦੇ
 ਕਉ ਭੀ ਦੁਖਾ ਵਟੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਆਪ ਕਉ ਅਧਿਕ ਵਸੇਖਮਾਨ ਹੋਤੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਇਹ
 ਵਸਤੁ ਆਪਣੇ ਹੀ ਇਸ ਬਾਨ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਰਤੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਚੇਟ ਲਾਗ
 ਤੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਵਸਤੁ ਇਨ ਹੁਨੇ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਕਹੈ ਕਉ ਰਾਖੀ ॥
 ਅਰੁ ਅੰਧੇ ਸੇ ਨਹੀ ਸਮਝੁਤੇ ਜੇ ਮੇ ਆਪ ਹੀ ਮਾਰਗ ਤੇ ਭੁਲਾਹਾ ॥ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਰੁਗ ਵਿਤਨੇ
 ਜੇ ਕੁਛ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸੇ ਜਬ ਰਬ ਵਿਪਸਿਨੁਗਤਿ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਹੀ ਤਾਥਾ ॥ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਰਚਿਆ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਇਸ ਤੇ ਕਛੁ ਵ
 ਸੇਖ ਕਰਣ ਹੋਤੈ ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜ ਨ ਕਰਤਾ ॥ ਤਬ ਅੰਧੇ ਸੇ ਜਾਣਿਆ ਨਾਤਾ
 ਜੇ ਵਹੁ ਵਸੇਖਤਾ ਭੁਗਾਵਿ ਤਨੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰ ਕੇ ਅਥਵਾ ਅਸਮਝਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਉ

ਤਪਤਿਨਹੀਕਰੀ। ਸੋਰਗਵੰਤਵਿਖੇਐਸਾਉਨਮਾਨਕਰਣਾਮਹਾਂਅਜੇਗਹੈ। ਤਤ੍ਵ
 ਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅਜੇਦੁਖਰੋਗਨਿਰਧਨਤਾਈਅਰੁਪੁਰਖਤਾ। ਅਰੁਪਰਾਧੀਨਤਾਅਦਿ
 ਕਜੇਕੁਛਤੁਗਵੰਤਨੇਰਚਿਅਹੈਸੋਜਬਾਰਬਭੇਦਹੀਕੇਨਮਿਤਬਨਾਇਆਹੈ। ਕੁ
 ਹੇਤੋਜੇਉਸਮਹਾਰਾਜਕੇਅਨਿਆਉਕਦਾਚਿਤਨਹੀਹੋਤਾ। ਇਸਕਰਿਕੇਜੇਅਧਿਕਾਰ
 ਬਿਨਾਰੰਗਦੇਏਕਨਾਮੁਅਨਿਆਉਹੈ। ਸੇਵਹੁਮਹਾਰਾਜਕਿਸੀਕਉਅਧਿਕਾਰਬਿ
 ਨਾਰੰਗਨਹੀਦੇਤਾ। ਬਹੁਕੁਵਹੁਪੁਰਖਪਰਮਈਸੁਰਹੈ। ਅਰੁਅਉਰਸਭੀਉਸਕੇ
 ਉਤਪਤਿਕੀਏਹੁਏਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਕਿਸੀਕਾਅਧੀਨਨਹੀ। ਅਰੁਕਿਸੀਜੇਸਾਭੀਨ
 ਹੀ। ਬਹੁਕੁਦੇਪ੍ਰਕਾਰਕੀਸਿਸਟਿਉਸਨੇਰਚੀਹੈ। ਸੇਵੇਕਅੰਸਥੂਲੇਹੈ। ਅਰੁਦੁ
 ਸਰੀਸੂਖਮਹੈ। ਪਰੁਇਹਅਸਥੂਲਸਿਸਟਿਜੇਦੇਹਾਦਿਕੈਹੈਸੋਜੀਵਕੀਮਜਲ
 ਬਨਾਈਹੈ। ਜੇਇਸਮਜਲਵਿਖੇਆਇਕਾਰਿਕਾਰਜਕਉਸਿਧਿਕਰੇ। ਬਹੁਕੁ
 ਸਰੀਰਕੀਆਰਬਲਾਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਰਾਖੀਹੈ। ਅਰੁਉਪਰਿਤਸਰੀਰਕੀਮ੍ਰਿਤਹੋਵੇ
 ਏਬਨਾਇਆਹੈ। ਸੇਵਹੁਆਰਬਲਾਮ੍ਰਿਜਾਦਾਤੇਅਧਿਕਅਰੁਅਲਪਨ
 ਹੀਹੋਤੀ। ਤਤ੍ਵਕਾਲਪਾਇਕਾਰਿਸਰੀਰਕੀਅਰੁਜੀਵਕੀਭਿੰਨਤਾਹੋਜਾਤੀਹੈ।
 ਬਹੁਕੁਪਰਲੋਕਵਿਖੇਜੀਵਕਉਸਰੀਰਪਹਿਰਾਵੁਤੇਹੈ। ਅਰੁਜੇਸਾਜੇਸਾਕਿ
 ਸੀਕਾਕਰਤਤ੍ਵਹੋਤਾਹੈਸੋਪ੍ਰਗਟਦੇਖਤਾਹੈ। ਤਬਇਹਮਾਨੁਖਅਪਣੀਅਰੁਭਲਾਈ
 ਬੁਰਾਈਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕਉਪਛਾਣਤਾਹੈ। ਬਹੁਕੁਪਰਲੋਕਕਾਜੇਕਰਨਮਾਰਗਹੈ।
 ਸੇਤਿਸਕੇਉਪਰਚਲਾਵੁਤੇਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਪੁਰਸਲਾਤਵਾਲੇਸੂਖਮਅਰੁਖੜਗ
 ਧਾਰਤੇਤੀਖਣਹੈ। ਪਰੁਜੇਪੁਰਖੁਇਸਸਿਸਾਰਵਿਖੇਵੀਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਵਿਖੇ
 ਵੇਕੁਹੋਤਾਹੈ। ਸੇਉਸਮਾਰਗਕਉਉਸਮਾਰਗਕਉਭੀਸੁਗਮਉਪਜਾਤਾਹੈ।
 ਅਨਿਸ਼ਠੇਵੀਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਵਿਖੇਵੇਕੁਹੋਤਾਹੈ। ਸੇਉਸਮਾਰਗਕਉਭੀਸੁ
 ਗਮਗੀਲਿਪਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਕੇਵੀਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕਉਆਗੁਕੀਆ
 ਹੈ। ਸੇਨਰਕਹੁਵਿਖੇਸਚਿਅਰਹੁਕੀਸਚਤਾਕੀਪਰੀਖਿਅਲੇਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਮਨ
 ਮੁਖਹੁਕਉਲਜਾਮਾਨਕਰਹਿਗੇ। ਅਰੁਕੇਤੇਮਹਾਪੁਰਖੁਕਸਟਬਿਨਾਹੀਪਰਮਸੂਖੁਕ
 ਉਪਾਪਤਿਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਕੇਤਿਅਹੁਕਉਅਲਪਤ੍ਵਹੋਵੇਗਾ। ਅਰੁਕੇਤੇਅਧਿਕ
 ਰੰਗਅਰੁਤਾੜਨਕਉਪਾਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁਕਉਸਿਤਜਨਹੁਕੀਸਹਾਇ
 ਤਾਹੋਵੇਗੀਤੇਵਖਹੁਤੇਮੁਕਤਿਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਤਾਮਸੀਜੀਵਚਿਰਕਾਲਪ੍ਰਜੀਤਨਰ
 ਕਹੁਕਉਰੋਗਹਿਗੇ। ਤਤ੍ਵਪਰਜਇਹੁਜੇਪਾਪਅਰੁਪੁੰਨਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਨੁਸਾਰਸ

ਕੁਕਿਲੀਕਉਤ੍ਰੁਤ੍ਰੁਅਰੁਬਖਸਹੋਵੈਗੀ। ਸਿਰਗਵਿਤਨੇਇਹਨੇਤਰਹੀਹੈ॥ ਅਰੁਇਸਨੇ
 ਤਵਿਖੇਕੇਤੇਜੀਵਗੁਗਹੀਣਅਰੁਕੇਤੇਗੁਗਵਾਨਬਨਾਏਹੈ॥ ਪਰੁਇਹਮਾਨੁਖੁ
 ਅਪੁਣੀਗੁਗਹੀਣਤਾ। ਅਰੁਉਤਮਗੁਗਹੀਕਉਪਛਾਣਨਹੀਸਕਤਾ। ਇਸੀਕ
 ਰਨਤੇਗੁਗਵਿਤਨੇਸਿਤਜਨਹੁਕਉਰੇਜਿਆਹੈ॥ ਅਰੁਅਪੁਣੀਦਇਆਕਰਕੈਸਿਤਜ
 ਨਹੁਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਅਗਿਆਕਰੀਹੈ॥ ਜੇਸੁਰੁਅਰੁਅਸੁਰੁਮਾਰਗਕਉਲਖਾਵਹੁ
 ॥ ਅਰੁਗੁਗਵਾਨਜੀਵਹੁਕਉਸੁਰੁਮਾਰਗਵਿਖੇਲਗਾਵਹੁ॥ ਬਹੁਤਸੁਰੁਅਰੁਅ
 ਸੁਰੁਮਾਰਗਕਾਪ੍ਰਗਟਕਰਣਾਇਸਨਮਿਤਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਮਹਾਰਾਜਕਉਪਰਿਕਿਸੀ
 ਮਾਨੁਖਕਾਨਿਹੈਰਨਾਰਹੈ॥ ਅਰੁਐਸੇਨਕਹੈ॥ ਜੇਮੇਸੁਰੁਮਾਰਗਕਉਜਾਨਤਾਥਾ
 ਤਾਤੇਸਿਤਜਨਹੁਨੇਅਪੁਣੀਦਇਆਕਰਕੈਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਕੁਲਾਈਅਰੁਬੁਰਾਈਕਾ
 ਮਾਰਗਪ੍ਰਸਿਧਕੀਆਹੈ॥ ਸੋਉਸਵਿਖੇਸੀਸਾਕਛੁਨਹੀ॥ ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕੀਪ੍ਰ
 ਤੀਤਸਰਬਮਾਨੁਖਹੁਕਉਅਵਸਮੇਵਪਰਵਾਣਹੈ॥ ੧॥ ॥ ਇਤਿਪ੍ਰੀਤਵ
 ਰਨਨੇਨਾਮੁਸਰਗਹ॥ ॥ ਅਬਦੁਸੁਰੇਸਰਗਵਿਖੇਪਵਿਤਤਾਕਾਵਰ
 ਨਨੇਹੋਵੈਗਾ॥ ॥ ਤਾਤੇਜਾਣਤ੍ਰੇਜੇਗੁਗਵਿਤਨੇਗੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਅਪੁਣੇਵਚਨ
 ਹੁਵਿਖੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਮੁਸੁਕਉਵੈਗਹੀਪੁਰੁਖੁਅਤਿਪ੍ਰੀਤਮਹੈ॥ ਐਸੇਹੀਪਵਿ
 ਤਮਾਨੁਖਮੁਸੁਕਉਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਤੇਹੈ॥ ਪਰੁਤ੍ਰੁਅਪੁਣੇਚਿਤਵਿਖੇਐਸੇਨਜਾ
 ਣੇਜੇਇਹਸਰੁਗੀਵਿਸੇਖਤਾਸਰੀਰਅਰੁਵਸਤੁਕੀਪਵਿਤਤਾਕਹੀਹੈ॥ ਕਾ
 ਹੇਤੇਜੇਇਹਪਵਿਤਤਾਜਲਕਰਕੈਹੋਤੀਸੋਮਹਾਂਅਸਥੁਲੈ॥ ਤਾਤੇਪਵਿਤਤਾ
 ਕਾਅਰਥਤੁਸੁਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਮਸ੍ਰਾਇਆਚਾਹੀਤਾਹੈ॥ ਸੋਪਵਿਤਤਾਤੀ
 ਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੈ॥ ਸੋਪ੍ਰਥਮੇਜੀਵਆਤਮਾਕੀਪਵਿਤਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਇਸਪਵਿ
 ਤਤਾਕਾਅਰਥਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਅਨਾਤਮਾਤੇਭਿਨਅਰੁਜਦਹੋਵਣਾਅਰੁਸਰਬ
 ਪਦਾਰਥਹੁਕਉਵਿਸਿਮਰਨਕਰਨਾ। ਅਰੁਗੁਗਵਿਤਕੇਸਰੂਪਵਿਖੇਅਪੁਣੇ
 ਚਿਤਕੀਬ੍ਰਿਤਿਕਉਲੀਨਕਰਨਾ। ਸੋਇਹਮਹਾਪੁਰਖਹੁਕੀਅਵਸਥਾਹੈ॥ ਪ
 ਰੁਜਬਲਗੁਇਹਜੀਵਅਨਾਤਮਾਤੇਸੁਪੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਤੁਬਲਗੁਗਵਿਤਕੇ
 ਰੁਜਨਵਿਖੇਇਸਥਿਤਨਹੀਹੋਸਕਤਾ॥ ਬਹੁਤਦੂਸਰੀਰਿਵੇਕੀਪਵਿਤਤਾਹੈ
 ॥ ਸੋਇਸਪਵਿਤਤਾਕਾਅਰਥਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਮਲੀਨਸੁਰਾਵਹੁਤੇਸੁਪੁਹੋਵਣਾ
 ॥ ਜੇਸੇਈਰਖਾਅਰੁਮਾਨਪਾਖੰਡ੍ਰਿਸਨਾਵੈਰਭਾਵਾਇਤਿਅਵਿਕਸਭੀਬੁ
 ਰੇਸੁਰਾਵਹੁਕਉਆਗੁਕਰੈ॥ ਅਰੁਲੇਸੁਰਾਵਹੁਕੀਸੁਦਰਤਾਈਸਾਬਅ

ਪਿਛੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਸੁੰਦਰ ਬਨ ਵੈ। ਜੈ ਸੇ ਨਿਮਿਤ੍ਰ ਅਰੁ ਸਿਜਮੁ। ਅਰੁ ਤਿਆਗੀ ਰਜੁ ਭਗ
 ਵੰਤ ਕਾਭੈ। ਅਰੁ ਉਸਹੀ ਕੀ ਆਜਾ। ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਆਦਿ ਕੋ ਜੋ ਉਤਮ ਸੁਭਾਵੈ। ਸੋ ਇਹੁ ਜ
 ਗਿਆ ਸੀ ਜਨਹੁ ਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀ ਸਹੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੋ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀ
 ਅਰੁ ਕਉ ਪਾਪਹੁ ਤੇ ਸੁਪੁਕਰਣਾ। ਜੈ ਸੇ ਨਿਦ੍ਰਾ ਅਰੁ ਸੁਰੁ ਅਰੁ ਕਸੁ ਧਨੀ ਵਕਾਚੇ ਹੀ
 ਅਰੁ ਪਗੜਿ ਸਟਿ ਦੇਖਣੀ। ਸੋ ਮੇਸੇ ਅਪਕਰਮਹੁ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰਣਾ। ਅਰੁ
 ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਰੁ ਕਉ ਸਿਜਮਾਵਿਖੇ। ਅਰੁ ਸਿਤਜਨਹੁ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾਵਿਖੇ ਰਾਖਣ
 ਸੋ ਇਹੁ ਸਾਂਤਕੀ ਮਾਨੁਖਹੁ ਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀ ਚਉਥੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਇਹੁ ਹੈ।
 ਜੋ ਅਪੁਣੇ ਵਸਤ੍ਰਹੁ ਅਰੁ ਸਰੀਰਹੁ ਕਉ ਮਲੀਨਤਾ ਤੇ ਸੁਪੁਕਰਣਾ। ਅਰੁ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ
 ਕਰਾ ਅਪੁਣੇ ਇਸ੍ਰੁਕੀ ਪੂਜਾ ਅਰੁ ਜਾਪਾਵਿਖੇ ਸਵਧਾਨ ਹੋਵਣਾ। ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਹੁ ਆ
 ਜੈ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੀ ਚਾਰ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਸਭੁ ਕਿਸੀ ਨੇ ਜੋ ਅਪੁਣਾ ਮੁਖ ਸਰੀਰ ਅਰੁ
 ਵਸਤ੍ਰਹੁ ਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੀ ਚਿਹਰੀ ਆਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾਇਸਹੀ ਸੁਚਤਾ ਕੇ ਜਤਨ ਵਿ
 ਖੇਲਾਗਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਇਹੁ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਮਹਾਨਿ ਚਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਸੁਗ
 ਮਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਇਸ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਿਖੇ ਮਨ ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾ
 ਰਨ ਤੇ ਸਭੁ ਕੋਈ ਇਸੀ ਕਉ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਜੋ
 ਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵਹੁ ਤੇ ਕਹੀ ਥੀ। ਅਰੁ ਪਾਪਕਰਮਹੁ ਕੋਤਿ ਆਗਾਵਿਖੇ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀਅ
 ਹੁ ਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਿਖੇ ਮਨ ਕਉ ਕਛੁ ਅਸਥੂਲ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਇਸ ਸੁਖਮ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਉ ਅਵਰੁਲੇਕਭੀ ਦੇਖਤੇ ਨਹੀ। ਕਾ
 ਰੇ ਤੇ ਜੋ ਇਹ ਰਿਦੇ ਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਉ ਭੁਗਵਿਤਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਤਰਜੀਵਨ
 ਹੀ ਜਾਣਸਕਤੇ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਇਸ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੀ ਚਿਹਰਾ ਮਾਨੁਖਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਛੁ
 ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਅਰੁ ਇਸ ਕਉ ਮਹਾਕਠਿਨ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹੁ ਜੋ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀ
 ਰ ਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਦ ਪਇਹ ਮਹਾਨਿ ਚਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਜਬ ਇਸ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ
 ਕਉ ਜੁਗਤਿ ਸਾਥਿ ਕਰੀ। ਤਬ ਇਹ ਭੀ ਭਲੀ ਹੋਜਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਸਹੀ
 ਸਿਸੇ ਕੇ ਸਮੁਝਾਵਿਖੇ ਵਹਿਜਾਵੈ। ਤਬ ਉਲਟਾ ਪਾਪੀ ਅਰੁ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਜਤਾ ਹੈ।
 ਜੋ ਸੋ ਇਨ੍ਹੈ ਸਨਹੁ ਕਾ ਸੁਭਾਵੈ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਰਬ ਦਾ ਬਾਸਨਹੁ ਅਰੁ ਬਸਤ੍ਰਹੁ ਕਉ
 ਖੇਵਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਉ ਚੁਣਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਬਾਸਣਹੁ ਕਉ ਭੀ ਭਿ
 ਨਰਾਖਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਅਵਰੁਕੋਈ ਉਸ ਕਉ ਹਾਥੁ ਨ ਲਗਾਵੈ। ਸੋ ਜਦ ਪਇਸ ਪਾਵਿਤ੍ਰ
 ਤਾ ਵਿਖੇ ਭੀ ਅਵਰੁਕੋਈ ਖਕਛੁ ਨਹੀ। ਪਰੁ ਇਹ ਭੀ ਤਬ ਭਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜਬ ਇਹ

ਸੁਚਤਾਖਰਨੁਗਤੁਸਾਥਹੋਵੈ।ਸੋਪ੍ਰਥਮਨੁਗਤਿ।ਇਹੁਹੈ।ਜੇਜੇਤੇਸੁਰੁਕਰਤਤੁ
ਅਵਸਮੇਵਕਰਣੇਜੇਗਹੈ।ਸੋਤਿਨਦੁਤੇਵਰਨਰਹੈ।ਜੇਸੇਵਿਦਿਆਕਾਪਜਨਾਅ
ਰੁਸਿਤਜਨਦੁਕੇਵਚਨੁਸਉਵੀਚਾਰਨਾ।ਅਥਵਾਅਪਣੇਸਹੀਰੁਅਰੁਸਨਬੀਧੀ
ਅਹੁਕੇਨਮਿਤਸੁਪੁਜੀਵਕਾਉਦਮਕਰਣਾ।ਜੇਕਿਸੀਤੇਕਿਛੁਮਾਗਣੇਕੀਇਛਾ
ਨਰਹੈ।ਅਰੁਕਿਸੀਅਵਰਕੀਆਸਭੀਨਹੋਵੈ।ਤਾਤੇਇਹੁਸਭਹੀਕਰਤਤਲਾਭੁਦ
ਇਕਹੈ।ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਚਾਹੀਤਹੈ।ਜੇਮੇਸੇਕਾਰਜਹੁਕਉਤਿ।ਅਗਕਰਿਪਵਿਤਤਾਕੀ
ਅਧਿਕਤਾਵਿਖੈ।ਅਪੁਣਾਸਮਾਨਬੀਤਜਾਵੈ।ਕਾਹੇਤੇਜੇਵਿਦਿਆਅਰੁਵੀਚਾਰੁ।ਅ
ਰੁਸੁਪੁਜੀਵਕਾਉਦਮਕਰਕੈਪਵਿਤਤਾਤੇ।ਅਧਿਕਉਤਮਹੈ।ਤਾਤੇਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
ਅਰੁਜਗਿਆਸੀਜੇਆਗੇਹੂਏਹੈ।ਜੇਸਹੀਰਕੀਪਵਿਤਤਾਵਿਖੈ।ਅਸਕਤਿਅਰੁ
ਲੀਨਨਹੋਤੇਥੇ।ਬਹੁਜਸੁਪੁਜੀਵਕਾਅਰੁਵਿਦਿਆਕਾਵੀਚਾਰਣਾ।ਅਰੁਸੇਵਾ
ਆਦਿਕਸੁਰੁਕਰਮਹੁਵਿਖੈ।ਸਾਵਧਾਨਰਹਤੇਥੇ।ਅਰੁਰਿਦੇਕੀਸੁਪੁਤਾਕੇਨਮਿਤ
ਅਧਿਕਪੁਰੁਖਾਰਥਕਰਤੇਥੇ।ਪਰੁਜਿਸਪੁਰੁਖਕੀਐਸੀਅਵਸਥਾਹੋਵੈ।ਤਿਸੇ
ਕਉਪਹਿਬੈਸਨੇਕਉਚੇਖਰਾਖਣਾਪਰਵਾਣੁਨਹੀ।ਅਰੁਜੇਕੋਈਆਲਸੁਅ
ਰੁਭੇਗਹੁਕੇਨਮਿਤਪਵਿਤਤਾਕਾਤਿ।ਅਗੁਕਰੈ।ਜੇਤਿਸਕੋਬੈਸਨੇਉਪਰਦੇਖ
ਰਾਖਣਾਅਜੇਗਹੈ।ਬਹੁਜਿਦੁਸਹੀਜੁਗਤਿ।ਇਹੁਹੈ।ਜੇਕਪਣਾਅਰੁਅਰਿਮਾਨ
ਤੇਅਪੁਣੇਚਿਤਕਉਬਚਾਇਗਾਖੈ।ਇਸਕਰਕੈਜੇਜਿਸਪੁਰੁਖਕੀਧਿਤਿਅ
ਸਭੁਲਪਵਿਤਤਾਵਿਖੈ।ਅਧਿਕਹੋਤੇਹੈ।ਸੋਸੁਭਾਵਕਹੀਅਪਣੀਸੁਚਤਾਅ
ਰੁਬਝਾਈਕਉਪੜਾਦਿਖਾਵਤਾਹੈ।ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਅਰਿਮਾਨੀਹੋਜਤਾਹੈ।ਬ
ਹੁਜਬਅੰਕਸਮਾਤਉਸਕਾਰਣਪ੍ਰਥਵੀਪਰਛੁਹਿਜਾਤਾਹੈ।ਅਥਵਾਕਿਸੀ
ਅਵਰਕੇਬਾਸਨਤੇਜਲਲੇਵੈ।ਤਬਲੋਕਹੁਕੀਨਿਦਾਤੇਭੈਮਾਨਹੋਤਾਹੈ।ਤੁਤੇਮੇ
ਸੇਪੁਰੁਖਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ।ਜੇਲੋਕਉਕਉਦੇਖਤੇਨਗੋਪਾਵਹੁਰਲੈ।ਅਥਵਾ
ਕਿਸੀਅਵਰਕੇਬਾਸਣਕਾਪਣੀਪੀਲੇਵੈ।ਸੋਅਪੁਣੀਪਰੀਖਿਅਕੇਨਮਿਤ
ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵਰਤੇਤਉਰੁਲਾਹੈ।ਤਾਤਪਰਸਾਇਹੁਜੇਅਪੁਣੀਬਝਾਈਕਉ
ਪ੍ਰਗਟਨਾਕਰੈ।ਅਰੁਜਬਉਸਕਾਮਨੁਮੇਸੇਕਕਤਤਵਿਖੈਵਰਤਮਾਨਨਹੋਸਕੈ
।ਤਬਜਾਣੇਜੇਪ੍ਰਕਉਕਪਣਾਅਰੁਦਿਰੁਨੇਘੋਰਲੀਆਏ।ਤਬਉਸਕਉਅ
ਵਸਮੇਵਪਰਵਾਨਹੈ।ਜੇਉਸਪਵਿਤਤਾਈਕਾਤਿ।ਅਗੁਕਰੈ।ਅਰੁਲੋਕ
ਹੁਕੀਨਿਆਈਵਰਤੇ।ਕਾਹੇਤੇਜੇਅਸਭੁਲਪਵਿਤਤਾਭੀਜਗਤਕੀਕੀਰ

ਤਿਹੈ ਅਰੁ ਦਿਤ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਕੀ ਬੁਧਿ ਹੀ ਨਾ ਸਹੈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਤੁਤੇ ਦਿਹੁ ਅਰੁ ਕਪਟਕ
 ਉਦੁਰ ਕਰ ਏ ਕੇ ਨਾ ਮਿਤ ਅਸ ਬੂਲ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਕਾ ਤਿਅਗਾਵਾਵ ਸੇਖ ਹੈ ਪਬਹੁ ਤਿ
 ਤੀ ਸਗੀ ਜਗਾ ਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਦਾ ਅਧਿਕ ਸਿਸੇ ਵਿਖੇ ਅਸ ਕਉ ਤਿਹੈ ਨਹੈ ਜਾਵੈ ॥ ਤੁ
 ਤਿਚਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਸਿਜੋਗਾ ਆਇ ਬਨੈ ਤਿਸੀਭਾਂ ਤਿਵਰਤ ਲੇਵੈ ॥ ਕਹਿਤੇ
 ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਬੁਧਿ ਤਿਕਉ ਸਿਸੇ ਵਿਖੇ ਤਿਕਉ ਕਰਨਾ ਅਜੇਗਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਗੇ ਜੇ ਤੇ ਸਿਤ ਜ
 ਨਹੁ ਏਹੈ ਸੋ ਤਿਨਹੁ ਨੇਭੀ ਗਿਲਾਨ ਅਰੁ ਸਿਸੇ ਵਿਖੇ ਆਪ ਕਉ ਬੀਧ ਮਾਨ ਨਹੀ ਕੀਆ
 ॥ ਅਰੁ ਲੋਕ ਕਉ ਕੀਨਿਆਈ ਸਮਾਨ ਅਚਾਰ ਵਿਖੇ ਵਿਚਰੇ ਹੈ ॥ ਤੁਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਮਹਾਪੁ
 ਰਖਹੁ ਕੇ ਅਚਾਰ ਕਾ ਤਿਅਗਾ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਸਟ ਜਾਣੈ ॥ ਤਬ ਜਾਣੀ ਮੇਰੇ
 ਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤ ਕੇ ਨਾ ਮਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤੁਤੇ ਨਿਰਸਿਧੇ
 ਹਮੇਸੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਕਾ ਤਿਅਗਾ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਚਿਰ ਉਥੀ ਜਗਾ ਤਿ ਇ
 ਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਵਿਖੇ ਕੀਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਕਛੁ ਖੇਦੁ ਪਹੁਚੈ ਤਬ ਉ
 ਸ ਕਰਮ ਕਉ ਅਵਸਮੇਵ ਤਿਅਗਾ ਦੇਵੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਜੀ ਵਹੁ ਕਾ ਦੁਖਾ ਵਣਾ ਮ
 ਹਾਪਾਪੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਸ ਬੂਲ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਕੀ ਤਿਅਗਾ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਪਾਪੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥
 ਜੇ ਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਇਸ ਕਉ ਮਿਲਣੇ ਲਾਗੇ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਇਹੁ ਸਗੀਰ ਅਰੁ ਅੰਗ
 ਦੁਕੇ ਪ੍ਰਸੇਦ ਕਾਰਿ ਕੇ ਸੁਕਰ ਰਹੇ ॥ ਤਬ ਇਹੁ ਗੀ ਅਜੇਗਾ ਹੈ ॥ ਕਹਿਤੇ ਜੇ ਉਸ ਮਿਤ੍ਰ ਕ
 ਉਭਾ ਵਸਿ ਜਗਾ ਤਿ ਮਿਲਣਾ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰੁ ਕਰਨਾ ਸਿ ਇਹੁ ਸਹਿਸ੍ਰ
 ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਤੇ ਵਸੇਖ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਇਸ ਕੇ ਅਸਣੁ ਉਪਰਿ ਰਰਣਾ
 ਖੇ ॥ ਅਥਵਾ ਇਸ ਕੇ ਬਾਸਣ ਤੇ ਜਲ ਲੇਵੈ ॥ ਤਬ ਰਾਹੀ ਮੇਰੇ ਉਸ ਕਉ ਵਰਜੇ
 ਨਾਹੀ ॥ ਅਰੁ ਗਿਲਾਨ ਗ੍ਰੀਨ ਲਿਆਵੈ ॥ ਪਰੁ ਬਹੁਤੇ ਪੁਰਖ ਤੇ ਸਗੀਰ ਕੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਤਾ
 ਪੁਰਨੇ ਹਾਰੇ ॥ ਮੇਰੇ ਸੁਖ ਮਰੇਦ ਕਉ ਨਹੀ ਸਮਝਤੇ ॥ ਤੁਤੇ ਜਬ ਕੋਈ ਮਾਨੁਖ ਅਚਾ
 ਨ ਕਹੀ ਉਨ ਕੇ ਅਸਣੁ ਅਥਵਾ ਬਾਸਨ ਸਾਥ ਛੁਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰੁ
 ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕਠੋਰ ਵਚਨ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਕਾ ਹਿਦਾ ਦੁਖਾ ਵਹੁ ਤੇ ਹੈ ॥ ਸੋ ਮੇਰੇ ਸਿਖਿਆ
 ਅਰੁ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਸਰੁ ਹੀ ਅਜੇਗਾ ਹੈ ॥ ਕਹਿਤੇ ਜੇ ਜਨ ਦਾ ਇਸ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰ ਕੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰੁ
 ਖਹੁ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਭੀ ਦੁਖਾ ਵਹੁ ਤੇ ਹੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਆਪ ਕਉ ਅਧਿਕ ਵਸੇਖ ਮਾਨਤੇ ਹੈ ॥
 ਅਰੁ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰ ਕੇ ਮੇਰੇ ਉਨ ਮਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਾਨੇ ਇਨਹੁ ਨੇ ਲੋਕ ਉਪਰ ਬਹੁ ਉ
 ਪਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬਾਇ ਸੀਕਾ ਨਿਰਾਦਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਤੇ ਸੁਕ
 ਚਰਹਿ ਤੇ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਭੁਲਾ ਕਰਮ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਪਣੀ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਕ

ਉਪਗਾਇਖਾਵੁਤੇਹੈਂ। ਅਰੁਬਡਾਈਕਰਤੇਹੈਂ। ਅਰੁਅਉਰੁਕਉਕਿਸਟਜਾਣਕਾਰਿ
 ਗਿਲਾਨਕਰਤੇਹੈਂ। ਸੋਮਨੇਮਹਾਪੁਰੁਹੈਂ। ਅਰੁਉਨਕਾਰਿਦਾਕੋਧਅਰੁਅਭਿਮਾਨਕਰ
 ਕੈਮਹਾਂਅਪਵਿਤ੍ਰਹੈਂ। ਸੋਮੇਸੇਕਰਮਹੁਕਾਰਿਕੈਉਨਕੇਰਿਦੇਕੀਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾਪੁਗਾਇ
 ਪਤੀਹੋਤੀਹੈਂ। ਅਰੁਇਸਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾਤੇਆਪਣੇਬਿਦੇਕਉਸੁਪੁਕਰਣਾਅਵਸਮੇਵ
 ਪਰਵਾਣੁਹੈਂ। ਕਹਿਤੇਜੇਅਪਲਛਣਕੀਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਰਕੈਬੁਧੀਨਾਸੁਹੇਜਤੀਹੈਂ।
 ਬਹੁਕੁਪਾਂਚਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈਂ। ਜੇਜੇਸੇਸਰੀਰਕਉਸੁਪੁਰਾਖਤਾਹੈਂ। ਤੇਸੇਹੀਅਹ
 ਰੁਅਰੁਬਿਵਹਾਰਕਉਭੀਸੁਪੁਕਰੈਂ। ਅਰੁਵਚਨਭੀਸੁਪੁਕਲੈਂ। ਇਸਕਰਕੈਜੇਵਚ
 ਨਅਰੁਅਹਾਰਕੀਸੁਪਤਾਬਸਤ੍ਰੁਅਰੁਬਾਸਨਹੁਕੀਸੁਪਤਾਕੇਸੇਅਧਿਕਵਸੇਖਹੈਂ।
 ਅਰੁਜੇਪੁਰਖਅਹਾਰੁਅਵਿਕਪਵਿਤ੍ਰਤਾਕਾਤਿਅਗੁਕਰੈਂ। ਅਰੁਸਰੀਰਹੀਕੀ
 ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਵਿਖੇਰੁਬਜਾਵੈਂ। ਤਬਜਾਣੀਅੰਜੇਵਹੁਪੁਰੁਖਸਰੀਰਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਭੀਦਿ
 ਰੁਅਰੁਕਪਟਕੇਨਮਿਤਕਹੀਹੈਂ। ਅਰੁਕਰਤਾਹੈਂ। ਜੇਸੇਕੋਈਅਨੁਖਰੁਖਬਿਨਾਅਧਿ
 ਕਅਹਾਰੁਕਰੈਂ। ਅਰੁਗਾਥਪਾਵਧੋਏਬਿਨਾਭੁਜਨਵਿਖੇਇਸਥਿਤੋਹੈਂ। ਹੀਨਹੀਸੇ
 ਇਤਨਭੀਨਹੀਸਮਝਤਾਜੇਜਬਵਹੁਹਾਰੁਪਵਿਤ੍ਰਹੈਂਤਬਮੇਤਬਉਸਕਉਖਾਇਕਰ
 ਗਾਥਅਰੁਪਾਵਕਿਉਕਰਧੋਵਤਾਹੈਂ। ਅਰੁਜਬਅਹਾਰੁਅਪਵਿਤ੍ਰਹੈਂਤਬਮੇਉਸਕਉ
 ਅਤਿਤਕਰੁਖਬਿਨਾਕਿਉਖਾਤਾਹੈਂ। ਬਹੁਕੁਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁਸਾਬਿਖਾਨਪਾਨਿਕੀ
 ਕ੍ਰਿਆਵਿਖੇਰੁਦਗਾਥਤਾਹੈਂ। ਤਬਉਨਹੁਕਉਤਪਤਿਕੀਆਹੁਆਅਹਾਰੁਕਿਉਖਾ
 ਤਾਹੈਂ। ਅਰੁਮੇਸੇਨਹੀਜਾਨਤਾਜੇਅਹਾਰਕੀਸੁਪਤਾਕਰਣੀਅਧਿਕਵਸੇਖਹੈਂ। ਤੁੰਤੇ
 ਅਹਾਰਕਸਿਜਮਨਕਰਣਾਅਰੁਸਰੀਰਕੀਪਵਿਤ੍ਰਤਾਵਿਖੇਅਸਕਤਹੋਵਣਾ
 ਸੋਇਹੁਸਾਰੇਪੁਰਖਹੁਕਾਚਿਹਨੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਬਹੁਕੁਛਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈਂ
 ਜੇਪਵਿਤ੍ਰਤਾਈਕੀਕ੍ਰਿਆਵਿਖੇਮੇਸਾਅਸਕਤਨਹੋਵੈਂ। ਜੇਬਸਤ੍ਰੁਅਰੁਬਾ
 ਸਨਹੁਕਉਹੀਪੜਾਧੋਵੈਂਅਧਿਕਾਅਥਵਾਅਪੁਣੀਸੁਪੁਜੀਵਕਾਕੇਕਾਰਜਤੇਰ
 ਤੇਜਾਵੈਂ। ਅਥਵਾਕਿਸੀਕੇਸਾਥਕਛੁਵਚਨਕੀਆਹੋਵੈਂ। ਤਬਉਸਪੁਰੁਖੁਕ
 ਉਇਸਕੀਆਸਾਕਾਰਿਕੈਖੇਦੁਪਹੁਚੈਸੇਇਹਸਕੁਹੀਨਿਵਹੈਂ। ਕਹਿਤੇਜੇਜੀਵਹੁਕੀ
 ਉਤਪਤਿਅਵਿਕਕਰਮਅਵਸਮੇਵਕਰਨੀਚਹੈਂ। ਬਹੁਕੁਜਬਕਿਸੀਜੁਰੁਅ
 ਸਥਾਨਵਿਖੇਅਪੁਣਾਅਸਥੁਬੁਤਲਿਬਾਕਗਵਿਛਾਵੈਂ। ਸੋਕਿਸੀਕਾਬਸਤ੍ਰੁ
 ਛੁਹੇਨਹੀ। ਸੋਇਹੁਅਥਹੁਣਅੰਜੇਗੁਹੈਂ। ਕਹਿਤੇਜੇਪ੍ਰਥਮੇਤਉਅਪੁਣੀਮ੍ਰਿਜਾ
 ਦਤੇਅਧਿਕਾਸਥਾਨਕਉਰੋਕਣਾਹੀਰੁਲਾਨਹੀ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਇਹੁਹੈਂਜੇਇ

ਸਕਾਰਿ ਕੈ ਅਵਰ ਮਾਨੁ ਖਰੁ ਕਉ ਸੁਕਰਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨੁ ਕੀ ਨਿਕਟ ਤੇ ਹੋ
ਲਾਨ ਕਰਨੀ ਭੀ ਨਿਦੈ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਅਧਿਕ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਿਖੇ ਮੇਸੇ ਹੀ ਵਿਘਨ ਉਪਜਤੈ
ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਮਾਨੁ ਖਰੁ ਖਰੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਨਹੁ ਪਾਪਹੁ ਕਉ ਨਹੀ ਸਮਝਤਾ। ਬਹੁਤ
ਅਜਾਣਤਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨੁ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਵੈ ਕਰ ਕੈ ਪਾਪੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਬ
ਤੈਨੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿਆ। ਜੇ ਸੁਖ ਮਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਈ ਭਿਨੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਸਥੂਲ
ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਈ ਭਿਨੈ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਮੇਨੇ ਪੀਛੈ ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਸੁਖ ਮਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਈ
ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਇਝੀ ਅਹੁ ਕਉ ਅਸਥੂਕਰ ਮਹੁਤੈ ਪ
ਵਿਤ੍ਰਤਾ ਖਣਾ। ਅਰੁ ਦੂਸਰੀ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵਹੁ ਤੇ ਅਪੁਣੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਸੁ
ਧਕਰੈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰੀ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਅਨਾਤਮਾ ਕਉ ਤਿਆਗ ਕਾਰਿ ਆਪ
ਣੇ ਆਪ ਕਉ ਸੁਧਕਰਣਾ। ਤਾ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ।
ਜੇ ਅਧਿਕ ਪੁਰਖਾਰ ਬਸੁਖ ਮਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਈ ਹੀ ਵਿਖੇ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਸਗੀਰ ਕੀ ਪ
ਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਾਰਜ ਮਾਝੀ ਕਰ ਲੈਵੈ। ॥ ੨ ॥ ਇਤਿ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਰਨਨੇ ਨਾਮੁ ਸਰਗਗਾ।

॥ ਅਥ ਤੀਸਰੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਦਸ ਦੇਵੇ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਵਰਨਨੇ ਹੋਵੈ ਗੀ।
ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੂ ਤੇ ਜੇ ਸੇ ਭੁਜਨ ਕਰਵੇ ਕਾਏ ਕਾ ਅਕਾਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਏਕ ਉਸ ਕਾ ਜੀਵ ਹੈ।
ਸੋ ਰਿਦੇ ਕੀ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਭੁਜਨ ਕਾ ਜੀਵ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਇਝੀ ਅਹੁ ਕਉ ਜੇਰੇ
ਕੁ ਬੈਠਣਾ। ਸੋ ਇਹ ਭੁਜਨ ਅਕਾਰ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਸੇ ਜੀਵ ਬਿਨਾ ਅਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿਕਰੋਤਾ
ਤੇ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਬਿਨਾ ਭੁਜਨ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਾ ਇਸੀ ਪ੍ਰ
ਕਾਰ ਦਸ ਦੇਵੇ ਕਾ ਭੀ ਏਕ ਜੀਵ ਹੈ। ਅਰੁ ਏਕ ਉਸ ਕਾ ਅਕਾਰ ਹੈ। ਸੋ ਜਬ ਲ
ਗੇ ਮੇਸੇ ਭੇਦ ਕਉ ਨ ਸਮਝੈ। ਤੁਥ ਲਗਾਵਾ ਦੋਦਾ ਭੀ ਵਿਅਰਥ ਹੈ। ਜੀਵ ਬਿ
ਨਾ ਸਗੀਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਮ੍ਰਿਤ ਕਰੋਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਦਸ ਦੇਵੇ ਤਾਤਪਰਜ ਤੀਨ ਹੈ।
ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਸਭ ਕੋਈ ਮੇਸੇ ਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਭੁਗਵਤਿ
ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਗਵਤਿ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਏਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਭੁਗਵਤਿ
ਬਿਨਾ ਅਵਰਾ ਕੀ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੋਵੈ। ਅਧਿਕਾ ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਮਾਨੁ ਖ
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨਤੈ ਹੈ। ਜੇ ਹਮ ਕਉ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਭੁਗਵਤਿ ਹੀ ਅਧਿਕ
ਪ੍ਰੀਤ ਮਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਕਰਣੀ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕਉ ਅਵਸਰੇ ਵਪ
ਰਵਾ ਦੈ ਹੈ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਪਰੀਖਿਆ ਕੀਵੈ ਬਿਨਾ ਅਰਿਮਾਨ ਕਰਣਾ ਵਿਅਰਥ
ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਪਰੀਖਿਆ ਏਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਸਭ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮਪਦਾਰਥ ਭੁਗਵਤਿ

ਤਪਰਵਾਰ ਦੇਵੈ ਸੋਧਨ ਇਸਗੀਵਾ ਕਾਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ। ਤਤ੍ਤੋ ਪਰੀਖਿਆ ਕੇ
 ਨਮਿਤਧਨ ਕਾ ਦੇਵਣਾ ਪਰਵਾਨ ਹੈ। ਜੇ ਇਸਕਰਕੇ ਅਪੁਣੇ ਰਿਵੇ ਵਿਖੇ ਰੁਗਵਿਤ
 ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਉ ਪਛਾਣੈ। ਪਰੁ ਜਿਨਹੁਨੇ ਇਸਰੁ ਦਕਉ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਸੇਵਹੁ ਮਨੁਖ
 ਭੀਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮ ਪੁਰਖ ਤੇ ਅਸੇ ਸਚਿਆਰ ਹੈ ਜੇ ਉਨਹੁਨੇ ਅਪੁਣੇ ਸ
 ਰਬਿਸਕਉ ਰੁਗਵਿਤ ਕਉ ਪਰਿਵਾਰਿਆ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਦਸਵੇ ਪਕੇ ਦਾਨ ਦੇ
 ਏਕਉ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਏਤਾ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਤਤ੍ਤੋ ਉਨਹੁਨੇ ਸਰਬ ਭਿਆਗੁ ਕੀਆ ਹੈ ਜੇ ਸੇਅ
 ਬੁਝਕਰ ਸਦੀਕਰੀ ਅਪੁਣਾ ਸਰਬਿਸ ਸਿਤਜਨਾ ਕੇ ਪਾਸ ਲੇਆਇਆ ਥਾ। ਤਬ ਸਿਤ
 ਜਨਹੁਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਸਨਬੀਧੀ ਅਹੁਕੀ ਜੀਵ ਕਾ ਕੋ ਨਮਿਤ ਕਿਆਰੀ ਖਿਆਇ
 ਆ ਹੈ। ਤਬ ਸਦੀਕਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਸਾਂਈ ਸਰਬ ਜੀਵਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੁ
 ਣਤੋ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਨਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੇਗਾ। ਬਹੁਜਨ ਬਉ ਮਰਸਿਤ ਜਨਹੁ ਕੇ ਪਾ
 ਸਆਇਆ ਥਾ। ਤਬ ਉਸਨੇ ਕਛੁ ਧਨੁ ਸਿਤਜਨਾ ਕੇ ਆਗੇ ਆਨਰਾ ਖਿਆ। ਤਬ ਸਿਤ
 ਜਨਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਸਨਬੀਧੀ ਅਹੁਕੀ ਨਮਿਤ ਕਿਆਰੀ ਖਿਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਉਸਨੇ ਕ
 ਹਜੇਤ ਕਛੁ ਈਹਾਲੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਿਤਹੀ ਸਨਬੀਧੀ ਅਹੁਕਉ ਦੇ ਆਇਆ ਹੈ।
 ਬਹੁਜਨ ਮਹਾਤਮਾਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜੇ ਸੇਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਸਦੀਕ ਕੇ ਧਨ ਲਿਆਵਣੇ ਵਿਖੇ ਰੁਦਹੁ
 ਆ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਤੁਮਾਰੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਰੁਦਹੈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰੇ ਪੁਰਖ ਅਸੇ ਹੈ। ਜੇ
 ਉਨਹੁ ਵਿਖੇ ਏਕਥਾਰ ਹੀ ਸਰਬਿਸ ਦੇਵੇ ਕੀ ਸਮਰਥਤਾ ਨਹੀ। ਤਤ੍ਤੋ ਧਨਕਾ ਸਿਗ੍ਰਹਿ
 ਰਾਖਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਅਰਬੀ ਜੀਵਹੁ ਕਉ ਉਦਾਰਤਾ ਸਹਤ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਅਪੁਣੇ
 ਸਨਬੀਧੀ ਅਹੁਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੇ ਸੇਹੀ ਅੰਭਿਆਗਤ ਹੁਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਿਜੁ
 ਗਤਿ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਬਹੁਜਨ ਤੀਸਰੇ ਪੁਰਖ ਅਸੇ ਹੈ। ਜੇ ਉਨਹੁ ਵਿਖੇ ਅਸੀਉ ਦਾਰਤਾ ਕੀ ਭੀਸ
 ਪਰਥਤਾ ਨਹੀ। ਤਤ੍ਤੋ ਰੁਗਵਿਤ ਕੋ ਨਮਿਤ ਦਸਵੇ ਪਹੀ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਰੁਗਵਿਤ ਕੀਆ
 ਗਿਆ ਜਾਣੁ ਕਰਦਸਵੇ ਪਕੇ ਦੇਵੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸਿਨਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਨ ਕਉ ਦੇਤੇ ਹੈ ਸੇ ਤਿਨ
 ਕਉ ਪਰਿਅਪਣਾਉ ਪੰਕਾਰਨ ਹੀ ਜਾਣਤੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਸਦਾਨ ਦੇਵੇ ਵਿਖੇ ਅਪਣੀ
 ਹੀ ਭੁਲਾਈ ਭੁਲਾਈ ਸਮਝਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਇਹੁਕਨਿ ਸੁਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਿਸਮਾ
 ਨੁਖ ਕਉ ਰੁਗਵਿਤ ਕੋ ਨਮਿਤ ਦਸਵੇ ਪਕੇ ਦਾ ਭੀ ਕਠਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਜਾਣੀ ਅੰਜੇ ਉਸ
 ਕਉ ਰੁਗਵਿਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੀ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਇਸਕਰਕੇ ਜੇ ਜਦ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਸਹਿਤ ਦ
 ਸਵੇ ਪਭੀ ਦੇਵੈ। ਅਰੁ ਉਸਤੇ ਅਧਿਕ ਦੇਵੇ ਵਿਖੇ ਸਮਰਥਨ ਹੋਵੈ। ਤਉ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਦਾਨਹੁ ਕੀ ਸਭਾ ਵਿਖੇ ਉਸਕਉ ਕ੍ਰਿਪਣ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਜਨ ਦਾਨ ਦੇਵੇ ਵਿਖੇ ਦੂਸਰਾ

ਤਾਤਪਰਜਇਹੁਹੈ ਜੇਦਾਨਕਰਕੈ ਕ੍ਰਿਪਣਤਰੂਪੀਮਲੀਨਤਾਤੇਜੀਵਕਾਰਿਦਾਸੁ
 ਹੋਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਰੁਗਵਿਤਕੈਨਿਕਵਿਪਰੁਚਣੇਵੇਖੇਇਹੁਕ੍ਰਿਪਣਤਾਹੀਬਰੂਪ
 ਟਲੁਹੈ। ਅਬਦੁਮਹਾਮਲੀਨਤਾਸਰੀਰਕਉਅਪਵਿਤਕਰਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਕ੍ਰਿਪਣ
 ਤਾਰਿਦੇਕਉਅਪਵਿਤਕਰਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਕ੍ਰਿਪਣਤਾਰਿਦੇਕਉਅਪਵਿਤਕਰਤੀਹੈ।
 । ਤਾਤੇਕ੍ਰਿਪਣਤਰੂਪੀਅਪਵਿਤਤਾਤੇਦਾਨਦੀਏਬਿਨਾਅਵਰਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਨਹੀਹੋਤਾਸੁ
 ਧੁ। ਇਸਿਕਾਰਣਤੇਉਦਾਰਤਾਕਰਕੈਕ੍ਰਿਪਣਤਾਨਸਵਹਈਹੈ। ਜੇਸੇਜਲਕਾਰਿਕੈ
 ਅਸਤੁਲਮਹੀਨਤਾਦੂਰਹੋਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕਉਦੂਰਕਰਣੇਹੀਉਦਾਰਤਾ
 ਹੈ। ਪਰਜਗਿਆਸੀਜਨਦਸਵਿਧਆਦਿਕਦਾਨਕਾਅੰਗੀਕਾਰਨਹੀਕਰਤੇ। ਜੇਵਸ
 ਵੀਧੀਧਨਕੀਰਾਖਾਕੇਨਾਮਿਤਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਮਹਾਮਲੀਨਹੈ। ਇਸਕਾਤਾਤਪਰਜ
 ਇਹੁਹੈ। ਜੇਦਾਨਦੇਣੇਕਰਕੈਰੁਗਵਿਤਕਉਪਕਾਰੁਕਾਸੁਕਰਹੋਤਾਹੈ। ਇਸਕਰਿਕੈਜੇ
 ਇਹੁਧਨਭੀਬਰੂਸੁਖੁਹੈ। ਜੇਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕਉਸਰੀਰਕੇਵਿਵਹਾਰੁਅਰੁਪਰਮਾਰਥ
 ਕੇਮਾਰਗਵਿਖੇਸਹਾਇਤਾਕਰਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਜੇਸੇਬ੍ਰਤਅਰੁਭੁਜਨਕਰਣਾਸਰੀਰਕੇਸੁ
 ਖੁਕਾਸੁਕਰਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਦਾਨਦੇਣਾਧਨਕਾਸੁਕਰਹੈ। ਇਸਿਕਾਰਣਤੇਪ੍ਰੀਤਵਾਨਜ
 ਬਾਪਰਉਨਿਰਧਨਤਾਈਕਰਕੈਦੁਖੀਦੇਖਤਾਹੈ। ਤਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਚਿਤਾਵਿ
 ਖੇਵੀਚਾਰੁਕਰਤਾਹੈ। ਜੇਇਹਭੀਮਹਾਰਾਜਕਾਜੀਵਹੈ। ਅਰੁਮੇਰੀਰੁਗਵਿਤਕਾ
 ਜੀਵਹੈ। ਤਾਂਤੇਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਸਾਂਟੀਕਾਸੁਕਰਹੈ। ਜੇਮੁਕਉਧਨਆਦਿਕਹੁਕਰਕੈ
 ਸੁਖੇਨਕੀਆਹੈ। ਅਰੁਇਸਕਉਅਰੁਬੀਬਨਾਇਆਹੈ। ਤਾਂਤੇਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਵਿ
 ਆਕਰਣੀਇਸਕੇਸਾਬਿਵਿਸੇਖਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਮਤਇਹਭੀਪਰੀਖਿਆਹੋਵੈ।
 ਅਰੁਮੇਇਸਪਰੀਖਿਆਤੇਅਚੇਤਹੋਜਾਵਉ। ਤਬਵਹੁਮਹਾਰਾਜਉਸਕਉਮੇਰੀ
 ਨਿਆਈਸੁਖੇਨਹੀਕਰੇ। ਅਰੁਮੁਕਉਉਸਕੇਅਧੀਨਕਾਰਿਦੇਵੈਤਬਮੇਰਾਕਿਆ
 ਬਲੁਹੈ। ਤਾਤੇਸਰਬਕਿਸੀਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਦਾਨਕੇਭੇਦਹੁਕਉਸਮਣਵੈਸਮਣੈ।
 ਤਬਉਸਕਾਦਾਨਦੇਣਾਵਿਅਰਥਨਹੋਵੈ। ਬਹੁਜਨਬਕਿਸੀਕਉਦਾਨਦੇਵੈਤਬਉ
 ਸਾਵਿਖੇਭੀਏਤੀਅਜੁਗਤਾਚਾਹੀਤੀਆਹੈ। ਸੇਪ੍ਰਿਥਮਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਦਸ
 ਵੇਪਕੇਦੇਣੇਵੇਖੇਬਿਲਿਬਨਕਰੇ। ਤਬਇਸਕਰਿਕੈਭੀਤੀਨਲਾਹੁਹੋਤੇਹੈ। ਪ੍ਰਿਥ
 ਮਾਇਹੁਜੇਉਦਾਰਤਾਕੀਰਾਖਿਪਰਗਵਿਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਨਦੇਵੈਤਬਪਾਣੀਹੋ
 ਤਾਹੈ। ਸੇਪਾਪਕੇਭੇਰਿਦੇਣੇਵੇਖੇਪ੍ਰੀਤਕਾਚਿਹਨਕਛੁਨਹੀਭਾਸਾ। ਅਰੁਜੇਹੀ
 ਲੁਆਪ੍ਰੀਤਕਰਕੈ। ਜੇਕੁਆਦਿਹਲਾਨਕਰੇ। ਅਰੁਭੈਕਰਕੈਜੇਸੀਪ੍ਰੀਤਦਸਵਿਧਦੇ

ਏ ਵਿਖੇ ਅਰਥੀ ਅਹੁਕੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁਇ ਸਕਉ ਅ
 ਸੀ ਸਾਕਰ ਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਇਸ ਕੋ ਚਿਤਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਪਹੁੰਚਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਦਸਵੇਂ ਪਦੇ ਏ ਵਿਖੇ ਫਿਲਕਰਤ ਹੈ। ਤਬ ਆਪਿ ਬਿਆਪਿਉ ਪਾਪਿਆ ਦਿਕਾਵੇ
 ਪਨ ਅਨਉ ਪਜਤੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇਤ ਹੈ। ਤਬ ਸਰਬ ਦੁਖ ਹੁਤੇ ਨਿਰਕੁੰਠੇ
 ਤੈ ਹੈ। ਅਬ ਵਜਬ ਕੋਈ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਸਿਕਟਿਉ ਪਜਿ ਆਵੈ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਪੁਰੁਖ ਸਿਕ
 ਟਵਿਖੇ ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਕਉ ਸਮਰਥ ਹੀ ਨਹੀ ਸਕੈ। ਤਉ ਭੀ ਪੁਨਕਰ ਮੰਤ੍ਰ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰਹਿ ਜਾ
 ਤੈ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾਨ ਦੇਣ ਟਾਰ ਲਾਹੈ। ਕਹਿ ਤੇ ਜੋ ਬਇਸਮਾਨੁ ਖ
 ਕੋਰਿ ਦੇ ਵਿਖੇ ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਕੀ ਹੁਰਉ ਪਜੈ। ਤਬ ਉਸ ਪਰ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਦਇਆ ਜਾਵੈ।
 ਅਰੁ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੁੰਮਨ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਮਤਿ ਇਸ ਧਰਮ ਕੀ ਹੁਰ ਕਉ
 ਬੁਰਾ ਸਿਕਲ ਪਗਿਰਾਇ ਦੇਵੈ। ਤਾਤੇ ਇਸ ਧਰਮ ਕੀ ਹੁਰ ਕਉ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਪੁਰਨ ਕੀ
 ਅਚਾਹੈ। ਬਹੁਤਿ ਦੂਸਰੀ ਨੁਗਤਿ ਇਹੁ ਪੈ ਜੇ ਦਾਨ ਕਉ ਗੁਹ ਜਤੀ ਦੇਵੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਪਿ
 ਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਦਿਉ ਅਰੁ ਕਪਟ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਕਾ ਦਾਨ ਦੇਣ ਨਿਹਕਾ ਮੁਹਿ ਦੇ
 । ਅਰੁ ਸਿਤ ਜਨ ਪ੍ਰਕੇ ਵਚਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਭੀ ਆਇ ਆਹੈ। ਜੇ ਗੁਹ ਜਦਾਨ ਕਰ ਕੈ ਭੁਗ
 ਵੇਤ ਕੀ ਦਇਆ ਕਉ ਪਾਵਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕਤ ਪਤਿ ਹੋਵੈ
 ਗੀ। ਤਬ ਗੁਹ ਜਦਾਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪੁਰੁਖ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਛਾਇਆ ਤਲੇ ਰਹੇ ਰਹੈ।
 ਅਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਦਾਨ ਦੇਇ ਕਰਿ ਆਪ ਹੀ ਵਰਨਨ ਕਰਨੇ ਲਾਗਤ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁਦਾ
 ਨਹੀ ਦਇਆ ਰਥ ਹੋ ਜਾਤੈ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਹੁ ਗੁਹ ਜਦਾਨ ਦੇਣੇ ਕੇ
 ਨੀ ਮਤ ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕੀਏ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਨੇ ਭੁੰਗੀ ਟਕਉ ਦੇਤੇ ਬੇਤ ਬਮੁਖ ਤੇ ਬੇ
 ਲਤੇ ਹੀ ਨਬੈ। ਇਉ ਨਿਰਧਨ ਪੁਰੁਖ ਨਿਵਾ ਵਿਖੇ ਸੋਇ ਆਹੂ ਆਦੇ ਖਤੇ ਬੈ। ਤਬ
 ਜੇ ਕਛੁ ਦੇਣ ਹੋਤਾ ਥਾ ਸੋਉ ਸਕੈ ਬਸਤ੍ਰ ਮੇ ਬਾਧ ਜਤੇ ਬੈ। ਅਬ ਵਜਬ ਕਿਸੀ ਅ
 ਰਥੀ ਕਉ ਆਵਤਾ ਦੇ ਖਤੇ ਬੈ। ਤਬ ਦਾਨ ਕੀ ਬਸਤ੍ਰ ਕਉ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਰਾਹ ਤੇ ਬੈ।
 ਅਬ ਵਾਕਿਸੀ ਅਵਰ ਕੋ ਹਾਥ ਦੇਤੇ ਬੈ। ਸੋਇ ਸਕਾਤ ਤਪਰਜਾਇ ਹੁ ਹੈ। ਜੁ ਅੰਸ
 ਗੁਹ ਜਦਾਨ ਦੀ ਜੀ ਅੰਜੋ ਦੇਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਇਹ ਅਰਥੀ ਭੀ ਨਪ ਛਾਵੈ। ਅਰੁ ਗੁਹ ਜ
 ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀ ਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਗਟ ਦੇਵਣੇ ਵਿਖੇ ਦਿਉ ਹੋਤ ਹੈ। ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ
 ਏ ਅਰੁ ਦਿਉ ਕਉ ਉਨਹੁ ਏ ਕਠਾ ਹੀ ਤੇ ਰਿਅ ਹੈ। ਕਹਿ ਤੇ ਜੋ ਇਹ ਦੇਣੇ ਹੀ ਸੁਭਾਵੁ
 ਖਦਾਇ ਕਰੈ। ਪਰਿਤ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਬਿਛੁਰੀ ਨਿਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਦਿਉ ਮਹਾ ਅਜਗ
 ਰ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਦੇਨਹੁ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਵਿਸੇਖ ਹੈ। ਜੇ ਮਲੀਨ ਸੁਭਾਵੁ ਕਾ ਦੁਖ ਪਰ

ਲੋਕਾਵਿਖੇ ਪੁਗਟੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀ ਸਰੀਰਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖੁ ਨੇ ਅਪਣੇ
 ਦਿਉ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤਿ ਤੇ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪਦੇਖ ਟਾਹੀ ਭੁਲਾ ਹੋ
 । ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਸ ਕੀ ਉਦਾਰਤਾ ਦੇਖ ਕਹਿ ਇਤਰਜੀ ਵਹੁ ਕਉ ਭੀ ਹਰਿ ਉਪਜਤੀ ਹੈ
 । ਪਰ ਇਹੁ ਅਵਸਥਾ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਉ ਨਿਦਾ ਅਰੁ ਉਸਤਤਿ ਸ
 ਮਾਨੇ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਰੁਗਵਤ ਕਉ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਓਹ ਫਿਸਟਿ
 ਨ ਕਰੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀ ਬੀਜਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਦਾਨੁ ਦੇਣੇ ਕੇ ਸਮੇ
 ਅਰਬੀ ਕਉ ਕਰੇ ਰਬ ਚਨ ਕਰੈ। ਅਬ ਵਾ ਕੁ ਹਾਫਿਸਟਿ ਦੇਖੇ। ਅਬ ਵਾ ਕੁ ਕੁਟੀ
 ਚਢਾਇ ਦਿਖਾਵੈ। ਅਰੁ ਨਿਰਧਨ ਜਾਣ ਕਹਿ ਉਸ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰੈ। ਤਬ
 ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਦਾਨੁ ਦੇਣਾ ਨਿਸਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅੰਸੀ ਮੁਰਖਤਾ ਦੁਹ ਕਾਰਣ ਹੁਕ
 ਰਿਉਤ ਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਧਨ ਕਾਰੇਣਾ ਕਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ
 । ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਕੇ ਸਮੇ ਕੋ ਧਵਾਂਨ ਅਰੁ ਅਪ੍ਰਸੰਨ ਚਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੁ
 ਰੁ ਬਚਨ ਕਰ ਦੇ ਲਾਗਤ ਹੈ। ਸੇ ਇਹੁ ਭੀ ਬਡੀ ਮੁਰਖਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕ
 ਉਏ ਕਦਾਮ ਦੇ ਕਰਿ ਸਹਿ ਸੁਦਾਮ ਲੇਣੇ ਕੀਆ ਸਾਹੇਵੈ। ਅਰੁ ਵੇਤੀ ਬਾਰ ਸੁਕ ਚਜਵੈ
 । ਤਬ ਭੀ ਮੁਰਖਤਾ ਕਹੀਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਦਾਨੁ ਦੇਣੇ ਕਰ ਕੇ ਨਰ ਕਹੁਤੇ ਇਸ ਜੀਵ
 ਕੀ ਰਾਖਿਆ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਬਡੇ ਸੁਖ ਹੁਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਤਿ
 ਇਸ ਬਚਨੁ ਪਰ ਹੋਵੈ ਫਿਰ ਕਰ ਕੇ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਦਾਨੁ ਦੇਣਾ ਕਿਉ ਕਰ ਕਰਨ ਹੋ
 ਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਸਰਾ ਕਾਰਣ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਮੁਰਖਤਾ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਕਉ ਅਰਬੀ ਤੇ ਵ
 ਸੇਖ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਨਿਰਧਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੇਧਨ ਵਾਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਅੰਸੇ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ
 । ਜੇ ਪਰ ਲੋਕਾਵਿਖੇ ਨਿਰਧਨ ਪੁਰਖੁ ਸੁਖ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਧਨ ਵਾਨ
 ਰੋਗ ਕਉ ਪਾਵਹਿਗੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਲੋਕਾਵਿਖੇ ਨਿਰਧਨ ਪੁਰਖ ਕਉ ਖੇਚਤੇ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਧਨ ਵਾਨ ਸੁਖ ਹੁਕਉ ਭੁੰਚਤੇ ਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀ ਧਨ ਵਾਨ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅ
 ਰੁ ਨਿਰਧਨ ਹੁਕਾਰਿ ਦਾਈ ਨਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਰੁਗਵਤ ਕਉ ਦੀਨ ਮਾਨੁ ਖਹੀ ਪ੍ਰੀਤਮ
 ਲਾਗਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖੀ ਅੰਤ ਬਇਸ ਲੋਕਾਵਿਖੇ ਭੀ ਧਨ ਵਾਨ
 ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੈ। ਜੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੁਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਹੁਕੀ ਵਿਛੋਪਤਾ ਵਿਖੇ ਭੀ ਧਨ
 ਵਾਨ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੈ। ਜੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੁਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਹੁਕੀ ਵਿਛੋਪਤਾ ਵਿਖੇ
 ਚੇਤਾ ਮਾਨ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਖਾਨ ਪਾਨ ਏ ਕਰਾਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਤੀ ਕਛੁ ਸਰੀਰ
 ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾਹੇਤੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀ ਧਨ ਵਾਨ ਹੁਪਰਾਇ ਹੁਤੀ ਰੋਗ ਰਾਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ

ਅਰਥੀਜੀਵਹੁਕਉਜਥਾਸਕਤਿਦਾਨੁਦੇਵਹਿ। ਅਰੁਜਬਨਦੇਵਹਿਤਬਪਾ
ਪੀਰੇਤੇਹੈ। ਤਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅਜੇਸਨਵਾਨਹੁਕਉਇਸਲੋਕਾਵਿਖੇਰੁਗਵਿਤਨੇਨਿ
ਰਥਨਹੁਕਾਟਹਲੁਆਬਨਾਇਆਹੈ। ਅਰੁਲੋਕਾਵਿਖੇਰੇਥਨਵਾਨਹੁਕਉਨਿਰਥ
ਨਪੁਰੁਖੁਨਿਰਸਿਦੇਹਅਧਿਕਸੁਖੀਹੋਵਹਿਗੇ। ਤਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਦਾਨਦੇਣੇਵਿਖੇ
ਸੁਕਚਅਰੁਕਰੇਰਤਾਨਕਰੈ। ਅਰੁਆਪਕਉਅਰਥੀਅਹੁਤੇਵਸੇਖਰੀਨਜਾਣੈ
ਅਬਹੁਕ੍ਰਿਪਾਂਚਵੀਨੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਿਸਕਉਕਛੁਦਾਨੁਦੇਵੈ। ਤਬਉਸਕਉ
ਪਰਿਆਪੁਣਾਉਪਕਾਰੁਨਰਾਖੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਉਸਕਉਪਰਤਬਹੀਉਪਕਾਰੁਹੈ
ਖਤਾਹੈ। ਜਬਮੇਸੇਜਾਨਤਾਹੈ। ਜੇਮੇਨੇਉਸਕਉਬਰਾਪਦਾਰਬੁਦੀਆਹੈ। ਅ
ਰੁਮੇਰਾਇਹੁਅਧੀਨਹੈ। ਸੇਮੇਸੇਜਾਨਣਾਭੀਬਡੀਪੁਰਖਤਾਹੈ। ਇਸਕਰਕੈ
ਜੇਜਬਇਸਪੁਰੁਖੇਕੋਚਿਤਵਿਖੇਮੇਸਾਅਰੁਮਾਨਫਿਕ੍ਰੋਤਾਹੈ। ਤਬਇਸਪੁਕਾਰ
ਚਾਹਤਾਹੈ। ਜੇਇਹਅਰਥੀਪੁਰੁਖਮੇਰੀਟਹਲਵਿਖੇਸਦਾਧਾਨਹੈ। ਅਬਵਾਮੇ
ਰਾਸਨਮਾਨਕਰਕੈ। ਪ੍ਰਥਮੇਹੀਨਮਸਕਾਰਕਰਕੈ। ਬਹੁਜਬਵਹੁਅਰਥੀਪੁਰੁਖਮੇਸੇ
ਨਕਰਤਾ। ਤਬਦਾਨਦੇਣੇਹਾਰਚਿਤਵਿਖੇਰੇਸਨੁਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਸਪੁਕਾਰਕਹਿ
ਣੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਜੇਮੇਨੇਇਸਕੋਸਾਬਮੇਸਾਉਪਕਾਰਕੀਆਬਾਪਰੁਇਸਨੇਮੇਰਾ
ਸਨਮਾਨਨਾਹੀਕੀਆ। ਜੇਇਹਸਰੁਹੀਪੁਰਖਤਾਕੇਲਛੁਣੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਭੁਲੀਪੁ
ਕਾਰਕਰਕੈਵੇਖੀਮੇ। ਤਬਅਰਥੀਪੁਰੁਖਇਸਕਉਪਰਿਉਪਕਾਰਕੀਆਹੈ। ਜੇਮੇ
ਗੀਕਾਰੁਕਰਕੈਦਾਨਕਉਇਸਕਉਨਰਕਹੁਤੇਬਚਾਇਆਹੈ। ਪਰੁਦਾਨੁਦੇਣੇਹਾਰੇ
ਪੁਰੁਖਕੋਰਿਦੇਤੇਕ੍ਰਿਪਣਤਾਈਕੀਮੇਲਕਉਦੁਰਕੀਆਹੈ। ਜੇਸੇਕੋਈਨਉਆਕਿ
ਸੀਪੁਰਖਕਾਰੁਪਰੁਨਿਕਾਸੇ। ਅਰੁਲੋਕਾਵਿਖੇਰੁਨਹੀ। ਤਬਵਹੁਪੁਰੁਖੁਨਿਰਸਿਦੇਹਨਉ
ਦੇਕਉਪਕਾਰਮਾਨਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਕੋਦੁਖਦਾਇਕਰੁਪਰਕਉਉਸਨੇਦੁਰਕੀ
ਆਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਕ੍ਰਿਪਣਤਾਰੂਪੀਮੇਲੁਭੀਮਾਨੁਖਕੋਰਿਦੇਕਉਦੁਖਦੇਣੇਹਾਰੀਹੈ। ਜੇ
ਜਿਸਅਰਥੀਕੇਸਨੰਬਿਧਕਰਿਕੈ। ਇਸਕੀਕ੍ਰਿਪਣਤਾਦੁਰਹੁਈਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹ
ਉਸਕਉਪਕਾਰੁਜਾਣਿਆਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਸਿਤਜਨਹੁਨੇਭੀਕਰਾਹੈ। ਜੇਜਬਕੋ
ਈਪੁਰੁਖਕਿਸੀਕਉਕਛੁਦੇਤਾਹੈ। ਤਬਵਹੁਦਾਨੀਪ੍ਰਥਮੇਰੁਗਵਿਤਹਾਬਹੁਵਿਖੇ
ਜਾਇਪਹੁਚਤਾਹੈ। ਅਰੁਪਾਛੇਅਰਥੀਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਅਰਥੀਹੁਜੇਉਸ
ਦਾਨਕਾਠਲੁਭਗਵਿਤਹੀਦੇਤਾਹੈ। ਜੇਜਬਮੇਸੇਹੁਅਤੁਬਚਾਹੀਮੇਜੇਅਰਥੀ
ਉਪਰਿਉਪਕਾਰੁਨਰਾਖੇ। ਅਰੁਆਪੁਣੇਉਪਰਿਉਸਕਉਪਕਾਰੁਜਾਣੈ। ਅਰੁ

ਜਬਰੁਲੀਪੁਕਰੁਦਾਨਕੇਰੇਦਕਾਵੀਚਾਰੁਕਰੇ॥ਤਬਜਾਣੀਐਜੇਅਰਥੀਉਪਰਉਪਕ
 ਰਾਖਣਾਪੁਰਖਤਹੈ॥ਤਤੇਜੇਅਗੇਜਗਿਆਸੀਜਨਹੁਏਹੈ॥ਸੋਤਿਨਹੁਨੇਅਰਥੀ
 ਅਹੁਅਹੁਅਹੁਅਗਤਹੁਕਾਸਨਮਾਨਕੀਅਹੈ॥ਅਹੁਅਪੀਨਤਾਸਹਿਤਉਸਕੇਅਗੇ
 ਇਸਖਿਤ੍ਰੇਇਕਰਿਕਰਦੇਲਾਗੇਹੈ॥ਜੇਜੁਮਇਸਦਾਨਕਉਅੰਗੀਕਾਰਕਰਹਾਅਬ
 ਵਾਕਿਨਹੁਨੇਐਸੇਭੀਕੀਅਹੈ॥ਜੇਅਪੁਣੇਹਾਬਹਾਵੇਖੇਕਛੁਕਰੂਪਾਅਹੁਸੇਨਾਕਰਕੇ
 ਉਨਕੇਅਗੇਰਾਖਿਆਹੈ॥ਇਸਕਰਕੇਜੇਦੁਆਪੁਹੀਉਠਾਇਲੇਵਹਿ॥ਅਹੁਅਹੈ
 ਹਾਬਤੇਉਨਕਾਹਾਬਉਚਾਰਹੈ॥ਇਸਕਾਰਨਤੇਉਦਾਰਪੁਰਖਨੇਅਰਥੀਅਹੁਤੇਅ
 ਸੀਸਕੀਚਾਹਨਹੀਕਰੀ॥ਇਸਕਰਕੇਜੇਅਸੀਸਕੀਚਾਹਕਰਕੇਭੀਇਸਕਾਉਪਕਾ
 ਰੁਸਿਧਿਹੋਤਹੈ॥ਅਹੁਵੀਚਾਰਕਰਿਕਸਟਕਰਕੇਉਪਕਾਰੁਕਰਦੇਹਾਰਾਅਰਥੀਹੈ॥
 ਬਹੁਕੀਛੁਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ॥ਜੇਪਦਾਰਥਉਤਮਅਹੁਨਿਰਦੇਖਹੋਵੈ॥ਸੇਦਾਨ
 ਵਹੀਦੇਵੈ॥ਕਾਹੇਤੇਜੇਪਾਪਸਹਿਤਉਤਪਤਿਕੀਏਪਦਾਰਥਕਉਰੁਗਵੇਤਕੇਅਰਥ
 ਦੇਣਾਨਹੀ॥ਇਸਕਰਿਕੇਜੇਰੁਗਵੇਤਭੀਸੁਧਸੁਰੂਪਹੈ॥ਤਤੇਸੁਧਪਦਾਰਥਕਾਵੇ
 ਣਾਵਸੇਖਹੈ॥ਅਹੁਅਸੁਧਕਉਪਮਾਣੁਨਹੀਕਰਤਾ॥ਇਸੀਪਰਸਾਈਭੀਕਹਾਹੈ॥
 ਜੇਜਿਸਪਦਾਰਥਕਉਤਮਪ੍ਰਥਮੇਹੀਮਲੀਨਚਿਤਸਾਬਉਤਪਤਕਰਤੇਹੈ॥ਤਬਉਸ
 ਮਲੀਨਵਸਤਕਉਬਹੁਕੁਮੇਰੇਅਰਥਕਉਲਗਾਵਤੇਹੈ॥ਅਹੁਜੇਸੇਕੋਈਪ੍ਰੀਤਮੁ
 ਕਿਸੀਕੇਗ੍ਰਹਿਵੇਖੇਜਾਵੈ॥ਤਬਉਸਕਉਨੀਚਬਸਤਦੇਣੀਹਾਸੀਹੋਤੀਹੈ॥ਤੇਸੇਹੀ
 ਨੀਚਅਹੁਮਲੀਨਵਸਤਰੁਗਵੇਤਅਰਥਦੇਣੀ॥ਅਹੁਉਤਮਵਸਤੁਅਪੁਣੇਅਰ
 ਥਲਗਾਵਣੀ॥ਸੇਇਹੁਭੀਮਹਾਅਜੇਗੁਹੈ॥ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਸਕਰਿਕੇਸਰਥਕਾਰਿ
 ਹਨੁਨਹੀਭਾਸਤਾ॥ਅਹੁਗਿਲਾਨਸਹਿਤਦੇਣਾਸਿਧੋਹੋਤਹੈ॥ਸੇਜਿਸਦਾਨਵੇਖੇਅ
 ਧਿਕਸੁਧਾਅਹੁਪ੍ਰੀਤਨਹੈ॥ਤਬਦੁਹਦਾਨਵੇਅਰਥਹੋਤਹੈ॥ਇਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁ
 ਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ॥ਜੇਪਾਪਹਿਤਏਕਦਾਮਦੇਣਾਭੀਸਰਥਸਿਜੁਗਤਿਵਸੇਖਹੋਤਹੈ
 ॥੧੦॥ਅਬਪ੍ਰਗਟਕਰਦੇਅਧਕਾਰੀਦਾਨਕੇ॥ * * * ॥ਤਤੇਜਾਣਤੀਜੇ
 ਦਾਨਦੇਣਾਭੀਅਧਿਕਾਰੀਤਉਤਿਸਕਉਕਹੀਤਹੈ॥ਜੇਜਿਸਕਉਪਰਲੋਕਮਾਰ
 ਗਕੀਚਿਤਵਨੀਹੋਵੈ॥ਅਹੁਮਾਇਅਕੇਵੇਵਹਾਰਕਾਉਸਨੇਤਿਆਗਕੀਅਹੋਵੈ
 ॥ਤਬਐਸੇਪੁਰਖਕਉਦੇਣਾਅਤਿਅੰਤਕਯਲੁਦਾਇਕੋਹੋਤਹੈ॥ਤਤੇਵੇਰਾਹੀਪੁ
 ਰਖਕੀਅਹਾਰਵਸਤੁਕਰਿਸੇਵਾਕਰਣੀਮਹਾਵਸੇਖਹੈ॥ਇਸਕਰਕੇਜੇਜਬਉਸ
 ਕੇਸਰੀਰਵੇਖੇਕਛੁਕਰਬਲੁਹੋਤਹੈ॥ਤਬਜਨਵੇਖੇਵੇਕੋਹੋਤਹੈ॥ਤਬਸੇਵਾ

ਕਰਣਹਾਰਾਪੁਰਖਭੀਉਸਕੇਭਜਨਕਾਭਾਗੀਏਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈਜੇਏ
 ਕਪੁਰਖਉਦਾਰਧਨਵੰਨਬਾਅਰੁਸਰਬਦਾਸਾਂਤਕੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਸੇਵਾਵਿਖੇਸਾ
 ਵਧਾਂਨਬਾਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤਾਬਾਇਹੋਜੇਨਗਿਆਸੀਜਨਸਰਬਦਾਭ
 ਗਵੰਤਕੇਭਜਨਵਿਖੇਲੀਨਹੈਅਰੁਜਬਇਸਕਉਕਿਸੀਵਸਤੁਕੀਅਪੇਛਾਹੈ
 ਤੀਹੈ।ਤਬਇਨਹੁਕਾਚਿਤਾਵਿਛੋਪਤਾਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈਸੋਜਬਮੇਵਿਵਹਾ
 ਰਕਾਭਿਆਗਕਰਕੈਅਪੁਣੇਚਿਤਕਉਇਕੜਕਰਉ।ਤਬਇਸਤੇਭੀਮੁਸਕਉ
 ਇਨਕੀਸੇਵਾਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਤੀਹੈ।ਕਾਹੇਤੋਜੇਜਬਮੇਏਕਹੀਵਿਵਹਾਰਕੀ
 ਵਿਛੋਪਤਾਵਿਖੋਰਹੇਗਾਅਰੁਇਕਇਨਕੀਸੇਵਾਕਰਉਗਾ।ਤਬਇਹਤਉ
 ਅਨੇਕਪੁਰਖਭਜਨਵਿਖੇਇਕੜਰਹੇਗੇ।ਤਾਤੇਅਨੇਕਾਰਿਦਿਅਹੁਕਾਇਕੜਹੋ
 ਵਣਾ।ਏਕਾਰਿਦੇਕੀਇਕੜਤਾਤੇਮੇਵਿਸੇਖਜਾਣਤਾਹੈਸੋਇਹੁਵਚਨਏਕਸਿ
 ਤਜਨਸੁਣਿਆ।ਤਬਕਹਣੇਲਾਗੇਜੇਇਹੁਵਚਨਕਿਸੀਠੀਭੀਰਚਿਤੁਅਰੁਮ
 ਹਾਪੁਰਖਕਾਹੈ।ਬਹੁੜਅਕਸਮਾੜਵਹਉਦਾਰਪੁਰਖਨਿਰਧਨਹੋਤਕਉਇਆ
 ।ਇਸਕਰਕੈਜੇਅਤੀਤਅਭਿਯਾਗਤਉਸਤੇਕਛੁਲੇਤੇਥੇ।ਤਬਵਹੁਸਭਨਹੁ
 ਕਉਸਿਤੁਸੁਕਰੰਤਾਬਾਅਰੁਵਸਤੂਦੇਕਰਮੇਲਕਛੁਨਲੇਤਾਬਾਸੋਜਬਉਸਕੀ
 ਨਿਰਧਨਤਾਏਕਸਿਤਜਨਹੁਨੇਸੁਣੀ।ਤਬਉਨਹੁਨੇਕਛੁਧਨਉਸਕੀਓਰਤੇਜਿਆ
 ।ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਜੇਇਸੁਧਨਕਉਤੂਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਕੈਬਹੁੜਵਿਵਹਾਰੁਕ
 ਰਹਾ।ਕਾਹੇਤੋਜੇਤੁਝਜੈਸੇਪੁਰਖਕਉਵਿਵਹਾਰੁਕਰਣਾਅਉਗਾਣਨਹੀ।ਬਹੁੜ
 ਵਸਰੇਅਧਿਕਾਰੀਵਹੁੰਏਜੇਜਿਨਕਉਵਿਦਿਆਪਜਨੇਕੀਵਿਛੋਰਵੇਤਉਉਸ
 ਕਉਭੀਦਾਨੁਦੇਣਾਵਸੇਖਹੈ।ਅਰੁਦਾਨੁਦੇਣੇਹਾਰਾਪੁਰਖਭੀਉਸਾਵਿਦਿਆਕਾਭਾ
 ਗੀਹੋਤਾਹੈ।ਬਹੁੜਤੀਸਰੇਅਧਿਕਾਰੀਵਹੁੰਏਜੇਜਿਨਹੁਨੇਅਪੁਣੀਨਿਰਧਨ
 ਤਾਈਕਉਗੁਹਜਕੀਆਹੈ।ਅਰੁਮਾਗਣੇਤੇਰਹਤਹੁੰਏਹੈ।ਸੋਮੇਸੇਪੁਰਖਕਉ
 ਭੀਦਾਨੁਦੇਣਾਮਹਾਉਤਮਹੈ।ਬਹੁੜਚਉਥੇਅਧਿਕਾਰੀਵਹੁੰਏਜੇਜਿਨਕਾਕੁਟਿ
 ਬਬਰਾਹੇਵੈ।ਅਰੁਧਨਤੇਹੀਣਹੋਵਹੀ।ਅਥਵਾਰੇਗੀਹੋਵਹੀ।ਸੋਤਿਨਕਉਦੇ
 ਣਾਭੀਅਤਿਵਸੇਖਹੈ।ਇਸਕਰਕੈਜੇਜੇਤਾਕਛੁਕਿਸੀਕਉਅਰਥੁਅਧਿਕਾਰਤਾ
 ਹੈ।ਤੇਤਾਹੀਉਸਕੇਦੇਣੇਕਾਛਲੁਭੀਅਧਿਕਾਰਤਾਹੈ।ਬਹੁੜਪਾਂਚਵੇਅਧਿਕਾਰੀ
 ਵਹੁੰਏ।ਜੇਕੋਈਇਸਕਾਜਨਬੰਧੀਨਿਰਧਨਹੋਵੈ।ਤਬਉਸਕਉਦੇਣਾਭੀਕੁਛਾਹੈ
 ।ਕਾਹੇਤੋਜੇਉਸਕਉਦੇਣੇਕਾਰਿਕੈਸਨਬੰਧੀਤੇਭੀਸਨਮੁਖਹੋਤਾਹੈ।ਅਰੁਪੁਨੇਕਭੀ

ਪਾਵਤਾਹੈ॥ ਅਥਵਾਜੇਕੋਈਧਰਮਕਾਮਿਤ੍ਰਹੈ॥ ਤਬਉਸਕਉਦੇਵੇਕਰਕੇਅਧਿਕਠ
 ਲਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ॥ ਪਰਉਹਤਉਅਧਿਕਉਸਕੇਪਾਂਚਲਛਣਮੇਨੇਕਹੈ॥ ਸੋਜਿ
 ਸਾਵਿਖੇਇਹਸਭੀਪਾਏਨਾਵਹਿ॥ ਅਥਵਾਕਛੁਅਲਪਹੋਵਹਿ॥ ਤਬਮੇਸੇਅਧਿਕਰੀ
 ਅਹੁਕਉਦਾਨੁਦੇਵਾਵਸੇਖਹੈ॥ ਅਰੁਉਨਕੀਅਸੀਸਾਕਰਿਕੈਇਸਕਉਭੀਲਾਭੁਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਾਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਦਾਨਦੇਵੇਕੇਨਾਮਿਤਬਡੇਮਹੀਤਹੁਅਹੁਕਲਵੇਤਹੁਕਉਦੂਦਹਿ
 ਨਹੀ॥ ਅਰੁਅਧਿਕਾਰੀਕਉਦੇਵੈ॥ ੨॥ ॥ ਅਥਪ੍ਰਗਟਕਰਣੀਜੁਗ
 ਤਿਦਨੁਲੇਣੇਕੀ॥ ॥ ਤਾਂਤੇਜਾਣੂਜੇਦਾਨਲੇਣੇਹਾਰੇਕਉਭੀਪਾਂਚਜੁਗਤਾਚਾਹੀਤੀ
 ਆਹੈ॥ ਸੋਪ੍ਰਥਮਜੁਗਤਿਇਹੋਯੋਜੇਇਹੁਪੁਰੁਖੁਅਪੁਣੇਚਿਤਵਿਖੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚ
 ਰਕਰੈ॥ ਜੇਜੇਸੇਰੁਗਵੇਤਨੇਮਾਨੁਖਹੁਕਉਧਨਕੇਅਧੀਨਬਨਾਇਆਹੈ॥ ਸੋਇਸੀਕਾ
 ਰਨਤੇਬਹੁਤੇਮਾਨੁਖਹੁਕਉਧਨਭੀਦੀਆਹੈ॥ ਪਰੁਤਉਭੀਜਿਨਕਉਪਾਰਿਰੁਗਵੇਤਕੀ
 ਦਇਆਹੈ॥ ਤਿਨਕਉਮਾਇਆਕੇਵਿਹਾਰੁਕੀਵਿਛੋਪਤਾਤੇਰਾਖਲੀਆਹੈ॥ ਬਹੁਤ
 ਧਨਕਾਸਿਗਹਿਅਰੁਉਸਕਾਕਲੇਜੁਧਨਵਾਨਹੁਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਕੀਆਹੈ॥ ਅਰੁਧਨਵਾ
 ਨਹੁਕਉਰੁਗਵੇਤਨੇਇਉਭੀਆਗਿਅਕਰੀਹੈ॥ ਅਰੁਜੇਮੇਰੇਪ੍ਰੀਤਮਾਨੁਖਧਨਤੇ
 ਰਹਤਹੈ॥ ਸੋਤਿਨਕੀਸੇਵਾਕਰਹੁਤਬਵਹੁਮਾਇਆਕੇਵਿਵਹਾਰਵਿਖੇਭੀ॥ ਮੁਕਤਿਹੋਵ
 ਹਿ॥ ਅਰੁਸਰਬਦਾਮੇਰੇਹੀਰੁਜਨਵਿਖੇਇਸਬਿਤੋਵਹਿ॥ ਤਾਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਜਬਵਿਹਿ
 ਪੁਰੁਖਕਿਸੀਤੇਕਿਛੁਦਾਨੁਲੇਵੈ॥ ਤਬਰਿਵੇਵਿਖੇਇਹੀਮਨਸਾਰਾਖੇਜੇਮੇਸਰੀਰਕੇਅਹ
 ਰੁਮਤ੍ਰਕਛੁਕਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਕੈਰੁਜਨਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੋਵਉ॥ ਅਰੁਇਸਉਪਕਾਰੁਕਉ
 ਭੀਜਾਣੈ॥ ਜੇਰੁਗਵੇਤਨੇਧਨਵਾਨਹੁਕਉਮੇਰਾਟਹਲੁਆਬਨਾਇਆਹੈ॥ ਸੋਇਸਨ
 ਮਿਤ੍ਰਜੇਮੁਸ਼ਕਉਰੁਜਨਤੇਵਿਛੋਪਤਾਨਹੋਵੈ॥ ਅਰੁਇਸਕਾਝਿਜੁਤਾਇਹੋਯੋਜੇਜਿਸ
 ਉਪਰਿਮਹਾਰਾਜਕੀਦਇਆਹੋਤੀਹੈ॥ ਤਬਉਸਕਉਅਪੁਣੀਟਹਲਕੇਨਾਮਿਤਨਿਕਟਿ
 ਹੀਰਾਖਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਅਉਰਸਰੁਹੀਪਰਜਾਮਹਾਰਾਜਕੀਸੇਵਾਕੇਅਧਿਕਰੀਨਹੀ॥ ਤਾਂਤੇ
 ਉਨਕਉਅਪੁਣੇਨਿਕਟਿਵਰਤੀਅਹੁਕੇਅਧੀਨਕਰਦੇਤਾਹੈ॥ ਤਬਵਹੁਪ੍ਰਜਾਉਨਕੇ
 ਆਗੇਹੀਰੂਰੁਰਤੀਹੈ॥ ਤਾਤੇਵਹੁਨਿਕਟਿਵਰਤੀਅਰਾਮਸਾਬਸੁਖਹੁਕਉਰੂਚਤੇਹੈ॥
 ॥ ਅਰੁਮਹਾਰਾਜਕੀਸੇਵਾਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਰਹਤੇਹੈ॥ ਤੇਸੇਹੀਰੁਗਵੇਤਨੇਭੀਸਰਬ
 ਮਾਨੁਖਹੁਕਉਅਪੁਣੇਰੁਜਨਕੇਨਾਮਿਤਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ॥ ਤਾਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਸਿਗ੍ਰਹਿ
 ਤੇਗਤਿਤਪੁਰੁਖਕਿਸਤੇਕਛੁਲੇਵੈ॥ ਤਬਇਸੀਮਨਸਾਸਾਬਲੇਵੈ॥ ਤਉਭਲਾਹੈ॥ ਜਿ
 ਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਦਾਨਦੇਵੇਹਾਰੇਤੇਲੇਣੇਹਾਰਾਵਸੇਖਤਉਨਹੀ

ਹੋਤਾ। ਪਰੁਜਬਵਹੁਸਿਜਮਸਿਜੁਗਤਿਲੋਕਰਿਰੁਜਨਵਿਖੇਇਸਥਿਤਹੋਵੈ। ਤਉਰੁ
 ਲਾਹੈ। ਅਰੁਧਨਵਾਨਹੁਕਉਉਨਕੀਸਿਕਾਕਰਣੀਪ੍ਰਮਾਣਹੋ। ਤਤ੍ਵਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅਜੇ
 ਧਨਵਾਨਅਰੁਨਿਰਧਨਪੁਰਖੁਸਭੁਹੀਰੁਗਵੰਤਕੇਰੁਜਨਾਅਰੁਉਸਕੀਆਗਿਆ
 ਮਾਨਣੇਕੇਨਮਿਤ੍ਰ। ਉਤਪਤਿਹੁਏਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਤੁਸਰੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਕਿਸੀ
 ਤੇਕਛੁਲੇਵੈਤਬਉਸਦਾਨਕਉਰੁਗਵੰਤਹੀਕਉਪਕਾਰਜਾਣੈ। ਅਰੁਦੇਣੇਹਾਰੇਕਉ
 ਮਹਾਰਾਜਕੀਪ੍ਰੇਰਨਾਕਾਅਧੀਨਸਮਝੈ। ਕਹੇਤੇਜੇਜਬਰੁਗਵੰਤਨੇਪ੍ਰਥਮੇਹੀਉਸ
 ਕੇਰਿੰਦੇਵਿਖੇਪ੍ਰੇਰਨਾਕਰੀਹੈ। ਤਬਉਸਨੇਮੁਕਉਦਾਨਦੀਆਹੈ। ਸੋਰੁਗਵੰਤਕੀਪ੍ਰੇਰ
 ਨਾਸਰਧਾਹੈ। ਇਸਕਰਕੇਜੇਜਬਉਸਦੇਖੇਸਰਧਾਅਰੁਨਿਸਚੇਕੀਕ੍ਰਿਤੁਤਾਨਹੋਤੀ।
 ਤਬਵਹੁਏਕਦਾਮਭੀਨਦੇਤਾ। ਤਤ੍ਵਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਰੁਗਵੰਤਹੀਕਾਸੁਕਰਹੈਜੇਰਿਦਿ
 ਅਰੁਕਉਪ੍ਰੇਰਨੇਵਾਲਾਵਹੀਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਤਬਖੇਸੇਜਾਣਿਆਜੇਦੇਣੇਹਾਰਰੁਗਵੰਤ
 ਹੈ। ਪਰੁਤਉਰੁਗਵੰਤਦੇਣੇਹਾਰੇਕਾਸਨਬੰਧਬੀਚਰਾਖਿਆਹੈ। ਜੇਉਸਕੇਹਾਬਹੁਕਰਿ
 ਪਹੁਚਤਾਹੈ। ਤਤ੍ਵਉਸਕੀਭਲਾਈਕਉਰੁਗਵੰਤਜਾਣਿਆਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਇਸਕਰਕੇਜੇ
 ਉਸਕਉਦਾਇਆਕਾਅਸਥਾਨਬਨਾਇਆਹੈ। ਇਸਕਰਨਕਰਿਵਹੁਭੀਰੁਗਵੰਤ
 ਤਕਾਪ੍ਰੀਤਮਹੈ। ਅਰੁਉਸਕਾਭਲਾਭੀਚਿਤਵਣਾਪਰਵਾਨਹੈ। ਅਰੁਇਹਭੀਚਾਹੀ
 ਤਾਹੈ। ਜੇਜਬਵਹੁਇਸਕਉਬੋਰੀਵਸਤੁਦੇਵੈ। ਤਬਉਸਕਉਅਲਪਨਾਜਾਣੈ। ਜੇ
 ਇਹਭੀਸੁਕਰਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਸੇਦੇਣੇਹਾਰੇਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਜੇਤਾਕਿਸੀ
 ਕਉਕਛੁਦੇਵੈਤਉਉਸਕਉਕਿਚਤਮਾਤ੍ਰਹੀਜਾਣੈ। ਤੇਸੇਲੇਣੇਹਾਰੇਕਉਭੀਚਾਹੀ
 ਤਾਹੈ। ਜੇਕਿਚਤਮਾਤ੍ਰਭੀਅਧਿਕਕਰਦੇਖੇ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਤੀਸਰੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇ
 ਅਸੁਧੁਧਾਨਕਉਅੰਗੀਕਾਰਨਕਰੈ। ਅਰਬਾਇਹੁਜੇਪਾਪਕਰਮੀਅਰੁਕਾਦਾਨੁ
 ਨਲੇਵੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਤਉਭੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਅਰੁਜੇਅਪੁਣੇਕਾਰਜਮਾਤ੍ਰਤੇਅ
 ਧਿਕਨਲੇਣਾਅਧਿਕਲੇਣਾਅਜੇਗੁਹੈ। ਅਰੁਜਬਕੋਈਪਦਾਰਥੁਗਿਹਵਿਖੇ
 ਰਾਖਤਾਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਦਸਵੇਪਅੰਗੀਕਾਰਕਰਣਾਪਰਵਾਨਨਹੀ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਤਪਾਂਚ
 ਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਹੀਦਾਨਦੇਣੇਹਾਰੇਤੇਪੂਛੈ। ਜੇਤੂਇਹਦਾਨਰੋਗੀਅ
 ਹੁਕੇਨਮਿਤਕਾਦੇਤਾਹੈ। ਅਬਵਾਨਿਰਧਨਹੁਕੇਨਮਿਤਕਾਦੇਤਾਹੈ। ਅਬਵਾਹਮ
 ਕਉਸਾਪਜਾਣਕਰਿਕਿਸੀਕਾਮਨਾਕੇਨਮਿਤਦਾਨਦੇਤਾਹੈ। ਜੇਵਹੁਜਬਕਛੁਉਤ
 ਰਦੇਵੈ। ਤਬਚਾਹੀਅੰਜੇਕਾਮਨਾਕੇਨਮਿਤਕਾਅੰਗੀਕਾਰਨਕਰੈ। ਅਰੁਜਬਵਹੁਕਰੈ
 ਜੇਇਹੁਨਿਰਧਨਹੁਕੇਨਮਿਤਕਾਹੈ। ਅਰੁਇਸਕਉਅਤ੍ਰਿਤਕਚਾਹੀਤਾਹੋਵੈ। ਤ

ਬਲੇਵੇ ਅਨਿਥਾਨ ਲੇਵੇ ॥ ੩ ॥ ਇਤਿ ਦਾਨਵਰਨਨੇਨਾ ਮੁਸਰਗਾ ॥ ਅਥ
 ਰਉਬੇਸਰਗਾ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਹਮਾਵਰਨਨੇਨੇਵੇਗਾ ॥ ਤਤ੍ਤ੍ਵਾਵਤ੍ਤ੍ਵੇਨੇਰਗਾਵਿਤਨੇਇਸਪ੍ਰ
 ਕਾਰਆਗਿ ਆਕਰਿਏ ॥ ਜੋਪੁਰੁਪੁਸ਼ੇਰੇਨਾਮਿਤੁ ਬ੍ਰਹਮਾਵਰਨਪੁਕਰਕੇਰੁਗਾਕਾਤ੍ਰਿਅ
 ਗੁਕਰਤੇਹੈ ॥ ਤਉਉਨਕਉਮੇਹੀਉਸਕਾਠਲੁਦੇਵੇਹਰਾਹੈ ॥ ਪਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾਵਰਨਪੁਕਾਰ
 ਕਾਕਹਾਹੈ ॥ ਜੋਪੁਕਮਇਹੁਹੈਜੋਅਪੁਣੇਚਿਤਕਉਸਿਕਲਪਹੁਤੇਰੋਕਗਾਖਣਾ ॥ ਅਰੁ
 ਚਿਤਕੀਬ੍ਰਹਮਾਵਰਨਪੁਕਾਰਵਿਖੇਇਸਥਿਤਕਰਣਾ ॥ ਜੋਇਹਬ੍ਰਹਮਾ
 ਸਾਕਠਨੇਹੈ ॥ ਜੋਜਬ੍ਰਹਮਾਵਰਨਪੁਕਾਰਕਉਸਿਕਲਪਭੀਇਸਕੇਰਿਏਵਿਖੇਛੁਟੈ ॥
 ਤਬਵਹੁਬ੍ਰਹਮਾਵਰਨਪੁਕਾਰਹੈ ॥ ਜਦਪਇਨਾਵਿਖੇਰਾਤ੍ਰਕੇਅਹਾਰਕਸਿਕਲਪਲਿ
 ਅਵੈਤਉਭੀਪਰਵਾਨਨਹੀ ॥ ਇਸਕਰਿਕੇਜੋਪੁਤਿਪਾਲਕਰਨੇਹਾਰਾਭੁਗਾਵਿਤਹੈ ॥
 ਤਾਤੇਰਾਹੀਤਾਹੈਜੋਇਹਪੁਰੁਪੁਸ਼ੇਰੇਨਾਵਕੀਚਿਤਵਾਨਾਕਰੇ ॥ ਅਰੁਮਹਾਰਾਜ
 ਕਾਭੋਰੇਸਾਕਾਰਕੈਅਚਿਤਹੈ ॥ ਜੋਇਹਅਵਸਥਾਸਿਤਜਨਹੁਕਉਪਾਪਤਿਹੈਤੀਹੈ
 ॥ ਅਰੁਉਤਮਾਬ੍ਰਹਮਾਵਰਨਪੁਕਾਰਹੈ ॥ ਅਰੁਦੂਸਰਾਬ੍ਰਹਮਾਵਰਨਪੁਕਾਰਹੈ ॥ ਜੋਸਰਬਇਫੀਅਹੁਕਉ
 ਪਾਪਕਰਮਹੁਤੇਰੋਕਗਾਖੇ ॥ ਜੋਪੁਕਮਾਪੁਣੀਵਿਸਟਿਨੇਤ੍ਰਹੁਕੀਬ੍ਰਹਮਾਵਰਨਪੁਕਾਰ
 ਵਿਖੇ ॥ ਕਹੇਤੇਜੋਇਸਕਰਕੇਕਾਮਉਤਪਤਿਹੈਤਾਹੈ ॥ ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਸਿਤਜਨਹੁ
 ਨੇਕਹਾਹੈ ॥ ਜੋਨੇਤ੍ਰਹੁਕੀਵਿਸਟਿਭੀਕਾਮਕਾਬਾਣਹੈ ॥ ਅਰੁਇਸਬਾਣਕਉਪਰਬਿਖ
 ਲਪੇਟੀਹੁਈਹੈ ॥ ਤਾਤੇਜੋਪੁਰੁਪੁਸ਼ੇਰੇਨਾਵਕੀਚਿਤਵਾਨਾਕਰੇ ॥ ਇਸਕਾਰਿਅਗੁਕਰਤਾਹੈ ॥ ਤਬਉ
 ਸਕਉਧਰਮਕਾਸਿਰੇਪਾਉਪਾਪਤਿਹੈਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁਆਪੁਣੇਚਿਤਵਿਖੇਪੁਸ਼ਿਨਤਾਕਉਪਾ
 ਵਤਾਹੈ ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਭੀਕਹਾਹੈ ॥ ਜੋਇਨਹੁਪਾਂਚਹੁਕਰਮਹੁਕਰਿਬ੍ਰਹਮਾ
 ਨੇਜਾਤਾਹੈ ॥ ਜੋਸੇਨਿਵਾਅਰੁਸ੍ਵਰੂਪੁਹੀਦੁਹਾਈਕੋਰਬਚਨਅਰੁਕਾਮਵਿਸਟਿਦੇ
 ਖਣੀ ॥ ਜੋਪਾਚਹੁਇਹਪਾਪਬ੍ਰਹਮਾਵਰਨਪੁਕਾਰਹੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਵਰਨਪੁਕਾਰਹੈ ॥ ਤਬਉ
 ਸਨਾਕਉਰੋਕਗਾਖੇ ॥ ਅਰੁਉਤਮਾਬ੍ਰਹਮਾਵਰਨਪੁਕਾਰਹੈ ॥ ਜੋਸਵਚਨਵਿਖੇਪਰੋਜਨਸਿਧਕਛੁਨੇਹੈ ॥ ਤ
 ਬਉਸਵਚਨਤੇਮੋਨਕਰਰਹੈ ॥ ਅਥਵਾਭੁਗਾਵਿਤਕੇਵਚਨਅਰੁਸਿਤਜਨਹੁਕੇਵਚਨ
 ਹੁਵਿਖੇਮਨਕਉਲਗਾਵੇ ॥ ਅਰੁਵਾਦਵਿਵਾਦਵਿਖੇਅਸਕਤਨੇਹੈ ॥ ਪਰੁਨਿਦਾ
 ਅਰੁਸ੍ਵਰੂਪੁਉਮੇਸੇਮਹਾਪਾਪੁਹੈ ॥ ਜੋਇਨਹੁਕਰਿਕੇਸਿਸਾਰੀਜੀਵਹੁਕਾਬ੍ਰਹਮਾਵਰਨਪੁਕਾਰ
 ਰੋਤ੍ਰਹੈ ॥ ਇਸੀਪਰਵੇਕਦੁਰਤਾਹੈ ॥ ਜੋਦੁਇਸਤੀਅਹੁਨੇਨਿਰਾਹਾਰਬ੍ਰਹਮਾ
 ਖਿਆਥਾ ॥ ਤਬਉਪੁਕਾਰਿਅਪਿਕਤਕਰਕੇਵੇਅਕਲੋਟੇਲਾਗੀਆ ॥ ਅਰੁਬ੍ਰ
 ਤਪੋਲਟੇਕੇਨਾਮਿਤੁਮਹਾਪੁਰੁਪੁਸ਼ੇਰੇਨਾਵਕੀਚਿਤਵਾਨਾਕਰੇ ॥ ਤਬਮਹਾਪੁਰੁਪੁਸ਼ੇਰੇਨਾਵਕੀ

ਨਲਕਾ ਕਟੇਰਾ ਭਰਦੀਆ ਸੋ ਜਬ ਉਨਹੁ ਨੇ ਜਲ ਪਾਨ ਕੀਆ ਤਬ ਉਨਹੁ ਨੇ ਉਕਲੇ ਦੁਕੀ
 ਆ ਅਰੁ ਉਸ ਉਕਲੇ ਦੁਕਰ ਸਭ ਹੀ ਰੁਪਰੁ ਨਿਕਸਿਆ ਤਬ ਦੇਖ ਕਰ ਸਭ ਹੀ ਲੋਕ
 ਵਿਸਮਾਦ ਭਏ ਬਹੁੜ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਇਨਹੁ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਹੁਕਾ ਮੇ ਸਾਸੁ ਰਾਵ
 ਅਰੁ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਜੇ ਜਿਸ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਅਹਾਰ ਬਨਾਇਆ
 ਥਾ ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਤਿਨਹੁ ਨੇ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖਿਆ ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਉ ਮਹਾਰਾਜੇ ਮਹਾ ਪਾਪ ਕਹਾ
 ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰੁ ਬੁਝਿਹੁ ਜੇ ਨਿਦਾ ਵਿਖੇ ਅਸ ਕਉ ਤਿਹੋ ਅਰੁ
 ਰੁਇਨ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਜੋ ਰੁਪਰੁ ਨਿਕਸਿਆ ਹੈ ਸੋ ਨਿਦਾ ਕਰ ਕੇ ਮਨ ਇਨਹੁ ਨੇ ਮਾਸੁ ਖਾਇਆ
 ਹੈ ਬਹੁੜ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਸੁਵਨਹੁ ਕਉ ਭੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਵਿਖੇ ਰਾਖੇ ਤਾਤ ਪਰ ਜਾਇਹੁ ਜੇ ਬਚ
 ਨ ਬਲਣੇ ਵਿਖੇ ਨਿਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਸੁਵਨ ਕਰਣਾ ਭੀ ਨਿਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸੋ ਨਿਦਾ ਅਰੁ ਸੁਰੁ
 ਵਚਨ ਕਹਣਾ ਜੇ ਨਿਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਸੁਨਨੇ ਹਾਰਾ ਭੀ ਕਹਣੇ ਹਾਰੇ ਕੀਨਿਆ ਈ ਪਾਪ
 ਕਰਮ ਹੁਕਮੁ ਗੀਹੋਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁਤੇ ਹਾ ਬਹੁ ਅਰੁ ਪਾਵਹੁ ਕ
 ਉਭੀ ਰੋਕ ਰਾਖੇ ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖਣੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰੁਖੁ ਰੋਗੀ ਕੀਨਿਆ ਈਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਵ
 ਹੋਗੀ ਫਲ ਮੂਲ ਆਦਿ ਕਹੁ ਕਉ ਕੁਪ ਬਜਾਣ ਕਰਤਿਆ ਗ ਕਰੇ ਅਰੁ ਬਿਖ ਕਉ
 ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੇ ਤਬ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਹੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਵਿਖ ਕੀਨਿਆ
 ਈਹੋ ਅਰੁ ਖਾਨ ਪਾਨ ਫਲ ਮੂਲ ਆਦਿ ਕਹੁ ਕੀਨਿਆ ਈਹੋ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਇਨ
 ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਵਿਖੇ ਪਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੁ ਵਾਸਤੂ ਰੂਪ ਨਹੀ ਪਾਪ ਹੁਕਮਾ ਤਾਤੇ ਖਾਨ
 ਪਾਨ ਕਉ ਆਹੁ ਕਰਨਾ ਅਰੁ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਸ ਕਉ ਹੋਣਾ ਸੇ ਮੇ ਸੇ ਬ੍ਰ
 ਤ ਕਾਰਿ ਕੈਲਾ ਭੁਕਨੁ ਨਹੀਹੋਤਾ ਇਸੀ ਪਰਸਿਤ ਜਨਹੁ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਹੁ
 ਕਉ ਬ੍ਰਤ ਵਿਖੇ ਰੂਪ ਹੀ ਕਾ ਅਧਿਕਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜ ਇਉ ਭੀ ਰਹੀਤ ਹੈ
 ਜੇ ਅਸੁਧ ਅਹਾਰ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨ ਕਰੇ ਅਰੁ ਸੁਧ ਅਹਾਰ ਕਉ ਭੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਅਨੁ
 ਸਾਰੁ ਅਲਪ ਹੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੇ ਅਰੁ ਭੋਜਨ ਬਹੁਤ ਨ ਕਰੇ ਅਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ
 ਨ ਕਰੇ ਜੇ ਇਨ ਕਉ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖ ਕਰਿ ਬਹੁੜ ਦੁਗਣਾ ਹੀ ਅਹਾਰ ਕਰ ਲੇਵੇ ਸੋ ਇਹੁ
 ਨਿਦਾ ਹੈ ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖਣੇ ਕਤਾਤ ਪਰ ਜਾਇਹੋ ਜੇ ਭੋਗ ਹੁਕਉ ਨਿਬਲੁ ਕਰੀ
 ਮੇ ਤਾਤੇ ਜਬ ਬ੍ਰਤ ਕਉ ਸਿਪੂਰਨ ਕਰਿ ਕੈਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਿਜਨਹੁ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ
 ਕਰੇ ਤਬ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਤਉ ਭੋਗ ਨਿਬਲ ਨਹੀਹੋਤਾ ਅਰੁ ਰਿਦਾ ਭੀ ਉਜਲ ਨਹੀਹੋਤਾ
 ਪਰੁ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇ ਨੇ ਇਤ੍ਰੀ ਅਹੁਕਾ ਬ੍ਰਤ ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਇਹੁ ਜਗਿਆ
 ਸੀ ਜਨਹੁ ਕਾ ਬ੍ਰਤ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਕਉ ਮਧਮ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜ ਤੀ ਸਰਸਿ ਸਾਰੀ

ਜੀਵਹੁਕਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੇਵਹੁਕੇਵ ਲਖਾਨਪਾਨੀਕਾਤਿਆਗਕਰਤੇਹੈ। ਅਰੁਇੰਦ੍ਰੀਅ
 ਹੁਕਉਪਾਪਹੁਤੇਨਹੀਰੋਕਰਾਖਤੇ। ਸੋਇਹੁਕਤਮਹਾਕਨਿਸ੍ਰੋਹੈ। ਅਰੁਇਸਵਿਖੇਏਤਾਹੀ
 ਗੁਣਹੈ। ਜੇਉਸਸਮੇਵਿਖੇਕਛੁਕਾਇੰਦ੍ਰੀਨਿਬਲਹੋਤੀਆਹੈ। ਪਰੁਜਗਿਆਸੀਨਨੁਜੇ
 ਸਰਬਇੰਦ੍ਰੀਅਹੁਕਾ ਬ੍ਰਹਮਾਖਤੇਹੈ। ਅਰੁਅਸੁਭਕਰਮਹੁਤੇਅਪੁਣਿਬ੍ਰਿਤਿਕਉਰੋ
 ਕਰਾਖਤੇਹੈ। ਤੁਬਉਨਕਉਤੀਇਸਪ੍ਰਕਾਰਚਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਸਰਬਦਾਭਗਵੰਤਕੋਰੁ
 ਵਿਖੇਇਸਥਿਤਹੋਵਣਾ। ਕਹੇਤੇਜੇਇਸਬ੍ਰਹਮਕਉਭਗਵੰਤਪ੍ਰਮਾਣਕਰੈ। ਅਥਵਾ
 ਨਕਰੈ। ਤਾਤੇਭੁੰਵਿਖੇਇਸਥਿਤਹੋਵਣਾਹੀਵਸੇਖਹੈ। ਪਰੁਨਿਰਾਸਹੋਇਕਾਰਿਸੁਭ
 ਕਰਮਹੁਕਉਤਿਆਗਣਾਭੀਪਰਵਾਨਨਹੀ। ਕਹੇਤੇਜੇਭਗਵੰਤਕਿਸਿਕੇਕਿਚਤਮਾ
 ਤੁਭੀਕਰਤਤਕਉਵਿਅਰਥਨਹੀਕਰਤਾ॥੪॥ ॥ਇਤਿਬ੍ਰਹਮਵਰਨਨਿਨਾਮੁਸਰਗ
 ਾ॥ * * * ॥ਅਥਪਾਂਚਵੇਸਰਗਵਿਖੇਪੋਥੀਕਾਪੜਨਾਵਰਨਨਹੋਵੈ
 ਗਾ॥ ॥ਤਾਤੇਜਾਣੁਤੈਜੇਸਿਤਜਨਹੁਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਾਹੈ। ਜੇਪੋਥੀਕਾਪੜਨਾਭੀ
 ਉਤਮਭੁਜਨਹੈ। ਅਰੁਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਮਾਨੁਖਹੁਕੇਰਿਦੇਮਲੀਨ
 ਹੋਰਹੋਹੈ। ਜੇਸੇਜਗਾ ਲਕਰਕੇਵਰਪਣਮਲੀਨਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਬਹੁਤਲੋਕਹੁਨੇਕਹਾ
 ਅਰੁਪੁਣਿਅਜੇਮੇਸੇਰਿਦੇਮਲੀਨ। ਕਉਕਰਉਨਲੋਹੋਵਹਿ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਕਹਾਜੇ
 ਵਚਨਹੁਕੇਪਾਠਅਰੁਮ੍ਰਿਤਕੇਸਿਮਰਨਕਾਰਿਰਿਦਾਨਿਰਮਲਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਮਹਾ
 ਪੁਰੁਖਨੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੁਸ੍ਰੁਤਪੀਛੇਤੁਸੁਕਉਉਪਦੇਸਕਰਨੇਹਾਰੇਇਹਦੇ
 ਨਹੀਬਹੁਤਹੈ। ਸੋਏਕਮੋਨੀਹੈ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਬਲਨੇਹਾਰੇਸਿਤਜਨਹੁਕੇਵਚਨਹੈ। ਅ
 ਰੁਮੇਨਧਾਰੀਮ੍ਰਿਤਹੈ। ਸੋਇਨਹੁਦੇਨਹੁਕਉਪਦੇਸਕਉਸਵਣਕਰਕੇਜੀਵਕਉਭ
 ਲਾਈਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ॥੧॥ ॥ਅਥਪ੍ਰਗਟਕਰਣਾਪਾਠਅਰੁਅਚੇਤਮਨੁਖਹੁਕ
 ॥ ॥ਤਾਤੇਜਾਣੁਤੈਜੇਕੋਈਸਿਤਜਨਹੁਕੇਵਚਨਹੁਕਉਪੜਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕੀ
 ਨਿਰਸਿਦੇਹਅਵਸਥਾਉਤਮਹੋਤੀਹੈ। ਪਰੁਤਉਭੀਉਸਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਵ
 ਚਨਹੁਕੀਵਸੇਖਤਾਸਮਸੁਕਰਿਆਪਕਉਨੀਚਕਰਮਹੁਤੇਬਚਾਇਗਾਖੈ। ਅਰੁ
 ਸਰਬਕਾਲਵਿਖੇਭੁੰਸਿਜੁਗਤਿਰਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਵਿਸਪ੍ਰਕਾਰਨਕਰਸਕੈਤਬਾਇਹਭੁੰ
 ਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਵਹੁਦਚਨਹੀਇਸਕਉਸੁਠਾਕਰਤੇਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਭੀਕਹਾ
 ਹੈ। ਜੇਬਹੁਤੇਕਪਟੀਵਿਦਿਆਪੜਨੇਹਾਰੇਭੀਹੋਵਹਿਗੇ। ਇਸੀਪਰਸਾਂਈਭੀ
 ਕਹਾਹੈ। ਜੇਬਹੁਤੇਕਪਟੀਵਿਦਿਆਪੜਨੇਹਾਰੇਹੀਹੋਵਹਿਗੇ। ਜੇਹੋਮਾਨੁਖਹੁਤੁ
 ਮਕਉਲਜਾਨਹੀਆਵਤੀ। ਜੇਜਬਕਿਸੀਸਨਬੰਧੀਕੀਪੜੀਤੁਮਕਉਪਹੁ

ਚਤੀਐ। ਤਬ ਇਕਾਗ੍ਰਿਤਿ ਹੋਕਰ ਪੜ੍ਹਤੋ। ਅਰੁ ਬਾਰਿ ਬਾਰ ਉਸਕ ਉਦਿ ਚਾਰ ਕਰਿ
 ਉਹੀ ਕਾਰਜ ਕਰਤੋ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਚਨੇ। ਸੇ ਮਨ ਤੁਮਾਰੀ ਓਰ ਪੜ੍ਹੀਆਈਐ
 । ਸੋ ਇਸ ਪੜ੍ਹੀ ਕਉ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਕੈ। ਇਸ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਤ ਤੁਕਰੇ। ਸੋ ਤੁਮ ਇਸ ਤੇ
 ਵੇਖੁ ਖੋ। ਇਕਾਰਿ ਵਰਤਤੋ। ਅਰੁ ਵੇਪਰ ਜੇ ਕਰਤ ਤੁਹਿ ਵੇਖੇ ਲਾਗਤੋ। ਅਰੁ ਜਦ ਪ
 ਕਛੁ ਪਾਠੁ ਕਰਤੋ। ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਕਾ ਵੀ ਚਾਰੁ ਨਹੀ ਕਰਤੋ। ਜੇ ਇਸ ਪੜ੍ਹੀ ਵਿਖੇ ਕੀਆ
 ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਬਹੁ ਏਕ ਅਵਸਿਤ ਜਨਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਹਮ ਤੇ ਆਗੇ ਜਾਗਿਆ
 ਸੀ ਜਨਹੂ ਏ। ਸੋ ਸਿਤ ਜਨਹੂ ਕੇ ਵਚਨ ਹੁਕਉ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਥੇ। ਤਤੇ ਰਾਤ ਵਿਖੇ ਉ
 ਨਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਤ ਤੁਕਰਤੇ ਥੇ। ਅਰੁ ਅਬ ਤੁਮ ਏਕ ਪਾਠੁ ਕਰਣਾ ਹੀ ਉਤਮ ਕ
 ਰਤ ਤੁਜਾਨਤੇ। ਬਹੁ ਅਫੁਰ ਅਰੁ ਮਾਤਾ ਹੀ ਕਉ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਧਾਰਤੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ
 ਇਨਹੁ ਵਿਖੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਤਾਤਪਰਜ ਕੀ ਓਰ ਤੁਮਾਰਿ ਦਾਨ ਹੀ ਦੇਤੇ।
 ਤਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿ ਆਚਾਰੀ ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕਾ ਫਲੁ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੀ ਨਹੀ। ਇ
 ਸ ਕਰ ਕੈ ਜੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕਾ ਫਲੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਵਚਨ ਹੁਕਉ ਦਕਉ ਸਮਝ ਕਰਿ ਉਸ ਕੇ
 ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਤ ਤੁਕਰੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਵਚਨ ਹੁਕਉ ਪੜ੍ਹ ਕਰਿ ਉਨ ਕੀ ਆਗਿਆ
 ਨਮਾਨੇ। ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਤਿਸੁ ਏ। ਜੇ ਸੋ ਕਿਸੀ ਦਾ ਸਕੀ ਓਰ ਅਪਣਾ ਸੁਆ
 ਮੀ ਪੜ੍ਹੀ ਪਠਾਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਪੜ੍ਹੀ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਇਹੁ
 ਕਾਰਜ ਤੁਮ ਕਰਣਾ। ਬਹੁ ਦਾਸ ਉਸ ਪੜ੍ਹੀ ਕਉ ਉਤਮ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਬੈਠ ਕਰ
 ਪੜ੍ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਝੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਫੁਰ ਹੁਕਉ ਸੁਧਾਰੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਉਸ ਵਿਖੇ ਲਿ
 ਖਿਆ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾਰਜ ਕਉ ਨਕਰੇ। ਤਬ ਕਿਰ ਸਿਵੇ ਹੁਖ ਕਾ ਅਧਿਕਾ
 ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ॥੨॥ * * * ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣੀ ਜੁਗਤਿ ਪਾਠੁ ਕੀ॥ ॥
 ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਜਬ ਵਚਨ ਹੁਕਉ ਜੁਗਤਿ ਪੂਰਬ ਕਪੜੀ ਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਪੜ੍ਹ
 ਨਾ ਅਧਿਕ ਫਲ ਦਾ ਇਕੋ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਥਮ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਸੇਵ ਹਿਲੂ
 ਆਸੁ ਆਮੀ ਕੇ ਆਗੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੋ ਹੀ ਸਿਖੁ ਤਾ ਸਹਿਤ ਬੈਠ ਕਰਿ ਵ
 ਚਨ ਹੁਕਉ ਪਾਠੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਕਰਿ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਵੈ। ਬਹੁ ਜ਼ਿਦੁ ਸਹੀ
 ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਧੀਰਜ ਸਹਿਤ ਪਾਠੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਅਰਥ ਕਉ ਖੰਡਤਾ
 ਕਰੇ। ਅਰੁ ਅਸੇ ਭੀ ਨਕਰੇ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਠੁ ਕਰ ਲੇਵੈ। ਬਹੁ ਜ਼ਿ
 ਤੀ ਸਹੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਠੁ ਕਰਣੇ ਵਿਖੇ ਹੈ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜੁਗਤਿ ਰੁਦਨ
 ਕਰੇ। ਅਰੁ ਜਬ ਨੇਤ੍ਰ ਹੁ ਵਿਖੇ ਆਸੁਨ ਆਵਹਿ। ਤਬ ਚਿਤਿ ਕਉ ਕੇ ਮਲ ਕਰੇ॥

॥ ਇਸੀ ਪਰਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਹ ਉਤਮ ਵਚਨ ਭੇਦੇ ਟੇਕੇ ਨੀ ਮਤ ਆਏ
 ਹੈ ॥ ਤੁਝੇ ਭੇਦੇ ਸਿਨੁ ਗਤਿ ਪਾਠ ਕਰਹਾ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਵਚਨ ਹੁਕਉ ਵਿਚਾਰਤ ਹੈ
 ॥ ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇ ਹਉ ਸਕਉ ਭੁਓ ਤਪਤਿ ਹੋਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਚੇਤਤਾ ਦੂਰ ਹੋਤ ਹੈ ॥ ਬਹੁ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਭੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਵਚਨ ਹੁਕੈ ਤਪਤ ਪਰਜ ਹੁਕਉ ਭੀ ਨ ਭੀ ਨ ਕਰ ਕੇ ਵੀਚਾਰੈ
 ॥ ਅਰੁ ਬਇਹੁ ਜੇ ਬਤਾੜ ਨਾ ਕਾਵਚਨ ਆਵੈ ॥ ਤਬ ਗੁਗਵਿਤ ਸਿਉ ਅਪੁਣੀ ਗਿਆ
 ਰਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਗੁਗਵਿਤ ਕੀ ਪਾਕਾ ਵਚਨ ਆਵੈ ॥ ਤਬ ਆਸਾਵਿਤ ਹੋਵੈ ॥ ਬਹੁ
 ਪਾਂਚਵੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਪਟ ਅਰੁ ਵਿਛੋਪਤਾ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਦੇਖੈ ਜੇ
 ਪ੍ਰਤਖ ਪਾਠ ਕਰਿ ਚਿਤ ਵਿਖੈ ਵਰੁ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਫੁਰਤਿ ਹੈ ॥ ਤਬ ਗੁਹਜ ਹੀ ਪੜੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ
 ਵਰੁ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਨ ਫੁਰੇ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਤਖ ਹੀ ਪੜਨਾ ਭੁਲ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪ੍ਰਤਖ ਪੜਨੇ ਵਿਖੈ
 ਨਿਵਾ ਅਰੁ ਆਲਸ ਦੂਰ ਹੋਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸੁਨਣੇ ਹਾਰਿ ਅਹੁਕਉ ਭੀ ਗੁਣ ਹੋਤ ਹੈ ॥ ਇਸੀ
 ਪਰ ਇਕ ਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਏਕ ਰਾਤ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਚਲਿਆ ਜਾਤਾ ਥਾ ॥ ਤਬ ਏਕ ਜ
 ਗਿਆ ਸੀ ॥ ਜਨ ਗੁਹਜ ਹੀ ਪਾਠ ਪੜਾ ਕਰਤਾ ਥਾ ॥ ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ॥ ਜੇ ਗੁ
 ਹਜ ਕਿਉ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਨੇ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਮਨੇ ਸੁਣਾਵਣਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ॥
 ਤਬ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਆਗੇ ਚਲਾ ॥ ਤਬ ਏਕ ਅਵਰ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਕਉ ਉਚੀ ਸੁਰੁ ਸਹਤਿ
 ਪੜਤਾ ਦੇਖਾ ॥ ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ॥ ਜੇ ਉਚਾ ਕਿਉ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਕ੍ਰਿ
 ਪਾ ਸਨੇ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਨਿਵਾ ਅਰੁ ਵਿਛੋਪਤਾ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ
 ॥ ਜੇ ਦੇਨੇ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਕਰਤਤ ਕੀ ਭੁਲਾਈ ॥ ਅਰੁ ਬੁਰਾ ਵੀ ਮ
 ਨਸ ਕਰਹੇਤੀ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਜਿਸ ਕੀ ਮਨਸਾ ਸੁਧੁ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕਰਤਤ ਭੀ ਸੁਧੁ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਵੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕੋ ਮਲ ਧੁਨ ਸਹਿਤ ਪਾਠ ਕਰੇ ॥ ਕਾ
 ਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜੇਤਾ ਹੀ ਕੋ ਮਲ ਧੁਨ ਕਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇਤਾ ਹੀ ਚਿਤ ਵਿਖੈ ਵਚਨ ਆਧਿਕ
 ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਇਹਿ ਜੇ ਛੇ ਅਜੁਗਤੀ ਮਨੇ ਕਹੀ ਆਹੈ ॥ ਸੇ ਅਸ ਬੁ
 ਲ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਖਟ ਜੁਗਤਾਂ ਸੁਖ ਮਭੀ ਚਾਹੀਤੀ ਆਹੈ ॥ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਇਹੁ
 ਹੈ ॥ ਜੇ ਬਚਨ ਹੁਕੀ ਬਰਾਈ ਕਉ ਸਮਝੈ ॥ ਅਰੁ ਅਸੇ ਜਾਣੈ ਜੇ ਇਹ ਵਚਨ ਆਪੁ
 ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਹੈ ॥ ਅਰੁ ਵਚਨ ਹੁਕਤਾ ਤਪਤ ਪਰਜ ਸਰਬ ਵਾਗੁ ਗਵਿਤ ਕੀ ਜਾਣਿ
 ਵਿਖੈ ਇਸ ਬਿਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਥਿਨਾ ਸੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਇਹੁ ਜੇ ਰਸਨਾ ਵਿਖੈ ਉਚਾਰੁ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਸਬਦ ਅਰੁ ਅਫੁਰੈ ॥ ਸੇ ਜੇ ਸੇ ਮੁਖ ਤੇ ਅਗਨ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਣਾ ਸੁਖ
 ਮ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਗਨ ਕੀ ਤਪਤ ਕਉ ਸਹਣਾ ਕਰਨ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਅਫੁਰੁ ਹੁਕੈ ਜੇ ਅ

ਰਥਹੈ। ਸੋਮੇਸਾਪੁ ਬਲਹੈ। ਜੇਜਬਦੁਹ ਅਰਥਪ੍ਰਗਟਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੇਪ੍ਰਕਾ
 ਸਵਿਖੇਰਉਦਹਿਬ੍ਰਹਮੰਡੁਲੀਨਹੋਜਾਵਹਿ। ਪਰੁਦੁਚਨਹੁਕੇ ਅਰਥਕੀਜੇਸੁਦ
 ਰਤਾਈਅਰੁਬਤਾਈਹੈ। ਸੋਸਬਦਅਰੁਅਰਥਅਛਹੁਕੇਪਰਦੇਵਿਖੇਗੁਰਜਕਰ
 ਰਾਖੀਹੈ। ਕਹੇਤੇਜੇਉਸਪਰਦੇਕਰਕੇਮਨਅਰੁਰਸਨਾਕਉਭੀਵਚਨਹੁਕੀਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਸਪਰਦੇਬਿਨਾਵਚਨਹੁਕਤਾਤੁਪਰਜੁਮਾਨੁਖਹੁਕਉਸਮਸ਼੍ਰਾਇ
 ਨਹੀਸਕੀਤਾ। ਤਤੇਜਗਿਆਸੀਅਪੁਣੇਚਿਤਵਿਖੇਉਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚਾਰਕਰੈ।
 ਜੇਵਚਨਹੁਕਤਾਤੁਪਰਜੁਅਛਹੁਤੇਪਰੇਹੈ। ਜੇਸੇਬੈਲਾਅਵਿਕਪਸੁਅਹੁਕੇਸੁਦ
 ਨਵਿਖੇਮਾਨੁਖਕੇਸਬਦਕਾਅਰਬੁਨਹੀਪਹੁਚਤਾ। ਤਤੇਉਨਕਉਅਰਟਚਲਾਵ
 ਏਅਵਿਕਕ੍ਰਿਆਵਿਖੇਪਸੁਅਹੁਕੀਨਿਆਈਸਬਦਕਰੀਤਾਹੈ। ਤਬਦੁਹਸੁਣ
 ਕਰਸੁਚੇਤਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਕਾਰਜਕਉਸਿਧਕਰਤੇਹੈ। ਪਰੁਤਉਭੀਤਾਤਪਰਜਕਉ
 ਨਹੀਸਮਸ਼੍ਰੇਤਾ। ਜੇਅਰਟਕਉਕਿਸਨੀਮਤਚਲਾਵਤੇਹੈ। ਅਰੁਧਰਤੀਕਉਖੇ
 ਦਤੇਹੈ। ਸੋਧਰਤੀਕਉਖੇਦਵੇਕਾਅਰਥਇਤੀਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਿਥਵੀਕੇਮਲਹੋਵੈ। ਅ
 ਰੁਉਸਵਿਖੇਪਵਨਪ੍ਰਵੇਸਕਰੈ। ਬਹੁਜੁਉਸਵਿਖੇਜਲੁਸਿਰੀਅੇ। ਤਬਇਸਕ
 ਰਕੇਬੀਜਕੀਬ੍ਰਿਧਿਤਾਹੋਵੈ। ਪਰੁਬੈਲਹੁਕੇਰਿਵੇਵਿਖੇਅਰੁਇਹੁਜਾਣਕਛੁਨ
 ਤੀਹੋਤੀ। ਕੈਸੇਹੀਕੇਤੇਪੁਰਖਪਾਰੁਕਰਨੇਹਾਰੇਭੀਅੇਸੇਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਵਹੁਗਵੰਤੁ
 ਅਰੁਸਿਤਜਨਹੁਕੇਵਚਨਹੁਕਉਸਬਦਮਾਤ੍ਰਅਰੁਅਛਹੁਮਾਤ੍ਰਹੀਜਾਣਤੇਹੈ। ਸੋ
 ਇਹਅਤੀਤਕਬ੍ਰਿਧੀਕੀਹੀਣਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਸਕਾਵਿਸਟਾਂਤਇਹੋਹੈ। ਜੇਸੇਕੇ
 ਈਪੁਰੁਖਅੇਸੇਜਾਣੈਜੇਅਗਨਕਾਅਰਬੁ। ਅਵਿਕਾਅਰੁਗਗਾਅਰੁਨਾਹੈ
 । ਅਰੁਅੇਸੇਨਜਾਣੈਜੇਅਗਨਿਤਉਕਾਗਵਕਉਜਲਾਵਣੇਹਾਰੀਹੈ। ਅਰੁਅੰ
 ਛਰਸਰਬਦਾਕਾਗਦਪਰਲਿਖੇਰਹਤੇਹੈ। ਤਬਕਾਗਦਕਉਕਛੁਅੰਚਨਹੀ
 ਲਾਗਤੀ। ਤਤੇਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਸਹੀਰਕਉਇਸਬਿਤਕਰਦੇਹਾਰਜੀਵੇਹੈ। ਤੇਸੇ
 ਹੀਅਛਹੁਵਿਖੇਅਰਬਰੂਪੀਜੀਵੇਹੈ। ਅਰੁਅਛਹੁਕੀਵਸੇਖਤਾਅਰਥਕ
 ਹੋਤੀਹੈ। ਤਤੇਉਸਪ੍ਰਕਾਰਵਚਨਹੁਕੀਵਚਾਈਕਉਪ੍ਰਿਥਮੇਹੀਪਛਾਣਿਆ
 ਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਦੁਸਹੀਜੁਗਤਿਇਹੋਹੈ। ਜੇਜਿਸੁਮਹਾਰਾਜਕੇਇਹੁਵਚ
 ਨਹੈ। ਸੋਤਿਸਕਉਅਪੁਣੇਵਿਦਮਾਨਵੇਖੇ। ਅਰੁਅੇਸੇਜਾਣੈਜੇਇਹੁਵਚਨਮੁਣ
 ਕਉਮਹਾਰਾਜਹੀਕਹਤਾਹੈ। ਤਤੇਉਸੇਜੁਗਤਿਇਸਬਿਤਹੋਵੈ। ਅਰੁਜੇਸੇਪੇ
 ਥੀਕਉਪਾਵਿਤਾਬਹੁਕਰਿਕ੍ਰਿਤਾਵਕਰੀਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਵਚਨਹੁਕਉਰਿਦੇਕੀ

ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾਈ ਪਾਥਰ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਨ ਬਲਗ ਪ੍ਰਿਥ ਮੇਰੁ ਗਵੇਤ ਕੀ ਬਰੁ
 ਈ ਕਉ ਨਹੀ ਪਛਾਣਤਾ। ਤੁਬਲਗ ਉਸ ਕੇ ਵਚਨ ਹੁਕੀ ਮਹਮਾ ਕਉ ਭੀਨ ਹੀ ਜਾਵੁਸ
 ਕਤਾ। ਬਹੁਤ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਜੇਰੁ ਗਵੇਤ ਕੀ ਕਰੀ ਗਰੀਏ। ਜੇ ਸੇ ਅਕਾਸੁ ਅਰੁ
 ਦੇਵਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਰੁ ਪਤਾਲੁ ਅਰੁ ਮਨੁਖ ਅਰੁ ਪਸ਼ੂ ਕੀਟ ਅਰੁ ਬਿੰਡੁ ਅਰੁ ਪਰਬਤੁ
 ਅਰੁ ਵਿਕਸੇ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਹੈ। ਸੇ ਜ ਬਲਗ ਇਸ ਕਾ ਭੀ ਵੀ ਚੰਨੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ
 ਇਨ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਉ ਨ ਜਾਣੈ। ਤੁਬਲਗ ਭਗਵੇਤ ਕੀ ਬਰੁ
 ਈ ਕਉ ਨਹੀ ਸਮਝਤਾ। ਤਾਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣਿ ਆਚਾਰੀ ਤਾਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਮ
 ਹਾਰਾਜ ਕੀ ਸਮਝਤਾ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਨ ਕਉ
 ਨਾ ਸਕੈ। ਤਬ ਭੀ ਉਸ ਪੂਰਨਤਾ ਈ ਕੀ ਕਛੁ ਉਨਤਾ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਬਹੁਤ ਸਰਬ ਨੀ
 ਵਹੁ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਅਰੁ ਰਖਿ ਆਕਰਨੇ ਹਾਰਾਵੀ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਜੇ ਅੰਧਾਈ ਸਰਹੁ ਪਰਮਾਣੀ ਸੁਰਹੈ। ਸੇ ਮੇ ਉਸ ਹੀ ਕੇ ਵਚਨ ਪਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ
 । ਤਬ ਅੰਧੇ ਜਾਣਨੇ ਕਰਕੇ। ਕਛੁ ਕਰੁ ਗਵੇਤ ਕੀ ਬਰੁ ਈ ਨੀ ਅਜਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ
 ਹੈ। ਬਹੁਤੀ ਸਹੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੈ। ਜੋ ਪਾਠ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕਉ ਇਕਤਰਾਖੈ। ਅਰੁ
 ਵਿਛੋਪਤਾ ਕਉ ਦੁਰਕਰੇ। ਬਹੁਤ ਜਬ ਕਛੁ ਅਚੇਤਤਾ ਪ੍ਰਜਿ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਹੀ ਕਉ
 ਠੇਹ ਪੜੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਅਚੇਤਤਾ ਸਹਿਤ ਪਾਰੁ ਕਰਣ ਅੰਧੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰੁ
 ਖਛੁ ਲਹੁ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਮਿਤ ਬਾਗ ਵਿਖੇ ਜਾਣੇ ਕੀ ਮਨ ਸਾਕੈ। ਬਹੁਤ ਜਬ ਉਹਾ
 ਜਾਵੈ ਤਬ ਵਿਛੋਪਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਅੰਧਾ ਅਚੇਤ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਛੁਲਹੁ ਕੀਰ
 ਰਨਾ ਕਉ ਕਛੁ ਨ ਦੇਖੈ। ਅਰੁ ਇਉ ਹੀ ਠੇਹ ਕਰਿ ਬਾਹਨਿ ਕਸਿ ਆਵੈ। ਤਬ ਉਸ
 ਕਾ ਉਹਾ ਜਾਵਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਵਚਨ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਹੁਕਾ ਬਾਗਾਏ
 । ਅਰੁ ਇਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਭੀ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੁਦਰਾਖੈ ਹੈ। ਸੇ ਜ ਬੋਕੋਈ ਇਨ ਹੁ ਕਾ ਵੀ
 ਚਾਰੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਚਿਤ ਕਉ ਇਕਤਰਾਖੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿਧੇ ਹ ਪਰਮਾਨੀ ਵਕਉ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਜਬ ਪਾਰੁ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰੁਖ ਵਚਨ ਹੁਕੇ ਅਰਬ
 ਕਉ ਨ ਜਾਣੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਾਰੁ ਕਾ ਗੁਣ ਕਛੁ ਅਲਪ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਚਾਹੀ ਅੰਧੇ
 ਵਚਨ ਹੁਕੀ ਬਰੁ ਈ ਅਰੁ ਸਿਧਤਾ ਈ ਕਉ ਅਪਣੇ ਵਿਦਮਾਨ ਰਾਖੈ। ਤਬ ਅਨਸਿਕ
 ਲਪਹੁ ਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਚਿਤ ਉਥੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੈ। ਜੋ ਸਰਬ ਬਰਨ ਹੁ ਕਉ
 ਵੀਚਾਰੈ। ਅਰੁ ਜ ਉਸ ਮਝੁ ਨ ਸਕੈ। ਤਬ ਬਾਰੀ ਬਾਰ ਉਨ ਕਾ ਅਭਿਆਸੁ ਕਰੇ। ਤ
 ਬ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹਰ ਸਉ ਪਜਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਉਸ ਹੀ ਰਸ ਵਿਖੇ ਮਗਨ ਹੋਵੈ। ਸੇ ਅੰਧੇ

ਸੇਹਸਾਸਹਿਤ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕਾਰਿ ਕੈ ਅਧਿਕ ਲਾਭ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰ ਏਕ ਸਿਤ
 ਜਨ ਨੇ ਕਹਿ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖੁ ਰਸ ਨਾ ਵਿਖੇ ਕਿ ਸੀ ਵਚਨ ਕਉ ਚਾਰੁ ਵੀਚਾਰੁ
 ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਪ੍ਰਿਥਮ ਬਚਨ ਕੇ ਅਰਥ ਤੇ ਫੁਰ ਪੜ੍ਹਤ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਫੁਟੇ ਕਾ ਅਵਰ ਸਿਤ
 ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਰੁਜਨ ਅਥਵਾ ਪਾਠ ਵਿਖੇ ਮੁਝ ਕਉ ਕੋਈ ਵਿਵਹਾਰ ਕਾ ਸੀ
 ਕਲਪ ਫੁਰਤ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਉਸ ਸਿਕਲ ਪਤੇ ਮੇ ਅਪੁਣਾ ਮਰਣ ਵਸੇਖ ਜਾਣਤ ਹੈ ॥
 ਤਤੇ ਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਕਿ ਸੀ ਵਚਨ ਕਾ ਪਾਠੁ ਕਰ ਦੇ ਲਾਗੇ ॥ ਤ
 ਬ ਚਿਤਾ ਵਿਖੇ ਅਵਰ ਸਿਕਲ ਪਕੀਰਿਤ ਦੁਨਾਨ ਕਰੇ ॥ ਜਦ ਪਵਹੁ ਸਿਕਲ ਪਸਾਂਤ
 ਕੀ ਭੀ ਹੋਵੇ ॥ ਤਉ ਰੂਪਿ ਉਸ ਕਉ ਵਿਸਿਮਰਣ ਕਰਵਾ ਵਿਸਮਰਣ ਕਰਣਾ ॥ ਵਿਸੇ
 ਖਾਏ ॥ ਤਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇ ਜੇ ਜਬ ਰੁਗਵੀਤ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਾ ਪਾਠੁ ਕਰ ਦੇ ਲਾਗੇ ॥ ਤ
 ਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੇ ॥ ਜੇ ਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜ ਸਰ ਬਤੋ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਿ
 ਕਲ ਪਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਭੁ ਨਤੁ ਕਉ ਪਰਸਮਰ ਬੁਝੈ ॥ ਅਰੁ ਬਹੁ ਪਰਮ ਵੇਤਾ ਹੈ
 ॥ ਬਹੁ ਜਬ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਕਾਰੀਗਰੀ ਕਾ ਵਰਨਨ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੀਚਾਰੁ
 ਕਰੇ ॥ ਜੇ ਧਰਤੀ ਅਰੁ ਅਕਾਸ ਕਉ ਉਸਹੀ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਆਏ ॥ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕ
 ਰ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕਉ ਦੇਖ ਕਹਿ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਸਮੁਥਤਾ ਅਰੁ ਬਹੁ ਈਕ
 ਉਪਛਾਵੇ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸੁ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਓਗ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇ ॥ ਤਬ ਉਸ ਵਿਖੇ ਰੁਗਵੀਤ
 ਕੀ ਸਤਾ ਕਉ ਦੇਖੇ ॥ ਬਹੁ ਜਬ ਏਸ ਵਚਨ ਕਉ ਪੜ੍ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ
 ਏਕ ਪਾਨੀ ਕੀ ਬੂੰਦ ਸਿਉ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਆਏ ॥ ਤਬ ਮੇ ਸੇ ਜਾਣੇ ਜੇ ਵਹੁ ਬੀਰ ਜ ਕੀ ਬੂੰਦ
 ਤਉ ਏਕ ਹੀ ਰੰਗ ਬੀ ॥ ਅਰੁ ਉਸਹੀ ਬੂੰਦ ਤੇ ਰੁਗਵੀਤ ਨੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਚਿਹਨ ਬਨ
 ਏਏ ॥ ਜੇ ਸੇ ਤੁਰਾ ਅਰੁ ਮਾਸ ਅਸਤਨਾ ਕੀ ਹਾਥ ਪਾਵਨੇ ਤੁਰਸਨਾ ਕਰਨ ਸੇ ਇਤਿਆ
 ਵਿਕ ਅਵਰ ਜੇ ਅਨੇਕ ਅੰਗ ਹੈ ॥ ਸੇ ਸਭੁ ਹੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਇਹ ਸਹੀ
 ਰਮਾਸ ਪੁਤਲੇ ਕੀ ਨਿਅੰਤ ਹੈ ॥ ਸੇ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਦੇਖਣਾ ਸੁਣਨਾ ਅਰੁ ਕੋਲਣਾ
 ॥ ਅਰੁ ਚੇਤਨਤਾ ਕਿਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਰਬ ਵਚਨੁ
 ਕਾ ਵੀਖਿਆ ਫੁਕਰਨਾ ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਇਸ ਕਾਤਾਤ ਪਰਜਾਇ ਹੋਏ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਵਚਨ
 ਕਾ ਪਾਠੁ ਕਰੇ ॥ ਤਬ ਉਸਹੀ ਵਚਨ ਕੇ ਅਰਥ ਵਿਖੇ ਵੀਚਾਰੁ ਅਰੁ ਅਭਿਆਸ ਕਉ
 ਸਾਵਧਾਨ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਕਿ ਸੀ ਮਹਾ ਪਾਪ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤਿ ਹੋ
 ਤਾ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਜੇ ਪੁਰੁਖ ਮਨ ਮਤ ਕਰ ਕੈ ਕਿ ਸੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਤ ਹੈ ॥
 ਅਥਵਾ ਕਿ ਸੀ ਮਤਿ ਅਰੁ ਪੰਥ ਕੇ ਨਿਸਚੇ ਵਿਖੇ ਮੇ ਸਾਝਿ ਕੂਹ ਜਾਵੇ ॥ ਜੇ ਉਸ ਪ੍ਰ

ਥਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤਾ ਬਿਨਾ ਜਬਾਹ ਬਵ ਚਨ ਕਉ ਸਵਣ ਹੀ ਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਮੇਸੇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਮ
 ਹਾਰ ਜਕੇ ਵਚਨ ਕਾ ਅਰਥੁ ਕਦਾ ਚਿਤ ਪ੍ਰਗਟ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਬਹੁਤ ਪਾਂਚਵੀ ਜਗਤਿ
 ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਚਨੁ ਕਾ ਅਰਥੁ ਬਿੰਨ ਭਿੰਨ ਭਾਵ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਚਿਤ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਭੀ ਉਸ ਹੀ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਲਟਾ ਵਚਨਾ ਦੇਂ। ਜੇ ਸੇ
 ਭੀ ਅਰੁਤਾਨਾ ਕੇ ਵਚਨਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਤਬ ਭੇਮਾਨ ਅਰੁ ਅਧੀਨ ਤਹੋ ਇਜਾਵੈ।
 ਅਰੁ ਜਬ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਬਚਨ ਪੜ੍ਹੈ। ਤਬ ਆਸਾਵੈ ਤ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਨਾ ਚਿਤਿ
 ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਅਪਾਰਤਾ ਕਾ ਵਚਨ ਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਮਹਾਦੀਨ ਭਾਵ ਕਉ
 ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਵੈ। ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਅਰੁ ਬਡਾ ਟੀਕੀ ਵਚਨ
 ਕਰਨੇ ਕੀ ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਹੀ ਨ ਹੀ। ਤਤੇ ਲਜਾ ਮਾਨ ਹੋ ਕਰਿ ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ। ਇ
 ਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਰਬ ਵਚਨੁ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਿਤ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਬਨਾਵੈ। ਬਹੁਤ ਛ
 ਠਵੀ ਜਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਵਚਨੁ ਵਿਖੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੈ। ਜੇ ਮੇ ਇਹ ਚਨ
 ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੁਤੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸੁਣਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮੁਸਕਉ ਰਹਿ ਆਵਣੇ ਲਾਗਾ ਹੈ। ਬਹੁ
 ਨੇ ਮੇਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਿਤ ਵਚਨ ਕਰੀ। ਜੇ ਇਹ ਵਚਨ ਹੀ ਮੁਸਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੋ
 ਈ ਹੈ। ਤਬ ਮੇ ਉਸਤੇ ਭੀ ਅਧਿਕ ਰਹਿ ਸਕਉ ਪਾਵਤ ਭੂਇਆ। ਬਹੁ ਨੇ ਮੇ ਸੀਭਾ
 ਵਚਨ ਕਰੀ। ਜੇ ਇਹ ਵਚਨ ਮੁਸਕਉ ਵਿਦਮਾਨ ਭਗਵੰਤ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮੇ
 ਨੇ ਮੇਸਾ ਪਰਮ ਰਹਿਸ ਆਨੰਦ ਪਾਇਆ। ਜੇ ਇਸ ਕਾ ਵਚਨ ਨ ਕੀ ਆਨੰਦ ਹੀ ਜਾਤਾ। ੧॥ ॥
 ੫॥ ॥ ਇਤਿ ਪਾਠ ਵਚਨ ਨਿਨਾ ਮੁੰਜ ਰਗਾਹ। ॥ ਅਥ ਛਠਵੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਸਿ
 ਮਰਨ ਕਾ ਵਚਨ ਨ ਹੋਵੈ ਗਾ। ॥ ਤਾਤੇ ਜਾਣੂ ਤੇ ਜੇ ਸਰਬ ਸਾਧਨਾ ਕਾ ਛਲੁ ਭੁੰਗਵੈ
 ਤਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਵਚਨੁ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਭੀ ਮਹਾ ਉਤਮ ਕਹਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਸ ਕਤਾ
 ਤਪ ਰਜ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾਰਿ ਦਾ ਭੁਗਵੈ ਤਕੇ ਸਿਮਰਨ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ
 ਹੋਵੈ। ਬਹੁ ਜਬ ਤਦੁ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਰੋਗਾ ਹੁਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੋ ਕਰਿ ਸਿਮਰਨ ਵਿ
 ਖੇ ਇਸ ਬਿਤਪੁਜੀ ਮੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਰੋਗਾ ਹੁਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਵਿਖੇ ਭੁਜਨ ਕਾਰਹੁ ਸੁਨਹੀ
 ਉਪਜਤਾ। ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂ ਅਜੇ ਸਰਬ ਸੁਰੁ ਕਰਮ ਹੁਕਾ ਸਾਰੁ ਭੁਗਵੈ ਤਕਾ ਭੁਜਨ ਹੈ।
 ਅਵਰ ਸਾਧਨਾ ਭੁਜਨ ਕੀ ਝਿਨ੍ਹਤਾ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਕ ਹੋ ਹੈ। ਇਸ ਪਰਸਾਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ
 ਤਮ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਹੁ। ਤਬ ਮੇ ਤੁਮਾਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਉ। ਪਰੁ ਜਬ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਮੇ
 ਸੀ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪਹੁੰਚਨ ਸਕੈ। ਤਬ ਅਧਿਕ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਤਉ ਭੁਜਨ ਹੀ ਕਾ ਅਭਿ
 ਆਸੁ ਰਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਕਾਰਨ ਭੁਜਨ ਭੁਗਵੈ ਤਕਾ ਹੈ

॥ ਤੁਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖੁ ਬੈਠਤੇ ਉਠਤੇ ਜਾਗਤੇ ਸੋ ਵਤੇ ਚਲਤੇ ਕਿਸੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਭਗਵੰ
 ਤ ਕੇ ਭੁਜਨਤੇ ਅਚੇਤੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤੇ ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਮਹਾਰਾਜ ਭੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਉ
 ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇਭੁ ਅਰੁ ਅਧੀਨ ਤਾ ਸਹਿਤ ਗੁਹਜ ਹੀ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਭੁਜਨ ਥੀ ॥ ਕਿਸੀ ਕਾ
 ਲਾਵਿਖੇ ਅਚੇਤੁ ਨ ਹੋਵਹਾ ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਤੇ ਭੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ ॥ ਜੇ ਸ
 ਰਬ ਕਰਤ ਤੁਤੇ ਕਵਨ ਕਰਤ ਵਸੇ ਖਹੈ ॥ ਤਬ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਮੇ ਵਿ
 ਖੇ ਜਿਸ ਕੀ ਸੁਗਤਿ ਭੁਜਨ ਕੀ ਓਰ ਰਹੈ ॥ ਤਬ ਇਹ ਕਰਤ ਤੁਸਭ ਨਹੁ ਤੇ ਉਤਮ ਹੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਇਉ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਚੇਤੁ ਮਾਨੁ ਖਹੁ ਵਿਖੇ ਭੁਜਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਮੇਸੇ ਵ
 ਸੇ ਖਹੈ ਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕਹੁ ਵਿਖੇ ਜੀਵਤਾ ਪੁਰਖ ਹੋਵੈ ॥ ਅਥਵਾ ਜੇ ਸੇ ਸੁਕੇ ਬ੍ਰਿਛ
 ਹੁ ਵਿਖੇ ਠਲੁ ਬ੍ਰਿਛੁ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਕਾਇਰ ਹੁ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਸੁਰਮਾਸ ਸਤੁ ਕੇ ਸ
 ਨ ਮੁਖੁ ਹੋ ਕਰਿ ਜੁੰਧ ਕਰੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ
 ਸਰਬ ਮਾਨੁ ਖਹੁ ਕਉ ਅਧਿਕ ਪਸਚਾਤਾ ਪਹੀ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਜੇ ਹਮਨੇ ਭਗਵੰਤ ਕਾ
 ਭੁਜਨ ਕੀਉ ਨ ਕੀਆ ॥ ਅਰੁ ਸਿਸਰ ਵਿਖੇ ਅਪੁਣੇ ਸਮੇ ਕਉ ਬ੍ਰਿਥਾ ਕਿਉ ਬੀਤਾਇ
 ਆ ॥ ਅਰੁ ਜਿਨਹੁ ਭੁਜਨ ਕੀਆ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤੇ ਭੀ ਕਹੈ ਗੋ ਜੇ ਹਮਨੇ ਅਧਿਕ ਭੁਜਨ ਕੀ
 ਉਨ ਕੀਆ ॥ ਅਰੁ ਏਕ ਖਿਣ ਭੀ ਅਚੇਤੁ ਕਿਉ ਹੋਵੈ ॥ ੧ ॥ ॥ ਅਥ
 ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣੀ ਅਵਸਥਾ ਭੁਜਨ ਕੀ ॥ ॥ ਅਥ ਮੇਸੇ ਜਾਣੂ ਤੇ ਜੇ ਭੁਜਨ ਕੀਆ ਭੀ
 ਚਾਰ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਥਮ ਅਵਸਥਾ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੇ ਰਸਨਾ ਵਿਖੇ ਭਗਵੰਤ
 ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੁ ਕਰਨਾ ॥ ਅਰੁ ਰਿਵੇਸਿ ਉਅਚੇਤੁ ਰਹਣਾ ॥ ਸੋ ਇਨਹੁ ਕਾ ਨਿਸ਼ਾ
 ਵਸਥਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਕਾ ਗੁਣੁ ਅਲਪ ਹੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਗੁਣੁ ਤੇ ਰਹਤੁ ਨ ਹੀ ॥ ਕਾਹੇ
 ਤੇ ਜੇ ਨ ਬਰਸਨਾ ਵਿਵਾਦੀ ਮਾਥਿ ਆਵਿਖੇ ਅਸਕਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਇਸਤੇ ਤਉ
 ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਵਣ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਉਤਮ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਦੁਸਰੀ ਅਵਸਥਾ
 ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੇ ਚਿਤਿ ਮੇ ਭੁਜਨ ਕਰਣਾ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕੀ ਇਕਤ
 ਤਾ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਹਠ ਕਰਕੈ ਸਿਕਲ ਪਕਉ ਫੂਰ ਕਰਕਰਣਾ ॥ ਅਰੁ ਮਨ ਕਉ ਭੁਜ
 ਨ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਕਰਣਾ ॥ ਸੋ ਇਹ ਮਥਮ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਤੀਸਰੀ ਅਵਸ
 ਥਾ ਭੁਜਨ ਕੀ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕਾਰਿ ਦਾ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਭੁਜਨ ਕਾਰਹੁ ਮੇਸਾ ਪ੍ਰਥਮ ਹੋਵੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਕਾਰਹੁ ਅਵਸਮੇਵ ਕਰਣ ਹੋ
 ਵੈ ਤਉ ਭੀ ਜਤਨ ਕਰਕੈ ਚਿਤਿ ਕਉ ਉਸੀ ਓਰੁ ਲਿਆਵੈ ॥ ਸੋ ਇਹ ਉਤਮ ਅਵ
 ਸਥਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਚਉਥੀ ਅਵਸਥਾ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਦੁਸਤੁਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀ

ਤਾਂ ਸੋ ਤਿਸ ਵਸਤ ਕੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਕਾ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵਣਾ ਪਰ ਉਹ ਵ
 ਸਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਰੁ ਉਸ ਵਿਖੇ ਲੀਨਤਾ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮਾਨੀ
 ਵ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਮਗਨਤਾ ਵਿਖੇ ਭੁਜਨ ਕੀ ਚਿਤ ਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰੁ ਸਤ ਰੂਪੀ ਭੁਜਨ ਹੀ
 ਸਿਖ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਭੁਜਨ ਅਰੁ ਜਾਪ ਅਛਰ ਹੁਕ ਰਹੇ ਤਾਂ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਅ
 ਸਭੂ ਲੈ ਹੈ ਅਰੁ ਸਿਕ ਲਪਰੂਪ ਹੈ ਅਰੁ ਪਰਮਾ ਅਵਸਥਾ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਸਿਕ ਲਪ ਅਰੁ
 ਅਛਰ ਹੁਕਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਰੁ ਕੇ ਵਲ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਵੇ ਸੋ ਇ
 ਹ ਅਵਸਥਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਹੇ ਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਸਾ
 ਥ ਮੇਸਾ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਵੇ ਜੋ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਮਗਨਤਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮ ਕਾ
 ਨਾਮੁ ਹੀ ਉਸ ਕ ਉਭੂ ਲਾਜਾਵੇ ਤੂੰ ਸੋ ਹੀ ਜ ਬ ਇਹ ਪੁਰਖ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਦਰਸਨ ਵਿਖੇ
 ਆਪੁ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਰ ਬਹੁ ਕਉ ਵਿਸਿ ਮਰਣ ਕਰੇ ਤ ਬ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਆਇ ਬਿ
 ਵਸਥਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜੀਵਤ ਮ੍ਰਿਤ ਕ ਕਹੀਂ ਤਾਂ ਹੈ ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੋ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੀ
 ਜਾਣਤੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜੋ ਸੋ ਅਵਰੁ ਜੋ ਅਨੇ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਗਵਿਤ ਨੇ ਉਤ
 ਪਤਿ ਕੀ ਏਹੁ ਏਹੈ ਪਰੁ ਉਨ ਹੁਕੁ ਮੀ ਰੁਕਾ ਹਮ ਕਉ ਭੂਨੁ ਕ ਫੂਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰੁ
 ਹਮ ਕਉ ਉਹੀ ਪਦਾਰਥੁ ਸਤਿ ਰੂਪ ਭਾਸਤੇ ਹੈ ਜਿਨ ਕ ਉਹਮ ਪਤਖ ਇਤ੍ਰੀ ਆਕ
 ਰ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਇਤ੍ਰੀ ਆਇ ਕ ਪਦਾਰਥ ਸਭੀ ਵਿਸਮਰਣ ਹੋ
 ਜਾਵਹੀ ਤ ਬ ਉਨ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਇਹ ਭੀ ਅਵਸਤ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਬਹੁ ਜਨ ਬ
 ਆਪ ਕਉ ਭੀ ਵਿਸਿ ਮਰਣ ਕਰੇ ਤ ਬ ਇਸ ਰਾਵ ਕ ਰਿ ਇਹ ਭੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕ ਹੁਕਾ ਕਹੀਂ
 ਤਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਜ ਬ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੀ ਸਤਤਾ ਵਰੁ ਏਹੀ ਤ ਬ ਕੇ ਵਲ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਾ
 ਹੀ ਸੇਖ ਰਹਿ ਤੀ ਹੈ ਸੋ ਵਹੁ ਸਤਾ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਤੂੰ ਧਰਤੀ ਅਰੁ ਆਕਾਸ ਕ
 ਉਦੇਖ ਕ ਰਿ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਜਗਤ ਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰੁ ਤੁਝ ਕ
 ਉ ਅਵਰ ਕ ਫੂਨ ਹੀ ਭਾਸਤਾ ਤੂੰ ਸੋ ਹੀ ਜੀਵਤ ਮ੍ਰਿਤ ਕ ਪੁਰਖ ਕਉ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਪਦਾਰ
 ਥ ਕੀ ਜਾਣ ਨਹੀ ਫੁਰਤੀ ਤਾਂ ਤੇ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਾ ਹੀ ਕਉ ਇਸ ਬਿਤ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤ ਬ
 ਅਸੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੇ ਅਭੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੋ
 ਏਕਤਾ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਭੇਦ ਭਾਵ ਨਾਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸੋ ਇਹੁ ਗਿਆ
 ਨ ਵਾਨ ਹੁਕੀ ਆਇ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਪਰੁ ਜ ਬ ਇਹੁ ਅਵਸਥਾ ਜੀਵ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ
 ਤੀ ਹੈ ਤ ਬ ਨਿਕਟਤਾ ਅਰੁ ਦੂਰੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਨਿਕਟਤਾ ਅਰੁ ਦੂਰੀ ਉਸ
 ਕਉ ਭਾਸਤੀ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸ ਕਉ ਦੇਇ ਸਟਿ ਅਵਤ੍ਰੇ ਹੈ ਜੋ ਮੇ ਇਹ ਮੇ ਹੋ ਅਰੁ ਉਹੁ ਭਗਵ

ਤੇਰੇ ਸੇਵੇ ਸੇਵਾ ਪੁਰਖ ਕਉ ਤਉ ਸਰਬ ਥਾ ਅਪੁਣਾ ਅਪੁਣਿ ਸਿਮਰਦੁ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ
 ਤੁਥਾ ਨਿਕਟਤਾ ਅਰੁ ਗੁਰੀ ਕਉ ਕਿਉ ਕਰਦੇਖੈ ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਜਾਗੇ
 ਆਸੀ ਕਉ ਚੋਤੇ ਨ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਤਖਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਚਿਦਾਕਾਸ ਕੀ ਗਾ
 ਤਿ ਵਿਖੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅਸਚਰਜ ਹੁਕਮ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤ
 ਕਾ ਗਿਆਨ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁ ਅਰੁ ਅਵਿਤਾਰ ਹੁ ਕੇ
 ਪਦ ਕਉ ਹਸਤਾ ਮਲ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅਸਚਰਜ ਦੇ
 ਖਤਾ ਹੈ ਜੇਵੇ ਚਨ ਕਰ ਕੇ ਉਨ ਕਾ ਵੀਖ ਆਨ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕੀਤਾ ਬਹੁੜ ਜਦ
 ਪਾਏ ਸੀਸ ਮਾਧ ਤੇ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਕਬਹੂੰ ਉਥਾਨ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਏਕਤਾ
 ਕਾਰ ਸੁ ਉਸ ਕੋ ਰਿਦੇ ਤੇ ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਉਸ ਕੋ ਰਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ
 ਉਸ ਹੀ ਰਹ ਸੁ ਕੀ ਚਿਰੰਖ ਚੀਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁ
 ਕਉ ਵਿਰਸੁ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜੰਦ ਪਸਿਸਾਂਗੀ ਜੀਵ ਹੁ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਤਿ ਸ
 ਟਿ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਰਿਦੇ ਕਰ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਜੇ
 ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤ ਚਿਤ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕ
 ਉਦੇਖ ਕਰਿ ਅਸਚਰਜ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਦਇਆ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਿਉ ਦੇਖ
 ਕਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਅਲਪ ਬੁਧੀ ਕੋ ਸੇ ਸੁਖ ਤੇ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਅਰੁ ਜਗ
 ਤ ਕੇ ਜੀਵ ਉਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਪੁ
 ਰਖ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਕਉ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ਤਬ ਉਸ ਕ
 ਉਥਾ ਵਰਾ ਅਰੁ ਉਨ ਮਤੁ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਪਰੁ ਜਬ ਲਗ ਜਾਗੇ ਆਸੀ ਜਨ ਮੇ ਸੇ
 ਪਰਮ ਪਦ ਕਉ ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਸਕੈ ਅਰੁ ਸੁਖ ਮਰੇ ਦਉ ਸਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਨ ਹੋਵਹਿ
 ਤਉ ਭੀ ਨਿਰਾਸ ਨ ਹੋਵੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਕੇਵਲ ਭੁਜਨ ਹੀ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਭੀ ਜੀਵ ਕੇ
 ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੁ ਕਾ ਬੀਜ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਭੁਜਨ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਅਧਿ
 ਕਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਰਿ ਕੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਚਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ਤਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹੀ ਕਉ ਅਪੁਣਾ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਰਾਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੁ ਕਾ
 ਬੀਜੁ ਇਹੀ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਅਵਸਮੇਟੁ ਗਵਿਤ ਹੀ ਨਿਕਟਿ ਪਹੁੰਚ
 ਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਰਬ ਸਿਸਾਰ ਕਉ ਤਿ ਆਗਾ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇ ਜੇ ਇਸ ਮਾ
 ਨੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਰਬ ਥਾ ਭਗਵੰਤ ਹੀ ਸਾਬ ਹੋਵੈ ਇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਜੇ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕੀ
 ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੇ ਤਹੀ ਉਸ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੇ ਦਰਸਨ ਵਿਖੇ ਅਨਿ

ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੋਹੀ ਜਿਸ ਕਾ ਭਗਵੰਤ ਸਾਥ ਪੁਰਾਣ ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਅਤਿ ਸਕਉ
ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਪੁਰਾਨ ਹੀ ਅਨਿਦਾ ਪਾਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ
ਵਿਖੇ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਿਜ੍ਯੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੇ ਵਿ
ਜੇਗ ਕਰਿਸ ਦਾ ਹੀ ਦੁਖੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਤਾਤ ਪਰ ਜਾਇਹੁ ਜੇਨ ਬਨਾਂਗੀ ਆਸੀ ਜਨ ਰੁ
ਗਵੰਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਵਿਜ੍ਯੋ ਰਹੇ। ਅਰੁ ਸਿਧਤਾ ਆਵਿ ਕਈ ਸੂਚਨ ਇਸ ਕੇ ਰਿਦੇ
ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਨ ਛੁਰੇ। ਤਬ ਭੁੰਭੁਜਨ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਨ ਕਰੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਰਮ ਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿ ਸਿਧਤਾ ਅਰੁ ਈਸ਼ਵਰ ਜ ਕੇ ਅਸ਼ੈਨ ਹੀ। ਤਾਤੇ ਜਬ ਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕਾ ਚਿਤ ਸੁਰਗੁਣ
ਹੁਸਹਿਤ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਤਬ ਸੁਰਾਵ ਕਹੀ ਪਰਮ ਪਦ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ
ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਦਾ ਹੀ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤਿ ਵਿਖੇ ਹੀ ਅਤਿ
ਅਸੁ ਕਰੇ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰਾ ਚਿਤੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਤੇ ਏਕਾ ਪਿਣਭੀ ਅਚੇਤ ਨਹੇ
ਵੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਭੁਜਨ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਵਰਸਨ ਅਰੁ ਸੁਖ ਮਭੇ ਦਹੁ ਕੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ
ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨਿਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕਈ ਪੁਰਖ ਵੇ ਕੁੰਠ ਆਵਿ ਕਸੁਖ ਕਉ ਭੁੰਢਿ ਚਿਅਾ
ਹੈ। ਤਬ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਹੀ ਵਿਖੇ ਲਿਨ ਹੋਵੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਭੁਜਨ ਹੀ ਪਰਮ ਵੇ ਕੁੰਠ ਹੈ
। ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਆ ਜੇ ਸਰਬ ਸੁਰਗੁਣ ਹੁਕਾ ਸਾਰੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕਾ ਭੁਜਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਜ
ਨ ਕਾ ਸਾਰੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਨਿਦਕ ਰਮਹੁ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਰਾਖਿ ਆਹੇ ਵੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਭੁ
ਗਵੰਤ ਨੇ ਕਰਣੀ ਵਕਰ ਮਕਹੇ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨੇ ਕਉ ਸਰਬਾ ਸਿਜੁ ਗਤਿ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਜਬ
ਨਿਦਕ ਰਮਹੁ ਵਿਖੇ ਅਸ ਕਤਿ ਰਹੇ। ਅਰੁ ਸੁਰੁਕਰ ਮਹੁ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵੇਨ ਹੀ।
ਤਬ ਮੇਸੇ ਜਾਣਿ ਆਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਪੁਰੁਖ ਕਾ ਭੁਜਨ ਕਰਣਾ ਭੀ ਮਨ ਕਾ ਸਿਕਲ ਪੈ
ਅਰੁ ਉਸ ਵਿਖੇ ਜਬਾਰ ਬੁਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਤਤੇ ਜਬਾਰ ਬੁਕਛੁ ਨ ਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਪ ਕਰ
ਮ ਕੇ ਸਮੇਜੀ ਵਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕਾ ਸਿਮਰਣ ਕਰ ਕੇ ਭੈ ਮਾਨ ਹੋ
ਵੇ।

॥ ਇਤਿ ਭੁਜਨ ਵਰਨ ਨਿਨਾ ਪੁਸਤਕਾ ॥
੧੯ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ਅਥ ਬਿਉਰਾ ਪ੍ਰਕਰਣ ਲਿਖਿ
ਤਾ ॥ ॥ ਅਥ ਵਤੀਏ ਪ੍ਰਕਰਣ ਕੇ ਆਵਿ ਵਿਖੇ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਵਰ
ਨਨ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ॥ ਤਾਤੇ ਜਾਣੁ ਤ੍ਰਿਜੇ ਇਹ ਸਿਸਾਰ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕੀ ਮਜਲ੍ਹ ਹੈ
॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਮਾਨੁਖ ਇਸ ਮਜਲ੍ਹ ਵਿਖੇ ਪਰਵੇਸੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸੁਰਨੁ ਏਕ ਹੀ ਚਰੁ
ਜਾਵਣਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇਸ ਭੁੰਢਿ ਪਰਵੇਸੀ ਆਪਸ ਵਿਸਨ ਬੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੋਤੈ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ
ਹੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਸਰਬ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕਾ ਸਾਥਿ ਆਰੁ ਅਰੁ ਸੁਰੁਗੁਣ ਨਾ ਚਾਹੀ ਤੀ ਹੈ

॥ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੂਪ ਅਰੁ ਸਿਰਾਤ ਕਰਣੇ ਕਾ ਅਧਕਾਰ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੀ ਨਸਰਗ
 ਹੁਇ ਖੇਵਰਨ ਨ ਕਰਉ ਗਾ ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਜੋ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਭਗਵੰਤ ਮਾ
 ਰਗ ਕੇ ਸਿਰੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਸਿਰਾਤਿ ਕੀ ਵਸੇ ਖਤਾ ਪਗਟ ਕਰਉ ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਦੂਸ
 ਰੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਸਭ ਨਹ ਕੇ ਮਿਲਾ ਪਕ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾ ਅਰੁ ਜਗਤਿ ਵਰਨਨ ਕਰਉ
 ਗਾ ॥ ਬਹੁੜ ਤੀਸਰੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਸਨ ਬੀਪੀ ਅਰੁ ਟਹਲੂਏ ਅਰੁ ਅਵਰੀ ਮੜ੍ਹ ਕੇ ਭਾਵ
 ਕੀ ਜਗਤਿ ਕਰਉ ਗਾ ॥ ਭਾਤੇ ਜਾਣਤੀ ਜੋ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਨੀਮਤ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਹੁਤੇ ਵ
 ਸੇ ਖਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜਿ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਮਾਰ
 ਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨੁ ਕਾ ਮਿਲਾ ਪੁੰਬ ਭੋਗ ਹੁਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ
 ਤਾ ਹੈ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਬਕਿ ਸੀਸ ਮੇ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਜਨ ਤੇ ਅਚੇਤ ਭੀ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਕਉ ਦੂਸਰੀ ਮੜ੍ਹ ਸੁਚੇਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਜਬ ਦੇਨੇ ਸੁਚੇਤ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ॥ ਅਹਾਤ ਮਾਜਨ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਦੇਨੇ ਦੇ ਕਮਾਰ ਕੇ ਸਿਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਭੀ ਕਹਾ ਹੈ
 ॥ ਜੋ ਜਬ ਦੇਨੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਅਪਸਮੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਅਵਸਮੇ ਵਉਨ ਕਉ ਅਧਿਕ ਲਾ
 ਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਹੁਕੀ ਸਿਰਾਤਿ ਕਰਿ ਕੇ
 ਮੇਸਾ ਉਤਮ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਅਵਰ ਜਨ ਹੁਕਰ ਕੋਨ ਤੀਪਾਇ ਅਜਾਤਾ ॥
 ਅਰੁ ਇਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਜਬ ਕੇਈ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨੁ ਸਾਥ ਮਿਤਾਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਵ
 ਦੁਭੀ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਉਨਹੁ
 ਪੁਰਖ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨੀਮਤ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਹਾ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਅ
 ਰੁਤਨ ਪਨ ਆਦਿ ਕਹੁ ਕਰਕੇ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹੁਇ
 ਖੇਸਾਇਤਾ ਕਉ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੁਨੇ ਇਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪ
 ਰਲੇ ਕਾ ਵਿਖੇ ਭਗਵੰਤ ਵਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ਗਾ ॥ ਜੋ ਜਿਨ ਹੁਨੇ ਮੇਰੇ ਨੀਮਤ ਮਾਨੁਖ ਹੁਨੇ
 ਅਪਸਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰੁ ਮਿਤਾਈ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਪੁਰਖ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਅ
 ਬੀਮੇ ਅਪੁਣੀ ਛਾਇਆ ਤਲੇ ਰਾਖੇ ॥ ਅਰੁ ਇਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸਾਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਾ
 ਨੁਖ ਪਰਲੇ ਕਾ ਵਿਖੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਛਾਇਆ ਤਲੇ ਰਹੇ ਗੇ ॥ ਅਰਬ ਇਹੁ ਜੋ ਪਰ
 ਮਸੁਖੀ ਹੋਵਹਿ ਗੇ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਥਮ ਤਉਨ ਤ ਅਰੁ ਮ੍ਰਿਜਾ ਵਾ ਵਿਖੇ ਵਰਤਣੇ ਹਾਰਾ ਰਾ
 ਜਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਲੇਕਰਿ ਆਪਣੀ ਆਰਜਾ
 ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਜਨ ਵਿਖੇ ਲਗਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਜਦ ਪਸੁਰੁ ਇਸਥਾ
 ਨੇ ਤਬਾਹ ਜਭੀ ਨਿਕਸੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਵਿਦੁ ਹਾਰ ਕੀ ਵਿਛੋੜ ਪਤਾ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤ ਨਹੈ

ਜਾਵੈ। ਉਸਕੇ ਚਿਤਕੀ ਬਿਤਿ ਸਰਬ ਦਾਸਾਂ ਤਕੀ ਚਿਰ ਰਹੇ। ਅਰੁ ਚਉਥਾ ਵਹੁ ਹੋ।
 ਜੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਬੈਠਕੇ ਰਿਗੁ ਗਵਤ ਕੇ ਭੁਜਨਾ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੇ। ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ
 ਸਿਜੁ ਗਤਿ ਰੁਦਨ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਪਾਂਚ ਵਾਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਜਬ ਉਸਕੇ ਉਇਕਾਂਤ ਠਉ ਕੁ
 ਵਿਖੇ ਇਸਤੀ ਕੀ ਮਿਲਾ ਪੁਹਵੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਰੁਗਵਤ ਕੇ ਭੁਕਰ ਕੇ ਉਸਕਾ ਤਿਆਗੁ
 ਕਰੇ। ਅਰੁ ਛੁਠ ਵਾਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਨਿਹਕਾ ਮੁਹਿ ਉਇਕਾਂਤ ਹਜ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ। ਅਰੁ ਸ
 ਤਵਾ ਵਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਰੁਗਵਤ ਹੀ ਕੇ ਨੀਮਿਤ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਹੁਮਿ ਤਾਈ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਜਬ ਕਿਸੀ
 ਕੀ ਮਿਤਾਈ ਕਉ ਤਿਆਗ ਦੇਵੈ। ਤਬ ਵੀ ਰੁਗਵਤ ਹੀ ਕੇ ਨੀਮਿਤ ਤਿਆਗੇ। ਇਸੀ ਪਰ
 ਏਕ ਵਾਰ ਤਾਹੋ। ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਜਾਤਾ ਥਾ। ਤਬ ਉਸ
 ਕਉ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਏਕ ਦੇਵਤਾ ਆਨਿ ਮਿਲਿਆ। ਅਰੁ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ। ਜੇ ਤੂੰ ਕਹਾ ਜਾ
 ਤਾਹੋ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਅਮ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਜਾਤਾਹੋ। ਬ
 ਹੁਨ ਦੇਵਤੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਤੇਰਾ ਕੁਛੁ ਅਰਥ ਹੋ। ਅਥਵਾ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਉਸਨੇ
 ਕਛੁ ਉਪਕਾਰ ਕੀਆ ਹੋ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰੁ ਗਵਤ ਹੀ ਕੇ ਨੀਮਿਤਿ
 ਉਸਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਇਛਾ ਰਾਖਤਾਹੋ। ਤਬ ਦੇਵਤੇ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਮੁਸ਼ਕਉ ਰੁਗਵਤ
 ਤਨੇ ਤੇਰੀ ਓਰ ਭੁਜਿਆ ਹੋ। ਸੋ ਤੁਸ਼ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਕਾ ਸਿਦੇ ਸਾਪਹੁਰਾ ਵਉ ਜੇ ਇਸ
 ਹੀ ਤੇਰੀ ਸਰਧਾ ਕਰਿ ਰੁਗਵਤ ਨੇ ਤੁਸ਼ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੀਆ ਹੋ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ
 ਨੇ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਜੇ ਧਰਮ ਕਾ ਫਿਰ ਚਿਹਨ ਇਹੀ ਹੋ। ਜੇ ਧਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਖ
 ਹੁਕਾ ਮਿਲਾ ਪੁਅਰੁ ਪਾਪੀ ਅਹੁ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਾ ਤਿਆਗੁ। ਸੋ ਉਤਮ ਚਿ
 ਹਨ ਧਰਮ ਕਾ ਇਹੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ ਥੀ। ਜੇ ਤੂੰ
 ਸਰਬ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕਾ ਤਿਆਗ ਨ ਕਰਹਿਗਾ। ਤਬ ਲਗਤ ਪਰਮ ਪਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਹੋ ਵਹਿਗਾ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਅਹੁ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਥਾ। ਜੇ
 ਸਿਗਤਿ ਕਿਸ ਕੀ ਕਰੀਐ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਿਸਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਤੁਮ
 ਕਉ ਰੁਗਵਤ ਕਾ ਭੁਜਨਾ ਇਕਾਵਿ ਜੁਹਵੈ। ਅਰੁ ਸਿਸਕਾਰ ਕਰਤ ਤੁਦੇਖ ਕਰਿ
 ਤੁਮ ਕਉ ਚੁਗੁ ਕਰਤ ਤੁਕੀ ਇਛਾ ਉਪਜੈ। ਤਬ ਉਸਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰਹੁ। ਅਰੁ
 ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਕਉ ਭੀ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ ਥੀ। ਜੇ ਤੂੰ ਨੇ ਇਕਾਂਤ ਕਿਸਨ ਮਿਤ
 ਪਕੜੀਐ। ਤਬ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਲਾ ਪੁਕਰ ਕੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀ
 ਤ ਵਿਖੇ ਪਦ ਲੁਹੇਤਾਹੋ। ਬਹੁਨ ਆਗਿਆ ਹੁਈ ਜੇ ਸੁਚੇਤ ਹੋਇ ਕਰ ਮੇਰੇ ਜੀ
 ਵਹੁ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਨਤ ਕਰਾ। ਅਰੁ ਉਤਮ ਮਾਨੁਖ ਹੁਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਾ। ਅਰੁ ਪਾਪੀ ਮਾਨੁ

੧੫

ਖਰੁ ਕੀ ਸੀ ਗਤਿ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੁ ਆਹੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਭੁ
ਗਵਿ ਤ ਕੇ ਪੀਤ ਮਨ ਬਾਪ ਸਾ ਵਿਖੇ ਮਿਲ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਤਬ ਜੇ ਸੇ ਸਰੁ ਦ
ਵਿਖੇ ਬਿਛੁਰੇ ਪਾਤ ਗਿਰੁ ਤੇ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਉਨੁ ਕੇ ਪਾਪ ਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਥ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਣਾ ਇਸ ਕਾ ਜੇ ਭੁਗਵਿ ਤ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤ ਮਿਤ੍ਰਾ ਈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ
॥ ਤੇ ਜੇ ਏਕੁ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰਾ ਈ ਕਿਸੀ ਸਿ ਜੇ ਗ ਕਰਿ ਜਬ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਭੁਗਵਿ ਤ ਕੇ ਨ
ਮਿਤ੍ਰ ਕਹੀ ਗੀ ਨਹੀ ਜਾਤੀ ॥ ਜੇ ਸੇ ਰਟ ਸਾਲਾ ਵਿਖੇ ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਕੀ ਨਿਕ
ਟਤਾ ਕਰਿ ਆਹੁ ਸੇ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਰੁ ਹੀ ਅਸਥੁ ਲਪੀਤ ਹੈ
ਅਥਵਾ ਜਿਸ ਕਾ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਹੋਵੇ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਕੀ ਬਾਣੀ ਮਧੁਰ ਹੋਵੇ ॥ ਅਥਵਾ
ਜਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਤੁਸਕ ਉਧਨੁ ਅਰੁ ਮਾਨਕਾ ਅਰਥ ਕਛੁ ਹੋਵੇ ॥ ਸੇ ਇਹ ਭੀ ਆਨ ਪ੍ਰੀਤ
ਕਹੀਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਭੁਗਵਿ ਤ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤ ਮਿਤ੍ਰਾ ਈ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੋ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰੀਤ ਵਿ
ਖੇ ਕੋ ਈ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਅਰੁ ਅਸਥੁ ਲਤਾ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵੇ ॥ ਅਰੁ ਕੇਵਲ ਧਰਮ ਹੀ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤ
ਹੋਵੇ ॥ ਸੇ ਇਹ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ॥ ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਇਹੋ ਹੈ ॥ ਜੇ ਵਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨ
ਕਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਓਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਸਾਂਤ ਕੀ ਹੋਵੇ ॥ ਜੇ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਪੜਨ ਹਾਰੇ ਕੀ
ਪ੍ਰੀਤ ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਸਾਥ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਓਹੁ ਪੜਨਾ ਪਰਮਾਰਥ ਕੇ ਮਾਰਗ ਨ
ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਇਹ ਭੁਗਵਿ ਤ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਓਹੁ ਸਪੜਨੇ ਵਿਖੇ ਧਨੁ
ਅਰੁ ਮਾਨਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਆਨ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਅੰਧੇ ਹੀ ਪੜਾਵ ਏਹ
ਰੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੜਨੇ ਹਾਰੇ ਸਾਥ ਜਬ ਨਿਹਕਾਮ ਹੋਵੇ ॥ ਅਰੁ ਭੁਗਵਿ ਤ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨ ਤਾਨ
ਮਿਤ੍ਰ ਉਸ ਕਉ ਪੜਾਵੇ ॥ ਤਬ ਇਹ ਭੀ ਭੁਗਵਿ ਤ ਹੀ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ
ਜਬ ਪੜਾਵ ਏਹਾਰੇ ਕਉ ਅਪੁਣੀ ਮਾਨਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਅਸੁਭ ਕਾਮ ਨ ਹੋ ਜਾ
ਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਕੋ ਈ ਦਾਨੁ ਦੇਣੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰੁਖੁ ਅਪੁਣੇ ਟਹਲੂ ਏਕ ਉਇਸ ਨਾਮਿ ਤ
ਪ੍ਰੀਤ ਮਰਾਖੇ ॥ ਜੇ ਇਹ ਟਹਲੂ ਆਭੁ ਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਰਥੀ ਅਹੁ ਕਉ ਦਾਨ ਪਹੁਚਾਵ
ਤਾ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਉਤਮ ਭੋਜਨ ਕਰਕੇ ਅਰੁ ਆਗਤ ਕਉ ਖਵਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਹ
ਭੀ ਧਰਮ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਦੂਸਰਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾ ਇਹੋ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਕੇ ਸਾਥ
ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਹੋਵੇ ਹੀ ਨਹੀ ॥ ਅਰੁ ਕੇਵਲ ਇਸ ਹੀ ਕੇ ਗੁਣ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ
ਉਸ ਕਉ ਭੁਗਵਿ ਤ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਣ ਕਰਿ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਤ੍ਰਾ ਈ ਕਰੇ ॥ ਸੇ ਇਹ ਉਤ
ਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ ॥ ਸੇ ਵਹੁ ਭੁਗਵਿ ਤ ਕਾ
ਜੀਵੇ ॥ ਅਰੁ ਜਦ ਪਿਉ ਸਵਿਖੇ ਕਛੁ ਗੁਣ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਭੀ ਨ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਭੀ ਉਸ

ਕਉ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਖਾ ਸੋਇ ਹੁ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਜੈ ਸੋ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ
 ਕੇ ਸਾਖਾ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੇ ਮੰਦਰ ਅਰੁ ਗਲੀ
 ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇ ਸਨ ਬੰਧੀ ਅਰੁ ਦਾਸ ਕਉ ਭੀ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ
 । ਤਤ ਪਰ ਜਾਇ ਹੁ ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਕੂਕਰ ਕਉ ਭੀ ਅਵਰ ਕੂਕਰ ਹੁਤੇ ਦਸੇਖ ਨਾਨਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਤਉ ਅਧਿਕ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਤੈ ਸੋ ਹੀ ਭੁਗਵੰਤ ਸਾਖਾ ਜਿਸ ਪੁ
 ਰਖ ਕਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸਰਬ ਜੀਵ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਲਾਗਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਗਿ
 ਆਸੀ ਜਨ ਹੁ ਸਾਥ ਤਉ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਉਸ ਕੀ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਪਦਾ
 ਰਥ ਹੁ ਕਉ ਭੀ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਸਭੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੇ ਰਚੇ ਹੁਏ ਹੋ
 । ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਬਸਿਤ ਰੁਤ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਕੇ ਆਗੇ ਕੋਈ ਨਉ
 ਤਨ ਛੁਲਾਅ ਨ ਰਾਖਤਾ ਥਾ। ਤਬ ਉਸ ਛੁਲਾ ਕਉ ਨੇਤ੍ਰ ਹੁ ਪਰਮ ਰਦਨ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਅਰੁ
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਜੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨੇ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਪਰੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ
 ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਦੇ ਕ੍ਰਪੀਤ ਲੋਕ ਅਥਵਾ ਪਰ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ
 ਹੁ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰੀ ਨਿਹ ਕਾਮ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਇਸ ਹੀ
 ਕਾਨਾਮੁ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਤਾ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਿਤੀ ਹੀ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ
 ਇਸ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁ ਬ੍ਰਿਥੁ ਸਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮ
 ਹੁ ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾਧਨੁ ਅਰੁ ਮਨ ਕੇ ਅਰਪਣੇ
 ਕਰ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਬਇਹੁ ਜੇ ਤਾ ਹੀ ਧਨ ਅਰੁ ਮਾਨ ਉਨ ਕੇ ਉਪਰ ਵਾਰਤਾ ਹੈ
 । ਤੇਤਾ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾ ਚਿਹਨ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਕ ਪੁਰਖ ਅੰਧੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਵਹੁ ਅਪ
 ਏ ਸਰਬ ਧਨ ਅਰੁ ਮਾਨ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਧਨ
 ਅਰੁ ਮਾਨ ਕਉ ਅਰਪਣ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਅਲਪ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ॥ ੩॥ ਅਬਿਪ੍ਰਗ
 ਵ ਕਰਣਾ ਇਸ ਕਾ ਜੇ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਕਿ ਸਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਰੁਧ ਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜ
 ਏ ਤ੍ਰਿਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਂਤ ਕੀ ਮਨੁਖ ਹੁ ਸਾਥ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤ ਪ੍ਰੀਤ ਵਨ ਕੀ ਮਿ
 ਤ੍ਰਾਈ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੈ ਸੋ ਹੀ ਰਾਜ ਸੀ ਅਰੁ ਤਾ ਮਾਂ ਸੀ ਜੀਵ ਹੁ ਸਾਥ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਜਗਿਆ
 ਸੀ ਜਨ ਹੁ ਕਾ ਵਿਰੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਭੁਗਵੰਤ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ
 ਸਿਗਤ ਕਰ ਕੇ ਇਹ ਭੀ ਅਚੇਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਦ ਪਾਵਿਰੁਧ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੁ ਨ ਹੀ
 । ਜੇ ਉਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਉ ਦੇਖੇ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਕਉ ਤਪਾਇ ਮਾਨੁ ਕਰੇ। ਪਰੁ ਤਉ
 ਭੀ ਮਨੁਖ ਹੁ ਕੀ ਸਿਗਤ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਸੁਕ ਚਰਹਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਹੀ ਕਾਨਾਮੁ

ਵਿਰੁਧ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਏਕ ਅਵਰ ਭੀ ਰੇਦ ਹੈ ਜੇ ਜਬ ਕੇ ਈ ਪੁਰਖ ਸਾਂਤ ਕੀ ਹੋਵੈ
 ਅਰੁ ਉਸ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਰਾਜ ਸੀ ਗੁਣ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤਉ ਚਾਹੀ ਅੰਜ ਉਸ
 ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾਥ ਸਾਤੁ ਕੀ ਗੁਣ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਮਿਤਾਈ ਗਏ ਅਰੁ ਰਜੇ ਗੁਣ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲ
 ਤਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ਏਕ ਹੀ ਮਾਨੁਖ ਸਾਥ ਮਿਤਾ
 ਈ ਅਰੁ ਵਿਰੁਧ ਏਕ ਠਹੇਰਤ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕੇ ਤੀਨ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਵਹੀ ਸੋ ਏਕ ਆਗਿ
 ਆਕਾਰੀ ਅਰੁ ਬੁਧਵਾਨ ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਉਸ ਕਾ ਮੂਰਖ ਅਰੁ ਆਗਿ ਆਤੇ ਵੇ
 ਮੁਖ ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਮੂਰਖ ਭੀ ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਆਗਿ ਆਕਾਰੀ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤਬ ਆਗਿ
 ਆਕਾਰੀ ਅਰੁ ਬੁਧਵਾਨ ਸਾਂਥ ਪਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ
 ਦੂਸਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੇ ਮੂਰਖ ਅਰੁ ਆਗਿ ਆਤੇ ਵੇ ਮੁਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਤ੍ਰਿਰਕਾ ਅਧਿ
 ਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੇ ਉਸ ਕਾ ਮੂਰਖ ਅਰੁ ਆਗਿ ਆਮਾਨ ਦੇਹਾ ਹੋਤਾ
 ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਸਾਥ ਆਗਿ ਆਮਾਨ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਪਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਮੂਰਖ
 ਤਾ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਉਸ ਕ ਉਤਾ ਕ੍ਰਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਰੁਗ ਵਿਤ ਕੀ ਆਗਿ ਆਤੇ
 ਵੇ ਮੁਖ ਹੋਵੈ ਸੋ ਤਿਸ ਬੇ ਮੁਖ ਤਾ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਣੇ ਜੇਗਾ ਹੈ ਅਰੁ
 ਜੇਤਾ ਕਛੁ ਰੁਗ ਵਿਤ ਕੀ ਆਗਿ ਆਵੇ ਖੇਸਾਵਾਨ ਹੋਵੈ ਤਿਤੀ ਹੀ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀ
 ਤ ਰਾਖੇ ਸੋ ਇਸ ਮਿਤਾਈ ਅਰੁ ਵਿਰੁਧ ਕਾ ਚਿਹਨੁ ਕਰਤ ਤਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ
 ਜਬ ਕਿਸੀ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਤੁਲਕ ਉਅ ਉਗੁਣੁ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਪੁਰਖ ਤੇ ਤੇਰਾ ਚਿਤੁ
 ਵਿਰਕਤ ਰਹਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਬ ਅਧਿਕ ਅਵਗੁਣੁ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਤੇ ਰਿਤ ਕੀ
 ਬ੍ਰਿਤਿ ਹੀ ਉਲਟਿ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਦੁਚਨ ਵਾਰਤਾ ਕੀ ਮਲਾ ਪੁਠੀ ਬੋਰਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਬਹੁ
 ਜਨ ਬਲਿ ਪਟਤਾ ਕਰਿ ਕੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਵਾ ਕਉ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਚੀਰੇ
 ਇਕ ਰਵਿਰ ਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰੁ ਦੁਚਨਾ ਅਰੁ ਕਰਤ ਤੁਕਾ ਸਨ ਬੀ
 ਧੁਕਛੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਭੋਗੀ ਮਾਨੁਖ ਤੇਤਾ ਮਸੀ ਕੀ ਗਤਿ ਮਹਾ ਨੀਚ ਹੈ ਤਾ
 ਤੇਤਾ ਮਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਣੀ ਅਜੇਗਾ ਹੈ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਦੁਹਸਰ ਬਜੀ ਦੁਹਕਾ
 ਘਾਤੁ ਚਿਤ ਵੇਦੇ ਹਾਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੁ ਜਬ ਕੇ ਉਮਾਨ ਸੀਤਾ ਮਸੀ ਪੁਰਖ ਮੇਸਾ ਹੋਵੈ
 ਜੇ ਕੇਵਲ ਤੁਲਕ ਹੀ ਕਉ ਦੁਖਾਵੇ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਉਪਰਦਇ ਆਕਰਣੀ ਪਰਵਾਣੁ
 ਹੈ ਪਰੁ ਇਹੁ ਜੇਤਾ ਮਸੀ ਮਾਨੁਖ ਸਾਥ ਵਿਰੁਧ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ
 ਵਿਖੇ ਭੀ ਜਗਿ ਆਸੀ ਜਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੁਈ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਤਉ ਮੇਸੇ
 ਹੁਏ ਹੈ ਜੇ ਉਨ ਹੁਨੇ ਵੀਚਰੁ ਅਰੁ ਧਰਮ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਵਾ ਨ ਮਿਤ ਪਾਪੀ ਜੀ ਦੁਹਕ ਉਤ੍ਰੁ

ਏਨਾਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਅੰਸੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਜੇਉ ਨਹੁ ਨੇਸਰ ਬਜੀ ਵਹੁ ਕੇਉ ਪਰਵਾਇ ਆਕੀ
 ਵਿਸਟਿਗਾਖੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜਗਤਾ ਸਿਉ ਸਨ ਬੰਧੀ ਉਨਹੁ ਨੇਤੋ ਤ੍ਰਿ ਆਹੈ ਪਰਵਿਸ
 ਕਾਤਾਤ ਪਰਜਾਇ ਹੁੰਦੇ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮਨ ਸਾਸੁ ਧੁੰਦੇ ਅਰੁ ਆਪੁ ਟੀਵਾ ਸਨਾਕੇ
 ਤੇਰਹੁ ਤਹੈ ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਸਰਹੀ ਕਰਤ ਤਸੁ ਭੁਨੀ ਕਹੇਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਅੰਸੇ
 ਜਾਣਿ ਆਹੈ ਸਿਸਰ ਬਜੀ ਵਹੁ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਭੁਗਵੰਤ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪ ਕਾ ਜੀਵਾਇ ਹੁ
 ਸਭੀ ਪਰਾਧੀਨ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇਜੇ ਪੁਰਖ ਸਰਨਹੁ ਕੇਉ ਪਰਿਵਾਇ ਆਕੀ ਤ੍ਰਿ
 ਸਟਿ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਭੀ ਉਤਮ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਅਰੁ ਪਾਪੀ ਜੀਵਹੁ ਕਉ ਪਾ
 ਪਤੇ ਵੇਦ ਰਜਤ ਕਰਣਾਹੀ ਭੁਲਾਹੈ ਪਰ ਕੇਤੇ ਮਾਨੁਖ ਅੰਸੇ ਭੀ ਪੁਰਖ ਹੋਤੇ ਹੈ
 ਜੇਵਹੁ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੁਕਾਤਿ ਆਗਨ ਹੀ ਕਰਸਕਤੇ ਅਰੁ ਪਾਪੀ ਜੀਵਹੁ ਕੀ ਸਿ
 ਗਤਿ ਕਾ ਅਵਗੁਣ ਭੀ ਨਹੀ ਪਛਾਣਤੇ ਅਰੁ ਮੁਖਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੇ
 ਹਮ ਕਿਸੀ ਕਉ ਬੁਰਾਨ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਕਹੇਤੇ ਜੇ ਸਰਬ ਜੀਵਹੁ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਭੁਗਵੰਤ
 ਹੈ ਅਰੁ ਰਿਦੇ ਕਰਗਾਗੁ ਵੇਖ ਕਰ ਪੜ੍ਹੇ ਜਲਤੇ ਹੈ ਜੇ ਨਬਲ ਗਰੁਗਵੰਤ
 ਕੀ ਏਕਤਾ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਕਾ ਚਿਹਨ ਪ੍ਰਗਟਨਹੈ ਵੈ ਤਬ ਲਗੁ ਅੰਸਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕ
 ਰਣਾਵਿ ਅਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਏਕਤਾ ਕਾ ਚਿਹਨ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਨਬਕੇਈ ਇਸ ਕਾ
 ਧਨੁ ਹਿਰਲੇ ਜਾਵੈ ਅਥਵਾ ਦੁਰੁ ਬਚਨ ਬੋਲੈ ਅਥਵਾ ਕਛੁ ਰੰਦੇ ਵੈ ਤ
 ਭੀ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨੁ ਨਹੈ ਵੈ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇਉ ਪਰਿਵਾਇ ਆਹੀ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖਤਾ
 ਹੋਹੈ ਤਬ ਜਾਣੀ ਅੰਸੇ ਇਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵੇਖੇ ਏਕਤਾ ਤ੍ਰਿਜਹੂ ਈ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਏਕ
 ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਮਨ ਮੁਖ ਹੁਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਦੰਤ ਤੇਰੇ ਬੋ ਅਰੁ ਰੁਪ ਰਚ ਲਤੁ ਭਇ
 ਆ ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਇਹ ਲੋਕ ਮੁਸਕਉ ਜਾਣ
 ਤੇ ਨਹੀ ਤਾਤੇ ਤੁਹੀ ਇਨ ਕੇਉ ਪਰਿਵਾਇ ਆਕਰਾ ਪਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖ ਆਪੁ ਟੇ ਪ੍ਰੇਜ
 ਨ ਕਰ ਕੈਰਾਗਾ ਦੋਖ ਵਿਖੇ ਤ੍ਰਿਜਹੂ ਵੈ ਧਰਮ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ ਕੰਨ ਮਿਤਿ ਮੋਨ ਕ
 ਰਹੈ ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੇ ਪਾਪੀ ਅਹੁ ਕਉ ਪਾਪ ਤੇ ਨਵਰਜੈ ਅਰੁ ਉਨਹੁ ਤੇ ਅ
 ਪੁਣਾ ਸਨ ਬੰਧੀ ਨਤੇ ਹੈ ਤਬ ਇਹ ਭੀ ਬਡੀ ਮੁਰਖਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਨਬਲ ਗ
 ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵੇਖੇ ਏਕਤਾ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਤ੍ਰਿਜਹੂ ਨਹੈ ਵੈ ਅਰੁ ਕੁਸਿ
 ਗੀ ਪੁਰਖ ਹੁਕਉ ਬੁਰਾਜਾਣ ਕਾਰਿ ਅਪੁ ਉਨ ਕੀ ਮਿਤਾਈ ਕਾਤਿ ਆਗਨ ਕ
 ਹੈ ਤਬ ਜਾਣੀ ਅੰਸੇ ਇਸ ਕਾ ਧਰਮ ਹੀ ਦਿਖੁ ਨਹੀ ਜੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕਾ
 ਕੇਈ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਕੇਈ ਪੁਰਖ ਉਸ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਦੁਰਬਚਨ ਕਹੈ ਅ

ਹੁਵੁਉਸਕਉਤਾਨਨਕਰੈ। ਤਬਜਾਣੀਐਜੇਉਸਪੁਰਖਕੇਸਾਥਇਸਕੀਮਿਤਾ
 ਈਹੀਨਹੀ। ਅਰੁਪਾਪੀਮਾਨੁਖਜੇਕਰੈ। ਸੇਤਿਨਹੁਵਿਖੇਭੀਭਿਨਰੇਦੁਹਤੈ॥
 ਅਰੁਉਨਕੇਉਪਾਰਿਡਿਕਰਣਭੀਅਧਿਕਾਰਪ੍ਰਤਿਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਸੇਪ੍ਰਥਮੇਤੇਏ
 ਕੇਐਸੇਮਾਨੁਖਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਵੁਭਗਵਤਕਉਨਹੀਮਨਤੇ। ਅਰੁਪ੍ਰਥੇਕਪਰਭੀਪ੍ਰ
 ਤੀਤਨਹੀਕਰਤੇ। ਅਰੁਸਰਬਦਾਤਮੇਗੁਣਵਿਖੇਇਸਥਿਤਹੈ। ਸੇਐਸੇਮਾਨੁ
 ਖਹੁਸਾਬਜਗਿਆਸੀਜਨਕਉਮਿਲਾਪਕਦਾਰਿਤਨਹੀਚਾਹੀਤਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਬ
 ਰੇਈਸਰਹੁਅਰੁਅਵਤਾਰਹੁਕੇਸਸਤੁਕਰਕੈਭੀਭਿਨਕਾਪ੍ਰਹਾਰਕੀਆਹੈ। ਤਤੇ
 ਉਨਕੇਸਾਥਕਿਚਤਵਿਵਹਾਰਾਖਣਭੀਅਜੇਗਾਹੈ। ਬਹੁਜੇਪੁਰਖਲੋਕਹੁ
 ਕਉਸਤਿਕਰਮਹੁਤੇਭ੍ਰਿਸਟਕਰੈ। ਅਰੁਮਨਮਤਕਰਕੈਨਾਸਤਬਾਦੀਅਹੁਕਾਝਿ
 ਕਰਾਵੈ। ਸੇਐਸੇਮਾਨੁਖਸਾਥਸਨਬਿਪਰਾਖਣਾਭੁਲਾਨਹੀ। ਉਸਕਾਨਿਰਾਦਰਕ
 ਰਣਹੀਵਸੇਖਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਨਿਰਾਦਰਕਉਦੇਖਕਾਰਿਲੋਕਹੁਕੀਪ੍ਰਤੀਤਉਨਤੇਦੂ
 ਰਹੋਵੈ। ਬਹੁਜੇਪੁਰਖੁਅਵਰਲੋਕਹੁਕਉਭ੍ਰਿਸਟਨਕਰੈ। ਅਰੁਆਪਹੀਸਤਿ
 ਕਰਮਹੁਤੇਹੀਣਹੋਵੈ। ਤਬਪ੍ਰਗਟਹੀਨਿਰਾਦਰਉਸਕਾਕਰਣਾਭੁਲਾਨਹੀ। ਅ
 ਰੁਮਿਤਾਈਕਰਣੀਭੀਅਜੇਗਾਹੈ। ਬਹੁਜੇਪੁਰਖਨਿਦਾਅਰੁਭੂਭੂ। ਅਰੁਕਪਟ
 ਅਰੁਦਰਬਚਨ। ਅਰੁਅਨੀਤਕਰਕੈਲੋਕਉਕਉਦੁਖਾਵਤਾਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੇ
 ਸਾਥਕਰੋਰਤਾ। ਅਰੁਵਿਰਕਤਤਾਕਰਣੀਹੀਭੁਲੀਹੈ। ਅਰੁਉਸਕੇਸਾਥਪ੍ਰੀਤ
 ਕਰਣੀਅਜੇਗਾਹੈ। ਬਹੁਜੇਮਾਨੁਖਭੋਗੀਹੋਵੈ। ਅਥਵਾਮਦਪਾਨਕਰਣੇ
 ਹਾਰਾਹੋਵੈ। ਪਰੁਅਉਰਕਿਸੀਕਉਦੁਖਾਵੈਨਹੀ। ਤਬਉਸਕਉਉਪਦੇਸੁਕਰ
 ਣਾਵਸੇਖਹੈ। ਪਰੁਜਬਕਛੁਸਰਪਾਵਾਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਜਬਉਸਵਿਖੇਕਛੁਸਰਪਾਨ
 ਦੇਖੀਏਤਬਲਜਾਕਰਕੈਉਸਕੀਕ੍ਰਿਆਤੇਨੇਤ੍ਰਮੁੰਦਣੇਭੁਲੇਹੈ॥੧॥ * *
 । ਅਰੁਦੂਸਰੇਸਰਗਾਵਿਖੇਸਿਗਤਾਅਰੁਅਧਿਕਾਰਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ॥ । ਤਤੇ
 ਜਾਣੁਤ੍ਰਿਜੇਸਭਹੀਮਾਨੁਖਮਿਤਾਈਕਰਣੇਕੇਅਧਿਕਾਰੀਨਹੀ। ਇਸੀਕਾਰਣਤੇ
 ਜਗਿਆਸੀਜਨਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਜਿਸਪੁਰਖਵਿਖੇਤੀਨਲੱਛਣਪਾਏਜਾ
 ਵਹਿ। ਤਬਉਸਕੇਸਾਥਮਿਤਾਈਕਰਣੀਵਸੇਖਹੈ। ਸੇਪ੍ਰਥਮਲੱਛਣਇਹੁ
 ਹੈ। ਜੇਬੁਧਵਾਂਨਪੁਰਖਸਾਥਮਿਤਾਈਕਰੀਐ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਪੁਰਖਕੀਸਿਗਤਿ
 ਨਿਹਛਲਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਉਸਕੀਮਿਤਾਈਕਾਭੀਨਿਰਬਾਹੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁ
 ਪੁਰਖਮਾਨੁਖਜਬਤੇਰੇਸਾਥਉਪਕਰਕੀਆਚਾਹਤਾਹੈ। ਤਬਭੀਪੁਰਖਤਾਕ

ਰਕੈ ਅੰਸਾ ਕਰਤ ਤਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਕਉ ਬਿਗਾਧੁ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਇਹੁ ਇਹੁ ਭੀ
 ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਇਸ ਕਾਰਜ ਕਉ ਬਿਗਾਧੁ ਆਪੈ। ਤਾ ਤੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਿਗਤ ਤੇ
 ਹੋਣਾ ਹੀ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਨਿਕਟਤਾ ਹੈ। ਮੂਰਖ ਕਾ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਪਾਪ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ।
 ਪਰ ਮੂਰਖ ਤਿਸ ਕਉ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਾਰਜ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਨ ਜਾਣੇ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਉ
 ਸਕਉ ਸਮਝਾਇ ਕਰਿ ਕਹੀਐ। ਤਉ ਭੀ ਸਮਝਿ ਨਾ ਸਕੈ। ਬਹੁੜ ਦੂਸਰਾ ਲੱਛਣ
 ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਮਲ ਹੋਵੈ। ਤਿਸ ਹੀ ਕੇ ਸਾਥੀ ਮਿਤ੍ਰਾ ਈ ਕਰਣੀ ਵਸੇ
 ਪਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਰੋਹ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਕੇ ਰੋਤਾ ਕਰ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰਾ ਈ ਕਉ
 ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਰੋਹ ਹੋਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਰੀਤ ਕਉ ਬਿਗਾਧਿ ਦੇਤਾ ਹੈ।
 ਬਹੁੜ ਤੀਸਰਾ ਲੱਛਣ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕਾ ਬਿੱਤਿ ਸੰਤਿ ਕਰਮ ਹੁਵੇ ਖੋਹੇਵੈ ਝਿੜਾ।
 ਤਬ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਿਤ੍ਰਾ ਈ ਕਾਵਹੀ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਾਪ ਕਰਮੀ ਮਨੁ ਖਕੇ ਰਿਦੇ
 ਵੇਖੇ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਭੋਕਣੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਭੋਤੇ ਰਹਤ ਹੋਵੈ ਸੇ
 ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਤਕਰਣੀ ਮਹਾ ਅਜੋਗ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਰ ਜਨੇ ਭੀ
 ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਤੇ ਅਚੇਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪਣੀ ਵਾਸਨਾ ਵਿਖੇ ਦਰਤ ਤੇ
 ਸੇ ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਕੋ ਈ ਨਾ ਸਤ ਬਾਦੀ ਹੋਵੈ। ਸੇ
 ਤਿਸ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਾ ਤਿਅਗੁ ਕਰਣਾ ਹੀ ਵਸੇ ਖੁਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਸ ਕੀ ਵਰਤਣ ਕਾ
 ਪਵੇ ਸਇਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਭੀ ਝਿੜੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਹੁ ਭੀ ਅਪਕਰਮੀ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ਅਰੁ ਇਹੁ ਭੀ ਨਾ ਸਤ ਬਾਦੀ ਅਹੁ ਕਾ ਲੱਛਣ ਹੈ। ਜੇ ਦੁਹ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈ।
 ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਧਰਮ ਕਉ ਪਦੇ ਸੁਕਰਣਾ ਪਰਵਾ ਨਹੀ। ਪਾਪ ਹੁ ਅਰੁ ਭੋਗ ਹੁਤੇ
 ਭੀ ਕਿਸੀ ਕਉ ਦੁਰਜਣ ਜਗੁ ਨਹੀ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਲੋਕ ਹੁ ਸਾਥ ਹਮ ਕਉ ਕਿਐ ਪ੍ਰੇਜਨ
 ਹੈ। ਸੇ ਇਹ ਦੁਚਨ ਭੀ ਮਿਦ ਭਾਗ ਹੁ ਅਰੁ ਦੁਖ ਹੁ ਕਾ ਬੀਜੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਨ ਮਤੀ ਅ
 ਹੁ ਕਾ ਚਿਹਨੁ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਾ ਤਿਅਗੁ ਕਰਣਾ ਹੀ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਇਸ
 ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਇਹ ਦੁਚਨ ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਾ ਹਿਤ ਕਾਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਹੀ ਨਿਸਰ
 ਝਿੜੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਚਿਹਨ ਹੋਇ ਕਰਿ ਅਪਕਰਮ ਕਰਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ।
 ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਂਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਾਨੁਖ ਹੁ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਨ ਕਰੀ
 ਐ। ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਉ ਸੂਰਮਾ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਬੁਗੀ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸੂਰਮਾ ਹੋਵੇ ਹਰ
 ਪੁਰਖੁ ਕਪਟ ਕਰ ਕੇ ਸਰਬ ਦਾ ਹੀ ਛਲ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਮੂਰਖ ਜੇ ਮੂਰਖ
 ਤਾ ਕਰ ਕੇ ਤੇਰੇ ਲਾਭ ਕਉ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਾਨਤਾ ਹੀ ਨਹੀ। ਬਹੁੜ ਤੀ

ਸਰ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਣਮਾਨੁ ਖਹੈ ਸੇਵੁ ਹੁੰਤੈ ਤੇਰੇ ਸੁਰ ਅਵਸਰ ਕਉ ਦਿਅਰਥ ਕਰਤੁ ਰਤੈ
 ਅਰੁ ਚਉਥ ਪੁਰਖ ਵਹੈ ਜੇ ਪੁਰਖ ਰਬ ਤੇ ਹੀ ਨਹੈ ਵੈ ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾਹੈ
 ਸੇਵੁ ਹੁੰਤੈ ਤੇਰੇ ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕਾ ਨਿਰਬਾਹਨ ਹੀ ਕਰਸਕਤਾ ਬਹੁ ਪਾਂਚਵਾ ਪੁਰਖੁ ਜੇ
 ਲਿਪਟੈ ਸੇਵੁ ਹੁੰਤੈ ਗੰਮਿ ਤਾਈ ਕਉ ਏਕ ਗ੍ਰਾਸ ਤੇ ਅਲਪ ਬੇਰ ਠਾਇ ਹੁੰਤੈ ਜੇ
 ਲੋਕੁ ਕਰਕੈ ਗ੍ਰਾਸ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਰੁ ਕਰਤੈ ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਗੰਮਿ ਤਾਈ ਕਉ ਤਿਆਗ ਦੇ
 ਤਾਹੈ ਤਾਤੇ ਮਿਤਾਈ ਕਉ ਗ੍ਰਾਸ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੀ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਕਿਅ ਜਾਨਨ ਹੀ ਸਕਤਾ
 ਬਹੁ ਏਕ ਅਵਸਰ ਸਿਤ ਜਨਨੇ ਹੀ ਕਹਾਹੈ ਜੇ ਕਰੈ ਰਮਾਨੁਖ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਤੇ ਰੋਗੀ ਪੁ
 ਰਖ ਕੇ ਮਲ ਚਿਤ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਵਿਖੇ ਵਿਸੇਖ ਜਾਨਤੈ ਪਰੁ ਅੰਸੇ ਜਾਣਤੈ ਜੇ ਸਰਬ
 ਮਾਨੁਖ ਹੁਵਿਖੇ ਸੁਰਗੁਣ ਦੁਰਲਭ ਪਾਏ ਜਾਤੈ ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਿਗਤ ਕਰਣੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ
 ਨ ਕਉ ਸੁਰਗੁਣ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੈ ਵੈ ਤਬ ਕੇ ਮਲ ਮਾਨੁਖ ਅਰੁ ਪੀਰ ਜਵਾਂ ਨਦ ਕੀ ਸਿਗਤਿ
 ਕਰਿਅ ਅਰੁ ਜਬ ਕਛੁ ਮਾਇਆ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੈ ਵੈ ਤਬ ਉਦਾਰ ਪੁਰਖ ਕੇ ਨਿਕਟ ਜਾਹੁ
 ਅੰਸੇ ਹੀ ਸਰੁ ਮਾਨੁਖ ਦੁਕਾ ਸੁਰਾਵਾ ਅਰੁ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਸੁਰਾਵੈ ਸੇਵੇ ਕੁ ਪੁਰਖ ਕੀ
 ਸਿਗਤਿ ਅਹਾਰ ਕੀ ਨਿਆਈਹੈ ਅਰਬੁ ਇਹੁ ਜੇ ਉਨ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਸਰਬ ਦਾ ਚਾਹੀ
 ਤਾਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਪੁਰਖ ਦੁਕੀ ਸਿਗਤਿ ਅਉਖਧ ਕੀ ਨਿਆਈਹੈ ਅਰਬੁ ਇਹੁ ਜੇ
 ਉਨ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਕਿਸੀ ਅਵਸਰ ਵਿਖੇ ਚਾਹੀ ਤਾਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਪੁਰਖ ਦੁਕੀ ਸਿਗ
 ਤਿ ਰੋਗ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਰਬੁ ਇਹੁ ਜੇ ਕਿਸੀ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਉਨ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਨਹੀ ਚਾਹੀ
 ਤਾ ਅਰੁ ਜਬ ਅਕਸਮ ਤਉਨ ਕਾ ਸਿਜੇ ਗੁਰੀ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤਉ ਭੀ ਪੀਰ ਜ ਅਰੁ ਪੁਰਖ
 ਰਬੁ ਤਬ ਕਰਕੈ ਉਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੁਆ ਚਾਹੀ ਤਾਹੈ ਪਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਉਸ ਹੀ ਕੀ ਸਿਗਤ
 ਕਰਣੀ ਜੇਗੁਹੈ ਜੇ ਜਿਸ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਵਿਖੇ ਪਰਸਪਰ ਸੁਰਗੁਣ ਦੁਕਾ ਲਾਭੁ ਹੋਵੈ
 ॥੩॥ ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣੀ ਜੁਗਤਿ ਮਿਤਾਈ ਕੇ ਸਨ ਬਿਧ ਕੀ ॥
 ਤਾਤੇ ਜਾਣਤੈ ਜੇ ਮਿਤਾਈ ਅਰੁ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਜਨਾਤੈ ਸੇ ਸਨ ਬਿਧ ਕੀ ਨਿਆਈਹੈ
 ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਇਸ ਸਨ ਬਿਧ ਕੀ ਅਭੀ ਜੁਗਤਾ ਚਾਹੀ ਤੀ ਅਹੈ ਇਸੀ ਪਰ
 ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਹੀ ਕਹਾਹੈ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਦੁਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਖ ਦਾ
 ਇਕ ਹੋਤਾਹੈ ਜੇ ਸੇਵੇ ਨੇ ਹਾਥ ਪਰਸਪਰ ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਮਲ ਚਿਤਾਰਤਾਹੈ ਤ
 ਤਉਨ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰਣੀ ਜੁਗਤਿ ਪੁਰਬ ਕਵਿਸੇਖ ਹੋਤੀਹੈ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਜੁਗਤਿ
 ਇਹੁਹੈ ਜੇ ਅਪਨੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਅਰੁ ਮਿਤ ਕਉ ਅਧਿਕ ਦੇਵੈ ਅਰੁ
 ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਇਸ ਕੋ ਭੀ ਚਾਹੀ ਤਾਹੈ ਤਬ ਅਪੁਣੀ ਅਭੁਲਾ ਖਾਕਾ ਤਿਆਗ ਕ

ਰਕੇਉ ਸਕੇਕ ਰਜ ਕਉ ਪੁਰ ਵਕਰੇ। ਬਹੁ ਆਪੁ ਏ ਪਨੁ ਅਰੁ ਸਮਿ ਰੀ ਕਉ ਮਿਤ੍ਰ ਸਿ
 ਉ ਭਿੰਨ ਨ ਜਾਣੇ। ਤੁਥੇ ਕਹੇ ਬਿਨ ਹੀ ਉ ਸਕੇਕ ਰਜ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਜਬ
 ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਇਸ ਤੇ ਕਛੁ ਮਾਗਣਾ ਪੜੈ। ਅਰੁ ਇਹ ਆਪ ਕਰ ਕੇ ਉ ਸਕੀ ਸੁਰਤ ਨ ਲੇ
 ਵੇ। ਤੁਥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮੰਦ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਬਇਸ ਕਾਰਿ ਦਾ ਉ ਸਕੀ ਸੁ
 ਰਤ ਅਰੁ ਖਿਚ ਤੇ ਅਚੇਤ ਹੂ ਆਹੈ। ਤੁਥ ਇਹ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ
 ਪਰ ਏ ਕਵ ਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਦੇਇ ਆਪ ਸਵਿਖੇ ਮਿਤ੍ਰ ਬੇ। ਤੁਥ ਏ ਕਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ
 ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਚਾਰ ਸ੍ਰਹਿ ਸ੍ਰੁਪਈ ਆਚਾ ਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਦੂਸਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਸਹਿ
 ਸ੍ਰੁਪਈ ਜਾਲੇ ਵਹਾ। ਤੁਥ ਉਸੀ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਸਕਉ ਲਾਜ ਨ ਹੀ ਆਵਤੀ।
 ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਈਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕਉ ਮੁਸ਼ਤ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਜਾ
 ਨਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਏ ਕਾ ਅਵਰ ਵਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਨਗਰ ਵਿਖੇ ਕੇਤੇ ਕੁ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਰ
 ਹਤੇ ਬੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਦੁਸਟ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕਉ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਜੇ ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੁ
 ਕੀ ਮਿਜਾ ਦਾ ਤੇ ਉਲਿਪਤ ਵਰਤਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਲੋਕ ਹੁਕਉ ਭ੍ਰਿਸਟ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੁਥ ਰਾ
 ਜਾਨੇ ਉਨ ਕਉ ਪਕੜ ਕਰ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕਰੀ। ਬਹੁ ਮਾਰਨੇ ਲਾਗੇ।
 ਤੁਥ ਏ ਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਸਭ ਨਹੁ ਤੇ ਆਗੇ ਗਇਆ ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਮੁਸਕਉ ਮਾਰਹਾ। ਤੁ
 ਬਰਾਜਾਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਹੀ ਆਗੇ ਕਹੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਬਹੁ ਉਸ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਨੇ
 ਕਹਾ ਜੇ ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਜੇ ਕੋਈ ਖਿਣ ਆਪੁ ਏ ਆਪਣੀ ਆਰਬ ਲਾਇ ਨ ਪਰਵ
 ਰੇ। ਤੁਥ ਰਾਜਾਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਮੇ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰੁ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੈ। ਤਿਨ ਕ
 ਉ ਮਾਰਨਾ ਪਰਵਾਨ ਨ ਹੀ। ਤਤੇ ਸਭ ਨਹੁ ਕਉ ਤਿਆਗੁ ਦੀਆ। ਬਹੁ ਇਕਾ ਅਵਰ
 ਵਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਏ ਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਆਪੁ ਏ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਗਿਹ ਵਿਖੇ ਗਇਆ ਬਾ। ਤੁਥ ਉਸ ਕ
 ਮਿਤ੍ਰ ਆਪੁ ਏ ਗਿਹ ਵਿਖੇ ਨ ਬਾ। ਬਹੁ ਉਸ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਨੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕੀ ਦਾਸੀ ਕਉ ਬੁਲਾਇ
 ਕਰਿ ਧਨ ਕਾ ਸਿਦੁ ਕਮੰਗਾਇ ਲੀਆ। ਅਰੁ ਆਪੁ ਹੀ ਖੇਲ ਕਰਿ ਜੇ ਕੁਛ ਰਹੀ ਤਾ ਬ
 ਸੇ ਲੇ ਆਇਆ। ਤੁਥ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੂਆ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋ ਕ
 ਹ ਅਰੁ ਆਪਣੀ ਦਾਸੀ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਕਰ ਦੀਆ। ਬਹੁ ਏ ਕਾ ਅਵਰ ਵਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਏ
 ਕ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਪਾਸ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਆਇ ਕੇ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਮਿਤ੍ਰ ਈ
 ਕੀ ਆਚਾ ਹਤਾ ਹੈ। ਤੁਥ ਉਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੂੰ ਮਿਤ੍ਰ ਈ ਕੀ ਨੁਗਤਿ ਕਉ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਤੁਥ
 ਉਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਨ ਹੀ ਜਾਨਤਾ। ਬਹੁ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਬ ਧਨ ਅਰੁ ਸਰ
 ਬ ਸਮਿ ਰੀ ਕਉ ਮੁਸ਼ਤ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਰਾਖਹਿ। ਤੁਥ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਰੁਗਤਿ ਪੁਰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁ

ਉਸਪੁਰਖਨੇਕਹਾਜੇਮੁਸ਼ਕਉਇਹਅਵਸਥਾਤਉਮੁਸ਼ਕਉਪਾਪਤਿਨਹੀਹੁਈ।
 ਤਬਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਜੇਤੂੰਪ੍ਰੀਤਕਾਅਧਕਾਰੀਨਹੀ।ਤਾਤੇਅਪੁਣੇਗ੍ਰਿਹਵਿਖੇਜਾਇ।
 ਬਹੁਨੁਏਕਅਵਰਗ੍ਰਿਸਿਰੀਉਸਕੇਸਾਥਥਾ।ਤਬਮਹਾਪੁਰਖੁਨੇਵੇਦਾਤਨਉਹਤੋਲੀਏ।
 ਬਹੁਨੁਸੀਧਾਅਰੁਕੇਮਲਦਾਤਨਸਿਰੀਕਉਦੀਆ।ਅਰੁਕੇਰਦਾਤਨਅਪਲੀਆ।
 ਤਬਉਸਸਿਰੀਨੇਕਹਾਜੇਜੀਅਤਮਹੁਨੇਸੀਧਾਦਾਤਨਕਿਉਨਲੀਆ।ਬਹੁਨੁਮਹਾ
 ਪੁਰਖੁਕਰਤਿਰੁਇਆ।ਜੇਜਬਏਕਪਿਣਭੀਕਿਸੀਕੀਸਿਗਤਿਕਰਤਾਹੈ।ਤਬਭੀ
 ਉਸਕੀਮਿਤ੍ਰਾਈਕਾਨਿਰਬਾਹਕਰਣਾਪਰਵਾਣੈ।ਅਰੁਮਿਤ੍ਰਾਈਕਾਨਿਰਬਾਹੁਕ
 ਰਣਾਇਹੁਹੈਜੇਅਪੁਣੇਆਪਤਿਮਿਤ੍ਰਕਉਅਧਿਕਸੁਖਵੀਜੀਏ।ਬਹੁਨੁਫਿਦੂਸਹੀ
 ਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ।ਜੇਮਿਤ੍ਰਾਕੇਸਰਬਕਾਰਜਹੁਵਿਖੇਸਹਾਇਤਾਕਰੈ।ਅਰੁਮਿਤ੍ਰਾਕੇਕ
 ਰੇਬਿਨਾਹੀਉਸਕੇਕਾਰਜਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੋਵੈ।ਅਰੁਚਿਤਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਸਹਿਤ
 ਨਿਰਬਾਹੁਕਰੈ।ਤਾਤੇਜੇਆਗੇਪ੍ਰੀਤਦਾਨਹੁਏਹੈ।ਸੇਅਪੁਣੇਮਿਤ੍ਰਕਾਕਾਰਜੁਸਨ
 ਬੀਧੀਅਹੁਤੋਭੀਅਧਿਕਜਾਨਤੇਥੇ।ਇਸਿਪਰਵੇਕਸਿਤਜਨਨੇਭੀਕਹਾਹੈ।ਜੇਭੁ
 ਗਵਿਤਮਾਰਗਕੇਮਿਤ੍ਰਮੁਸ਼ਕਉਇਸਤ੍ਰੀਅਰੁਪ੍ਰਤ੍ਰਾਵਿਕਹੁਤੇਭੀਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਮ
 ਹੈ।ਕਾਹੇਤੇਜੇਵਹੁਪਰਮਕੀਫਿਜ਼ਤਾਵਿਖੇਸੁਚੇਤਕਰਤੇਹੈ।ਬਹੁਨੁਏਕਅਵਰਸਿਤਜਨ
 ਨੇਭੀਕਹਾਹੈ।ਜੇਜਬਮੇਰੇਸਾਥਮੇਰੇਸਤ੍ਰਕਉਕਛੁਪਰੇਜਨਹੋਤਾਹੈ।ਤਉਭੀਮੇਉਸਕੇਅਰਥ
 ਕਉਸੀਘ੍ਰਿਸਿਪੂਰਨਕੀਅਚਾਹਤਾਹੈ।ਤਬਮੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਕੇਅਰਥਵਿਖੇਕਉਕਰਸਾ
 ਵਧਾਨਹੋਵਉ।ਬਹੁਨੁਤੀਸਹੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ।ਜੇਰਸਨਕਰਕੇਮਿਤ੍ਰਾਈਕਾਗੁਣਹੀਵ
 ਰਨਨਕਰੈ।ਅਰੁਅਵਗੁਣਕਉਪ੍ਰਸਿਧਨਕਰੈ।ਅਰੁਜਬਕੇਈਇਸਕੇਮਿਤ੍ਰਕੀ
 ਨਿਦਾਕਰੈ।ਤਬਉਸਕਉਭੀਵਰਜੇ।ਅਰੁਐਸੇਜਾਣੈਜੇਤੋਰਾਮਿਤ੍ਰਅਬਭੀਮੇਰੇਨਿ
 ਕਟਿਹੈ।ਤਾਤੇਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਮਿਤ੍ਰਕੇਸਨਮੁਖਵਚਨਕਰਤਾਹੈ।ਤੇਸੇਹੀਪੈਛੋਮਿਤ੍ਰਕੀਭੁ
 ਲਾਈਚਿਤਵੈ।ਬਹੁਨੁਮਿਤ੍ਰਕਾਵਚਨਸੁਣਕਰਖੰਡਤਨਾਕਰੈ।ਅਰੁਉਸਕੀਗੁਹਜਵਾ
 ਰਤਾਕਉਪ੍ਰਗਟਨਕਰੈ।ਅਰੁਜਬਵਹੁਮਿਤ੍ਰਇਸਕੇਕਾਰਜਵਿਖੇਕਛੁਅਵਗਿਆ
 ਕਰੈ।ਤਉਭੀਉਸਕਉਕਛੁਨਕਰੈ।ਅਤੇਰੇਸੁਨਾਕਰੈ।ਅਰੁਐਸੇਜਾਣੈਜੇਇਹਮਾ
 ਨੁਖਸਦੀਵਹੀਭੂਲਾਹੁਆਹੈ।ਅਰੁਮੁਸ਼ਕਤੇਭੀਭੁਗਵਿਤਕੇਭੁਜਨਵਿਖੇਕੇਤੀਆਅ
 ਵਗਿਆਹੋਜਾਤੀਆਹੈਨਾ।ਤਾਤੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਮੁਸ਼ਕਰੋਸਕਉਮਿਟਾਵੈ।ਅਰੁ
 ਜਬਸਰਬਥਾਐਸੇਹੀਮਾਨੁਖਕਉਛੁਢੈਜੇਜਿਸਵਿਖੇਅਚੇਤਤਾਅਰੁਅਵਰ
 ਗੁਣਕਛੁਨਹੀਪਾਇਆਜਾਵੈ।ਤਬਇਹਵਾਰਤਾਭੀਮਹਾਦੁਲੀਭੁਹੈ।ਅਰੁਇਸ

ਕਰਿ ਕੈ ਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਕਰੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਮਿਤ੍ਰਾ ਏ ਤੇ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ
 ਪਰਮਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਗੁਣ ਕੀ ਓਰ ਵਿਸਟਿ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਜਦ ਪਾਕਿ ਸੀ ਕੇ ਕਟੁ ਅਵਗੁਣ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਕਸਮਾਤ ਕਿਸੈ ਕਾਰ
 ਟਕਰਾਇ ॥ ਇਸ ਤੋ ਇਹ ਅਵਗਿਆਹੁ ਈ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਹੁਈ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕਪਟੀ ਮਾਨੁ
 ਖੋਹੈ ਸਰਬ ਦਾ ਅਵਗੁਣ ਹੀ ਕੀ ਓਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਰਾਹੀ ਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਏ ਕੁਣ
 ਭੀ ਦੇਖੇ ॥ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਦਸ ਅਉਗੁਣ ਹੁਕਾਵਿ ਚਰਨ ਦੇਖੇ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮਾ ਪੁਰਖ ਭੀ
 ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕੁਸੰਗੀ ਮਨੁ ਖਹੁ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਹੀ ਰਖਿਆ ਕਰੈ ॥ ਸੇ ਕੁਸੰਗੀ ਮਿਤ੍ਰ ਵਹੁੰ
 ॥ ਜੇ ਅਵਗੁਣ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸਿਧ ਨ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਸੁਭਗੁਣ ਹੁਕਉ ਦੁਰਾਇ ਰਾਖੇ ॥ ਤਾ ਤੇ
 ਰਾਹੀ ਮੇਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕੀ ਅਵਗਿਆ ਕਉ ਵੀਚਾਰੇ ਨਾਹੀ ॥ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਪਰਿਭੁਲਾ
 ਉਨ ਮਾਨ ਰਾਖੇ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਬੁਰਾ ਉਨ ਮਾਨ ਕਰਣਾ ਮਹਾ ਨਿਦਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਏ ਕ
 ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਅਵਗੁਣ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਰਣੇ ਕਾ ਵਿਸਟਾਂਤ ਇ
 ਹੁੰਦਾ ॥ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਸੁਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਉਸ ਕਾ ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰ
 ਲੇਵੈ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਨਗਨ ਕਰੈ ॥ ਸੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹ ਕਰਤ ਮਹਾ ਨਿਦਾ ਹੈ ॥
 ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਕਾ ਅਵਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਇਸ ਤੋ ਭੀ ਅਧਿਕ ਨਿਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ
 ਬੁਧਵਾਨ ਹੁਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਗਵੰਤ ਤੇ ਰੇਗੁਣ ਹੁ ਅਰੁ ਅਵਗੁਣ ਹੁ
 ਕਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅ
 ਵਗੁਣ ਹੁਕਉ ਜਾਣੇ ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਗਟਿ ਨਾ ਕਰੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿਭੀ ਲਾਭੁ
 ਦਾ ਇਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਿਸੀ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ
 ਆਗੇ ਗੁਪਤ ਭੇਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ॥ ਜੇ ਤੁਮ ਹੁਨੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਰਿਦੇ ਵਿ
 ਖੇਰਾ ਖੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇ ਵਿਸਾਰਦ ਈ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਲੋਭੁ
 ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਵਾਸਨਾ ਕਰਿ ਕੈ ॥ ਅਥਵਾ ਅਕਸਮਾਤ ਕਿਸੀ ਅਵਸ
 ਰ ਵਿਖੇ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਮਿਤ੍ਰਾ ਈ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥
 ਤਾ ਤੇ ਮਿਤ੍ਰਾ ਈ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁੰਦਾ ॥ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਨ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰ
 ਕੇ ਆਗੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਭੀ ਨ ਕਰੈ ॥ ਕਹੁ ਭ੍ਰਮਰ ਵਚਨ ਭੀ ਨ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰ
 ਕਾ ਵਚਨ ਭੀ ਖੰਡਤ ਨ ਕਰੈ ॥ ਕਹੁ ਭ੍ਰਮਰ ਈ ਕਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਤੇ ਚੁਰਾਵੈ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾ ਤੇ ਮੇ
 ਜੇ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਵਚਨ ਕਉ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਵਚਨ ਕਰ ਕੇ ਖੰਡਤ ਕਰਵੇ ਵਿਖੇ
 ਮਿਤ੍ਰਾ ਈ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥਿ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਬਚਨ ਕਉ ਲਟਵਣੇ ਕਾ ਅ

ਰਬਇਹੁਹੈ। ਜੇਮਨੇਮਿਤ੍ਰਕਉਮੁਕੁਕਰਨਹੋਤਹੈ। ਅਰੁਆਪਕਉਬੁਧਵਨਜਣ
 ਵਣਹੋਤਹੈ। ਜੇਇਹਮਿਤ੍ਰਾਈਕੇਚਿਹਨਨਹੀ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹ
 ਹੈ। ਜੇਜਬਤੇਰਾਮਿਤ੍ਰਤੁਕਉਅਸੇਕਹੈ। ਜੇਉਠਖੜ੍ਹਹੈ। ਤਬਇਉਭੀਪੁਛਣਾ
 ਪਰਵਨਨਹੀ। ਜੇਕਹਾਚਲੈਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਪ੍ਰੀਤਕੀਉਤਮਰੀਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਇਸ
 ਕਾਸਰਬਕਰਤਤੁਮਿਤ੍ਰਕੀਆਗਿਆਅਰੁਪ੍ਰਸਿਨਤਾਸਾਥਹੋਵੈ। ਬਹੁੜਚਉਥੀ
 ਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਸਰਬਦਾਅਪੁਣੇਮਿਤ੍ਰਕੀਉਸਤਤਕਰੈ। ਅਰੁਮਿਸਟਵਰ
 ਨਕਰਕੈਉਸਕੇਗੁਹਜਰੇਦਕਉ। ਬਹੁੜਪ੍ਰਸਿਨਤਾ। ਅਰੁਸੇਕਾਵਿਖੇਉਸਕਾਸਿ
 ਰੀਹੋਵੈ। ਅਰਬਇਹੁਜੇਮਿਤ੍ਰਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਅਰੁਸੇਕਾਪਤੇਭਿਨਨਜਾਣੈ। ਅਰੁ
 ਮਿਤ੍ਰਕਉਸੁਭਬਚਨਕਰਕੈਬੁਲਾਵੈ। ਅਰੁਜਬਮਿਤ੍ਰਸੇਕਛੁਭੁਲਾਈਦੇਖੇਤਬ
 ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਮਹਾਰਾਜਕਾਉਪਕਾਰੁਜਾਣੈ। ਬਹੁੜਪਾਚਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ
 ਜੇਪਰਸਪਰਮਿਤ੍ਰਕਉਪਰਮਕੀਵਿਦਿਆਸਿਖਾਵੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਿਸਾਰਕੇਦੁਪਤੇਭੀ
 ਨਰਹੁਕੇਦੁਖਕੀਰੀਖਿਆਕਰਣੀਵਸੇਖਹੈ। ਤਤਿਚਾਹੀਐਜੇਵਹੁਸੁਭਕਰਤਤਿ
 ਵਿਖੇਕਛੁਅਵਗਿਆਕਰੈਤਉਭੀਕੁਲਾਉਪਦੇਸੁਕਰਕੈਧਰਮਾਵਿਖੇਫਿੜਕਰੈ
 । ਅਰੁਭੁਗਦਿਤਕੇਭੈਨਾਨਿਸਚਾਫਿੜਵੈ। ਅਰੁਮਿਤ੍ਰਕਉਉਪਦੇਸੁਕਰਣਾਇ
 ਕਾਂਤਉਭੀਕਉਪਰਵਾਨਹੈ। ਇਸਕਰਕੈਜੇਪ੍ਰਸਿਧਤਾਨਾਵਿਖੇਜੇਮਿਤ੍ਰਕੀਆਪਮਾ
 ਨਤਹੋਤਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਪ੍ਰੀਤਵਨਕਾਦਰਪਣਪ੍ਰੀਤਵਾਨੁ
 ਹੋਤਹੈ। ਅਰਪ੍ਰੀਤਭੁਰੁਹੋਤਹੈ। ਅਰਬਇਹੁਜੇਉਸਕਰਕੈਆਪਣੇਅਵਗੁਣ
 ਹੁਕਉਦੇਖਤਹੈ। ਤਤੇਇਉਭੀਚਾਹੀਤਹੈ। ਜੇਜਬਵਹੀਮਿਤ੍ਰਾਇਕਾਂਤਉਭੀਕਉ
 ਖੇਦਇਆਕਰਕੈਕਛੁਸਮਣਾਵੈ। ਤਬਮਿਤ੍ਰਕਾਉਪਕਾਰੁਜਾਣੈ। ਅਰੁਕੁਧਵਾਨੁ
 ਨਹੋਵੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਅਵਗੁਣਜਣਵਣਕਾਫਿਸੁੰਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਸੇਕਿਸੀਕੇਬਸਤ੍ਰ
 ਵਿਖੇਸਰਪਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਸਨੇਦੇਖਿਆਨਹੋਵੈ। ਬਹੁੜਜੇਕੋਈਮਿਤ੍ਰਉਸਕਉ
 ਲਖਾਵੈ। ਜੇਤੇਰੇਬਸਤ੍ਰਵਿਖੇਸਰਪਹੈ। ਤਬਇਸਕਰਕੈਕੁਧਵਾਨਹੋਵਣਾਪ
 ਰਵਾਣਨਹੀ। ਅਰੁਉਸਕਾਉਪਕਾਰੁਜਨਣਾਪਰਵਾਨਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਸਭੀਸੁਭਾਵ
 ਮਲੀਨਸਰਪਹੈ। ਅਰੁਜੀਵਕਉਰੂਸਣਹਾਰੈ। ਅਰੁਇਨਕੀਬਿਖੁਕਾਪ੍ਰ
 ਦੇਸਪੁਲੋਕਾਵਿਖੇਪੁਰਖਹੋਵੈਗਾ। ਤਤੇਜੇਪੁਰਖਇਸਕੈਅਵਗੁਣਲਖਾਵੈ
 ਸੇਇਸਕਾਪਰਮਮਿਤ੍ਰਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਏਕਸਿਤਜਨਕੈਨਿਕਾਇ
 ਏਕਅਵਰਸਿਤਆਇਆਥਾ। ਤਬਉਸਤੇਪੁਛਣੇਲਾਗਾਜੇਹੀਮਿਤ੍ਰਤੇਨੇਬੁਰ

ਸੁਭਾਵਕਉਨਸੁਇਆਹੈ। ਬਹੁਕਉਸਨੇਕਹਾਜੇਮੁਸ਼੍ਰੁਤੇਨਪੂਛਾਤਬਉਸਸਿਤਜਨ
 ਨੇਅਤ੍ਰੀਤਕਦੀਨਤਾਜਹਿਤਫੇਰਪੁਛਿਆਜੇਤੁਮਸੁਕਚਨਕਰਹਾਅਵਰਮੇਰਾਅਵ
 ਗੁਣਮੁਸ਼੍ਰੁਕਉਲਾਖਾਵਉ। ਤਬਉਸਨੇਕਹਾਸਿਤਜਨਨੇਜੇਮੇਨੇਤੁਮਾਰੇਬਸਤ੍ਰਅਰੁਅ
 ਹਾਰਕੀਕਛੁਕਾਧਿਕਤਾਸੁਣੀਹੈ। ਤਬਵਹੁਸਿਤਕਹਤਭਉਇਆਜੇਬਹੁਕਮੇਇਹ
 ਭੀਨਕਰਉਗਾ। ਪਰਜੇਕਛੁਮੇਰਾਅਵਰਅਵਗੁਣਸੁਇਆਹੈਜੇਭੀਕਹਾਤਬਉਸਨੇ
 ਕਹਾਜੇਮੇਨੇਅਵਰਕਛੁਨਹੀਸੁਇਆ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਪੁਰੁਖ
 ਉਪਦੇਸਕਰਣੇਹਾਰੇਕਉਪ੍ਰੀਤਮਨਹੀਰਾਖਤੇ। ਤਬਜਾਣਿਆਜਾਤਾਹੈਜੇਉਸਕੀ
 ਬੁਧਉਪਰਿਅਭਮਾਨਕੀਪ੍ਰਬਲਤਾਹੈ। ਤਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਮਿਤ੍ਰਕਉਪ੍ਰੀਤਜੁਗਤਿਧਰ
 ਮਕਾਉਪਦੇਸਕਰੀਐ। ਅਰੁਪਾਪਤੇਵਰਜਰਾਖੀਐ। ਪਰਜਬਵਹੁਮਿਤ੍ਰਤੇਰੇਕਿਸੀ
 ਕਰਜਵਿਖੇਅਵਗਿਆਕਰੇ। ਤਬਉਸਅਵਗਿਆਕਉਖਿਮਾਕਰੇ। ਬਹੁਕਜਬ
 ਐਸੀਅਵਗਿਆਹੋਜਾਵੈ। ਜੇਉਸਕਰਕੇਮਿਤ੍ਰਾਈਕੀਨਸਟਤਾਭੀਹੋਤੀਹੋਵੈ। ਤਬ
 ਇਕਾਂਤਵਿਖੇਸਮਸ਼੍ਰਵਣਾਪਰਵਾਣਹੈ। ਅਰੁਮਿਤ੍ਰਾਈਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਾਪਰ
 ਵਾਣਨਹੀ। ਪਰਜਬਵਹੁਕੇਮਲਬਚਨਕਰਕੇਸਮਸ਼੍ਰੇ। ਤਤੇਇਸਕੇਰਿਦੇਅਰੁਰਸ
 ਨਾਕਉਤਪਾਇਮਾਨੀਅਰੁਕਠੇਰਵਚਨਕਹਣਾਪੜੈ। ਤਬਇਸਤੇਮਿਤ੍ਰਾਈਕਾ
 ਤਿਆਗੁਕਰਣਾਵਸੇਖਹੈ। ਕਹੇਤੇਜੇਮਿਤ੍ਰਾਈਅਰੁਸਿਗਤਕਾਪ੍ਰੇਜਨਸੁਭਗੁਣਹੁ
 ਕਉਬਛਾਵਣਾਥਾ। ਅਰੁਸਹਣਸਿਲਤਾਥੀ। ਸੇਜਬਸਿਗਤਿਵਿਖੇਸੁਭਾਵਕੀ
 ਕਠੋਰਤਾਹੋਵਣੇਲਾਗੀ। ਤਬਉਸਕਉਤਿਆਗਕਰਣਾਹੀਭੁਲਾਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿ
 ਛਠਵੇਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਮਿਤ੍ਰਕੇਨਮਿਤ੍ਰਗਵਿਤਕੇਆਗੇਅਰਦਾਸ
 ਕਰੇ। ਅਰਉਸਕਾਭੁਲਾਚਿਤਵੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬ
 ਇਹਅਪੁਣੇਮਿਤ੍ਰਕੇਨਮਿਤ੍ਰਅਰਦਾਸਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਇਸਕਉਭੀਭੁਲਾਈਪ੍ਰ
 ਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਸਾਤਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਮਿਤ੍ਰਾਈਕਾਨਿਰਬਾਹੁਕਰੇ
 ਜੇਨਿਰਬਾਹੁਕਾਅਰਬਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਕੇਈਇਸਕੇਮਿਤ੍ਰਕੀਨਿਦਾਕਰਣੇਹ
 ਰੇਕਉਹੀਸਤ੍ਰਜਾਣੈ। ਅਰੁਮਿਤ੍ਰਕੀਮਿਤ੍ਰਾਈਕਾਤਿਆਗੁਨਕਰੇ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਅਰਵੀ
 ਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਮਿਤ੍ਰਾਈਵਿਖੇਦੇਭੁਨਾਕਰੇ। ਅਰਬਇਹੁਜੇਬਹੁਕਉਸਤ੍ਰ
 ਤਿਕਰਣੀਅਪੁਣੀਪਅਰੁਪ੍ਰਗਟਦਿਖਾਵਣਾਹੈ। ਜੇਇਹੁਸਭੁਹੀਨਿਦਵੇਭੁਹੋਤ
 ਹੈ। ਤਤੇਜਾਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਜੇਸਪ੍ਰਕਾਰਅਪਣੇਆਪਤੇਬਡਾਈਕੇਈਨਹੀਚਾਹਤ
 ਤੇਸੇਹੀਮਿਤ੍ਰਵਿਖੇਭੀਸਮਾਨਤਾਹੋਵੈ। ਅਰੁਕੇਵਲਰਿਦੇਹੀਕੀਪ੍ਰੀਤਹੋਵੈ। ਇ

ਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਨੇਭੀਕਹਾਹੈਸੋਜਿਸਮਿਤਕੀਮਨਸਕੇਨਾਮਿਤਕਛੁਉਦਮਅ
 ਰੁਕਲੇਸਕਰਣਾਪੜੈਤਬਵਹੁਮਿਤਹਿਭੁਲਾਨਹਿਹੋਤਾਬਹੁਜਿਨਾਵੀਜੁਗਤਿਇ
 ਹੁਹੈਜੇਅਪੁਣੇਮਿਤਤੇਆਪਕਉਨੀਚਜਾਣੈਸੋਨੀਚਜਾਨਣੇਕਾਅਰਥਇਹੁਹੈਜੇ
 ਮਿਤਕੋਉਪਕਾਰਕੀਚਾਹੁਨਾਕਰੇਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਹੈਜੇਕੋਈਪੁਰਖਏਕ
 ਸਿਤਜਨਕੋਨਿਕਟਿਕੋਤੀਵਾਰਕਹਤਿਭੁਇਆਜੇਇਸਸਮੇਵਿਖੇਧਰਮਮਾਰਗਕਾ
 ਪ੍ਰੀਤਮਮਹਾਦੁਰੁਲਿਭੁਹੈਤਬਉਸਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਜੇਜਬਤੁਮੇਸੇਮਿਤਕਉਚਾਹੈ
 ਜੇਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਤੇਰਾਸੇਵਕੋਹਵੈਅਰੁਤੁਉਸਕਾਸੁਆਮੀਹੋਵਹਿਤਬਮੇਸੇ
 ਮਿਤਤਉਨਿਰਸਿਦੇਹਵੁਲਿਭੁਹੈਅਰੁਜਬਤੁਸੇਵਕਹੁਆਚਾਹੈਤਬਸੁਆਮੀਹੋ
 ਵਣਿਹਾਰਤਉਮੇਰੀਸਭਾਵਿਖੇਬਹੁਤਹੈਤਤੇਬੁਧਵਾਨਹੁਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਾਹੈ
 ਜੇਆਪਕਉਅਪੁਣੇਮਿਤਤੇਵਸੇਖਜਾਨਤਾਹੈਸੋਪਾਪੀਹੋਤਾਹੈਅਰੁਜਬਆਪ
 ਕਉਉਨਕੇਸਮਾਨਏਖਤਾਹੈਤਉਭੀਦੁਖੀਰਹਤਾਹੈਅਰੁਜਬਆਪਕਉਸਭਤੇ
 ਨੀਚੁਜਾਣਤਾਹੈਤਬਉਤਮਲਾਭਕਉਪਾਵਤਾਹੈ॥੩॥ + + + ॥ ਅਬ
 ਤੀਸਰੇਸਰਗਵਿਖੇਸਿਸਾਰੀਮਿਤਅਰੁਸਨਬੀਧੀਅਰੁਦਾਸਅਰੁਪੜੇਸੀਅਹੁਕੇਮਿ
 ਲਾਪਕਾਅਪਕਾਰਵਚਨਨਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਤੇਜਾਣਤੁਜੇਜੇਤਾਕਿਸੀਕਾਸਨਬੀਧ
 ਵਿਵਹਾਰਵਿਖੇਅਧਿਕੋਹਤਾਹੈਤੇਤਾਹੀਉਸਕਾਨਿਰਬਾਹੁਕਰਣਾਪਰਵਾਣੁਹੈ॥
 ਪਰੁਸਰਬਸਨਬੀਧਹੁਤੇਜੇਉਤਮਸਨਬੀਧਹੈਸੋਭਗਵਿਤਕੇਮਾਰਗਕੀਮਿਤਾ
 ਈਹੈਅਰੁਮੇਨੇਉਸਮਿਤਾਈਕੀਜੁਗਤਿਕਾਆਗੇਵਚਨਨਕੀਆਹੈਬਹੁਜਿਨਿ
 ਸਮਨੁਖਕੀਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਨਹੋਵੈਅਰੁਕਛੁਕਸਤਕੀਧਰਮਵਾਸਨਬੀਧਆਪਸ
 ਵਿਖੇਪਾਇਆਜਾਵੈਤਉਉਸਕੇਮਿਲਾਪਵਿਖੇਪਾਇਆਜਾਵੈਤਬਉਸਕੇਮਿ
 ਲਾਪਵਿਖੇਭੀਕੋਤੀਆਜੁਗਤੀਚਾਹੀਤੀਆਹੈਸੋਪ੍ਰਥਮਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈਜੇਪ
 ਦਾਰਥਇਸਕਉਅਨਿਯੋਹੋਵੈਤਬਪਦਾਰਥਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਉਸਕੀਅਵਰਕਿਸੀਮਾ
 ਨੁਖਕਉਭੀਨਚਾਹੈਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈਜੇਸਰਬਜੀਵਕਾਸਨਬੀਧ
 ਏਕਸਰੀਰਕੇਅੰਗਹੁਕੀਨਿਆਈਹੈਸੋਜਬਏਕਅੰਗਕਉਕਛੁਹੋਤਾਹੈਤਬਸਰ
 ਬਸਰੀਰਕਉਦੁਖਪਹੁਚਤਾਹੈਤੇਸੇਹੀਚਾਹੀਮੇਜੇਕਿਸੀਜੀਵਕਾਦੁਖਨਾਚਿਤਵੈ
 ਅਰੁਸਭਨਹੁਕੇਸੁਖਵਿਖੇਪ੍ਰੀਤਕਰੇਬਹੁਜਿਨਿਦੁਸਰੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈਜੇਮਨਬਰ
 ਕਰਮਕਰਕੇਕਿਸੀਕਉਦੁਖਾਵੈਨਹੀਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈਜੇਜਿਸ
 ਪੁਰੁਖਕੀਰਚਨਾਅਰੁਹਾਬਹੁਕਰਿਕੋਈਦੁਖਨਪਾਵੈਤਬਉਸਕਉਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕਹੀ

ਤਾਹੋ। ਤੁਥੇ ਅਪੁਣੀ ਰਸਨਾ ਅਰੁ ਕਰਮ ਕਉ ਮੇਸੀ ਮਿਜਾ ਦਾ ਵਿਖੇ ਰਾਖੀ ਮੇ। ਜੇਕਿ ਸੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਦੁਖੁ ਅਰੁ ਤਾਸਨ ਪਹੁੰਚੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀ ਸਗਿਨੁ ਗਾਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ
 ਅਭਿਮਾਨ ਕਰ ਕੇ ਕਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਕਉ ਬਰਨ ਜਾਵੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਮਾਨੁਖ ਭਗਵੰ
 ਤ ਕੀ ਓਰ ਤੇ ਵੇਖੁ ਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਪੁਰਖ ਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ ਥੀ। ਜੇ
 ਦੀਨਤਾ ਅਰੁ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਹੁ। ਅਰੁ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੋ ਵਹੁ। ਤਾ ਤੇ ਚਾਹੀ
 ਮੇਜੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਨਿਰਨ ਦੇਖੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਇਹ ਨੀਚ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਬ ਵ
 ਹੁ ਸਿਤ ਜਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਇਹ ਉਸ ਕਉ ਜਾਣਤਾ ਹੀ ਨਹੋਵੈ। ਤਬ ਕਿ ਆ ਅਸ ਚਰ ਜਹੈ।
 ਇਸੀ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਕੇਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਮੇਸੇ ਗੁਹ ਜ ਰਹਤ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਬਿਨ
 ਅਵਰ ਕੇ ਦੀਨ ਜਿ ਜਾਨਤਾ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀ ਥੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕੇਈ ਇਸ ਕੇ ਕਿਸੀ
 ਕੀ ਨਿਦਾਸੁ ਨਾਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਸੁਣਨ ਕਰੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਰਬੀ ਪੁਰਖ ਕੇ ਵਚਨ
 ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰ ਈ ਪਰ ਵਾਣੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਦ ਕੁ ਪੁਰਖ ਜਬ ਰਬੀ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਇਸੀ ਪ
 ਰ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਿਸਨ ਅਰੁ ਨਿਦ ਕੁ ਅਵਸ ਮੇ ਵਨ ਰਕਗਾ ਮੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅ
 ਰੁ ਇਉ ਭੀ ਜਾਣਿ ਆ ਚਾਹੀ ਤਾਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰੇਜਨ ਬਿਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਛਿਦ੍ਰਤ ਕਉ ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੈ
 ਸਿਤੇਰਾ ਛਿਦ੍ਰਤ ਭੀ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਲੋਕੁ ਆਗੇ ਵਚਨ ਕਰੈ ਗਾ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀ ਥੀ ਜੁਗਤਿ
 ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਸਭਨ ਹੁਕਉ ਅਗੇ ਪੁਣਾ ਮਕਰੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਬ ਵਿਰੁਧ ਨਾ ਰਾਖੇ। ਅ
 ਰੁ ਕਿਸੀ ਤੇ ਅਵਗਿ ਅਹੋ ਜਾਵੈ। ਤਉ ਭੀ ਪਿਮਾ ਕਰੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀ ਥੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ
 ਹੈ। ਜੇ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਬਨ ਬਾਸ ਕਤ ਭਾਵ ਅਰੁ ਉਪਕਾਰ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਭਲੇ
 ਬੁਰੇ ਕੀ ਓਰ ਨ ਦੇਖੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਵਹੁ ਉਪਕਾਰ ਕਾ ਅਪਕਾਰੀ ਨਹੀ। ਤਬ ਤੁਤਉ
 ਉਪਕਾਰ ਕਰਣੇ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਕਿਉ। ਤਤੋ ਤੁਹੀ ਰੁਲਾਈ ਕਰਾ। ਅਰੁ ਪਰਮ ਕੀ ਤ੍ਰਿਜ
 ਤਾ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਭਨ ਹੁਕਉ ਪਰਦਇ ਅਕਰੀ ਮੇ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀ ਥੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ।
 ਜੇ ਆਪ ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਸੋਤਿ ਸਕੀ ਬਡਾਈ ਰਾਖੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਆਪ ਤੇ ਲਾਪੁ ਹੋਵੈ। ਸੋਤਿ ਸ
 ਕਉ ਪਰਿਦਇ ਅਕਰੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕੇਈ ਆਪ ਤੇ ਬ
 ਭੀ ਅਹੁ ਕੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਬਡਾਈ ਮਹਾਰਾਜ ਅਵਰ ਹੁਤੇ ਰਖਾਵਤਾ ਹੈ।
 ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀ ਥੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਨ ਮਸਤ ਕਸਾ ਬਿਮਿਲੈ।
 ਅਰੁ ਵਚਨ ਭੀ ਮੀਠਾ ਕਰੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਤੀ ਥੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕੇ ਸਾਬ ਕਹੁ
 ਵਚਨ ਕੀ ਆਹੋਵੈ। ਤਬ ਅਵਸ ਮੇ ਵਹੁ ਉਸ ਕਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਕਰੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕ
 ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕੇਈ ਪੁਰਖ ਖੁਤ ਅਰੁ ਰੁਜਨ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਇਹ ਉਨ

ਅਪਲਛੁਟਉਸਵਿਖੇਪਾਏਜਾਵਹਿ। ਜੇਮੁਖਤੇਸੂਠਬੋਲੈ। ਅਰੁਬਚਨਕਾਨਿ
 ਰਬਾਹੁਨਕਰੈ। ਅਰੁਕਛੁਚੁਰਾਇਲੇਵੈ। ਤਬਵਹੁਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨਹੀਕਹੀਤਾ। ਅਰੁ
 ਉਸਕਾਰੁਜਨਹੀਪਾਖੀਰੁਨਮਿਤਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਦਸਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਕਿਸੀ
 ਕੇਛਿੜਕਉਪ੍ਰਗਟਨਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਛਿੜਕਉਗੁਹਜਰਾਖਣੇਤੇਕਰਕੈਇਸਕੇ
 ਪਾਪਹੁਕਉਭੀਪੜਦਾਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਪਰਮਤੁਮਹਾ
 ਤਬਹੀਝਿਕ੍ਰੋਏਗਾ। ਜਬਲੋਕਹੁਕੇਅਵਗੁਣਹੁਕਉਛਪਾਵਹੁਗੇ। ਅਰੁਕਿਸੀ
 ਕੇਛਿੜਕੀਦੁਛਣਕਰਹੁਗੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਕੇਈਕਿਸੀਕਾਛਿੜਉਪਾਰਤਾਹੈ
 ਅਰੁਜਬਕੇਈਕਿਸੀਕੇਪਾਪਕਾਵਰਨਨਕਰੈਗਾ। ਤਬਭੀਕਿਨਦੇਕਰਸੁਵਨਨਾ
 ਕਰੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਯਾਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਆਪਭੀਅਪਕਰਮਨਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇ
 ਜੇਜਬਇਸਕਾਅਪਕਰਮਪ੍ਰਗਟਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਕੇਤੇਲੋਕਇਸਕੀਨਿਦਾਕਰਤੇਹੈਂ
 ਅਬਵਾਇਸਕਉਦੇਖਕਰਉਨਕਾਚਿਤਚਪਲਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਤਬਇਸਕਰਕੈ
 ਇਹਭੀਅਧਿਕਪਾਪੀਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਬਾਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਇਸ
 ਕੇਵਚਨਕਹਿਕੈਕਿਸੀਕਉਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਤਬਆਲਸੁਨਕਰੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਤੇਰ
 ਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਕੇਈਕਿਸੀਕਉਦੁਖਾਵੈ। ਅਬਵਾਕੇਈਕਿਸੀਕਾ
 ਧਨੁਚਰਾਵਤਾਹੋਵੈ। ਅਰੁਵਹੁਪਾਸੁਨਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਉਸਕਉਨਿਕਟਿਜਾਨਕਰਿ
 ਉਸਕੇਧਨਕੀਰਾਖਿਆਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਇਹਪੁਰਖੁਕਿਸੀਵੀਨਪੁਰਖਕੀਸਹਾ
 ਇਤਾਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਗੁਰਾਵਤਇਸਕਉਪਰਿਸਹਾਇਤਾਕਰਤਾਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਚੋਦ
 ਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਕੇਈਪੁਰਖੁਕਿਸੀਕੁਸਿਰਾਵਿਖੇਅਟਕਜਾਵੈ। ਅਰੁ
 ਵਹੁਉਸਕੁਸਿਰਾਤੇਛੁਟਕਾਇਆਚਾਹੈ। ਤਬਉਸਕਉਦੇਖਕਰਿਕਰੋਰਵਚਨਨਾ
 ਕਰੈ। ਅਰੁਕੇਸਲਵਚਨਕਹਿਕਰਸਮਸ਼ਾਵੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਪੰਡਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ।
 ਜੇਨਿਰਧਨਹੁਸਾਥਪ੍ਰੀਤਕਰੈ। ਅਰੁਧਨਵਾਨਹੁਕਿਸਿਗਤਿਕਾਤਿਆਗੁਕਰੈ।
 ਕਾਹੇਤੇਜੇਧਨਵਾਨਹੁਕਿਸਿਗਤਿਤੇਇਸਕਉਭੀਅਚੇਤਤਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਅੰਸੇ
 ਹੀਏਕਸਿਤਜਨਨੇਭੁਗਾਵਤਕੇਆਗੇਅਰਵਾਸਕਰੀਥੀ। ਜੇਹੇਮਹਾਰਾਜਜੇਮੇਤੁ
 ਣਕਉਕਹਾਢੂਢਉ। ਤਬਅਕਾਸਬਾਣੀਹੁਈ। ਜੇਜਿਨਕੇਰਿਦੇਅਧੀਨਹੈ। ਸਿ
 ਤਿਨਕੇਰਿਦੇਵਖੇਮੇਰਾਨਿਵਾਸੇ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਸੇਲਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਸਕੁਕਿਸੀ
 ਕਉਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਸੁਖਪਹੁਚਾਵੈ। ਅਰਉਦਮਕਰਕੈਭੀਅਰਥੀਅਹੁਕਾਅ
 ਰਬਸਿਪੁਰਨਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਅਰਥੀਅਹੁਕੀਸੇਵਾਕਰਣੀਭੀਭੁਗਾਵਤਕੀਸੇਵ

ਹੋ। ਅਰੁਏਕਮਤੁਰਤਪ੍ਰਜੀਤਭੀਕਿਸੀਅਰਥੀਕੇਕਾਰਜਵਿਖੇਸਾਵਪਾਨਹੋਵਣਾਸੇ
 ਬਰਸਹੁਕੀਸਮਾਪਤੋਭੀਵਸੇਹੋ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁਰਖੁਨੇਭੀਕਹਾਹੋ। ਜੇਸਿਥਲਨਿ
 ਬਲਕੀਸਹਾਇਤਾਕਰੇ। ਤਬਲੋਕਹੋਪੁਛਿਆ। ਜੇਸਬਲਤਕਰਕੇਨਿਬਲਕਉ
 ਦੇਵੇ। ਤਬਉਸਕੀਸਹਾਇਤਾਕਿਉਕਰਕੀਐ। ਅਰੁਬਹੁਮਹਾਂਪੁਰਖਨੇਕਹਾ
 । ਜੇਸਬਲਕੀਸਹਾਇਤਾਇਹੁਹੋ। ਜੇਉਸਕਉਦਖਾਵਣੇਤੇਵਰਨਰਾਖੀਐ। ਅਰੁ
 ਇਉਭੀਕਹਾਹੋ। ਜੇਦੋਲਛਣਸਰਬਸੁਭਗੁਣਹੁਕਾਮੂਲਹੋ। ਸੋਏਕਾਰੇਕੀਪ੍ਰ
 ਤੀਤਾ। ਅਰੁਦੁਸਰਾਜੀਵਹੁਕਉਸੁਖਦੇਵਣਾ। ਅਰੁਦੋਪਾਪਸਰਬਪਾਪਹੁਕਾਮੂਲਹੋ। ਸੋ
 ਏਕਪ੍ਰਤੀਤਕੀਹੀਣਤਾ। ਅਰੁਦੁਸਰਾਜੀਵਹੁਕਉਦਖਾਵਣਾ। ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੋ
 । ਜੇਏਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਰੁਦਨਕਰਣੇਲਗਾਥਾ। ਤਬਲੋਕਹੁਨੇਪੁਛਿਆ। ਤੁਮਕਿਉਰੋਵਤੇ
 ਹੋ। ਬਹੁਕਉਸਨੇਕਹਾ। ਜੇਏਕਪੁਰਖਨੇਮੁਸ਼ਕਉਦਖਾਇਆਹੋ। ਮੇਇਸਨਮਿਤਿਰੋ
 ਵਤਾਹੋ। ਜੇਜਬਪਰਲੋਕਵਿਖੇਉਸਕਉਪੁਛਹਿਗੇ। ਤਬਵਹੁਬਿਚਾਰਾਂਕਿਆਉ
 ਤਰਦੇਵੇਗਾ। ਬਹੁਕਉਸਤਾਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੋ। ਜੇਜਬਕਿਸੀਕਉਕਛੁਰੇਗੇਹੋਵੇ
 । ਤਬਕਿਸੀਕਉਜਾਇਕਰਪੁਛੈ। ਅਰੁਜਦਪਉਸਕੇਸਾਥਅਧਿਕਮਿਤ੍ਰਾਈਨਹੋਵੇ
 । ਤਬਭੀਰੋਗੀਕੀਸੁਰਤਿਲੋਟੀਪਰਵਾਣੁਹੋ। ਅਰੁਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰੋਗੀਮਨੁਖਕੀਸੇ
 ਵਾਅਰੁਸਹਾਇਤਾਕਰੇ। ਬਹੁਕਉਰੋਗੀਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਚਾਹੀਤਾਹੋ। ਜੇਜਬਕੋਈ
 ਇਸਕਉਜਾਇਪੁਛੈ। ਤਬਭਗਵੰਤਕਾਸੁਕਰਪ੍ਰਗਟਕਰੇ। ਅਰੁਦਖਕਾਅਧਿਕਅ
 ਰੁਦਖਿਆਣੁਨਾਕਰੇ। ਅਰੁਐਸੇਜਾਣੇਜੇਇਸਦੁਖਕਰਿਕੈਮੇਰੇਪਾਪਖੰਡਤਅਰੁਨਿ
 ਵਰਤਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਰੋਗੁਕਾਦੂਰਹੋਵਣਾਅਉਖਧਕੇਆਸ਼ੇਨਜਾਣੇ। ਤਾਤੇਸਰਬ
 ਪ੍ਰਕਾਰਭਗਵੰਤਕਾਭਰੇਸਾਕਰੇ। ਬਹੁਕਉਅਠਾਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੋ। ਜੇਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਇਹਜੁਗਤਾਮੇਨੇਵਰਨਨਕਰੀਆਹੋ। ਸੋਤਿਨਹੁਵਿਖੇਸਾਵਪਾਨਹੋਵੇ। ਅਰੁਐਸੇਪ
 ਰੋਸੀਅਹੁਪਰਭੀਦਇਆਰਾਖੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਿਸਕੇਸਾਥਵਿਵਹਾਰਵਿਖੇਇਸਕਾਅਧਿ
 ਕਸਨਬੰਧੋਤਾਹੋ। ਤਬਉਸਕੇਮਿਲਾਪਵਿਖੇਭੀਭਾਵਅਰੁਦਇਆਕਰਣੀਜੋਗਹੋ।
 ਤਾਤੇਚਾਹੀਐਜੇਨਿਕਟਿਰਹਣੇਹਾਰੇਕਉਭੀਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਦੁਖਾਵੈਨਹੀ। ਅਰੁਉਸਕੇਸ
 ਬਭੁਲਾਈਕਰੇ। ਅਥਵਾਜਬਭੰਨਿਰਧਨਹੋਵੇ। ਤਉਭੀਉਸਕੀਸੁਰਤਿਲੇਵੇ। ਤੇ
 ਸੇਹੀਸਨਬੰਧੀਅਹੁ। ਅਰੁਦਾਸਦਾਸੀਆਪਰਭੀਸਰਬਦਾਦਇਆਕਰੇ। ਤਾਤਪਰ
 ਜਾਇਹੋਜੇਸਰਬਮਾਨੁਖਹੁਕਾਅਕਾਰੁਦੇਖਕੈਵਰਤੈ। ਅਰੁਜਿਸਕੇਸਾਥਵਿਵਹਾਰੁਪ
 ਨਾਅਰੁਪਰਮਾਰਥਕੀਕਛੁਨਿਕਟਤਾਹੋਵੇ। ਤਬਉਸਕੀਭੁਗਤਿਕਉਪਛਾਣੇ। ਏ

ਰਖਾਅਰੁਅਭਿਮਾਨੁਅਰੁਕਿਪਣਅਦਿਕਮਲੀਨਸੁਭਾਵੁਤੇਰੰਤਰੇਵੈਅਰੁਕਿਸੀ
 ਕੇਉਪਕਰਕਾਅਕਿਰਤਘਣਨਹੈਵੈ। ਬਹੁਕੁਭਾਵੁਅਰੁਦਇਆਅਰੁਸਹਣਸਿਲਤਾ
 ਵਿਖੇਅਪੁਣੀਆਰਬਲਾਬੀਤਾਵੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਕੇ
 ਈਤੁਮਾਰਾਵਿਰੋਧੀਹੋਵੈ। ਤਉਗ੍ਰੀਉਸਕੇਸਾਬਭਲਾਈਕਰੇ। ਅਰੁਜਬਤੁਮਕਉਕਛੁ
 ਦੇਵੈਨਹੀ। ਤਬਤੁਮਹੀਉਸਕਉਕਛੁਦੇਵਹੁ। ੩॥ ॥ ਇਤਿਜਗਤਸਨਬਿਪਵਰਨ
 ਨੀਨਾਮੁਸਰਗਾ॥ ॥ ਅਥਚਉਥੇਸਰਗਾਵਿਖੇਇਕਾਂਤਕਾਵਰਨਨਹੈਵੈਗਾ॥ ॥
 ਤੰਤੇਜਾਣਤੂੰਇਸਵਚਨਵਿਖੇਬੁਧਵਾਨਹੁਨੇਪਰਸਪਰਚਰਚਾਕਰੀਹੈ। ਜੇਕੇਤੇਅਚ
 ਰਜਹੁਸਿਗਤਾਵਿਖੇਰਹਣੇਕਉਵਸੇਖਕਹਾਹੈ। ਅਰੁਕੇਤਿਅਹੁਨੇਏਕਾਂਤਰਹਣੇਕਉ
 ਪਰਮਾਣਕੀਆਹੈ। ਪਰਮਜੇਜਗਿਆਸੀਜਨਅੰਤਰਮੁਖਹੁਏਹੈ। ਸਿਤਿਨਹੁਨੇਇਕਾਂਤ
 ਕਉਅੰਗੀਕਾਰਕੀਆਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾ। ਜਿਸਿਸਨੇਰੋਗਹੁਤੇਸਿਜਮਕੀ
 ਆਹੈ। ਸੇਤਿਸਕਉਜਗਤਕੀਕਾਣਿਕਿਛੁਨਹੀਰਹੀ। ਅਰੁਜਿਸਨੇਈਹਖਾਕਾਤਿਅ
 ਰੁਕੀਆਹੈਸੇਦਇਆਵਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਨੇਕਛੁਕਾਵਿਨਪੁਰੁਖਾਰਥੁਕੀਆਹੈ
 ॥ ਸੇਅਥਿਨਾਸੀਸੁਖਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆਹੈ। ਅਰੁਜਿਨਇਕਾਂਤਕਉਅੰਗੀਕਾਰਕੀਆ
 ਹੈ। ਸੇਜਗਤਕੇਜੇਜਾਲਹੁਤੇਛੁਟੇਹੈ। ਅਰੁਏਕਅਵਰਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਭੁਜਨ
 ਕੇਅਭਿਅਸਕਾਮੂਲਮੇਨਅਰੁਇਕਾਂਤਹੈ। ਅਰੁਏਕਅਵਰਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਸੇਪੁ
 ਰਖਮੁਛਕਉਪਰਨਾਮੁਕਰੈ। ਅਰੁਜਬੇਮੇਰੇਗੀਹੋਵਉ। ਤਬਮੁਛਕਉਅਇਕਰਿ
 ਨਪੁਛੈ। ਤਬਮੇਉਸਕਾਉਪਕਾਰੁਜਾਣਤਾਹੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਜਗਿਆਸੀਨੇਏਕਸਿਤ
 ਜਨਕਉਕਹਾਥਾ। ਜੇਤੁਮਾਰੀਸਿਗਤਕੀਆਚਹੰਤਾਹੈ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਕਹਾਜੇਜਬ
 ਮੇਮ੍ਹਿਤਹੋਵਉਗਾ। ਤਬਤੂੰਕਿਸਕੇਸਿਗਰਹੋਗਾ। ਤਬਉਸਪੁਰਖਨੇਕਹਾ। ਜੇਜਬ
 ਮੇਭੁਗਵਿਤਕਾਅਸਾਕਰਉਗਾ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਕਹਾਜੇਅਬਹੀਭੁਗਵਿਤਕਾਸਿਗੀ
 ਰਹਾ। ਸੇਏਕਾਂਤਅਰੁਸਿਗਤਕੀਮਹਿਮਾਵਿਖੇਅਸੇਹੀਬਚਨਬਹੁਤਾਏਹੈ। ਪ
 ਰਜਬਲਗਇਨਕੇਗੁਣੁਅਰੁਅਵਗੁਣੁਕਉਪ੍ਰਗਟਵਰਨਨਕਰਤਾਹੈ। ਬਹੁਕੁ
 ਖਸਟਗੁਣਸਿਗਤਕੇਵਰਨਨਕਰਉਗਾ। ਪਰੁਇਕਾਂਤਕਾਪ੍ਰਥਮਗੁਣਇਹੁਹੈ॥
 ਜੇਭੁਜਨਅਰੁਵਿਚਾਰਕੀਸਿਧਤਾਕੀਇਕਾਂਤਵਿਖੇਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਸਰਬਭੁਜਨਹੁ
 ਕਾਮੂਲਾਇਹੁਹੈ। ਜੇਭੁਗਵਿਤਕੀਕਾਰੀਗਰੀਕਾਵੀਚਾਰੁਕਰਣਾ। ਅਰੁਇਸਤਿਭੀਉ
 ਤੁਮਅਵਸਥਾਇਹੁਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਚਿਤਕੀਬ੍ਰਿਤਿਕਉਭੁਗਵਿਤਕੇਸਰੂਪਵਿਖੇ
 ਲੀਨਕਰਣਾ। ਅਰੁਆਪਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਕਉਵਿਸਿਮਰਣਕਰਣਾ। ਸੇਮੇ

ਸੀ ਇਕ ਤਤਾ ਇਕਾਂਤ ਬਿਨਾ ਸਿਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸੋ ਜਗਿਆਸੀ ਕੀ ਬੁਧ ਬਿਖੇ ਮੇਸਾਬ
 ਲੁਭੀ ਦਰਲ ਭਰੇ ਤਾਹੋ ਜੇ ਮਾਨ ਕਰਣੈ ਹਾਰੇ ਹੋ ਅਰੁ ਜਗਿਆਸੀ ਕੀ ਬੁਧਿ ਵਿਖੇ ਮੇਸ
 ਫਲੁ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਜੇ ਸਿਸਾ ਰਹੀ ਵਿਖੇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਤਾ ਹੋ ਤਾਹੋ ਅਰੁ ਭੀ
 ਸਕੇ ਨਾਮਿ ਤਾਇਕਾਂਤ ਰਹਣਾ ਵਿਸੇਖੈ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਭੀ ਆਇ ਅਵਸਥਾ
 ਵਿਖੇ ਪਹਾੜ ਕੀ ਕੀੜਾ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਰਹੇ ਥੇ ਬਹੁ ਜਨ ਬਹੁ ਰਨ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੁਆ ਅਰੁ ਭੀ ਅਸ ਕਰਿ ਕੋ ਤਬ ਮੇਸਾ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿ ਆ ਜੇ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਲੋਕ
 ਹੁ ਵਿਖੇ ਰਹੇ ਅਰੁ ਚਿਤ ਉਨ ਕਾ ਭਗਵੰਤ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਰਹੇ ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਇ
 ਉਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਮੁਸ਼ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨੇ ਅਵਰ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤੇ ਵੀਰ ਕ
 ਤ ਕੀ ਆਹੈ ਸੋ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਣਾ ਅਸਚਰਜ ਨਹੀ ਇਸ ਕਰਿ
 ਕੇ ਜੇ ਇਹੁ ਪੁਰੁਖੁ ਪਦ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰਿ ਹੈ ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ
 ਜੇ ਤੀਸ ਬਰਸ ਮੁਸ਼ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਿਤੀਤ ਰੁਏ ਹੈ ਜੇ ਮੇਭੁ ਗਵੰਤ ਹੀ ਕੇ ਸਾਥ
 ਰਨ ਕਰਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਇਹ ਲੋਕ ਮੇਸਾ ਨਾਣਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਮਾਰੇ ਸਾਥ ਬੇਲਤਾ ਹੈ ਤਾ
 ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂ ਅਜੇ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਅਸੀ ਭਵਨ ਹੀ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ
 ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਕਿਸੀ ਅਸਥੂਲ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਮੇ
 ਸਾ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇ ਲੋਕ ਹੁ ਵਿਖੇ ਬੈਠਾ ਹੀ ਉਨ ਕੇ ਵਚਨ ਕਉ ਨਹੀ ਸੁਣਤਾ ਅਰੁ
 ਉਸ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਭੀ ਨਹੀ ਅਰੁ ਮੇਸੀ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਕਰਣਾ ਅਯੋਗੀ ਹੈ
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤ ਪੁਰੁਖ ਤੇ ਮੇਸੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ਜੇ ਲੋਕ ਹੁ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਵਿਖੇ ਉਨ ਕੀ ਬੁਧਿ ਪ
 ਸਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਏਕਤ ਪਸੀ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਸੀਰੀ ਭੁ
 ਗਵੰਤ ਹੈ ਤਾਹੋ ਮੇਏ ਕਲਾਨ ਹੀ ਰਹਤਾ ਜੇ ਜਬ ਮੇਭੁ ਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ ਵਾਰਤ ਕੀ ਅ
 ਚਾਹਤਾ ਹੋ ਤਬ ਅਰਦਾਸ ਕਰਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਵਚਨ
 ਸੁਣਿ ਆ ਚਾਹਤਾ ਹੋ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਵਚਨੇ ਕਾ ਪਾਠੁ ਕਰਤਾ ਹੋ ਬਹੁ ਜਾਣੇ ਕਾ ਅਵਰ
 ਸਿਤ ਨੇ ਕਿਸੀ ਇਕਾਂਤੀ ਸੇ ਪੂਛਿ ਆਥਾ ਜੇ ਤੂੰ ਏਕ ਲਾਕਿਉ ਰਹਤਾ ਹੈਂ ਅਰੁ ਤੇ ਜੇ ਸੀ
 ਗਤ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਿਸ ਨਾਮਿ ਤ ਕੀ ਆਹੈ ਤਬ ਉਸ ਇਕਾਂਤੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇ ਅਪੁਣੇ
 ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਮੇਸਾ ਮਗਨ ਹੋ ਜੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕੀ ਇਛਾ ਮੁਸ਼ਕਉ ਨਹੀ ਫੁਰਤੀ
 ਬਹੁ ਜਾਣੇ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਵਹੁ ਕਵਨ ਕਾਰਜ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਇਕਾਂਤੀ ਨੇ ਕਹਾ
 ਜੇ ਖਿਣੀ ਖਣ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਦਾ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਕਾਰੁ ਹੋਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਮੁਸ਼ਕ ਤੇ ਪਾਪ ਹੋ
 ਤੇ ਹੈ ਤਾਹੋ ਮੇ ਅਪਣੇ ਪਾਪ ਹੁ ਕਉ ਛਿਮਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਉਪਕਾਰ

ਹੁਕਮੁ ਕਰਕਰਤਾਹੈ। ਇਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੇਰਿ ਸਿਰਿ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਬਹੁੜੁ ਉਸ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਤੂੰ ਧੀਨੇਂ। ਬਹੁੜੁ ਏ ਕਰਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੀ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਗਇਆ ਬਾ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਜਿਸ ਨੇ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਛਾਨਿਐ। ਅਭਿਲਾਖਾ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਅਰੁ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਮੇਰਿ ਬਿਸਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤੁਆਇਆ ਹੋ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਛਾਣੈ। ਸੇ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਕਿਉ ਕਰ ਬਿਸਰਾਮੁ ਕਰਤਾਹੈ। ਬਹੁੜੁ ਏ ਕਹਾ। ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਜਬ ਰਾਤ ਅਵਤੀਹੈ। ਤਬ ਮੇਰੁ ਸਿਨਹੋਤਾਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੋ ਜੇ ਮੇਰੁ ਤ੍ਰਿਪੁ ਜੀਤਿ ਕੀਤਾਹੈ। ਇਕਰ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਜਨ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁੜੁ ਜਬ ਸੁਰਜ ਉਦੈ ਹੋਤਾਹੈ। ਤਬ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਕਮਾਨੀ ਅਵਤੀਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਦਿਨ ਵਿਖੇ ਅਵਸਮੇਵੁ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਵਿਛੁਪਤਾ ਹੋਤੀਹੈ। ਬਹੁੜੁ ਏ ਕਹਾ। ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਲੋਕ ਹੁਕੇਵਾ ਦਵਿਦਾ ਦਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ। ਅਹਾਰਾਜ ਕੇ ਭਜਨ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਸੇ ਪੁਰਖ ਬੁਧ ਹੀਨ ਹੋ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਾਰਿ ਦਾ ਭੀ ਮਲੀਨ ਹੋ। ਅਰੁ ਆਪੁਣੀ ਆਰਥ ਲਾਭ ਕਉ ਬਿਥਾਈ ਤਵਤਾਹੈ। ਬਹੁੜੁ ਏ ਕਹਾ। ਅਵਰ ਬੁਧ ਦਾ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਕਿਸੀ ਮਨੁਖ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਅਰੁ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਉਪਜਤੀਹੈ। ਤਬ ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਆਰਾਮ ਕਾ ਰਸੁ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਤਾਤੇ ਅਸਥੂਲ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਚਾਹਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਹੀ ਕਹਾ। ਜੇ ਲੋਕ ਹੁਕੇ ਮਿਲਾਪ ਵਿਖੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ। ਸੇ ਅਤਿ ਅੰਤ ਕਨਿ ਰਧਨੇ। ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਆ ਜੇ ਉਤਮ ਭੁਜਨ ਰਿਦੇ ਕਾ ਅਭਿਲਾਖਾ ਸੋ। ਅਰੁ ਅਭਿਲਾਖਾ ਸਹੀ ਕਰ ਕੇ ਭੁਜਨ ਕਾ ਰਸ ਉਪਜਤਾਹੈ। ਬਹੁੜੁ ਵੀ ਚਾਰੁ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਸਹੀ ਕਰ ਕੇ ਸਿਧ ਹੋਤੀਹੈ। ਸੇ ਇਹ ਸਰਬ ਸਾਧਨ ਕਾ ਫਲੁ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਜੀਵਨੇ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਅਵਸਜਾਵਣਾਹੈ। ਸੇ ਜਬ ਇਹ ਪੁਰਖ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਭੁਜਨ ਕੀ ਇਕਤਾ ਸਾਥਿ ਭਾਂਜ ਰਾਹੈ। ਤਬ ਉਤਮ ਭਾਗਵਾਨ ਕਹੀਤਾਹੈ। ਪਰ ਭੁਜਨ ਕਾ ਰਸੁ ਅਰੁ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕਾ ਅਭਿਲਾਖਾ ਇਕਤਾ ਬਿਨਾ ਹੋਇ ਨਹੀ ਸਕਤਾ। ਬਹੁੜੁ ਦੂਸਰਾ ਗੁਣ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਇਕਤਾ ਕਰ ਕੇ ਕੋਤਿਆ ਪਾਪ ਹੁਤੇ ਛੁਟਤਾਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਲੋਕ ਹੁਕੇ ਮਿਲਾਪ ਵਿਖੇ ਚਾਰਾ ਪਾਤਉ ਅਵਸਮੇਵੁ ਉਪਜਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਇਨਹੁ ਪਾਪ ਹੁਤੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਛੁਟਤਾਹੈ। ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰੇ। ਜੇ ਨਿਵਾਰ ਕੇ ਪਰਮ ਨਸਟ ਹੋਵਾਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਪਾਪ ਇਹ ਹੈ।

ਜੇਜਬਕਿਸੀਮਾਨੁਖਕਾਅਪਕਰਮਦੇਖਕਰਿਉਸਕਉਉਪਦੇਸੁਨਕਰੈ। ਤਬਸ
 ਸਤ੍ਰਹਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਤੇਵੇਖੁਖਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਉਪਦੇਸੁਕਰਕੈਉਸਕਉਪਾਪਤੇ
 ਵਰਜਿਅਚਾਹੈ। ਅਰੁਉਸਕੀਰੁਚੁਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਪੁਰੁਖਕੇਸਾਥਵਿਰੁ
 ਪਉਤਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਤੀਸਰਾਪਾਪਦੰਗੁਅਰੁਕਪਟੈ। ਜੇਦੇਰੁਤੇਛੁਟ
 ਟਾਭੀਮਹਾਕਰਨਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਸਰੁਕਿਸੀਕੀਮਨੇਹਾਗਾ। ਅਰੁਉਨ
 ਕੀਪ੍ਰੀਤਿਵਿਖੋਫਿਰੁਹੋਵੈ। ਤਬਭੀਵਿਖੋਪਤਾਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬ
 ਮੇਸੇਨਕਰੈਤਬਉਨਕੇਵਿਰੁਪਤੇਛੁਟਨਹੀਸਕਤਾ। ਬਹੁਤਬੇਜਾਸਾਪਾਪਤਉ
 ਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਅਚਾਨਕਹੀਕਿਸੀਕਉਮਿਲਤਾਹੈ। ਤਬਮੇਸੇਕਹਤਾਹੈ। ਜੇਮੁਸ੍ਰ
 ਕਉਤਮਾਰੇਦਰਸਨਕੀਬਹੁਤਆਭਿਲਾਖਾਈ। ਸਿਜਬਇਸਕੇਰਿਦੇਵਿਖੈਉਸ
 ਕੀਪ੍ਰੀਤਹੀਕਛੁਨਹੋਵੈ। ਤਬਮੇਸੇਕਹਣਾਸੁਰੁਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਨਕਹੈਤਬਉਸਕੀਮਨੇਹਾਰਨਹੀਹੋਤੀ। ਬਹੁਤਮਨੇਹਾਰਕੇਨਾਮਿਤਉਸਤੇਪੁਛਣੇ
 ਲਾਗਤਾਹੈ। ਜੇਤੇਹੀਕਿਆਅਵਸਥਾਹੈ। ਅਰੁਤੇਰੇਸਨਬੀਪੀਅਹੁਕੀਅਵਸ
 ਥਾਕਿਉਕਰੈ। ਅਰੁਰਿਦੇਵਿਖੈਉਨਕੀਪ੍ਰੀਤਕਛੁਨਹੀਰਾਖਤਾ। ਤਬਇ
 ਹਕੇਵਲਪਾਖੀਰੁਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਕਿਸੀਕੇ
 ਸਾਥਇਸਕਾਕਛੁਪ੍ਰੇਜਨਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਆਪਣੇਮਨੇਰਬਕੇਨਾਮਿਤਏਤੀਉਸਤਤਿ
 ਕਰਤਾਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਧਰਮਹੀਤੇਭ੍ਰਿਸਟਿਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਪ੍ਰੇਜਨਹੀਸਿਧਿ
 ਨਹੀਹੋਤਾ। ਬਹੁਤਕਪਟਕਰਕੈਰੁਗਵੇਤਕੀਓਰਤੇਵੇਖੁਖਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰ
 ਏਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਪੁਰੁਖਕਿਸੀਸਿਤਜਨਕੇਨਿਕਟਿਆਇਆਥਾ। ਤਬਸਿ
 ਤਜਨਨੇਉਸਤੇਪੁਛਿਆ। ਜੇਤੀਕਿਸਨਾਮਿਤਆਇਆਹੈ। ਬਹੁਤਉਸਪੁਰੁਖਨੇਕ
 ਹਾਜੇਮੇਤੁਮਾਰੇਦਰਸਨਕੀਪ੍ਰੀਤਿਕਰਕੈਆਇਆਹੈ। ਤਬਉਨਹੁਕਹਾਜੇਤੀਪ੍ਰੀਤ
 ਕੀਤੇਵਰਕਰਣੇਕਉਆਇਆਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਤੂਹੋਤੀਅਨਹੋਤੀਮੇਰੀਉਸਤਾਤੇਕਰ
 ਹਿਗਾ। ਅਰੁਮੇਤੇਹੀਬਹੁਈਕਉਪ੍ਰਗਟਕਰਉਗਾ। ਸੇਇਹਸਰੁਹੀਸੁਰਅਰੁਪਾ
 ਖੀਰੈ। ਤਤੇਜੇਪੁਰੁਖਸਿਸਾਰਕੇਮਿਲਾਪਵਿਖੋਭੀਆਪਕਉਬਚਾਇਗਾਪਤਾਹੈ
 ਤਬਉਸਕਉਮਿਲਾਪਕਰਕੈਬਿਘਨਕਛੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਪਰੁਇਹਅਵਸਥਾਮਹ
 ਦੁਲਿਭਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਜੇਆਗੇਪ੍ਰੀਤਵਾਨਹੁਏਹੈ। ਸੇਏਕਦੂਸਰੇਕੇਵਿਵਿ
 ਹਾਰਕੀਵਾਰਤਾਪੁਛਤੇਥੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਅਵਰ
 ਪ੍ਰੀਤਵਾਨਤੇਪੁਛਿਆਥਾ। ਤੇਹੀਕਿਆਅਵਸਥਾਹੈ। ਤਬਉਸਨੇਕਹਾਜੇਸੁ

ਖਾਨੀਦਹੈ। ਬਹੁਤੁ ਸਦੁ ਸਰੋਕਹਾ ਜੇ। ਬਹੁਤੁ ਖਾਨੀਦਤੁ ਤਬ ਹੀ ਹੋਵੈਗਾ। ਜੇ
 ਬਾਤੁ ਮਸਖੁ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਜੀ। ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਤੇ ਭੀ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁ
 ਛਿਆ ਥਾ ਜੇ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਿਸ ਪਦ ਕਰ ਕੇ
 ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਮੇਰੇ ਹਾਥਿ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਜਿਨਹੁ ਕਰ
 ਅਹੁ ਕਰ ਕੇ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਵਰਤ ਕਰਣਾ ਭੀ ਮੁਝ ਤੇ ਨਹੀ ਹੋਸ
 ਕਤਾ। ਬਹੁਤੁ ਮੇਸਰ ਬਦਾ ਅਪਣੀ ਚਿਤ ਵੀ ਵਿਖੇ ਬੀਧ ਮਾਨੇ। ਅਰੁ ਕਾਰਜੁ ਮੇ
 ਰਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਹਾਥ ਵਿਖੇ ਹੈ। ਤਤੇ ਮੁਝ ਜੈਸਾ ਦੁਖੀ ਅਰੁ ਅਨਾਥ ਅਵਰੁ ਕੇ ਈਨਾ ਹੀ।
 ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਸਿਉ ਕਿਸੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਾਪੀ ਅਰੁ
 ਨਿਬਲੇ ਹੋ। ਤਤੇ ਅਪੁਣੀ ਪਰਾਲੁ ਤਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਕਾਲ ਕੀ
 ਓਰ ਖੜਾ ਨਿਹਾਲ ਤਾ ਹੋ। ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਤੇ ਕਿਸੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ ਜੇ ਤੇਰੀ
 ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਾ ਜੇ ਸੁਖੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਨ ਰਕੁ ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ ਨਿਰਤੁ
 ਉਹੁ ਜੀ। ਬਹੁਤੁ ਸਦੇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਸਿਉ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਥਾ ਜੇ ਤੇਰੀ ਕ
 ਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਕਾਤ ਸਮੇ ਉਠੇ। ਅਰੁ ਇਤਨਾ ਭੀ ਨ ਜਣ
 ਸਕੇ ਜੇ ਰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਰੇ ਜੀਵਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਬ ਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਕਿਆ ਅਵਸ
 ਥਾ ਵਰਨਨ ਕਰੀ। ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਸਿਉ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਥਾ ਜੇ ਤੁਮਾਰੀ
 ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਾ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਆਰ ਬਲਾ ਪਟ ਤੀਜਾਵੈ।
 ਅਰੁ ਪਾਪ ਬਚਤੇ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਵਰਨਨ ਕਰੀ। ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵ
 ਰ ਬੁਧਵਾਨ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ ਜੇ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਾ ਜੇ ਦਾ
 ਤਮ ਹਾਰਾਜ ਕੀ ਭੁੰਚਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਆਗਿਆ ਮਨ ਕੀ ਮਾਨਤਾ ਹੋ। ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ
 ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ ਜੇ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਾ ਜੇ ਜਿਸ ਕੀ ਆਰ ਬ
 ਲਾ ਖਿਣ ਖਿਣ ਪਟ ਤੀਜਾਵੈ। ਅਰੁ ਦੁਹਾਵੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਹੋਤ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਕ
 ਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਜੇ ਵਰਨਨ ਕਰੀ। ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ।
 ਜੇ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਅਵਸਮੇਵ ਮਰਣਾ ਹੋ
 ਵੈ। ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਰੁਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵਣਾ ਹੋਵੈ। ਤਉ ਉਸ ਕੀ ਕਿਆ ਅਵਸ
 ਥਾ ਵਰਨਨ ਕਰੀ। ਬਹੁਤੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਸਿਉ ਕਿਸੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ ਜੇ ਤੇਰੀ ਕ
 ਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਬ ਮੇਰਾ ਇਕ ਵਿਨ ਭੀ ਸੁਖ ਸੇ ਬਿਤੀਤ ਹੋਵੈ ਤਉ
 ਭੀ ਭੁਲਾ ਹੋਵੈ। ਬਹੁਤੁ ਉਨਹੁ ਨੇ ਕਹਾ ਅਬ ਤੁਝ ਕਉ ਸੁਖੁ ਨਹੀ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਿ

ਸਾਹਿਬਾਨਿ ਖੇਮੁ ਸੁਤੇ ਕੋਈ ਪਾਪਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਮੇਸੁ ਖਕਾਇ ਨਉ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੋ। ਬਹੁ
 ਏਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵਨ ਕਉ ਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਮੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆਥਾ ਜੇ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਹੋ। ਤਬ
 ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਿਸਨੇ ਦੂਰ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਜਾਵਣਾ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੋ ਪਾਸ ਤੇ ਸਾਕਛੁ ਨ ਹੋਵੈ
 ਬਹੁ ਮੁਖ ਹਾਥੀ ਪਯੋਗ ਮੇਜ ਮਕਾਮ ਰਗ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਜਿਸਨੇ ਜਾਵਣਾ ਹੋਵੈ
 ਅਰੁ ਸਿਰੀਭੀ ਕੋਈ ਨ ਹੋਵੈ। ਬਹੁ ਨਿਅਇ ਕਰਣੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੋ
 ਵੈ। ਅਰੁ ਉਹ ਆਪ ਕਉ ਬਚਣੇ ਕਾ ਅਸਰਾ ਭੀ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਕਿ
 ਅਵਸਥਾ ਦਰਨ ਨ ਕਰੀਐ। ਬਹੁ ਏਕ ਅਵਸਥਾ ਸਿਤ ਜਨ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਤੇ
 ਪੁਛਿ ਆਥਾ ਜੇ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਅਵਸਥਾ ਹੋ। ਤਬ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇ ਪਾਂਚ ਸੈਰੁ ਪ
 ਈਯਾ ਦੇਵਣਾ ਹੋ। ਬਹੁ ਉਸ ਸਿਤ ਨੇ ਸਹਿ ਸੁਰੁ ਪਈਯਾ ਲਿਆਇ ਦੀਆ ਅਰੁ ਇ
 ਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਾ ਜੇ ਪਾਂਚ ਸੈਰੁ ਪਈਯਾ ਦੇਣਾ ਦੇਹੁ। ਅਰੁ ਪਾਂਚ ਸੈਰੁ ਪਈਯਾ ਅਪ
 ਠੀ ਜੀਵ ਕਾ ਕਰੁ। ਬਹੁ ਮੇਸੇ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਅਵਸਥਾ
 ਪੁਛਿਐ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਦੁਖੁ ਸੁਣ ਕਰ ਸਹਾਇਤਾ ਨ ਕਰੀਐ। ਤਬ ਵਹੁ ਪੁਛਣਾ ਹੀ
 ਕਪਟ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾਹੀਐ ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕਛੁ ਪੁਛਿਐ ਤਬ ਉਸ
 ਕੀ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲ ਕਰੀਐ। ਅਥਵਾ ਪੁਛਿਐ ਹੀ ਨਾਹੀ। ਤਤੇ ਆਗੇ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਂ ਨਹੂ
 ਏਹੈ ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਮੇਸੀ ਅਵਸਥਾ ਥੀ। ਜੇ ਜਦ ਪਾਵਿਟ ਹਾਰ ਵਿਖੇ ਪਰਸ ਪਰਾਪਣੀ
 ਪ੍ਰੀਤ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟਾਇ ਖਾਵਤੇ ਬੋ। ਤਉ ਭੀ ਰਿਵੇ ਕਰਾਇ ਕਵੂ ਸਰੇ ਕਉ ਮੇਸਾ ਪ੍ਰੀ
 ਤ ਮਰਾਖ ਤੇ ਬੋ। ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕਉ ਕਛੁ ਅਰਬੁ ਹੋਤਾ ਬਾ। ਤਬ ਅਪਣੀ ਕਛੁ ਸ
 ਮਿਰੀ ਦੁਰਾਇਨ ਰਾਖ ਤੇ ਬੋ। ਅਰੁ ਇਸ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਮੇਸੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੂਏ ਹੋ।
 ਜੇ ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਮਨੋਹਾਰ ਕੇਨ ਮਿਤੁ ਸਨ ਬੀਧੀ ਅਰੁ ਅਰੁ ਉਸ ਕੋ ਪਸੁ ਅਹੁ ਕੀ ਵਾ
 ਰਤਾ ਪੁਛਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਏਕ ਪੇਸੇ ਕਾ ਅਰਬੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਵੇਖੁ ਪਹੋਜ
 ਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਇਹੁ ਜਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਹੀ ਕਹੀਤੀ। ਇਸ ਕਾਨਾ ਮੁਕਪਟ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ। ਤਤੇ
 ਇਸ ਜਗਤ ਕੋ ਮਿਲਾਪ ਕਾ ਮੇਸਾ ਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਰਿਵੇ ਪੁਰਬ ਕਾਇਨ ਕੇ
 ਸਾਥਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀਐ। ਤਬ ਕਪਟ ਅਰੁ ਪਾਖੰਡ ਕੇ ਸਮੁੰਦ ਵਿਖੇ ਰੂਬਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਜਬ ਉਨ ਕਉ ਮਿਲ ਕਰੀਐ ਸੇ ਮਨੋਹਾਰ ਨ ਕਰੀਐ। ਤਬ ਇਹ ਲੋਕ ਹੀ ਵਿਰੁ
 ਧੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਕਾ ਛਿੜ ਛੁੰਨ ਛਟੇ ਲਾਗਤੇ ਹੈ। ਤਤੇ ਅਪੁਣਾ ਧਰਮ ਹੀ ਖੋਵ
 ਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਕੋ ਧਰਮ ਕਉ ਭੀ ਨ ਸਟ ਕੀ ਆਚਾਰ ਤੇ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਲਾ
 ਪਾਵਿਖੇ ਚਉਬਾ ਪਾਇ ਹੋਏ। ਜੇ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਜਿਸ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿਕਰਤਾ ਹੈ। ਤ

ਬਾਵਸਮੇਵਉਸਕਾਸੁਭਾਵਉਸਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਫਿਕੋਹਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਦਪਇ
 ਸਕਉਉਸਸੁਭਾਵਕੇਪਵੇਸਕੀਜਾਣਹੀਨਹੀਹੋਤੀ। ਤਬਉਨਿਰਸਿਦੇਹਉਹਸੁਭਾ
 ਵਬਦਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਉਸਹੀਸੁਭਾਵਕਰਕੇਕੇਤੇਪਾਪਉਪਜਤੇਹੈ। ਅਰੁਅਚੇਤ
 ਪੁਰਖਹੁਕੀਸਿਗਤਿਵਿਖੇਇਹਭੀਅਚੇਤਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਬਹੁਜਨਬਮਾਇਆਧਾ
 ਰੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਸਿਗਤਿਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕਉਭੀਭਿਸਨਾਮਾਇਆਕੀਉਪਜ
 ਆਵਤੀਹੈ। ਪਰੁਜਦਪਇਹੁਪੁਰਖੁਜਿਸੁਭੇਗਕਉਨਿਦਹੀਜਾਣਤਾਹੈ। ਪਰੁਜਬ
 ਭੀਗੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਸਿਗਤਅਧਿਕਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕਰਮਕੀਵੇਖਾਫਿਸਦਿ
 ਨਸਦਿਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਬਹੁਜਨਬਕਿਸੀਅਪਕਰਮਕੀਵਾਰਤਾਜੁਣਤਾਹੈ। ਤਬ
 ਇਸਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਭੀਉਸਕੀਮਲੀਨਤਾਕਾਪ੍ਰਦੇਸੁਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਜੈਸੇਮਹਾਪੁਰੁ
 ਖਹੁਕੀਵਾਰਤਾਜੁਣਕਰਿਇਸਕਾਰਿਦਾਕੋਮਲਹੋਤਾਹੈ। ਤੈਸੇਹੀਭੀਗੀਅਹੁਅ
 ਰੁਪਾਪੀਅਹੁਕੀਅਵਸਥਾਜੁਣਕਉਸਕਉਭੀਰੁਚਉਪਜਿਆਵਤੀਹੈ। ਤਾਤੇਪੁ
 ਸਿਧਹੁਅਜੈਜਿਨਕੀਵਾਰਤਾਹੀਜੁਣਕਰਿਇਸਕਾਰਿਦਾਮਲੀਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਨ
 ਕੀਸਿਗਤਿਵਿਖੇਮਲੀਨਤਾਕਿਉਨਉਤਪਤਿਹੋਵੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁਰਖਨੇ
 ਕਹਾਹੈ। ਜੇਕੁਸਿਗੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਸਿਗਤਿਮੇਸੀਹੈ। ਜੈਸੇਕੋਈਲੁਹਾਰਕੇਨਿਕਰਿ
 ਜਾਇਥੈਨੇ। ਅਰਬਾਇਹੁਜੈਜੰਦਪਿਅਪੁਣੇਬਸਕਉਜਲਦੇਤੇਬਚਾਇਰਾਖੇ
 । ਤਉਭੀਉਸਨਤਾਅਰੁਪੁੰਅਤਉਅਵਸਮੇਵਪਹੁਚਤਾਹੈ। ਬਹੁਕਿਸਾਂਤਕੀ
 ਮਾਨੁਖਹੁਕੀਜੈਸਿਗਤਿਹੈ। ਜੋਗਾਂਪੀਕੀਨਿਆਵੀਹੈ। ਅਰਬਾਇਹੁਜੈਜੰਦਪਉ
 ਸਕੇਮੇਲਕਰਕੇਸੁਗੰਧਨਲੇਵੈ। ਤਉਭੀਉਸਕੀਸੁਗੰਧਤਾਤਉਨਿਰਸਿਦੇਹਪਹੁਚ
 ਤੀਹੈ। ਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਜੈਮਨੁਖਹੁਕੀਸਿਗਤਤੇਏਕਲਹੀਰਹਣਾਰੁਲਾਹੈ।
 ਅਰੁਏਕਕੇਰਹਿਦੇਤੇਸਾਂਤਕੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਸਿਗਤਿਵਿਖੇਖਹੈ। ਇਸੀਪਰਸਿਤ
 ਜਨਪੁਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੈਜਿਸਪੁਰਖਕੀਸਿਗਤਿਵਿਖੇਮਾਇਆਕੀਪ੍ਰੀਤਿਦੂਰਹੋਵੈ
 । ਅਰੁਭਗਤੀਕੀਪ੍ਰੀਤਿਉਤਪਤਿਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਸਿਗਤਿਕਉਉਤਮਜਾਣਹੁ
 । ਅਰੁਕਦਾਚਿਤਉਸਕਾਤਿਆਗਨਕਰਤਾ। ਬਹੁਕਿਸਕੀਸਿਗਤਿਤੇਇਸਕ
 ਉਵਿਖਿਅਹੁਕੀਪ੍ਰੀਤਿਹੋਵੈ। ਰਿਸਕਾਤਿਆਗਣਹੀਰੁਲਾਹੈ। ਪਰੁਵਹੁਵਿਦਿ
 ਆਵਾਨਜੈਮਾਇਆਕੀਲੋਭੀਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਸਕਾਕਰਤਤੁਵਚਨਹੁਕੇਅਨੁਸਾ
 ਰੁਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਸਿਗਤਿਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਅਵਸਮੇਵਪਰਵਾਣਹੈ।
 ਕਾਹੇਤੇਜਉਸਕੀਸਿਗਤਿਕਰਕੇਜਗੀਆਸੀਕੀਪ੍ਰੀਤਹੀਨਸਟਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਇ

ਸੀ ਕਰਕੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕੀ ਬੁਧਿ ਤਉ ਆਦਿ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਪਰਪਕਨ ਹੋਇ ਤੀ ਤਾ ਤੇ ਵਿ
 ਦਿਆ ਵਾਨ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਤੀ ਮੇਸਾਉ ਨਮਾਨ ਕਰਤ ਹੋ ਜੋ ਜਬ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਿ
 ਆਗਣਾ ਵਿਸੇਖ ਹੋਤਾ ਤਬ ਇਹ ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਿਉ ਨ ਕਰਤਾ
 ਮੇਸਾਉ ਸਕਾ ਵਿਸਟ ਤਉ ਹੋ ਜੋ ਜੇ ਸੇ ਕਈ ਪੁਰੁਖ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਰੁ ਗਤਿ ਮਿਠਾਈ ਕਉ ਪਾਤਜਾ
 ਵੈ ਅਗੁ ਮੁਖ ਤੇ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਕੋ ਜੋ ਇਹ ਮਿਠਾਈ ਹਲਾਹਲ ਬਿਖੁ ਹੋ ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਅਹ
 ਰਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾਨ ਕਰਹੁ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਵਰਨ ਪਰਾ ਕੀ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤਨਹੀ ਆਵਤਾ ਕਹੇ
 ਤੇ ਜੋ ਉਸ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਖਾਵੁ ਨਹੀ ਤਿਸ ਨਾਉ ਪਜਾਵਤਾ ਹੋ ਅਗੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਇਹੀ ਸਿਧ
 ਹੋਤਾ ਹੋ ਜੋ ਇਹ ਪੁਰੁਖ ਅਪੁਣੇ ਲੋਕੁ ਕੋ ਨਾਮਿ ਮਿਠਾਈ ਕਉ ਬਿਖੁ ਕਰਤਾ ਹੋ ਤੇ ਜੋ ਹੀ ਮੇਸੇ
 ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਤੇ ਹੋ ਜੋ ਅਸੁ ਧਨੀ ਵਕਾਅਰੁ ਅਵਰ ਪਾਪਹੁ ਵਿਖੇ ਉਨ ਕਉ ਦੇਖਾ ਵਿਸਟਿ ਹੀ
 ਹੋਤੀ ਹੋ ਬਹੁੜ ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਕਉ ਨਿਹਿਕ ਵਰਤਤਾ ਦੇਖ ਤੇ ਹੋ ਤਬ ਉਨ ਕੀ ਦੇਖਾ ਵਿ
 ਸਟਿ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੋ ਅਗੁ ਨਿਰੁ ਰੋਹ ਇਕ ਰਵਰਤ ਟੇ ਲਗਤ ਹੋ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਵਿਦਿਆ
 ਵਾਨ ਕੋ ਛਿੜ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਮਹਾ ਅਜੇ ਗਾਏ ਇਸ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਨਿਦਿ
 ਹੋਤੀ ਹੋ ਪ੍ਰਥਮ ਤਉ ਬਹੁੜ ਉਸ ਕੀ ਵਰਤਾ ਸੁਣਹੁ ਅਗੁ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਅਵਰ ਲੋਕੁ ਤੀ
 ਚੀਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੋ ਤਾ ਤੇ ਇਤਰ ਜੀਵੁ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇਹੁ ਹੋ ਜੋ ਜਬ ਭੁੰਗੀ ਵਿਦਿਆ
 ਵਾਨ ਕੋ ਛਿੜ ਕਉ ਦੇਖੇ ਤਬ ਇਹ ਪਰਕਾਰ ਕਰੇ ਕੇ ਗਿਲਾਨ ਕਉ ਨਿਵਰਤ ਕਰਹਿ ਸੇ
 ਬਿਬਾਸ ਤਉ ਮੇਸੇ ਜਾਣੇ ਜੋ ਜਬ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਕੋ ਕਾਵੁ ਆਵਹੀ ਆਹੁ ਈ ਹੋ
 ਤਬ ਭੀ ਉਸ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਹੀ ਪਾਪਹੁ ਕਉ ਛਿੜਾ ਕਰਾਵਣੇ ਹਾਗੀ ਹੋ ਪਰੋ ਜੇ ਮਾਨੁਖ ਵਿ
 ਦਿਆ ਤੇ ਹੀ ਟੋਹੇ ਵੈ ਤਉ ਉਸ ਕੀ ਅਵਗਿਆ ਕਿਉ ਕਰਾਛਿ ਮਹੇ ਵੈ ਗੀ ਬਹੁੜ ਮੇਸੇ
 ਭੀ ਜਾਨਣਾ ਪਰਵਾਨ ਹੋ ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਕਰਕੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਉ ਬੁਰਾ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ਬਹੁੜ ਉ
 ਨਹੁ ਵਿਖੇ ਵਰਤ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੋ ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਵਰਤਣਾ ਭੀ ਸਿਸਾਰੀ ਜੀਵੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਨਹੀ
 ਹੋਤਾ ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਸਿਸਾਰੀ ਜੀਵੁ ਕੀ ਬੁਧ ਪਾਇ ਹੀ ਨਹੀ ਸਕਤੀ
 ਤਾ ਤੇ ਇਤਰ ਜੀਵੁ ਕਉ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੋ ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਕਉ ਪਾਰਿ ਦੇਖਾ ਵਿਸਟਿ ਨ ਰਾਖ
 ਹੀ ਤਬ ਉਨ ਕਾ ਪਰਮਨਸਟ ਹੋਵਹੀ ਤਾ ਤਪਰਜ ਇਹ ਜੋ ਬਹੁਤੇ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿਤ
 ਉਇ ਸਕੇ ਪਰਮ ਕਉ ਨਾ ਸਕਰਣੇ ਹਾਗੀ ਹੋ ਤਾ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ
 ਇਕਾਂਤ ਰਹਣਾ ਹੀ ਵਸੇਖ ਹੋ ਬਹੁੜ ਤੀ ਸਗਾ ਗੁਣਾ ਇਹੁ ਹੋ ਜੋ ਸਰਬ ਸਿਸਾਰਾ ਵਿਖੇ
 ਰਹਾਵ ਅਗੁ ਈਰਖਾ ਅਗੁ ਪੀਥ ਕੇ ਵਿਰੁਧ ਆਦਿ ਕਵਿ ਪਨ ਪੜ੍ਹੇ ਉਪਜ ਤੇ ਹੋ ਤਾ ਤੇ ਇ
 ਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਹਾਗੁ ਪੁਰੁਖ ਸਰਬਾ ਵਿਪਨ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰਹਤਾ ਹੋ ਅਗੁ ਜਿਨਹੁ ਜਗਤ ਕੇ

ਮਿਲਾਪ ਕਉ ਅੰਗੀਕਰ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਧਰਮ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਣੇ ਕਾ ਭੁੱਝੇ ਤਾ ਹੈ ॥ ਇ
 ਸੀ ਪਰਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਸਿਗਤਿ ਤਿ ਆਗੁ ਕਰਿ ਅਪੁਣੇ ਗਿਹਾ ਵਿਖੇ
 ਇਸ ਬਿਤੋਹੇ ਵਹਾ ॥ ਅਰੁ ਰਸਨਾ ਕਉ ਅਪਿਕ ਬੋਲਣੇ ਤੇ ਵਰਜ ਰਾਖਹਾ ॥ ਬਹੁ ਜਨਿ ਸਰ
 ਲਾਈ ਕਉ ਤੁਮ ਸਮਸ੍ਰੁ ਤੇ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਅੰਗੀਕਰ ਕਰਹਾ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਤਤ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਨ
 ਸਮਸਟਨ ਸਾਕਹਾ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਤਿ ਆਗੁ ਕਰਿ ਆਤਮ ਪਰਮਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤੋਹੇ ਵ
 ਹਾ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਰੇ ਕੇ ਕਰ ਜਹੁ ਕਉ ਵਿਸਮਰਣ ਕਰਹਾ ॥ ਬਹੁ ਜਹੁ ਚਉ ਬਾਗੁਣ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ
 ਇਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰੁਖ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਉਪਾਧੇ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਮਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਲੋਕ
 ਰੁਸਾ ਕੀ ਮਿਲਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਨਿਦਾ ਅਰੁ ਦੇਖਾ ਵਿਸਟੇ ਅਰੁ ਲੋਕੁ ਤੇ ਭੀ ਰਹਤ ਨਹੀ
 ਸਕਤਾ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਜਿਸ ਰੀਜੀ ਵਹੁ ਕੇ ਸੁਖੁ ਅਰੁ ਦੁਖ ਕਾ ਸਿਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕੀ
 ਸਰਬ ਅਰਜਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਅੰਜਨ ਕਰੈ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਲੋਕਾ ਵਿਸਕਉ
 ਬੁਰਾ ਜਾਣ ਕਰਿ ਵਹੁ ਬਚਨ ਕਹਤੈ ॥ ਬਹੁ ਜਬ ਕਿਸੀ ਸਾਥੀ ਮਿਲਾਪ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀ
 ਤੇ ਇਕਾਂਤ ਰਹੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਵਿਖਮਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਭੀ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ
 ਵਿਰੁਧੀ ਹੋਤੈ ॥ ਤਥੇ ਜਬ ਸਰਬ ਤਿ ਆਗੁ ਕਰਿ ਕੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤੋਹੇ ਤਾ ਹੈ ॥
 ॥ ਤਬ ਸਰਬ ਵਿਪਨਤੁ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕੇ ਈਸਾਨੁ ਖੁਸੀ ਅਪ੍ਰਸਿਨਨ ਹੀ ਹੋਤਾ
 ॥ ਇਸੀ ਪਰਦੇ ਕਵ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵਨ ਸਰਬ ਦਾ ਪਈ ਕਉ ਸਿਗਲੇ ਕਰਿ ਮਸਾ
 ਣਾਵੇ ਖੇਰਹਤਾ ॥ ਤਬ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਛਿ ਅੰਜਨ ਤੇ ਕਲਾ ਕਿਉ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜਹੁ ਸਨੇ
 ਕਹੈ ਜੇ ਇਕਾਂਤ ਕੇ ਸਮਾਨ ਮੇਨੇ ਸੁਖ ਅੰਸਥਾਨ ਅਵਰ ਕੇ ਈਨ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ॥ ਅਰੁ ਮਸਾਣੁ
 ਜੇ ਸਾਉ ਪਦੇ ਸੁਕਰਤਾ ਭੀ ਅਵਰ ਕੇ ਈਨ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਪਈ ਜੇ ਸਾ ਸੁਖ ਦਾ ਇਕ ਮਿਤਰੀ
 ਅਵਰ ਕੇ ਈਨ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ॥ ਬਹੁ ਜਹੁ ਪੰਚਵ ਗੁਣ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਹਾਰੇ ਪੁ
 ਰੁਖ ਤੇ ਸਭੀ ਲੋਕ ਭੀ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਜਾਤੈ ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਭੀ ਲੋਕ ਹੁਤੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
 ਅਰੁ ਇਹ ਆਸਾ ਹੀ ਸਰਬ ਦੁਖ ਦੁਕਾ ਮੂਲ ਹੈ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਪਨਵਨ ਹੁਸਾਥੀ ਮਿਲਾ
 ਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਭੀ ਅਵਸ ਮੇਵ ਬ੍ਰਿਸਨ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜਹੁ ਬ੍ਰਿਸ
 ਨ ਉਤਪਤਿ ਆਨਹੁ ਈ ॥ ਤਬ ਨਿਰਾਦਰ ਅਪਮਾਨ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮਹਾ
 ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਿ ਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਾਯਾ ਪਾਰੀਜੀਵ ਹੁਕੀ ਸੀ ਮੁਖਰਾਈ ਅਰੁ ਸੁਦਰਤਾ ਈਕ
 ਉਨ ਦੇਖੇ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਇਹ ਮਾਇਆ ਰੀਜੀ ਵਹੁ ਕਉ ਛੁਲ੍ਹਾ ਦੇਣੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁ
 ਜਾਇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਤੁਮ ਸਨਵਨ ਹੀ ਚਿਰ ਦੇਖਹੁ ॥ ਤਬ ਭੁਗਵਿਤ ਕੇ
 ਉਪਕਾਰ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਵਹੁ ॥ ਅਰੁ ਅਪਿਕੁ ਸੁਖ ਹੁਕੀ ॥ ਅਰੁ ਕਾਪਾ ਵਿਖੇ ॥ ਦੁਖ

ਪਾਵਹੁਗੇ। ਬਹੁਤੁਕੁਠਵਾਗੁਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਇਕਾਂਤਕਰਕੈ। ਮੂਰਖਹੁਅਰੁਪਾਪੀ। ਅਰੁ
ਕੀਸਿਗਤਤੇਛੂਟਪੜਤਾਹੈ। ਸੇਮੂਰਖਹੁਕੀਸਿਗਤਿਕੈਸੀ। ਜੇਉਨਕਾਦੇਖਣਾਹੀ। ਚਿਤੁ
ਕਉਮਲੀਨਕਰਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਬੁਧਵਾਨਨੇਕਹੈ। ਜੇਸੇਜੂਰਕਰਕੈ। ਸਗਿਰਹੁਖੀ
ਰੇਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਮੂਰਖਹੁਸਿਗਤਹੁਪੀ। ਜੂਰਕਰਕੈ। ਰਿਦਤਪਾਇਮਾਨਰੇਤਾਹੈ। ਤਤਿਏਕਾਂ
ਤਵਿਖੇ। ਜੇਪਰਮਦੁਖਤੇਮੁਕਤਿਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਸੁਭਾਵਕਹੀ। ਇਸੀਕੇਗੁਣਕੀਓਰੁ
ਵਿਸਟਿਨਹੀਪੜਤਾ॥੧॥ * * * ਅਬਪੁਰਾਣਿਕਰਣਸਿਗਤਿਕੇਗੁਣਹੁਕਾ॥

॥ਤਤਿਏਜਾਵੁਤੀਜੇਤੇਅਰਬਅਰੁਪਰਮਾਰਥਕੇਲਾਭੁਹੈ। ਸੇਪਰਸਪਰਮਿਲਾਪਕਰਕੈਪ੍ਰ
ਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਇਕਾਂਤਰਹਣੇਕਰਕੈਉਨਤੇਅਪ੍ਰਾਪਤਿਰਹੀਤਾਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਮਲਾਭੁਇਹੁ
ਹੈ। ਜੇਵਿਦਿਆਤ੍ਰੀਸਿਗਤਕਰਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਜਬਲਗੁਜਬਰਥਵਿਦਿਆਕਾਵੇ
ਤਨਹੋਵੈ। ਤਬਲਗਾਇਕਾਂਤਰਹਿਣਾਤ੍ਰੀਯਲੁਦਾਇਕਨਹੀਹੋਤਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਪੁਰੁਖੁਵਿ
ਦਿਆਪ੍ਰੇਬਿਨਾਇਕਾਂਤਵਿਖੇ। ਇਸਥਿਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਜਿਨ੍ਹਾਅਰੁਵਿਅਰਥਸਿਕਲਪ
ਵਿਖੇਉਸਕਾਸਮਾਬੀਤਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਦਪਜਤਨਕਰਿਕੈਸਰਬਦਾਭੁਜਨਵਿਖੇਸਾਵਧਾ
ਨਰਹੈ। ਤਉਭੀਜਬਾਰਥਵਿਦਿਆਸਮਝੇਬਿਨਾਅਤ੍ਰੀਆਸਨਿ। ਅਰੁਛਲਹੁਤੇਰਹਿਤੁ
ਨਹੀਹੋਇਸਕਤਾ। ਬਹੁਤੁਜਬਅਤ੍ਰੀਮਾਨਤੇਭੀਰਹਿਹੋਵੈ। ਤਬਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਭਗਵੰਤ
ਕਉਜਨਣਹੈ। ਸੇਜਬਾਰਥਵਿਆਬਿਨਾਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਰੁਕਿਸੀਮੇ
ਸੇਵਿਪ੍ਰੀਤਨਿਸਚੇਕਉਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਤਾਹੈ। ਜੇਉਸਵਿਪ੍ਰੀਤਤਾਕਰਕੈਭਗਵੰਤਹੀਤੇਵੇ
ਮੁਖਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਅਬਵਾਮਨਮਤਕਰਕੈਕਿਸੀਕੁਮਾਰਗਕੇਅਵਗੁਣਕਉਜਾਣਨਹੀ
ਸਕਤਾ। ਤਤਪਰਜਇਹੁਜੇਇਕਾਂਤਵਿਖੇਰਹਣਾਤ੍ਰੀ। ਕਿਸੀਕਿਸੀਵਿਦਿਆਵਾਨਕਉ
ਯਲੁਦਾਇਕਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਇਤਰਜੀਵੁਕਉਇਕਾਂਤਪਰਵਾਨਨਹੀ। ਕਾਹੇਤੇ
ਜੇਇਤਰਜੀਵਹੁਕੀਬੁਧਹੋਗੀਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰਬੁਇਹੁਜੇਰਹੀਕਉਵੈਦਕੀਸਿਗਤਿਕ
ਤਿਆਗੁਕਰਣਾਪਰਵਾਨਨਹੀ। ਅਰੁਜਬਦਹੁਰਹੀਆਪਹੀਆਪਣਾਉਪਚਾਰੁਕਰਣੇਲਾ
ਗੈ। ਤਬਸੀਪ੍ਰਹੀਮ੍ਰਿਤਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਸੁਭਉਪਦੇਸੁਅਹਿਵਿਦਿਆ
ਕਾਯਲੁਭੀਅਧਿਕਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁਰਖਨੇਭੀਕਰਾਹੈ। ਜੇਜਿਸਪੁਰੁਖੁਜਬਾਰਥਵਿ
ਦਿਆਕਉਸਮਾਝਿਅਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਸਵਿਦਿਆਹੀਕੇਅਨੁਸਾਰਕਰਤੁਹੋਵੈ। ਬਹੁਤੁਅ
ਵਰਲੇਕਉਕਉਭੀਉਪਦੇਸਕਰੈ। ਤਬਉਸਪੁਰਖਕੀਅਵਸਥਾਮਹਾਉਤਮਕਹੀਤੀਹੈ।
ਸਿਕੀਕਉਉਪਦੇਸੁਕਰਣਾਤ੍ਰੀ। ਇਕਾਂਤਵਿਖੇਉਪਦੇਸੁਲੈਣਾ। ਅਰੁਕਿਸੀਕਉਕਵੁਉਪ
ਦੇਸੁਕਰਣਾਤ੍ਰੀ। ਇਹੁਅਧਿਕਾਕੀਵਹੁਹੈ। ਜਿਨਕੀਸਨਸਾਨਿਹਕਾਸਹੋਵੈ। ਅਰੁਪਨਮਾ

ਨਕੋ ਮੋ ਜਨ ਤੇ ਰਹਤੁ ਹੋਵੈ ॥ ਬਹੁੜ ਵਿਦਿਆ ਭੀ ਚਿਹੀ ਸਿਖਾਹੈ ॥ ਜਿਸ ਕਰ ਧਰਮ ਕੀ ਪਾਪਤਿ
 ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ ॥ ਪਰ ਜਬ ਵਹੁ ਵਿਦਿਆ
 ਪੜਨੇ ਹਾਰਾ ਜਬਾ ਰਬ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਨ ਕਰੈ ॥ ਤਬ ਜਾਣੀਐ ਜੇ ਵਹੁ ਭੀ ਮਾ
 ਨ ਕੋ ਨ ਮਿਤ ਪੜਤਾਹੈ ॥ ਤਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਇਹੀ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਣਾ ਜੇਗਾਹੈ ॥ ਜੇਉ
 ਤਮ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਈਰਿ ਦੇਸੁ ਧਤਾਹੈ ॥ ਸੋ ਰਿਦਾਤ ਬਹਿਸੁ ਪੁਰਤਾਹੈ ॥ ਜਬ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰ
 ਬ ਮੰਤ੍ਰ ਹੁਕ ਬੀਜੁ ਮੰਤ੍ਰ ਇਹੀਹੈ ॥ ਜੇ ਅਸ ਬੂਲ ਪਦਾਰਥ ਸਰੁ ਹੀ ਨਾਸਵਿਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ
 ਗਵਿਤ ਸਰਬ ਦਾਸ ਤਿਸ ਰੂਪਹੈ ॥ ਤਤੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਅ
 ਰੁਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਅਸ ਕਤਨ ਰਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਪੁਰਖ ਅਪੁਣੀ ਵਾਸਨਾ ਵਿਖੇ ਬੀ
 ਧਮਾਨੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਵਾਸਨਾ ਹੀ ਕਾਦਾਸੁ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਜਬਾ ਰਬ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮ
 ਝਿਆਨ ਹੀ ॥ ਤਤੇ ਜਬਾ ਰਬ ਭੇਦ ਇਹੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਮਲੀਨ ਸੁਰਾਵੁ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵਣਾ ॥ ਅਰੁ
 ਉਤਮ ਸੁਰਾਵੁ ਕਉ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਣਾ ॥ ਅਰੁ ਉਤਮ ਵਿਦਿਆ ਵਿਖੇ ਜਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੈ
 ਵੈ ॥ ਅਰੁ ਨਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਮਾਰਗ ਹੁਕੀ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋ ॥ ਤਬ ਜਾ
 ਣੀਐ ਜੇ ਇਹ ਵਿਦਿਆ ਰਬੀ ਧਨੁ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕੋ ਨ ਮਿਤਾਵਿਦਿਆ ਕਉ ਪੜਤਾਹੈ ॥ ਤਤੇ
 ਉਸ ਕਉ ਪੜਾਵਣਾ ਹੀ ਪਰਵਾਨੁ ਨ ਹੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਉਸ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਹੀ ਵਿਪਨ ਹੁ
 ਕਾ ਕਾਰਨੁ ਹੋ ॥ ਤਤੁ ਪਰ ਜੇ ਇਹੁ ਜਮਨ ਹੀ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਪਰਮਾਸਤੁ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ
 ਇਸ ਕਉ ਵਖਰਾਵਿ ਖੇਰਾ ਰਤਾਹੈ ॥ ਪਰ ਜੇ ਪੁਰਖ ਮਨ ਰੂਪੀ ਸਤੁ ਕਉ ਵਿਰਧ ਕਰ ਕੇ
 ਜੀਤ ਵੇ ਕਾਜ ਤਨ ਨ ਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਅਰੁ ਅਵਰ ਪੰਥੁ ਕੇ ਦਾਦਾ ਵਿਦਾ ਅਰੁ ਵਿਰਧ ਵਿਖੇ
 ਅਸ ਕਤ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ਤਬ ਮੇਸੇ ਜਾਇਆ ਜਾਤਾਹੈ ॥ ਜੇ ਅਪੁਣਾ ਮਨ ਹੀ ਉਸ ਕਉ ਪੜਾ
 ਨਾ ਵਤਾਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਇਸ ਕੇ ਚਿਦੇ ਵਿਖੇ ਜੇ ਮਲੀਨ ਸੁਰਾਵੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸੇਈ ਰਖਾ ਅਰੁ ਅਤਿ
 ਮਾਨਾ ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਅਰੁ ਧਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਆਵਿ ਕਜੇ ਤੇ ਅਵਗੁਣੁ ਹੋ ॥ ਸੋ ਇਸ ਨੀਵਉ
 ਕੀ ਬੁਧਿ ਕਉ ਨਾ ਸਕ ਰਹਿਓ ਹੀ ਨ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਰਿਦੇ ਕ੍ਰਮ ਕਰਣਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁ
 ਰਖ ਮੇਸੁਰਾਵੁ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰੇ ਰੇ ਕਾਜ ਤਨ ਨ ਕਰੈ ॥ ਅਵਰ ਪਰ ਵਿਰਤਿ ਮਾਰੇ
 ਗਾ ਕੀ ਝਿਆ ਕਰ ਕੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਕਰਿ ਬਾਰਿਬਾਰ ਨਵੀਰ ਕਰੈ ॥ ਤਬ ਤਿਸ ਕਰ ਵਿਦਿ
 ਆ ਕਾ ਪੜਾਵਣਾ ਮੇਸਾਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇਕੋਈ ਪੁਰਖ ਕਿਸੀ ਚੇਰ ਕਉ ਤਰਵਾਰ ਦੇਵੈ ॥ ਬਹੁੜ
 ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਵਨ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਆਗੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰੈ ॥ ਜੇ ਤਰਵਾਰ ਤਉ ਚੇਰ ਕਉ ਸੁ
 ਰਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਨ ਹੀ ਲਗਾਵਤੀ ॥ ਪਰੁ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਪੜਨਾ ਤਉ ਮੇਸਾਹੈ ॥ ਜੇ ਜਦ ਪ
 ਇਸ ਕੀ ਮਨ ਸਾਸਹ ਕਾਮ ਹੋਵੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਵਿਦਿਆ ਕੇ ਬਲੁ ਕਰਿ ਕੇ ਅਕਸਮਾਤੁ ਨਿ

ਹਕਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਉਤਰਾਇ ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਤ ਹੁ ਅਰੁ ਪ੍ਰਥਮ ਹੁਕਮ
 ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਵਿਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਸੋ ਕਵਾਚਿਤ ਨਿਹਕਾ ਮਤਾ ਨਹੀ ਉਪਜ
 ਤੀ। ਕਹਿ ਤੇ ਜੋ ਇਸ ਵਿਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਇਰਖਾ ਅਰੁ ਅਹਿਮਾਨਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਵਿਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਨਿਹਕਾ ਮਤਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਗਰੁ
 ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਵਿਦਿਆ ਸਿੱਖ ਜਨ ਹੁ ਕੇ ਜਬਾਰ ਬਵਰਨੇ ਹੈ। ਜੋ ਇਹ ਵਿਦਿਆ
 ਮੇਸੀ ਹੈ। ਜੋ ਸਰਬ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕਮ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕਉ ਲਾਭ ਦਾਇ
 ਕੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਕਰੇ ਰਚਿਤ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਮਨਸਾ ਮਲੀਨ ਹੋ
 ਵੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਅਕਸਮਾਤ ਲਾਭ ਤੇ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ
 ਪੁਰਖੁ ਇਸ ਉਤਮਾ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਵੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ ਕ ਛੁਕਾਨ ਕੀ
 ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਦੇਖੇ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਚਾਹੀਤ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਸੀ ਕਉ ਉਪਦੇਸ਼ ਨ ਕਰੇ।
 ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਜਦ ਪਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਅਵਰ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕਮ ਉਗ੍ਰਾਣੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਮਾਨ
 ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਕਰਿ ਕੇ ਉਸ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਓਰ ਤੇ ਅਵਰਾਣੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਇਸ ਕਾ ਵਿਸ਼੍ਰਾਂਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਸੇ ਦੀਪਕ ਕਰਿ ਕੇ ਮੰਦਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪ
 ਰੁ ਵਹੁ ਦੀਪਕ ਖਣਿ ਖਣ ਵਿਖੇ ਪਟਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ
 ਨੇ ਪੇਖੀ ਅਹੁ ਕੇ ਸਾਤ ਸਿੰਦੂ ਕ ਧਰਤੀ ਵਿਖੇ ਗਾਢੁ ਦੀਏ ਬੇ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਸਰਬ ਵਿਦਿ
 ਆ ਕਾ ਵੇਤਾ ਬਾ। ਤਬ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੂਛਿ ਆ ਜੇ ਤੁਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕਰਤੇ। ਬਹੁ
 ਕ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਿ ਜੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਮੇਨ ਕਰ ਰਹਿ ਦੇ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤ
 ਬ ਮੁੜ ਕਉ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਣ ਬਾ। ਪਰੁ ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਉਪਦੇ
 ਸ਼ ਕਰ ਦੇ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਅਧਿਕ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਉ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇ
 ਮੇਨੇ ਮੇਨ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਵੇ ਕ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਏਕ ਜਗੀਆ ਸੀਕ
 ਉਕਾ ਬਾ। ਜੇ ਤੇਰੀ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਉਤਮ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਤੁਮ ਕਉ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀ
 ਤ ਨਹੀ। ਤੁਬ ਉਸ ਨੇ ਪੂਛਿ ਆ ਜੇ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਿਉ ਕਰੇ। ਬਹੁ
 ਉਨ ਹੁਨੇ ਕਹਿ ਜੇ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਅਰੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਦੇ ਵਿਖੇ ਤੇਰੀ ਅਧਿਕਾਰ
 ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਜਗੀਆ ਸੀਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਮੇਨੇ ਅਬ ਇਸ ਤੇ ਅਗੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਦੇ
 ਕਾ ਬਿਅਗੁ ਕੀਆ। ਤਾ ਤੁਪਰਜ ਇਹੁ ਜੇ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਣੇ ਅਰੁ ਪੜ੍ਹਾਵੇ ਨਹੀ।
 ਨਿਹਕਾ ਮਚਿਤ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਿਨਾ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਪ
 ਰਾਵ ਟਾਹੀ ਪਾਪੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਪੜ੍ਹਾਵਣਾ ਭੀ ਉਸੀ ਕੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਉ ਅਪੁ

ਏਸਨੂੰ ਕਾਪੂ ਜਨ ਕਢੂ ਨਹੀਂ ਦੇ। ਤੁਥ ਮੇਸੇ ਉਪਦੇਸਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਇਕ ਤਰਹ ਦੇ ਤੇ ਉ
 ਪਦੇਸ ਕਰਣਾ ਵਿਸੇਖੀ ਹੋ। ਪਰ ਉਪਦੇਸੁ ਨਹੀਂ ਹਾਰੇ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਹੀਤ ਹੋ। ਜੇ
 ਉਪਦੇਸ ਕਰਦੇ ਹਾਰੇ ਪਰ ਦੇਖ ਵਿਸਟਿਨ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਨਜਾਣੇ ਨੇ ਇਹ ਅਪੁਣੀ
 ਮਾਨੁ ਕੇਨੀ ਮਤ ਮੁਕਉ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤ ਹੋ। ਤਬ ਅਪੁਣੇ ਕਾਲਿਆਣ ਕੇਨੀ ਮਤ ਜਬਾ
 ਰਬ ਉਪਦੇਸ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਪਰਿਭਾਵਨਾ ਸੁਧ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਜਿ
 ਸਕਾਰਿ ਦਮ ਲੀਨ ਹੋਤ ਹੋ। ਸੇ ਅਵਰੁ ਪਰਭੀ ਮਲੀਨ ਭਾਵਨਾ ਰਾਖਤ ਹੋ। ਅਰੁ
 ਉਸ ਕਉ ਭੀ ਅਪੁਣੀ ਨਿਆਈ ਜਾਣਤ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਦੂਸਰਾ ਲਾਭੁ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਨੀਵ
 ਰੁਕਉ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਪਹੁਚਾਵਣੀ ਭੀ ਸਿਗਤ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੋ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰ
 ਰੁਖੁ ਨੇ ਇਕਾਂਤ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕੀਆ ਹੋ। ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ। ਅਰੁ ਜੇ
 ਪੁਰੁਖੁ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿਨਤ ਕਰਤ ਹੋ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਭੀ ਪਹੁਚ
 ਤੀ ਹੋ। ਬਹੁਤੀ ਸਰਾਲਾ ਭੂਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਅਵਿਕ ਜੇ ਤੇ ਗੁਣੁ ਹੋ।
 ਸਿਟਿ ਹਭੀ ਸਿਗਤਿ ਵਿਖੇ ਪਾਪ ਹੋਤ ਹੋ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮਲਾਪੁਗੀ ਕਿ
 ਸੀ ਸਾਖਨ ਹੋਵੈ ਸੇ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੇ। ਪਰੁ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਸਹ
 ਣ ਸੀਲਤਾ ਅਰੁ ਪੀਰਜਾ ਅਵਿਕ ਸੁਰਗੁਣ ਅਵਸਮੇਵ ਚਹੀਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਅਪਿ
 ਕਲਾ ਭਵਾਇ ਕਰੇ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਭੁਲਾਹਿ ਤੇ ਹੋ।
 ਤਬ ਦੂਸਰੇ ਕੇਵਚ ਨਹੀਂ ਕਉ ਸਹਾਰਤ ਹੋ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ
 ਹੁਨੇ ਭੀ ਆਦਿ ਕਕਰ ਮਹੁਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕੀਆ ਹੋ। ਜੇ ਮੇਸੀ ਕੀਆ ਕਰਕੇ
 ਪ੍ਰਥਮ ਤਉ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋਤ ਹੋ। ਜਬ ਲੋਕ ਹੁਕੀਤਾ ਜਨਾ ਅਰੁ ਦੁਰਬ ਚਨ ਕ
 ਉਸੁਣ ਕੀਰਿਖਿਆ ਅਰੁ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਕਉ ਬਦਾਵਤ ਹੋ। ਸੇ ਜਦ ਪਾਇਸ ਸਮੇ
 ਵਿਖੇ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਕਾਮਨਾ ਅਰੁ ਧਨੁ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕੇਨੀ ਮਤ ਹੁਈ ਹੋ। ਅਰੁ ਅਵਿਅਵ
 ਸਥਾ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੁਨੇ ਭੀ ਆਦਿ ਕਕਰ ਮਇਸ ਹੀ ਕਾਰਨ ਕਹੀ ਕੇ
 ਪਰਵਾਨ ਕੀਏ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਕਿਸੀ ਕਾ ਬਚਨ ਸਹਿਨ ਸਕੇ। ਤਬ ਇਕੋ ਤਿ
 ਰਹਣ ਹੀ ਭੁਲਾਹੋ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਤਬ
 ਚਿਹਲੇ ਕਹੁ ਕੇਵਾਦ ਵਿਵਾਦ ਵਿਖੇ ਅਸ ਕਤ ਹੋ ਜਾਤ ਹੋ। ਤਤੁ ਪਰਜ ਇਹੁ ਜੇ
 ਖਿਆ ਅਰੁ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਜੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕੇ ਧਰਮ ਕਉ ਵਿਕਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਹੋ।
 ਜੇ ਤਿਸ ਕਉ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਪਾਇਨ ਹੀ ਸਕੀਤਾ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਦੇ
 ਹਾਰੇ ਹੋ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਭੀ ਇਕਾਂਤ ਰਹਣਾ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀਂ। ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧੁ ਅੰਜੇ

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਕਉ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਣ ਅਜੇਗੁ ਹੈ
 ਤੈਸੇ ਹੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਜਨਹੁ ਤੇ ਵਿਸੇਗ ਕਰ ਕੋਇ ਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਨਹੀ
 ਰਹਿਤੇ ਪਰਮਿਲਾ ਪਵਿਖੇ ਭੀ ਜਬਦਿ ਭੁਅਰੁ ਮਾਨਕਾ ਅਵਰਣੁ ਨਹੈ ਵੈ। ਤਬ ਮੇ
 ਸੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਇਕਾਂਤ ਰਹਿਣੇ ਤੇ ਵਸੇਖ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਚਉਥਾ ਲਾਭੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇਨਾਨਾ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਿਸੇ ਅਰੁ ਸਿਕਲ ਪਰੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬਦਿ
 ਪੁਰਖੁ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਕਸਮਾ ਕ੍ਰਮੇ ਸੇ ਸਿਕਲ ਪਉਤ
 ਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੇਉ ਨਹੁ ਸੀ ਸਿਆ ਕਰ ਕੈ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਪਟ ਲਹੇਤਾ ਹੈ
 ਤਬ ਵਹੁ ਸਿਸੇ ਆਪ ਕਰ ਕੈ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੋਤੇ। ਤਾਤੇਉ ਨਕੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇ
 ਕਾਉ ਪਾਇ ਸਾਂਤ ਕੀ। ਮਾਨੁਖ ਦੁਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਨੈ ਕਹਾ ਹੈ
 ਜਿਚਿਤ ਕਾ ਖੇਲਣਾ ਸਾਂਤ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਪਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਮਨ ਕਾ ਮੇਸਾ
 ਹੀ ਸੁਭਾਵੈ। ਜੇ ਜਬਦਿ ਸਮਨ ਕਉ ਏਕ ਹੀ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਤੁ
 ਬਸੁਨਤਾ ਕਰ ਕੈ ਅੰਧੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਸਾਂਤ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਵਿਖੇ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ
 ਤਬ ਵਹੁ ਬੁਨਤਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਕਿਸੀ
 ਸਾਂਤ ਕੀ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਕਰੀ ਮੇ। ਬਹੁੜ ਉਸ ਕਉ ਅਪੁਣਾ ਅਵਗਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕ
 ਰ ਕੈ ਕਹੀ ਮੇ। ਅਰੁ ਜੀਵ ਕਾ ਆਦਿ ਕਵਿ ਵਹਾਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਪੂਛ ਲੀਜੀ ਮੇ ਤਉ ਭ
 ਲਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਅਚੇਤ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਏਕ ਪ੍ਰਜੀ ਪ੍ਰਜੀਤ ਭੀ ਬੁਝੀ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸ
 ਰਬਦਿਨ ਵਿਖੇ ਅਭਿ ਆਸ ਕਰ ਕੈ ਜੇਤਾਰਿ ਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇਤਾ ਹੀ ਵਹੁ ਨਿ
 ਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਵਹੁ ਨਿਰਮਲ ਤਾ ਮੁਰਖ ਦੁਕੀ ਸਿਰਾ ਤਿ ਮੇ ਪ੍ਰਜੀ ਪ੍ਰਜੀਤ ਕਰ ਕੈ
 ਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬਦਿ ਹੁ ਪੁਰਖੁ ਕਿ
 ਸੀ ਅਵਰ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤਾ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਚਾਹੀ ਮੇ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਇਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰੇ। ਜੇ ਮੇ ਇਸ ਸਾਥ ਕਿਸ ਗੁਣ ਕੇ ਨਾਮਿਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਬ
 ਹੁੜ ਪਾਂਚਵਾ ਲਾਭੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਸ ਪਰਭਾਵ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀ ਗਿਭਿ ਭੀ ਸਿਰਾ ਤਿ
 ਵਿਖੇ ਪਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਸਾਂ
 ਤ ਕੀ ਮਾਨੁਖ ਦੁਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਵਰਾ ਵਹੁ ਪੀਲਾਭੁ ਕਉ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ। ਬਹੁੜ ਛੁਰਵਾ
 ਲਾਭੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਲੋਕ ਦੁਕੀ ਮਿਲਾ ਪਵਿਖੇ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਵਰਤਣੇ
 ਕਰ ਕੈ ਦੀਨ ਤਾ ਅਰੁ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਕਾਂਤ ਕਰਿ ਕੈ ਚਿਤ ਵਿਖੇ
 ਅਭਿ ਮਾਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਛੁਰਤੀ ਹੈ। ਅਬ ਵਹੁ ਇਉ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖੁ ਸੁ

ਆਖੀਓ ਏਕੇਨ ਮਿਤਾਇ ਕਾਤ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਰ ਕਰਤੈ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਕਿਸੀ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ
 ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਤੈ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਹੀ ਚਾਹਤੈ ਹੈ। ਜੇ ਲੋਕ ਹਮਾਰੇ ਦਰਸਨ
 ਕਉ ਆਵਹਿ। ਸਿਮੇਸਾ ਅਭਿਮਾਨ ਮਹਾ ਅੰਗੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤੈ ਹੈ।
 ਜੇ ਏਕ ਨਗਰ ਵਿਏ ਕੇ ਮੇਸਾ ਬੁਧਵਾਨ ਹੁਆ ਬਾ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਅਪੁਣਾ ਤੀਨ ਸੈਸਾਰ
 ਗ੍ਰਿਥ ਬਨਾਇਆ ਬਾ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਨਤ ਭੁਇਆ। ਜੇ ਮੇਭੁਗਵਿਤ ਕੇ ਨਿਕਟਿ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁਇਆ ਹੋ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ। ਜਿਤੈ ਨੇ ਆਪ ਕਉ ਜ
 ਗਤਿ ਵਿਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ। ਸਿਮੇ ਇਸ ਬਰਾਈ ਕਉ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਕਬੀਨ ਹੀ ਕਰਤਾ।
 ਤਬ ਵਹੁ ਬੁਧਵਾਨ ਇਸ ਬਚਨ ਕਉ ਸੁਣ ਕਰਿ ਸਰਬ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਕੈ ਇਕਾਂਤ ਵਿ
 ਖੇਰ ਹਣੇ ਲਾਗਾ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਨਤ ਭੁਇਆ। ਜੇ ਅਬ ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਅਬ ਭੁਗਵਿ
 ਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਬਹੁੜ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ। ਜੇ ਮੇਤੇ ਰੇ ਉਪਰ ਅਬ ਭੀ ਪ੍ਰ
 ਸੰਨ ਹੀ ਹੁਆ। ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਅਬ ਭੀ ਤੈਨੇ ਆਪ ਕਉ ਸੁਆਮੀ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਵ
 ਹੁ ਬੁਧਵਾਨ ਇਕਾਤ ਕਉ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਬਾਹਰਿ ਆਵਤ ਭੁਇਆ। ਅਰੁ ਖਾਨ ਪਾਂ
 ਨ ਆਇ ਕੇ ਲੋਕ ਹੁਕੀਨਿਆਈ ਦਰਤਣੇ ਲਾਗਾ। ਬਹੁੜ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ
 ਕਰਿ ਜਮਾਨ ਭਾਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੁਆ। ਤਬ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ। ਜੇ ਅਬ ਤੈ
 ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਤਾਤ ਪਰਜਾਇ ਹੁਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮਨਸਾ
 ਸਹਕਾਮ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਕਾਤ ਕਉ ਇਸ ਕਾਰਣਿ ਕਰਿ ਅੰਗੀ ਕਰ ਕਰੈ। ਜੇ ਲੋਕ ਹੁਕੇ
 ਮਿਲਾਪ ਕਰਿ ਕੈ ਮਤ ਮੇਰੀ ਮਾਨ ਪਟ ਜਾਵੈ। ਅਬ ਵੇਕੇ ਈਨ ਦੇਖੇ। ਤਬ ਮੇਸੇ ਜਾ
 ਏ ਆਜਾਤ ਹੈ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਓਹੁ ਦੁਰਾਵਣੇ ਕੇਨ ਮਿਤਾਏ ਕਾਤ ਰੂਪੀ ਪੜ
 ਦਾ ਰੂਪ ਆਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਉਸ ਕਉ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਹੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਵਿਕ੍ਰਹੇਤੀ ਹੈ
 ਜੇ ਲੋਕ ਮੇਰਾ ਆਇ ਕਰ ਦਰਸਨ ਕਰਹਿ। ਅਰੁ ਮੁਖ ਕਉ ਰੂਰੁ ਉਤ ਕਰਹਿ। ਸਿ
 ਮੇਸਾ ਇਕਾਂਤ ਰਹੰਦਾ ਕੇਵਲ ਦਿਭੈ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਚਾਹੀਤ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਪੁਰੁਖ ਇ
 ਕਾਤ ਵਿਖੇ ਰਹੈ। ਤਬ ਭੁਜਨ ਅਰੁ ਵੀਚਰ ਤੇ ਕਿਸੀ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਰਹਤ ਨਹੈ ਵੇ। ਅ
 ਬ ਵਾਇਦਿ ਆ ਅਰੁ ਪਾਠ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕਉ ਲਗਾਵੈ। ਬਹੁੜ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ
 ਸਿਗਤਿ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਪਰਮ ਕਾਲ ਭੁਹੈ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ
 ਰਹਤਿ ਮਾਨੁਖ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਉ ਕੀਨਿਆਈ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਹੁਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਉ ਨ ਚਾਹੈ
 ਜੇ ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤੈ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਬਰਾ ਪੁਰੁਖ ਬੁਧਵਾਨ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਨਿਕ
 ਏਹੇ ਇਕ ਰਕਹਣੇ ਲਾਗਾ। ਜੇ ਮੇਭੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੀ ਪੁਰੁਸਕਤ

ਤਾ ਤੇ ਮੇ ਅਪੁਣੀ ਅਵਗਿਆ ਕਉ ਖਮਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੋ ॥ ਬਹੁਤ ਉਸ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੂੰ ਇ
 ਸ ਦੁਹਰ ਤਾ ਕਉ ਤੂੰ ਅਵਗਿਆ ਨਾ ਦਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਅਵ ਰਪੁ ਰੁਖੁ ਲੋ ਕਹੁ ਕੇ ਮਿਲ ਦੇ ਕੇ ਉ
 ਪਕਾਰ ਜਾਣਤਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸੇ ਮੇ ਨਾ ਮਿਲਣ ਹਾਰੇ ਕਉ ਪਕਾਰ ਜਾਣਤਾ ਹੋ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਮੁ
 ਕਉ ਸਰ ਬਦ ਕਾਲ ਕੇ ਅਵਟੇ ਕੀ ਚਿਤ ਵੀ ਰਹਤਾ ਹੋ ॥ ਤਾ ਤੇ ਮੇ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਅਵਟੇ
 ਅਰੁ ਮਿਲ ਦੇ ਕੀ ਚਾਹਨ ਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂ ਅਜੇ ਮਾਨ ਅਰੁ ਦਿ ਰੁ ਕੇ ਨਾ ਮ
 ਤਿ ਇਕ ਤਵਿ ਖੇਰ ਹਵਾ ਬਰੀ ਮੂਰਖਤਾ ਹੋ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੇ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਕੀ ਮੇ
 ਸੇ ਚਾਹੀਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਮੇ ਰਾ ਕੇ ਇਕਾਰ ਅਕਿਸੀ ਮਾਨੁ ਬ ਕੇ ਹਾ ਬਨ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਸੁਰੁ ਹੀ ਲੋ ਕ ਪਰ
 ਧੀਨ ਹੋ ॥ ਬੋਝੁ ਇਉ ਰੂਪੀ ਹੋ ॥ ਜੇ ਜਪੁ ਇਉ ਪੁਰੁਖੁ ਪਹਾੜ ਕੀ ਕਿਟਰਾ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ॥
 ਤਉ ਭੀ ਦੁਸਟ ਮਾਨੁ ਖਾਇ ਉਹੀ ਉਨ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਇਹ ਦੇ ਰੂਪੀ ਕਿਨ ਮਿਤ ਕੀ ਦਰਾ ਵਿ
 ਖੇ ਜਾਇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੂ ਆਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕੋ ਈ ਪੁਰੁਖੁ ਮਹਾ ਅਸੁਰੁ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਜਾ
 ਵੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਸੁਹਿਰ ਦਪੁਰੁਖ ਮੇ ਜਾਣਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਇਹ ਧਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰੁਖੁ ਆਪ ਕਉ ਲੋ ਕ
 ਹੁ ਕੇ ਦਰਾਵਟੇ ਕੇ ਨਾ ਮਿਤ ਮੇ ਸੀ ਅਸੁਰੁ ਠਉ ਰੂ ਵਿਖੇ ਗਾਇ ਅਹੋ ਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾਤੁ ਪਰ ਜਾਇ ਹੁ
 ਜੇ ਸੁਰੁ ਹੀ ਲੋ ਕ ਦੇ ਇ ਪਕਾਰ ਕੇ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ॥ ਜੇ ਏ ਕੀ ਮਤ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰੇ ਸਤ੍ਰੁ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਇਸ
 ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ ਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸਰ ਬਕਾਰ ਜਾਣੇ ਖੇ ਇਸ ਕੇ ਉਪਰਿ ਰੁਲਾ ਉਨ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥
 ਅਰੁ ਜੇ ਸਤ੍ਰੁ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸਰ ਬਕਾ ਇਸ ਉਪਰਿ ਦੇਖ ਫਿਸਟਿ ਰਾਖ ਤੇ ਹੋ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਗਿਆ
 ਸੀ ਕਉ ਇਸ ਪਕਾਰ ਚਾਹੀਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਕਉ ਪਰਮ ਧਰਮ ਕੀ ਫਿਤ੍ਰ
 ਤਾ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਲੋ ਕ ਹੁ ਕੇ ਅਸੁਰੁ ਵਚਨ ਹੁ ਕੀ ਚਿਰ ਸੁਰਤਿ ਨਾ ਰਾਖੇ ॥ ਇ
 ਸੀ ਪਰ ਇਕ ਦਰਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਏ ਕ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਕਉ ਕੋ ਈ ਕਾਰਜ ਕ
 ਰਣ ਕਹਾ ਬਾ ॥ ਤਬ ਉਨ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਲੋ ਕ ਹੁ ਕੇ ਭੈ ਕਰ ਕੇ ਮੇ ਇਸ ਕਾਰਜ ਕ
 ਉਕਰਨ ਹੀ ਸਕਤਾ ॥ ਬਹੁਤ ਛੁਰਵਾ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਤਿ ਰੂਇਆ ॥ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾ ਜਾਗਿਆ
 ਸੀ ਕਉ ਦੇਇ ਅਵਸਥਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿ ॥ ਤਬ ਲਗਾ ਜਬ ਥਰ ਬਥੇ ਦਕਉ ਪਹੁਚਨ
 ਹੀ ਸਕਤਾ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮ ਅਵਸਥਾ ਇਹੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਫਿਸਟਿ ਸਿਉ ਸਰਬ
 ਜਗਤੁ ਨ ਸਟੋ ਜਾਵੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਭੁਗਵੰਤੁ ਬਿਨਾ ਅਵਰ ਨ ਦੇਖੇ ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰੀ ਅਵਸ
 ਥਾ ਇਹੁ ਜੇ ਜਬ ਇਸ ਕਾ ਮਨ ਸਟੋ ਜਾਵੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਪੁਕਾਰ ਜਗਤੁ ਇਸ ਕਉ ਕ
 ਛੁਕੇ ਹੋ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਗਿਲਾਨ ਕਛੂਨ ਆਵੈ ॥ ਅਰੁ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਕ
 ਭੈ ਕਛੂਨ ਰਹੇ ॥ ਬਹੁਤ ਏਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਕਉ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਬਾ ॥ ਜੇ ਕੇ ਤੇ ਮਾਨੁ ਖਤੁ
 ਮਾਰੀ ਸਕਾ ਵਿਖੇ ਆਇ ਕਰਿ ਬਚਨ ਸੁਨ ਤੇ ਹੋ ॥ ਬਹੁਤ ਸਬ ਬਾਹਜ ਜਾ ਤੇ ਹੋ ॥ ਤਬ

ਨਿਦਾਕਰਣੇ ਲਾਗਤ ਹੈ। ਤੁ ਬਸੰਤ ਜਨਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਚਿਤਿ ਕੀ ਬਿਰਿ ਪਰਮ ਪਦ ਕੈ
 ਪਾਵਟੇ ਕੀ ਚਿਰ ਲਾਗੀ ਹੁਈ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਮੁਕਤ ਕਉ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਨਿਦਾਕਾ ਤੇ ਕਛੁ ਨਹੀ ਅਵ
 ਤਾ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਨਿਦਾ ਅਰੁ ਉਸਤਤਿ ਕੀ ਚਿਰ ਸੁਰਤਿ ਦੇਣੀ ਹੀ ਅ
 ਜੇਗੁ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਗਤ ਕਾ ਉਤਪਤਿ ਕਰਣੇ ਹਰਾਮ ਹਾਰਾ ਜਗੀ ਜਗਤ ਕੀ ਨਿਦਾ ਤੇਰ
 ਹਿਤ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਅਬ ਇਸ ਬਚਨ ਕੋ ਨਿਰਣੇ ਵਿਖੇ ਇਕਾਂਤ ਅਰੁ ਮਿਲਾਪ ਕੇ ਗੁਣ
 ਅਰੁ ਦੇਖੀ ਮੇਰੇ ਵਰਨਨ ਕੀ ਏਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਗੀ ਅਸੀ ਇਸ ਵਚਨ ਕਉ ਸੁਣ ਕਰਿ ਪ੍ਰਿਥ
 ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਉ ਵੀਚਾਰੈ। ਬਹੁ ਜੇ ਸਾਇਸ ਕਾ ਅਪਕਾਰ ਹੋਵੈ। ਤੇ ਸੀ ਬਿ
 ਤਿ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੇ। ੧॥ :॥ * * * ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣੀ ਸੁਰਤਿ
 ਇਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਕੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਪੁਰੁਖ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਪੁ
 ਆਚਾਰੈ। ਤਬ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਹੀ ਮੇ ਸੀ ਮਨ ਸਾਕਰੈ। ਜੇ ਮੇ ਇਕਾਂਤ ਕਉ ਇਸ ਨੀਮਤ ਅੰਗੀਕ
 ਰੁ ਕਰਤੈ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਚਨ ਅਰੁ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਖੇਦ ਨ ਪਹੁਚੈ। ਅਰੁ ਜਗਤ
 ਕੀ ਚਿ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਦੁਖੀ ਨਹੀ ਹੋਵਉ। ਬਹੁ ਜੇ ਸਰਬ ਜੀ ਜਾ ਲਹੁ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕਰਿ ਭਗ
 ਵੰਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵਉ। ਤਾ ਤੁਪਰਜਾ ਇਹੋ ਜੇ ਇਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਹਾਰੇ ਪੁਰੁਖ
 ਕਉ ਭੁਜਨ ਅਰੁ ਵੀਚਾਰ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਵਣਾ ਕਿਸੀ ਸਮੇ ਪਰਵਾਨੁ ਨਹੀ। ਅਬ ਵਾ ਬਿਦਿ
 ਅਰੁ ਸੁਭ ਕਰਤ ਤਹੁ ਵਿਖੇ ਫਿਰੂ ਆਚਾਰੀ ਤਹੈ। ਬਹੁ ਲੋਕ ਹੁਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕੀ ਅ
 ਭਿਲਾਖਾ ਕਰਣੀ ਭੀ ਉਸ ਕਉ ਅਜੇਗੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਰੇ ਜਨ ਬਿਨਾ ਨਗਰ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਭੀ
 ਨਪੁਛੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਮਨੁਖ ਜੇ ਸੇ ਬਚਨ ਸੁਣਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸਹੀ ਸਿਸਕਾਰੁ ਰਿਦੇ ਵਿ
 ਖੇ ਫਿਰੂ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜੇ ਭੁਜਨ ਕੀ ਇਕਤਤਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ਸਿਕਲ ਪਛੁਰਣੇ ਲਾਗਤਾ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਇਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਸਿਕਲ ਪਹੁਕਾ ਨਿਰੋਧ ਹੋਵੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਇਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਚਾਹੀ ਤਹੈ। ਜੇ ਅਗਰੁ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਕਾ ਸਿਜਮ ਚਾਖੇ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾਇਹੁ ਪੁਰੁਖ ਸਿਜਮ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਤਬ ਲਗਾ
 ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਪਰਾਪੀ ਨਤ ਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟਤਾ। ਬਹੁ ਜੇ ਬਕੇਈ ਇਸ ਕਉ ਬਚਨ ਅਬ ਵ
 ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਦੇਵੈ। ਤਉ ਭੀ ਸਹਣ ਸੀਲਾਂਤਾ ਕਰ ਅਪਣਿ ਉਸਤਤ ਅਰੁ ਨਿਦਾਕ
 ਉਭੀ ਸੁਣਨ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਧਰਮ ਕੇ ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ
 ਅਪਣਿ ਉਸਤਤਿ ਅਰੁ ਨਿਦਾਕੀ ਚਿਰ ਸੁਰਤ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਇਸ ਕਾ ਸਮਾਵੇ ਅਰ
 ਬੋਝਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਕਾਂਤ ਰਹਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਇਹੋ ਜੇ ਇਸ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਇਹੁ ਪੁਰੁਖ ਅ
 ਪਣੇ ਉਤਮ ਕਾਰਜ ਕਉ ਸਿਧ ਕਰ ਲੇਵੈ। ੧॥ * * * ॥ ਇਤੁ ਇਕਾਂਤ ਅਰੁ

ਸਿਰਗਤ ਕੇ ਗੁਣ ਅਰੁ ਦੇਖ ਵਰਨਨ ਨਾਮੁ ਸਰਗਾਹ ॥੪॥ ॥ ਅਥ ਪਾਂਚਵੇ ਸਰਗਾ ਵਿ
 ਖਿਰਾਜਨੀ ਤਕ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤੁਥੇ ਜਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇ ਰਾਜਨੀ ਤਕ ਰਣੀ ਭੀ ਮਹਾਉਤ
 ਮਹੇ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਵਿਚਾਰੁ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਸਿਜੁ ਗਤ ਰਾਜਾ ਵੇਖੇ ਵਰਤਤਾ ਹੋ ॥ ਤਬ ਰੁਗ
 ਵੰਤ ਕਾਨਿਕਾ ਵਿਵਰਤੀ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਰਾਜਾ ਵਿਖੇ ਸਮਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਕਉ ਤਿਆ
 ਗਦੇਤਾ ਹੋ ॥ ਤਬ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਕਾ ਦਾਜੁ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ
 ਓਰਤੇ ਧਿਕਾਰ ਹੋਤੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਰ ਬਉ ਪਾਵੁ ਕਾ ਮੁਲ ਬਰਮਹੀਣ ਰਾਜਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਧ
 ਰਮਾਤ ਮਾਰਾ ਜਾਵੁ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਜਿਸ ਕਉ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀ ਬੁਧਿ ਹੋਤੀ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਸਕਾਸੁ
 ਰਾਵਸਾਂਤ ਕੀ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਸਿਰਾਜਨੀ ਤਕੀ ਵਿਦਿਆ ਭੀ ਅਪਾਰੁ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਵਿਦਿਆ
 ਕਾਤਤ ਪਰਜਾ ਇਹੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਵਰੁ ਰਾਜਾ ਇਸ ਤੇ ਰੋਕਉ ਜਾਣੈ ॥ ਜੇ ਮੇ ਇਸ ਜਗਤ
 ਵਿਖੇ ਕਿਸ ਕਾਰਜਨੀ ਮਿਤੁਆਇਆ ਹੋ ॥ ਬਹੁੜ ਕਿਸ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਜਾਵਉ ਗਾ ॥
 ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਜਾਣੈ ਜੇ ਈਹਾ ਮੇ ਪਰਦੇਸੀ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਸਿਸਾਰੁ ਭੀ ਇਕ ਮਜਲ ਕੀਆ
 ਦਾ ਵਿਖੇ ਪਿਪੂੜਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਅੰਤਰ ਮਸਾਣੈ ਹੋ ॥ ਬਹੁੜ ਇਹੁ ਦਿਨ ਅਰੁ ਮਾਸ ਅਰੁ ਬ
 ਰਖ ਭੀ ਮਾਰਗ ਕੇ ਜੋ ਜਨ ਅਰੁ ਕੇ ਸਪੁਰਾਣੈ ਹੋ ॥ ਜੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਲ ਬੀਤਣੇ ਕਰ
 ਕੈ ਸਰਬ ਦਾ ਮੇ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਪਹੁੰਚਤਾ ਜਾਤਾ ਹੋ ॥ ਬਹੁੜ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਵਿ
 ਖੇ ਮੇ ਨੇਜਾ ਇਕ ਰਿਇਸ ਬਿਤੋਹ ਵਣਾ ਹੋ ॥ ਸੇਵਹੁ ਅਸਥਾਨ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਜਾਗ
 ਤਤੇ ਭਿਨੇ ਹੋ ॥ ਤਤੇ ਜੇ ਸੇਕੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮਾਰਗ ਪੁਲਕਉ ਪਰਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਪੁਰ
 ਖੁ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਉਸਹੀ ਪੁਲਕਉ ਪੜਾ ਬਨਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਅਪਣੇ ਮਾਰਗ ਕੀ ਮਜਲ ਕ
 ਉ ਬਿਸਾਰ ਦੇਵੈ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਮਹਾ ਮੂਰਖ ਕਹੀਤਾ ਹੋ ॥ ਤੂੰ ਸੇਹੀ ਇਹ ਸਿਸਾਰ ਰੂਪੀ ਪੁਲ
 ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਮੂਰਖ ਹੋਤਾ ਹੋ ਮਨੁਖਾ ॥ ਸੇ ਇਸਹੀ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਕਾਰਜਨੁ ਕਉ ਸਿਪੁਰਨ ਕੀ
 ਆਚਾਰਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਬੁਧਵਨ ਹੋ ॥ ਸੇ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕਾਰਜਨ ਕੀ ਓਰਤੇ ਸੁਰ
 ਤਨ ਹੀ ਦੇਤਾ ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਪਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਕੇ ਤੇ ਸੇ ਕਉ ਬਨਾਇਆ ਚਾਹਤਾ
 ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਕਾਰਜ ਮਾਰਾ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਬਹੁੜ
 ਕਾਰਜ ਮਾਰਤੇ ਅਧਿਕ ਜੇ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਹੋ ਸੇ ਤਨ ਕਉ ਬਿਖਕੀ ਨਿਆਈ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ॥
 ॥ ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਸਮਝਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਜੇਤਾ ਰੂਪ ਅਰੁ ਰੂਪਨ ਦੇ ਕਰਾ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਕੇ
 ਸਮੇਸ ਭੀ ਖਜਾਨੇ ਰੂਪ ਸਮੇਸ ਹੋ ਜਾਵਹਿ ਗੇ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮਨ ਆਵਹਿ ਗੇ ॥
 ਅਰੁ ਅੰਤ ਕਾਲ ਚਿਤ ਕਉ ਉਨ ਕੇ ਵਿਜੇਗਾ ਕਾ ਦੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਤੇ ਮਾਇ
 ਆ ਕੀ ਸਗਲ ਸਮੀਕਾਇ ਹੁਸਾਰੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਜੇ ਸਕਰ ਕੇ ਸਗੀਰ ਕਾ ਪਨ ਪਨ ਆਦਿ

ਕਕਾਰਜ ਸਿਧ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਇਸਤੇ ਅਧਿਕ ਸਰਬ ਸਮਿ ਰੀਗਿ ਪਸਰਾਤਾ ਪੁ ਅਰੁ ਦੁ
 ਖਦੁ ਕਾ ਬੀਜੇ ਹੋ। ਪਰੁ ਪਦਾਰਥ ਦੁ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਅਰੁ ਪਸਰਾਤਾ ਪਕੋ ਜੇ ਦੁਖੁ ਹੋ। ਸੋ ਇਹ ਦੁ
 ਖੁ ਤੇ ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਿਚਣੇ ਕਰਿ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਪਾਪ ਹੁ ਸਹਤਿ ਮਾ
 ਇਆ ਕਉ ਸਿਚਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਭੀ ਤਨੁ ਨ ਹੋਤੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਤੇ ਮੇ
 ਗੁਣ ਕਰਕੇ ਜੇ ਉਸ ਕੀ ਮਾਇਆ ਕਉ ਹਿਰਲੇ ਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਾਰਿ ਟੀ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਅ
 ਰੁ ਇਹ ਦੁ ਰਤਾ ਭੀ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਹੋ। ਜੇ ਹਠ ਅਰੁ ਪੁਰਖਾਰ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਗੁ
 ਤੇ ਰਹਿਤ ਨ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਪਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤਾ ਅਰੁ ਬੁਧਾ ਵਿਭੋ ਹੋਤੀ ਹੋ। ਤਬ ਦੁ
 ਹਮੇ ਸੇ ਸਮਝਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਇਹ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਵਿਕਭੋਗ ਕਛੁ ਕਕਾਲ ਤੇ ਪੀਛੈ ਸਰੁ ਹੀ ਵਿਰਸੇ
 ਜਾਵਹਿ ਹੋ। ਅਰੁ ਅਬ ਭੀ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਜੇ ਆਤਮ ਰਹ ਜੁ ਹੋ
 ਸਿ ਸਰਬ ਦਾ ਪਰਮ ਨਿਦ ਸਰੂਪ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਾਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਰੁ ਨ ਹੁ ਵਿਘਨ
 ਹੁ ਤੇ ਰਹਤੀ ਹੋ। ਸੋ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਪ੍ਰਤੀਤਾ ਵਿਭੋ ਜਾਤੀ ਹੋ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਭੋਗ ਦੁਕਾ
 ਤਿਆ ਗੁਕਰਣਾ ਸੁਗਮ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਸ ਕਾ ਝੰਸਟਾ ਤਾ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁ
 ਰਖ ਕਾ ਮਹਾ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੀਐ। ਜੇ ਜਬ ਤੂੰ ਅਬ
 ਹੀਰਾ ਤੁ ਅਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕਾਮਿ ਲਾਪਕ ਦਾ ਚਿਤ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਅਰੁ ਅਬ ਤੂੰ ਅਬ ਕੀਰਤ
 ਅਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕਾਮਿ ਲਾਪਕਾ ਤਿਆ ਗੁਕਰਹਿ ਗਾ। ਤਬ ਦੁ ਪ੍ਰੀਤ ਮਸਰਬ ਦਤੇ ਹੋ
 ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੇ ਗਾ। ਅਰੁ ਅਉਰ ਤੇ ਗਾਵਿ ਰੁਪੀ ਭੀ ਕੋਈ ਨ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਸੋ ਜਦ ਪਉਸ ਪ੍ਰੀਤ
 ਮਕੇ ਸਾਥ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੋ। ਤਬ ਭੀ ਏਕ ਰਾਤ ਕਾ ਤਿਆ ਗੁਕਰਣਾ
 ਸੁਗਮ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਏਕ ਰਾਤ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਕਉ ਤਿਆ ਗਾਵੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਉਸ ਕਉ
 ਸਰਬ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕਾਮਿ ਲਾਪਕੀ ਆਸਾ ਹੋਤੀ ਹੋ। ਤੇ ਸੇ ਬੁਧਾਵਨ ਪੁਰਖ ਅੰ ਸੇ ਸਮਝ
 ਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤਉ ਇਹ ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਆਰਬ ਲਾਤੁ ਛੁ ਮਾਤੁ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੇ ਤੇ ਭੋਗ ਪ
 ਦਾਰ ਬੁਧੇ। ਸੋ ਖਿਣ ਖਿਣ ਵਿਖੇ ਪੁਣਾ ਮੀ ਹੋਤੇ ਜਾਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਆਤਮਾ ਕਾ ਅਨੰਦੁ
 ਐਸਾ ਹੋ। ਜੇ ਉਸ ਸੁਖ ਕਾ ਕਦਾਚਿਤ ਅੰਤੁ ਨ ਹੀ ਆਵਤਾ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਸੁਖ ਕਾ ਅੰਤੁ
 ਹੀ ਨ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਪੁਣਾ ਮਕੇ ਸੇ ਵਰਨ ਕਰੀਐ। ਅਰੁ ਇਸ ਮਨੁਖ ਕੀ ਆਰਬ
 ਲਾਤ ਉਸ ਉਬਰਸ ਪ੍ਰਜੇਤ ਹੋਤੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਾਇਸ ਤੇ ਅਇਕ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਉਦੇ
 ਅਸਤ ਪ੍ਰਜੇਤ ਨਿਹਕੰਟਕ ਰਾਜ ਕਉ ਭੀ ਪਾਵੈ। ਤਉ ਭੀ ਆਤਮਾ ਸੁਖੁ ਜੇ ਹੋਸੇ ਅੰਤ ਤੇ
 ਰਹਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਅਪੋਖਿ ਆਕਰਕੇ ਦੇਖੀਐ। ਤਬ ਇਹ ਆਰਬ ਲਾਅਰੁ
 ਇਹ ਸੁਖੁ ਸਰੁ ਹੀ ਕਿਰਤ ਮਾਤੁ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕਉ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਸੁਖੁ ਅਰੁ

ਚੰਦ੍ਰਵਰਤੀਗਾਜਸਰਬਦਾਭੀਪਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਮਹਾਮਲੀਨਅਰੁਵਿਰਜਹੈ
 ॥ ਕਹੇਤੇਜੋਇਹਸਰਗਿਸੁਖਦੁਖਹੁਸਾਥਮਿਲੇਹੁਏਹੈ। ਤਾਤੇਪਰਮਨੀਦਅਰੁਦੁਖ
 ਹੁਤੇਰਹਿਤਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਾਮੇਸੇਸੁਖਸਰੂਪਕਾ। ਅਰੁਇਝੀਆਦਿਕਸੁਖਜੇਮ
 ਹਾਮਲੀਨਹੈ। ਸੋਤਿਨਹਾਵੇਖੇਅਸਕਾਤਿਹੋਵਣਾਵਡੀਮੁਰਖਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਪਰਮਾਤ
 ਮਾਰਜਾਅਰੁਉਸਕੇਮੰਤੀਅਰੁਕਉਇਸਵਾਰਤਾਕਉਸਰਬਦਾਸਮਾਇਆਚਹੀ
 ਤਾਹੈ। ਸੋਮੇਸੀਸਮਾਇਕਾਰਿਕੈਭੇਗਹੁਤੇਰਹਤਿਹੋਵਹਿ। ਤਬਉਨਕਉਰਾਜਨੀ
 ਤਾਅਰੁਪ੍ਰਜਾਕਉਸੁਖੇਨਰਾਖਣਾ। ਅਰੁਜੀਵਹੁਪਰਦਇਆਕਰਣੀ। ਸੁਗ
 ਮਿਹੋਵੈ। ਅਰੁਰਾਜਕਰਣਾਭੀਉਸਹੀਕਉਪਰਵਾਵੁਹੈ। ਜਿਸਕਉਸਿਤਜਨਹੁ
 ਕੇਵਚਨਹੁਕੀਸਮਾਇਹੋਵੈ। ਅਰੁਮਾਇਆਕੋਪਦਾਰਬਹੁਕੀਤ੍ਰਿਸਨਾਨਕਰੇ।
 ਕਾਹੇਤੇਜੋਪਰਮਨੀਤਸਹਿਤਰਾਜਕਰਣੇਕਉਸਰਬਜਪਹੁਤੇਭੁਗਵਿਤਪ੍ਰੀਤਮ
 ਰਾਖਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਏਕਾਦਿਨਕਾਨਿਆਉਵਿਚਾ
 ਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਨੁਸਾਰਕਰਣਾ। ਸਾਰਬਰਸਹੁਕੀਤਪਸਿਆਤੇਵਸੇਖਹੈ।
 ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਸੋਪਰਮਾਤਮਾਰਾਜਾਪਰਲੋਕਕੀਤਪਤਿਵਿਖੇਭੁਗ
 ਵਿਤਕੀਛੁਇਆਤਲੇਸੀਤਲਹੋਗਾ। ਅਰੁਪਰਮਾਤਮਾਰਾਜਾਭੁਗਵਿਤ
 ਕਾਪ੍ਰੀਤਮਹੈ। ਅਰੁਧਰਮਹੀਟਰਾਜਾਭੁਗਵਿਤਤੇਬੇਮੁਖਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਮ
 ਹਾਪੁਰਖਨੇਭੁਗਵਿਤਕੀਦੁਹਾਈਦੇਕਰਕਹਾਹੈ। ਜਿਧਰਮਾਤਮਾਰਾਜਾਕਉ
 ਸਰਬਪ੍ਰਜਾਕੇਰੁਜਨਕਾਛਲੁਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਵਹੁਏਕਵਾਰਮਹਾਰਾਜਕ
 ਨਾਮੁਲੇਤਾਹੈ। ਤਉਭੀਉਸਕਉਸਹੀਸ੍ਰਜਾਪਕਾਛਲੁਹੋਤਾਹੈ। ਸਿਜਬਰਾਜਨੀ
 ਤਕਾਜਬਮੇਸਾਲਾਭੁਤੁਆ। ਤਬਚਾਹੀਮੇਜੇਵਹੁਰਾਜਾਭੀਭੁਗਵਿਤਕਉਪ
 ਕਾਰਕਉਜਾਣੇ। ਅਰੁਧਰਮਤੇਬੇਮੁਖਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਜਬਵਹੁਰਾਜਾਇਸਉ
 ਪਕਾਰਕਾਅਕ੍ਰਿਤਪਣਹੋਇਕਰਿਅਨੀਤਵਿਖੇਵਰਤੇ। ਅਰੁਅਪਣੀਮਨਕੀ
 ਵਾਸਨਾਕਾਦਾਸੁਹੋਵੈ। ਤਬਦੁਖਹੁਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਮੇਰਾਜਨੀਤਕੇਪ
 ਰਮਕੀਆਕਛੁਕਜਗਤਾਂਵਰਨਨਕਰਤਾਹੈ। ਸੋਪ੍ਰਥਮਜੁਗਤਿਇਹੋਹੈ। ਜੇਜੇ
 ਸੇਦੁਖਅਰੁਅਪਮਾਨਆਪਕਉਭੁਲੀਪੁਨਹੀਲਾਗਤੀ। ਤੇਸੇਹੀਸਰਬਵਿ
 ਘਨਹੁਤੇਸਰਬਪ੍ਰਜਾਕੀਰਾਖਿਆਕਰਣੀਪਰਵਾਨਹੈ। ਬਹੁਜਨਬਮੇਸੇਨ
 ਕਰੇਤਬਰਾਜਾਧਰਮਤੇਕ੍ਰਿਸਟਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਵਾ
 ਰਮਹਾਪੁਰਖਛੁਇਆਤਲੇਬੈਠਾਥਾ। ਅਰੁਅਵਰਲੋਕਪੁਪਵਿਖੇਬੈਠੇਥੇ।

॥ ਤੁਥਮਹਾਪੁਰਖ ਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ ਬੀਜੇ ਤੂੰ ਛਾਇਆ ਕੇ ਨੀਚੇ ਬੈਠਾ
 ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਵਰ ਲੋਕ ਸਭ ਹੀ ਪੁਪਾਵੇ ਖੋਇ ਸਥਿਤ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਤੁਥ ਕਉ ਮੇਸੇ ਬੈ
 ਠਾ ਪਰਵਾਣ ਨਹੀ ॥ ਤਾ ਤ ਪਰਜਾ ਇਹੁ ਜੇ ॥ ਇਸ ਕਿੰਚਤ ਮਾਤ ਕਰਮ ਕੀ ਭੀੜ
 ਨੇ ਤਰੁਈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇਜੇ ਵਹੁਰਾ ਜਾ ਜਿਸ ਵਾਰ ਤਾ ਵਿਖੇ ਆਪ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਤਾ
 ਹੈ ॥ ਤਬ ਮੇਸਾਹੀ ਅੰਵਰ ਪ੍ਰਜਾ ਕਉ ਪਰਪ੍ਰਮਾਣ ਨ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਰਾਜਾ ਕੀ ਮਨ
 ਸਾ ਮੇਸੀ ਨਿਰਕਾਮ ਨ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਵਹੁਰਾ ਜਾ ਧਰਮ ਹੀ ਟਕ ਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜਿ
 ਦੁਸਰੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਰਬੀ ਕਉ ਨੀਚ ਵਿਸਟਿਸਾ ਬਿਨ ਦੇਖੇ ॥ ਅਰੁ ਉਸ
 ਕੋ ਦੁਖੀ ਹੋਣੇ ਤੇ ਭ੍ਰਮਾਨ ਨ ਹੋਵੇ ॥ ਅਰੁ ਜਦ ਪਵਹੁਰਾ ਜਾ ਉਸ ਸਮੇ ਕਛੁ ਨੇ ਮਾਥਵਾ
 ਜਾ ਪਕਰਤਾ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਗ੍ਰੀਉ ਸਨੇ ਮਕਉ ਤਿ ਆਗ ਕਰਿ ਅਰਬੀ ਕਾ ਮਨੇ ਰਬ ਪੁ
 ਰਨ ਕਰੇ ॥ ਕਹਿ ਤੇਜੇ ਅਰਬੀ ਕੇ ਅਰਬ ਕਉ ਸਿਪੁਰਨ ਕਰਨਾ ਸਰਬ ਨੇ ਮਹੁ ਤੇਵ
 ਸੇਖ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਵੇ ਕਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਏਕ ਮਹਾ ਧਰਮਾਤਮਾ ਰਾਜਾ ਬਾਜਿ
 ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪ੍ਰਜਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਤੁਕਉ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ॥ ਅਸੁ ਮਕਉ ਪਾਵੁ ਤਰੁਇਆ ॥
 ਬਹੁ ਜਨ ਬਚਾ ਰਖਵੀ ਪ੍ਰਜੇ ਤ ਦਿਨ ਰਾਤੁ ਬਜਾਇ ਕੁਚਾਰੀ ਹਵਿਖੇ ਸੇਨ ਕਰ ਰਹਾ
 ॥ ਤਬ ਉਸ ਰਾਜਾ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਆਇ ਕਰਿ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ॥ ਜੇ ਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੂੰ ਅਰਿ ਤੇ ਹੋਇ ਕ
 ਰਿ ਕਿਸਨ ਮਿਤ੍ਰ ਸੇਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਮਤਉ ਇਸ ਵਾਰ ਤਾ ਤੇ ਅਧਿਕ ਭ੍ਰਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅ
 ਬਹੀ ਕਾਲੁ ਆਇ ਕਰਿ ਤੁਥ ਕਉ ਮਾਰਿ ਲੇਵੇ ॥ ਅਰੁ ਕੋਈ ਅਰਬੀ ਤੇ ਰੇਦਰ ਬਾਰ ਪਰਮ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ॥ ਅਰੁ ਤੂੰ ਉਸ ਤੋ ਅਚੇਤ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਸਾਰ
 ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜਨ ਵਹੁਰਾ ਜਾ ਉਸ ਸਮੇ ਉਠ ਪੜਾ ਹੁਆ ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਜਾ ਕੇ ਕਾਰਜ
 ਹੁਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਤਰੁਇਆ ॥ ਬਹੁ ਜਿਤੀ ਸਰੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਉਪ
 ਰਾ ਅਧਿਕ ਭ੍ਰਮਾ ਗੁਰੁ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਪ੍ਰਬਲ ਨ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਖਾਨ ਪਸਾ ਆਇ ਕਾਵਿਖੇ ਸਿਜਮ ਤੇ
 ਰਹਿ ਤੇ ਹੋਇ ਕਰਿ ਅਧਿਕ ਭ੍ਰਮਾ ਹੁਵਿਖੇ ਵਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਤੇ ਧਰਮ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ
 ਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਵੇ ਕਥਾ ਰਾਮਾਤਮਾ ਰਾਜਾ ਜੇ ਕਿਸੀ ਅਪੁਣੇ ਮਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪੁ
 ਛਿਆ ਥਾ ॥ ਜੇ ਤੁਮਹੁਨੇ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਅਵਗੁਣੁ ਸੁਣਿ ਆਹੋ ਸੋ ਕਹਹੁ ॥ ਤਬ ਉਸ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ
 ਕਹਾ ਜੇ ॥ ਤੁਮਰਾ ਤੁਮਰੁ ਦਿਨ ਕਾ ਪਹਿਰਾ ਵਾਉਂ ਨਿਰਾ ਪਤੋ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਉਥੇ ਜਨ ਦੇਇ
 ਤਰਕਾਰੀ ਆਸਾ ਬਖਸੇ ਹੈ ॥ ਤਬ ਵਹੁਰਾ ਕਹਤਿ ਭੁਇਆ ॥ ਜੇ ਮੇ ਬਹੁ ਜਨ ਇਹੁ ਭੀਨ ਕ
 ਰਉਗਾ ॥ ਬਹੁ ਜਿ ਰਉ ਥੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬਾਸ ਕਤ ਸਭ ਕਾਰਨ ਕਉ ਦ
 ਇ ਅਸਿ ਜੁਗਤਿ ਨਿਰਬਾਹੁ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਕੋਧ ਤਬ ਹੀ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਮੇਸਾਹੀ

ਕਰਨਕਾਰਜਹੋਵੈ। ਜੇਕੋਪਕੀਏ। ਬਿਨਾਜਿਸਕਾਮਿਰਬਹੁਨਹੋਸਕੈ। ਇਸੀਪਰਮਾਪੁ
 ਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਜਾਕੇਉਪਾਰਿਜਿਸੁਰਾਜਾਕਉਸਰਬਦਾਦਇਆਹੋਤੀਹੈ। ਸੋ
 ਤਿਸਕੇਉਪਾਰਿਗਵੰਤਭੀਦਾਇਆਰਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਰਾਜੁਕਰਣ
 ਤਬਹੀਭੁਲਾਹੋਤਾਹੈ। ਜਬਪਰਮਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਨੁਸਾਰਹੋਵੈ। ਅਰੁਜੇਰਾਜਾਪਰਮਕੀ
 ਮ੍ਰਿਜਾਦਾਤੇਕ੍ਰਿਸਟਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਵਹੁਰਾਜੁਹੀਉਸਕਉਨਰਕਗਾਮੀਕਰਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰ
 ਏਕੁਰਾਜਾਨੇਕਿਸੀਵੇਦਿਆਵਾਨਤੇਪੁਛਿਆਥਾ। ਜੇਰਾਜਨੀਤਾਵੇਖੇਮੁਕਤਿਦਾਇ
 ਕਪਰਮਕਉਨਹੈ। ਤਬਉਸਵੇਦਿਆਵਾਨਨੇਕਹਾ। ਜੇਪਾਪਤੇਰਹਿਤਧਨਕਉਉਤਪਤਿ
 ਕਰਣਾ। ਅਰੁਜਥਾਰਥਹੀਕੇਮਾਰਗਵੇਖੇਧਨਕਉਲਗਾਵਣਾ। ਤਬਵਹੁਰਾਜਾਕਹ
 ਤਿਭੁਇਆ। ਜੇਇਹਵਾਰਤਾਕਿਸਤੇਹੋਸਕਤੀਹੈ। ਤਬਵੇਦਿਆਵਾਨਨੇਕਹਾ। ਜੇਜਿ
 ਸਕਉਨਰਕਕੇਦੁਖਹੁਕਾਭੈਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁਪਰਮਸੁਖਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆਚਾਹੈਗਾ। ਤਬ
 ਉਸਕਉਇਹਕਰਤਤਕਰਣਾਸੁਗਮਹੋਵੈਗਾ। ਬਹੁਪ੍ਰਚਾਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਰਿਏ
 ਪੁਰਬਦਾਇਹੀਜਤਨਕਰੈ। ਜੇਸਾਸਤ੍ਰਹੁਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਅਨੁਸਾਰਸਰਬਪ੍ਰਜਾਸੁਖਨਹੋਵੈ
 ਇਹਵਾਰਤਾਭੀਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ। ਜੇਰਾਜਾਕੇਨਿਕਟਿਸਭੁਕੇਈਰਾਜਾਕੀਉਸਤਤਿਕਰਦਾ
 ਹੋ। ਸੋਸਭਹੀਭੈਕਰਕੈਉਸਤਤਿਕਰਤੇਹੈ। ਸੋਸਭਹੀਭੈਕਰਕੈਉਸਤਤਿਕਰਤੇਹੈ। ਅ
 ਰੁਵਹੁਜਾਨਤਾਹੈ। ਜੇਮੇਰੇਉਪਾਰਿਪ੍ਰਸਿਨਹੈ। ਅਤਿਸੈਕਰਕੈ। ਤਤੇਬੁਧਿਵਾਨਰਾਜਾਕਉਇ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਮੰਤ੍ਰੀਅਰੁਅਰੁਦੂਤਹੁਤੇਪ੍ਰਜਾਕੀਸੁਰਤਿਲੇਵੈ। ਅਰੁਅਪਣੀਭ
 ਲਾਣੀਬੁਗਾਈਕਾਵੇਤਾਹੈ। ਅਰੁਲੋਕਹੁਕੀਉਸਤਤਿਸੁਣਕਰਿਅਪੁਣੇਉਪਤਿਬੁਰ
 ਈਕਾਅਭਿਮਾਨਨਕਰੇ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਛਰਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਕੇਈਪੁਰੁਖੁਦਸਟਅ
 ਰੁਪਰਮਹੀਣਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਕਰਿਕੈ। ਅਵਰਜੀਵਹੁਕਉਦੁਖੁਹੋਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਜਥਾਰਥਨੀਤਅਨੁਸਾਰੁਜਬਵਹੁਦਸਟਅਪ੍ਰਨਹੋਵੈਗਾ। ਤਬਉਸਅਪ੍ਰਸਿਨਤਾ
 ਕਾਪਾਪੁਰਾਜਾਕਉਨਹੀਸਪਰਸਕਰਤਾ। ਤਤੇਦੁਸਟਮਾਨੁਖਹੁਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਚਾਹਣੀ
 ਅਰੁਭੁਗਵੰਤਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਤੇਬੇਮੁਖਹੋਵੈ। ਸੋਇਹਬਡੀਮੂਰਖਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕ
 ਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਪੁਰਖੁਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਭੁਗਵੰਤਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਕਉਚਾਹਤਾਹੈ।
 ਤਬਮਹਾਰਾਜਉਸਕਉਪਰਲੋਕਹੁਕਉਭੀਪ੍ਰਸਿਨਕਰਦੇਤਾਹੈ। ਅਰੁਜੇਪੁਰਖੁਲੋਕਹੁਕੀ
 ਪ੍ਰਸਿਨਤਾਕੇਨਮਿਤਭੁਗਵੰਤਤੇਬੇਮੁਖਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਭੁਗਵੰਤਕੇਉਪਾਰਿਪ੍ਰਸਿਨਨਹੀਹੋਤਾ
 ਅਰੁਲੋਕਭੀਅਪ੍ਰਸਿਨਰਹਤੇਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਸਾਤਵੀਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਰਾਜਾਕਉ
 ਸਰਬਦਾਹੀਰਾਜਨੀਤਕਾਭੈਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਰਾਜਾਵੇਖੇਅਰੁਨੀਤਾਵੇਖੇਨਾ

ਰਬਸਹਿਤਵਿਰਰਣਾਬਹੁਤਕਰਨਹੈ। ਤਤੇਜੇਪੁਰਖੁਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਜਾਕਉਧਰਮ
 ਵਿਖੇਵਰਤਾਵੈਅਰੁਸੁਖੇਨਰਾਖੈ। ਅਰੁਆਪੁਰੀਧਰਮਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਰਹੈ। ਤਬ
 ਨਿਰਸਿੰਦਹਓਰਾਜਾਪਰਮਗੁਰਗਵਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਇਸਤੇਵਿਪ੍ਰੀਤਹੋਵੈ। ਤ
 ਬਮੇਸਾਅਗੁਰੀਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਉਸਤੇਅਧਿਕਅਵਰਗੁਗੀਣਕੋਈਨਹੀਹੋਤਾ। ਇਸੀ
 ਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਕੋਈਗੁਰਗਵੀਤਕੀਦਇਆਚਾਹੈ। ਤਬਸਰਬ
 ਜੀਵਉਉਪਰਿਆਪੁਰੀਦਇਆਕਰੈ। ਅਰੁਜੇਰਾਜਾਅਪੁਣੇਤੇਜਕਉਚਾਸੇਧਰ
 ਮਨੀਤਵਿਖੇਫਿੜਹੋਵੈ। ਅਰੁਜੇਸਾਵਰਨਅਪੁਣੇਮੁਖਤੇਕਹੈਤਿਸਕੋਅਨੁਸਾਰ
 ਕਰਤਤਕਰੈ। ਅਰੁਜਬਮੇਸਨਕਰੈਤਬਦੇਵਤੇਭੀਉਸਕਉਪਿਕਾਰਕਰਤੇਹੈ। ਅ
 ਰੁਮਹਾਰਾਜਕੀਓਰਤੇਵੇਸੁਖਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸੁਰਾਜਾਕੋਪ੍ਰਜਾਕੀਓਰਤੇਪ੍ਰਤਿਪਾਲ
 ਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਜਦਪਪੁਜਾਪਾਠਕੇਨੇਮਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਰਹੈ। ਤਉਭੀਉਲਾਭਕਛੁ
 ਚਿਤਪ੍ਰਾਪਤਿ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਭੀਵਿਚਾਰੁਕਰਕੇਦੇਖਾ। ਅਰੁਜੇਪਰਮਕੀਮਿਜਾਦਾਤੇ
 ਰਹਿਤੇਕਰਰਾਜਨੀਤਵਿਖੇਵਰਤਣਾ। ਮੇਸਾਬੁਰਾਹੈ। ਜੇਇਸਕਰਕੇਕੋਈਸੁਭ
 ਕਰਤਤਤੀਲਾਭਦਾਇਕਨਹੀਹੋਤਾ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਅਰੁਕੋ
 ਈਮਾਨੁਪਜੇਭੇਨਹੁਪੁਰਖਹੁਵਿਖੇਮੁਖੀਹੋਵੈ। ਅਰੁਵੀਚਾਰਕੀਨੀਤਸਾਥਨਵਿਚ
 ਰੇ। ਤਉਭੀਪ੍ਰਿਕਾਰਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਭੀਕਹਾਹੈ। ਅਰੁਜੇਅਧਿਕ
 ਰਾਜੇਹੀਤਉਨਰਕਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁਉਨਹੁਵਿਖੇਦੁਹੀਕੋਈਮੁਕਤਿਹੋਵੈ
 ਗਾ। ਜੇਸਰਬਦਾਗੁਰਗਵੀਤਕੇਭੈਕਾਰਿਰੁਰਤਾਰਹੈਗਾ। ਅਰੁਵੀਚਾਰੁਕੀਜੁਗਤਿਕਉ
 ਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਾ। ਵਿਚਾਰਕੀਮਿਜਾਦਾਵਿਖੇਵਿਚਰੇਗਾ। ਅਰੁਇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇ
 ਜਬਇਸਲੋਕਵਿਖੇਕਿਸੀਉਪਰਿਕੋਈਕੋਪੁਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਗੁਰਗਵੀਤਉਸਕੋਉਪ
 ਰਿਕੋਧਕਰੈਗਾ। ਬਹੁਤਇਸਲੋਕਵਿਖੇਕਿਸੀਕਉਸੁਖਦੇਵੈਗਾ। ਤਬਦੁਭੀਸੁ
 ਖੁਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਗਾ। ਬਹੁਤਇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਇਸਲੋਕਵਿਖੇਰਾਜ
 ਅਪੁਣੀਪਰਜਾਤੇਰੰਡਕਰਲੇਵੈ। ਅਰੁਉਨਕੀਰਖਿਆਨਕਰੈ। ਅਰੁਜੇਚਉਧ
 ਹੀਨਗਰਵਿਖੇਸਮਾਨਨਦਰਤੇ। ਜੇਕਿਸੀਕਾਪੁਕਰੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਕੀਸੁਗਤਿਨਲੇ
 ਵੈ। ਬਹੁਤਜੇਪੁਰਖੁਅਪੁਨੇਸਨਬੀਪੀਅਹੁਕਉਧਰਮਕਾਮਾਰਗਨਸਿਖਵੈ। ਅਰੁ
 ਅਜੁਧਜੀਵਕਾਰਿਉਨਕੀਉਦਰਪੁਰਣਾਕਰੈ। ਬਹੁਤਜੇਪੁਰਖੁਕਿਸੀਤੇਅਪੁਣਾ
 ਕਾਰਜੁਕਰਾਇਲੇਵੈ। ਅਰੁਉਸਕੀਮਜੂਰੀਭੀਉਗੁਕਰੈ। ਸੇਮੇਸੇਪੁਰਖਸਰੁਹੀਨ
 ਰਕਗਾਮੀਹੋਤੇਹੈ। ਤਤੇਰਾਜੇਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਸਿਤਜਨਹੁਕੇਵਚਨਕਉਅਪੁਣਾ

100

ਰਹਿ ਪਛਾਣਨਾਇ। ਅਰੁ ਜੇ ਵਚਨੁ ਹੁਇ ਖੇਅਨੀ ਤੁਕੀ ਨਿਦਾ ਵਰਨਨੁ ਈਹੈ। ਸਿ
 ਕਉ ਸਮਝਕਾਰਿ ਸਰਬਦਾ ਭੇਮਾਨੀ ਰਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਅ ਠਵੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹੈ। ਹੋਰਾ ਜਾ
 ਰਬਦਾਇ ਵਿਆਵਾਨੁ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਸਿਉ ਧਰਮ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਪੁਛਤ
 ਰਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਧਨਕੇ ਅਰਬੀ ਹੋਵਹਿ। ਤਬ ਉਨ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਨ ਕਰੈ। ਕਾ
 ਹੇਤੇ ਸਹਕਾਮੀ ਪ੍ਰਤਿਤ ਰਾਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਨ ਕਰਕੇ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਕਉ ਸਿਪੁ ਚਨ ਕੀ ਆਚਾਰੁ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬਾਰ ਬਉ ਪਦੇ ਸਕਉ ਸੁਨਾਇ ਨਹੀ ਸਕਤੇ। ਤਤੇ ਉਨ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਤੀਬੁਰੀ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਰਾਜਾ ਕਉ ਉਸਹੀ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰਣੀ ਪ੍ਰਮਾਣੈ। ਜੇ ਅਪੁਣੇ
 ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਅਰੁ ਰਾਜਾ ਕੀ ਮਨ ਕੇਨ ਮਿਤ ਜਬਾਰ ਬਕਉ ਦੁਹਾਵੈ ਨਤੀ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾ
 ਰਤ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰਿਏ ਕਸਿਤ ਜਨ ਸਿਉ ਪੁਛਿ ਆਥਾ ਜੇ
 ਅਮਕਾਤ ਪਸੀਤੁ ਹੀ ਹੈ। ਤਬ ਦੁਹੁ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਤਿ ਤੁਇ ਆਜੇ ਅਮਕਾਤੋ ਮੇਰੇ। ਪਰੁ
 ਤਪਸੀਤੁ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਅਧਿਕ ਪਦਾਰਥ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰਕੇ ਅਲਪ ਵਸਤ ਕਾ ਅੰ
 ਗੀ ਕਾਰੁ ਕਰਤ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਤਪਸੀ ਕਹੀਤ ਹੈ। ਜੇ ਤੈਨੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕਾਤਿ ਆ
 ਗ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸੁਖ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕੀ ਆਹੈ। ਤਤੇ ਤਪਸੀਤੁ ਹੀ ਹੈ। ਬਹੁ
 ਜੁਰਾਜਾ ਕਹਤਿ ਤੁਇ ਆਜੇ ਮੁਸਕਉ ਕਛੁ ਉਪਦੇ ਸੁਕਰਹੁ। ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ
 ਜੇ ਤੁਸਕਉ ਰੁਗਵੀਤ ਨੇ ਧਰਮ ਕੇ ਸਿਧਾਸਨ ਪਰਬੈ ਠਾਇ ਆਹੈ। ਤਤੇ ਦੁਹੁ ਮਹਾਰਾ
 ਜਤ ਸੁਕਉ ਧਰਮ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਪੁਛੇਗਾ। ਬਹੁ ਜੁਰਾਗਵੀਤ ਨੇ ਤੁਸਕਉ ਨਰਕੁ ਕੇ ਦੁਆ
 ਰ ਕਾ ਪਵਰੀ ਆਬਨਾਇ ਆਹੈ। ਅਰਬੁ ਇਹੁ ਜੁਰੂ ਨਰਕੁ ਤੇ ਪ੍ਰਜਾ ਕੀ ਰੀਖ ਆਕਰ ਏਕ
 ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਨਾਇ ਆਹੈ। ਤਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਜੀਵ ਕਕੇਨ ਮਿਤ ਪਾਪੁ ਕਰਤ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਤੁਉ
 ਸਕਉ ਜੀਵ ਕਾ ਮਾਤ੍ਰ ਧਨ ਦੇਹਾ ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਮਨਮਤ ਕਰਕੇ ਧਰਮ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦੇਤੇ ਰਹਿ
 ਤਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਤਾਜਨਾ ਕਰੈ ਪਾਪੇ ਵਰਜ ਕਰੁ। ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਅਪੁਣੀ ਸਬਲਤਾ
 ਕਰਕੇ ਜੀਵਹੁ ਕਾ ਸਿਧਾ ਚਕਰਤ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਖਜ਼ਗਾ ਸਾਥ ਰੂਏਹਾ। ਅਰੁ ਜ
 ਬਤ੍ਰੇ ਮੇਸੇ ਨ ਕਰਹਿਗਾ। ਤਬ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤੁਭੀ ਨਰਕਗਾਮੀ ਹੋਵਹਿਗਾ। ਬਹੁ ਜੁਰਾਜੇ ਨੇ
 ਕਹਾ ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਕਛੁ ਅਵਰਭੀ ਉਪਦੇ ਸੁਕਰਹੁ। ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਤੁ ਜਾ ਰਿਗਾਜਾ
 ਤੁਨ ਦੀ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਵਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤੇਰਾ ਪਵਾਹੁ ਹੈ। ਅਰਬੁ ਇਹੁ ਜੇ ਤੁਨਿਰ
 ਮਲਹੋਵਹਿਗਾ। ਤਬ ਦੁਹੁ ਰੀਨਿਰ ਮਲਹੋਵਹਿਗਾ। ਅਰੁ ਜਬ ਤੇਰਾ ਰਿਦਾਮ ਲੀਨ ਹੋ
 ਵੇਗਾ। ਤਬ ਭੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤੇਰੇ ਮਲੀਨ ਨਿ ਆਵਿਖੇ ਵਰਤਹਿਗੇ। ਬਹੁ ਜੁਰਾਜੇ ਕਾ ਅਵਰ
 ਰਾਜਾ ਕਿਸੀ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਗਾਇ ਆਥਾ। ਤਬ ਦੁਹੁ ਸਿਤ ਜਨ ਆਹੈ ਹੀ ਵਿ

ਹੀ ਬਚਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ ਜੋ ਜਬਾਸ ਕਤਰੁ ਕਰਤ ਤਹੀ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਹਾ ਕਾਹੇ
 ਤੋ ਜੋ ਉਤਮ ਅਰੁਨੀ ਰੁਪਰਖ ਕੀ ਗਤਿ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੀ ਹੋਤੀ ਸਿਤੁ ਬਰਾਜੇ ਨੇ ਇਹ ਦੁਰਨ
 ਸੁਣਿਆ ਤਬ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਵਿਚਾਰਤੁ ਏਆ ਜੋ ਸਿਤ ਜਨ ਏਕ ਵਚਨ ਏਕ ਹੀ
 ਸਰਬ ਉਪਦੇਸਹੁ ਕਾਮੁ ਲਹੇ ਪਰ ਦਰਸਨ ਕੀ ਅਰੁਨੀ ਪਾ ਕੇ ਨ ਮਿਤੁ ਰਾਜੇ ਕੇ ਪਰਧਾਨ
 ਕਿਵਾ ਕੁਰੁ ਕਉ ਸਲਾਇਆ ਅਰੁ ਕਹਤਿ ਭੁਇਆ ਜੋ ਹੋਮ ਹਾਰਾ ਜ ਕਿਵਾਰ ਕਉ ਖੇ
 ਲਹਾ ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਪੁਛਿਓ ਜੇ ਤੁਮ ਕਉ ਏਹੋ ਬਹੁ ਪਰਧਾਨ ਕਹਤਿ ਭੁਇਆ
 ਜੋ ਅਮਕਾਰਾ ਜਾਤੁ ਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਇਆ ਹੋ ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਹਮ
 ਰੇ ਸਾਥ ਰਾਜੇ ਕਾ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨ ਹੋ ਬਹੁ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਿਰਾਦਰੁ ਕ
 ਰਣਾ ਪਰਵਾਣੁ ਨ ਹੀ ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਿਵਾ ਕਉ ਖੋਲਿਆ ਅਰੁ ਗ੍ਰਿਹ ਵਿਖੇ
 ਟੀਪ ਕਜ ਲਤਾ ਥਾ ਜੋ ਤਿਸ ਕਉ ਬੁਝਾਇਆ ਤਬ ਦੁਹਰਾ ਜਾਭੀ ਤਰਜਾਇ ਕਰਿ
 ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਚਰਨ ਹੁ ਪਰਮ ਸਤ ਕਜਾਇ ਗਾਪਿਆ ਅਰੁ ਗਾਬਹੁ ਕਰੇ ਕੇ ਚਰਨ ਹੁ
 ਕਉ ਪਕੜਹਾ ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਤ ਭੁਇਆ ਜੋ ਇਹੁ ਤੇ ਰੇਹਾ ਬਤਉ ਬਹੁ ਤੇ ਕੇ ਮ
 ਲਹੇ ਪਰੁਜ ਬਨ ਰ ਕਹੁ ਕੀ ਅਗਨ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਗੀਖ ਆਹੋਵੈ ਬਹੁ ਰਾਜਾ ਕਉ
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੋ ਹੋਰਾ ਜਨ ਤੁ ਅਬ ਹੀ ਜਬਾ ਰਬ ਵਿਖੇ ਵਿਚਰਹਿ ਤ
 ਉਭਲਾਹੇ ਕਾਹੇ ਤੋ ਜੋ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਤੁ ਸਿਉ ਏਕ ਏਕ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਪੁਛਹਿ ਗੀ ਤ
 ਬ ਇਹ ਦੁਰਨ ਸੁਣਿ ਕੇ ਰਾਜਾ ਦੁਨ ਕਰਣੇ ਲਾਗਾ ਅਰੁ ਮੂਰ ਛਾਹੇ ਤੁ ਭੁਇਆ
 ਤਬ ਪਰਧਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਅਬ ਹੋਮ ਹਾਰਾ ਇਸ ਦੁਰਨ ਤੇ ਮੇਨ ਕਰੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ
 ਰਾਜਾ ਤੁ ਮਾਰੇ ਦੁਰਨ ਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕੁਹੇ ਤਾਹੇ ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੁ ਹੋ ਕੁਸੀਤੀ ਰਾਜੇ ਤੋ
 ਤੁਮ ਹੁਲੇ ਕੋ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕਹੁ ਆਹੋ ਅਰੁ ਤੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮ ਕਉ ਕਹ
 ਤਾਹੇ ਜੋ ਰਾਜਾ ਕਉ ਤੁ ਮੇਨੇ ਮਾਰਾਹੇ ਤਬ ਦੁਹਰਾ ਜਾਜੁ ਚੇਤੁ ਹੋ ਕਾਰਿ ਤਿਨ ਸਹਿ ਸੁਰੁਪ
 ਟੀਯਾ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਆਗੇ ਰਾਖਤ ਭੁਇਆ ਅਰੁ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇ ਏਹ ਪਨ ਪਾਪ ਤੇ
 ਰਹਿਤ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਆਹੁ ਆਹੋ ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਕਉ ਮਾਇਆ ਤੇ
 ਵਿਰਕਤ ਕੀ ਆਚਾਰ ਤਾਹੇ ਅਰੁ ਤੁ ਮ੍ਰਿਤ ਕਉ ਮਾਇਆ ਵਿਖੇ ਰਾਹਿ ਆਚਾਰ ਤਾ
 ਹੇ ਅੰਧੇ ਕਹਿ ਕਰ ਸਿਤ ਜਨ ਉਰਖ ਜਾਹੁ ਆ ਅਰੁ ਗ੍ਰਿਹ ਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਨਿ ਕਾ ਸਿਆ
 ਏਆ ਅਰੁ ਪਨ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਨ ਕੀਆ ਬਹੁ ਕੁਏ ਕਾ ਅਦਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਸੀ ਸਿ
 ਤ ਜਨ ਸਿਉ ਕਹਾ ਥਾ ਜੇ ਤੁਮ ਮ੍ਰਿਤ ਕਉ ਪਰਮ ਕੀ ਨੀਤ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਾਵਹਾ ਤਬ
 ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁ ਮ੍ਰਿਤ ਲਾਪੁ ਮਾਨੁ ਖਹੇ ਜੇ ਤਿਨ ਕਉ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਾਣਹਾ

ਅਰੁਜੇਤੁਸੁਤੇਬਰੇਹੈ। ਸੋਤਿਨਕਉਪਿਤਾਵਤਦੇਖੁ। ਅਰੁਜੇਤੇਰੇਸਮਾਨਹੈਤਬਉ
 ਨਕੇਸਾਬਬਾਪਵਹੁਕੀਨਿਆਈਵਰਤਮਾਨਹੈ। ਅਰੁਜਬੁਕਿਸੀਕਉਕਛੁਰੇਰੇ
 ਵਹੈ। ਤਉਗੁਜੇਤਾਕਛੁਉਸਕੇਪਾਸਹੋਵੈ। ਤੇਤੀਹੀਉਸਕਉਤਾਜਨਾਕਰਾ। ਅਰੁਚਿ
 ਰਵਿਖੇਏਹੀਭਾਵਨਾਹੈ। ਜੇਮੇਤਾਜਨਾਉਉਸਕਉਰੁਲਾਈਹੀਕੇਨਮਿਤਕਰਤਾਹੈ
 ॥ ਬਹੁਜਨਬਾਪਦੇਕੋਪਕਰਕੈਕਿਸੀਕਉਏਕਛਟੀਮਾਰਹਿਗਾ। ਤਬਨਰਕ
 ਗਾਮੀਹੋਵਹਿਗਾ। ਏਸੀਪਰਏਕਬੁਧਵਾਨਰਾਜੇਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੇਰੇਟਹਲੂਏ
 ਤੇਕੋਈਕਾਜਵਿਗਾੜਿਆਥਾਤਾਤੇਮੇਕੋਪਕਰਕੈਟਹਲੂਏਕਉਮਾਰਦੇਲਾਗਾ।
 ਤਬਟਹਲੂਏਨੇਮੁਝਕਉਕਹਾ। ਜੇਤੂੰਪਰਲੋਕਕੀਤਾਜਨਾਕਾਸਿਮਰਨਕਰਾ। ਅ
 ਰਬਇਹੁਜੇਕੋਪਤੇਰਹਤਾਹੈ। ਸੋਜਬਾਇਹਵਚਨਮੇਨੇਸੁਣਿਆ। ਤਬਮੁਝਕਉਰੁ
 ਗਵੇਤਕਾਭੈਉਤਪਤਿਹੁਆ। ਤਾਤਪਰਜਇਹੋਜੇਰਾਜਾਕਉਸਰਬਦਾਇਹੀਬ
 ਚਨਸੁਵਣਕਰਦੇਚਾਹੀਤੇਹੈ। ਬਹੁਜਨਵੀਜੁਗਾਤਿਇਹੁਹੈ। ਜੇਰਾਜਾਕਉ
 ਮੇਸਾਅਭਿਆਸੁਨਹੀਚਾਹੀਤਾ। ਜੇਮੇਤੋਕਿਸੀਕਉਪਰਿਰੰਗੁਨਹੀਕਰਤਾ। ਤਤੇ
 ਅਪੁਣੇਸਰਬਮੰਤੀਅਹੁ। ਅਰੁਪਰਧਾਨਹੁ। ਅਰੁਸੈਨਾਪਤੀਅਹੁਕਉਪਾਪਤੇ
 ਵਿਵਰਜਤਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਉਨਕੋਪਾਪਕਰਮਕਰਕੈਭੀਰਜੇਹੀਕਉਤਾਜਨਾਹੋਤੀ
 ਹੈ। ਏਸੀਪਰਏਕਧਰਮਗਾਰਾਜੇਨੇਅਪੁਣੇਪਰਧਾਨਹੁਕੀਉਪਾਤੀਲਿਖੀਥੀ।
 ਜੇਭਾਗਵਾਨਪਰਧਾਨਉਹੀਹੋਤਾਹੈ। ਜਿਸਕੋਰਾਜਕਰਪ੍ਰਜਾਸੁਖੇਨਰਹਤੀਹੈ। ਬ
 ਹੁਜਿਸੁਰਾਜਾਕੀਪ੍ਰਜਾਧਰਮਹੀਣਹੋਜਾਵੈ। ਅਰੁਦੁਖਕਉਪਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਸਿਰਾ
 ਜਾਭੀਮੰਦਰਾਗੀਹੋਤਾਹੈ। ਤਤੇਤੁਝਕਉਸੁਚੇਤੁਹੋਣਾਪਰਵਾਣਹੈ। ਜਬਤੂੰਅਚੇ
 ਤਹੋਕਾਰਿਭੋਗਹੁਵੇਖੇਲਿਖਣਹੋਵਹਿਗਾ। ਤਬਤੇਰੀਸਭੁਹੀਸੈਨਾਦੁਖੁਦਾਇਕਮ
 ਰੁਲਿਪਟਹੋਜਾਵੈਗੀ। ਅਰੁਧਿਕਭੋਗੀਪੁਰਖੁਪਸੂਕੀਨਿਆਈਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਸੇਪ
 ਸੁਹਰੇਤਿਣਹੁਕਉਖਾਇਕਾਰਿਬਡਾਅਸਥੂਲਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕੋਸਗੀਰਕੀਅ
 ਸਥੂਲਤਾਹੀਉਸਕੇਨਾਸਕਾਕਾਰਣਹੋਤੀਹੈ। ਏਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ।
 ਜੇਜਿਸਰਾਜਾਕਾਕੋਈਪਰਧਾਨਪਾਪਕਰਮੀਹੋਵੈ। ਅਰੁਵਹੁਰਾਜਾਉਸਕਉਤਾਜਨਾ
 ਨਾਕਰੈ। ਤਬਉਸਪਾਪਕਾਠਲੂਰਾਜਾਹੀਕਉਲਾਗਤਾਹੈ। ਤਬਰਾਜਾਕਉਇਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰਜਾਇਆਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਮਾਇਆਵੇਖੇਅਸਕਤਿਹੋਕਾਰਿਪਰਮਾਰਥ
 ਤੇਬੇਮੁਖਹੋਵਣਾਬਡੀਮੁਰਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਹੁਜੇਤੇਮੇਰੇਮੰਤੀਅਰੁਪ੍ਰਧਾਨਹੈ। ਸੋ
 ਸਭੁਹੀਅਪੁਣੇਪ੍ਰੇਮਨਕੇਅਰਥੀਹੈ। ਅਰੁਅਪੁਣੇਮਨੇਰਬਹੁਕੇਨਾਮਿਤੁਮੇਰਾ

ਧਰਮਨਸਟਕੀਆਚਾਹਤੇਹੈ। ਸੋਜਬਮੇਇਨਕੇਵੁਸੀਕਾਹੋਕਰਿਧਰਮਤੇਵੇਮੁਖਰ
 ਹੋਗਾ। ਤਬਮੇਨਿਰਸਿਦੇਹਨਰਕਗਾਮੀਹੋਵਉਗਾ। ਸੋਜਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚਾਰਕਰ
 ਦੇਖੀਅੰਤਉਹਿਹੁਸਰੁਗੀਮੇਰੇਸਤ੍ਰੇਹੈ। ਤਤੇਜੋਰਾਜਾਅਪੁਣੇਮੰਤ੍ਰੀਅਹੁਅਰੁਸੈਨ
 ਕਉਪਾਪਹੁਤੇਵਿਵਰਜਤਕਰੈ। ਤਬਇਸਕਾਫਿਸਟਾਤਇਹੁਹੈ। ਜੇਜੇਸੇਕੋਈਪੁ
 ਰੁਖੁਅਪੁਣੀਇਸਤ੍ਰੀ। ਅਰੁਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕਹੁਕਉਪਾਪਕਰਮਹੁਵਿਖੇਲਗਾਵੈ। ਪਰ
 ਇਹੁਜੋਧਰਮਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਵਿਖੇਜਨਹੁਨੇਕਗੀਹੈ। ਸੋਇਸਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕੀਪਾਲਨਾ
 ਵਹੀਪੁਰੁਖੁਕਰਤਹੈ। ਜਿਸਨੇਅਪੁਣੇਸਰੀਰਕਉਧਰਮਕੀਨੀਤਵਿਖੇਫਿੜਕੀ
 ਅਸਿਸਰੀਰਕਉਧਰਮਕੀਨੀਤਵਿਖੇਰਾਖਣਾਇਹੁਹੈ। ਜੇਬੁਧਕਉਪਰਕ੍ਰੇਧਅ
 ਰੁਭੇਗਹੁਕਉਪ੍ਰਬਲਨਹੋਣੇਵੇਵੈ। ਪਰਬਹੁਤਲੋਕਤਉਮੇਸੇਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਮਨੇ
 ਮਨੇਰਬਹੁਕੇਸਿਪੂਰਨਕਰਣੇਨੀਮਤਜਤਨਕਰਤੇਹੈ। ਅਰੁਬੁਧਿਕਉਭੀਇਨਹੀਕਾਰਜ
 ਹੁਵਿਖੇਲਗਾਵਤੇਹੈ। ਜੇਜਿਸਨੇਬੁਧਿਰੂਪੀਦੇਵਤਾਕਉਕਾਮੁਕ੍ਰਿਪੂਰੁਪੀਦੁਸਟਹੁਕੇਹਾ
 ਥਾਵਿਖੇਬਾਧਦੀਆਹੈ। ਸੋਮੇਸੇਪੁਰੁਖਤੇਪ੍ਰਜਕਉਪਰਿਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਧਰਮਕੀਨੀਤਿ
 ਨਹੀਕੋਸਕਤੀ। ਤਤਪਰਜਇਹੁਜੇਪ੍ਰਥਮੇਵੀਚਾਰਰੂਪੀਸੂਰਜਰਿਦੇਵਿਖੇਉਤਪਤਿ
 ਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਤਉਸਕਾਪ੍ਰਕਾਸੁਇਤ੍ਰੀਆਦਿਕਹੁਵਿਖੇਵਰਤਮਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਇ
 ਸਤੇਪੀਛੈਓਹੀਪ੍ਰਕਾਸਸਰਬਪ੍ਰਜਾਉਪਰਉਜਿਅਰਾਕਰਤਾਹੈ। ਤਤੇਜੋਪੁਰੁਖਮੇ
 ਸੇਸੂਰਜਬਿਨਾਪ੍ਰਕਾਸਕੀਆਸਾਰਾਖਤੇਹੈ। ਸੋਅਜੇਗੁਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਧ
 ਰਮਕੀਬੁਧਤੇਵੀਚਾਰਉਪਜਤਾਹੈ। ਅਰੁਧਰਮਬੁਧਤਿਸਕਾਨਾਮੁਹੈ। ਜਿਸਰਬਕਰ
 ਤਤਹੁਕੇਭੇਦਕਉਸਮਣੈ। ਅਰੁਇਸਵਾਰਤਕਉਵੀਚਾਰਕਰਕੇਦੇਖੇ। ਜੇਮੇਵੀਚ
 ਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕਾਤਿਅਗੁਕਿਸਨੀਮਤਕਰਤਾਹੈ। ਸੋਜਬਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਭੇਜਨਹੁ
 ਨੀਮਤਵੀਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕਉਤਿਆਗੇ। ਤਬਮੇਸੇਜਾਣੇਜੇਖਾਨਪਾਨਕੀਅਭਿ
 ਲਾਖਾਤਉਪਸੁਅਹੁਕਾਸੁਭਾਵਕੀਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਿਸਕਉਖਾਨਪਾਨਕੀਅਭਿਲਾ
 ਖਾਤਿਸਨਾਅਧਿਕਹੈ। ਸੋਜਦਪਛੁਦੇਖਣੇਮਾਤ੍ਰਮਾਨੁਖਹੁਕੇਸਮਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁ
 ਜੇਸੇਵਰਵਸਤ੍ਰਹੁਕੇਨੀਮਤਧਰਮਕਾਤਿਆਗੁਕਰੈ। ਸੋਸਿਗਾਰੁਬਣਾਵਣਾਇਸਤ੍ਰੀ
 ਅਹੁਕਾਕਾਮੁਹੈ। ਅਰੁਜਬਅਪਣੇਕ੍ਰੇਧਕੇਨੀਮਤਧਰਮਕਉਤਿਆਗਦੇਵੈ। ਤਉ
 ਹੀਸਿੰਘਹੁਅਰੁਜਿਅਲਹੁਕੀਨਿਆਈਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਲੋਕਹੁਕੀਮਾਨਕੇਨ
 ਮਤਵੀਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕਉਤਿਆਗੇ। ਤਉਕੀਬਡੀਮੂਰਖਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇ
 ਜਬਵੀਚਾਰਕਰਕੇਦੇਖੀਅੰਤਉਹਿਹੁਸਰੁਹੀਲੋਕਅਪੁਣੇਪ੍ਰਜਨਕੇਅਰਬੀਹੈ। ਅਰੁ

ਅਪਣੇ ਰੋਗ ਹੁਕਮਿਤ ਇਸ ਕੀਸੇ ਵਾਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਇਹ ਹੈ।
 ਜੇ ਜਬ ਉਨ ਕਾ ਸੁਆਰਥ ਭੁਗੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸਰੁ ਹੀ ਇਸ ਕੇ ਸਤ੍ਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ
 ਕੇ ਸਤ੍ਰੁ ਅਹੁ ਕੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਤੁ ਅਜੇ ਇਨ ਕੇ ਸਨਬੰ
 ਧੀ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਟਹਲੁ ਏ ਅਉਰ ਸਰੁ ਹੀ ਲੋਕ ਅਪਣੇ ਸੁਆਰਥ ਕੋ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਬ੍ਰ
 ਧਵਾਨ ਪੁਰੁ ਖੁਵਹੀ ਹੈ ਜੇ ਅਸੇ ਰੇਦ ਕਉਰੁ ਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝੈ। ਅਰੁ ਪਦਾਰਥ ਹੁ
 ਕੀ ਅਸਥਲਤਾ ਕਉ ਦੇਖਕਰ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੋਵੈ। ਪਰ ਜਿਸ ਪੁਰੁ ਖਕਉ ਅਸੀ
 ਸਮਝਿਉ ਤਪਤਿ ਨਹੀ ਹੁਈ ਸੋ ਬ੍ਰਧੀ ਟਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰੁ ਖੁਵਿਖੇ ਬ੍ਰ
 ਧਿ ਹੀ ਨਹੀ ਸੋ ਵੀਚਾਰ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਵਾ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੀ ਨਹੀ ਹੋਸਕਤਾ। ਅਰੁ ਜੇ ਵੀ
 ਚਾਰ ਤੇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਨਿਰਸਿਦੇ ਹਨਰਕ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ
 ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਗੁਣੁ ਕਾ ਬੀਜੁ ਬੁਧਿ ਹੈ। ਬਹੁ ਬ੍ਰਿਦਸ ਵੀ ਜਗਤਿ
 ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਰਾਜਿ ਅਹੁ ਵਿਖੇ ਅਵਸਥਾ ਅਭਿਮਾਨ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਭਿਮਾ
 ਨ ਕਰਕੇ ਕ੍ਰੋਧ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਕ੍ਰੋਧ ਹੀ ਇਸ ਕੀ ਬੁਧਿ ਕਾ ਪਰਮ ਸਤ੍ਰੁ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਰਾ
 ਜਾ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਉ ਕ੍ਰੋਧ ਕੇ ਵਿਘਨ ਹੁਕਉ ਪਛਾਣੇ।
 ਬਹੁ ਜਨ ਬਾਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਕਿਸੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਕ੍ਰੋਧ ਉਪਜਣੇ ਲਾਗੇ। ਤਬ ਜਤਨ
 ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਕਉ ਦਇਆ ਅਰੁ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਵਿਖੇ ਝਿੜਕੇ। ਅਰੁ
 ਇਉਰੀ ਜਦੈ ਜੇ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕਾ ਪਰਮ ਹੈ। ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਣਾ ਅੰ
 ਸਰ ਹੁਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰੁ ਖੁਵਹਨ ਹੁਕਰਕੇ ਰਾਜੇ ਕੀ ਅਵਗਿ
 ਆ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਸੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਉ ਪਰਮ ਅਵਸਥਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਆ
 ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਰਾਜੇ ਕਉ ਅਸੇ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿ ਆਚਾਹੀਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਜਬ ਦੁਰਬ ਚਨ ਕਰਣੇ ਹਾ ਪੁਰੁ ਖੁਸਾ ਹੁਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਉਰੀ ਉਸ ਕਉ ਪਕਾਰੁ
 ਜਾਨਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਝੂਠੁ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਧਿਕ ਉਪਕਾਰੁ ਜਾਨਣਾ
 ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ। ਕਹੋਤੇ ਜੇ ਜਬ ਉਸ ਕੇ ਵਚਨ ਕਉ ਸੁਣਕਰ ਸਹਣ ਸੀਲ ਹੋਵੈ ਗਾ
 । ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਸੁਰੁ ਕਰਮ ਹੁਕਾ ਫਲੁ ਇਸ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰ
 ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰੁ ਖੁ ਕਉ ਕਹਾ ਬਾ। ਜੇ ਅਮਕਾ ਪੁਰੁ ਖੁ ਅਸਾ ਬਲਵਾਨੁ ਹੈ
 । ਜੇ ਜਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਜੁਪਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਗਿਰਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਹੁਕੇ
 ਹਾ ਜੇ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਜੀਤਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਬਲਵਾਨੁ ਕਹੀਤਾ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਖੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨੇ ਅਰੁ ਗਿਰਾਵੇ ਹਾ ਕਉ ਤਉ ਬਲੀ ਕਹਣਾ ਅਜੇ

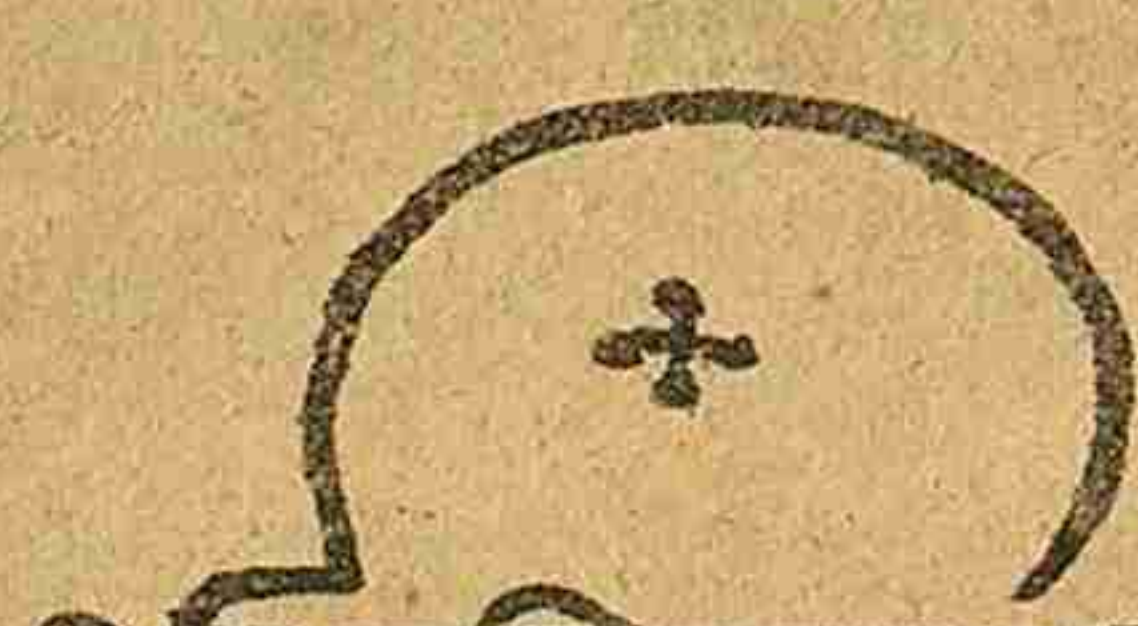
ਗੁਰੇ। ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਧਰਮਵਾਨਪੁਰਖਕਾਲਛੁਣਇਹੈ। ਜੇਜਦਪ
 ਕ੍ਰੋਧਵਾਨਪੁਰਖਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਵੀਚਾਰੁਕੀਮਿਜਾਦਾਕਾਤਿਆਗੁਨਕਰੈ। ਅਰੁਹੋਤਾ
 ਅਨਹੋਤਾਵਚਨਨਕਹੈ। ਅਰੁਜਬਕਿਸੀਪਰਅਧਿਕਪ੍ਰਸਿਨਹੈਵੈਤਉਭੀਜਬਾਰਥਕ
 ਉਭੁਲਾਇਨਦੇਵੈ। ਅਰੁਜਦਪਸਮੁੱਥਭੀਹੋਵੈਤਉਭੀਅਪੁਣੀਮਿਜਾਦਾਤੇਉਲਿਖ
 ਤਨਹੋਵੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਿਸਪੁਰਖਕੋਪੀਰਜਅਰੁਕ੍ਰੋਧ
 ਕਉਪਹੀਧਿਆਕਰਕੈਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਨਦੇਖੀਐ। ਤਬਲਗਉਸਪਰਪ੍ਰਤੀਤਕਰ
 ਏ। ਅੰਜੋਗਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਰਾਜਪੁਤ੍ਰਚਟਸਾਲਵਿਖੇਪੜਨੇ
 ਕਉਜਾਤਾਥਾ। ਤਬਕੋਈਦੁਸਟਆਇਕਰਿਉਸਕਉਦਰਬਚਨਕਹਣੇਲਾਗਾ। ਬ
 ਦੁਰਾਜਪੁਤ੍ਰਕੇਟਹਲੂਏਕ੍ਰੋਧਵਾਨਹੋਇਕਰਿਉਸਦੁਸਟਕਉਮਾਰਣੇਕੀਮਨਸਾਕਰ
 ਤਭੁਏ। ਤਬਰਾਜਪੁਤ੍ਰਨੇਅਪੁਣੇਟਹਿਲੂਆਕਉਵਰਜਤਕੀਆ। ਅਰੁਉਸਦੁਸਟਕਉ
 ਕਹਣੇਲਾਗਾ। ਜੇਹੋਭਾਈਹਮਾਰੇਵਿਖੇਤਉਐਸੇਅਵਗਣਹੈ। ਜੇਤੂੰਉਨਕਉਜਾਣ
 ਤਹੀਨਹੀ। ਪਰਤੁਭੁਕਉਕਛੁਅਰਬੁਹੋਵੈਤਬਪ੍ਰਸਿਧਿਕਰਹਾ। ਬਦੁਕਉਹਵਚਨ
 ਸੁਣਕਰਿਉਦੁਸਟਲੱਜਾਮਾਨਹੁਇਆ। ਤਬਰਾਜਪੁਤ੍ਰਨੇਅਪਣੇਗਲੇਕਾਬਸਤ੍ਰ
 ਅਰੁਸਹਿਸ੍ਰੁਪਣੀਯਾਉਸਕਉਦੀਆ। ਅਰੁਵੰਦੁਪੁਰਖਲੇਕਰਿਉਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਿ
 ਏਲਾਗਾ। ਨਿਰਸੰਦੇਹਤੂੰਮਹਾਪੁਰਖਕੀਸਿਤਾਨਹੈ। ਬਦੁਕਉਸੀਰਾਜਪੁਤ੍ਰਕੀਅਵਰ
 ਵਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਸਮੇਂਦੇਇਵਰਾਅਪੁਣੇਟਹਲੂਏਕਉਬੁਲਾਵਤਭੁਇਆ। ਅਰੁਵ
 ਹਿਲੂਆਤੂਸਨੀਹੀਰਹਾ। ਤਬਉਸਕੋਨਿਕਇਜਾਇਕਰਿਕਹਣੇਲਾਗਾ। ਜੇਮੈਨੇਤੁਭੁਕ
 ਉਂਦੇਇਵਰਬੁਲਾਇਆ। ਤੈਨੇਸੁਣਿਆਹੀਨਹੀ। ਤਬਦਹਲੂਏਨੇਕਹਾਜੇਮੈਤਉਤੁਮਾ
 ਰਾਵਚਨਸੁਣਿਆਥਾ। ਪਰਮੈਤੁਮਾਰੀਸਹਿਣਸੀਲਤਾਕਉਜਾਣਕਰਿਨਿਰਭੈਹੋਕਹਾ
 ਥਾ। ਜੇਇਸਅਵਿਗਿਆਕਰਕੈਤਾਨਾਨਕਹਹਿਗੋ। ਤਬਦੁਰਾਜਪੁਤ੍ਰਕਹਣੇਲਾ
 ਗਾ। ਜੇਤਮਾਰੇਉਪਰਇਹਭੀਬਡਾਮਹਾਰਾਜਕਾਉਪਕਾਰਹੈ। ਜੇਮੇਰਾਟਹਿਲੂਆਮੈ
 ਰੋਕ੍ਰੋਧਤੇਨਿਰਭੈਹੁਆਹੈ। ਬਦੁਕਉਕਿਸੀਅਵਰਸਿਤਜਨਕੇਟਹਿਲੂਏਨੇਗਹਿਕੋਪਸੁਕਾ
 ਪਾਂਵਤੇਤੁਭਾਰਿਆਥਾ। ਤਬਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾ। ਜੇਤੈਨੇਇਸਾਬਚਾਰੇਕਉਦਖਕਉ
 ਦੀਆ। ਬਦੁਕਉਹਿਲੂਆਕਹਤਿਭੁਇਆ। ਜੇਤੁਮਾਰੇਪੀਰਜਅਰੁਕ੍ਰੋਧਕੀਪਹੀ
 ਖਿਆਕੇਨੀਮਤਮੈਨੇਏਹਅਵਗਿਆਕਰੀਹੈ। ਤਬਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾ। ਜੇਮੈਸਹਿਣਸੀ
 ਲਤਾਕਰਕੈਕ੍ਰੋਧਹੀਕਉਲਜਾਮਾਨਕਰਉਗਾ। ਇਤਨਾਕਹਿਕਰਿਮੈਲਲੀਏਹੁ
 ਏਟਹਲੂਏਕਉਮੁਕਤਿਕਰਦੀਆ। ਬਦੁਕਉਸਹੀਸਿਤਜਨਕਉਕੋਈਦੁਸਟਦੁਰਬ

ਚਨਕਾਹਣੇ ਲਾਗਾ ਥਾ। ਤਬ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੁਝ ਅਰੁ ਗਵਤ ਵਿਖੇ ਕੋਤੀ ਆਪਾ
 ਟੀਅਰੇ ਕਠਨਾ ਜੇਜ ਬਮੇਉ ਨਤੇਉ ਲਿਪਤ ਹੁਆ ਤਉ ਭੀ ਤੇਰੇ ਦੁਰ ਬਚਨੁ ਕਾਭੈ ਕੋਉ
 ਨਹੀ। ਅਰੁ ਜਬ ਮੇਉ ਨ ਕਉ ਲਿਪਨ ਸਾਕਿ ਆਜ ਬਜੈ ਸਾਤੀ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ
 ਮੇਨੀ ਢਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋ ਤੇ ਪੁਰਖ ਖਿਆ ਅਰੁ ਸਹਿਦਸੀ
 ਲਤਾ ਕਰ ਕੈ ਮਹਾਰੀ ਭੀ ਰਪਦ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਾਕਿ ਹਸਤ ਪਰਮਾ ਵਿਖੇ ਵਰਤਤੇ
 ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਮਹਾ ਸੂਰਮੇ ਵਿਰਕ ਤਚਿਤ ਕਹੀ ਤੇ ਹੈ। ਬਹੁ ਭਾਇਉ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀ
 ਮ੍ਰਿਜਾ ਵਾਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਕਰ ਕੇ ਪਕੇ ਵਸੀ ਕਰਹੇ ਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਨਿਰਸਿ ਦੇ ਹਵਸੀ ਕਰਹੇ ਤਾ ਹੈ। ਸੋ
 ਨਿਰਸਿ ਦੇ ਹਵਸੁ ਨ ਕਰਗਾ ਮੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਸਮਥ ਹੋ ਕਰਿ ਅਪੁਣੇ ਕੋ ਪਕਉ ਭਫ
 ਨ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਹਾਰਾਜ ਉਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਪਰਮਾ ਨਿਦ ਕਰਿ ਪੁਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਪਰਜਾ ਇਹੁ ਜੇ ਜਿਸ ਰਾਜਾ ਕੀ ਬੁਧਿ ਪਰਮਾ ਕੀ ਬੁਧਿ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਜੇ ਤੇ ਵ
 ਰਨ ਅਰੁ ਜੁਗਤਾ ਮੇਨੇ ਵਰਨ ਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੋ ਇਤਨਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸੁ ਤਿਨ ਕਉ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਅ
 ਰੁ ਜਿਸ ਕਾਰਿ ਦਾ ਮੇਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਿ ਕੋ ਮਲ ਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਜਾਣੀ ਮੇਜੇ ਰੁਗਵੀਤ ਪਰਉਸ ਕੀ
 ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੀ ਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਅਰੁ ਥਾਇ ਹੁਜੇ ਵਚਨ ਕਰ ਕੇ ਰੁਗਵੀਤ ਕਉ ਸਤ ਕਹਣਾ ਅਵਰ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਰੁਗਵੀਤ ਕਉ ਸਤਿ ਜਾਨਣਾ ਅਵਰ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖ ਛੁਲਾ ਅਰੁ
 ਰੰਗ ਕਰ ਕੈ ਪਨ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਪਾਪ ਹੁਇ ਖੇਨਿ ਹਸਿ ਕੋ ਕਰਿ ਵਰਤੇ। ਤਬ ਕਿ
 ਉ ਕਰ ਜਾਣੀ ਮੇਜੇ ਉਸ ਨੇ ਰੁਗਵੀਤ ਕਉ ਸਤਿ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਤਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਖੁ ਵ
 ਗੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਵਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਵੈ॥੧॥ ॥ ਇਤਿ ਰਾਜ

ਨੀਤ ਵਰਨ ਨਿਨਾ ਮੁਸਰਗਾ॥

✽ ✽ ✽

॥ ✽ ✽ ✽ ✽

੧ ਉਸਤਿ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਅਥ ਵਿਕਾਰਨ ਖੋਧ ਪ੍ਰ

ਕਰਣੇ ਅਵਿਸਰ ਗਵੀਖੇ ਮਨ ਕਾ ਜਤਨ ਅਰੁ ਕੋਰ ਸੁਭਾ ਵਕਉ ਪਚਾਰ ਵਰਨ ਨ ਹੋਵੈ ਗ
 ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਨਉ ਵਿਭਾਗ ਚਲਹਿ ਗੇ। ਸੋ ਮੇ ਪ੍ਰਥਮਾ ਵਿਭਾਗ ਵਿਖੇ ਭੁਲੇ
 ਸੁਭਾ ਵਕੀ ਉਸਤਿ ਤਿਵਰਨ ਨ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਭੀ ਭੁਲੇ ਹੀ ਸੁ
 ਭਾ ਵਕਰ ਕੈ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੀ ਉਸਤਿ ਤਿਕਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਰੁ
 ਗਵੀਤ ਨੇ ਭੁਲੇ ਸੁਭਾ ਵਕੇ ਸਿ ਪੁਰਨ ਕਰਨੇ ਕਉ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਮੁਝ ਕਉ ਭੁਜਿਆ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਉਤਮ ਪਦਾਰਥ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾ ਉਹੀ ਹੋਵੈ
 ਗਾ॥ ਬਹੁ ਭਾਇ ਕਮਾਨੁ ਖਮਾ ਪੁਰਖੁ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਥਾ॥ ਅਰੁ ਪੁਛਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇ

ਧਰਮਕਿਆਹੈ। ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾ ਵਹੀ ਪਰ ਮੇਰੇ। ਅੰਧੇ ਸੇ ਹੀ ਇਕ
 ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਪੁਛਿਆ ਥਾ। ਜੇ ਉਤਮ ਕਰਤ ਤਕਿਆਹੈ। ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ।
 ਜੇ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾ ਉਸਰ ਬਕਰਤ ਤੇ ਉਤਮ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰ ਮਾਨੁ ਖਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੁ
 ਉਕਹਾ ਥਾ। ਜੇ ਮੁਝ ਕਉ ਕਛੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਹਾ। ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਜਿਸ ਅ
 ਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਤੂੰ ਹੋਵਹਿ ਤਹਾ ਹੀ ਸਾਈ ਕੇ ਭੈ ਸਿ ਜੁਗਾਤਿ ਹੋਹਾ। ਅਰੁ ਜ ਬਕੇਈ ਤੇਰੇ ਸਾਥ
 ਬੁਰਾਈ ਕਰੇ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਭੀ ਭੁਲਾਈ ਕਰਹਾ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਜੀਵ ਹੁਸਾ ਬੁਲੇ ਸੁ
 ਰਾਵੁ ਸਹਤ ਮਿਲਾ ਪਕਰਹਾ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਭਗਵੰਤ
 ਨੇ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾ ਉਦੀਆਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਾ ਮਸਤ ਕਪੂਸਿਨ ਤਾ ਸਹਤ ਖੁਲਾ ਰਹਿਤਾਹੈ।
 ਸਿਨਰ ਕਹੁ ਕੀ ਅਗਨਿ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਜਲ ਤਾ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਉ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁ ਖਨੇ ਕ
 ਹਾ ਥਾ। ਜੇ ਅਮਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਿਨ ਕਉ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਰਾਤ ਕਉ ਜਾਗਣ ਕਰ
 ਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਭਜਨ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ। ਪਰ ਉਸ ਕਾ ਸੁਭਾ ਵ ਬੁਰਾਹੈ। ਜੇ ਪ
 ਰ੍ਵੇ ਸੀ ਅਹੁ ਕਉ ਦੁਰ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕਰਦੁ ਖਾਵਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਨਿਰ
 ਸਿੰਦ੍ਰਹ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਰ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਬੁਰਾ ਸੁਭਾ ਵ
 ਰੁਜਨ ਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾ ਸੁਕਰਤਾਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਮਾਖੀ ਅਰੁ ਮੀਠਾਈ ਕਉ ਖਟਾਈ ਨਾ ਸਕਰ
 ਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾ ਵ ਪਾਪ ਹੁਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰਤਾਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਸੂਰਜ ਕੀ
 ਉਸਨਤ ਕਹਿ ਵਰਛ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਸਾਈ ਕੇ ਅਗੇ ਇਉਂ ਭੀ ਅ
 ਰਦਾ ਸਕਰਤਾ ਥਾ। ਜੇ ਹੋ ਸਾਈ ਅਪੁਨੀ ਦਯਾ ਕਹਿ ਜੇ ਸੇ ਤੁਮਨੇ ਹਮਾਰਾ ਸਰੀਰ ਸੁੰਦਰਿ
 ਬਨਾਇਆਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਸੁਭਾ ਉਭੀ ਭੁਲਾ ਕਰਹਾ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਤੇ ਬੇਜੇ
 ਮੁਝ ਕਉ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾ ਉ ਅਰੁ ਅਰੇ ਗਤਾ ਦੇਵਹਾ। ਬਹੁੜ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਤੇ ਪੁਛਿ
 ਆ ਥਾ। ਜੇ ਭੁਗਾਵੇ ਤੇ ਕਛੁ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਦੇਤਾਹੈ। ਸੇ ਤਿਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਭੁਲਾ ਪਦਾਰ
 ਥੁ ਕਿਆਹੈ। ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾ ਉਸਰ ਬਪਦਾਰ ਬਹੁਤੇ ਵਸੇ ਖਹੈ
 । ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰ ਸਾਈ ਲੋਕ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਕਵਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਨਿ
 ਕਟ ਥਾ। ਤਬ ਉਨ ਹੁ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਇਕ ਵਰੁ ਅਸਚਰਜ ਦੇਖਿਆਹੈ। ਜੇ ਇਕ ਪੁ
 ਰਖ ਮੁਝ ਕਉ ਗਿਰੀ ਅਹੁ ਆਇ ਸਟਿ ਆਇ ਆ ਥਾ। ਸਾਈ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਬੀਚ ਬ
 ਰਾਪਟ ਲਥਾ। ਪਰ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾ ਉ ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਹਿਰੇ ਵਿਖੇ ਆਇ ਆਤ ਬਉਸਨੇ ਤਬ
 ਉਸਨੇ ਪਟਲ ਕਉ ਦੂਰ ਕੀਆ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਭੁਗਵੰਤ ਨੇ ਸਾਥੀ ਮਿਲਾਇ
 ਲਿਆ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਇਹੁ ਮਨੁ ਖੁਲੇ ਸੁਭਾ ਵ ਕਰ ਕੈ ਕਪਟ ਬਿਨਾ ਹੀ

ਸੀਅਵਸਥਾਕਉਪਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਸੇਭਲੇਸੁਭਾਵਕਰਿਕੈਜਤਨਬਿਨਾਹੀਪਾਵਤਾਹੈ।
 ਪਰੁਇਸੁਭਾਵਕੀਸਿਪੁਰਨਤਾਮਹਾਪੁਰਖਹੀਵਿਖੇਪਾਈਜਾਤੀਥੀ। ਸੇ
 ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਠੋੜਵਿਖੇਮਹਾਪੁਰਖਬੈਠਾਥਾ। ਤਬਉਹਾਇ
 ਸਤੀਆਨਿਤੁਰਹੈ। ਇਕਰਿਉਚੇਸਬਦਕਰਨਲਾਗੀਆ। ਬਹੁਜਬਉਹਾਉਮ
 ਰਆਇਨਿਕਸਿਆ। ਤਬਵਹੁਇਸਤੀਆਚਪਲਤਾਕਉਛਾਰਿਕੈਮੋਨਕਰਬੈਠੀ
 ਆ। ਤਬਉਮਰਕਹਣੇਲਾਗਾ। ਜੇਹੇਪੁਰਖਹੁਤੁਮਹੁਨੇਮਹਾਪੁਰਖਕਭੈਨਕੀਆ
 ਅਰੁਪੁਸ਼ਟਕਉਦੇਖਕਰਮੋਨਕਰਬੈਠੀਆਹੈ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਕਹਾਜੇਮਹਾਪੁਰਖ
 ਕਾਸੁਭਾਉਅਤਿਕੋਮਲਹੈ। ਅਰੁਤੇਰਾਸੁਭਾਉਉਨਤੇਕਰੇਰਹੈ। ਤਾਤੇਹਮਤੁਮਤੇਰੁ
 ਤੀਆਹੈ। ਬਹੁਜਮਹਾਪੁਰਖਉਮਰਕਉਕਹਣੇਲਾਗਾ। ਜੇਹੇਉਮਰਜਬਤੁਸ਼ਕਉਜ
 ਬਸੇਤਾਨਦੇਖੇਤਉਭੀਤੇਰੇਤੇਜਕਰਿਗੁਗਜਾਵੈ। ਅਰੁਠਹਿਰਨਸਕੈ। ਇਸਪ੍ਰਕਾ
 ਰਉਮਰਕੀਮਨੇਹਾਰਕਰਤੁਏ। ਅਰੁਪੁਸਨਕੀਆ। ਬਹੁਜਇਕਅਵਰਭੀਸਾ
 ਈਲੋਕਥਾ। ਜੇਸਿਜੇਗਕੋਪਾਇਕਰਕਿਸੀਪੁਰਖਕੋਸਾਥਮਾਰਗਾਵਿਖੇਸਿਗੀਹੁਏ।
 ਬਹੁਜਬਉਸਤੇਬਿਛੜੇਤਬਰੇਵਨੇਲਾਗੇ। ਤਬਲੇਗਾਹੁਨੇਪੂਛਿਆਜੇਤੁਮਕਿ
 ਸਨਾਮਿਤਰੁਦਨਕਰਭੈਹੈ। ਬਹੁਜਉਸਸਾਂਈਲੋਕਨੇਕਹਾ। ਜੇਏਹਪੁਰਖਮੁਸ਼ਤੇ
 ਬਿਛੜਿਆਹੈ। ਪਰਉਸਕਾਬੁਰਾਸੁਭਾਉਉਸਹੀਕੇਪਾਸਰਹਾ। ਅਰੁਵਰਨਹੁਆ
 ਤਾਤੇਮੇਰੁਦਨਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਅਬੁਬਕਰਕਿਤਾਈਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਠਕੀਰੀਭੁਲੇ
 ਸੁਭਾਵਕਾਨਾਮੁਹੈ। ਤਾਤੇਜਿਸਕਾਭਲਾਸੁਭਾਉਹੈ। ਸੇਉਤਮਠਕੀਰੁਹੈ। ਅਰੁਇਕ
 ਅਵਰਸਾਂਈਲੋਕਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਕਠੇਰਸੁਭਾਉਮੇਸਾਪਾਪੁਹੈ। ਜੇਇਸਕੇਹੋਤੇ
 ਕੋਟੀਸੁਭਾਗੁਭੀਲਾਭਦਾਇਕਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਕੋਮਲਸੁਭਾਉਮੇਸਾਭੁਜਨਹੈ।
 ਜੇਇਸਕਰਕੈਸਰਬਪਾਪਹੁਕਾਨਾਮੁਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਕੋਈਅਵਗੁਣਾਵਿਘਨਨ
 ਹੀਕਰਸਕਤਾ॥੧॥ * * * ॥ ਅਬਦੂਸਰੇਵਿਭਾਗਾਵਿਖੇਭੁਲੇਸੁ
 ਭਾਵਕਾਵਰਨਨਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਤੇਜਾਣਤੂੰਜੇਭਲੇਸੁਭਾਵਕੈਨਿਰਨੇਵਿਖੇਬ
 ਹੁਤਪ੍ਰਕਾਰਕੇਵਰਨਆਏਹੈ। ਪਰੁਭਲੇਸੁਭਾਵਕੀਸਿਪੁਰਨਤਾਕਿਸੀਨੇਨਹੀਕਹੀ
 ਜੇਸੇਕਿਸੀਨੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਮਸਤਕਪ੍ਰਸਿਨਰਾਖਣਾਭੀਭੁਲਾਸੁਭਾਉਹੈ
 ਅਰੁਕਿਸੀਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਸਹਣਸੀਲਤਾਹੀਭਲਾਸੁਭਾਵਕੇਅੰਗਹੈ। ਪਰੁਸਿਪੁ
 ਰਨਭੁਲਾਸੁਭਾਵਇਸਹੀਕਾਨਾਮੁਨਹੀ। ਤਾਤੇਮੇਰੁਲੇਸੁਭਾਵਕੀਸਿਪੁਰਨਤਾਕਉ
 ਪ੍ਰਗਦਕਰਿਕਹਿਤਾਹੈ। ਸੇਮੇਸੇਜਾਣਤੂੰਜੇਇਸਮਾਨਖਕਉਦੁਹੁਪਦਾਰਬਹੁਕੇ

ਸਨਬੰਧਤੇਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਜੇਏਕਸਰੀਰਹੈਜੇਅਸਥੂਲਨੇਤ੍ਰਹੁਕਰਦੇਖਿਆ
 ਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਜੀਵਹੈ। ਸੋਉਸਕਉਬੁਧਿਕਰਪਛਾਣਸਕੀਤਾਹੈ। ਸੋਸ
 ਰੀਰਅਰੁਜੀਵਕੀਉਤ੍ਰਤਾਈਭੀਹੈ। ਅਰੁਕਰੁਪਤਾਭੀਹੈ। ਪਰਸਰੀਰਕੀਉਤ੍ਰ
 ਤਾਈਕਉਅਸਥੂਲਰੂਪਵੇਤ੍ਰਕਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁਜੀਵਕੀਉਦਰਤਾਈਭੁਲੇਸੁਭਾਵ
 ਕਰਹੋਤਾਹੈ। ਪਰਅਸਥੂਲਰੂਪਵਾਨਭੀਉਸਹੀਕਉਕਹਤੇਹੈ। ਜਿਸਕੋਨੇਤ੍ਰਅਰੁ
 ਮਾਸਤਕਅਰੁਨਾਕਅਰੁਮੁਖਅਰੁਅਵਰਸਰਬਅੰਗਉਦਰਅਰੁਸਮਾਨਹੋਤੇਹੈ
 ਤੇਸੇਹੀਜੀਵਕੀਸਿਪੂਰਨਉਦਰਤਾਈਭੀਤਬਹੀਕਹੀਤੀਹੈ। ਸਬਇਸਪੁਰੁਖ
 ਵਿਖੇਚਾਰਗੁਣਸਮਾਨਪਾਏਜਾਵਹਿ। ਸੋਏਕਵਿਦਿਆਹੈ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਭੁਗ
 ਹੁਕਾਜੀਤਣਾਹੈ। ਅਰੁਤੀਸਰਾਕ੍ਰੋਧਕਾਜੀਤਣਾਹੈ। ਅਰੁਚੇਥਾਵੀਚਾਰਹੈ। ਸੋ
 ਵੀਚਾਰਉਨਹੁਤੀਨਹੁਵਿਖੇਵਰਤਤਾਹੈ। ਪਰਪ੍ਰਥਮਜੇਵਿਦਿਆਕਹੀਥੀ।
 ਸੋਤਿਸਕਾਅਰਥਬੂਝਹੈ। ਅਰੁਵਸੇਖਤਾਇਸਕੀਵਿਹੁਹੈ। ਜੇਬੂਝਕਰਸਾਰੁਅ
 ਰਬੂਝਕਉਸੁਗਮਹੀਪਛਾਣਲੇਵੈ। ਬਹੁਤਬਚਨਅਰੁਕਰਤਤਕੀਭੁਲਾਈ। ਅਰੁ
 ਬੁਰਾਈਕੇਭੇਦਕਉਸਮਝੈ। ਅਰੁਇਉਭੀਜਾਣੈਜੇਇਹੁਪ੍ਰਤੀਤਭੂਭੀਹੈ। ਅਰੁਇ
 ਹੁਨਿਸਚਾਸਾਰਹੈ। ਸੋਜਬਵਚਨਅਰੁਕਰਤਤਅਰੁਸਚੇਨਿਸਚੇਕਉਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ
 ਜਾਣਤਾਹੈ। ਤਬਇਸਕੋਰਿਦੇਵਿਖੇਅਨਭਵਉਤਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਅਨਭਵਸਰਬ
 ਸੁਭਗੁਣਹੁਕਾਮੂਲਹੈ। ਜੇਸੇਸਾਈਭੀਕਹਾਹੈ। ਸੋਜਿਸਪੁਰਖਕਉਅਨਭਵਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਹੁਆਹੈ। ਤਿਸਕਉਸਰਬਗੁਣਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਭੁਗਹੁਕਾਜੀਤਣਾ
 ਇਹੁਹੈ। ਜੇਭੁਗਭੀਇਸਪਰਪ੍ਰਬਲਹੋਵਹਿ। ਅਰੁਬੁਧਕੀਆਗਿਆਕੋਅਨੁਸਾਰ
 ਵਰਤਹਿ। ਅਰੁਵੀਚਾਰਕੀਆਗਿਆਮਨਣਇਸਕਉਸੁਗਮਹੋਵੈ। ਬਹੁਤਤੀ
 ਸਰਾਕ੍ਰੋਧਕਾਜੀਤਣਾਇਹੁਹੈ। ਜੇਕ੍ਰੋਧਭੀਵੀਚਾਰਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਵਰਤੇ। ਅ
 ਰੁਵੀਚਾਰਕੀਆਗਿਆਕਉਉਲਪਕਰਿਕਿਸੀਕਉਦੁਖਾਵੈਨਹੀ। ਬਹੁਤਚ
 ਉਥਾਵੀਚਾਰਉਹੋਹੈ। ਜੇਵੀਚਾਰਕਾਬਲੁਇਨਹੁਤੀਨਹੁਵਿਖੇਵਰਤੇ। ਜੇਕ੍ਰੋਧਅ
 ਰੁਭੁਗਕਉਵਸੀਕਾਰੁਕਰੇ। ਅਰੁਵਿਦਿਆਕਉਸਮਾਨਰਾਖੇ। ਅਰੁਇਨਕਉ
 ਧਰਮਕੀਆਗਿਆਵਿਖੇਵਰਤਾਵੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਕ੍ਰੋਧਸਿਕਾਰੀਕੁਕਰਕੀਨਿਆਈ
 ਹੈ। ਅਰੁਭੁਗਘੋੜੇਕੀਨਿਆਈਹਹਿ। ਅਰੁਬੁਧਪ੍ਰੀਸਵਾਰਹੈ। ਸੋਕਬਹੁਮੇ
 ਸੋਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਘੋੜਾਸਵਾਰਤੇਪ੍ਰਬਲਹੋਇਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਕਬਹੁਆਗਿਆਵਿ
 ਖੋਚਲਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਕੁਕਰਭੀਕਬਹੁਆਗਿਆਤੇਵਿਪਰਜੇਹੋਤਾਹੈ। ਪਰਜਬ

ਲਗਾਘੋੜਾ ਅਰੁ ਕੁ ਕਰਸਵਾਰਕੀ ਆਗਿਆ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਵੈ। ਤਬ ਲਗਸਵਾਰ ਕਉ
 ਸਿਕਾਰੁ ਹਾਥੁ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ। ਅਰੁ ਸਵਾਰ ਕਉ ਇਹੁ ਭੇਰੁ ਹਤਾਹੈ। ਜਿਸ ਤੁਘੋਰਾ ਪ੍ਰਬ
 ਲਹੇ ਕਰਮੁ ਸੁ ਕਉ ਗਿਰਾਇ ਦੇਵੈ। ਅਥਵਾ ਕੁ ਕਰਹੀ ਘਰ ਰੂਹੇ। ਤਤੇ ਵੀਚਾਰੁ ਕਾ
 ਅਰਥੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਇਨ ਕਉ ਅਪਨੇ ਵਸੀ ਕਾਰ ਕਰੇ। ਬਹੁ ਭੋਗ ਅਰੁ ਕੋ ਪਕਉ ਬੁਧਕ
 ਉਹਦਾ ਵੈ। ਅਰੁ ਕਬਹੂੰ ਕੋ ਪਕਰ ਕੈ ਭੋਗੁ ਕੇ ਬਲ ਕਉ ਨਾ ਸੁਕਰੇ। ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੇ ਭੋਗ
 ਦੁਕਉ ਹਰ ਕਰ ਦੂਰ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਕੋ ਪਕਉ ਭੋਗ ਅਥਵਾ ਮਾਨਕਾਲ ਲਭ ਦੇ ਕਰਿ ਵਸੀ
 ਕਾਰ ਕਰੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਨ੍ਹਦੇ ਨੇ ਕਉ ਅਪਨੇ ਅਧੀਨ ਰਾਖੇ। ਜੇ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਵਿ
 ਖੇ ਇਹੁ ਚਾਰ ਲੱਛਣ ਸਮਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਉ ਸੰਪੂਰਨ ਭੁਲੇ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲਾ ਕਹੀ
 ਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਲੱਛਣ ਨਹੀਂ ਵੈ। ਅਰੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਸੰਪੂ
 ਰਨ ਭੁਲਾਨ ਹੀ ਕਹੀ ਤਾ। ਜੇ ਸੋ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖ ਸੁਦਰ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰ ਅਥਵਾ ਨ
 ਕ ਅਥਵਾ ਕੋਈ ਅਵਰ ਅੰਗ ਕਰੁ ਪਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਸੰਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਾਨੁ ਨਹੀਂ ਕਹੀ
 ਤਾ। ਤਤੇ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇ ਇਨ੍ਹ ਲੱਛਣ ਹੁਕੀ ਸੁਦਰਤਾ ਈ ਭੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਰੁ ਪਤਾ ਭੀ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਸੁਦਰਤਾ ਈ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿਖੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਰੁ ਪਤਾ ਵੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਹੋਤੀ ਹੈ।
 ਸੋਏ ਕਮਿਜਾ ਦਾ ਅਧਿਕ ਹੋਵੇ ਕੇ ਵਿਖੇ ਕਰੁ ਪਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰੀ ਮੁਜਾਦਾ ਤੇ ਅ
 ਲਪਹੇ ਵੇ ਵਿਖੇ ਭੀ ਕਰੁ ਪਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਹੈ ਜੇ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਵਿਖੇ ਏਕਸੁਭ
 ਭੁਗੀ ਬਰਾਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਾਰਿ ਕੋ ਅਵਰ ਭੀ ਅਨੇ ਕਸੁਭਾਵ ਬੁਰੇ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੇ
 ਹੈ। ਪਰੁ ਇਨ੍ਹ ਲੱਛਣ ਹੁਕੀ ਮੁਜਾਦਾ ਜੇ ਕਹੀ ਥੀ। ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ
 ਜ ਬਵਿਦਿ ਆਹੀ ਮੁਜਾਦਾ ਤੇ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਮਲਿਨਤਾ ਵਿ
 ਖੇ ਪਸਰ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਤੇ ਚਪਲਤਾ ਈ ਅਰੁ ਚਤੁਰਾਈ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁ ਭਾਅ ਭੀ ਮਾ
 ਨਿਹੋ ਇਨ੍ਹ ਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਜ ਬਵਿਦਿ ਆਹੀ ਮੁਜਾਦਾ ਤੇ ਬੋਝੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਮੂਰਖਤਾ ਅਰੁ
 ਜੜਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਭਾਅ ਬਵਿਦਿ ਆਹੀ ਮੁਜਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ
 ਤਬ ਉਸ ਤੇ ਵੀਚਾਰੁ ਅਰੁ ਸੁਮਤਿ ਅਰੁ ਸੁਪ੍ਰਸਿਕਲਪਾ ਅਰੁ ਉਤਮ ਸੂਝ ਉਪਜਤੀ ਹੈ
 ਤੇ ਸੋਹੀ ਜ ਬੋਝੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਲੁ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਭਿਮਾਨੁ ਅਰੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਅਰੁ
 ਦੁਰਬਚਨਾ ਅਰੁ ਬਠਾਵਣਾ ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੀ ਅਰੁ ਨਿਹਸਿ ਕਰੇ
 ਇਕਰਾ ਅਪਕਉ ਭਇ ਅਨਕ ਅਸਬਾਨ ਵਿਖੇ ਰੁਚਨਾ ਸੋਝੀ ਪਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਵਿਖੇ
 ਅਸੋ ਅਵਰੁ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜ ਬੋਝੀ ਪਹੀ ਮੁਜਾਦਾ ਵਿਖੇ ਅਲਪ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ਤਬ ਨਿਰਮਾਨਤਾ ਅਰੁ ਪਰਾਧੀਨਤਾ ਅਰੁ ਕਪਟ ਇਸ ਥੀ ਅਵਰ ਭੀ ਬੁਰੇ ਸੁਭਾਵ ਉ

ਪਜਤੋਹੈ। ਬਹੁੜਜ ਬਕ੍ਰੇ ਧਕਾ ਬਲੁ ਮਿਜਾਦ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਪੁਰਖ
ਕਾ ਚਿਤੁ ਫਿਰ੍ਹੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪੁਰਖ ਰਬ ਅਰੁ ਬਲੁ ਅਰੁ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਅਰੁ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਅ
ਰੁ ਇਸ ਕੀ ਆਈ ਅਨੇਕ ਸੁਭ ਗੁਣੁ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪੁਕਾਰ ਜਬ ਭੋਗੁ ਕ
ਬਲੁ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਰੁ ਅਸੁਪਤਾ ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਅਰੁ ਈਰਖਾ
ਉਪਜਤੀ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਲੋਭ ਕਰ ਕੇ ਪਨਵਾਨ ਹੁਤੇ ਅਪਮਾਨ ਕਉ ਖੇਚਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਰਧ
ਨ ਹੁਕਾ ਨਿਰਾਦਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਵਰੁਭੀ ਬਹੁਤਾ ਅਪਲਛੁਟ ਉ
ਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਬਾਜਬ ਭੋਗੁ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸਿਜਮ ਅਰੁ ਸਿਤੋ
ਖਾ ਅਰੁ ਧੀਰਜ ਅਰੁ ਭਾਉ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਕ੍ਰੇਧ ਅਰੁ ਭੋਗ ਜੋ
ਵਰਨਨ ਕੀਏ ਹੈ। ਸੋ ਇਨ ਕੇ ਦੁਇ ਦੁਇ ਕਨਾਰੇ ਹੈ। ਏਕ ਅਧਿਕਤਾ ਅਰੁ ਦੁਸਰਾ ਅ
ਲਪਹੇ ਵਣਾ ਸੋ ਇਹ ਦੋਨੋ ਨਿਵੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ ਹੀ ਵਸੇ ਖਕ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ
ਇਨ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ ਵਾਲ ਤੇ ਭੀ ਸੁਛੁ ਮਾ ਅਰੁ ਕਰਨੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਤਮ ਮਾਰਗ ਭੀ ਇਹੀ
ਹੈ। ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਪੁਰਸਲ ਤਕਾਉਤ ਰਨਾ ਕਰਨ ਕਹਿ ਆ ਹੈ। ਤੇ ਸੋਹੀ ਇਨ ਕੀ
ਮਿਜਾਦਾ ਵਿਖੇ ਵਰਤਨ ਭੀ ਕਰਨੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖ ਇਸ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਇਨ ਕੀ ਮਿ
ਜਾਦਾ ਵਿਖੇ ਫਿਰ੍ਹੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਪੁਰਸਲ ਤੇ ਸੋ ਨਿਰਭੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇ
ਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਸਾਈ ਭੀ ਸਰਬ ਸੁਭਾ ਵਹਾਵੇ ਸਮਾਨਤਾ ਹੀ ਪਰਮਾਨੁ ਕਹੀ ਹੈ।
ਅਰੁ ਉਨਹੁ ਪੁਰਖ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ ਹੈ। ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਅਰੁ ਛਜੁ ਲੀਤੇ ਰਹਿ
ਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਭੀ ਨਾ ਕਰੀਏ। ਜੋ ਕਿਸੀ
ਕਉ ਕਛੁ ਨ ਦੀਨੀਏ। ਅਰੁ ਐਸੀ ਛਜੁ ਲੀ ਭੀ ਨ ਕਰੀਏ। ਜੋ ਸਭੁ ਕਛੁ ਏਕ ਹੀ ਬਾ
ਰ ਲੁਟਾਈਏ। ਅਰੁ ਅਪਨਿ ਰਧਨਤਾ ਈ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਜੀਐ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੋ
ਰਿਦੇ ਕੀ ਸਿਦਰਤਾ ਈ ਸਿਪੁਰਨ ਤਬ ਹੀ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ਜਬ ਇਹ ਸਰਬ ਗੁਣ ਮਿਰਜਾਦ
ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਸੋ ਸਰੀਰ ਕਰ ਪੁਰਨ ਸਿਦਰਭੀ ਤਬ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਸਰਬ ਅ
ਗ ਸਿਦਰ ਅਰੁ ਸਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਰਿਦੇ ਕੀ ਸਿਦਰਤਾ ਈ। ਅਰੁ ਕਰੂ ਪਤਾ ਵਿ
ਖੇ ਭੀ ਸਰਬ ਮਾਨੁਖ ਚਾਰ ਪੁਕਾਰੇ ਹੈ। ਸੋ ਏਕ ਐਸੇ ਮਾਨੁਖ ਹੈ ਜੋ ਉਨਹੁ ਵਿਖੇ ਸਿਪੁ
ਰਨ ਸੁਭ ਗੁਣ ਪਾਏ ਨ ਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਸਿਪੁਰਨ ਸਿਦ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਜੀਵ
ਉਕਉਚਾ ਹੀਏ। ਜੋ ਐਸੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੀ ਆਗਿਆ ਵਿਖੇ ਵਰਤਹੀ। ਪਰ ਐਸਾ ਸਿ
ਪੁਰਨ ਸਿਦਰ ਕੋ ਈ ਸਿਤੁ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਸੋ ਸਰੀਰ ਕਾ ਸਿਦਰਭੀ ਲਛਮਣ ਦੂਆ ਹੈ।
ਤੇ ਸੋ ਰਿਦੇ ਕਾ ਸਿਪੁਰਨ ਸਿਦਰਭੀ ਕੋ ਈ ਵਿਰਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰੇ ਪੁਰਖ ਐਸੇ ਹੋ

ਤੇਹੋ ਜੇਹਿ ਨਹੁ ਵਿਖੇ ਸੇਰ ਬਸੁ ਭਾਵ ਬੁਰੇ ਹੀ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੋ ਸੇਰਿ ਦਾ ਉਨਕਾ ਮਹਾ ਕਰੂਪ
 ਅਰੁ ਕਰੋ ਰਹੇ ਤੇਹੋ ਪਰੁ ਮੇਸੇ ਪੁਰਖੁ ਜਗਤਾ ਵਿਖੇ ਨਹੋ ਵਹਿਤ ਉਰੁ ਲਾਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ
 ਜੇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਸੈਤਾਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੋ ਅਰੁ ਸੇਤਾਨ ਕੇ ਜੇਹੁ ਪਕਰਾਹੈ ਸੇਸਰੀ ਰਕ
 ਰੂਪ ਨਹੀ ਕਹਿ ਆਰਿ ਦੇ ਕੇ ਸੁਭਾਵੁ ਕੀ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਕਉ ਕਰੂਪ ਕਹਿ
 ਆਹੈ ਅਰੁ ਤੀਸਰੇ ਮਾਨੁਖ ਮੇਸੇ ਹੋ ਜੇ ਜੇਸੇ ਪੁਰਖੁ ਦੁਹ ਪਕਾਰ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਹੋ
 ਅਰੁ ਚਉਥੇ ਪਕਾਰ ਕੇ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਉਨਕੇ ਮਧਿ ਹੋ ਪਰੁ ਵਹੁ ਕਰੂਪ ਤਾ ਕੇ ਬਹੁਤ ਨਿ
 ਕਟਿ ਹੋ ਜੇ ਜੇਸੇ ਸਰੀਰ ਕਰ ਸਿਪੁਰਨ ਸੁੰਦਰਾ ਅਰੁ ਸਿਪੁਰਨ ਕਰੂਪ ਭੀ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ
 ਹੋਤਾ ਹੋ ਪਰ ਬਹੁਤੇ ਮਾਨੁਖ ਇਨ ਕੇ ਮਧ ਭਾਵ ਵਿਖੇ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੋ ਸੇਰਿ ਦੇ ਕੀ ਸੁੰਦਰ
 ਤਾਈ ਭੀ ਇਸੀ ਪਕਾਰ ਹੋ ਤਾਤੇ ਸਭ ਕੋ ਦੇ ਹੀ ਪੁਰਖਾਰ ਬਚਾ ਹੀਤਾ ਹੋ ਜੇਰਿ ਦੇ ਕੀ
 ਸਿਪੁਰਨ ਤਾਈ ਕੋ ਪਹੁਚਨ ਸਕੇ ਤਦ ਪਭੀ ਸਿਪੁਰਨ ਸੁੰਦਰ ਤਾਈ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਸੋ ਪਦੇ
 ਸੇਤਿ ਸਕਉ ਪਹੁਚੈ ਅਰੁ ਬਇਹੋ ਜੇਸ ਬਸਰ ਬਗੁਣ ਹੁਕ ਪਾਪ ਤਿਨ ਹੋ ਇਸ ਕੋ
 ਤਉ ਭੀ ਕਛੁ ਕਸੁ ਭਗੁਣੁ ਕਉ ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਵੈ ਸੇਸੇ ਸੇਸਰੀ ਰਕੀ ਸੁੰਦਰ ਤਾਈ ਅਰੁ
 ਕਰੂਪ ਤਾ ਅਪਾਰੁ ਹੋ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਰਿਦੇ ਕੀ ਸੁੰਦਰ ਤਾਈ ਅਰੁ ਕਰੂਪ ਤਾ ਭੀ ਅਪਾਰੁ ਹੋ
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਸੁਭਾਵੁ ਕੀ ਸੁੰਦਰ ਤਾਈ ਦੇ ਕਵ ਸਤ ਕਾਨਾ ਮੁਨ ਹੀ ਅਰੁ ਦਸ
 ਭੀ ਨਹੀ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਇਹ ਸੁਭਾਵੁ ਅਨਿਤ ਹੋ ਪਰੁ ਤਦ ਪਭੀ ਮੁਲਾ ਇਨ ਕਾ ਵਿ
 ਦਿਆ ਅਰੁ ਭਗੁਣ ਕਾ ਜੀਤਣਾ ਅਰੁ ਕੋ ਪਕਾ ਜੀਤਣਾ ਅਰੁ ਵੀਚਾਰੁ ਹੋ ਅਰੁ
 ਅਵਰ ਸੁਭਾਵੁ ਇਨ ਕੀ ਸਾਖਾ ਹੋ ॥ ੨ ॥ ਅਥ ਤੀਸਰੇ ਸਰਗ ਵਿ
 ਖੇ ਇਹੁ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ਜੇ ਪੁਰਖਾਰ ਬਕਰ ਕੇ ਨਿਸੇ ਦੇ ਹਭੁ ਲੇਸੁ ਭੁਵਹੁ ਕਉ
 ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਇਸ ਕੀ ਤਾਹੋ ਤਾਤੇ ਜਾਣੁ ਤੈ ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਮੇਸੇ ਗੀ ਕਹਤੇ ਹੋ ਜੇ ਜੇਸੇ
 ਸਰੀਰ ਕਾ ਸਰੂਪ ਨਹੀ ਉਲਟਤਾ ਸੇਸੇ ਸਾਪੁ ਬਮੇ ਉਤਪਤਿ ਹੂ ਆਹੋ ਤਾਹੋ ਤੈਸਾ ਹੀ
 ਰਹਤਾ ਹੋ ਜੇ ਉਕਰ ਲਿਖਾ ਪੁਰਖੁ ਛੋਟਾ ਨਹੀ ਹੋ ਇਸ ਕਰਤਾ ਅਰੁ ਜੇ ਛੋਟਾ ਹੋਤਾ ਹੋ
 ਸੇਜਤ ਨ ਕਰ ਕੇ ਲਿਖਾ ਭੀ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਬਹੁ ਜੇ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਸੇ ਕਰੂਪ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਅ
 ਰੁ ਕਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਰਿਦੇ ਕਾ ਸਰੂਪ ਭੀ ਨਹੀ ਉਲਟਤਾ ਤਾਤੇ ਜੇ
 ਸਕਾ ਸੁਭਾਉ ਬੁਰਾ ਹੋ ਸੇਜਤ ਨ ਕਰ ਭੁਲਾਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਜੇ ਇਹੁ ਜੇ ਉਨਕਾ ਕਹਿਣਾ ਹੋ
 ਸੇ ਪਰਵਾਨੁ ਨਹੀ ਅਰੁ ਵਹੁ ਭੂਲ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੀ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਕਰ ਉਨਕਾ ਕ
 ਰਿਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਤੁਬਉ ਪਦੇਸ ਅਰੁ ਸਮਝਾਵਣਾ ਅਰੁ ਸਿਖਾਵਣਾ
 ਸਿਤ ਜਨ ਦੁਕਾ ਮਿਥਿ ਆਹੋਤਾ ਜੇਸੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਸੁ

ਭਾਵਦੁਕੈਜੇਭੁਲਾਕਰਹਾ। ਤਾਭੇਜਾਇਆਜਾਤਾਹੈ। ਸੁਭਾਵਕਾਉਲਟਾਵਟਾਅ
 ਵੇਦਨਾਹੈ। ਇਸਕਾਰਾਇਤੇਜੇਮਹਾਕਠੇਰਪਸੂਭੀਜਤਨਕਰਕੈਕੋਮਲਹੋਜਾਤੇਹੈ
 ਅਰੁਵਹੁਮਿਰਗਜੇਮਾਨੁਖਕਉਦੇਖਕਹਿਭੋਮਾਨਹੋਕਰਭਾਗਜਾਤੇਹੈ। ਸੋਭੀਪਿ
 ਆਰੁਕਰਕੈਮਾਨੁਖਸਾਥਮਿਲਾਪਪਕੜਜਾਤੇਹੈ। ਤਾਤੇਸੁਭਾਵਕਉਲਟਾਵਟੇ
 ਪਰਸਰੀਰਕਾਇਸਦੰਤਦੇਵਟਾਮਿਥਿਆਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸੁਭਾਵਕਾਉਲਟਾਵਟੇ
 ਸਰੀਰਕਉਲਟਾਏਕੀਨਿਆਈਨਹੀ। ਤਾਤੇਸਰਬਕਾਰਜਜਹਹਿਸੋਦੁਇਪ੍ਰਕਾ
 ਰਹਹਿ। ਸੋਏਕਕਾਰਜਮੇਸੇਹੈ। ਜੇਮਾਨੁਖਕੋਜਤਨਕਰਕੈਸਿਧਨਹਿਹੋਤੇ। ਜੇਸੇਖ
 ਜੂਰਕੋਬੀਜੇਤੇਸੇਉਕਾਬਿਛੁਮਾਨੁਖਕੋਜਤਨਸਿਨਹੀਹੋਤਾ। ਪਰਉਤਨਾਕਾਰਜੁ
 ਮਾਨੁਖਕੋਅਧੀਨਹੈ। ਸੋਖਜੂਰਕੋਬੀਜਕਉਜਤਨਕਰਕੈਖਜੂਰਕਾਬਿਛੁਕਰ
 ਸਕਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਇਹਭੀਮਾਨੁਖਕੋਅਧੀਨਨਹੀ। ਜੇਖਾਣਾਪੀਣਾਇਤਿਆਇ
 ਕੇਜੇਸਰੀਰਕਉਗਹਹਿਸੋਸਰਬਥਾਇਨਕੈਮੁਕਤਹੋਸਕੈ। ਪਰਉਤਨਾਕਾਰ
 ਜੁਮਾਨੁਖਸੋਹੋਸਕਤਾਹੈ। ਜੇਜਤਨਅਰੁਪੁਰਖਾਰਥਕਰਕੈਕ੍ਰੋਧਾਅਰੁਭੋਗਹੋਕੈ
 ਮ੍ਰਿਜਾਦਕੈਅਨੁਸਾਰਕਰਤਾਹੈ। ਜੇਇਹਬਾਤਨਿਰਸਿਦੇਹੀ। ਪਰਇਸਾਵਿਖੇਇਤ
 ਨਾਭੇਦਹੈ। ਜੇਕੋਈਪੁਰਖੁਮੇਸੋਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਉਨਕਾਸੁਭਾਵਕਠਨਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਏਕਮੇ
 ਸੇਹੋਜੇਉਨਕਉਸੁਗਮਹੋਤਾਹੈ। ਪਰਕਰਨਤਾਇਸਕੀਭੀਵਇਕਾਰਣਕਹਿਹੋਤੀਹੈ।
 ਸੋਏਕਇਹੁਹੈ। ਜੇਸੁਭਾਵਆਇਉਤਪਤਿਵਿਖੇਮਾਨੁਖਪ੍ਰਬਲਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਭੀਕਰ
 ਨਈਕਰਕਉਲਟਤਾਹੈ। ਅਰੁਦੁਸਰਾਇਹੋਜੇਜਿਸਸੁਭਾਵਵਿਖੇਚਿਰਕਾਲਪ੍ਰਜ
 ਤਵਗਤਿਆਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਭੀਸੁਗਮਨਹੀਉਲਟਤਾ। ਅਰੁਪ੍ਰਬਲਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਸੋਸ
 ਰਬਮਾਨੁਖਸੁਭਾਵਕਉਲਟਾਵਟੇਵਿਖੇਚਹੁਪ੍ਰਕਾਰਕੇਹਾਹੈ। ਸੋਏਕਮਾਨੁਖਮੇਸੋਹੋਜੇਪ੍ਰ
 ਥਮੇਗਉਤਪਤਿਵਿਖੇਕੋਰੋਕਾਗਵਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਜੇਉਨਹੋਸਾਰਅਰੁਭੂਠਕਉ
 ਪਛਾਇਆਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਕਿਸੀਭੁਲੇਅਰੁਬੁਰੇਸੁਭਾਵਵਿਖੇਵਰਤਮਾਨਨਹੀਹੁ
 ਏ। ਸੋਉਪਦੇਸਕੇਅਧਿਕਾਰੀਉਤਮਹੈ। ਜੇਵਹੁਸੁਗਮਹੀਭੁਲੇਸੁਭਾਵਕਉਅੰਗੀ
 ਕਾਰੁਕਰਲੇਤੇਹੈ। ਸੋਮੇਸੋਪੁਰਖੁਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਕੋਈਉਪਦੇਸੁਕਰਵੇਹਾਰਾ
 ਸਿਖਾਵੈ। ਅਰੁਉਨਕਉਬੁਰੇਸੁਭਾਵਕੇਵਿਘਨਹੁਕਉਸਮਝਾਵੈ। ਤਬਵਹੁਸੀ
 ਧੇਮਾਰਗਾਵਿਖੇਚਲਾਹੈ। ਸੋਆਇਉਤਪਤਿਵਿਖੇਸਭੀਬਾਲਕਮੇਸੋਹੀਹੋਤੇਹੈ।
 ਪਰਮਾਤਮਾਪਿਤਾਉਨਕਉਬੁਰੇਮਾਰਗਾਵਿਖੇਭ੍ਰਮਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਾਇਆਕੀਤ੍ਰਿਸਨ
 ਵਿਖੇਉਨਕਉਲਗਾਵਤੇਹੈ। ਅਰੁਤਿਨਕਉਕਛੁਭੁਲੀਬੁਧਨਹੀਸਿਖਾਵਤੇ। ਤਾ

ਤੇਵਰੁ ਖੋਲਣੇ ਅਰੁ ਖਾ ਵਣੇ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਵਿਖੇ ਨਿਹਸਿ ਕਹੈ ਕਰਵ ਰਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਉਨ
 ਕੇ ਸਰਮ ਕੇ ਨਾ ਸਹੈ ਏਕਾ ਪਾਪਮਾਤੁ ਅਰੁ ਪਿਤਾ ਕਉ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਕਉ ਕੈ
 ਸਾਈ ਕਹਿ ਆਹੈ। ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਅਰੁ ਸਨ ਬੀਧੀ ਅਰੁ ਕਉ ਪਾਪ ਹੁਤੇ ਵਰ
 ਜਤੇ ਹਹਿ। ਅਰੁ ਨ ਰਕਹੁ ਕੀ ਅਗਨਿ ਤੇ ਬਚਾ ਵਤੇ ਹਹਿ। ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਧੀਨ ਹਹਿ। ਅ
 ਰੁ ਦੂਸਰੇ ਮਾਨੁ ਖਮੇ ਸੇਹੈ ਜੇ ਉਨ ਹਨੇ ਅਜਹੁ ਰੁਲੇ ਬੁਰੇ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਕੀਆ। ਪ
 ਰੁ ਭੁਗ ਅਰੁ ਕੋਸ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਕਕਾਲ ਵਰਤਮਾਨ ਹੁਏ ਹਹਿ। ਤੁੰਦ ਪਭੀ ਵਿਤਨਾ ਜਾਣ
 ਤੇ ਹਹਿ ਜੇ ਏਹ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਲੇਨ ਹੀ। ਤਾਤੇ ਮੇਸੇ ਪੁਰਖ ਹੁਕਾ ਕਾਰਜੁ ਕਠਨਾਈ ਕਰਕੈ ਹੋਤਾ
 ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਨ ਕਉ ਦੁਇ ਪਕਾਰ ਕਾ ਜਤਨ ਚਾਹੀ ਤਾਹੈ। ਏਕ ਬੁਰੇ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਕਾ
 ਰਕਰਨਾ। ਦੂਸਰਾ ਭੁਲੇ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਕਾ ਬੀਜੁ ਉਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਬੇਵਣਾ। ਜੇ ਕਰਵਹੁ ਪੁ
 ਰਖੁ ਭੀ ਸਰਧਾ ਅਰੁ ਪੁਰਖਾਰ ਬਸਿ ਜੁਗਤਿ ਹੋਵੈ ਤਉ ਭੀ ਵਰੁ ਰਤ ਭੁਲਾਈ ਕਉ ਪਾ
 ਪ ਤਿਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਬੁਰਾ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਨਾ ਸਹੈ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰੇ ਮਨੁ ਖਇਸ
 ਪਕਾਰ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ ਕਾ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਪਾਪ ਹੁਏ ਖੇਤ੍ਰਿ ਕਹੁ ਆਹੈ। ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਣਤੇ
 ਜੇ ਇਹੁ ਬੁਰੇ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਹਹਿ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ ਫਿਸਟਿ ਵਿਖੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਸੁੰਦਰ ਹੋਰੁ ਸਤੇ
 ਹੈ। ਸੋ ਮੇਸੇ ਪੁਰਖ ਹੁਕਾ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਉਲਟਣਾ ਮਹਾ ਕਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਮੇਸਾ ਕੋਈ ਵਿ
 ਰਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਤਿਆਗੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਚੋਬੇ ਮਾਨੁ ਖਮੇ ਸੇਹੈ
 ਜੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਰਕੈ ਵਰੁ ਏਕਾਈ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਲਾ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੇਹ
 ਮਏ ਤਾਮ ਦਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਾਮਾ ਵਿਕਭੁੰਗ ਹੁਏ ਖੇਹਮ ਕਉ ਏਤਾ ਬਲੁ ਹੈ।
 ਜੇ ਮੇਸੇ ਪੁਰਖੁ ਭੁਲਾਈ ਕਉ ਪਦੇਸ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰਨ ਹੀ ਕਰਤੇ। ਪਰੁ ਜੇ ਕਰ ਅਕਸ
 ਮਾ ਝੁਭਾ ਵਰੁ ਕੀ ਦਇਆ ਹੋਵੈ ਤਉ ਉਨ ਕਾ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਭੀ ਵਰੁ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਪਰੁ ਇਸ ਦਇ
 ਆ ਭੁਗ ਵਰੁ ਕੀ ਵਿਖੇ ਮਾਨੁ ਖਕਾ ਬਲੁ ਅਰੁ ਜਤਨ ਨਹੀ ਚਲਤਾ। ३॥ * ॥
 ਅਰੁ ਚਉਥੇ ਵਰੁ ਗਵਿਖੇ ਭੁਲੇ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਹੋਵੈ। ਤਉ ਬਤਿਸ ਕਾ ਉਪਾਇ ਵਿਹੀ ਹੈ
 ਅਰੁ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਸੁਭਾ ਵਰੁ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਭੁੰਗ ਹੁਕਾ ਨਾ ਸੁਕਰਨਾ ਵਿਪ
 ਰੇਸੇ ਹੁਏ ਬਿਨਾ ਸਿਧਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਜੇ ਵਿਰੁਧੀ ਪਦਾਰਥ ਵਿਰੁਧ ਹੀ ਕਰਕੈ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ਜੇ ਸੇਜੁ ਰੋਗ ਪਿਤ ਕੇ ਵਿਕਾਰ ਤੇ ਉਪਜਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਰੋਗ ਸੀਤਲ ਅਉਖਧ ਕਰਕੈ ਦੂਰ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਛੇ ਪਰੁ ਪੀਜੇ ਰੋਗੁ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਾ ਅਉਖਧ ਸਹੰਦ ਸੀਤਲ ਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਅਰੁ
 ਮਾਨੁ ਪੀਰੋਗ ਕਾ ਅਉਖਧ ਨਿਮਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਫਿਪਣਤਾ ਪੀਰੋਗ ਕਾ ਅਉਖਧ
 ਉਦਾਰਤਾ ਹੈ। ਮੇਸੇ ਹੀ ਅਵਾਰੇ ਸਰ ਬੋਰੇ ਗਹੁਕਾ ਅਵਖਦ ਇਸ ਕੀ ਆਈ ਹੈ।

ਤਤੇਜੇਕੋਈਪੁਰਖੁਸੁਭਕਰਤਤਕੀਸਾਧਨਾਵਿਖੇਆਪਕਉਲਗਾਂਵੇ।ਤਬਤਿਸ
ਕਾਸੁਭਾਵੁਸਹਜੇਗੀਭੁਲਾਹੇਜਾਤਾਹੈ।ਅਰੁਪਰਮਾਸਾਸਤਾਵਿਖੇਜੇਸੁਭਕਰਮਕਰਣੇ
ਪ੍ਰਮਾਣਕਹੋਹੈ।ਸੋਇਸਕਾਰਣਇਹੀਹੈ।ਜੇਸੁਭਕਰਮਹੁਕਰਿਕੈਰਿਦੇਕਾਸੁ
ਭਾਵੁਸੁਭਹੋਤਾਹੈ।ਸੇਜੇਕੁਛਕੁਇਹਪੁਰਖਪ੍ਰਥਮੇਜਤਨਕਰਕੈਕਰਤਾਹੈ।ਤਬ
ਤਿਸਕੈਰਿਦੇਕਾਸੁਭਾਵੁਭੀਉਸੀਕੈਅਨੁਸਾਰੁਫਿਰ੍ਹੇਜਾਤਾਹੈ।ਜੇਸੇਆਵਿਦਿ
ਖੇਬਾਲਕਪਛਣੇਅਰੁਚਟਸਾਲਤੇਭੈਕਰਿਕੈਭਾਸਤਾਹੈ।ਪਰੁਜਬਉਸਕਉਰ੍ਹੇ
ਰਕਰਕੈਪੜਣੇਵਿਖੇਲਗਾਈਤਾਹੈ।ਤਬਤਿਸਕਾਰਿਗੀਸੁਭਾਵੁਬਣਜਾਤਾਹੈ।
ਬਹੁਜਨਬਬਹੁਹੋਤਾਹੈ।ਤਬਸਿਪੂਰਨਰਹਸੁਵਿਦਿਆਹੀਕਉਸਮਾਣਤਾਹੈ।
ਅਰੁਵਿਦਿਆਕੋਰਸਕਉਛਾਨੁਨਹੀਸਕਤਾ।ਸੋਇਹਕਿਆਹੈਜੇਕਬੂਤਰਅ
ਥਵਾਸਤਰਿਜਅਥਵਾਨੁਆਖੇਲਣੇਕਾਸੁਭਾਵੁਪੜਜਾਤਾਹੈ।ਤਬਮੇਸਾਸੁਭਾਵੁ
ਹੋਜਾਤਾਹੈ।ਜੇਸਰਬਸੁਖਮਾਇਆਕੈਅਰੁਅਵਰਜੇਸਿਗੁਰਾਪਤਾਹੈ।ਸੋਉਸੀ
ਵਿਖੇਖਰਚਤਾਹੈ।ਅਰੁਉਸਕਾਤਿਆਗੁਨਹੀਕਰਸਕਤਾ।ਤਤੇਇਸਕੈਸੁ
ਭਾਵੁਕੋਵਿਪਰਜੇਭੀਬਹੁਤਸੁਭਾਵੁਹੈ।ਜੇਉਨੁਸੁਭਾਵੁਹੈਵਿਖੇਵਰਤਮਾਨੁਹੋਤਾ
ਹੈ।ਤਬਮੇਸਾਫਿਰ੍ਹੇਜਾਤਾਹੈ।ਜੇਚੇਗੀਅਥਵਾਉਸਵਿਖੇਰ੍ਹੇਭੀਸਹਤਾਹੈ।
ਅਰੁਭਾਬਕਟਾਵਣੇਵਿਖੇਭੀਪੀਰਜਕਰਤਾਹੈ।ਜੇਸੇਖੁਸਰੇਅਪੁਣਿਨਿਲਜਤ
ਕਰਕੈਆਪਸਮੇਪ੍ਰਸਿਨੋਤੇਹੈ।ਅਰੁਵਰ੍ਹਾਈਕਰਤੇਹੈ।ਤਤੇਜੇਕਰਵੀਚਰਕਰ
ਵੇਖੀਮੇਤਬਨਾਈਅਰੁਸੁਪਚਰੀਆਪਸਮੇਮੇਸੀਵਰ੍ਹਾਈਕਰਤੇਹੈ।ਜੇਸੇਵਿ
ਦਿਆਵਾਨਅਰੁਉਮਰਾਵੁਵਰ੍ਹਾਈਕਰਤੇਹੈ।ਸੋਇਹਸਭੀਸੁਭਾਵੁਕੋਵਰ
ਤਣੇਕਾਠਲੁਹੈ।ਜੇਮੇਸਾਫਿਰ੍ਹੇਜਾਤਾਹੈ।ਜੇਸੇਕਿਸੀਕਾਸੁਭਾਵੁਮਾਟੀਖਾਣੇਕਾ
ਰੇਤਾਹੈ।ਅਰੁਉਸਵਿਖੇਰੇਗਾਅਰੁਮਿਤਹੋਣੇਕਾਭੇਭੀਹੋਤਾਹੈ।ਤਵਪਭੀਉਸਕਾ
ਤਿਆਗੁਨਹੀਕਰਸਕਤਾ।ਤਤੇਇਹੀਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ।ਜੇਕਿਛੁਵਿਸਕੈਸੁਭਾਵੁਵਿ
ਪਰਜੇਹੈ।ਸੋਭੀਬਹੁਤਕਾਲਵਰਤਮਾਨਹੋਣੇਕਰਿਕੈਫਿਰ੍ਹੇਜਾਤਾਹੈ।ਪਰੁਜੇ
ਕਿਛੁਇਸਮਾਨੁਖਕੈਰਿਦੇਕਾਸੁਭਾਵੁਅਨੁਸਾਰੁਹੈ।ਸੋਤੇਇਸਕੀਜੀਵਣਰੂਪ
ਹੈ।ਜੇਸੇਅਹਾਰੁਅਰੁਜਲੁਸਹੀਰਕੀਜੀਵਣਰੂਪਹੈ।ਪਰੁਜੇਕਰਇਹਪੁਰਖੁਅ
ਪੁਣੇਸੁਪੁਸੁਭਾਵੁਕਉਰ੍ਹਾਹਣਕਰੈ।ਤਬਵਹੁਸੁਭਾਵੁਤਉਸੁਗਮਹੀਫਿਰ੍ਹੇਜੇ
ਤਾਹੈ।ਸੋਤੇਮੇਸਾਈਕਾਪਛਾਨਣਾਅਰੁਭੁਜਨਾ।ਅਰੁਕਾਮ੍ਰਿਧਕਾਵੁਸੀਕਾਰ
ਕਰਨਾਸੋਇਹਮਾਨੁਖਕੈਰਿਦੇਕਾਸੁਤਹੀਸੁਭਾਵੁਹੈ।ਇਸਕਾਰਨਕਰਕੈਜੇ

ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਭੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਹੁਕਮ ਅਰੁ ਸਾਂਈ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਅਰੁ ਬੁਝੈ। ਤੇ ਸੇ
 ਨੁਖ ਕਾ ਅਹਾਰੁ ਅਰੁ ਜੀਵਣ ਰੂਪ ਭੀ। ਇਹੀ ਹੈ ਅਪਰ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਸੁਭਾਵ
 ਜੁ ਭੁਗਤਾ ਦੇਖੇ ਅਧਿਕ ਆਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਰਨਿ ਕਰ ਕੇ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਰੋਗੀ ਹੈ
 ਜੇ ਸੇ ਰੋਗੀ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੇ ਦੁਖ ਦਾ ਇਕ ਅਰੁ ਰਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੁਖ
 ਦਾ ਇਕ ਅਹਾਰ ਕਉ ਬੁਰਾ ਜਾਣ ਕਰਤਿ ਆਗਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਪਛਾਣਾ
 ਰਬੁ ਭੁਜੇ ਇਸ ਕੀ ਜੀਵਣ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ
 ਹੁਆ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਸਾਂਈ ਕੀ ਪਛਾਣਾ ਅਰੁ ਭੁਜਨ ਤੇ ਅਨਥਾ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤਮ
 ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਰੋਗੀ ਹੈ। ਸੋ ਈਸਾਈ ਨੇ ਭੀ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿ ਆਹੈ। ਜੇ ਮਾਨੁਖ
 ਹੁਕਮ ਰਿਦੇ ਰੋਗੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਚਿਹਾਣਾ ਆਹੈ ਸੋ ਈਸਾ
 ਰੋਗੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਸਗੀਰ ਕੋ ਰੋਗ ਕਰਿ ਕੈ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭੈ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਰਿਦੇ ਕੋ ਰੋਗੀ
 ਹੋਣੇ ਕਰ ਕੈ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭੈ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਗੀਰਿਦੇ ਕੋ ਰੋਗੀ ਹੋਣੇ ਕਰਿ ਕੈ ਪਰਲੋਕ
 ਦੇਖੇ ਬੁਧਿ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਣੇ ਕਾ ਭੈ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਜੇ ਸੇ ਸਗੀਰ ਕੋ ਰੋਗ ਤੇ ਭੀ ਤਬ ਛੁਟਤਾ
 ਹੈ। ਜਬ ਅਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਵਿਪਰਜੈ ਕਰੂ ਏ ਅਉਖਧ ਖਾਵੈ। ਅਰੁ ਵੇਦ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਦੇਖੇ ਵਰਤੈ। ਤੇ ਸੇ ਰਿਦੇ ਰੋਗ ਕਉ ਪਾਇ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਅਪੁਣੀ
 ਵਾਸੁਨਾ ਅਰੁ ਮਨ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਵਿਪਰਜੈ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਸੇ ਸਿਤ ਜਨੁ ਅਰੁ ਸਾਸਤ੍ਰੁ
 ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਿਤ ਜਨ ਰਿਦੇ ਕੇ ਵੇਦ ਹੋ। ਸੋ ਪ੍ਰੇਜਨ ਇਹੋ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਸਗੀ
 ਰ ਕੋ ਰੋਗ ਕਾ ਵੇਦ ਕਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਰਿਦੇ ਕੋ ਰੋਗ ਕਾ ਭੀ ਵੇਦ ਕਹੈ। ਸੋ ਇਨ ਦੋ ਨਹੁ ਕਾ ਏ।
 ਕਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਸਗੀਰ ਕੇ ਵੇਦ ਕਾ ਵੇਖੇ ਗਰਮੀ ਕਾ ਅਉਖਧ ਦਸਰਈ ਕਹੀ
 ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਭਿਮਾਨ ਰੋਗ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਵੈ। ਤਿਸ ਕਉ ਜਤਨ ਕਰ ਕੇ
 ਭੀ ਦੀਨ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਆਚਾਰੀ ਆਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਕੀ ਅਰੋਗਤਾ ਇਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰ
 ਖ ਕਾ ਅਤਿ ਅੰਤ ਕੀ ਨਸੁਭਾਵ ਹੋਵੈ। ਤਿਸ ਕਉ ਚਾਹੀ ਆਹੈ ਜੇ ਵਹੁ ਜਤਨ ਕਰ ਕੇ ਰੀ
 ਗੀਰ ਸੁਭਾਵ ਕਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਸਰਬ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੁਕਰ ਕੈ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਏਕ ਇਹੋ ਹੈ ਜੇ ਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਆਇ ਉਤਪਤਿ ਦੇਖੇ ਗੁਣ ਵਨ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ਸੋ ਇਹੁ ਭੁਗਵਿਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖੁ ਕਉ ਆਇ ਹੀ ਉਦਾ
 ਰਤਾ ਅਥਵਾ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਵਾਨ ਭੁਗਵਿਤ ਉਤਪਤਿ ਕਹੈ। ਸੇ ਅਸੇ ਪੁਰਖ ਭੀ ਬਹੁ
 ਤੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੂਸਰੇ ਮਨੁਖ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ। ਜੇ ਵਹੁ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਭਾਵ ਕਰਤ
 ਏ ਕੀ ਸਾਧਨਾ ਦੇਖੇ ਫਿਰੇ ਤੇ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਉਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਸੁਭਾਵ ਜਤਾ ਹੈ

ਅਰੁਤੀਸਰੇਮਾਨੁਖਮੇਸੇਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਵਹੁਰੁਲੇਸੁਰਾਵਸੁਭਕੰਰਤਤਵਨਹੁਕਉਜ
 ਬਦੇਖਤੇਹੈ। ਅਰੁਉਨਕੀਸਿਗਾਤਿਕਰਤੇਹੈ। ਤਬਉਨਕਾਸੁਰਾਵਸਹਜੇਹੀਸੁਰੁਹੇ
 ਜਾਤਾਹੈ। ਜਦਪਉਨਕਉਮੇਸੀਬੁਝੁਨੀਨਹੀਹੋਤੀ। ਤਦਪਉਰੁਲਾਈਕਉਪਾ
 ਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਪਰੁਜਿਸਪੁਰੁਖਕਉਇਹੁਤੀਨਹੁਪਦਾਰਥਏਕਹੈ। ਮਿਲਹਿ। ਜੇਆ
 ਵਉਤਪਤਿਵੇਖੇਗੀਸੁਰੁਗਾਣੁਵਾਲਾਹੈ। ਅਰੁਉਸਕੇਕਰਤਤਗੀਰੁਲੇਹੋਵ
 ਹਿ। ਅਰੁਸਿਗਾਤਗੀਉਸਕਉਰੁਲੀਪਾਪਤਿਹੋਵੇ। ਤਬਵਹੁਪੁਰੁਖਸਿਪੁਰੁਨਗਾਗ
 ਵਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸੁਮਾਨੁਪਵਿਖੇਇਹਤੀਨੇਪਦਾਰਥਨਹੋਵਹਿ। ਜੇਆਵਿਉ
 ਤਪਤਿਵੇਖੇਗੀਉਸਕੇਸੁਰਾਵਨੀਚਹੋਵਹਿ। ਅਰੁਕਰਤਤਗੀਬੁਰੇਕਹੈ। ਅਰੁਸਿ
 ਗਤਗੀਕੁਸਿਗੀਅਹੁਕੀਹੋਵੇ। ਤਬਵਹੁਸਿਪੁਰੁਨਗਾਗੀਣਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਪੁਰੁਖਮਜੇ
 ਰਾਗਵਨਪੁਰੁਖਕਹੈ। ਅਰੁਇਹਜੇਰਾਗੀਣਵਰਨਨਕੀਏਹੈ। ਸੇਇਨਦੇ
 ਨਹੁਵੇਖੇਬਹੁਤਭੇਦਹੈ। ਜੇਸੇਕਿਸੀਕਉਕੋਈਪਦਾਰਥਪਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਕੋਈਨਹੀਹੋ
 ਤਾ। ਸੇਜੇਤਾਕਿਸੀਵੇਖੇਸੁਰੁਗਾਣੁਪਾਇਆਜਾਤਾਹੈ। ਤੇਤਾਹੀਰਾਗਵਨਕਗੀਤਾਹੈ।
 ਜੇਤਾਅਵਗਾਣਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਤਾਮੰਦਰਾਗੀਹੈ। ਤੇਤਾਸਾਈਗੀਮੇਸੇਹੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਪੁਰੁ
 ਖਅਲਪਮਾਤਰੀਸੁਰੁਕਰਮਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਅਵਸਮੇਵਤਿਸਕਉਉਹੀਠਲੁਪਾਪ
 ਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜੇਕਿਚਤਮਾਤਰੀਬੁਰਾਈਕਰਤਾਹੈ। ਸੇਤੇਤਾਹੀਦੁਖੁਭੇਗਤਾਹੈ। ਤ
 ਰੇਜਾਵਤ੍ਰੇਜੇਸਰਬਕਰਤਤਇਝੀਅਹੁਸਾਬਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਉਨਹੁਵੇਖੇਪ੍ਰੇਮਨਇਹੋਹੈ।
 ਜੇਰਿਵੇਕਾਸੁਰੁਉਬੁਰਾਈਸੇਉਲਟਕਰਿਸੀਧਾਹੋਵੇ। ਕਹੇਤੇਜੇਪਰਲੋਕਵੇਖੇਜੀਵ
 ਹੀਜਾਉਣਾਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਈਹਾਹੀਰੋਹੇਗਾ। ਤੇਚਾਈਮੇਜੇਜੀਵਜਬਪਰਲੋਕ
 ਵੇਖੇਜਾਵੇਤਬਨਿਰਮਲਅਰੁਸਿਦਹੋਕਰਜਾਵੇ। ਤੇਰੁਗਵਿਤਕੇਦਰਸਨਦੇਖਣੇ
 ਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਵੇ। ਅਰੁਸੁਪੁਦਰਪਣਕੀਨਿਅਈਆਵਰਣਤੇਰਹੋਤੇਹੈ। ਤ
 ਬਅਪਣੇਰਿਦੇਵੇਖੇਸੁਪਾਮਉਦਰਤਾਈਰੁਗਵਿਤਕੀਕਉਵੇਖੇ। ਸੇਵਹੁਸਿਦਰਤਾ
 ਈਕੇਸੀਹੋਜੇਉਸਕਉਦੇਖਕਉ। ਸੁਅਰਗਕੇਸੁਪੁਰੀਕਰੁਪਅਰੁਤੁਛਮਾਤਰੁਸਤੇ
 ਹੈ। ਸੇਜਦਪਪਰਲੋਕਵੇਖੇਸਰੀਰਸਾਥਸਨਬੰਧਹੋਤਾਹੈ। ਤਦਪਕਰਤਾਅਰੁਭੇਗ
 ਤਾਇਹੁਜੀਵੇਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰੁਪਰਾਧੀਨਹੈ। ਤੇਤੇਜਾਵਤ੍ਰੇਜੇਸਰੀਰਭਿੰਨਹੈ। ਅਰੁਜੀ
 ਵਭਿੰਨਹੈ। ਕਹਿਤੇਜੇਜੀਵਕੀਉਤਪਤਿਸੁਖਮਅਰੁਅਰੁਪਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਅਪ
 ਰੁਤਕਹੈ। ਸੇਜਦਪਸਰੀਰਅਰੁਜੀਵਭਿੰਨਹੈ। ਤਦਪਇਨਕਾਅਪਸਮੇਸਨਬੰਧਤੀ
 ਹੈ। ਤੇਤੇਜੇਕਰਤਰੁਲਾਸਰੀਰਸਾਥਹੋਤਾਹੈ। ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਕਾਸਰਿਦੇਵੇਖੇਜਾਇਪ

ਹੁਰਤਾਹੈ ਸੋਓਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੁਕਾ ਬੀਜੁ ਹੋਤਾਹੈ ਅਰੁ ਕਰਤ ਤਬ ਰਾਸਰੀ
 ਰਸਾ ਬੋਹਤਾਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਧਕਾਰੁ ਰਿਦੇ ਕਉ ਪਹੁਚਤਾਹੈ ਸੋਓਹੀ ਅੰਧਿਅਰੁ ਮੰਦ ਭਾਗ
 ਹੁਕਾ ਬੀਜੁ ਹੋਤਾਹੈ ਸੋਇਸੀ ਸਨ ਬਿਪਕੇ ਨੀਮਤ ਜੀਵ ਕਉ ਅਧਿਭੂਤ ਕਲੇਕਾ ਵਿਖੇ ਉ
 ਤਪਤਿ ਕੀਆਹੈ ਇਸਦਾ ਸਤੇਜੇ ਇਹ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੇ ਸਗੀਰ ਕਉ ਯਾਸੀ ਕੀਨਿਆਈ
 ਬਣਾਵੈ ਅਰੁ ਤਿਸਕਰ ਕੈ ਸਿਪੁਰਨ ਭਲੇ ਸੁਭਾਵੁ ਹੁਕਾ ਬਿਰੁਕਰੇ ਜੇ ਸੋਲਿਖਣਾ ਜੇਹੇ
 ਸੋਕਾ ਗੀਗਰੀ ਬੁਧਿ ਕੀਹੈ ਪਰੁਤ ਦਪਕਰਤ ਤਲਿਖਣੇ ਕਾਥਾ ਬਹੁਕਰਿ ਕੈ ਸਿਧ ਹੋਤਾਹੈ
 ਤਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਚਾਹੈ ਜੇ ਅਛਰ ਮੇਰੇ ਲਿਖਣੇ ਵਿਖੇ ਸੁੰਦਰ ਹੋਵਹਿ ਤਬ ਤਿਸਕਾ
 ਉਪਾਵੁ ਇਹੋਹੈ ਜੇ ਜਤਨ ਕਰ ਕੈ ਅਛਰ ਸੁੰਦਰ ਲਿਖੇ ਅਰੁ ਥਾਬ ਕੀਹ ਬੋਲੀ ਕ
 ਉਬਣਾਵੈ ਤਬ ਉਸਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਸੁੰਦਰ ਅਛਰ ਹੁਕੀ ਮੂਰਤਿ ਤ੍ਰਿਜੋਹੈ ਸੋ
 ਮੂਰਤਿ ਜਬ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਤ੍ਰਿਜੋਹੀਹੈ ਤਬ ਉਸੀ ਮੂਰਤ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਅੰਗੁ ਲੀਆ
 ਅਛਰ ਲਿਖਤੀਆਹੈ ਤੇ ਸੇਜ ਬਪ੍ਰਥਮ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕਰਤ ਤੁਰੁ ਲਾਹੇਤਾਹੈ
 ਤਬ ਤਿਸਕਰ ਕੈ ਇਸਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਭਲਾ ਸੁਭਾਵੁ ਤ੍ਰਿਜੋਹੈ ਬਹੁਤ ਉਸੀ ਭਲੇ ਸੁਭਾ
 ਵਕੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਸਹਜੇ ਹੀ ਕਰਤ ਤੁਰੁ ਲੇਹੇਤਾਹੈ ਤਤੇ ਨਿਰਸਿੰਦੇ ਹਇਹੀ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਅ
 ਜੇ ਬੀਜ ਸਰਬ ਭਲਾਈ ਕਾਇਹੋਹੈ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜਤਨ ਕਰ ਕੈ ਸੁਭਾ ਕਰਮ ਕਰੇ ਅ
 ਰੁ ਸੁਭਾ ਕਰਮ ਹੁਕਾ ਫਲੁ ਇਹੋਹੈ ਜੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਭਲਾ ਸੁਭਾਵੁ ਤ੍ਰਿਜੋਹੈ ਸੋ ਬਹੁਤ ਰਿ
 ਦੇ ਕੇ ਭਲੇ ਸੁਭਾਵੁ ਕਾ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਸਗੀਰ ਪਹੁਚਤਾਹੈ ਤਿਸਕਾ ਰਿਸੁ ਭਾਵੁ ਕਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਿ
 ਹੁਗ ਤਿਭੁਲੇ ਕਰਤ ਤੁਹੇਣੇ ਲਾਗਤੇਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਅਰੁ ਸਗੀਰ ਕੇ ਸਨ ਬਿਪਕਾਭੇ ਦੁਇ
 ਹੋਹੈ ਜੇ ਸਗੀਰ ਕੇ ਕਰਤ ਤਕਾ ਗੁਣ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਕਰਤਾਹੈ ਸੋਇਸੀ ਕਾਰਨ ਕ
 ਰਿਕੈ ਜੇਕਰਤ ਤੁਅਚੇਤਤਾ ਅਰੁ ਅਣਜਾਣਤਾ ਸਾਥਿ ਹੋਤਾਹੈ ਸੋ ਨਿਹਫਲੁ ਅਰੁ ਵਿ
 ਅਰ ਬੋਹਤਾਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਉਸਕਾ ਗੁਣ ਅਥਵਾ ਅਵਗੁਣ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਨ
 ਹੀ ਕਰਤਾ ਤਤੇ ਅੇਸੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਜਿਸੁ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਸਰਦੀ ਕਾਰੋਗੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕਉ
 ਇਉਂ ਭੀ ਨਚਾਹੀ ਅੇਜੇ ਇਤਨੇ ਗਰਮ ਅਉਖਧ ਖਾਵੈ ਜੇ ਗਰਮੀ ਹੀ ਅਧਿਕ ਹੋਜਾਵੈ
 ਤਤੇ ਇਸਕੇ ਰੋਗੁ ਅਰੁ ਅਉਖਧ ਹੁਕੀ ਭੀ ਮੁਜਾਦਾਹੈ ਸੋਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣਿਆ
 ਚਾਹੀਤਾਹੈ ਜੇ ਅਉਖਧ ਕਰਦੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਇਹੋਹੈ ਜੇ ਸਗੀਰ ਕਾ ਸੁਭਾ ਉਸਮਾਨ
 ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਗਰਮੀ ਅਥਵਾ ਸਰਦੀ ਅਧਿਕ ਨਹੋਵੈ ਸੇਜ ਬਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਜਾਣੇ ਜੇ
 ਰੇ ਸਗੀਰ ਕਾ ਸੁਭਾਵੁ ਸਮਾਨ ਹੁਆਹੈ ਤਬ ਆਗੇ ਅਉਖਧ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੇ ਅ
 ਰੁ ਸੁਭਾਵੁ ਕੀ ਸਮਾਨਤਾ ਕੇ ਨੀਮਤ ਅਹਾਰ ਭੀ ਸਮਾਨ ਹੀ ਖਾਵੈ ਅਰੁ ਸਮਾਨ ਹੀ ਕਉ

ਅਰੋਗਤਾ ਜਾਣੇ ॥ ਤੇ ਸੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਸਰਬ ਸੁਭਾ ਵਹੁ ਕੇ ਭੀ ਦੁਇ ਦੁਇ ਕਨਾਰੇ ॥ ਏਕ ਅ
ਧਿਕ ਹੋਣਾ ॥ ਦੂਸਰਾ ਨਿਬਲ ਹੋਣਾ ॥ ਜੇ ਇਹ ਦੋ ਨਿਦੇ ॥ ਤੁਝੇ ਇਨ ਦੁਕਾ ਪ੍ਰਜਨ ਸਮਾ
ਨਤਾ ॥ ਜੇ ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਨ ਕਉ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋ ॥ ਸੇ ਪਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਵਥ ਵਿਖੇ ਪਰਚੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬਲ
ਗਦੇ ਵੇ ॥ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਉ ਸੁਗਮ ਤਾਨ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬਲਗ ਜਤਨ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ॥ ਪਰਚਣਾ ਪ੍ਰਮਾਣ
ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿਦੇਣਾ ॥ ਸੁਗਮ ਹੁਆ ਤਬ ॥ ਸੇ ਗ੍ਰੀਨ ਚਾਹੀ ॥ ਮੇ
ਜੇ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਪਰਚਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਭੀ ਨਿਦੇ ॥ ਜੇ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸੁਭਾ ਵਕੀ
ਮਿਰਜਾ ਦਾਵੇ ॥ ਦਕ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ॥ ਤੇ ਸੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਸੁਭਾ ਵਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਿਯਾ ਦਾ ਸਿਤ ਜਨ
ਦੁਕੇ ਵਚਨ ਦੁਕਾਰਿ ਸਮਝੀ ਜਾਤੀ ॥ ਤੁਝੇ ਚਾਹੀ ॥ ਜੇ ਸਿਤ ਜਨ ਦੁਕੀ ਆਗਿਆ ਕੇ
ਅਨੁਸਾਰੁ ਵਰਤੇ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸੁ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਸਿਗਰ ਕਰਨਾ ਕਹਿ ਆਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਸਿ
ਗਰੁ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਾ ਦੇਣਾ ਪਰਮਾਨੁ ਕਹਿ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਦੇਵੈ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਸਿਗਰੁ ਕ
ਰੇ ॥ ਤਬ ਜਾਣੀ ॥ ਜੇ ਇਹ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਨਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ॥ ਪਰੁ ਜਬਲਗ
ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਸੁਭਾ ਕਰਮਾ ਵਿਖੇ ਸੁਭਾ ਵਕਰੁ ਚਨਹੀ ॥ ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਰ ਕੇ ਕਹਤਾ
ਹੈ ॥ ਤੁਝੇ ਇਸ ਕੋ ਰਿਗਾ ਦੂਰ ਹੋਰੇ ਗਾ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਕਰਿ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਭੀ ਕਹਾਹੈ
॥ ਜੇ ਸਾਂਈ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਾਤਿ ਸਿਰੁ ਗਾਝਿ ॥ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕਰੇ ॥ ਸੇ ਨ
ਹੋ ਸਕਦੁ ॥ ਤਬ ਜਤਨ ਕਰ ਕੇ ॥ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ॥ ਜੇ ਸਾਂਈ ਕੀ ਆਗਿਆ ਵਿਖੇ ਹੁਆ
ਰੁਪੀਰੁ ਕਰਨ ਭੀ ਭੁਲਾਹੈ ॥ ਤੁਝੇ ॥ ਤੁਝੇ ਪੁਰਖੁ ਵੀਚਰੁ ਕਰ ਕੇ ॥ ਪਨ ਕਾ ਸਿਗਰੁ ਕ
ਰਤਾ ॥ ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਣਨ ਹੀ ਕਹੀਤਾ ॥ ਕ੍ਰਿਪਣੇ ॥ ਕ੍ਰਿਪਣ ਵਹੁ ਹੋਤਾ ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ
ਨ ਕੇ ਸਿਗਰ ਵਿਖੇ ਸੁਭਾ ਵਕ ਅਧਿਕ ਹੋਵੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕੇ ॥ ਪਨ ਕਉ
ਪਰਚਤਾ ॥ ਸੇ ਸਿਪੁਰਨ ਉਦਾਰਨ ਹੀ ਕਹੀਤਾ ॥ ਤਤੇ ਸਿਪੁਰਨ ਉਦਾਰਵ ਹੀ ॥ ਜਿ
ਸਕਉ ਪਨ ਕਾ ਦੇਣਾ ਸੁਗਮ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਉ ਦੇਵੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕਉ
ਮੇਸੇ ਚਾਹੀ ਤਾਹੈ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਸੁਭਾ ਵਹਿ ਸਕੇ ॥ ਭਾਵ ਕਹੀ ਭੁਲੇ ਹੋਵਹਿ ॥ ਜਤਨ ਅਰੁ
ਹਰਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਸਿਪੁਰਨ ਤਾ ॥ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਵਿਗੀਰੇ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਕਰਤਾ ਅਰੁ
ਸੁਭਾ ਵਹਿ ਸਕੇ ॥ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਵਚਨ ਅਨੁਸਾਰੁ ਹੋਵਹਿ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕਉ ਅਪੁਣੀ ਅ
ਭਿਲਾਖਾ ਕਛੁ ਨ ਰਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਿਤੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਣੀ ॥ ਇਸ ਕਉ ਸੁਗਮ ਹੋ ॥
ਸੇ ਸਾਂਈ ਕੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਉ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਇਨ ਪੁਰਖ ਦੁਕਾ ਪ
ਰਮਤ ਬਸਿ ਪੁਰਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਜਬ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਵਿਖੇ ਚਲਹਿ ਗੇ ॥ ਸੇ ਜਬ ਚੁਕਰ
ਅਰੁ ਗਿਲਨ ਤੇ ॥ ਰਹਿ ਤੇ ॥ ਕਰਿ ਤੇ ॥ ਗਿਆ ॥ ਮਨ ਹਿ ਗੇ ॥ ਤਬ ਪਰਮਵਾਨ ਹੋ

ਵਹਿਗੇ। ਸੋ ਇਹੁ ਜੇ ਅਗੇ ਵੀਖਿਆ ਟੁਕੀਆ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀਰਾ ਹਜਰੇ ਦਹੈ। ਪਰੁ ਵ
 ਹੁਭੇ ਦਾਇਸਾਗੀ ਬਾਵਿਖੇ ਸਿਪੁਰਨ ਕਹਿਅਨ ਹੀ ਜਾਤਾ। ਤਤੇ ਕਛੁ ਕਸੂਰਨਾ ਮਾਤ ਕਰਿ ਕੋਕ
 ਹਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਮੇਜੇ ਨਾ ਟੁਕੀ ਸੋ ਇਹ ਮਾਨੁ ਖਰਾਗ ਵਾਨਤ ਬੋਹਤ ਹੈ। ਜਬ ਇਸ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਦੇ
 ਵਤਿ ਅਹੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮਾਨੁ ਖਰੀ ਉਤ ਪਤਿ ਭੀ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁ ਕੀ
 ਨਿਆਈ ਸੁਪੁਰੁ ਪਹੈ। ਅਹੁ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਪਰਵੇਸੀ ਹੈ। ਅਹੁ ਖਾਣਾ ਇਸ ਕੀ ਦੇ
 ਵਲੋ ਕਹੈ। ਤਤੇ ਜੇ ਭਾਵ ਅਸਥੂਲ ਇਸ ਜਗਤ ਕਾ ਇਹ ਪੁਰਖੁ ਅਪਣੇ ਸਾਥ ਪਰਲੇ
 ਕਵਿਖੇ ਲੇਜਾਤ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਸ ਸੁਭਾਵ ਕਰਿ ਕੋ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁ ਕੇ ਸਨ ਬੰਧਤ ਵਰੋਹਤ ਹੈ।
 ਤਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇਜੇ ਜਬ ਇਹ ਪੁਰਖ ਦੇਵਲੋ ਕਵਿਖੇ ਜਾਵੈ ਤਬ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਸੀ
 ਜੁਗਤਿ ਜਾਵੈ। ਅਹੁ ਕੇ ਈਸੁਭਾਵ ਜਗਤ ਕਾ ਇਸ ਵਿਖੇ ਨਹੋਵੈ। ਸੋ ਸੁਭਾਵ ਜਗਤ ਕਾ
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਤ ਹੈ। ਸੋ ਜਿਸ ਪੁਰਖੁ ਉਪਨੁਸਿਚ ਟੇਕੀ ਤਿਸ ਨਾਹੈ ਸੋ ਧਨ ਸਾਥਿ ਪਰ
 ਚਿਆਹੁ ਆਹੈ। ਅਹੁ ਜਿਸ ਕਉ ਧਨ ਖਰਚਣੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਸੇ ਭੀ ਧਨ ਵਿਖੇ ਪਰਚਿ
 ਆਹੈ। ਤੇ ਸੋ ਜਿਸ ਕਉ ਮਾਨੁ ਖਰੀ ਇਛੁ ਹੋਸੇ ਭੀ ਲੋਕ ਹੁਸਾਥਿ ਪਰਚਿਆਹੁ ਆਹੈ। ਅ
 ਹੁ ਜਿਸ ਕੀ ਦੀਨਤਾ ਅਹੁ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਅਭਿਲਾਖਾ ਹੋਸੇ ਭੀ ਲੋਕ ਹੁਸਾਥਿ ਪ
 ਰਚਿਆਹੁ ਆਹੈ। ਅਹੁ ਦੇਵਤ ਜੇ ਹੋਸੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਨ ਅਹੁ ਲੋਕ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਸਕ
 ਤਿਨ ਹੀ। ਅਹੁ ਵਹੁ ਦੇਵਤੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਮੇਸੇ ਹੀ ਰਹੈ। ਜੇ ਅੰਨਥਾ ਕਿਸੀ ਓ
 ਰ ਨਹੀ ਦੇਖਤੇ। ਤਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇਜੇ ਮਾਨੁ ਖਰੇ ਰਿਦੇ ਕਾ ਸਨ ਬੰਧੁ ਭੀ ਧਨ ਅਹੁ ਲੋਕ ਹੁ ਤੇ ਵ
 ਟਾਹੁ ਆਹੈ ਵੈ। ਅਹੁ ਇਨਹੁ ਸਭਨ ਹੁਤੇ ਸਿਪੁਰਨ ਸੁਪੁ ਅਹੁ ਨਿਰਲੇ ਪੁਰੇ ਵੈ। ਪਰੁ ਜੰਦਪ
 ਇਹ ਮਾਨੁ ਖਰੇ ਸਗੀਰ ਧਾਰੀ ਹੈ। ਸੋ ਸਗੀਰ ਕੇ ਸਰ ਬਸੁਭਾਵ ਹੁਤੇ ਰਹਤ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ।
 ਤਾ। ਤਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇਜੇ ਇਨ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਅਹੁ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਜਬ
 ਇਹ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿਖੇ ਵਿਛੁਆ। ਤਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖੀ ਮੇਤੋ ਸਰ ਬਸੁਭਾਵ ਹੁ
 ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੁਆ। ਅਹੁ ਭਾਇਹੁ ਜੇ ਕੋ ਈਸੁਭਾਵ ਪ੍ਰਬਲ ਨਹੁ ਆ। ਜੇ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇ ਸੀਤ
 ਲਤਾ ਅਹੁ ਉਸਨਤਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕਦਾ ਚਿਤ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਪਰੁ ਜਬ ਵਹੁ ਸਮਾਨਤਾ ਵ
 ਵਿਖੇ ਹੋਤ ਹੈ। ਅਹੁ ਅਧਿਕ ਸੀਤ ਲਤਾ ਅਹੁ ਉਸਨਤਾ ਤੇ ਰਹਿਤੁ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਮਾਨ ਹੁ ਦੇ
 ਨਹੁ ਸੁਭਾਵ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੁਆ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਸ ਜਲ ਕੋ ਸੀਤ ਲਾ ਅਹੁ ਉਸਨਤਾ ਕਛੁ ਨ
 ਹੀ ਕਹਾ ਜਾਤਾ। ਤਤੇ ਸੀਤ ਜਨਹੁ ਜੇ ਸਰ ਬਸੁਭਾਵ ਹੁ ਵਿਖੇ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਅਹੁ ਸਮਾਨ
 ਤਾ ਕਹੀ ਹੈ। ਤਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇਜੇ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਵਿਸਦੀ ਵਸਮਾਨਤਾ ਵਿਖੇ ਰਹੈ
 । ਅਹੁ ਸਰ ਬਸੁਭਾਵ ਹੁ ਕੇ ਬੰਧਨ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਾਰਿ ਤਿਸ ਰਬ ਦਾ

ਕਾਲੁ ਰਹਾਵੇ ਤਵਿ ਖੇਲੀ ਨਹੈ ਵੈ ਸੋ ਸਾਈ ਭੀ ਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿ ਆਹੈ ਜੇ ਏਕ ਸਾਈ
 ਹੀ ਕਉ ਸਿਮਰਹਾ ਅਰੁ ਅਵਰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਵਿਸਾਰਹਾ ਸੋ ਸਰਬ ਹੁਕਾ ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰ
 ਏਹੀ ਹੋ ਪਰੁ ਜਦ ਪਾਇ ਸਮਾਨੁ ਖਕਉ ਸੁਖ ਪਰਮ ਪਦ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋਣ ਕ
 ਠਨ ਹੋ ਤਦ ਪਸਰ ਬਜ ਪਤ ਪਾ ਅਰੁ ਭਜਨ ਕੇ ਅਭਿ ਆਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਏਹੀ ਹੋ ਜੇ
 ਸਾਈ ਕਉ ਏਕ ਪਛਾਣੇ ਅਰੁ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਉਸ ਹੀ ਕਉ ਦੇਖੇ ਅਰੁ ਉਸੀ ਕਉ
 ਚਾਹੈ ਅਰੁ ਉਸੀ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਇਸ ਪੁਰੁ ਖਕੇ ਰਿਵੇ ਵਿਖੇ ਅਵਰ ਕਛੁ ਏ
 ਛਾਨ ਰਹੈ ਸੋ ਜਬ ਇਸ ਮਾਨੁ ਖਕੀ ਮੇ ਸੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜੇ ਸਿ ਪੁਰ
 ਨ ਭੁਲਾ ਸੁਭਾਵਿ ਇਸ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਅਰੁ ਜੀਵ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਦੂਰ ਹੁਆ ਅਰੁ
 ਸਾਈ ਕਉ ਪਹੁੰਚਿ ਆਆ ਅਬ ਮੇ ਸੇ ਜਾਣ ਤੂ ਜੇ ਜਦ ਪਜਤਨ ਕਰਨਾ ਕਰਨ ਹੋਇ
 ਸ ਜੀਵ ਕਉ ਤਦ ਪਸਤਿ ਗੁਰੁ ਜੇ ਕਰਗਿ ਆਨ ਵਾਨ ਇਸ ਕਾ ਵੇਦੁ ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਇ
 ਸ ਕਾ ਅਉਖ ਦਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੇ ਤਬ ਜਤਨ ਅਰੁ ਪੁਰੁ ਖਾਰਬ ਕਰਨਾ ਇਸ ਕਉ ਸੁ
 ਗਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੋ ਸੋ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਉਖ ਦਕਰਨਾ ਏਹੀ ਹੋ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਜਗਿਆ
 ਸੀ ਕਉ ਤਤ ਗਿਆਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਨ ਕਰੇ ਜੇ ਆਦਿ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਜਗਿਆ
 ਸੀ ਕਉ ਮੇ ਸਾ ਬਲੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਜੇ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਲ ਕਉ ਚਟ ਸਾਲਾ ਵਿਖੇ ਭੇਜੀ ਮੇ
 ਅਰੁ ਕਹੀ ਮੇ ਜੇ ਤੁਸੁ ਕਉ ਵਿਦਿਆ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕਰੇ ਕੇਵਰਿ ਆਈ ਅਰੁ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ਤਬ ਦੁਬਾਲ ਕਵਰਿ ਆਈ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕੇ ਸੁਖ ਕਉ ਸਮਸਤੁ ਤੀ
 ਨ ਹੀ ਜੇ ਬਰਾਈ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕੇ ਸੇ ਹੋਤੀ ਹੋ ਤਾ ਤੇਰੀ ਮੇ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਲ ਕਉ
 ਮੇ ਸੇ ਕਹੀ ਮੇ ਜੇ ਤੁ ਅਬ ਚਟ ਸਾਲਾ ਵਿਖੇ ਜਾਹਾ ਜਬ ਤੁ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਆਵਹਿ ਗਾ ਤੁ
 ਬਤੁਸੁ ਕਉ ਹਮ ਬੋਨੁ ਅਰੁ ਚਉਗਾਨ ਦੇਵਹਿ ਗੇ ਅਬ ਦਾਬੁਲ ਬੁਲ ਦੇਵਹਿ ਗੇ
 ਤਬ ਤੁ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋ ਕਰ ਖੇਲਹਿ ਗਾ ਤਬ ਦੁਬਾਲ ਕਵਿਸਤਿ ਸਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਚਟ
 ਸਾਲਾ ਵਿਖੇ ਜਾਤਾ ਹੋ ਬਹੁ ਜਬ ਉਸ ਤੇ ਕਛੁ ਕਬ ਭਾਹੋਵੈ ਤਬ ਕਹੀ ਮੇ ਜੇ ਜਬ
 ਤੁ ਖੇਲ ਟਹਿ ਕਾਤਿ ਆਹਾ ਕਰੇ ਅਰੁ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹੈ ਤਬ ਤੁਸੁ ਕਉ ਸਿਦਰ ਬ
 ਸਤ ਦੇਵਹਿ ਗੇ ਬਹੁ ਜਬ ਉਸ ਤੇ ਭੀ ਬਰਾਹੋਵੈ ਤਬ ਕਹੀ ਮੇ ਜੇ ਵਿਦਿਆ ਪ
 ਜਨੇ ਕਰਿ ਕੇ ਤੁਸੁ ਕਉ ਬਰਾਈ ਅਰੁ ਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ਅਰੁ ਸਿਦਰ ਦਸਤ ਅ
 ਰੁ ਹੇ ਸਮੀਪ ਹੋਇ ਹਇ ਸਤੀ ਆਕਾਸੁ ਭਾਵੈ ਹੋ ਅਰੁ ਬਹੁ ਜਬ ਵਿਦਿਆ ਸੀ ਪੁ
 ਰਨ ਪੜ੍ਹੈ ਅਰੁ ਬੁਧਿ ਉਸ ਕੀ ਉਜਲ ਹੋਵੈ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਕਹੀ ਮੇ ਜੇ ਇਸ ਜਗਤ
 ਕੀ ਬਰਾਈ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਅਰੁ ਬਇਨੁ ਜੇ ਮਿਤ ਕੇ ਸਮੇਨਾ ਸੋ ਜਾਤੀ ਹੋ

॥ ਬਹੁਤ ਉਸਤੇ ਪੀਛੇ ਆ ਬਿਨਾ ਸੀ ਪਦ ਜੋ ਸਾਹੀ ਪਾਤਿਸ ਹੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਮਰ ਹੋ ਤਿਸ ਕਾ
 ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ ॥ ਤੇ ਸੇਹੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜਾਗੀ ਆਸੀ ਕਉ ਸੁਧ ਨਿਹ ਕਾਮ ਤਾ ਕਾ ਬਲੁ ਨਹੀ ਹੋਤ
 ॥ ਤਾਤੇ ਚਾਹੀ ਅੰਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਉਸ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੈ ॥ ਜੇ ਅਬ ਤੂੰ ਸੁਧੁ ਕਰਤ ਤ
 ਵਿਖੇ ਹੋ ਕਰ ਪੁਰੁ ਖਾਰਥ ਕਰੁ ॥ ਜੇ ਸੁਧੁ ਕਰਤ ਤ ਕਰ ਕੈ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਭੀ
 ਤੇਰੀ ਵਡਾਈ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਅਰੁ ਤੂੰ ਏਕ ਉਰੁ ਜਨਵਾਨ ਜਾਣਹਿ ਗੋ ॥ ਤਬ ਇਸ
 ਬਡਾਈ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਕਰਿ ਕੈ ਧਨ ਅਰੁ ਭੋਗੁ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਕਉ ਨਿਵਰ
 ਤ ਕਰੈ ॥ ਬਹੁਤ ਜਬ ਜਾਗੀ ਆਸੀ ਧਨ ਅਰੁ ਭੋਗੁ ਕੀ ਤਿਸ ਨਾ ਤੇਰ ਹਤ ਹੋਵੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਇਸੀ ਵੈਰਾਗ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਉਸ ਕੋ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਛੁਰੈ ॥ ਤਬ ਚਾਹੀ ਅੰਜੇ ਸਤਿ
 ਗੁਰ ਉਸ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਕਉ ਇਸ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਦੂਰ ਕਰੈ ॥ ਜੇ ਜਾਗੀ ਆਸੀ ਕ
 ਉਰਿ ਖਿਆ ਆਗਾਏ ਕੀ ਆਗੀ ਆ ਕਰੈ ॥ ਬਹੁਤ ਜਬ ਇਸ ਵਿਖੇ ਭੀ ਜਗਤ
 ਉਸ ਕਾ ਆਦਰੁ ਕਰੈ ॥ ਤਬ ਜਾਗੀ ਆਸੀ ਕਉ ਨੀਚ ਟਹਲਾ ਵਿਖੇ ਲਗਾਵੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਬਇਹ ਜੇ ਮਲ ਮੂਤ੍ਰ ਕੇ ਅਥਵਾ ਅਉਰ ਕਿਸੀ ਨੀਚ ਅਸਥਾਨ ਕਉ ਸੁਧੁ ਕਰ
 ਵੈ ॥ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਗੀ ਆਸੀ ਕਉ ਜੇ ਸਾਰੇ ਗੁਰੇ ਵੈ ਤੂੰ ਸਾਉ ਪਚਾਰੁ ਕਰੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਸਨੇ ਸਨੇ ਕਰ ਕੈ ਉਸ ਕੋ ਸਰ ਬਰੇ ਗੁਰੁ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਲਗਜ
 ਗੀ ਆਸੀ ਵਿਖੇ ਸਿਪੁਰਨ ਬਲੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਮਾਨੁ ਅਰੁ ਆਦਰ ਕੇ
 ਆਸਰੇ ਕਾਰਿ ਕੈ ਤਪ ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਵਰ ਸਰਬ ਸੁ
 ਭਾਵ ਬੁਰੇ ਬਿਛੁਰੀ ਨਿਆਾਈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮਾਨ ਰੂਪੀ ਅਜਗਰ ਮਹਾ ਸਰਪ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਮਾਨ
 ਰੂਪੀ ਅਜਗਰ ਅਵਰ ਸਰੁ ਸੁਭਾਵੁ ਕਉ ਛਨ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵੁ ਸ
 ਰਬ ਸੁਭਾਵੁ ਤੇ ਪੀਛੇ ਦੂਰਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ॥ * ॥ ਅਥ ਪੰਚਮ ਵਿਭਾਗ ਵਿਖੇ ਮ
 ਨਸਿਰੇ ਗੁਰੁ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਰੋਗੁ ਕਾ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਅਵਗੁਣੁ ਕਾ ਪਛਾਨਣਾ ਵਰਨਨ ਹੋ
 ਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾਤੇ ਅੰਜੇ ਜਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇਤਨ ਅਰੁ ਇਹੀ ਅਰੁ ਕੀ ਅਰੋਗਤਾ ਇਸ ਕਰਿ ਕੈ ਜਾਣੀ
 ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਕਾਰਜ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਜੇ ਇਹੀ ਉਤਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ਤਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕਉ
 ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਕਰਿ ਗੁਪਤ ਕਰੈ ॥ ਜੇ ਸੇਨੇ ਤੁਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖਹਿ ॥ ਅਰੁ ਚਰਨ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰ
 ਕਾਰ ਚਲਹਿ ॥ ਤਬ ਜਾਣੀ ਅੰਜੇ ਨੇੜ ਅਰੁ ਚਰਣ ਅਰੋਗੁ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇਰਿ ਦੇ ਕੀ ਅਰੋਗਤਾ
 ਹੀ ਤਬ ਪਛਾਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਰਿਦੇ ਕਾ ਅਪਣਾ ਸੁਤ ਹੁਭਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਨਾਮਿ ਤ
 ਜੀਵ ਕਉ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਤਿਸੀ ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਨਿਰਜਤਨ ਹੋ ਕਰ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵੈ
 ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਸੁਤ ਹੁਭਾਵ ਵਿਖੇ ਝੋੜ ਹੋਵੈ ॥ ਸੇਇਹ ਸਾਵਧਾਨਤਾ ਕਰਿ ਦੂਰ ਕਾਰਣ

ਦੁਕਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸਿਏ ਕਸਰ ਪਾਏ। ਦੂਸਰਾ ਬਲੁ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਸਰਪਾ ਮੇ ਸਿਰਾ ਹੀ ਮੇ
 ਜੇਰੁ ਗਵਿਤ ਬਿਨਾ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਹੋਵੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕਾ
 ਅਗਰੁ ਅਨਾਜੁ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਰੁ ਗਵਿਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਰੁ ਪਛਾਣ ਰਿਦੇ ਕਾ ਅਹਾਰੁ ਹੈ। ਸੇ ਜਿਸ
 ਪੁਰੁ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਦਾ ਮਿਦੋਤੀ ਹੈ। ਸੇ ਰੋਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਰੁਗਵਿ
 ਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਹੋਵੇ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਰਿਦਾ ਰੋਗੀ ਅਰੁ ਨਿਰਬਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਸਾਈ ਭੀ
 ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿਅ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਲਗ ਪੁਰੁ ਅਰੁ ਪਤੁ ਅਰੁ ਪਨ ਵਿਦੁਹਾਰੁ ਅਰੁ ਸਨ
 ਬੀਧੀ ਅਖਵਾ ਅਵਰੁ ਸਮਿਰੀ ਸਾਬ ਜੇਤੁ ਮਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਸੇਤੁ ਮਜਾਣੁ ਜੇ ਜਬ ਮੇਰੀ ਅ
 ਗਿਆ ਪਹੁਚੈਗੀ। ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੇ ਛੁਟੇ ਕਾ ਸਮਾਅ ਵੇਗਾ। ਤਬ ਅਧਿਕ ਦੁਖੀ ਹੋਵ
 ਰਿਗਾ। ਪਰੁ ਬਲ ਕੀ ਅਰੋਗਤਾ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜੇਤੇ ਸੁਰੁ ਕਰਤ ਤੁਰੁ ਗਵਿਤ ਇਸ ਮਾਨੁਖ
 ਕਉ ਕਰਣੀ ਦੁਕਰੇ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਨ ਕਉ ਸੁਗਮ ਹੀ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੇ ਵਿਖੇ ਇ
 ਸ ਕਉ ਜਤਨ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਸੁਰੁ ਕਰਤ ਵਿਖੇ ਇਸ ਕਉ ਰਹਸੁ ਆਵੇ। ਸੇ ਮੇਸੇ
 ਹੀ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇਰੁ ਜਨ ਸਾਈ ਕਾ ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰੁ ਕੀ ਅਪੁਤਲੀ ਆ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਇਹੁ ਜੇ ਮਹਾ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਹੈ। ਤਾਤੇ ਜੇ ਪੁਰੁਖ ਮੇ ਸੀ ਸਰਪਾ ਅਰੁ ਬਲੁ ਅਪਣੇ ਵਿਖੇ ਨ ਦੇਖੇ।
 ਤਬ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜੇ ਮੇਰਾ ਰਿਦਾ ਰੋਗੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਰੋਗ ਕਉ ਜਾਣਿਆ ਤਬ ਚਾ
 ਹੀ ਮੇ ਜੇ ਉਸ ਰੋਗ ਕਉ ਪਚਾਗਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਭੀ ਬਹੁਤੁ ਪੁਰੁਖੁ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਉਨ ਕਾ ਰਿਦਾ ਰੋਗੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਹਾਪ ਕਉ ਅਰੋਗ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾ ਕਾਰਨ ਇ
 ਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਅਪੁਣੇ ਅਵਗੁਣ ਹੁਕੇ ਦੇਖਣੇ ਵਿਖੇ ਮੰਧੈ। ਅਰੁ ਬਇਹੁ ਜੇ ਅਪੁ
 ਣੇ ਅਵਗੁਣੁ ਆਪੁਨ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਤਾ। ਪਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਅਪੁਣੇ ਅਵਗੁਣ ਦੇਖਿ ਆਰਹੈ
 ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਚਾਰਉ ਪਾਵੇ ਹੈ। ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਉਪਾਇ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਗਿਆਸੀ ਮੇਸੇ ਸਤਿ
 ਗੁਰੁ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਰਹੈ। ਜੇ ਦੁਸਤਿ ਗੁਰੁ ਸਰਬ ਪਰਮ ਹੁਕਾਵੇ ਤਾਹੋਵੇ। ਸੇ ਅਪੁਣੀ ਦਇ
 ਆ ਕਰ ਕੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕੇ ਅਵਗੁਣੁ ਲਖਾਵੇ। ਸੇ ਮੇਸੇ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਇਸ ਸਮੇ ਵਿਖੇ
 ਝੁਲੰਭੁ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਦੂਸਰਾ ਉਪਾਇ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਸਤਿਗੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਵੇ।
 ਤਿਸ ਕਉ ਅਪੁਣੀ ਰਾਖਿ ਕਰੇ। ਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮੇਸੇ ਹੋਵੇ ਜੇ ਇਸ ਕੇ ਅਵਗੁਣੁ ਕਉ ਦੁਰ
 ਵੇਨਾ ਹੀ। ਅਰੁ ਈਰਖਾ ਕਰੇ ਕੇ ਅਧਿਕ ਭੀਨ ਕਰੇ। ਸੇ ਮੇਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਭੀ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੋ
 ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਦੂਤ ਕਉ ਲੋਕੁ ਨੇਕ ਹਿਆ। ਜੇਤੁ ਮਹਾਰੋ ਨਿਕਟਿ ਬੈਠੇ ਕਿਉਨ ਹੀ
 ਤਬ ਦੂਤ ਦੁਤ ਈਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਅਵਗੁਣੁ ਮੁੜ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਰਨ ਹੀ ਕਹਤੇ। ਅਰੁ
 ਦੁਰਾਇਗਾ ਖਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਉਪਾਇ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕੋ ਕੋਈ ਵੇਰੀ ਹੋਵੇ।

ਸੇਤਿ ਸਕੇਵ ਚਨ ਕਉ ਭੀ ਸੁਣੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵੈ ਗੀ ਕੀ ਵਿਸਟਿ ਭੀ ਸਰਬ ਬਇਸ ਕੇ ਅਵਗੁ
 ਟੁਪੁ ਰੋਤੇ ਹੋ। ਪਰੁ ਜਦ ਪਵੈ ਰਭਾ ਵਕਰ ਕੈ ਅਧਿਕ ਭੀ ਕਰਤ ਹੋ। ਤਦ ਪਉ ਸਕੇਵ ਚਨ
 ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਕਸਾ ਚੁਭੀ ਹੋਤ ਹੋ। ਅਰੁ ਚਉ ਥਾਉ ਪਾਉ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁ ਪਾਵਿਖੇ ਕੋਈ
 ਅਵਗੁ ਟੁਟੈ ਥੋ। ਅਰੁ ਚਉ ਅਵਗੁ ਟੁਟਿ ਸਕਉ ਬਰਾਲਾ ਗੋ। ਤਬ ਆਪਉ ਸ ਅਵਗੁ ਟੁ
 ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਇਉ ਜਾਣੈ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਇਸ ਅਪਲ ਛਟ ਕਰ ਕੈ ਇਹ ਪੁਰਖੁ ਬੁਰਾ
 ਰਾਸਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਮੇ ਸੇ ਸੁਭਾ ਵਕਰਿ ਮੇ ਭੀ ਬੁਰਾ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੇ।
 ਜੇ ਸੇ ਮਿਹਤੁ ਰਈ ਸੇ ਸਿਉ ਲੋਕੁ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆਥਾ। ਜੇ ਮੇ ਸਾਭੁ ਲਾਸੁ ਰਾਉ ਤੁਮਹੁ ਨੇ ਕਿਸਤੇ
 ਸਿਖਿ ਆਹੈ। ਤਬ ਮਿਹਤੁ ਰਈ ਸੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਇਹੁ ਲਾਸੁ ਰਾਉ ਹਮਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀਖਿ
 ਆਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਵਿਖੇ ਮੇ ਅਵਗੁ ਟੁਟੈ ਪਿ ਆਹੈ। ਅਰੁ ਮੁਕਉ ਬੁਰਾ ਭਾਸਿ ਆਹੈ
 ਤਬ ਮੇਨੇ ਉਸ ਅਵਗੁ ਟੁਟਿ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕੀ ਆਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇ ਮਾਨੁ ਖਮਹਾ ਪੁਰੁ ਹੋਤ
 ਹੋ। ਜੇ ਆਪ ਕਉ ਮਹਾ ਵਸੇਖ ਜਾਣਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਅਧਿਕ ਬੁਧਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਆਪ
 ਕਉ ਬੁਰਾ ਜਾਨਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਸੇ ਉਮਰ ਨੇ ਏਕ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਤੇ ਪੁਛਿ ਆਥਾ। ਜੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਤੁ
 ਮ ਕਉ ਕਪਟੀ ਅਹੁ ਕੇ ਲਛਣ ਕਹੇ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਮ ਜਾਣਤਾ ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਮੁਕਉ ਖੋਲ ਕਰਕ
 ਹੁ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਕਪਟੀ ਅਹੁ ਕਾ ਕਵਣ ਲਛਣ ਹੋ। ਤਬ ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਅਵਗੁ ਟੁਟਿ
 ਪਛਾਣੇ। ਤਾ ਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇ ਜੇ ਸਭ ਕੋਈ ਅਪਣੇ ਅਉਗੁ ਟੁਟੇ ਪਛਾਣੇ ਕਾਉ ਪਾਇ ਕਰੇ। ਕ
 ਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾ ਅਪਣੇ ਰੋਗ ਕਉ ਨ ਜਾਣੀ ਮੇ। ਤਬ ਉਸ ਕਾਉ ਪਚਾਰੁ ਭੀ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕੀ
 ਤਾ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਅਉਖਧੁ ਕਾ ਮੁਲ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਆਪੁ ਣੀ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਵਿਪਰਜੈ ਹੋਣਾ ਸੇ
 ਸਾਂਈ ਭੀ ਇਉ ਹੀ ਕਹਿ ਆਹੈ। ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕਉ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਵਿਵਰਜਤ ਕਰਹਾ। ਤਬ
 ਉਤਮ ਸੁਖ ਵਿਖੇ ਤੁਮਾਗਾ ਨਿਵਾਸੁ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਇਸ ਸਮੇ ਮਨੁ ਖਹੁ ਸਾ
 ਬਜੁ ਪ੍ਰਕਰ ਕੈ ਜੀਤ ਆਏ ਥੋ। ਤਬ ਅਪੁਣੇ ਸਿਰੀ ਅਹੁ ਕਉ ਕਹਾ। ਜੇ ਅਬ ਹਮ ਛੋਟੀ
 ਲਗਾਈ ਜੀਤ ਆਏ ਹੋ। ਅਰੁ ਬਡੀ ਲਗਾਈ ਵਿਖੇ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੋ। ਤਬ ਸਿਰੀ
 ਅਹੁ ਨੇ ਪੁਛਾ। ਜੇ ਬਡੀ ਲਗਾਈ ਕਿ ਆਹੈ। ਬਹੁੜ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੇ ਮਨ ਸਾ ਬਜੁ ਪ
 ਕਰਨਾ ਇਹ ਬਡੀ ਲਗਾਈ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੇ ਆਪੁਣੇ ਮਨ ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ
 ਬਚਾਵਹਾ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਸਾਂਈ ਕੀ ਆਗਿ ਅਉਥਿ ਪਕਰਿ ਮਨ ਕਉ ਵਾਸਨਾ ਕਾ ਅ
 ਹਾਰਨ ਦੇਵਹਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਇਹੁ ਮਨ ਹੀ ਤੁਮਾਰਾ ਸੁਰੂ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਸਰਬ
 ਇਝੀ ਆਗਿ ਤੁਮ ਕਉ ਧਿਕਾ ਰੁਕਰਹਿ ਰੀ। ਆ ਜੇ ਸੇ ਹਸਨ ਬਸਰੀ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਜੇ ਕੋ
 ਈ ਪਸੁ ਕਰੇਰ ਅਰੁ ਅਜੀਤ ਮਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਸਿਰੀ ਸਕਤੀ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ।

॥ ਜੇਚਲੀਸਬਰਸਹੋਏ ॥ ਜੇਮਨਮੇਰਾਮਾਖੀਸਾਥਰੋਟੀਖਾਣੇਕੀਇਛਾਕਰਤਾਹੈ ॥
 ਪਰਮੇਅਬਲਗੁਅੰਗੀਕਾਰਨਹੀਕੀਆ ॥ ਅਰੁਇਬਰਾਹੀਮਖਵਾਸਭੀਕਰਾਹੈ ॥
 ਜੇਇਕਵਾਰਕਿਸੀਪਹਾੜਮੇਚਲਾਜਾਤਾ ॥ ਤਹਾਮੁਸ਼ਕਉਅਨਾਰਹੁਕੇਬਿਛੋਰਹੁ
 ਤਵਿਸਟਿਆਏ ॥ ਤਬਮੇਰੇਮਨਕਉਅਨਾਰਪਾਵਣੇਕੀਇਛਾਹੁਈ ॥ ਤਬਮੇਨੇਏਕ
 ਅਨਾਰਤੇਕੁਆ ॥ ਜਬਮੇਖਾਵਣੇਥਾਗਤਬਵਹੁਆਨਾਰਖਾਧਾਨਿਕਸਾ ॥ ਤਬਮੇਛੇ
 ਰੁਈਆ ॥ ਅਰੁਆਗੇਕਉਚਲਾ ॥ ਤਹਾਏਕਪੁਰੁਪੁਖਾਵੁਆਥਾ ॥ ਤਿਸਕਉਮੇਏ
 ਖਿਆਜੇਉਸਕਉਬਹੁਤਮਖੀਆਰੂਸਤੀਆਹੈ ॥ ਤਬਮੇਉਸਕਉਬਹੁਤਨਮਸਕਾ
 ਰੁਕੀਆ ॥ ਅਰੁਉਸਨੇਮੇਰਾਨਾਉਲੇਕਰਬੁਲਾਇਆ ॥ ਤਬਮੇਨੇਕਹਾਜੇਤੁਮਹੁਨੇ
 ਮੁਸ਼ਕਉਕਿਉਕਰਪਛਾਣਿਆਹੈ ॥ ਬਹੁਕਉਸਨੇਕਹਾ ॥ ਜੇਜਿਸਨੇਸਾਂਟੀਕਉਪਛਾ
 ਣਿਆਹੈ ॥ ਤਿਸਤੇਅਵਰਕਛੁਹੁ ॥ ਹਜਨਹੀਰਹਿਤਾ ॥ ਤਬਮੇਉਸਪੁਰੁਖਕਉਕਹਾ
 ॥ ਜੇਮੇਰੇਖਤੋਹਜੇਸਾਂਟੀਸਾਥਤੋਹਾਮਿਲਾਪਹੈ ॥ ਤਤੇਤੂੰਸਾਈਕੇਆਗੇਅਰਦਾਸਿ
 ਕਿਉਨਹੀਕਰਤਾ ॥ ਜੇਮਖੀਆਕਉਦੂਰਕਰੇ ॥ ਤੁਧੁਕਉਇਦੁਮਖੀਆਵਖੁਨਦੇਵੁ
 ਹਿ ॥ ਬਹੁਕਉਸਪੁਰੁਖੁਨੇਕਹਾਜੇਤੇਰਾਭੀਸਾਈਕੇਸਾਥਮਿਲਾਪੁਹੈ ॥ ਤਤੇਤੂੰਅਰਦਾਸ
 ਕਿਉਨਹੀਕਰਤਾ ॥ ਜੇਤੇਰੀਅਨਾਰਕੀਅਭਿਲਾਖਾਵੁਰਕਰੇ ॥ ਕਹੇਤੇਜੋਅਨਾਰਕੀਵਾ
 ਸਨਾਕਰਿਕੈਰਿਦੇਕਉਦੁਖਪੁਰੁਚਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁਮਖੀਆਕੇਰੀਸਣੇਕਾਵੁਖੁਸਹੀਰਕੇ
 ਹੋਤਾਹੈ ॥ ਤਤੇਜਾਣਤੂੰਜੇਦਪਅਨਾਰਕਾਖਾਵਣਾਪਾਪਨਹੀ ॥ ਤਵਪਬੁਧਵਾਨਇ
 ਉਜਾਣਤੇਹੈ ॥ ਜੇਵਾਸਨਾਕੋਭੋਗਪਵਿਤੁਅਬਵਾਅਪਵਿਤੁਇਹਦੇਨੇਸਮਾਨਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਨਿੰਦੇਹੈ ॥ ਕਹੇਤੇਜੇਜਬਲਗਪਾਪਰਹਤਜੇਭੋਗਹੈ ॥ ਸੇਤਿਨਹੁਤੇਮਨਕਉਨਵਰਜੈ ॥
 ਅਰੁਲੁਣੀਦਮਾਤਾਵਿਖੇਨਠਰਾਵੇ ॥ ਤਬਇਹਮਨਭੋਗਵਾਸਨਾਕਰਿਕੈਪਾਪਾਵਿਖੇ
 ਵਰਤਣੇਲਾਗਤਾਹੈ ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਤੇਬੁਧਵਾਨਹੁਨੇ ॥ ਪਾਪਰਹਤਭੋਗਹੁਕਾਤਿ
 ਆਗੁਕੀਆਹੈ ॥ ਤਬਇਸਜਤਨਕਰਿਕੈਵਾਸਨਾਤੇਮੁਕਤਿਹੁਈਹੈ ॥ ਸੇਮੇਹੀਉਮ
 ਰਨੇਭੀਕਰਾਹੈ ॥ ਜੇਸੰਤਰਬਰਮੇਨੇਪਾਪਰਹਤਭੋਗਹੁਕਾਤਿਆਗੁਕੀਆਹੈ ॥ ਸੇਇ
 ਜਭੋਕਰਿਕੈਜੇਮਤਮਨਮੇਰਾਪਾਪਭੋਗਹੁਵਿਖੇਪ੍ਰਵੇਸ਼ਕਰੇ ॥ ਅਰੁਇਉਂਗੀਹੈਜੋਸ
 ਬਮਨਰਾਜਸੀਭੋਗਹੁਵਿਖੇਪ੍ਰੀਤਸਿਧੁਗਤਿਵਰਤਤਾਹੈ ॥ ਤਬਇਸੀਸਿਸਾਰਕਉ
 ਸੁਅਰਗਜਾਣਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁਮਰਣੇਕਉਦੁਖਜਾਣਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁਇਸੀਕਰਕੈਬੁਧ
 ਅਚੇਤਹੋਤੀਹੈ ॥ ਅਰੁਜੰਦਪਕਛੁਕਰੁਜਨਅਰੁਅਰਵਾਸਕਰਤਾਹੈ ॥ ਤਉਜੁਕੇਰ
 ਹਸਕਉਨਹੀਪਾਵਤਾ ॥ ਤਤੇਜਬਇਸਮਨਕਉਪਾਪਰਹਤਜੇਭੋਗਹੁਤੇਭੀਵਰਜਿ

ਰਾਖੀਆਂ ਤਬ ਮਨੁ ਨਿਬਲ ਅਰੁ ਅਧੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਤੇ ਰਾਗੀਆ
 ਰਾਹਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਰ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਕੀ ਸਹਾ ਕਰ ਦੇ ਲਾਗਤ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਇਹ ਮਨੁ
 ਦੁਹਖ ਅਰੁ ਅਧੀਨ ਤਾ ਕਰਿ ਸਿਨੁ ਗਤ ਏਕ ਬਾਰ ਸਾਂਈ ਕਾਨਾ ਮੁਲੇ ਵੈ। ਤਬ ਏਤੇ ਹਰ ਸੁ
 ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਦ ਪਸੁਖ ਵਿਖੇ ਸਉ ਵਾਰਨਾ ਮੁਲੇ ਵੈ ਤਉ ਭੀ ਐਸਾ ਹਰ ਸੁਨਹੀ ਪਾ
 ਵਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਨ ਕਾ ਵਿਸਟਾਂਤ ਬਾਜ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜਬ ਬਾਜ ਕਉ
 ਪਕੜਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੁੰਦ ਕਰਿ ਪਰਿ ਵਿਖੇ ਰਾਖਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਰ
 ਕਉ ਸਕਉ ਉਤ੍ਰ ਦੇ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਬੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਬਹੁ ਭ੍ਰਾਂਤਿ ਸਤੇ ਪੀਛੇ ਬਾਜ ਰਾਖ
 ਦੇ ਵਾਲਾ ਬਾਜ ਕੇ ਥੋਰਾ ਅਹਾਰ ਦੇ ਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਬਾਜ ਉਸ ਸਿਉ ਮਿਲਾ ਪੁਆ
 ਰੁਪਿਆ ਰੁਕਰ ਦੇ ਲਾਗਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਭ੍ਰਾਂਤਿ ਬਉਸ
 ਕਉ ਉਤ੍ਰਾਈ ਐ ਤਉ ਭੀ ਪਿਆਰੁ ਕਰ ਕੈ ਠਿਰਿਆ ਵਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜਬ ਲਗ
 ਇਸ ਮਨ ਕਉ ਸਰਬ ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਭਿਨਨ ਕਰੀ ਐ। ਤਬ ਲਗ ਮਨ ਕ
 ਉਭਗ ਵੇਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਉਪਜਤੀ। ਅਰੁ ਜਬ ਲਗਨੇ ਤੁ ਅਰੁ ਕਾਂਨ ਅਰੁ
 ਰਸਨਾ ਅਰੁ ਸਰਬ ਇਝੀ ਅਹੁ ਕਉ ਰੋਕੇ ਨਹੀ। ਰੂਪ ਅਰੁ ਇਕਾਂਤ ਜਾਗਤ ਅਰੁ
 ਮੇਨ ਕਰ ਕੈ ਮਨ ਕਉ ਰੰਗ ਨ ਦੇਵੈ। ਤਬ ਲਗ ਮਨ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਭੁਗਵੇਤ ਵਿਖੇ
 ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਜੇ ਇਹੁ ਜਤਨ ਕਰਣਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਨ ਕਉ ਕਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਬਾਲ
 ਕ ਕਉ ਮਾਤਾ ਕਾ ਦੂਧੁ ਤਿਆਗਣਾ ਕਰਨ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਮਾਤਾ ਉਸ ਕਉ ਜਤਨ ਕਰ
 ਕੈ ਦੂਧ ਪੀਵੇ ਲੋਛਾ ਵਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਬਾਲ ਕ ਐਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਉਸ
 ਕਉ ਵਹੁ ਦੂਧੁ ਜਤਨ ਕਰ ਕੈ ਦੀਜੀ ਐ ਤਉ ਭੀ ਨਹੀ ਪੀਵਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇਤ
 ਪਕਰਣਾ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਇਸ ਪੁਰਖੁ ਕਉ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵਿਖੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਤਿਆ
 ਗਣਾ ਹੀ ਉਤਮ ਤਪੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੁਭਾਵ ਇਸ ਪਰ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਕਉ ਵਿਪਰਜੇ
 ਕਰੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਨ ਬਰਾਈ ਬਿਖੈ ਹੋਵੈ। ਸੇ ਮਾਨ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰੈ
 ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਇਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਭੁਗਵੇਤ ਬਿਨਾ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਸੁਖੁ ਕਾ ਅਸਥਾਨ
 ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਚਾਹੀ ਐ ਜੇ ਜਤਨ ਕਰ ਕੈ ਭੀ ਉਸ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰੈ।
 ਅਰੁ ਸਨ ਬਿਧ ਉਸ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਕਰੈ। ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਇਸ ਤੇ ਕਦਾਚਿਤ ਦੂਰ ਨ
 ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੀਮਾ ਰਹੀ ਮਿਤ ਕੇ ਸਮੇ ਇਸ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਸੇ ਪੁਰਖਾਰਥ ਕਰ ਕੈ
 ਆਗੇ ਹੀ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਸਦੀਵ ਇਸ ਕਾ ਸਿਰੀਏ ਕਸਾਂਈ ਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ

ਰੱਕੋਉਨਹੀ। ਜੇਸੇਮਿਹਤਰਦਾਉਦਕਉਅਕਾਸਬਾਣੀਭਈਖੀ। ਜੇਹੇਦਾਉਦਸਿਗੀ
 ਤੇਰਾਏਕਮੇਹੀਹਉ। ਤਤੇਤੁਮੇਰੇਹੀਸਾਥਿਮਿਲਾਪਕਰਹਾ। ਅਰੁਮਹਾਪੁਰਖਭੀਕਹਾ।
 ਏ। ਜੇਮੁਸ਼ਕਉਜਬਰਾਈਲਾਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਾਬਾ। ਜੇਜਿਸਅਸਥੂਲਪਦਾਰਥ
 ਸਾਥਤੁਪ੍ਰੀਤਕਰਤਾਹੈ। ਜੇਨਿਰਸਿਦੇਹਤੁਸੁਤੇਦੂਰਹੋਵੇਗਾ॥੫॥ + + + ॥
 ॥ ਅਥਛਰਵੇਵਿਭਾਗਵਿਖੇਰੁਲੇਸੁਭਾਵਕੇਲੱਛਣਹੁਕਾਵਰਨਨਹੋਵੇਗਾ। ॥ ਤਾਂ
 ਤੇਜਾਣਤੁਜੇਭੁਲੇਸੁਭਾਵਕੇਲੱਛਣਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਾਂਈਕਹੇਹੈ। ਜੇਨਿਰਸਿਦੇਹਮੇ
 ਸੇਜਗਿਆਸੀਸਿਸਾਰਤੇਮੁਕਤਿਹੁਏਹੈ। ਜੇਜਗਿਆਸੀਤਿਆਰੁਅਰੁਭਜਨਅ
 ਰੁਸੁਕਰਸਿਜੁਗਤਿਹੈ। ਸੇਮੁਕਤਿਹੈ। ਅਰਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੇਰੀਪ੍ਰੀਤਿਵਾਲੇ
 ਮਾਨੁਖਮੇਸੇਹੈ। ਜੇਸਰਬਵਿਵਹਾਰਵਿਖੇਰੀਰਜਸਾਥਿਵਰਤਤੇਹੈ। ਅਰੁਜੇਕਪ
 ਈਅਹੁਕੇਲੱਛਣਹੈਸੇਸਭੀਬੁਰੇਸੁਭਾਵਹੈ। ਜੇਸੇਮਹਾਪੁਰਖਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਪ੍ਰੀਤਵ
 ਨਕੀਸਰਧਾਭੁਜਨਅਰੁਤਪੁਵਿਖੇਰੇਤੀਹੈ। ਅਰੁਮਨਮੁਖਕੀਸਰਧਾਅਹਾਰੁਅਰੁਭਗਹੁ
 ਵਿਖੇਫਿਰੇਤੀਹੈ। ਅਰੁਹਾਤਮਨਮਾਜੇਸਾਹਿਬਲੋਕਥਾਸੇਤਿਸਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਗੁਰੁ
 ਮੁਖਕਾਰਿਦਾਵੀਚਾਰੁਅਰੁਅਸਚਰਜਤਾਵਿਖੇਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਨਮੁਖਆਸਾਅਰੁਤਿ
 ਸਨਾਵਿਖੇਅਸਕਤਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਮੁਰਖਸਰਬਸਿਸਾਰਤੇਨਿਰਾਸੁਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਏਕ
 ਸਾਈਹੀਕੀਆਸਾਰਾਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਨਮੁਖਸਰਬਲੋਕਹੁਕੀਆਸਾਰਾਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਏ
 ਕਸਾਈਤੇਨਿਰਾਸੁਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਗੁਰੁਮੁਖਧਨਕਉਧਰਮਪਰਕੁਰਬਾਨਕਰਤਾਹੈ। ਅ
 ਰੁਮਨਮੁਖਆਪਣਾਧਰਮੁਧਨਪਰਕੁਰਬਾਨਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਗੁਰੁਮੁਖਭੁਜਨਕਰਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਭੈਸਿਜੁਗਤਿਰੇਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਨਮੁਖਪਾਪਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਨਿਰੁਰੇਕਰਹਸਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਗੁਰੁਮੁਖਕੀਪ੍ਰੀਤਿਵਿਕਾਂਤਵਿਖੇਰੇਤੀਹੈ। ਅਰੁਮਨਮੁਖਕੀਪ੍ਰੀਤਿਜਗਤਕੇਮਿਲਾ
 ਪਵਿਖੇਰੇਤੀਹੈ। ਅਰੁਗੁਰੁਮੁਖਜਦਪਸੁਭਬੀਜਬੇਵਤਾਹੈ। ਤਉਭੀਰੁਰਤਾਹੈ। ਜੇਮਤ
 ਵਿਪਨਕਰਕੈਮੇਰੀਖੇਤੀਨਸਟਹੋਜਾਵੈ। ਅਰੁਮਨਮੁਖਸੁਭਬੀਜਬੇਵਤਾਹੀਨਹੀ। ਅਰੁ
 ਛਲੁਕੀਆਸਾਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਸਿਤੁਹੈਇਸਪ੍ਰਕਾਰਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਭੁਲੇਸੁਭਾਵਕੇਲੱ
 ਛਣਹੈ। ਅਰੁਜੇਪੁਰਖਲਜਵੇਤਾਅਰੁਨਿਰਦੇਖਸੁਭਚਿਤਹੋਵੈ। ਅਰੁਸਾਚੁਬੇਲੈ॥
 ਅਰੁਵਚਨਥੇਰਾਕੈਹੈ। ਅਰੁਭੁਜਨਬਹੁਤਕੈਹੈ। ਅਰੁਨਿਹਪਾਪੁਹੋਵੈ। ਅਰੁਜਿਜਮੀ
 ਤੇਵੈ। ਅਰੁਸਭਕਿਸੀਕਾਭੁਲਾਰਾਹੈ। ਅਰੁਸਭਕਾਸੁਖਦਾਇਕਹੋਵੈ। ਅਰੁਇਆਵ
 ਨਗੀਭੀਰਅਰੁਪੀਰਜਵਾਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਸਿਤੋਖੀਅਰੁਸੁਕਰਕਰਨੇਵਾਲਾਹੋਵੈ। ਅਰੁਸ
 ਹਣਸੀਲਅਰੁਨਿਰਲੋਭੁਹੋਵੈ। ਅਰੁਬਚਨਅਰੁਪ੍ਰਿਕਾਰਕਿਸੀਕਉਨਕਰੇ। ਅਰੁਨਿ

ਦਾ ਤੇ ਹਰਿ ਤਰਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਕੇ ਵਚਨ ਕਾ ਛਿੜਨ ਛਿੜੇ ॥ ਅਰੁ ਵਚਨ ਸੁਭ ਬੋਲੇ ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀ
 ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਉਤਾਵਲਨ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਵੇਲੇ ਰਿਦੇ ਮੇਰੇ ਪਕੀਰੀ ਗਠਨਾ ਰਾਖੇ ॥ ਅਰੁ ਈਰ
 ਖਾਨ ਕਰੈ ॥ ਮਸਤਕ ਪ੍ਰਸਿਨ ਰਾਖੇ ॥ ਮਿਤਤਾ ਅਰੁ ਵੇਰ ਕੇ ਪਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਨ ਤਾ ਉਸ ਕੀ ਧਰਮ ਕੇ
 ਨੀਮ ਤਰਹੈ ॥ ਪਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਣਤੂ ਜੇ ਸੁਭਾ ਵਕੀਰੁ ਲਾਈ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਹੀ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਹੋ
 ਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਉ ਜਬ ਮਨ ਮੁਖ ਹੁਨੇ ਦੁਖਾਇਆ ॥ ਅਰੁ ਦੰਤ ਤੇ ਤੇਤ ਬਸਾਈ ਅ
 ਗੋ ਅਰਦਾਸ ਕਰਣੇ ਲਾਗੇ ॥ ਜੇ ਹੇ ਸਾਂਈ ਤੂੰ ਇਨ ਕੇ ਉਪਰ ਦਇਆ ਕਰੁ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਮੁ
 ਸ਼ਕ ਉਜਾਣ ਤੇ ਨਹੀ ॥ ਅਰੁ ਇਬਰਾਹੀਮ ਅਧਮ ਭੀ ਬਨ ਵਿਖੇ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਬਾ ॥ ਤਬ ਏ
 ਕ ਸਿਪਾਹੀ ਉਸ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ॥ ਅਰੁ ਪੁਛਣੇ ਲਾਗਾ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਕਉਣ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਬਰਾਹੀਮ
 ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਮੇਰਾ ਲਾਮ ਹੋ ॥ ਬਹੁੜ ਸਿਪਾਹੀ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਵਸਤੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨੇ ਮਸਾ
 ਣ ਕੀ ਓਰ ਮੈਨੀ ਕਹੀ ॥ ਬਹੁੜ ਸਿਪਾਹੀ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਮੇਰਾ ਵਸਤੀ ਪੁਛਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਬਰਾਹੀਮ
 ਕਹਾ ॥ ਬਸਤੀ ਇਹੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਲਾਠੀਆ ਮਾਰੀਆ
 ॥ ਅਰੁ ਰੁਧ ਰੁਚ ਲਣੇ ਲਾਗਾ ॥ ਅਰੁ ਇਬਰਾਹੀਮ ਕਉ ਖੋਚ ਕਰਨ ਗਰਮੇ ਲੇਆਇਆ
 ॥ ਤਬ ਲੋਕ ਹੁਨੇ ਦੇਖ ਕਰਿ ਸਿਪਾਹੀ ਕਉ ਕਹਾ ॥ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀ ॥ ਜੇ ਇਹ ਇਬ
 ਰਾਹੀਮ ਅਧਮ ਹੈ ॥ ਤਬ ਸਿਪਾਹੀ ਘੋੜੇ ਤੇ ਉਤਰ ਕਰਿ ਇਬਰਾਹੀਮ ਕੇ ਚਰਨ ਹੁਪਰਗੀ
 ਜੀਆ ॥ ਅਰੁ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ॥ ਜੇ ਮੇਰਾ ਲਾਹੇ ਤੁਮ ਮੁਸ਼ਕ ਉਬਖਸਹੁ ॥ ਤਬ ਲੋਕ ਹੁਨੇ ਕਹਾ
 ਤੁਮ ਇਸ ਕਉ ਕਿਸਨ ਮਿਤਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪੁਛਿਆ ਬਾ
 ਜੇ ਤੂੰ ਕਉਣ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਨ ਹੁਨੇ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਮੇਰਾ ਲਾਮ ਹੋ ॥ ਬਹੁੜ ਸਿਪਾਹੀ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਮੇਰਾ ਵਸਤੀ ਪੁ
 ਛੀਐ ॥ ਤਬ ਤੁਮ ਹੁਨੇ ਮਸਾਣ ਕਿਉ ਬਤਾਇਆ ਬਾ ॥ ਬਹੁੜ ਇਬਰਾਹੀਮ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਨਿਤ
 ਪ੍ਰਤਿ ਲੋਕ ਮਸਾਣ ਹੀ ਵਿਖੇ ਆਵਤੈ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਵਸਤੀ ਇਹੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਵਹਨ ਗਰਉ ਜਾ
 ਨੇ ਤੇ ਜਾਨਤੈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਹ ਮਸਾਣ ਵਸਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਸਿਪਾਹੀ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਜਬ ਮੇਰਾ
 ਕਉ ਮਾਰਿਆ ਬਾ ॥ ਤਬ ਤੁਮ ਹੁਨੇ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਕੋਧ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਕੀਆ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਬਹੁੜ ਇ
 ਬਰਾਹੀਮ ਕਹਾ ॥ ਜੇ ਮੇਰਾ ਸਾਂਈ ਆਗੈ ॥ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੈ ਤੇਰਾ ਭੁਲਾ ਚਾਹਿਆ ਬਾ ॥ ਤਬ ਸਿ
 ਪਾਹੀ ਕਹਾ ॥ ਤੁਮ ਹੁਨੇ ਮੇਰਾ ਭੁਲਾ ਕਿਸਨ ਮਿਤਮਾਰਿਆ ਬਾ ॥ ਬਹੁੜ ਇਬਰਾਹੀਮ ਕਹਾ
 ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਜਾਣੇ ਆਏ ॥ ਜੇ ਜਬ ਮੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਰੁਸਹੋ ਗਾ ॥ ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਮੁਸ਼ਕ ਉਠਲੁ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਤੇ ਇਸ ਕਰਿ ਕੈ ਜੇ ਤੇਰਾ ਰੂਹ ਸਹਣੇ ਕਰ ਕੈ ਮੁਸ਼ਕ ਉਠਲੁ ਹੋਵੈ ਗਾ
 ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਤੁਸ਼ਕ ਉਮੇਰੇ ਕਰ ਕੈ ਪਾਪੁ ਹੋਵੈ ਤਉ ਭੁਲਾਨ ਹੀ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਕਰ ਕੈ ਮੇਰੇ
 ਭੀ ਭੁਲਾ ਚਾਹਿਆ ਬਾ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਮਾਨ ਪੈਰੀ ਜੇ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਬਾਸਨ ਗਰ ਕੀ ਗਲੀ ਵਿਖੇ

ਰਲਾਜਾਤਾਬਾਤੁਬਕਿਸੀਨੇਅਚਾਨਕਉਸਪਰਰਾਖਕਾਖਾਲਰੁਵੀਆਤਬ
 ਵਹੁਸਿਤਬਸਤੁਤੁਕਰਸੁਕਰਕਰਣੇਲਾਗਾ।ਬਹੁਤਲੋਕਹੁਨੇਕਹਜੇਇਹਸੁਕਰ
 ਕਾਅਸਥਾਨਕਉਣੇਹੈ।ਤਬਉਨਹੁਕਹਜੇਮੇਅਗਨਿਵਿਖੇਜਲਣੇਲਾਇਕਥਾ।
 ਅਰੁਸਾਂਈਵਇਆਕਰਕੇਰਾਖਪਰਨਿਬੇੜਕੀਆਹੈ।ਤਤੇਮੇਸੁਕਰਕਰਤਾਹੈ।ਬ
 ਹੁਤਕਿਸੀਪੁਰੁਖੁਨੇਉਸਮਨਹੈਰੀਕਉਪੁਸਾਦੁਕਹਿਆਥਾ।ਅਰੁਪੁਸਾਦਖਾਵਣੇਕੇ
 ਨਮਿਤੁਇਨਹੁਕਉਅਪੁਣੇਘਰਲੋਗਇਆ।ਪਰੁਪਰੀਖਿਆਕਰਨੇਵਾਸਤੇਸੇਜ
 ਬਦਰਵਾਜੇਪਰਪਹੁਚੇਤਬਅੰਦਰਵੜਨੇਨਦੀਆ।ਤਬਇਹਠਿਰਿਚਲੇ।ਬਹੁਤਇਨ
 ਕਉਉਸਪੁਰੁਖਨੇਬੁਲਾਇਆਤਬਠਿਰਆਏ।ਬਹੁਤਉਸਨੇਵਰਜਿਆਤਬਠਿਰਿ
 ਨਿਕਸਚਲੇ।ਇਸੀਪੁਕਾਰਉਸਪੁਰੁਖਨੇਇਨਕਾਨਿਰਾਦਰਕੀਆ।ਅਰੁਠਿਰਠਿ
 ਰਬੁਲਾਇਆ।ਸੇਜਬਵਹੁਪੁਰੁਖਬੁਲਾਵੈਤਬਆਵਹਿ।ਬਹੁਤਜਬਵਰਜੇਤਬ
 ਠੇਰਨਿਕਸਚਲਹਿ।ਤਬਉਸਪੁਰੁਖਨੇਕਹਾਜੇਤੁਨਿਰਸਿਦੇਹਉਤਮਜਨਹੈ।ਤਬਉ
 ਸਮਾਨਨੇਕਹਾਜੇਇਹਜੇਸੁਭਾਵਮੇਰੇਵਿਖੇਤੇਨੇਦੇਖਿਆਹੈ।ਜੇਇਹਕੁਕਰਹੁਕਾਸੁਭਾਵ
 ਹੈ।ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਕੁਕਰਕਉਬੁਲਾਈਮੇਤਬਆਵਤਾਹੈ।ਅਰੁਜਬਵਰਜੀਮੇਤ
 ਬਠਿਰਜਾਤਾਹੈ।ਤਤੇਇਸਸੁਭਾਵਕੀਵਸੇਖਤਾਰਿਆਹੈ।ਬਹੁਤਇਕਅੰਰਸਾਈ
 ਲੋਕਥਾਸੇਤਿਸਕਾਸਰੀਰੁਸਿਆਮਰਿਗਥਾ।ਅਰੁਸਰਬਲੋਕਹੁਵਿਖੇਉਸਕੀਬਰੁ
 ਈਪੁਸਿਧਈ।ਸੇਜਬਵਹੁਹਮਾਮਵਿਖੇਇਸਨਾਨਕਰਨੇਕਉਜਤਾਥਾ।ਤਬਹਮਾਮਕਾ
 ਟਹਲੂਆਹਮਾਮਕਉਖਾਲੀਕਰਤਾਥਾ।ਅਰੁਬੁਇਹੁਜੇਲੋਕਹੁਕਉਦੂਰਕਰਕੇਤਿ
 ਨਕਉਇਸਨਾਨਕਰਾਵਤਾਥਾ।ਬਹੁਤਏਕਦਿਨਵਹੁਇਸਨਾਨਕਉਗਏਥੇ।ਅਰੁ
 ਟਹਲੂਏਲੋਕਹੁਕਉਦੂਰਕੀਆ।ਅਰੁਟਹਲੂਆਕਿਸੀਕਾਰਜਕਉਆਇਆਥਾ।
 ਅਰੁਵਹੁਹਮਾਮਵਿਖੇਏਕਲੇਹੀਹੈ।ਤਬਏਕਪੁਰੁਖਜਿਗਲੀਉਹਾਂਆਇਆ।
 ਅਰੁਉਸਨੇਜਾਣਿਅੰਜੇਹਮਾਮਕਾਟਹਲੂਆਇਹੀਹੈ।ਤਬਉਸਜਿਗਲੀਪੁਰੁਖਨੇ
 ਉਨਕਉਅਪੁਣੀਟਹਲਵਿਖੇਲਗਾਇਆ।ਅਰੁਆਪਇਸਨਾਨਕਰਣੇਲਾਗਾ।
 ਅਰੁਜੇਸੀਟਹਲਜਿਗਲੀਪੁਰੁਖਨੇਉਨਸੇਕਰਵਾਈਤੇਸੀਓਹੁਕਰਤੇਰਹੈ।ਬਹੁ
 ਤਜਬਵਹੁਟਹਲੂਆਆਇਆ।ਅਰੁਜੇਗਲੀਪੁਰੁਖਕੋਬੋਲਣਾਉਸਨੇਸੁਣਿਆ।
 ਤਬਟਹਲੂਆਉਇਮਾਨਹੋਕਰਿਨਿਕਸਿਰਾਇਆ।ਬਹੁਤਜਬਜਿਗਲੀਪੁਰੁਖਗ
 ਏਆ।ਅਰੁਵਹੁਸਾਂਈਲੋਕਉਇਸਨਾਨਕਰਕੇਬਾਹਰਿਆਇਆ।ਤਬਲੋਕਹੁਨੇ
 ਕਹਾਜੇਟਹਲੂਆਉਮਾਨਹੋਕਰਗੁਗਰਾਇਆਹੈ।ਤਬਸਾਂਈਲੋਕਨੇਕਹਾਜੇਟਹਲੂ

ਆਕਿਉਰੁ ਰਤਾਏ ॥ ਇਹ ਅਵਗਿਆ ਫਲੁ ਏਕੀਨ ਥੀ ॥ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਅਵਗਿਆ
 ਥੀ ॥ ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਮੇਰੇ ਗਾਇ ਅਮਥਾ ॥ ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਉਰ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਥਾ ॥ ਸੇਸੀ ਵਟੇ
 ਕੀ ਕੀ ਆਕਰਤਾ ਥਾ ॥ ਅਰੁ ਏਕ ਮਨ ਮੁਖ ਉਸ ਕਉ ਬਸਤੀ ਵਟੇ ਦੇਤਾ ਥਾ ॥ ਸੇਜ ਬਮਜੂਰੀ
 ਦੇਵੈ ਤਬ ਖੋਟਾ ਹੀ ਰੂਪਾ ਦੇਵੈ ॥ ਤਬ ਓਹੁ ਲੈ ਰਾਖ ਤੇਥੇ ॥ ਬਹੁੜ ਏਕ ਦਿਨ ਏਕ ਦਿਨ ਕਿਸੀ ਕਾਰ
 ਜਕਉ ਗਏ ਥੇ ਆਪਾ ॥ ਅਰੁ ਫਲੁ ਆਉ ਗਏ ਥਾ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਮਨ ਮੁਖ ਖੋਟਾ ਰੂਪਾ ਟਹਿ
 ਲੂ ਏਕ ਉਦੇਵ ਟਲਾ ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਫਲੁ ਏਨ ਲੀਆ ॥ ਨ ਬਹੁ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਪਰਿਆਵੇ ॥
 ਤਬ ਵਹੁ ਹਿਲੂ ਏਨੇ ਵਹੁ ਬਾਤ ਕੀ ॥ ਬਹੁੜ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਨੇ ਰੂਪਾ ਕਿਉ ਨ ਲੀਆ
 ॥ ਅਗੇ ਕੇਤੇ ਬਰਸ ਹੂਏ ॥ ਜੇ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਖੋਟਾ ਹੀ ਮੁਠਉ ਦੇਤਾ ਰਹਾਏ ॥ ਅਰੁ ਮੇਓ ਸ
 ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕਰਿ ਕੋਨ ਹੀ ਕਹਾ ਜੇ ਤੂੰ ਖੋਟਾ ਰੂਪਾ ਕਿਉ ਦੇਤਾ ॥ ਤਾਤੇ ਮੇਓ ਸਤੇ ਲੋਕਾਰ
 ਧਰਤੀ ਵਿਖੇ ਬਛੇਰਤਾ ਥਾ ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਅਉਰ ਪੁਰਖ ਠਾਰੀਆ ਨ ਜਾਵੇ ॥
 ਅਰੁ ਅਵੈ ਸਕਰਨੀ ਜਬ ਨ ਗਰਾਵਿ ਖੋਟਾ ਥਾ ॥ ਤਬ ਬਾਲ ਕਉ ਸਕਉ ਪਾਥਰ ਮਾਰ
 ਤੇਥੇ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਕਹਤੇ ਥੇ ਜੇ ਮੁਠਉ ਪਾਥਰ ਛੋਟੇ ਮਾਰਹਾ ॥ ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਮੇਰੀ ਆਟਿ ਗਹੁ ਤੇ
 ਰੂਪਾ ਨਿਕਸੇਗਾ ॥ ਤਬ ਮੇਰੁ ਜਨ ਵਿਖੇ ਖੜਾ ਨਹੋਇ ਸਕਉ ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਏਕ ਕੋਈ ਮੁਖ
 ਖ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਕਉ ਭੀ ਦੁਰੁ ਬਚਨ ਕਰਣੇ ਲਾਗਾ ਥਾ ॥ ਅਰੁ ਏਨੇ ਮਾਰ
 ਗਾਵਿ ਖੋਟੇ ਲੋਕ ਤੇਥੇ ॥ ਤਬ ਓਹੁ ਮੁਖ ਦੁਰੁ ਬਚਨ ਕਹਤਾ ਜਾਵੇ ॥ ਅਰੁ ਓਹੁ ਮੇਨ ਕੀ
 ਏਚ ਲੇਜਾਵਹਿ ॥ ਤਬ ਸਨ ਬੀਪੀ ਅਹੁ ਕੇ ਨਿਕਰਿ ਪਹੁਚੇ ਤਬ ਖੜੇ ਹੋਇ ਕਰ ਉਸ ਕਉ ਕ
 ਹਣੇ ਲਾਗੇ ॥ ਜੇ ਕਛੁ ਤੇਜੇ ਅਵਰ ਭੀ ਕਹਣਾ ਹੋਸੇ ਈਹਾ ਹੀ ਕਹਿ ਲੇਵੇ ॥ ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਤੇਰੇ ਦੁ
 ਰੁ ਬਚਨ ਮੇਰੇ ਸਨ ਬੀਪੀ ਸੁਨਹਿ ਗੇਜ ਬਾ ॥ ਤਬ ਤੁਨ ਕਉ ਦੁਖੁ ਦੇਵਹਿ ਗੇ ॥ ਅਰੁ ਮਾਲਕ
 ਦੀਨਾਰ ਕਉ ਕਿਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ ਜੇ ਤੂੰ ਕਪਟੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਮਾਲਕ ਦੀਨਾਰ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇ
 ਰਾ ਆਉਇ ਹੀ ਥਾ ॥ ਪਰੁ ਇਸ ਨਗਰ ਕੇ ਲੋਕ ਜਾਣਤੇ ਨ ਥੇ ॥ ਸੇ ਤੇਜੇ ਅਬ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕੀ ਆਹੈ
 ॥ ਤਾਤੇ ਜਾਵਤੂੰ ਜੇ ਰੁਲੇ ਸਿਪੁਰਨ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਲੱਛਣਾ ਵਿਹੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਨਹੁ ਸਿਤ ਜਨ ਦੁਕੇ ਲੱ
 ਛਣ ਵਰਨ ਨ ਕੀਏ ਹੈ ॥ ਸੇ ਇਹ ਸੁਭਾਵ ਉਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈ ॥ ਜਿਨਹੁ ਨੇ ਪੁਰਖਾਰ ਬਕ
 ਰਿ ਕੇ ਮਨ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਕਉ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਚਿਦਾ ਸੁਪੁਕੀਆ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਬੁਗਾਵਿ ਤਬਿ
 ਨਾ ਅਵਰ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰ ਕਰੁ ਗਾਵਿ ਤਹੀ
 ਜਾਣਤੇ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਮੇਸੇ ਲੱਛਣਾ ਅਪਣੇ ਵਿਖੇ ਨ ਦੇਖੈ ॥ ਤਬ
 ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਕਰਾਇ ਉਨ ਜਾਣੇ ਜੇ ਮੁਠਉ ਭਲਾ ਸੁਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਅਬਸ
 ਤਵੇ ਵਿਭਾਗਾਵਿ ਖੇਇਹ ਵਰਨ ਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਜੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਬਾਲ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕ

ਗਸਿਖਾਵਹਿ॥੬॥ + + + ॥ ਤਤੇਜਾਣਤੂੰਜੇਬਾਲਕਕੀਮਾਤਾਪਤਾਪਾਸਿ
 ਸਾਂਈਕੀਅਮਾਨਹੈ॥ ਅਰੁਬਾਲਕਕਾਰਿਵਾਪ੍ਰਥਮੇਜਵਾਹਰਕੀਨਿਆਈਸੁਪੁਰੋਤਾਹੈ॥
 ਅਰੁਕੋਮਲਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਜੇਕਛੁਓਸਕਉਸਿਖਾਈਐ॥ ਤਿਸਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੈ॥ ਅਰੁਰਿ
 ਦਾਓਸਕਾਸੁਪੁਰੁਮਕੀਨਿਆਈਹੈ॥ ਜੇਕਛੁਬੀਜਉਸਕੋਵਿਖੇਬੀਜੀਐਸੋਉਗਵਤਾਹੈ॥
 ਸੋਜੇਕਰਸੁਭਬੀਜਬੀਜੀਐਤਬਾਇਸਲੋਕਅਰੁਪਰਲੋਕਕੀਭਲਾਈਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾ
 ਹੈ॥ ਤਬਮਾਂਤਪਿਤਾਅਰੁਗੁਰੁਭੀਉਸਕੋਪੁੰਨਵਿਖੇਸਾਣੀਵਾਣਹੈ॥ ਅਰੁਜੇਕਰ
 ਉਸਬਾਲਕਰਿਦੋਵਿਖੇਅਸੁਭਬੀਜਬੀਜੀਐ॥ ਤਬਗੁਰੁਗੀਣਹੋਤਾਹੈ॥ ਬਹੁਜੇ
 ਕਛੁਪਾਪਕਰਮਓਹੁਕਰਤਾਹੈ॥ ਤਬਤਿਸਵਿਖੇਭੀਮਾਤਾਪਤਾਅਰੁਸਿਖਾਵਣੇਵਾ
 ਲਾਪ੍ਰਲੋਕਮੇਸਰੀਕਹੈ॥ ਸੇਸਾਂਈਭੀਇਹੁਗੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਮਨਅਰੁਅਪੁਣੇਸਨਬੀਧੀਅ
 ਹੁਕਉਨਰਕਕੀਅਗਨਿਤੇਬਚਾਵਹਾ॥ ਤਤੇਬਾਲਕਕਉਇਸਅਗਨਕੀਰਖਤੋਭੀ
 ਨਰਕਕੀਅਗਨਸੇਬਚਾਵਣਾ॥ ਅਧਿਕਪਰਵਾਨਹੈ॥ ਸੇਨਰਕਕੀਅਗਨਤੇਬਚਾ
 ਵਣਾਇਸਪ੍ਰਕਾਰਹੋਤਾਹੈ॥ ਜੇਬਾਲਕਕਉਭੋਜਿਗੁਰੁਤਿਰਾਖੇ॥ ਅਰੁਉਸਕਉਭਲੇ
 ਗੁਣਸਿਖਲਾਵੇ॥ ਅਰੁਕੁਸਿਗਤੇਰਖਿਆਕਰੇ॥ ਜੇਕੁਸਿਗਕਰਿਕੈਸਰਬਵਿਘ
 ਨਉਤਪਤਿਹੋਤੈ॥ ਤਤੇਪ੍ਰਥਮੇਹੀਬਾਲਕਕਉਰਾਜਸੀਭੋਜਨਅਰੁਵਸਤੁਕੇਸੀ
 ਗਾਰਕਾਸੁਭਾਵਨਕਰੇ॥ ਕਹੇਤੋਜੇਜਬਪ੍ਰਥਮੇਹੀਸੁਭਾਵਰਾਜਸੀਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਬਭੀਪੀ
 ਛੇਭੋਗਹੁਬਿਨਾਰਹਿਨਹੀਸਕਤਾ॥ ਅਰੁਸਿਪੂਰਨਆਰਬਲਾਅਪੁਣੀਭੋਗਹੁਕੀਉ
 ਤਪਤਿਵਿਖੇਗਵਾਵਤਾਹੈ॥ ਤਤੇਚਾਹੀਐਜੇਬਾਲਕਕੀਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕਰਨੇਵਾਲੀ
 ਦਾਈਭੀਭੁਲੀਹੋਵੇ॥ ਅਰੁਅਹਾਰਭੀਸੁਪ੍ਰਥਾਵਣੇਵਾਲੀਹੋਵੇ॥ ਕਹੇਤੋਜੇਬਾਲਕ
 ਜੇਸਾਦੂਧਪੀਵਤਾਹੈ॥ ਤੈਸਾਹੀਗੁਣਅਬਵਾਅਵਗੁਣਬਾਲਕਵਿਖੇਪ੍ਰਵੇਸਕਰਤਾ
 ਹੈ॥ ਅਰੁਜਬਬਾਲਕਕੀਜਿਹਵਾਪੁਲੇਤਬਪ੍ਰਥਮੇਹੀਭੁਗਵੇਤਕਾਨਾਮੁਸਿਖਾਵੇ॥
 ਬਹੁਜਬਐਸਾਹੋਵੈ॥ ਜੇਕਿਸੀਬੁਰੇਕਾਰਜਤੇਲਜਾਕਰੇਤਬਜਾਣੀਐਜੇਭੁਲਾਹੈ॥
 ਅਰੁਇਸਕਉਪਾਰਿਬੁਧਿਕਾਪ੍ਰਕਾਸੁਚਮਕਿਆਹੈ॥ ਤਬਚਾਹੀਐਜੇਉਹੀਲਜਾ
 ਬਾਲਕਵਿਖੇਵਧਾਵੇ॥ ਅਰੁਜੇਕਛੁਬੁਰਾਕਾਰਜੁਕਰੇ॥ ਤਬਬਾਲਕਕਉਤਾਂਕੁਨਾਕ
 ਹੈ॥ ਅਰੁਵਰਜੇਸੇਪ੍ਰਥਮੇਹੀਬਾਲਕਕਉਖਾਵਣੇਕੀਤ੍ਰਿਸਨਾਉਤਪਤਿਹੋਤੀਹੈ॥ ਤਾ
 ਤੇਚਾਹੀਐਜੇਉਸਕਉਖਾਵਣੇਕੀਜੁਗਤਿਸਿਉਖਾਵੇ॥ ਸੇਜੁਗਤਿਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਜਬ
 ਭੋਜਨਖਾਵਣੇਲਾਗੇਤਬਪ੍ਰਥਮੇਸਾਈਕਾਨਾਮੁਲੋਕਰਖਾਵੇ॥ ਅਰੁਧੀਰਜਸਿਜੁਗ
 ਤਿਖਾਵੇ॥ ਅਰੁਅਪੁਣੀਤ੍ਰਿਸਵਿਕਿਸੀਅਵਰਕੇਭੋਜਨਓਰਨਕਰੇ॥ ਅਰੁਕਬਉਬਾ

ਲਕਕਉਰੇਈਰੁਖੀਖੁਲਾਵੈ। ਜੇ ਬਾਲਕਕਾਸੁਭਾਵਰਸਹੁਵਿਖੇਅਪਿਕਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਬਹੁਤ
 ਖਵਣੇਕੀਉਸਕਉਨਿਖੇਪਕਰਸੁਨਾਵੈ। ਜੇ ਅਹਾਰਬਹੁਤਖਵਣਾਪਸੁਅਹੁਅਰੁਮੂਰਖਹੁ
 ਕਾਕਾਮੁਹੈ। ਅਰੁਜੇਬਾਲਕਕੋਸਿਜਗਤਿਹੋਵੈ। ਤਿਸਕੀਉਸਤਤਿਕਰਿਸੁਨਾਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਵ
 ਸੇਖਤਾਸੁਣਕਰਿ। ਇਹਬਾਲਕਕੀਉਸੀਸੁਭਾਵਕਉਗੁਣਕਰੈ। ਅਰੁਬਸਤੁਸੁਪੇਦਪ
 ਠਿਰਠੇਕੀਉਸਤਤਿਕਰਸਮਝਾਵੈ। ਅਰੁਵਸਤੁਰੇਗੀਨਅਰੁਰੇਸਮੀਕੀਨਿਦਾਕਰੈ। ਅਰੁਕ
 ਹੋਜੇਅਸੇਬਸਤੁਉਦਰਪਹਿਰਠੇ। ਇਸਤੀਅਹੁਕਾਕਾਮੁਹੈ। ਅੰਬਵਾਅਗ੍ਰਿਮਾਨੀਅਹੁਕਾ
 ਪਹਰਾਵਾਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰਕਾਸੀਗਾਰੁਬਣਾਵਣਾਖੁਸਰਿਅਹੁਕਾਕਾਮੁਹੈ। ਰੁਲੇਪੁਰਖ
 ਹੁਕਾਸੁਭਾਵੈ। ਸਾਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਜੇਬਾਲਕਕੇਸਮੀਵਸਤੁਅਰੁਰਾਜਸੀਸੁਭਾਵਣਾਹੋ
 ਵੈ। ਤਿਸਕੀਸਿਗਤਿਤੇਅਪਣੇਬਾਲਕਕੀਰਖਿਅਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਅਸੀਸਿਗਤਿਕਰਿ
 ਕੈਬਾਲਕਕੀਬੁਧਿਨਾਸਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਰੇਗੁਰਕੀਵਾਸਨਉਤਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਤਤੇਜਿਸਬਾ
 ਲਕਕੀਰਖਿਆਬੁਰੀਸਿਗਤਿਤੇਨਹੀਕਰਤੇ। ਤਬਵਹੁਬਾਲਕਕੁਪੀਅਰੁਨਿਰਲਜ
 ਅਰੁਚੇਰਅਰੁਸੂਠਾਅਰੁਨਿਰੁਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਸੇਇਹਸੁਭਾਵਉਸਕਾਚਿਰਕਾਲਪ੍ਰਜਿਤ
 ਭੀਦੁਰਨਹੀਹੋਤਾ। ਬਹੁਤਬਾਲਕਜਬਚਟਸਾਲਾਵਿਖੇਜਾਵੈ। ਤਬਉਸਕਉਸਾਈਕੇ
 ਵਚਨਪੜਾਵੈ। ਅਰੁਸਿਤਜਨਹੁਕੀਰਹਤਿਅਰੁਵਰਤਣਕੇਜੇਵਚਨਹੈਸੇਸਿਖਾਵੈ। ਅ
 ਰੁਜਿਸਾਜਿਸਾਵਿਦਿਆਵਿਖੇ। ਇਸਤੀਅਹੁਕਾਸੀਗਾਰੁਅਰੁਉਨਕੀਪ੍ਰੀਤਿਵਰਨਨਹੋਵੈ
 ਤਿਸਾਵਿਦਿਆਤੇਵਰਜੈ। ਅਰੁਅਸੇਪਾਧੇਕੀਸਿਗਤਿਬਾਲਕਕਉਨਕਰਾਵੈ। ਜੇ
 ਪਾਧਾਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਰੈਜੇਅਸੀਵਿਦਿਆਪੜਨੇਕਰਿਕੈਬੁਧਚਤੁਰਹੋਤੀਹੈ। ਸੇਵਹੁ
 ਪਾਧਾਸੈਤਾਨਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਜੇਬਾਲਕਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਪਾਪ੍ਰਕਾਬੀਜੁਬੀਜਿਆਚਾਹਤ
 ਹੈ। ਬਹੁਤਜਬਵਹੁਬਾਲਕਕੋਈਸੁਭਕਰਮਕਰੈ। ਅਬਵਾਕੋਈਰੁਲਾਸੁਭਾਵਉ
 ਸਾਵਿਖੇਪ੍ਰਗਟਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਉਸਤਤਿਕਰੈ। ਅਰੁਕੁਛੁਬਾਲਕਕਉਦੇਵੈ। ਜੇ
 ਉਸਕਰਕੈਬਾਲਕਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਜਉਕਛੁਬੁਰਾਈਕਰੈਤਉਪ੍ਰਥਮੇਏਕਦੇਬਾਰ
 ਦੇਖਕੈਅਠਦੇਖਿਅਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਬਾਲਕਦੀਠਨਾਹੋਇਜਾਵੈ। ਅਰੁਜਬਦੀ
 ਠਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਪ੍ਰਗਟਹੀਬੁਰਾਈਕਰਨੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਬਹੁਤਜੇਕਰਬਾਲਕਕਾਸੁ
 ਭਾਵੁਬੁਰਾਈਵਿਖੇਅਪਿਕਹੋਜਾਵੈ। ਤਬਇਕਾਂਤਵਿਖੇਉਸਕਉਤਾੜਨਾਕਰੈ।
 ਅਰੁਕਹੋਜੇਇਹਬੁਰਾਈਬਹੁਤਜਨਹੀਕਰਨੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਤੂਬਹੁਤਕਰਹਿਗਾ
 ਤਬਲੋਕਇਹਬੁਰਾਈਦੇਖਹਿਗੇ। ਅਰੁਤੂਨਿਰਮਾਨਤਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਹਿਗਾ।
 ਅਰੁਚਾਹੀਅੰਜੀਪਤਾਉਸਤੇਅਪਣੇਭੈਦੁਰਨਕਰੈ। ਅਰੁਬਇਹੁਜੇਪਤਾਕੋਹੋਤੇ

ਬਾਲਕ ਨਿਲਜੋਰ ਕਰਨਾ ਵਰਤੇ। ਅਰੁ ਬਾਲਕ ਕਉ ਦਿਨ ਵਿਖੇ ਨਿਰਾ ਬਹੁਤ ਨ ਕਰਾਵੈ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਅਲਸੀ ਨ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਅਰੁ ਗੜਕ ਉਭੀ ਕੋ ਅਲਸਿ ਹਜਾ ਪਰ ਸੇਣੇ ਨ ਦੇਵੈ। ਜੇ
 ਸਰੀਰ ਬਾਲਕ ਕਾ ਝੜ੍ਹੇ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਦਿਨ ਵਿਖੇ ਦੁਇ ਪੜੀ ਪ੍ਰਜੀਤ ਖੋਲਣੇ ਭੀ ਦੇਵੈ।
 ਜੇ ਬਾਲਕ ਕਾ ਚਿਤ ਅਤਿ ਸੁਕਾਚਿ ਆਨ ਹੋ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਕੇ
 ਚਿਤ ਕਉ ਮੁਰਛਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ। ਅਰੁ ਬਾਲਕ ਕਉ ਮੇਸਾ ਸੁਭਾਵ ਸਿਖ ਲਾਵੈ। ਜੇ
 ਸਭ ਕਿਸੀ ਕਉ ਨਿਮਿਤਾ ਅਰੁ ਦੀਨਤਾ ਸਹਤਿ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਬਾਲ
 ਕ ਪਰਵਰਾਣੀ ਕਰਕੇ ਬਢਾਵੈ ਨਾਹੀ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਬਾਲਕ ਤੇ ਕਛੁ ਲੇਵੈ ਨਾਹੀ। ਅਰੁ ਹਾਥ
 ਸਿਉ ਦੇਵੈ ਤਉ ਰੁਲਾਹੈ। ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਸਿਖਾਵੈ ਜੇ ਨਾਕ ਅਰੁ ਮੁਖ ਕੀ ਮਿਲਤਿ ਸੀ ਕੇਸ
 ਨ ਮੁਖ ਨ ਰੂਹੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕੀ ਓਰ ਪੀਠ ਨ ਕਰੇ। ਰੁੱਜਿ ਜੁਗਤਿ ਬੈਠੇ। ਅਰੁ ਹਾ
 ਥੋ ਡੀਤ ਲੋਰਾ ਖਕੇ ਨ ਬੈਠੇ। ਜੇ ਇਹ ਭੀ ਲੱਛਣ ਅਲਸੀ ਅਰੁ ਕਾਹੇ ਤੀਹੈ। ਅਰੁ ਬ
 ਹੁਤ ਬੇਲੇ ਭੀ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਰਤਾ ਵਿਖੇ ਰੁਗਵਿਤ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ਨ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਬੁਲਾ
 ਏ ਬਿਨਾ ਬੇਲੇ ਨਾਹੀ। ਅਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਉਸਤੇ ਬਹੁ ਹੋਵੈ ਉਸ ਕਾ ਅਦਰੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਉ
 ਸ ਕੇ ਆਗੇ ਹੋ ਕਰਨ ਚਲੇ। ਅਰੁ ਦੁਰੁਬਾਰ ਅਰੁ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਤੇ ਅਪਣੀ ਜਿਹ ਵਾਕੈਰ ਕ
 ਰਾਖੇ। ਅਰੁ ਜਬ ਬਾਲਕ ਕਉ ਪਾਧ ਰੂਰ ਦੇਵੈ ਤਬ ਸਹ ਜਾਵੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਨ ਕਰੇ
 । ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਹਣਾ ਪੁਰਖ ਦੁਕਾਰ ਕਰਮ ਹੋ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਨੀ ਇਸਤੀ ਅਦੁਕਾ ਕਾਮ
 ਹੋ। ਅਰੁ ਜਬ ਸਾਤ ਬਰਸ ਕਾ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਨੇਮ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਅਵਗਿਆ ਕਰੇ ਤਬ
 ਉਸ ਕਉ ਤਾੜਨਾ ਦੇਵੈ। ਅਰੁ ਚੋਰੀ ਸੁਰੁ ਅਰੁ ਅਸੁਪ ਅਹਾਰ ਕੀ ਬੁਰਾਈ ਉਸ ਕਉ
 ਲਖਾਵੈ। ਜੇ ਜਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਲਕ ਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਖਾਈ ਮੇ। ਤਬ ਕਿਸੇ ਰਾਅਵ
 ਸਥਾ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਕਰਤ ਤਉ ਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਅਪੁਣੀ ਬੁਧ ਕਰਿ ਸੁਗਮ ਸਮ ਸੁਤਾਹੈ।
 ਤਬ ਚਾਹੀ ਮੇਜੇ ਉਸ ਕਉ ਕਹੈ। ਜੇ ਅਹਾਰ ਖਾਵਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਇਹੁ ਹੋ ਜੇ ਇਸ ਪੁ
 ਰੁਖ ਉਭ ਜਨ ਕਰਨੇ ਕਾਂਬ ਲੁਹੇਵੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਜੀਵਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ
 ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਕਾ ਤੇ ਸਾਬਣਾਵੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜੀਵਣਾ ਨਾ ਸਵੇਤ
 ਹੋ। ਅਰੁ ਮ੍ਰਿਤ ਕਉ ਇਸ ਕਉ ਅਚਾਨਕ ਯੋਗਾ ਸਲੇਤੀ ਹੋ। ਤਤੇ ਬੁਧਵਾਨ ਪੁਰੁਖੁ ਭ
 ਯੀ ਹੋ। ਜੇ ਇਸ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਤੇ ਸਾਪਰਲੋਕ ਕਾ ਬਣਾਇ ਲੇਵੈ। ਜੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਤ
 ਮ ਸੁਖੁ। ਅਰੁ ਰੁਗਵਿਤ ਕੀ ਪ੍ਰਜੀਤ ਕਉ ਪਾਵੈ। ਤਤੇ ਪੁੰਨ ਅਰੁ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਜੇ ਨਰ
 ਕ ਅਰੁ ਸੁਰਗ ਅਰੁ ਸੁਖ ਦੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ। ਜੇ ਬਾਲਕ ਕਉ ਸਮ ਸੁਣਾਵੈ। ਜੇ ਜ
 ਬ ਬਾਲਕ ਕਉ ਪ੍ਰਥਮੇ ਰੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਖਾਈ ਤਾਹੈ। ਤਬ ਇਹ ਵਚਨ ਉਸ ਕੇ ਚਿ

ਦੇਵਿਖੇਮੁਰਤਿਕੀਨਿਆਈਫਿਰ੍ਹੋਜਾਤੇਹੈਅਰੁਜਬਬਾਲਕਕਉਪ੍ਰਥਮੇਹੀਇ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰਨਸਿਖਾਈਐ। ਬੁਥਬਹੁਪੀਛੇਉਸਕਉਇਹਉਪਦੇਸੁਫਿਰ੍ਹਨਹੀਹੋਤਾ
 । ਜੇਸੇਕਾਲਹਕੀਭੀਤਪਰਲੇਪਨਹੀਰਹਤਾ। ਸੋਇਸੀਪਰਸੁਹੈਲਤਸਤਰੀ
 ਕੀਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਸੁਹੈਲਸਾਈਲੋਕਨੇਇਉਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਮੇਤੀਨਬਰਸਾ
 ਕਾਬਾਤਬਮੇਰਾਵੇਖੇਆਪਣੇਪਿਤਾਕਉਭੁਜਨਕਰਤਾਦੇਖਤਾਥਾ। ਬਹੁਤ
 ਏਕਵਾਰਪਿਤਾਨੇਮੁਣਕਉਕਹਾਹੈਪੁਤ੍ਰਜੇਜਿਸਰੁਗਵੇਤਨੇਤੁਸੁਕਉਉਤਪਤਿ
 ਕੀਆਹੈ। ਤਿਸਕਾਤੁਰੁਜਨਕਿਉਨਹੀਕਰਤਾ। ਤਬਮੇਕਹਾਜੇਰੁਗਵੇਤਕਾ
 ਰੁਜਨਮੇਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਕਰਉ। ਬਹੁਤਪਿਤਾਨੇਕਹਾਜੇਰਾਤਕਉਸਉਣੇਕੇਸਮੇ
 ਤੀਨਬਾਰਇਉਕਹਾ। ਜੇਸਾਂਈਮੇਰੇਸਾਥਹੈ। ਅਰੁਸਾਂਈਮੁਣਕਉਦੇਖਤਾਹੈ
 । ਅਰੁਸਾਂਈਹੀਮੇਰਾਅਤਰਜਾਮੀਹੈ। ਤਬਕੇਤੀਆਰਾਤੀਮੇਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰਕ
 ਰਤਰਹਾ। ਬਹੁਤਪਿਤਾਨੇਕਹਾਜੇਏਹੀਬਚਨਅਬਸਾਤਵਾਰਕਹਿਆਕਰਾ।
 ਤਬਮੇਸਾਤਵਾਰਕਹਣੇਲਾਗਾ। ਇਸਕਰਕੇਮੇਰੇਰਿਦੇਵਿਖੇਕਛੁਕਰਹਸੁ
 ਆਵਣੇਲਾਗਾ। ਬਹੁਤਜਬਏਕਬਰਸਬੀਤਿਆਤਬਪਿਤਾਨੇਕਹਾਜੇਮੇਤੁ
 ਸੁਕਉਸਿਖਾਇਆਥਾ। ਤਿਸਕਉਫਿਰ੍ਹਕਰਾ। ਅਰੁਮਰਣੇਪ੍ਰਜੀਤਵਿਸਾਰੁ
 ਨਹੀ। ਜੇਇਹੀਭੁਜਨਇਸਲੋਕਾ। ਅਰੁਪਹਲੇਕਾਵੇਖੇਤੇਰਾਸਹਾਈਹੋਵੇਗਾ। ਬ
 ਹੁਤਕੇਤੇਕੁਬਰਸਬਿਤੀਤਹੁਏ। ਜੇਮੇਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰਕਰਤਾਰਹਾ। ਅਵਰੁਮੇਰੇ
 ਰਿਦੇਵਿਖੇਅਧਿਕਰਹਸੁਪ੍ਰਗਟਹੂਆ। ਬਹੁਤਪਿਤਾਨੇਕਹਾਜੇਪੁਤ੍ਰਸਾਂਈਜਿ
 ਸਕੇਸਾਥਹੋਵੇ। ਅਰੁਸਾਂਈਵਜਿਸਕਉਦੇਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਕੇਰਿਦੇਕਾਅੰ
 ਤਰਜਾਮੀਹੋਵੇ। ਸੋਵਹੁਪੁਰਖੁਕਿਉਕਰਕਹੈ। ਤਤੇਤੁਸੁਕਉਭੀਚਾਹੀਮੇਜੇਤੁ
 ਪਾਪਕਰਮਕਦਾਰਿਤਨਕਰਹਿ। ਬਹੁਤਉਸਤੇਪੀਛੇਮੁਣਕਉਚਟਸਾਲਾਬਿ
 ਖੇਭੋਜਿਆ। ਤਬਮੇਰੇਤਾਵੇਖੇਵਿਚਾਰੁਕੀਆ। ਜੇਮਤਮੇਰਾਰਿਦਾਪਸਰ
 ਜਾਵੇ। ਤਤੇਮੇਪਾਪੇਸਾਥਵਚਨਕੀਆ। ਜੇਮੇਤੀਨਘੜੀਪ੍ਰਜੀਤਪੜੇਗਾ। ਅ
 ਰੁਪੀਛੇਮੇਉਸੀਭੁਜਨਵੇਖੇਰਹੇਗਾ। ਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰਮੇਪਾਪੇਪਾਸਿਪੜਨੇਲਾਗਾ।
 ਅਰੁਸਾਂਈਕੇਵਚਨਸਿਪੂਰਨਮੇਨੇਪੜੇ। ਬਹੁਤਜਬਸਾਤਬਰਸਕਾਹੂਆ। ਤਬ
 ਸਦੀਵਦਿਨਕਉਬਤਕਰਣੇਲਾਗਾ। ਅਰੁਰਾਤਕਉਜਵੇਕਾਅਹਾਰੁਕਰਣੇ
 ਲਾਗਾ। ਬਹੁਤਜਬਬਾਰਹਬਰਿਸਕਾਹੂ। ਤਬਮੇਰੇਰਿਦੇਵਿਖੇਕਛੁਕਪ੍ਰਸਨ
 ਆਇਆ। ਤਬਉਸਪ੍ਰਸਨਕਉਤਰਤਸਤਰਨਗਰਵੇਖੇਕਿਸੀਨੇਨਦੀਆ।

ਆਬੁਤੁਪਿਤਾਕੀਮੇਆਗਿਆਲੋਕਰਿਬਸਰੋਮੇਆਇਆਹੋ। ਬਹੁਤੁਹੁਤੀਪ੍ਰਸਨ
 ਕਾਉਤਰਕਿਸੀਨੇਨਦੀਆ। ਬਹੁਤੁਮੇਅਵਰਨਗਰੋਮੇਹਬੀਬਸਾਂਈਲੋਕਕੇਪਾਸਗ
 ਇਆ। ਤੁਬਉਨਹੁਤੁਉਤਰਕਹਕੇਮੇਰਾਸਿਜਾਨਿਵਰਤਕੀਆ। ਤੁਬਕੇਤੇਕੁਬ
 ਰਸਮੇ। ਤੁਬਕੇਤੇਕੁਬਰਸਮੇਉਨਹੁਕੇਨਿਕਟਿਰਹਿਆ। ਅਰੁਮੁਨੁਕਉਉਨ
 ਕੀਸਿਗਤਿਵਿਖੇਬਹੁਤਲਾਂਤੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆ। ਬਹੁਤੁਮੇਤਸਤਰਵਿਖੇਆਇਆ
 ਅਰੁਏਕਾਂਤਰਹਵੇਲਾਗਾ। ਤੁਬਮੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਰਣੇਲਾਗਾ। ਜੇਇਕਵਿਰ
 ਮਕੇਜਉਲੇਵਉ। ਅਰੁਏਕਸਮੇਰਾਤੁਵਿਖੇਕਛੁਕਖਾਵਉ। ਤੁਬਉਸੀਵਿਰ
 ਮਕੇਅਨਾਜਸਾਬਿਏਕਬਰਸਬੀਤਾਵਉ। ਬਹੁਤੁਤੀਸਰੋਵਿਨਵਿਖੇਖਾਵਵੇਲਾ
 ਗਾ। ਉਸਤੇਪੀਛੇਸਤਵੇਦਿਨ। ਬਹੁਤੁਪਰੀਸਵੇਦਿਨਖਾਵਵੇਲਾਗਾ। ਸਿਬੀਸਬ
 ਰਸਮੇਇਸੀਅਵਸਥਾਮੇਰਹਾ। ਅਰੁਸਿਪੁਰਨਗਰਵਿਖੇਜਾਕਤਕਰਤਾਰਹਾ।
 ਸਿਸਾਇਸਬਾਤਕੇਕਹਵੇਕਪ੍ਰੇਨਨਵਿਹੁੰਹੈ। ਜੇਜੇਸਾਅਭਿਆਸੁਬਾਲਕਅਵਸ
 ਥਾਵਿਖੇਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਨਿਰਸਿਦੇਹਵਿਝੋਹੋਜਾਤਾਹੈ॥੭॥ * * * ਅੰ
 ਬਾਅਰਵੇਵਿਭਾਗਵਿਖੇਜੁਗਤਿ। ਅਰੁਜਗੀਆਸੀਕੇ। ਅਭਿਆਸੀਕੇਜਤਨਕੀਵ
 ਰਨਨਹੋਵੇਗੀ। ਜੇਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਜਗੀਆਵਿਧਰਮਕੇਮਾਰਗਵਿਖੇਚਲਤਾਹੈ
 ਅਰੁਤੇਜਾਵੁਤੁਜੇਪੁਰੁਪੁਰੁਗਵਿਤਕੇਦਰਸਨਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੀਹੁਆ। ਇਸਕਾ
 ਰਨਤੇਨਹੀਹੁਆ। ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਹੀਉਸਮਾਰਗਵਿਖੇਨਹੀਚਲਿਆ। ਅਰੁਜੇਕੋਈ
 ਉਸਮਾਰਗਨਹੀਚਲਿਆ। ਸੋਇਸਕਾਰਨਕਾਰਿਕੈਨਹੀਚਲਿਆ। ਜੇਉਸਨੇਮਾ
 ਰਗਕਉਨਹੀਖੋਲਿਆ। ਅਰੁਜਿਸਨੇਮਾਰਗਨਹੀਖੋਜਿਆ। ਜੇਉਸਕਉਬੁਝੁ
 ਹੀਨਬੀ। ਅਰੁਪ੍ਰਤੀਤਗੀਉਨਕੀਵਿਝਨਬੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਿਸਪੁਰੁਖਨੇਇਉਜਾ
 ਟਿਆਹੈ। ਜੇਇਸਲੋਕਕੇਸੁਖੁਦੁਖਵਾਇਕਨਾਸਵੇਤਾਹੈ। ਅਰੁਪਰਲੋਕਕਾਸੁ
 ਖਨਿਰਮਲਅਰੁਸਦੀਵੇਹੈ। ਤਾਤੇਉਸਪੁਰੁਖਕਉਪਰਲੋਕਕੇਮਾਰਗਕੀਸਰ
 ਧਾਪ੍ਰਗਟਹੋਤੀਹੈ। ਇਸਵਾਸਤੇਜੇਨੀਚਪਦਾਰਥਕਾਤਿਆਗੁਕਰਕੈ। ਉਤਮਪ
 ਦਾਰਥਕਉਗ੍ਰਹਣਕਰਣਾਕਠਨਨਹੀਹੋਤਾ। ਜੇਸੇਕੋਈਪੁਰੁਖਮਾਟੀਕਾਬਾਸ
 ਨਦੇਵੈ। ਅਰੁਉਸਕਉਸੇਨੇਕਾਬਾਸਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਤੁਬਤਿਸਪੁਰੁਖਕਉਮਾਟੀ
 ਕਾਬਾਸਨਦੇਣਾਕਠਨਨਹੀਹੋਤਾ। ਤਾਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੁਆਜੇਪਰਲੋਕਮਾਰਗਵਿਖੇਖੇ
 ਮੁਖਹੋਣਾ। ਪ੍ਰਤੀਤਕੀਹੀਣਤਾਕਰਿਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਪ੍ਰਤੀਤਕੀਹੀਣਤਾਕਰਿਕਿਸ
 ਕਾਰਟਿਕਰਿਹੋਤੀਹੈ। ਜੇਵੀਚਾਰਵਾਨਪੁਰੁਖਅਰੁਵੇਗਾਗਸਿਜੁਗਤਿਇਸਜੁਗ

ਤਿਵਿਖੇ ਦੁਰਲਭ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਇਤਰਜੀ ਵਰਕਉ ਧਰਮ ਕਾ ਮਾਰਗ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਪ੍ਰ
 ਪਤਿ। ਅਰੁ ਅਪਣੀ ਭੁਲਾਈ ਤੇ ਸਿਸਾਰੀ ਜੀਵ ਬੇਮੁਖ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੋ ਕਈ ਵਿਦਿਆ
 ਵਾਨ ਪੁਰਖ ਪਾਇਆ ਭੀ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਰਿਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਤੀ ਹੈ
 ਅਰੁ ਵੇਰਗਤਿ ਹੀ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਇਆ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਖੇ
 ਹੋਵੈ। ਸੋ ਅਵਰਜੀ ਵਰਕਉ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਿਆਗ ਨ ਕਿਸਨ ਮਿਤ ਕਰਾਵੈ। ਅਰੁ ਕਿਉ
 ਕਰਕਰਾਵੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਪਦੇ ਸਲੋਕ ਕਉ ਕਹਿ ਦੇਵਿਖੇ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਵੈ। ਜਿਪ
 ਰਲੋਕ ਕੇ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਚਲਾਇ। ਕਾਹੇ ਭੋਜੋ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਅਰੁ ਇਸ ਸਿਸਾਰਕਾ
 ਮਾਰਗੁ ਅਪਸਮੇ ਵਿਰੁਧੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਰੁ ਪਸਰਮ ਵਿਸਾਕਾ ਅੰਤ ਗਲ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ
 ਤਾ ਪੁਰਖ ਵਿਸਾਕਉ ਜਾਵੈ ਤੇ ਤਾਹੀ ਪਸਰਮ ਵਿਸਾਕੇ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕ
 ਉਰੁ ਗਵੈਤ ਕੀ ਸਰਧਾ ਪੁਗਾਵੈ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਅੰਸੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੀ ਅਵਸਥਾ
 ਸਾਂਈ ਕਹੀ ਹੈ। ਸੋ ਸਾਂਈ ਇਉਂ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਸਰਧਾ ਉਤ
 ਪਤਿ ਭੁਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਜਤਨ ਅਰੁ ਪੁਰਖਾਰ ਬੁਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਧਰ
 ਮਾਤਮਾ ਪੁਰਖ ਉਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਜੇ ਸਾਂਈ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਜਤਨ ਕ
 ਉਭੀ ਜਾਣਿਆ ਚਹੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਕਿਆ ਹੈ। ੮॥ * * * ॥ ਅਬ ਨਵ
 ਮੇ ਵਿਰਾਗਾ ਵਿਖੇ ਧਰਮ ਮਾਰਗ ਕੇ ਜਤਨ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈ ਗੀ। ॥ ਤਾਤੇ
 ਜਾਵਤੁ ਜੇ ਜਤਨ ਕਰਣਾਇ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਧਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਚਲਣੇ ਕਉ ਦਮ ਕਰਨਾ
 ॥ ਅਰੁ ਕੇਤੀ ਕੁਜੁਗਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਪ੍ਰਬਮੇ ਚਾਹੀਤੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਪੀਛੇ ਮਾ
 ਰਗ ਚਲਣੇ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਕਉ ਸਤੇ ਪੀਛੇ ਅਪੁਣੀ ਰਖਿਆ ਕਰਣੇ
 ਹਾਰੇ ਅਪੁਣੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਕਾਫੁ ਰਸ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਤ੍ਰਿਕੁ ਹੋ ਕਰਉ ਸਕਾ ਅੰਚਲ ਪਕੜੈ।
 ਬਹੁਕਉ ਕੋਟ ਪੈਸੇ ਤਿਸ ਕੀ ਓਟ ਵਿਖੇ ਜਗਿਆਸੀ ਇਸ ਬਿਤੋ ਹੋਵੈ। ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਬਮੇ
 ਜੇਨੁਗਤਾ ਕਹੀਆ ਹੈ ਸੋ ਇਹੋ ਹੈ। ਜੇ ਭੁਗਵੈਤ ਅਰੁ ਇਸ ਜੀਵਾ ਵਿਖੇ ਜੇ ਪਰਵੈ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ
 ਕਉ ਦੂਰ ਕਰੈ। ਤਬ ਮਨ ਮੁਖ ਪੁਕੀ ਸਿਗਤਿ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਸੋ ਸਾਂ
 ਈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਨੇ ਮਨ ਮੁਖ ਪੁਕੇ ਮਾਰਗੇ ਅਰੁ ਪੀਛੇ ਪਰਵੈ ਰਹੈ। ਅਰੁ ਉਹੀ ਜੇ ਆ
 ਪਤੇ ਦੂਰ ਕੀਏ ਹੈ। ਸੋ ਵਹੁ ਚਾਰ ਪਰਵੈ ਹੈ। ਜਿਨਹੁ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਕਉ ਪਟਲ ਹੁਏ ਹੈ।
 ਸੋ ਏਕ ਧਨੁ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਮਨੁ ਤੀਸਰਾ ਭੋਖਾ ਅਰੁ ਚੌਥਾ ਪਾਪੁ। ਸੋ ਧਨ ਕਉ ਇਸ
 ਵਾਸਤੇ ਪਰਦਾ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਧਨਾ ਵਿਖੇ ਰਿਤਲ ਪਟਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਲਗਾ ਰਿਤ
 ਨਿਹ ਸਿਕਲ ਪਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਲਗਾ ਧਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਚਲਨ ਹੀ ਸਕਤਾ। ਤਾ

ਤੇ ਚਾਹੀਐ ਜੇ ਸਨ ਕੇ ਸੀ ਗੁਰ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਕਛੁ ਕਲੁ ਨੀ ਦਮ ਸੁਰਾਖੀ ॥ ਪਰ ਉਸ
 ਵਿਖੇ ਚਿਤਿ ਕਉ ਅਸ ਕਾ ਤਿਨ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕਰਾਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਅਸਿ ਗੁਰ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਅ
 ਹਾਰੁ ਉਸ ਕਾ ਅਕਾਸ ਬਿਤੀ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਚਿਹਿ ਸੁਖੇ ਨਹੀ ਪਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਚਲਤਾ ਹੈ
 ॥ ਬਹੁ ਨ ਮਾਨ ਕੇ ਪਰ ਦੇ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰੈ ॥ ਜੇ ਨਹੀ ਜਿਸ ਕਾ ਅਦਰੁ ਮਾਨੁ ਹੋਵੈ
 ॥ ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਕਉ ਤਿ ਆਗਾਜਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਆਇ ਆਹੈ ॥ ਜ
 ਹਾਇ ਸਕਉ ਕੋਈ ਪਛਾਣੈ ਨਾਹੀ ॥ ਸੋ ਗੁਰਾ ਵਿਤ ਕਉ ਨਹੀ ਪਹੁਚਤਾ ॥ ਅਰੁ ਭੇਖ ਜੋ ਪਰ
 ਦਾ ਕਹਾਵੈ ॥ ਸੋ ਕਿ ਸੁਕਾਰਾਵੈ ॥ ਤਬ ਆਵਰਹੁ ਕੇ ਮਤ ਕਉ ਖੰਡਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਅਪੁਣੇ ਮਤ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਸਾਚਾ ਦੁਚਨ
 ਪ੍ਰਵੇਸ਼ੁ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਤਤੇ ਚਾਹੀਐ ਜੇ ਜੇ ਤੇ ਮਤ ਅਰੁ ਪੰਥ ਹੋਸੇ ਸੁਰਨਹੁ ਕਉ ਵਿਸਾ
 ਰੈ ॥ ਅਰੁ ਗੁਰਾ ਵਿਤ ਕੀ ਏਕਤਾ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਚਿਤ ਕਉ ਏਕਤਾ ਵਿਖੇ ਫਿ
 ਰੈ ॥ ਅਰੁ ਏਕਤਾ ਕੀ ਫਿਰਤ ਕਾਇਹੁ ਲੱਛਣੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਗੁਰਾ ਵਿਤ ਬਿਨਾ ਅਵਰ
 ਕਿ ਸੀ ਕਾਰੁ ਰਸਾਨਾ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੀ ਵਾਸਨਾ ਵਿਖੇ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਵਾਸ
 ਨਾਹੀ ਉਸ ਕਾ ਗੁਰਾ ਵਿਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਚਿਹਿ ਪੁਰਖੁ ਵਾਸਨਾ ਹੀ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਨੇ
 ਇਉਂ ਜਾਇ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਸਾਂਈ ਏਕ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਾਂਈ ਹੀ ਕੀ ਆਗਿ ਆਵਿ ਖੇਚਲਣ ਵਿ
 ਸੇਖ ਹੈ ॥ ਤਬ ਚਿਹਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਣੀ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਨਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਗਤ
 ਕੇ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਪਰਚਤਾ ॥ ਅਰੁ ਚਉਥਾ ਪਰਦਾ ਜੋ ਪਾਪ ਕਹੇ ਬੈ ॥ ਸੇ ਜੀ
 ਵ ਕਉ ਮਹਾ ਕਰਨ ਪਟਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸੁਭਾਵੁ ਪਾਪ ਕਰਮਹੁ
 ਵਿਖੇ ਫਿਰੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਰਿਦਾ ਅੰਧ ਕਾਰ ਕਰੈ ਕੇ ਮਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਜਿ
 ਸ ਕਾ ਰਿਦਾ ਮਲੀਨ ਹੂਆ ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਗੁਰਾ ਵਿਤ ਪ੍ਰਤੱਛ ਨਹੀ ਭਾਸਤਾ ॥ ਤਤੇ ਅਸੁਪੁ
 ਜੀ ਵਕਾਫੀ ਮਹਾ ਪਾਪੁ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸੁਪੁਜੀ ਵਕਾਫੀ ਕੈ ਰਿਦਾ ਅੰਧਾ ਉਜਲੇ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ॥ ਜੇ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕਰਮਹੁ ਕਰਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਕਰਿਤ ਪਕਾ ਮੁਲਾਇ
 ਹੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਸੁਧ ਅਹਾਰੁ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਜੀਵਕਾ ਅਪੁਣੀ ਸੁਪੁਕ
 ਰੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਈ ਪੁਰਖੁ ਇਉਂ ਚਾਹੈ ॥ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਸੁਭ ਕਰਤ ਤਸਿ ਤਨਹੁ ਨੇਵਰ
 ਨ ਨ ਕੀਏ ॥ ਸੇ ਕਰਤ ਤ ਕੀਏ ਬਿਨਾ ਮੁਸ਼ਕਉ ਖੁਲੈ ਗੁਰ ਜਥੇ ਦਾ ॥ ਤਬ ਇਸ
 ਕਾ ਵਿਸਟਾਂਤਾਇ ਹੋ ॥ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਚਾਹੈ ਜੇ ਮੇਵਿ ਦਿਆ ਪੜੈ ਬਿਨਾ ਸਾਸ
 ਰੁਕੇ ਅਰਥ ਕਾ ਵੇਤਾ ਹੋਵੈ ॥ ਸੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋ ਨਹੀ ਸਕਤੀ ॥ ਤਤੇ
 ਜਿਸ ਪੁਰਖੁ ਨੇ ਇਹ ਚਾਰ ਪਰਦੇ ਦੂਰ ਕੀਏ ॥ ਸੋ ਗੁਰਨ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

॥ ਬਹੁਤ੍ਰਿਸਤੇ ਪੀਛੇ ਜਾਗਿਆ ਸੀਕਉ ਗੁਰਹੁ ਕੀ ਅਪੋਇ ਅਹੋਤੀਏ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ
 ਗੁਰਹੁ ਬਿਨਾਇ ਸਜੀਵ ਕਉ ਪਰਮ ਕਾਮਾਰਗੁ ਨਹੀ ਖੁਲਤਾ ॥ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜੇ
 ਰੁਗਵੰਤ ਕਾਮਾਰਗੁ ਅਤਿਗੁਹਜਏ ॥ ਅਰੁ ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਾਮਾਰਗੁ ਪ੍ਰਗਟਿ
 ਏ ॥ ਬਹੁਤ੍ਰਿਸਤਾ ਕਾਮਾਰਗੁ ਏ ਕੁਏ ॥ ਅਰੁ ਬੁਝੇ ਮਾਰਗੁ ਅਨੇ ਕਏ ॥ ਤਾਤੇ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ
 ਪ੍ਰਸਿਧਿਏ ॥ ਜੇ ਅੰਸਾ ਮਾਰਗੁ ਸਤਿਗੁਰਹੁ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਸੋ ਜਗਿਆ
 ਸੀਕਉ ਅੰਸੇ ਚਾਹੀਤਾਏ ॥ ਜੇ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰਹੁ ਸਾਥਿ ਮਿਲੈ ॥ ਤਬ ਅਪਣਾ ਕਰ
 ਜਉ ਸਕਉ ਅਰਪੇ ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਬੁਧਿ ਕਾਤਿ ਮਾਰਗੁ ਕਰੇ ॥ ਤਾਤੇ ਨਦਪਇ ਸਕ
 ਉ ਸਿਤਕਛੁ ਆਗਿਆ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਇਸੁ ਕਉ ਕਛੁ ਸਿਸਾ ਆਵੈ ॥ ਤਬ ਭੀ ਇਉ ਜਾਣੈ ਜੇ
 ਇਹ ਮੇਰੀ ਗੁਬਿਕੀ ਮਲੀਨਤਾਏ ॥ ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਕਲਿਆਣੁ ਸਤਿਗੁਰਹੁ ਕੀ ਆਗਿਆ
 ਆਵਿਖੈਏ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਇਸ ਕਉ ਬਹੁਤ੍ਰਿਸਤਾ ਆਵੈ ॥ ਤਬ ਜੇਸੇ ਅਗੇ ਜਗਿਆਸੀ
 ਓਨੇ ਸਤਿਗੁਰਹੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੀਏ ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਬੁਧਿ ਕੇ ਸਿਸੇ ਕਉ ਦੂਰ ਕੀਆ
 ਏ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਵਚਨਹੁ ਕਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਸਿਤਜਨਹੁ ਅੰਸੇ ਕੁਏ ਕਉ
 ਬੁਝਿ ਆਏ ॥ ਜੇ ਜਗਿਆਸੀ ਅਪੁਣੀ ਬੁਧਿ ਕਰਿ ਕੇ ਉਸ ਕੁਏ ਕਉ ਪਾਇਨਹੀ ਸਕਤੇ
 ॥ ਜੇ ਸੋ ਜਾਲੀਨੁ ਸਬ ਭਾਵੈ ਦਹੁ ਆਏ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕੇ ਵ
 ਚਨੇ ਹਾਥ ਕੀ ਅੰਗੁਰੀ ਕਉ ਪੀੜਹੁ ਈਥੀ ॥ ਅਰੁ ਅਵਰ ਜੇਤੇ ਵੈਦਖੇ ਸੋ ਤਿਨਹੁ ਨੇ
 ਉਸ ਅੰਗੁਰੀ ਪਰਿ ਅਉਖਧ ਲਗਾਏ ॥ ਪਰੁ ਵਹੁ ਪੀੜਾ ਦੂਰ ਨਹੁ ਏ ॥ ਬਹੁਤ੍ਰਿਸਤਾ
 ਲੀਨੁ ਸਨੇ ਉਸ ਕੇ ਬਾਂਝੇ ਕਾਧੇ ਪਰ ਅਉਖਧ ਲਗਾਇਆ ॥ ਤਬ ਅਵਰ ਵੈਦਖੇ ਦਹੁ ਨੇ ਕ
 ਹਾ ਜੇ ਅੰਗੁਰੀ ਪਰ ਪੀੜਾ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਕਾਂਧੇ ਪਰ ਅਉਖਧ ਲਗਾਵਣਾ ਸੋ ਇਹ
 ਕੋ ਸੀਸਿਆਣਪਏ ॥ ਪਰ ਜਾਲੀਨੁ ਸਕੇ ਅਉਖਧ ਲਗਾਵਣੇ ਨਾ ਲਾ ਅੰਗੁਰੀ ਕਾ ਵ
 ਰੁ ਦੁਹਰੇ ਤਕੁਇਆ ॥ ਸੋ ਜਾਲੀਨੁ ਸਨੇ ਇਉ ਜਾਣਿ ਆਖਾ ॥ ਜੇ ਇਸੁ ਅੰਗੁਰੀ ਕ
 ਉਨਾ ਜੀ ਕੇ ਮੂਲ ਤੇ ਰੋਗਉ ਠੀ ਆਏ ॥ ਅਰੁ ਸੁਰਤ ਜੀਅ ਅਰੁ ਪੀਠ ਅਰੁ ਸੀਸ ਤੇ ॥ ਨਿ
 ਕਸ ਕੈਂਸਰੀ ਰਵਿਖੇ ਪਸਰਤੀ ਆਏ ॥ ਅਰੁ ਬਾਵੇ ਓਰ ਕੀ ਅਨਾਜੀ ਦਾਹਨੇ ਕਉ ਜਾਤੀਆ
 ਏ ॥ ਪਰੁ ਇਸ ਕੁਏ ਕਉ ਅਵਰ ਵੈਦਸ ਮਸਤੁ ਤੇ ਨਬੇ ॥ ਅਰੁ ਜਾਲੀਨੁ ਸਹੀ ਜਾਣਤਾ ਥਾ
 ॥ ਸੋ ਇਸ ਤ੍ਰਿਸਤਾ ਤਕ ਤਪਰਜ ਇਹੁਏ ॥ ਸੋ ਕਿਸੀ ਪੁਕਾਰੁ ਜਗਿਆਸੀ ਸਤਿਗੁ
 ਰਹੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਵਿਖੇ ਰਲੈ ॥ ਅਰੁ ਅਪਣੀ ਉਕਾਤਿ ਅਰੁ ਸਿਸਾ ਨਾਲਿ ਆਵੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਏਕ ਅਵਰ ਸਾਈ ਲੋਕ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾਏ ॥ ਜੇ ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਸਤਿਗੁਰਹੁ ਕੇ ਪਾਸ ਥਾ ॥ ਤਬ
 ਏਕ ਸੁਪਨਾ ਮੇਨੇ ਵੇਖਿਆ ॥ ਸੋ ਵਹੁ ਸੁਪਨਾ ਮੇਨੇ ਸਤਿਗੁਰਹੁ ਕੇ ਆਗੇ ਕਹਾ ॥ ਤਬ ਉ

ਨਹੁਨੇਸੁਪਨਾਸੁਣਕਰਿਰਿਦੇਵਿਖੇਮੇਰੇਸਾਥਰੇਸੁਕੀਆਅਰੁਏਕਮਾਸਪੁਜਿਤਮੁ
 ਸੁਜਿਉਨਬੇਲੇ। ਸੋਮੇਇਸਰੇਸਕਾਕਾਰਣਸਮਸੁਤਾਨਥਾ। ਬਹੁਕੁਉਨਹਿਨੇਕਹਾ
 ਅਰੁਜੇਸੁਪਨਾਤੇਨੇਵਹੁਕਹਾਥਾਸੋਇਹਥਾ। ਜੇਮੇਨੇਤੁਕਉਕੋਈਕਾਰਜਕਿਸ
 ਵਾਸਤੇਕਰਾਵਤੇਹੈ। ਤਬਮੇਨੇਜਾਣਿਆਜੇਜਬਜਾਗਤਵਿਖੇਮੇਰੀਆਗਿਆਮੇ
 ਤੁਕਉਸਿਸਾਨਹੋਤਾ। ਤਬਤੁਸੁਪਨੇਵਿਖੇਗ੍ਰੀਸਿਸਾਨਲਿਆਵਤਾ। ਤਤੇਮੇਨੇਤੁਕ
 ਕਉਸਿਖਾਵਣੇਕੇਨਾਮਿਤਰੇਸੁਕੀਆਥਾ। ਸੋਜਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਗਿਆਸੀ। ਸਤਿ
 ਗੁਰਹੁਕੀਆਗਿਆਮਾਨਣੇਵਿਖੇਫਿਰਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਪ੍ਰਥਮੇਹੀਸਤਿਗੁਰਜਗਿ
 ਆਸੀਕਉਕੋਈਵਿਖੇਇਸਥਿਤਿਕਰਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਗਿਆਸੀਕਉਕੋਈ
 ਵਿਘਨਨਾਲਾਗੈ। ਸੋਵਹੁਕੋਈਹੋਹੈ। ਜੇਏਕਮੇਨਾ। ਅਰੁਦੂਸਰੀਪੁਧਿਆਅ
 ਰੁਤੀਸਰੀਇਕਾਂਤ। ਰਉਥੀਜਾਗਤਾ। ਸੋਇਹੁਰੋਰਉਸਕੋਟਕੀਆਦਿਵਾਗਾਹੈ।
 ਕਾਹੇਤੇਜੇਪ੍ਰਥਮਕਰਕੋਭੋਗਹੁਕਾਬਲੁਖੀਵਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਾਗਤਕਰਕੋਰ
 ਵਹੁਜਲਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਮੇਨਕਰਕੋਵਾਦਵਿਵਾਦਕੀਵਿਛੋਪਤਾਵਹੋਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਏਕਤਾਕਰਿਕੇਜਗਤਕੇਮਿਲਾਪਕਾਕੁਸਿਗਾਅਰੁਅੰਧੇਗਾਵਹੋਤਾਹੈ। ਅ
 ਰੁਨੇਤੁਅਰੁਸੁਵਨਗ੍ਰੀਭੋਕੇਜਾਤੇਹੈ। ਇਸੀਪੁਰਸੁਹੇਲਸਾਂਟੀਲੋਕਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇ
 ਜੇਅਗੇਸਿਤਜਨਹੁਏਹੈ। ਸੋਇਨਹੁਰਾਹੁਲਛਣਹੁਕਰਹੁਏਹੈ। ਸੋਜਬਜਗਿਆ
 ਸੀਅਸਥੁਲਪਦਾਰਥਵਿਖੇਪਸਰਣੇਤੇਸੁਕਰਿਅੰ। ਤਬਆਗੈਸੁਖਮਮਾਰਗਵਿ
 ਖੇਚਲਣੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਸੋਸੁਖਮਮਾਰਗਕੀਆਦਿਇਹੋਹੈ। ਜੇਉਸਮਾਰਗਵਿਖੇਕ
 ਠਨਘਟੀਆਹੈ। ਸੋਪ੍ਰਥਮੇਤਿਨਕਉਕਾਟਤਾਹੈ। ਅਰੁਭਿਤਵਿਖੇਜੇਤੇਮਲੀਨ
 ਸੁਭਾਵਹੈਸੋਈਕਠਨਘਟੀਆਹੈ। ਜੇਸੋਤ੍ਰਿਸਨਾਪਨਕੀ। ਅਰੁਮਾਨਕੀ। ਅਰੁਦਾ
 ਸਨਾਭੇਗਾਹੁਕੀ। ਅਰੁਰਿੰਗਾ। ਅਰੁਅਭਿਮਾਨ। ਅਵਰਇਸਕੀਨਿਆਈਜੇਮਲੀ
 ਨਸੁਭਾਵਹੈ। ਸੋਸਰਬਅਸੁਭਕਰਤਤਤੁਕਾਬੀਜੁਹੈ। ਤਤੇਇਨਕਉਦੂਰਕੀਆਚਾ
 ਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਅਸਥੁਲਤਾਵਿਖੇਇਨਹੁਕਰਪਰਤਾਹੈ। ਸੋਪ੍ਰਥਮੇਜਬਇਨਕਉਦੂਰ
 ਕਰੇਤਬਰਿਦਾਸੁਪੁਹੋਵੈ। ਤਤੇਸਿਪੁਰਨਅਸੁਭਵਾਸਨਾਕਉਨਾਸਕਰੈ। ਅਰੁਜਿ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰਪੁਰਖਾਰਥਕਰੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਰਬਜੀਵਹੁਕਾਅਪਿਕਾਰਭਿਨਭਿਨਹੋਤਾਹੈ
 ਅਰੁਅਪਣੇਅਪਿਕਾਰਕਉਇਹੁਪੁਰਖਾਪ੍ਰਕਾਰਿਪਛਾਣਨਹੀਸਕਤਾ। ਤਤੇ
 ਸਤਿਗੁਰਹੀਕੀਆਗਿਆਕਰਿਰਿਦਾਸੁਪਕਰੈ। ਬਹੁਜਬਰਿਦਾਰੂਪੀਪਰਤੀ
 ਤਬਰਿਸਵਿਖੇਬੀਜੁਬੋਵੈ। ਸੋਬੀਜਸਾਂਟੀਕਾਭੁਜਨੁਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇਜਬਆਨ

ਸਿਕਲਪਰੁਤੇਰਹਿਤਹੁਆਤਬਵਿਕਾਂਤਰੇੜਵਿਖੇਬੈਰੇ। ਅਰੁਸਦੀਵਰੁਗਵੰਤਕ
 ਨਾਮੁਮਨਅਰੁਜਿਹਵਾਸਾਥਿਕਰੇ। ਬਹੁੜਿਤਿਸਤੇਪੀਛੇਜਿਹਵਾਕਾਬੇਲਣਠਰ
 ਰਜਤਾਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਰੁਜਨਮਨਹੀਵਿਖੇਫੁਰਣੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਬਹੁੜਮਨ
 ਭੀਠਹਰਜਾਤਾਹੈ। ਰੁਗਵੰਤਕੇਨਾਮਕਾਅਰਥਰਿਦੇਵਿਖੇਪ੍ਰਬਲਹੋਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਅਰਥਕਾਰੁਪਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਿਸਵਿਖੇਵਰਨਅਰੁਬਾਣੀਨਹੀਪਹੁਚਤੀ।
 ਕਾਹੇਤੇਜੇਮਨਵਿਖੇਨਾਮਕਾਸਿਮਰਨਾਭੀਬਾਣੀਅਰੁਅਛਰਹੁਕਰਹੋਤਾਹੈ।
 ਸੇਬਾਣੀਅਰੁਅਛਰਅਰਥਰੂਪੀਠਲਕੀਤੁਚਾਹੈ। ਤਾਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇਨਾਮਕਾ
 ਅਰਥਹੀਰਿਦੇਵਿਖੇਇਸਥਿਤਹੋਵੈ। ਸੇਮੇਸਾਝਿਕਰਹੋਵੈਜੇਉਸਵਿਖੇਮਨ
 ਕਉਜਤਨਨਭਾਸੇ। ਅਰੁਅਰਥਰੂਪੀਕਮਲਹੁਪਰਮਨਰੂਪੀਰੁਵਰਹੋਵੈ। ਅ
 ਰਥਇਹੁਜੇਜਤਨਕਰਭੀਉਸਤੇਦੂਰਨਹੋਵੈ। ਜੇਸੇਸਿਬਲੀਸਾਂਈਲੋਕਨੇ
 ਆਪਣੇਜਗਿਆਸੀਕਉਕਹਾਥਾ। ਜੇਜਬਤ੍ਰਿਮੇਰੇਪਾਸਆਵਹਿ। ਅਰੁਤੇਰੇ
 ਰਿਦੇਵਿਖੇਰੁਗਵੰਤਬਿਨਾਅਵਰਸਿਕਲਪਫੁਰੈ। ਤਬਤੇਰਾਅਵਣਾਵਿਅ
 ਰਥਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਤੇਜਬਜਗਿਆਸੀਨੇਸਿਕਲਪਰੂਪੀਕਿਟਕਹੁਤੇਰਿਦੇਰੂਪੀ
 ਪਰਤੀਕਉਸੁਪੁਕੀਆ। ਅਰੁਨਾਮਰੂਪੀਬੀਜਕਉਇਸਵਿਖੇਬੀਜਿਆ। ਤ
 ਬਆਗੇਇਸਕੇਕਰਤਤਕਾਬਲੁਨਹੀਚਲਤਾ। ਤਾਤੇਰੁਗਵੰਤਕੀਦਇਆ
 ਕਾਆਸਰਾਕਰੈ। ਅਰੁਇਉਜਾਣੈਜੇਦੇਖੀਮੇਇਸਬੀਜਕਾਫਲੁਕੈਸਾਹੋਵੈਗਾ
 । ਅਰੁਅਧਿਕਤੇਇਹੁਹੈਜੇਮੇਸਾਬੀਜੁਅਰਥਨਹੀਹੋਤਾ। ਇਸੀਪਰਸਾਂਈਭੀਕ
 ਹਾਹੈ। ਜੇਕੋਈਪੁਰਖੁਪਰਲੋਕਕੇਸੁਖਕਾਬੀਜੁਬੀਜਤਾਹੈ। ਤਿਸਕਉਮੇਨਿਰਸਿ
 ਦੇਹਅਧਿਕਫਲੁਦੇਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਜਗਿਆਸੀਇਸਅਵਸਥਾਕਉਪਵਤਾ
 ਹੈ। ਤਬਅਕਸਮਾਤ੍ਰਕਬਹੁਮੇਸੇਭੀਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਰੁਗਵੰਤਕੀਆਇਆਕਰਕੈ
 ਇਸਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਸ਼ੂਠੇਸਿਕਲਪਆਨਫੁਰਤੇਹੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਕਉਨਹੀਭੀਫੁਰ
 ਤੇ। ਪਰੁਜਿਸਕਾਰਿਦਾਸੁਪੁਹੋਤਾਹੈ। ਤਿਸਕਉਦੇਵਤਿਅਹੁਅਰੁਈਸਰਹੁਕਾਰੁ
 ਪਪ੍ਰਤਖਭਾਸਣੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਅਥਵਾਸੁਮਨੇਅਥਵਾਧਿਆਨਵਿਖੇਉਨਕੀ
 ਉਦਰਤਾਈਕਉਦੇਖਤਾਹੈ। ਬਹੁੜਮੇਸੀਆਅਵਸਥਾਪਰਗਟਹੋਤੀਆਹੈ।
 ਜੇਉਨਕਾਵੀਖਿਆਨੁਨਹੀਕੀਆਜਾਤਾ। ਅਰੁਇਨਕੇਵੀਖਿਆਨੁਕਰਨੇਵਿਖੇ
 ਕਛੁਲਾਭੁਭੀਸਿਧਨਹੀਹੋਤਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਪਰਮਕੇਮਾਰਗਵਿਖੇਚਲਣੇਕਰਿਕ
 ਲਿਆਣਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਮਾਰਗਕੀਵਾਰਤਾਕਰਕੈਆਸਥਾਨਕਉਪਹੁਚਨਹੀ

ਸਕੀਤਾ। ਤਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕੀ ਭੁਲਾਈ ਇਸ ਵਿਖੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਅਵਸਥਾ
 ਕੋਈ ਸੁਰਜ ਕਉ ਆਗੇ ਹੀ ਸੁਵਨ ਨ ਕਰੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਈ ਸੁਰਜ ਨੁ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰੇ
 ਭੀ ਵਿਛੋਪਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਮੇਰੇ ਕਹਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰੋਜਨ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਗਿ
 ਆਸੀ ਕਉ ਆਸੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਸਿਸਾਨ ਹੋਵੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤਭੀ ਮੇ ਸੇਹੇ
 ਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਉਨ ਕੀ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਤਤੇ ਜਿ
 ਸ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਵੀਖ ਆਣ ਮੇਨੇ ਕੀ ਆਹੈ। ਜੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਇਸ ਵਿਖੇ ਫਿੜ
 ਪ੍ਰਤੀਤ ਚਾਹੀਐ। ॥ ੪ ॥ ॥ ਇਤਿ ਪ੍ਰਥਮ ਸਰਗ ਸਿ ਪੂਰਨ ਹੂਆ ॥ ੮ ॥ ॥
 ਅਬ ਦੂਸਰੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਅਤਿ ਅਹੁ ਅਰੁ ਕਾਮ ਕੀ ਨਿਖੇਧ ਵਰਨਨ ਹੋਵੈਗੀ।
 ॥ ਤਤੇ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੇ ਇਹੁ ਉਦਰੁ ਭੀ ਸਰੇ ਵਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ। ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੇ ਸੇਸ
 ਰੇ ਵਰ ਤੇ ਪਵਾਹੁ ਨਿਕਸਤੈ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਉਦਰ ਕੀ ਪੁਸਟਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕ
 ਉ ਬਲੁ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਅਪਣੇ ਅਪੁਣੇ ਵਿਖੇ ਕਉ ਗਹਣ ਕਰਤੀ ਆਹੈ। ਇਸ ਕ
 ਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੂਆ ਜੇ ਸਰਬ ਜੀਵੁ ਪਰਿ ਅਹਾਰ ਕੀ ਵਿਖੇ ਅਤਿ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਬ
 ਲਤਾ ਇਸ ਕੀ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਉਦਰ ਪੁਸਟਤਾ ਹੈ ਤਬ ਕਾਮ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਉਤਪਤਿ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਾਮ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਬੁਝ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜਬ ਪਨ ਕਾ ਸਿਗ੍ਰਹੁ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ॥ ਬਹੁ ਪੁੰਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਪਾਪੁ ਕਰਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕੇਨ ਮਿਤਈ
 ਰਖਾ ਅਰੁ ਵੇਰੁ ਗਵਾ ਅਰੁ ਕੁਪ ਅਰੁ ਕਪਟ ਅਰੁ ਅਭਿਮਾਨ ਆਦਿ ਕਾ ਅਵਗੁਣ
 ਉਪਜਤੈ ਹੈ। ਤਤੇ ਅਹਾਰ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤ ਹੋਣਾ ਸਰਬ ਪਾਪੁ ਕਾ ਮੂ
 ਲ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਹਾਰੁ ਕਾ ਸਿਜਮੁ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਬੁਝੁ ਗੁਣੁ ਕਾ ਬੀਜੁ ਹੈ। ਸੇ ਮੇਰੇ ਉਨ
 ਭਿੰਨ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਕਾ ਵੀਖ ਆਣੁ ਕਰੇਗਾ। ੧॥ ॥ ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ
 ਵੀ ਉਸਤਤਿ ਅਹਾਰ ਕੇ ਸਿਜਮ ਕੀ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਰੂਪ ਅਰੁ ਰਿ
 ਖਾ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕਰਕੇ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਸਾਥ ਨੁਪਕਰੇ। ਤਬ ਉਤਮ ਠਲ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿ ਹੋਵਹੁਗੇ। ਅਰੁ ਰੂਗਾ ਵਿਤ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਸਿਜਮ ਕੇ ਸਮਾਨ ਅਵਰ ਕਰਤਾ ਵਿਸੇਖ ਕੋਈ
 ਨਹੀ। ਤਤੇ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਅਪੁਣੇ ਉਦਰ ਕਉ ਅਤਿ ਅੰਤ ਕੁ ਪੁਸਟ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਉ
 ਸੁਖ ਮਦੇ ਸਕੀ ਓਰ ਮਾਰਗ ਨਹੀ ਖੁਲਤਾ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਤੇ ਪੁਛਿਆ
 ਥਾ ਜੇ ਉਤਮ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਦਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਹੁਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਕਾ ਅਹਾਰੁ ਸਿਜ
 ਮ ਸਹਤ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਵਰਨ ਭੀ ਸਿਜਮ ਕਾ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਨਗਨ ਤਾ ਕੋ ਓਢਣੇ ਮਾੜ ਵਸਤੁ
 ਪਹਿਰੇ। ਅਰੁ ਇਸ ਹੀ ਪਰਸਿਤੁ ਸਟਰੈ। ਸੇ ਵਹੁ ਮਾਨੁਖ ਮਹਾ ਉਤਮ ਕਹੀਤਾ ਹੈ।

॥ ਬਹੁੜਿ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਹਾਰੁ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਕਉ ਸਿਜਮ ਸਹਤ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕ
 ਰਨਾ ਭੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਦੁਕਾਲ ਛੁਟੈ ॥ ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਦੁਕ
 ਅਹਾਰੁ ਸਿਜਮ ਸਹਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਰਿਦਾ ਭੀ ਵੀਚਾਰ ਕੈ ਅਭਿਆਸ ਵਿਖੇ ਝਿਕ੍ਹੇ ਵੈ ॥ ਸੇ
 ਰੁਗਵੰਤ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਅਹਾਰੁ ਅਰੁ ਨਿਵਾਸਿ ਮੁਜਾਦਾ ਤੇ ਅਥਿ
 ਕੈ ਸੇ ਰੁਗਵੰਤ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਮਿ
 ਰਤ ਕਨ ਕਰਹਾ ॥ ਸੇ ਅਹਾਰ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਰਿਦਾ ਮਿਰਤ ਕਹੇ ਜਾਤੈ ॥ ਜੇ ਸੇ
 ਅਧਿਕ ਜਲ ਕਰੈ ਕੈ ਖੇਤੀ ਮਿਰਤ ਕਹੇ ਜਾਤੈ ॥ ਤਤੇ ਸਰੀਰ ਕੈ ਨਿਰਬਾਹੁ ਨੀਮਤਿ
 ਅਲਪ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਅਹਾਰੁ ਸੁਖ ਦਾਇਕ ਹੋਤੈ ॥ ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਅਹਾਰੁ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ
 ਕਰਿ ਕੈ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਮਲਨਤਾ ਉਪਜਤੈ ॥ ਤਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇਜੇ ਇਤਨ ਹੀ ਅਹਾਰੁ
 ਕਰਣਾ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਜਲੁ ਅਰੁ ਸੁਆਸੁ ਅਰੁ ਰੁਜਨ ਕਾ ਅਵਿਕਾਸੁ
 ਰੇ ਕਿਆ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮਿ ਹਤ ਰਣਿ ਸੇਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬਤੁ ਮਾਪੁਣੇ ਸਹੀ
 ਰਕਉ ਰੁਖ ਅਰੁ ਨਗਨ ਰਾਖੇ ॥ ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹੁ ਰੁਗਵੰਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ
 ਵਹੁਗੇ ॥ ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਸਹੀਰ ਕੇ ਸਰਬ ਅੰਗ ਹੁ ਵਿਖੇ ਰੁ
 ਧਰ ਰੁਪੁਰ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਸਰਬ ਸਹੀਰ ਵਿਖੇ ਮਨ ਕੀ ਚਪਲਤਾ ਈ ਭੀ ਵਿਆਪਰ
 ਹੀ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਰੁਖ ਕਰ ਕੈ ਚਪਲਤਾ ਕੋ ਮਾਰਗ ਕਉ ਰੋਕਹਾ ॥ ਤਬ ਸੁਭਾ ਵਕਹੀ ਮਨ ਕਾ
 ਨਿਰ੍ਗੁਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਛੁਜੇ ਲਸਾ ਈ ਲੋਕ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਤਤੁ ਮਕਉ ਕਦਾਚਿ ਤਿ
 ਮੇਸੀ ਭੀ ਹੋਵੈ ਜੇ ਰੁਖਾਰ ਹੋਗਾ ॥ ਸੇ ਇਹ ਅਜੇਗਾ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਮਹਾਰਾਜੁ ਤਉ ਰੁ
 ਖਤਉ ਅਪਮਾਨੁ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਹੁ ਕਉ ਦੇਤੈ ॥ ਅਬ ਵਾ ਮੇਸੇ ਦੁਖ ਜਗਿਆਸੀ
 ਜਨਹੁ ਪਰਭੇ ਜਤਾ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਤੁਝ ਜੇ ਸੇ ਅਰੁ ਗੀਜੀ ਵਕਉ ॥ ਇਸ ਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕ
 ਬੋਤੈ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਪਰਜਾ ਇਹੋ ਜਸਰ ਬਸਿਤ ਹੁਨੇ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰ ਕੈ ਦੇਖਿ ਆਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਇਹੀ ਨਿਸਚਾ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਲੋਕ ਪਰ ਲੋਕਾ ਵਿਖੇ ਸਿਜਮ ਕੇ ਸਮਾਨ ਸੁਖ ਦਾ
 ਇਕ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਨਹੀ ॥ ੧ ॥ * * * ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣੇ ਲਾਗੁ ਸਿਜਮ
 ਕੋ ॥ ਤਤੇ ਜਾਣੂ ਤੇ ਜੇ ਸੇ ਅਵਖਧ ਕੀ ਕਟ ਕਤਾ ਹੀ ਅਵਖਧ ਕਾਲੁ ਭੁਨਹੀ ਕਹੀ
 ਤਾ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਸਿਜਮ ਵਿਖੇ ਜੇ ਸਹੀਰ ਕਉ ਕਸਟ ਹੋਤੈ ॥ ਸੇ ਵਹੀ ਕਸਟ ਤਾ ਹੀ ਲਾਭੁ
 ਹੀ ॥ ਤਤੇ ਅਹਾਰ ਕੇ ਸਿਜਮ ਵਿਖੇ ਵਸ ਲਾਗੁ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ॥ ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਲਾਭੁ ਇਹੋ ਹੈ
 ॥ ਜੇ ਸਿਜਮ ਕਰ ਕੈ ਰਿਦਾ ਸੁੰਧੁ ਅਰੁ ਉਂਜ ਲਹੇਤੈ ॥ ਅਰੁ ਅਹਾਰੁ ਕੀ ਪ੍ਰਸਟਤਾ ਕ
 ਰਿ ਕੈ ਰਿਦਾ ਅਧਿ ਹੋਤਾ ਜਾਤੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰਣੇ ਲਾਗਤ ਹੈ ॥ ਤਉ ਮੇ

ਸੀਵੇਛੇਪਤਾਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਜੇਬੁਧਿਆਵਰੀਜਾਤੀਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁ
 ਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਅਪੁਣੇਰਿਦੇਕਉਪ੍ਰੀਤਿਅਰੁਮੇਨਕਰਕੇਸੁਰਜੀਤਕਰੇ॥ ਅ
 ਰੁਸਿਜਮਸਹਤਸੁਪੁਕਰੇ॥ ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਸਿਜਮੀਪੁਰਖਕਾਰਿਦਾਉਜਲ
 ਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਵੀਚਾਰਕੀਬਿਧਿਤਾਹੋਤੀਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਸਿਬਲੀਸਾਈਲੋਕਨੇਭੀ
 ਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਜਿਸਦਿਨਅਹਾਰੁਕਾਮੇਸਿਜਮਕਰਤਾਹੈ॥ ਤਬਮੇਰੇਰਿਦੇਵਿਖੇਅਵਸ
 ਮੇਵਨਉਤਨੁਵੀਚਾਰੁ॥ ਅਰੁਨਿਰੰਭੇਅਨਭੇਕੀਜੁਗਤਿਖੁਲਤੀਹੈ॥ ਬਹੁਤ੍ਰਦੁਸਰਾ
 ਲਾਭੁਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਸਿਜਮਕਰਕੇਕੁਜਨਅਰੁਅਰਦਾਸਕੇਰਹਸਕਉਪਾਵਤਾਹੈ॥
 ਅਰੁਅਹਾਰਕੀਪੁਸਟਤਾਕਰਕੇਰਿਦਾਕਠਉਰੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਤਾਤੇਜਦਪਕਛੁਭ
 ਜਨਭੀਕਰਤਾਹੈ॥ ਤਉਭੀਰਿਦੇਵਿਖੇਉਸਕਾਰਹਸੁਨਹੀਪ੍ਰਗਟਤਾ॥ ਇਸੀਪਰ
 ਜੁਨੇਦਸਾਈਲੋਕਨੇਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਜਿਸਕਾਉਦਰਅਹਾਰਸਾਬਭਰਪੁਰਹੋਤਾ
 ਹੈ॥ ਤਿਸਕਉਕੁਜਨਅਰੁਦਾਸਕਾਰਹਸੁਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਬਹੁਤ੍ਰਤੀਸਰਾਲਾ
 ਭੂਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਸਿਜਮਕਰਕੇਦੀਨਤਾਅਰੁਨਿਮ੍ਰਤਾਉਪਜਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਅਹਾਰਕੀ
 ਪੁਸਟਤਾਕਰਕੇਅਚੇਤਤਾਅਰੁਪ੍ਰਮਾਦੁਬਛਤਾਹੈ॥ ਸੇਪ੍ਰਮਾਦਹੀਨਰਕਕਾਦੁਆ
 ਰੁਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਨਬਲਗਇਹਪੁਰਖੁਆਪਕਉਅਧੀਨਅਰੁਦੀਨਨਲੇਖੇ
 ॥ ਤਬਲਗਗੁਰਵਿਤਕੀਸਮਰਥਤਾ॥ ਅਰੁਪੁਰਨਤਾਕਛੁਨਹੀਪਛਾਨਤਾ॥ ਇ
 ਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਜਬਮਹਾਪੁਰਖਕਉਭਗਵਿਤਕੀਓਰਤੇਸਰਬਪ੍ਰਬ
 ਵੀਕੇਖਜਾਨੇਸਮਰਪਛਕੀਏ॥ ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਆਗਿਆਹੂਈਜੇਦਿਨਕਉਤੁਮ
 ਅੰਗੀਕਾਰਕਰਹੁ॥ ਤਬਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਜੇ॥ ਪ੍ਰਣਾਮਕਉਇਨਹੁਪਦਰਬਹੁਕੀ
 ਅਭਿਲਾਖਾਕਛੁਨਹੀ॥ ਅਰੁਮੇਇਹਚਾਹਤਾਹੋਜੇਕਬਹੂਅਹਾਰੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ॥
 ਅਰੁਕਬਹੂਕੁਖਾਹੀਰਹਉਤਉਰੁਲਾਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਕੁਖਵਿਖੇਪੀਰਜੁਅਰੁਸਹਣਸੀ
 ਲਤਾਕਰੇਗਾ॥ ਅਰੁਜਬਅਹਾਰਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਗੀ॥ ਤਬਤੇਰੇਉਪਕਾਰਕਉਪ
 ਛਾਣਹੁਗਾ॥ ਬਹੁਤ੍ਰਚਉਥਲਾਭੁਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਜਿਸਕਉਖੁਧਿਆਰਹਤੀਹੈ॥ ਤਿਸਕ
 ਉਖੁਧਿਆਰਥੀਪੁਰਖਹੁਪਰਦਇਆਉਪਜਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਜਬਅਤਿਅਤਿਕਪੁਸ਼ਟਿ
 ਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਬਅਰਥੀਜਨਹੁਕਉਵਿਸਾਰਦੇਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਪਰਲੋਕਕਾਦੁਖਭੀਵਿਸ
 ਮਰਣਹੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਬਹੁਤ੍ਰਜਬਕੁਖਾਰਹਤਾਹੈ॥ ਤਬਪਰਲੋਕਕੇਦੁਖਕਉਤੀਸਿ
 ਮਰਣਕਰਤਾਹੈ॥ ਸੇਪਰਲੋਕਕੇਦੁਖਕਉਸਿਮਰਣਕਰਣਾ॥ ਅਰੁਅੰਗੀਜੀਵਹੁ
 ਪਰਦਇਆਲੋਹੇਠਾਭੀਪਰਮਸੁਖਦੁਆਰੁਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਮਿਹਤਰਯੁਸਯਤੇਕਿ

ਸਿਨੇ ਪੁਛਿਆ ਥਾ ਜਿਸ ਰਬੀ ਪੁਬਵੀ ਕੇ ਖਜ ਮੇ ਕਉ ਤੁਮ ਕਉ ਪਾਪ ਤਿਰੁ ਏਹੈ। ਬਹੁੜ ਤੁਮ
 ਰੁਖੇ ਕਾਹੇ ਕਉ ਰਹਿ ਤੇਹੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮਤਿ ਅੰਤ ਕਾ ਅਤਿ ਪੁਸਟ ਹੋਵਹੁ। ਅਰੁ
 ਪੁਛਿਆ ਰਬੀ ਪੁਰਖ ਮੁਖ ਕਉ ਵਿਸਮਰਣ ਹੋ ਜਾਵਹਿ। ਤਬ ਇਸ ਵਿਖੇ ਮੇਰਾ ਅਕਾਜ
 ਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਤੇ ਸਿਜਮ ਅਰੁ ਰੁਖ ਕਉ ਮੇਨੇ ਅੰਗੀਕਰ ਕੀਆਹੈ। ਬਹੁੜ ਪਾਚਵਾ ਆਰੁ
 ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਮਨ ਕਾ ਨਿਗ੍ਹਾਹਿ ਕਰੁਣਾ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਸੁਭਗੁ ਟਹੁਕਾ ਮੂਲ ਹੋ। ਅਰੁ ਮ
 ਨ ਕੇ ਵਸੀ ਕਾਰੁ ਹੋਣਾ ਮੰਦਗੁ ਗੁਰੁ ਕਾ ਬੀਜੁ ਹੋ। ਸੇਜੈ ਸੇਕਰੇ ਰਪ ਸੁਰੂ ਪਾਬਿਨ ਕੇ ਮਲ
 ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਤੇਜੈ ਹੀ ਮਨਗ੍ਰੀ ਸਿਜਮ ਬਿਨਾ ਵਸੀ ਕਾਰੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਸੇ ਮਨ ਕਉ ਭੁਗਹੁ ਤੇ
 ਵਿਵਰਜਤ ਕਰਣਾ ਹੀ ਪਰਮ ਲਾਭੁ ਹੋ। ਕਹਿ ਤੇਜੈ ਪਾਪਹੁ ਕਾ ਬੀਜੁ ਭੁਗਹੋ। ਅਰੁ ਭੁ
 ਗਹੁ ਕਾ ਮੂਲ ਅਹਾਰੁ ਕੀ ਪੁਸਟ ਤਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਜੁ ਲਨੁ ਨਸਾਂ ਈਲੇ ਕਨੇ ਭੀ ਕਹਾਹੈ
 ਜੇ ਮੇ ਜਿਸ ਦਿਨ ਵਿਖੇ ਉਦਰ ਪੁਸਟ ਕੀਆਹੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿੰਦੇ ਹਮੁ ਤੇ ਕਛੁ ਪਾਪੁ
 ਆਹੈ। ਅਥਵਾ ਪਾਪ ਕੀ ਮਨਸਾਹੁ ਈਹੈ। ਤਤੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ਜੇ ਅਹਾਰੁ ਕੇ
 ਸਿਜਮ ਕਰਿ ਕੇ ਵਿਅਰਥ ਵਚਨ ਅਰੁ ਕਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਤਉ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਅਹਾਰੁ ਕਾ ਸਿਜਮੁ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਰਵਾਦਾ ਵਿਵਾਦ ਅਰੁ ਨਿ
 ਦਾ ਉਸਤਤਿ। ਅਰੁ ਕਾਮ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਜਤਨ ਕਰ
 ਕੇ ਇਝੀ ਅਹੁ ਕਉ ਵਿਕਾਰ ਤੇਰੇ ਕਿਰਾਖੇ। ਤਬ ਨੇੜਹੁ ਕਉ ਨਹੀ ਰੋਕ ਸਕਤਾ। ਅ
 ਰੁ ਜਬ ਨੇੜਹੁ ਕਉ ਭੀ ਰੋਕ ਰਾਖੇ। ਤਬ ਚਿਤ ਕੇ ਸਿਕਲ ਪਕਾ ਨਿਗ੍ਹਾਹ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕ
 ਤਾ। ਅਰੁ ਸਿਜਮ ਕਰ ਕੇ ਸੁਭਾਵੁ ਕਹੀ ਮਨੁ ਅਰੁ ਸਰਬ ਇਝੀ ਆਨਿਬ ਲਹੇ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਬਹੁੜ ਛਰਵਾ ਲਾਭੁ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਅਹਾਰੁ ਕੇ ਸਿਜਮੁ ਕਰ ਕੇ ਨਿਝਾ ਭੀ ਖੀਣੇ ਜਾਤੀ
 ਹੈ। ਸੇ ਭੁਜਨ ਅਰੁ ਅਰਦਾਸ। ਅਰੁ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀ ਬੀਜੁ ਰਾਤ ਕੀ ਜਾਗਤੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ
 ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੇ ਉਦਰ ਕਉ ਪੁਸਟ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਝਾ ਕੀ ਮੂਰਛਾ ਕਰ ਕੇ ਅਰਤ
 ਕਰੀ ਨਿ ਆਈ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੁਪਨੇ ਗ੍ਰੀਮ ਲੀਨ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਸਿਤ ਜਨਹੁ
 ਨੇ ਇਉਂ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਮਾਨੁ ਖਕੀ ਉਤਮ ਪੁੰਜੀ ਆਰਬ ਲਾਹੈ। ਅਰੁ ਸੁਆਸਰੁ
 ਪੀਰਤੁ ਨਹੈ। ਕਹੇ ਤੇਜੈ ਆਰਬ ਲਾਖੀ ਟਹੈ ਤੀਹੈ। ਅਰੁ ਸਿਜਮ ਕਰ ਕੇ ਨਿਝਾ ਕਾ ਬ
 ਲੁ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਸਿਜਮ ਹੀ ਉਤਮ ਪਦਾਰਥ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਅਹਾਰੁ ਕੀ ਪੁਸ
 ਟਤਾ ਵਿਖੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਸੁਪਨਾ ਭੀ ਛੁਲ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਨ ਅਰੁ ਸਰੀਰੁ ਮਲ ਨਹੋ ਜ
 ਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਨ ਹੀ ਸਕਤਾ। ਅਰੁ ਸਾਤਵਾ ਲਾਭੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਸਿ
 ਜਮੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਮਾਭੀ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀ ਬੀਤਤਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਉ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀ ਵਿ

ਛੇਪਤਾ ਭੀ ਅਲਪ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਹਾਰ ਕੀ ਅਧਿਕ ਅਭਿਲਾਖਾ
 ਹੈ। ਤਿਸ ਕੀ ਅਹਾਰ ਬਲਾ ਭੋਜਨ ਕੀ ਸੀਮਾ ਹੀ ਵਿਖੇ ਹੀ ਬੀਤ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾਸ
 ਹੀ ਰਕੀ ਪਤਿ ਪਾਲਾ ਵਿਖੇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਹਾਰ ਬਲਾ ਜੇ ਸੇ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਵਿਅਰ
 ਥੇ ਵੇਣਾ ਹੀ ਬਹੁਤ ਪੁਰਖਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇਜਾਗੀਆ ਸੀ ਜਨ ਹੁਨੇ ਅਨਾਜ ਕੀ ਪੁ
 ਸਟੀ ਪਾਇ ਕਰਿ ਸਿਤੋ ਖੁਰੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਜੇ ਜਾਲ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੁਏ ਹੈ। ਇਸੀ
 ਪਰਏ ਕਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਧਿਕ ਅਹਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਖਸਟ ਹੁਣ ਹੁਕਾਨ ਸੁਹੇਤਾ ਹੈ
 । ਜੇ ਪ੍ਰਥਮ ਤਉ ਭੁਜਨ ਕਾਰਹ ਸੁਨਹੀਆ ਵਤਾ। ਦੂਸਰਾ ਵਚਨ ਹੁਕਾ ਸਿਮਰਣ ਨਹੀ
 ਰਹਿਤਾ। ਤੀਸਰਾ ਵਾਇਆ ਖੀਣੇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਚੌਥਾ ਅਲਸ ਉਪਬਧ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਪਾਂਚਵੇ ਭੋਗ ਹੁਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਛਠਵਾ ਸਰਬ ਦਾਖਾ ਵੇਣੇ ਅਰੁ ਮਲਤਿਆ
 ਗਣੇ ਕੀ ਇਛਾ ਵਿਖੇ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਅਹਾਰ ਵਾਲਾ ਭੂਇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਿਜਮ ਕਰ ਕੈ ਸ
 ਰੀਰ ਅਰੋਗ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਵੈ ਦੁਹੀ ਅਧੀਨ ਤਾ ਅਰੁ ਅਉਖ ਦੁਹੀ ਕਟਤਾਈ
 ਤੇ ਛੁਟ ਪ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਬਤੋ ਆਚਾਰ ਜਹੁ ਅਰੁ ਬੇਦ ਹੁਨੇ ਇਹੀ ਸਿਧਾਂਤੁ ਤ੍ਰਿਜ
 ਕੀਆ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਭੋਗ ਹੁਕਾ ਬੀਜ ਅਹਾਰ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਰਤਤ
 ਵਿਖੇ ਸਰੁ ਹੀ ਲਾਭੁ ਹੋਵਹੀ। ਅਰੁ ਕਿੰਚਤ ਮਾਤ੍ਰੇ ਖਨ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਅਹਾਰ ਕਾ ਸਿਜਮ ਹੈ
 । ਅਰੁ ਏਕ ਬੁਧਵਾਨ ਨੇ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਿ ਆ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਅਹਾਰ ਹੁ ਵਿਖੇ ਅਨਾਰਕਾ
 ਭੋਜਨ ਪਥੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਠੋਰ ਮਾਂਸ ਅਤਿ ਅਤਿ ਕੁਪ ਥੈ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਅਨਾਰਹੀ ਅਧਿ
 ਕ ਭੋਜਨ ਕਰੈ ਤਉ ਭੀ ਖੇਦ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਕਠੋਰ ਮਾਂਸ ਕਉ ਅਲਪ ਅ
 ਗੀ ਕਾਰੁ ਕਰੈ ਤਬ ਨਿਰਖੇਦ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਨਾਵਾਲਾ ਭੂਇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਿਜਮੀ ਪੁਰਖ
 ਕਉ ਜੀਵ ਕਾ ਭੀ ਅਲਪ ਚਾਹੀਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਧਨ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਜਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰਹਤਾ
 ਹੈ। ਜੇ ਸਰੁ ਹੀ ਵਿਘਨ ਅਰੁ ਪਾਪ ਅਰੁ ਵਿਛੇ ਪਤਾਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੀ ਤੇ ਉਪਜੈ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿ
 ਸਕਉ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੈ ਰਸ ਹੁ ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਭੋਜਨ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਹੋਵੈ। ਤਿਸ ਕੀ ਸਰ
 ਬ ਅਹਾਰ ਬਲਾ ਧਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਵਿਖੇ ਹੀ ਬੀਤ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਧਨ ਕਾ ਉਪਜਾ ਵੇਣਾ
 ਪਾਪ ਹੁ ਬਿਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਾ ਬੁਧਵਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਤਉ ਅਪੁਣੇ ਮ
 ਨੇ ਰਬ ਕਉ ਇਸਹੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਪੁਰਣ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਮਨੇ ਰਬ ਹੁਵਾ ਸਨਾ ਕ
 ਉਤਿ ਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਨਿਹਚਿਤੁ ਅਰੁ ਸੁਖੇ ਨ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਦਸਵਾਲਾ
 ਭੂਇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਿਜਮੀ ਪੁਰਖ ਕਾਰਿ ਦਾਉ ਦਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਕੈ ਜੇ ਸਿਜਮੀ ਪੁਰ
 ਥ ਕਉ ਮੇਸੇ ਹੀ ਸਮਝ ਰਹਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕਰ ਕੈ ਅਪੁਣੇ ਉਦਰ ਕਉ ਪ੍ਰ

ਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਰੁਗਵਿਤ ਕੇ ਨਾਮ ਤਦਾ ਨੁਕਰੀਤਾਹੈ। ਜੇ ਨਿਰਸਿਦੇ ਹਮ
ਹਾਰਾਜ ਕੇ ਹਾਥ ਹੁਵਿਖੇ ਪਹੁਰਤਾਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇ ਏਕਵਾਰ ਮਹਾਪੁ
ਰਖਨੇ ਕੀ ਸੀ ਧਨਵਾਨ ਕਉ ਦੇਖਾਥਾ। ਜੇ ਤਿਸ ਕਾ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਅਸਥੂਲ ਥਾ। ਤ
ਬਉਸ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਕ ਹਟੇ ਲਾਗੇ। ਜੇ ਜੇਤਾ ਕਛੁ ਤੈਨੇ ਆਪੁ ਏਉ ਦਰਵਿਖੇ ਰੁਠਿਆ
ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਤੂੰ ਏਤਾ ਰੁਗਵਿਤ ਅਰਥ ਦੇਤਾ ਤਉ ਭੁਲਾਥਾ। ॥੩॥ . * * * . ਅ
ਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣੀ ਜੁਗਤ ਅਹਾਰ ਕੇ ਸਿਜਮ ਕੀ। ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਜ
ਗਿਆ ਸੀ ਕਉ ਪਾਪ ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਹਾਰ ਕੀ ਆਚਾਰੀਤਾਹੈ। ਬਹੁਤ ਉਠੀ ਚਾਹੀਤਾਹੈ
। ਜੇ ਜੇਸੇ ਅਹਾਰ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਨਿਦੇਹੈ। ਤੈ ਜੇਹੀ ਏਕ ਬਾਰ ਅਲਪਤਾ ਭੀ ਨਿਦੇਹੈ
। ਤਾਂ ਤੇ ਚਾਹੀ ਅੰਜੇ ਸਨੇ ਸਨੇ ਕਰਕੇ ਅਹਾਰ ਕਉ ਘਟਾਵੈ। ਜੇ ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ
ਰਮ ਕਰਕੇ ਅਹਾਰ ਕਉ ਘਟਾਵਤਾਹੈ। ਤਉ ਸਰੀਰ ਭੀ ਸੁਖੇ ਨ ਰਹਤਾਹੈ। ਪਰ
ਉਤਮ ਪੁਰੁਖ ਹੁਕੀ ਅਵਸਥਾ ਤਉ ਇਹੁਹੈ। ਜੇ ਪਾਣਹੁ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਮਾਤ੍ਰੇ ਭੋਜ
ਨ ਕਰਤੇਹੈ। ਪਰ ਅਹਾਰ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਅਲਪਤਾ ਭੀ ਭਿਨ ਭਿਨ ਸਰੀਰ ਨਹੀ
ਅਧਿਕਾਰੁ ਹੋਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਰੁਨਹੁ ਕਾਤਾਤ ਪਰਜ ਇਹੁਹੈ। ਜੇ ਅਤਿ ਅਤਿ ਕਪਾਸਟੇ ਕ
ਰੇ ਜਨ ਨ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਖੁਧਿਆ ਸੇਖਰੇਹੈ। ਖੁਧਿਆ ਕਾਲੰਛਣ ਇਹੁਹੈ। ਜੇ ਭੂਖੇਹੀ
ਭੋਜਨ ਕਉ ਭੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀ ਆਚਾਰੀਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਸੁਰੇ ਲਸਾਈ ਲੋਕ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ
ਹੈ। ਜੇ ਜੰਦ ਪਸਰ ਬਸਿਸਾਰ ਪਾਪ ਰੂਪ ਹੋਜਾਵੈ ਤਉ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਕਉ ਸੁਖੁ ਜੀਵ
ਕਾਹੀ ਪਾਪਤਿ ਹੋਤੀਹੈ। ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਤੇ ਅਧਿਕ
ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਛੁ ਨਹੀ ਕਰਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਨਹੁ ਪੁਰਖ ਹੁਕਉ ਪਰਮ ਪਦਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉ
ਤਪਤਿ ਹੁਈਹੈ। ਜੇ ਤਿਨਹੁ ਨੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰਸਹੁ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕੀ ਆਹੈ। ਅਰੁ
ਜੇ ਜੇ ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾਹੈ ਸੇ ਤਿਸ ਤੇ ਵਿਪਰਜੈ ਹੋਕਰਿ ਵਰਤੇਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਇ
ਹੁ ਮਨੁ ਅਪੁਣੀ ਵਾਸਨਾ ਸਹਿਤ ਭੋਗਹੁ ਕਉ ਪਾਵਤਾਹੈ। ਤਾਂ ਬਪਮਾਦ ਕਰਕੇ ਅਚੇਤੁ
ਅਰੁ ਅੰਧੁ ਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਸਹੀ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਜੀਵਣੇ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਜਾਨਤਾਹੈ
। ਤਾਂ ਤੇ ਚਾਹੀ ਅੰਜੇ ਇਸ ਮਨ ਕਉ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਭੋਗਹੁ ਤੇ ਵਿਵਰਜਤ ਕਰਿ ਕੈ ਨਿਗਹੁ
ਕਰੀਐ। ਅਰੁ ਵੈਰਾਗੁ ਕਰਕੇ ਐਸਾ ਦੁਖ ਤੁਕਰੀਐ ਜੇ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਕਉ ਬੀਈਖ
ਨ ਜਾਵੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਸਰੁਨਹੁ ਵਿਖੇ ਬੁਰੇ ਮਨੁ ਪਵਹੀ
ਹੈ। ਜੇ ਜਿਨ ਕਾ ਮਨੁ ਭੋਗਹੁ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤ ਹੁਆਹੈ। ਅਰੁ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰਸ
ਹੁ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਹੁਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਕਰਤੇਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਿਹਤ ਰਮੁ ਸੇ ਕਉ ਭੀ ਅ

ਕਾਸਬਾਣੀਹੁਈਬੀ। ਜੇਹੇਮੁਸਾਅੰਤਸਮੇਤੇਗੀਇਸਥਿਤਕਾਅਜਬਾਨੁਮਸਾਣੁ
 ਮਥਿਖੇਹੋਵੈਗਾ। ਤਤ੍ਵਚਾਹੀਅੰਜੇਤੁਅਪੁਣੇਸਰੀਰਕਉਭੋਗਹੁਤੇਵਿਵਰਜਤਕਰ
 ਹੀ। ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਜਿਨਕਉਅਪੁਣੀਵਾਸਨਾਅਨੁਸਾਰੁਭੋਗਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਏਹੈ।
 ਅਰੁਮਾਇਆਕੇਪਦਾਰਥਹੁਕਉਸੁਖੇਨਹੋਇਕੋਰੁਚਤੇਹੈ। ਸਿਰਿਨਕਉਮਹਾਪੁ
 ਰੁਖਹੁਨੇਮੰਦਰਾਗੀਜਾਣਿਆਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੰਨੇਫਿਅ
 ਨਬਿਖੇਦੁਇਦੇਵਤੇਅਕਾਸਤੇਉਤਰਤੇਦੇਖੇਹੈ। ਤਬਏਕਦੇਵਤਾਕਹਣੇਲਾਗਾ
 ਜੇਅਮਕੇਮਨੁਖਨੇਮਛਲੀਠਸਾਵਣੇਕੇਨਮਿਤਜਾਲਾਵਿਖੇਕੁੰਡੀਰਾਗੀਹੈ। ਸੇਮੇ
 ਉਸਕੇਨਮਿਤਕੁੰਡੀਵਿਖੇਮਛਲੀਠਸਾਵਣੇਚਲਾਹੈ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਦੇਵਤਾਕਹਣੇ
 ਲਾਗਾ। ਜੇਅਮਕੇਪ੍ਰੀਤਵਨਕਉਪ੍ਰਤਕੀਇਛਾਹੁਈਹੈ। ਸੇਮੇਉਸਕੇਹਾਥਤੇ
 ਪ੍ਰਤਕੇਬਾਸਣਕਉਗਿਰਾਵਣੇਜਾਤਾਹੈ। ਬਹੁਕਉਮਰਸਾਂਈਲੋਕਕਉਕਿਸੀ
 ਨੇਮਿਸਰੀਅਰੁਸਰਦਜਲਕਾਸਰਬਤੁਅਨਦੀਆਥਾ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਅੰਗੀਕਾਰੁ
 ਨਕੀਆ। ਅਰੁਕਹਣੇਲਾਗੇਜੇਇਸਕਉਮੁਣਤੇਦੂਰਕਰੇ। ਕਹੇਤੇਜੇਪਰਲੋਕ
 ਵੇਖੇਇਸਕਾਭੀਰੂਹੋਵੈਗਾ। ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਕੀਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਆਟਾ
 ਭੁੰਗੋਇਕਰਿਭੇਸਨਕਰਤਾਥਾ। ਅਰੁਜਲਕੇਪੜੇਕਉਧੁਪਤੇਉਠਾਇਕਰਛਾ
 ਇਆਵਿਖੇਨਰਾਖਤਾਥਾ। ਅਰੁਇਕਾਵਰਪ੍ਰੀਤਵਨਕਉਕਿਸੀਬਸਤਕੀਇ
 ਛਾਹੁਈਬੀ। ਸੇਜਬਾਧਿਕਜਤਨਕਰਿਕੈਵਹੁਬਸਤਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਈ। ਤਬਕਹ
 ਏਲਾਗੇਜੇਇਸਕਉਭੁਗਵੰਤਅਰਥਉਠਾਇਦੇਵਹੁ। ਬਹੁਕਉਕਿਸੀਮਿਤਨੇਕ
 ਹਾ। ਜੇਇਸਬਸਤਕਉਤੇਤੁਮਚਾਹੁਤੇਥੇ। ਅਰੁਜਬਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਈਤਬਅੰਗੀਕਾ
 ਰਕਉਨਕਰੀ। ਬਹੁਕਉਨਹੁਨੇਕਹਾਜੇਮੰਨੇਮਹਾਪੁਰੁਖਕੇਮੁਖਤੇਸੁਣਿਆਥਾ
 ਜੇਜਬਾਇਸਮਾਨੁਖਕਉਕਿਸੀਭੋਗਕੀਵਾਸਨਾਉਠੈ। ਅਰੁਬਹੁਕਉਸਬਸ
 ਤਕਉਪਾਇਕਰਿਭੁਗਵੰਤਅਰਥਉਠਾਇਦੇਵੈ। ਤਬਉਸਕੇਉਪਰਭੁਗਵੰਤ
 ਦਇਆਕਰਤਾਹੈ। ਅੰਸੇਹੀਏਕਜਗਿਆਸੀਜਨਕਉਦੂਧਪਾਨਕਰਣੇਕੀਇਛਾ
 ਹੁਈਬੀ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਚਾਲੀਸਬਰਸਪ੍ਰਜੰਤਅੰਗੀਕਾਰਨਕੀਆ। ਤਾਂਤਪਰਜ
 ਇਹੁਜੇਪਰਮਾਰਥਕੇਮਾਰਗਾਵਿਖੇਚਲਣੇਹਾਰੇਜਗਿਆਸੀਅਹੁਕੇਅੰਸੇਲੱਛਣ
 ਹੁਏਹੈ। ਅਰੁਜਬਲਗਾਏਸੇਪਦਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੋਇਸਕੇਤਉਭੀਚਾਹੀਅੰਜੇਕ
 ਛੋਭੋਗਹੁਤੇਤਉਰਹੁਤੇਹੈ। ਤਤੇਅਧਿਕਚਿਕਨੇਅਰੁਮੀਠੈਅਰੁਮਾਸਾਦਿਕਅਹ
 ਰਤਉਅੰਗੀਕਾਰਨਕਰੈ। ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈਜੇਮਾਸਾਦਿਕਅਹਾਰਹੁਕਰਿਕੈਰ

ਦਾ ਕਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ॥੩॥ * * * ਅਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਭੇਦ ਜਤਨ ਕਾ ਅਰੁ
ਅਧਿਕਾਰੁ ਗੁਰੁ ਅਰੁ ਸਿਖ ਕਾ॥ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਣ ਤੁਜੇ ਸਿ ਜਮ ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਾ ਤਤ
ਪਰ ਜਇ ਹੁੰ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕੋ ਮਲੁ ਅਰੁ ਅਪੀਨ ਹੋਵੈ॥ ਬਹੁੜ ਜਬ ਮਨ ਵੀਚਾ
ਰ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤੁ ਆ॥ ਤਬ ਹਠ ਅਰੁ ਜਤਨ ਕੀ ਅਪੇਛਾ ਨ ਚੀਰਹਿ
ਤੀ॥ ਇਸੀ ਕਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਜਤਨ ਅਰੁ ਹਠ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰ
ਤੇ॥ ਅਰੁ ਆਪਸ ਹਜ ਕੀ ਬਿੱਤਿ ਵਿਖੇ ਵਰਤਤੇ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਨ ਕਾ ਮਨੁ ਭੇ
ਗੁ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੁਆ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਜਤਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਸਨ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਿ ਜਮ ਕਰ ਕੇ ਸੁ
ਖੇ ਨ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਬਾਇਹੁ ਜੇ ਸੀਖੁ ਧਿਆਭੀ ਨ ਰਾਖੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਅਨਾਜ ਕੀ
ਓਰ ਸੁਹਤਿ ਖੇਚੀ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਜਨ ਤੇ ਵਿਛੋਪ ਤਾ ਨ ਹੋਵੈ॥ ਅਰੁ ਮੇਸਾ ਪੁਸਟਿ
ਭੀ ਨ ਹੋਵੈ॥ ਜੇ ਜਿਸੁ ਕਰ ਕੇ ਆਲਸੁ ਅਰੁ ਅਚੇਤਤਾ ਬਦਲਾਵੈ॥ ਤਾ ਤਪਰ ਜਾਇ
ਹੁ ਜੇ ਇਸ ਮਾਨੁ ਖਕੀ ਪੂਰਨਤਾ ਈ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਕਾ ਸੁਭਾ ਉਦੇਵਤਿ ਅਹੁ ਕੀ
ਨਿਆਈ ਹੋਵੈ॥ ਸੇ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁ ਕਾ ਸੁਭਾ ਵਾਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਉਨ ਕਉ ਭੂਖ ਕਾ ਖੇਦੁ
ਭੀ ਨ ਹੋਤਾ॥ ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਅਹਾਰ ਕਾ ਬੋਝੁ ਭੀ ਨ ਹੋਤਾ॥ ਪਰਾਇਹੁ ਮਨੁ ਪ੍ਰਥ
ਮੇ ਹੀ ਮੇਸੀ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਨ ਹੀ ਹੋਸਕਤਾ॥ ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਸ ਕਉ
ਹਨੁ ਅਰੁ ਜਤਨ ਕਰ ਕੇ ਰੰਗ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਨ ਹੋ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਤਨ ਕਰ ਕੇ ਜਬ
ਇਸ ਕਾ ਮਣੀ ਨ ਸੁਭਾ ਵਦੁ ਰਹੇਵੈ॥ ਤਬ ਪੀਛੈ ਸਮਾਨਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ॥
॥ ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਹੁਨੇ ਸਰਬ ਦਾ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਪਰ ਦੇਖਾਵੈ ਸ
ਟਿਰਾਖੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਵੈਰਾਗੁ ਪੀਠਾ ਸੀ ਵਿਖੇ ਇਸ ਕਉ ਛਾਇਆ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸ
ਦੀ ਵਕਾਲ ਹੀ ਮਨ ਕੇ ਸੁਭਾ ਵਹੁ ਕਉ ਵੀਚਾਰੁ ਸਾਥ ਦੇਖਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈ॥ ਬਹੁੜ ਜਬ
ਪੂਰਨ ਪਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈ॥ ਤਬ ਸਮਭਾਵ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤੁ ਹੁਏ ਹੈ॥ ਇਸ
ਪਰ ਜਗਤਿ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਬਸਰ ਹਾਠੀ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਕਿਸੀ ਰਸ ਕਾ ਸਕਾ ਅੰਗੀ ਕ
ਰ ਕਦਾ ਚਿਤੁ ਭੀ ਨ ਕਰਤਾ ਥਾ॥ ਅਰੁ ਮਾਰੂਛ ਕਰਖੀ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਥਾ
ਜੇ ਤੁਮਾਰਾ ਸੁਭਾ ਉਕਿਸ ਕਰ ਕੇ ਖੁਲਾ ਹੁਆ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਬਸਰ ਹਾਠੀ ਕਾ ਸੁਭਾ ਉਕਿ
ਸ ਕਰਿ ਕੇ ਸੁਕ ਚਿਆ ਹੁਆ ਹੈ॥ ਤਬ ਮਾਰੂਛ ਕਰਖੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰੀ ਆਨਕ
ਰਿ ਕੈ ਗ੍ਰਹਿ ਫਤਿ ਆਗਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੁਆ ਹਉ॥ ਅਰੁ ਬਸਰ ਹਾਠੀ ਵੈਰਾਗੁ ਕਰ
ਕੈ ਵਿਧਨਿ ਖੋਧ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਵਿਧ ਕੇ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ॥
ਅਰੁ ਨਿਖੇਧ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਹਮਾ ਗੀ ਸਮਝਾਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਮੇਮਹ

ਰਾਜਕੇਗਿਹਵਿਖੇਅਭਿਆਗਤਹੋ। ਤਾਤੇਜੋਕੁਛਮੁਸ਼ਕਉਦੇਤਾਹੈਸੁਅੰਗੀ
 ਕਾਰੁਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਉਨਹੀਦੇਤਾਤਉਪ੍ਰਸਿਨਰਹਤਾਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਦਿਤੇ
 ਮੇਕਿਸੀਪਦਾਰਥਕਉਚਾਹਤਾਭੀਨਹੀ। ਅਰੁਕਿਸੀਕੀਨਖੇਪਭੀਨਹੀਕਰਤਾ
 ਪਰਇਹਅਵਸਥਾਜੇਮਹਾਉਤਮਅਰੁਦਰਲਿਭੁਹੈ। ਸੇਮੁਰਖਪੁਕੇਗਿਜਨੇਕ
 ਅਸਥਾਨਭੀਇਹੀਹੈ। ਅਰਥਇਹੁਜੇਮੁਰਖਲੋਕਇਸਵਚਨਕਉਸੁਣਕਰਿ
 ਆਪਕਉਗਿਆਨੀਮਾਨਲੇਤੇਹੈ। ਅਰੁਕਹਤੇਹੈਜੋਹਮਕਉਗ੍ਰਹਣਤਿਆਗ
 ਕਾਬਿਪਕਛੁਨਹੀਰਹਾ। ਬਹੁਕਉਨਕੀਅਵਸਥਾਮੇਸੀਨੀਚਹੇਤੀਹੈ। ਜੇਉਨਹੁ
 ਵਿਖੇਰਚਕਮਾਤ੍ਰਭੀਵੈਗਾਗੁਕਾਬਲੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਸਰਬਦਾਵਿਖਿਅਹੁ
 ਵਿਖੇਅਸਕਉਰਹਤੇਹੈ। ਤਾਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅਜੇਏਕੁਛਉਜਿਨਕਾਮਨੁਸਰਬਬੰਧ
 ਨਹੁਤੇਮੁਕਤਿਹੁਆਹੈ। ਸੇਮੇਸੇਗਿਆਨਹੁਤੇਭੀਸਹਜੇਹੀਸਾਧਨਾਰਹਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁ
 ਜੇਮਹਾਅੰਗਿਆਨੀਹੈ। ਸੇਵਹੁਭੀਆਪਕਉਗਿਆਨਵਾਨਾਨਕਰਿਸਾਧਨਾਅਰੁਜ
 ਗਤਕਾਤਿਆਗੁਕਰਦੇਤੇਹੈ। ਪਰਮਾਰੂਠਕਰਖੀਕੀਜੇਵਾਰਤਾਮੈਨੇਕਹੀਥੀਸੇਵਹੁਭੀ
 ਨਹੁਕੀਮੇਸੀਪਰਮਉਤਮਅਵਸਥਾਹੁਈਹੈ। ਜੇਜਬਕਈਉਸਕਉਅਥਵਾਹਾਬਹੁਕ
 ਰਿਦੁਖਾਵਤਾਥਾ। ਤਉਭੀਦੁਹਸੀਤੁਲਚਿਤਅੰਭੁਨਿਰਖੇਦਰਹਿਤੇਥੇ। ਤਾਤਪਰਜ
 ਇਹੁਜੇਜਿਨਕੇਚਿਤਮੇਸੇਗੀਭੀਰਹੇਸੋਤਿਨਹੀਕਉਮੇਸੇਵਚਨਸੇਭੁਤੇਹੈ। ਅਰੁਬਸ
 ਰਹਾਫੀਆਦਿਕਜੇਸਾਣੀਲੋਕਹੋਏਹੈ। ਸੋਤਿਨਹੁਜੇਅਪੁਨੇਮਨਤੇਜਤਨਕਉਦੂਰਨ
 ਹੀਕੀਆਕਾਹੇਤੇਜੇਮਨਕੇਸੁਭਾਵਹੁਤੇਕਦਾਚਿਤਨਿਰਭੈਨਹੋਤੇਥੇ। ਪਰਇਹੁਵਾਰਤਾਮ
 ਹਾਕਠਨੈਹੈ। ਜੇਮਨਕੇਵਸੀਕਾਰਹੋਕਰਿਆਪਕਉਗਿਆਨਵਾਨਜਨਣਾ। ਬਹੁਕਵੈਗ
 ਗੁਅਰੁਅਭਿਆਸਕਾਤਿਆਗੁਕਰਣਾ। ਸੇਇਹਬਡੀਮੁਰਖਤਾਹੈ॥੪॥ * * *
 ਅਥਪ੍ਰਗਟਕਰਣਾਅਸਥੁਲਭੇਗਹੁਕੇਤਿਆਗਵਿਖੇਵਿਘਨਹੁਕਾ। ਅਰੁਉਪਾ
 ਵਵਿਘਨਹੁਕੇਨਿਵਰਤਕਰਣੇਕਾ। ਤਾਤੇਜਾਣੂਜੇਅਲਪਬੁਧੀਜੀਵਕਉਭੇਗਹੁਕੇ
 ਤਿਆਗਵਿਖੇਭੀਦਾਇਵਿਘਨਅਨਉਪਜਤੇਹੈ। ਸੇਪ੍ਰਥਮਇਹੁਹੈਜੇਜਬਇਹੁਮਨੁਪ
 ਕਛੁਕਭੇਗਹੁਕਾਤਿਆਗੁਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸੁਭੇਗਕੇਤਿਆਗਣੇਕਉਸਮਰਥਨਹੀ
 ਹੋਸਕਤਾ। ਤਬਇਕਾਂਤਵਿਖੇਭੇਗਲੇਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਚਾਹਤਾਹੈ। ਜੇਲੋਕਮੁ
 ਸ਼ਕਉਭੇਗਤਾਨਦੇਖਹਿ। ਤਉਭੁਲਾਹੈ। ਸੇਇਸਵਿਖੇਏਕੁਛਉਲਿਪਦਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁ
 ਦੂਸਰਾਆਪਕਉਵੈਗਾਗੀਵਿਖਾਵਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਇਹੋਨੋਵਿਘਨਮਹਾਤੀਖਨਹੈ।
 ਅਰੁਇਹੁਕੇਵਲੁਕਪਦਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਚਿਤਵਿਖੇਮੇਸਾਉਨਮਾਨਕਰਤਾਹੈ। ਜੇ

ਜਬਮੇਲੋਕਹੁਤੇਵਰਾਇਕਰਿਭੇਗਕਉਅੰਗੀਕਾਰਕਰਉਗਾ। ਤਬਇਸਲੋਕਵਿਖੇ
 ਲੋਕਹੰਕੀਭੁਲਾਈਹੋਵੇਗੀ। ਇਸਕਰਕੋਜੋਪਿਥਮੇਤਉਨਿਦਾਤੇਬਚਹਿਗੇ। ਅਰੁਦੁਸਰ
 ਭੇਗਹੁਵਿਖੇਢੀਠਹੋਕਰਿਨਵਰਤਹਿਗੇ। ਸੋਜਦਪਮਨਉਸਕਉਅੰਸੇਉਨਮਾਨਸਿਖਾ
 ਵਤਾਹੇ। ਤਉਭੀਵੀਚਾਰੁਕਰਕੋਦੇਖੀਅੰਤਉਕੇਵਲਦੇਭੁਹੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੋਤਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁ
 ਕਾਰਿਦਵੇਰਾਗੁਅਰੁਸਿਤੋਖਕਰਕੋਸੁਧਹੁਆਹੇ। ਸੋਤਿਨਕੇਅੰਸੇਲੱਛਣਵਰਨਨ
 ਵਿਖੇਆਵੇਹੇ। ਜੇਵਹੁਲੋਕਹੁਕੇਦੇਖਤੇਖਾਨਪਾਨਆਦਿਕਪਦਾਰਥਹੁਕਉਅਪੁਣੇ
 ਗਿਹਾਵਿਖੇਲੇਆਵੇਹੇ। ਬਹੁਤਉਸੀਪਦਾਰਥਹੁਕਉਭੁਗਵਿਤਅਰਥਉਠਾਇਦੀਆ
 ਹੇ। ਸੋਇਹਪਰਮਾਸਚੈਰਿਦਿਅਹੁਕੀਅਵਸਥਾਹੇ। ਅਰੁਜਦਪਮੇਸਕਰਤਤਕਰਨ
 ਮਨਕਉਮਹਾਕਰਨਹੋਭੁਹੇ। ਅਰੁਨਿਹਕਾਮਤਾਕੀਪਰੀਖਿਆਭੀਇਹੀਹੈ। ਜੇਅੰਸੇ
 ਕਰਤਤਵਿਖੇਸੁਕਚਨਆਵੇ। ਅਰੁਜਬਲਗੁਅੰਸੀਅਵਸਥਾਪਾਪਰਿਹੋਵੇ। ਤਬਲ
 ਗੁਜਾਈਅੰਜੇਮਾਨਅਹੁੰਕਪਟਤੇਪੁਕਤਿਨਹੀਹੁਆ। ਬਹੁਤਨਿਸਪੁਰਖਕੋਰਿਦੇਵਿਖੇ
 ਮਾਨਕੀਕਾਮਨਾਹੈ। ਤਬਉਸਕਸੁਭਕਰਤਤੁਅਰੁਭੁਜਨਮਾਨਹੀਕੇਨਮਿਕ੍ਰੋਤਾਹੈ। ਪ
 ਰੋਜੇਪੁਰਖਅਹਾਰਆਦਿਕਭੇਗਾਹੁਕਾਜਿਸਮੁਕਰਕੋ। ਅਰੁਮਾਨਕੀਅਭਿਲਾਖਾਵਿਖੇ
 ਆਸਕਤੋਹੋਜਾਵੇ। ਤਬਉਸਕਾਵਿਸਟਾਂਤਉਹੀਹੈ। ਜੇਸੇਕਈਪੁਰਖਮੇਘਕੀਆਭੁ
 ਦਾਤੇਭਾਗਕਰਪਰਨਲੋਕੇਨੀਚੇਜਾਇ। ਇਸਥਿਤੋਹੋਵੇਸੇਮੁਰਖਕਹੀਤਾਹੈ। ਤਤੇਜਬ
 ਜਗਿਆਸੀਆਪੁਣੇਰਿਦੇਵਿਖੇਮਾਨਕੀਅਭਿਲਾਖਾਵੇਖੇ। ਤਬਚਾਹੀਅੰਜੇਲੋਕ
 ਹੁਕੇਦੇਖਤੇਹੁਏਅਲਪਮਾਤਰਸਕਸਕਉਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਕੇਵੇ। ਪਰਉਸਨਕਰਕੋ
 ਅਧਿਕਨਕਰੇ। ਤਬਇਸਵਿਖੇਮਾਨਕੀਖੀਣਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਭੇਗਹੁਤੇਭੀਮੁੰਕਤਿਰ
 ਹਤਾਹੈ॥੫॥ * * *

ਅਥਪ੍ਰਗਟਿਕਰਣਾਕਾਮਿਆਦਿਕਵਿਘਨਹੁਕਾ॥
 ਤਤੇਜਾਣੁਤੀਜੇਕਾਮਾਦਿਕਅਭਿਲਾਖਾਮਨੁਖਪਰਿਪ੍ਰਬਲਹੈ। ਅਰੁਭੁਗਵਿਤ
 ਨੇਇਸਅਭਿਲਾਖਾਕਉਜਗਤਕੀਉਤਪਤਿਕੇਨਮਿਤਰਹਿਆਹੈ। ਪਰਜੇਤੀਹੀ
 ਇਸਕੀਅਭਿਲਾਖਾਅਧਿਕਪ੍ਰਬਲਹੈ। ਤੇਜੇਹੀਇਸਾਵਿਖੇਵਿਘਨਉਪਜਤੇਹੈ
 ਅਰੁਭਿਤਕਉਅਤਿਅੰਤਰੁਅਰੁਸੁਅਰੁਅਵਰਣਕਰਕਹਤੇਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕ
 ਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਮਹਤਰਮੁਸੋਨੇਜੋਤਾਨਕਉਪੁਛਿਆਥਾ। ਜੇਤੇਰਾਅਧਿਕਨਿਵਾਸ
 ਕਿਸਅਥਾਨਵਿਖੇਹੋਤਾਹੈ। ਤਤੇਤੁਨਕਉਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਇਕਤਉਖੇਇਸਤੀ
 ਆਦਿਕਮਿਲਾਪੁਮਤੁਕਰਹਿ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਅੰਸੇਅਸਥਾਨਵਿਖੇ। ਮੰਨਿਹਸਿਕਹੋਕਰ
 ਵਿਘਨਹੁਰਤਾਹੈ। ਪਰਕੇਤੇਮਨੁਖਅੰਸੇਮੁਰਖਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਕਾਮਾਦਕਭੇਗਾਹੁਕੇਨਮਿ

ਤਬਲਦਾਇਕਾਉਖਬਹੁਕਾਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਤੇਹੈ। ਸੋਤਿਨਕਾਫਿਸਟਾਤੁਇਹੁਹੈ।
 ਜੇਜੇਸੇਕੋਈਪੁਰਖੁਬਿਛੁਅਹੁਅਰੁਰੇਮੁਅਹੁਕੇਅੰਸਥਾਨਕਉਹਲਾਵੈ। ਜੇਮੇਇਨਕੇ
 ਰੂਸਣੇਕਾਤਮਾਸਾਦੇਖਉ। ਸੋਮੇਸਾਮਾਨੁਖਮਹਾਬੁਧਹੀਣਕਹੀਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਮੇਸੇਵਿ
 ਕਾਰਹੁਕਉਉਤਪਤਿਕਾਰਿਕੈਜੇਪੁਰਖੁਆਪਕਉਦੁਖਤਕਰਤਾਹੈ। ਸੋਮਹਾਮੁੜਹੈ।
 ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਇਸਵਿਕਾਰਕੀਬਿਧਤਾਹੋਤੀਹੈ। ਤਬਦੁਰਾਚਾਰਆਦਿਕਾਪਕਰਮ
 ਹੁਇਖੇਵਰਤਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਸਕਰਕੈਅਵਰਭੀਅਨੇਕਪਾਪਉਪਜਤੇਹੈ। ਤਾਤੇਜਗਿ
 ਆਸਿਜਨਕਉਚਾਗਿਮੇਜੇਪ੍ਰਥਮੇਹੀਕਾਮਕੇਮਾਰਗਕਉਰੋਕੇ। ਅਰੁਜਬਮੇਸੇਨਕਰੇ
 ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹਵਿਕਾਰਹੁਕੀਪ੍ਰਬਲਤਾਹੋਤੀਹੈ। ਸੋਕਾਮਕੀਉਤਪਤਿਕਾਮਾਰਗੁ
 ਜੇਤੁਹੁਕੀਫਿਸਟਿਹੈ। ਪਰੁਜਬਅਚਾਨਕਏਕਵਾਰਨੇਤੁਹੁਕੀਫਿਸਟਿਵਿਖੇਕੋਈ
 ਰੂਪਵਾਨਮਾਨੁਖਭਾਸਾਵੈ। ਤਬਦੂਸਰੀਵਾਰਨੇਤੁਹੁਕਉਦੇਖਣੇਤੇਵਰਜਰਾਖੈ।
 ਤਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਾਮਕਾਰਿਕਣਸੁਗਮਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਨੇਤੁਹੁਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾ
 ਰਨਵਰਜੈ। ਤਬਪੀਛੈਮਨਕਉਰੋਕਣਾਕਰਨਹੋਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਹਮਨੁਭੀਕਰੋਰ
 ਘੋਰੋਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰਥਇਹੁਜੇਜੇਸੇਘੋਰਾਕਿਸੀਅਵਰਓਰਕਉਚਲਿਆ
 ਚਾਹਤਾਹੈ। ਤਬਪ੍ਰਥਮੇਹੀਸੁਰੇਤੋਹੋਕਰਉਸਕਉਨਿਗ੍ਰਹਕਰਣਾਸੁਗਮਹੋਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਜਬਬਲੁਕਰਕੈਛੁਟਜਾਤਾਹੈ। ਤਬਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਪਕੜਹੀਨਹੀਸਕੀਤਾ। ਤੇ
 ਸੋਹੀਮਨਕੈਨਿਗ੍ਰਹਕਰਣੇਕਾਮਾਰਗਨੇਤੁਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਨੇਕਹਾਹੈ।
 ਜੇਮਿਹਤੁਰਦਾਉਦੁਭੀਨੇਤੁਹੁਕੇਮਾਰਗਹੀਕਰਿਛੁਲਿਆਗਾਇਆ। ਤਾਤੇਮਿਹ
 ਤਰਦਾਉਦੁਨੇਅਪੁਣੇਪੁੜਕਉਉਪਦੇਸੁਕੀਆਥਾ। ਜੇਬਰੇਅਜਗਰਅਹੁਸਿਘ
 ਕੇਸਨਮੁਖਜਾਣਾਹੀਪ੍ਰਵਾਣੁਹੈ। ਪਰਇਸਤ੍ਰੀਕੇਸਨਮੁਖਜਾਣਾਅਯੋਗੁਹੈ।
 ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਸਤ੍ਰੀਅਦਿਕਰੂਪਕਉਦੇਖਣਾਮੇਸੇ
 ਹੈ। ਜੇਜੇਕਿਸੀਕੇਸਰੀਰਵਿਖੇਵਿਖਸਾਥਮਿਲਿਆਹੁਆਬਾਣੁਲਾਗੇ। ਤਾਤੇਜੇ
 ਪੁਰਖੁਗੁਰਗਵਿਤਕੇਭੈਕਰਿਕੈਅਪੁਣੇਨਕਹੁਕਉਰੋਕਿਰਾਖਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕੋਰਿ
 ਤਾਵਿਖੇਭੁਜਨਕਾਰਜਉਪਜਤਾਹੈ। ਬਹੁੜਇਓਕਹਾ। ਜੇਜੇਸੇਇਵੀਅਹੁਕਾਰਿ
 ਕਾਮਕਉਰੋਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਨੇਤੁਹੁਕੀਫਿਸਟਿਭੀਕਾਮਕਾਰੋਗਾਹੈ। ਪਰੁਜੇਪੁਰਖਅ
 ਪੁਣੇਨੇਤੁਹੁਕਉਰੋਕਸਕੈਨਾਹੀਤਬਰਾਹੀਮੇਜੇਤੁਪਅਰੁਬਰਤੁਹੁਕਰਕੈਸਰੀਰ
 ਕੇਬਲਕਉਘਟਾਵੈ। ਬਹੁੜਜਬਇਸਕੇਬਲਵਿਖੇਭੀਅਸਮੁਥਹੋਵੈਤਬਅ
 ਪੁਣੇਗ੍ਰਹਸਤਮਾਰਗਵਿਖੇਭੀਵਿਚਰੇਤਉਭੁਲਾਹੈ। ਪਰੁਇਹੁਤੇਮੇਨੇਇਸਤ੍ਰੀ

ਅੰਗੁਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਰੂਪ ਵਾਨ ਬਾਲ ਕਹੁ ਕੀ ਓਰ ਦੇਖਣਾ ਭੀ ਬਹੁ ਵਿਪਨ ਹੈ
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਜਿਸ ਕਉ ਇਹ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਬਦਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਪਾਪਾ ਕੇ
 ਸਮੁਝ ਵਿਖੇ ਵਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਰਦੇਖਨ ਹੀ ਰਹਸ ਕਤਾ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ
 ਨੇਤ੍ਰ ਕਰ ਕੈ ਫੂਲ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਰੂਪ ਕਉ ਦੇਖਣਾ। ਅਰੁ ਸਪਰਸ ਕੇ ਵਿਕਾਰ ਤੇ ਵਿਰ
 ਕਤ ਰਹਣਾ। ਸੋ ਇਹੁ ਭੀ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਪੁਰਖ ਤੋ ਹੋਸ ਕਤਾ ਹੈ। ਜਿਨ ਦਪ ਇਹ ਦੇਖਣਾ
 ਭੀ ਕਾਮ ਕੀ ਅੰਸ ਤੇ ਰਹਤ ਨਹੀ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਮਹਾਮਲੀਨ ਨਹੀ ਕਹੀਤਾ। ਇਸੀ ਕਾਰ
 ਏਤੇ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਜਗਿ ਆਸੀ ਜਨ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੂਪ ਵਾਨ ਬਾਲ ਕਹੁ
 ਤੇ ਭੁੰਕ ਰਤੇ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਗਰਜਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭੀ ਭੁੰਮਾਨ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ॥੬॥ * * * ॥ ਅ
 ਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਈ ਉਸਤਤਿ ਕਾਮ ਕੇ ਬਲ ਕਉ ਤੇਜ਼ ਨੇ ਕੀ। ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੋ
 ਜੇਤੀ ਗਿਜਿ ਸਭੇ ਗਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਬਲ ਕਉ ਤੇਜ਼ ਨੇ ਕੀ
 ਵਸੇਖਤਾ ਭੀ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਜੋ ਕਾਮ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਮਹਾ
 ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਵਿਖੇ ਵਿਚਰਣਾ ਮਹਾਮਲੀਨ ਹੈ। ਪਰੁ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਜੋ ਇਸ
 ਭੇਗ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਅਧਿਕ ਤਉ ਲਜਾ ਅਰੁ ਰਾਜ ਰੂਪ ਅਬਦਾ ਅਸਮੁਥ ਕਰ
 ਕੈ ਰੋਕੇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕਉ ਕਛੁ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਲੋਕ ਹੁਤੇ
 ਕਰ ਕੈ ਸੁਕਰੇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਭੁੰਕ ਰੈ ਕਰ ਕੈ ਰਹਤ ਨਹੀ ਹੁੰਦੇ। ਪਰੁ ਜਬ ਅ
 ਸਮੁਥਤਾ ਅਬਦਾ ਲਜਾ ਕਰ ਕੈ ਪਾਪ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਵੈ ਤਉ ਭੀ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਦੁ
 ਖ ਤੇ ਰੋਗ ਦੇ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੇ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਪਾਪ ਤੇ ਰਖਿਆ ਕ
 ਰ ਦੇਹਾਰਾ ਅਵਰ ਕੇ ਈ ਨਹੀ ਵੈ। ਅਰੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕੇ ਭੁੰਕ ਰੈ ਕਰ ਕੈ ਪਾਪ ਕਰ ਮਹੁ ਕਉ ਤਿਅ
 ਗ ਦੇਵੈ। ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਅਧਿਕ ਤੇ ਅਧਿਕ ਫਲ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਰ
 ਏਕ ਵਾਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਏਕ ਯੂਸਫਨਾ ਮਾਸਾ ਈ ਲੋਕ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਰੁਇਆ ਹੈ। ਸੋ ਜਬ ਉ
 ਸ ਕਉ ਜਲੀ ਖਾਂਕਾ ਮਿਲਾ ਪੁਰੁ ਆਥਾ। ਤਬ ਯੂਸਫਨੇ ਕਾਮ ਕੇ ਬਲ ਕਉ ਰੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਤੇ ਭੁੰਕਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁਇਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਕ ਅਵਰ ਵਾਰ
 ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਦਾਇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਂਗ ਕਿਸੀ ਦੇ ਸਕਉ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਬੇ। ਤਬ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਏਕ ਭੁ
 ਈ ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕੇ ਨੀਮਤਨ ਗਰਮੇ ਗਇਆ। ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਅਸਟ ਪਰਬੈ ਰਾਹਗਾ
 ਬਹੁਤ ਵਈ ਵਸਿ ਜੋ ਗਕਰਿ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਇ ਕਰਿ ਉਸ ਕਉ ਚਪਲਤਾ ਦਿ
 ਖਾਵਣੇ ਲਾਗੀ। ਤਬ ਵਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਨੀਚੇ ਸੀ ਸਕਰ ਰੇ ਵਣੇ ਲਾਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਵਹੁ ਇਸ
 ਤ੍ਰੀ ਲਜਾ ਮਨੋ ਕਰ ਜਾਤੀ ਰਹੀ। ਬਹੁਤ ਜਬ ਦੂਸਰਾ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਆਇ ਆਤ ਬਪੁ ਛੁਣੇ

ਲਾਗਾ ਜੇਹੇ ਰਾਈ ਤੁ ਕਿਉ ਰੇ ਵਤਾਹੈ । ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਉਸ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਨੇ ਅਪੁਣੇ ਏ
 ਰਤਿ ਤਕਉ ਪ੍ਰਗਟਿ ਨ ਕੀਆ । ਪਰ ਜਬ ਅਰਏ ਨ ਹੋ ਕਰਉ ਸਨੇ ਵਾਰਤਾ ਖੋਲ ਕਹੀ । ਬ
 ਹੁਕੀ । ਬਹੁਕੁ ਉਦਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕਹਿ ਵਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਭੀ ਰੇ ਵਤਉ ਏ । ਤਬ ਪ੍ਰਥਮ
 ਰਾਈ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੇ ਤੂੰ ਕਿਉ ਰੇ ਵਤਾਹੈ । ਬਹੁਕੁ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਰਵਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨਾ ਏ
 ਹੁੰਦਾ । ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਤੁ ਮਨੇ ਆਪ ਕੋ ਛਲਤੇ ਬਚਾਇ ਆਹੈ । ਤੈਸੇ ਮੇ ਆਪ ਕਉ ਬਚਾਇ ਨ ਸ
 ਕਤਾ । ਬਹੁਕੁ ਜਬ ਰਾਤ ਵਿਖੇ ਸੈਨ ਕਰਤ ਰੁਏ ਤਬ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਉਨ ਕਉ ਅਕਾਸ ਬ
 ਟੀ ਰੁਈ । ਜੇ ਤੁ ਮਹੁਨੇ ਯੂਸਫ ਕੀ ਨਿਆਈ ਆਪ ਕਉ ਬਚਾਇ ਆਹੈ । ਤਾ ਤੇ ਤੁ ਮਧਿ
 ਨਹੈ । ਬਹੁਕੁ ਏਕ ਅਵਰ ਵਾਰਤਾਹੈ । ਜੇ ਤੀਨ ਮਾਨੁਖ ਏ ਕਮਾਰ ਗਵਿਖੇ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਬੇ
 । ਬਹੁਕੁ ਜਬ ਰਾਤ ਹੁਈ ਤਬ ਮੇਘ ਕੀ ਰਖਿ ਆਕੇ ਨ ਮਿਤ ਕੀ ਵਰਾ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਰਹੈ । ਦ
 ਈ ਵ ਸਿੰਧੇ ਗਕਰ ਕੈ ਪਹਾੜ ਕੇ ਸੀਸ ਤੇ ਇਕ ਬਡਾ ਪਾਥਰ ਗਿਰਿਆ । ਅਰੁ ਕੀ ਵਰਾ ਕੇ ਦੁ
 ਆਰ ਕਉ ਰੋਕ ਲੀਆ । ਤਬ ਤੀਨੇ ਮਾਨੁਖ ਵਿਆਕੁਲ ਰੁਏ । ਬਹੁਕੁ ਏਹੀ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ
 ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਅਪੁਣੇ ਪੁੰਨ ਕਉ ਸਿਮਰਣ ਕਰਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਹਿ । ਤਬ ਏਕ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾ
 । ਜੇਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਜਾਣ ਕਰਿ ਮਾਤਾ ਅਰੁ ਪਿਤਾ ਕੀ ਅਧਿਕ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ
 ਥਾ । ਬਹੁਕੁ ਏਕ ਮਾਤਾ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਮੇ ਦੂਧ ਕਾ ਕੋਟੇ ਗਾਂਭੁਰ ਲੈ ਆਇਆ ਥਾ । ਤਬ ਉਸ ਸ
 ਮੇ ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਸੇਇ ਗਈ । ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਥਾ ਵਿਖੇ ਕੋਟੇ ਗਲੀਏ ਸਾਗੀ ਰੋਨ ਪੜਾ ਰਹਾ
 । ਅਰੁ ਅਹਾਰੁ ਨ ਕੀਆ । ਹੋ ਅੰਤੁਰ ਜਾ ਮੀਤੂ ਤਉ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਜਾਣਤਾਹੈ । ਤੰਤੁ
 ਹਮ ਕਉ ਨਿਕਸਣੇ ਕਮਾਰ ਗਵੇਹੀ । ਤਬ ਕਛੁ ਕਕਿ ਵਰਾ ਕੇ ਦੁਆਰ ਤੇ ਪਾਥਰ ਚਲਾਇ
 ਮਾਨੁਕੁ ਏਆ । ਪਰੁ ਬਾਹਜ ਆਵਣੇ ਕਮਾਰ ਗਵਾਨੂ ਆ । ਬਹੁਕੁ ਦੂਸਰੇ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾ
 ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਤੂੰ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਜਾਣਤਾਹੈ । ਜੇ ਏਕ ਸੂਰ ਕੀ ਅਕਸਮਾ ਤੁਸੇ ਰੇ ਪਾਸ
 ਰਹੀ ਥੀ । ਤਬ ਮੇ ਉਸ ਹੀ ਮਜ਼ਹੀ ਕੀ ਅਜਾ ਲੀਨੀ । ਬਹੁਕੁ ਉਸ ਅਜਾ ਕਾ ਵੇਤਾ ਪਰ ਵਰੁ ਬ
 ਧਿਆ ਜੇ ਮੇਨੇ ਉਸ ਹੀ ਕੇ ਮੇਲ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪਸੁਲੀਏ । ਸੋ ਜਬ ਚਿਰ ਕਾਲ ਤੇ ਪੀਛੇ ਵਹੁ ਮ
 ਜੂਰ ਆਇਆ । ਤਬ ਮੇ ਸਭ ਹੀ ਮਾਲ ਉਸ ਕਉ ਉਠਾਇ ਦੀਆ । ਸੋ ਜਬ ਏਹ ਵਾਰਤਾ
 ਸਚੁ ਹੋਤ ਬਹਮ ਕਉ ਮਾਰ ਗਵੇਹੀ । ਬਹੁਕੁ ਵਹੁ ਪਾਥਰ ਹਲ ਕਰ ਕਛੁ ਕਦੁ ਆਰਹੂ ਆ
 । ਬਹੁਕੁ ਤੀਸਰੇ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਅਮਕੀ ਇਸ ਤ੍ਰੀਸਾਥਿ ਮੇਰੀ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀ
 ਤ ਥੀ । ਅਰੁ ਵਹੁ ਮੁਝ ਕਉ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਥੀ । ਬਹੁਕੁ ਜਬ ਵਹੁ ਭਿਖ ਕਰ ਕੈ ਉਸ ਕੇ ਸਨ
 ਬੰਧੀ ਦੀਨ ਹੁਏ ਤਬ ਮੇ ਉਸ ਕਉ ਪਾਇਆ । ਬਹੁਕੁ ਜਬ ਮੇ ਉਸ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਗਇਆ
 । ਤਬ ਇਸ ਤ੍ਰੀਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੂੰ ਰੁਗ ਵਿਤ ਤੇ ਨਹੀ ਰੂਰਤਾ । ਤਬ ਮੁਝ ਕਉ ਤੇਰਾ ਤਾਸ ਆਇਆ

ਅਰੁਤੁਸੁਕਉ ਅੰਤਰਜਾਮੀਨਾਨਕਉ ਸਕਾਤਿ ਆਗੁਕੀਆਸਿਭ ਬਾਇਹਵਾਰਤਮ
 ਰੁਧੇਰਬਹਮਕਉ ਮਾਰਗਏਹੀ। ਤਬਵਹੁਪਾਬਰੁਕਿਦਰਾਕੇਮਾਰਗਤੇਦੁਹੁਆਅ
 ਰੁਮੇਸਾਮਾਰਗੁਉਇਅਜੇਤੀਨੇਬਾਹਰਨਿਕਸੇ। ਅਰੁਦੁਖਤੇਮੁਕਤਿਹੁਏ॥੭॥ +
 * * * ॥ ॥ ਅਬਪ੍ਰਗਟਕਰਣਿਨਿਖੇਧਪਰਫਿਸਟਿਕੀ। ਤਾਤੇਜਾਣੁ
 ਤੁਜੇਤੇਬਲਕਾਮਕਉਤੇਨਾਮਹਾਕਰਨਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਚਾਹੀਅੰਜੇਪ੍ਰਥਮੇਹੀ
 ਨੇਤੁਕਉਪਰਫਿਸਟਿਤੇਰੋਕੈ। ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤਜਨਨੇਕਹੈ। ਜੇਇਸਤੀਆਦਿਕ
 ਹੁਤੇਵਸਤੁਦੇਖਣੇਕਰਕੈਭੀਕਾਮਉਪਜਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਇਨਕੇਵਸਤੁਕਾਦੇਖਣਾਭੀਜ
 ਗਿਆਸੀਕਉਪਰਵਾਣੁਨਹੀ। ਬਹੁਕੁਇਸਤੀਆਦਿਕਹੁਸਾਬਿਬੇਲਣਾ। ਅਰੁਉ
 ਨਕੇਵਚਨਕਉਚੁਨਣਾ। ਅਰੁਜਹਾਉਨਕਾਨਿਵਾਸੁਹੈਤੁਹਾਜਾਵਣਾ। ਅਰੁਹਾਸੀਆ
 ਵਿਕਜੇਤੇਵਿਵਹਾਰਹੈਸੇਸਰੁਹੀਲਿਦਹੈ। ਤਾਤਪਰਜੁਇਹੁਜੇਕਾਮਕਾਕਰਵਰੂਪਹੈ।
 ਤਾਤੇਹੁਪਕੀਅਭਿਲਾਖਾਕਰਕੈਫਿਸਟਿਕਰਣੀਅੰਜੇਗਹੈ। ਪਰੁਜਬਅਭਿਲਾਖਾਬਿ
 ਨਾਹੀਮਾਰਗਵਿਖੇਅਬਵਾਕਿਸੀਅਵਰਹਉਤਵਿਖੇਅਚਨਕਹੀਕਾਹੁਪਰਫਿਸਟਿ
 ਜਾਇਪੜੈ। ਤਬਵਹੁਦੇਖਣਾਪਾਪੁਨਹੀ। ਪਰੁਬਹੁਤੁਸਰੀਬਾਰਪੀਤਕਰਦੇਖਣਾ
 ਨਿਰਸਿਦੇਹਪਾਪਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਸੁਭਾਵਕਫਿਸਟਿ
 ਪੜਤੀਹੈ। ਅਰੁਦੁਸਰੀਬਾਰਦੇਖਣਾਰਿਕਕਾਕਰਣਹੈ। ਪਰਜਨਇਹੁਜੇਇਸਤੀਅਹੁ
 ਅਰੁਪੁਰਖਹੁਕਾਮਿਲਾਪੁਸਰਬਾਵਿਘਨਹੁਕਾਬੀਜੁਹੈ। ਬਹੁਕੁਮੇਸੇਕੇਤੇਅਸਥਾਨ
 ਹੈ। ਜੇਉਨਹੁਵਿਖੇਅਵਸਮੇਵਾਇਸਤੀਆਦਿਕਹੁਕਾਮਿਲਾਪੁਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਅਸਥਾਨ
 ਹੀਨਿਦਹੈ। ਜੇਸੇਰਾਗਰਿਗਕੀਰਉਤਾ। ਅਬਵਾਵਿਵਾਹੁਆਦਿਕਅਬਵਾਤਮਾਸੇ। ਅ
 ਰੁਮੇਲੋਜੇਹੋਤੇਹੈ। ਸਤਿਨਹੁਵਿਖੇਜਗਿਆਸੀਕਉਜਾਣਾਪਰਵਾਣੁਨਹੀ। ਬਹੁਕੁਇਉ
 ਭੀਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਅਰੁਉਨਕੀਕਿਸੀਬਸਤਕਾਅੰਗੀਕਾਰਨਕਰੈ। ਅਰੁਪੀਤਿਕਰਕੈਕ
 ਛੁਦੇਵੈਭੀਨਹੀ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁਰਖਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਸਤੀਆਦਿਕਸਾਬਮਧਰ
 ਬਚਨਨਬੇਲਹਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਮਾਰਗਵਿਖੇਭੀ। ਕਿਸੀਇਸਤੀਆਦਿਕਅਬਵ
 ਸਿੰਦਰਬਾਲਕਕਾਪਿਆਰੁਮਿਲਾਪੁਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਮਨਾਵਿਖੇਏਹੀਸਿਕਲਪਫੁਰ
 ਤਾਹੈ। ਜੇਇਸਕਉਅਵਸਮੇਵਦੇਖਿਆਚਾਹੀਅੰ। ਪਰੁਜਗਿਆਸੀਕਉਹੈਹੀ
 ਪੁਰਖਾਰਬੁਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਮਨਸਾਬਜੁਪਕਰੈ। ਅਰੁਮੇਸੇਕਹੈਜੇਇਸਦੇਖਣੇਕ
 ਰਿਕੈਮੁਸੁਕਉਜਿਸਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਪਾਪੁਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁਗੁਰੁਵਿਤਤੇਬੇਮੁਖਹੋਵਉ
 ਗਾ। ਮੇਸੇਹੀਵੀਚਾਰੁਕਰਕੈਮਨਕਉਦਰਜਰਾਖੇਤਉਰੁਲਾਹੈ॥੩॥ + ਅਬ

ਤੀਸਰੇ ਸਰਗ ਵਿਖੇ ਅਧਿਕ ਬੋਲ ਦੇ ਕੇ ਵਿਘਨ ਵਰਨਨ ਹੋਵਹਿਗੇ ॥ ੧ ॥
 ਤਾਤੋ ਜਾਣੁ ਤੇਜੇ ਇਹ ਸਨਗੀ ਰੁਗ ਵੇਤਨੇ ਮਹਾ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਬਨਾਈ ਹੈ ॥ ਕਹੇ
 ਤੇਜੇ ਦੇਖਣੇ ਵਿਖੇ ਤਉ ਮਾਸ ਕਾਟ ਕਰੈ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਕੁਛ ਪਰਤੀ ਅਰੁ ਆਕਾਸ ਵਿਖੇ
 ਸਿਸਾਇ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਨੇ ਸਰੋਨੇ ਪਰ ਰਸਨਾ ਕਾ ਪਵੇ ਸੁਹੇਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਅ
 ਰੁਪ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਭੀ ਵਰਨਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਤੋ ਇਹ ਸਨਾਹਿ ਬੁਧ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਹੀ ਹੈ
 ਅਰੁ ਬੁਇਹੁ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਬੁਧਿ ਕੀ ਪਛਾਣਤੇ ਬਾਹਜਨ ਹੀ ॥ ਤੇ ਸੇ
 ਗੰਠ ਸਨਾਹੀ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਉ ਵਰਨਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਵਰੁਇ ਵੀ
 ਅਰੁ ਕਾਧਰੁ ਮੇਸੇਨ ਹੀ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹੁਇਖੇ ਵਰਤਮਾਨ ਹੋਵਹਿ ॥ ਜੇ ਸੇ
 ਕੇ ਵਲ ਆਕਾਰ ਹੀ ਕਉ ਦੇਖ ਸਕਤੇ ਹਹਿ ॥ ਅਰੁ ਸੁਵਣ ਕੇ ਵਲ ਸਬਦ ਹੀ ਸੁ
 ਵਣੇ ਕਉ ਸਮਰਥ ਹੋਤੇ ਹਹਿ ॥ ਅੇਸੇ ਹੀ ਅਵਰੁਇ ਵੀ ਆਭੀ ਏਕ ਏਕ ਕਾਰਜ ਕਉ
 ਗੁਣ ਕਰਤੀ ਆਹੈ ॥ ਪਰੁ ਇਹੁ ਸਨਾਹੈ ਸੀ ਹੈ ਜੇਨੇ ਕੁਹੁ ਅਰੁ ਸੁਵਣ ਹੁ ਅਰੁ ਅਵ
 ਰਸਰਬ ਅੰਗ ਹੁਕਉ ਵਰਨਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਜੀਵ ਕੀ ਚੇਤਨ ਤਾ ਸਰਬ ਅੰ
 ਗ ਹੁਇਖੇ ਪਸਰਹੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਰਸਨਾ ਭੀ ਜੀਵ ਕੇ ਸਰਬ ਸਿਕਲ ਪਹੁਕਉ ਪ੍ਰਗਟ
 ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਜੇ ਸੇ ਵਚਨ ਕਾਉ ਚਾਰੁ ਰਸਨਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸਾਹੀ ਪਵੇ ਸਾਰਿ
 ਦੇ ਕਉ ਭੀ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਅਧੀਨ ਤਾ ਅਰੁ ਬਿਓਗ ਕਾ ਵਰਨਉ ਚਾਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤ
 ਬਹਿ ਵਾਕੇ ਮਲਹੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇਨੇ ਨਹੁ ਕੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਆਸੁ ਚਲਣੇ ਲਾਗਤੀ ਆਹੈ
 ਅਰੁ ਜਬ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਵਰਨਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਸੁਭਾ ਵਕ
 ਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾਉ ਪਜਿਆ ਵਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਤੁ ਪਰਜਾਇਹੁ ਜੇ ਜਬ ਰਸਨਾ ਵਿਖੇ ਸੁਭਾ
 ਰੁਮਲੀਨ ਅਛਰ ਹੁਕਉ ਚਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਬਹਿ ਵਾਕੀ ਮਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਜਬ ਸੁਭਾ ਵਚਨ ਕਾਉ ਚਾਰ ਕਰਣੇ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਬਹਿ ਵਾਕੀ ਸਾਂਤ ਕਰੁਾ ਵਕ
 ਹਾਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾਇਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾਇਸ ਪੁਰਖ ਕਾਰਿ ਦਾ
 ਸੁਧੁਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਤਬ ਲਗਾਇਸ ਕਾ ਪਰਮੁ ਝਿਕੁਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਲਗਾਰਸ
 ਨਾ ਸੁਧੀਨ ਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਤਬ ਲਗਾਰਿ ਵਾਕੀ ਸੁਧੁਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਤਾਤੋ ਰਸਨਾ ਕੇ ਪਾਪ ਹੁਤੇ
 ਅਰੁ ਵਿਘਨ ਹੁਤੇ ਭੈ ਕਰਣਾ ਪਰਮ ਕੀ ਝਿਕੁਤਾ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਮੇ
 ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਮੇਨ ਕੀ ਵਸੇਖਤਾ ਕਹੇ ਗਾ ॥ ਬਹੁ ਰਸਨਾ ਕੇ ਵਿਘਨ ਜੇ ਸੁਭਾ ਅਰੁ ਨਿ
 ਦਾ ਅਰੁ ਵਿਵਾਦਾ ਅਰੁ ਦਰਬਰਨ ਆਦਿ ਕੇ ਜੇ ਤੇ ਪਾਪ ਹੈ ਸੋ ਤਸ ਕਾ ਵਰਨਨ
 ਕਰਉਗਾ ॥ ਅਰੁ ਇਨ ਕਾਉ ਪਾਉ ਭੀ ਭਿਨ ਭਿਨ ਕਰਕੈ ਕਹੇ ਗਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ੧ ॥

ਅਥ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਣੀ ਉਸਤਤਿ ਮੋਨ ਕੀ ॥੪੪॥ ੪॥ ॥ ਤਤਿ ਜਾਣੁ ਤੁਝੇ ਇਸ ਬਲ ਦੇ
 ਵੇਖੇ ਦੇ ਤੁਪਾਪ ਰਿਜੇ ਅਪੁ ਈਉਨ ਤੇਰਾ ਖਿਆ ਕਰਣੀ ਮਹਾ ਕਰਨੈ ॥ ਤਤਿ ਸਰਨੁ ਦਿਖੇ
 ਮੋਨ ਹੀਉ ਪਾਇ ਵਸੇ ਖੋਹੈ ॥ ਇਸ ਮਾਨੁ ਖਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਹੀ ਤਹੈ ॥ ਜੇ ਕਾਰਜ ਬਿ
 ਨਾ ਵਰਨਨ ਕਰੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਸਿਤ ਜਨੁ ਕਹਾਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਨ ਕਾ ਅਹੁ ਅਰੁ ਨਿਝਾ ਅਰੁ ਵਰ
 ਨ ਸਿਜਮ ਸਹੁ ਤੇਰੇ ਤਾਹੈ ॥ ਸੇ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਸਿਧ ਪਵਈ ਕਉ ਪਾਵਤੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਰਾ
 ਨੇ ਭੀ ਕਹਾਹੈ ॥ ਜੇ ਅਧਿਕ ਬੇਲ ਦੇ ਵੇਖੇ ਕਦਾ ਚਿਤ ਭੁਲਾਈ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਤਤਿ ਜਬ ਕਿਸੀ
 ਕਉ ਪਕਾਰੁ ਅਰੁ ਦਾਨੁ ਦੇਣੇ ॥ ਅਰੁ ਵਿਹੁੰ ਪਨਿ ਵਰਤ ਕਰਣੇ ਕੋਨੀ ਮਤ ਵਰਨ ਕਹੈ ਤਉ
 ਭੁਲਾਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਪੁਰੁ ਖੁਨੇ ਭੀ ਕਹਾਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਰਸਨਾ ਅਰੁ ਉਦਰ ਅ
 ਰੁ ਕਾਮ ਇਝੀ ਕੀਉ ਪਾਧੇ ਭੁਗਵਿ ਤਨੇ ਰਾਖਿ ਆਹੈ ॥ ਸੇ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ਬਹੁੜ ਏਕ
 ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਤੇ ਪੁਛਿ ਆਥਾ ॥ ਜੇ ਵਸੇ ਖਤੁ ਤਕਉ ਟੋਹੈ ॥ ਤਬ ਉਨਹੁ ਨੇ
 ਮੋਨ ਕਰ ਕੈ ਕਹਾ ਜੋ ਮੋਨ ਹੀ ਵਸੇ ਖਕਰਤੁ ਹੋ ॥ ਬਹੁੜ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾਹੈ ॥ ਜੇ ਮੋਨ ਅ
 ਰੁ ਕੋ ਮਲ ਸੁਭਾ ਵਸੁ ਖੋਨ ਭੁਜਨੈ ॥ ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਅਧਿਕ ਬੇਲਤ
 ਹੋ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਰਿਦਾ ਕੋਰਹੋ ਤਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਕਾ ਰਿਦਾ ਕੋਰਹੋ ਤਹੈ ॥ ਸੇ ਪਾਪੁ
 ਕਾਰੂ ਪਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪਾਪ ਰੂਪੁ ਅਸੇ ਅਗਨ ਵਿਖੇ ਜਲ ਦੇ ਕਾਰੀ ਹੋ ॥ ਇਸੀ ਪਰ
 ਏਕ ਵਾਰਤਾ ॥ ਜੇ ਇਕ ਸਰਾਇ ਖੇਕੁ ਫੁਬਰਨ ਬਿਲਾਸੁ ਹੋਤਾ ਥਾ ॥ ਅਰੁ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵ
 ਨੇ ਮੋਨ ਕਰ ਕੈ ਬੈਠ ਰਹਾ ॥ ਤਬ ਉਨ ਸਿਉ ਮਿਤ੍ਰ ਹੁਨੇ ਪੁਛਿ ॥ ਜੇ ਤੁਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀ ਬੇਲਤੋ ॥
 ਬਹੁੜ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਜਬ ਤੂ ਭੁਕਹਉ ਤਬ ਭੁਗਵਿ ਤਤੇ ਰੁਤਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਸਾਰੁ ਕਹੋ ਤ
 ਬ ਤੁਮ ਤੇਭੈ ਮਾਨਹੋ ਤਹੈ ॥ ਤਤਿ ਜਾਣੁ ਤੁਝੇ ਮੋਨ ਕੀ ਵਸੇ ਖਤਾ ਇਸ ਕਾਰਣ ਕਰਿ ਅਧਿਕ ਕਹੀ
 ਹੋ ॥ ਜੇ ਬੇਲ ਦੇ ਕਰ ਕੈ ਅਨੇਕ ਪਾਪ ਉਪਜਤੈ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਰਸਨਾ ਸਰਬ ਦਾਇ ਅਰਥ
 ਵਰਨ ਦਾਇ ਖੇਕੁ ਜਤਨ ਭੀ ਨਾਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਅਰੁ ਮਨ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਤ ਕਉ ਪਾਵਤੈ ॥
 ॥ ਬਹੁੜ ਗੁਣ ਵਰਨ ਕੈ ਅਰੁ ਦੇਖ ਕਉ ਵਿਚਾਰਣਾ ਮਹਾ ਕਰਨੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇਕ
 ਹਾਹੈ ॥ ਜੇ ਮੋਨ ਕਰ ਕੈ ਸਰਬ ਕਲੇਸ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰਹਤਾ ॥ ਪੁਰਖਾਰ ਥਾ ਅਰੁ ਇਕ ਯ
 ਤਾ ਭੀ ਬਚਤੀ ॥ ਅਰੁ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਮਇਸ ਬਿਤਹੋ ਤਹੈ ॥ ਤਤਿ ਜਾਣੁ ਤੁਝੇ ਵਰਨ
 ਰਾਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਾਹੈ ॥ ਜੇ ਇਕ ਤਕਉ ਵਿਪਨ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸੇ ਨਿਦਾ ਅਰੁ ਸੁਨਾ ਅਰੁ
 ਦੁਸਹਾ ਵਰਨ ਅੇਸਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਉਸ ਵਿਖੇ ਗੁਣ ਅਰੁ ਦੇਖ ਮਿਲਿ ਆਹੁ ਆਹੈ ॥ ਤੁਸੇ ਪ੍ਰੇਮ
 ਬਿਨ ਕਿਸੀ ਕੀ ਬਿਥਾ ਪੁਛਣੀ ॥ ਬਹੁੜ ਤੀਸਰਾ ਵਰਨ ਗੁਣ ਅਰੁ ਦੇਖ ਤੇਰਹਿ ਤਹੈ ॥
 ਸੇ ਇਹਾ ਵਿਅਰਥ ਦਾਵੈ ॥ ਪਰ ਇਹ ਬਹੀ ਹਾਨੈ ॥ ਜੇ ਸਮਾ ਬਿਥਾ ਬੀਤ ਜਾਤਾ ॥

ਅਰੁਚਉਬਾਵਚਨਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਸਰਬਥਾਗੁਣੁਪੁਰੈ॥ ਜੇਸੇਕਿਸੀਕੋਸੁਖੁਨਾਮਿ
 ਤਵਚਨਕਹੈ॥ ਤਤੇਇਨੇਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕੇਵਚਨੇਵਖੇਤੀਨਨਿਦਾਹੈ॥ ਅਰੁਜਗਿਆਸੀ
 ਕਉਚਉਬਾਹੀਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਣੇਜੇਗਹੈ॥ ਪਰੁਜੇਪੁਰਖੁਮੋਨਵਿਖੇਇਸਬਿਤਹੈ॥ ਸੇ
 ਸਰਬਵਿਘਨਹੁਤੇਸੁਭਾਵਕਹੀਮੁਕਤਿਰਹਿਤਾਹੈ॥ ਪਰੁਜੇਤੇਰਸਨਾਕੇਵਿਘਨਹੈਸੇਸ
 ਭੁਕੇਟੀਪਛਾਣਨਹੀਸਕਤਾ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਮੇਸਰਬਵਿਘਨਹੁਕਉਭੁੰਨਭਿੰਨਕ
 ਰਕਹਤਾਹੈ॥ ਜੇਪੀਚਦਸਵਿਘਨਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ॥ ਪ੍ਰਥਮਵਿਘਨਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਜਿਸਵਚਨ
 ਵਿਖੇਤੇਰਾਂਕਾਰਨੁਕਛੁਨਹੈਵੈ॥ ਸੇਵਹੁਬੋਲਣਾਭੀਮਹਾਨਿਦੈ॥ ਅਰਬਇਹੁਜੇਜਿਸ
 ਵਿਖੇਵਿਵਹਾਰਅਰੁਪਰਮਾਰਥਕੀਸਿਧਤਾਕਛੁਨਹੈਵੈ॥ ਤਬਉਸਬੋਲਣੇਵਿਖੇਸਤੇ
 ਗੁਣਕੀਸੋਭਾਨਸਟਹੇਜਾਤੀਹੈ॥ ਜੇਸੇਕਿਸੀਸਭਾਵਿਖੇਜਾਇਕਰਮੇਸੇਵਰਨੁਕਰਹੀ॥
 ਜੇਮੇਅਪੁਨੇਅਰੁਅਮਕੇਵੇਸਵਿਖੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਗਇਆਥਾ॥ ਬਹੁਕਉਨਨਗਰਹੁ
 ਅਰੁਖਾਨਪਾਨਅਰੁਬਾਗਹੁਕੀਵਾਰਤਾਕਰਣੇਲਾਗਹੀ॥ ਸੇਜਦਪਵਹੁਤੇਰਾਕਹਣਾ
 ਸਾਰਹੀਹੈਵੈ॥ ਤਉਭੀਇਸਕਉਵਿਅਰਬਵਚਨਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਕਾਰੋਤੇਜੇਮੇਸੇਵਚਨਹੁ
 ਵਿਖੇਤੇਰਾਂਕਾਰਨੁਸਿਧਕਛੁਨਹੀਹੈਤਾ॥ ਅਥਵਾਜਬਕਿਸੀਤੇਪ੍ਰੇਜਨਾਬਿਨਾਪੁਛਹਿਤ
 ਉਭੀਵਿਅਰਬੁਹੈ॥ ਪਰੁਵਿਅਰਬਉਸੀਕਉਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਜਿਸਵਿਖੇਅਵਗੁਣਕਛੁ
 ਨਹੈਵੈ॥ ਅਰੁਕਾਰਜਕਛੁਨਹੈਵੈ॥ ਪਰੁਜਬਕਿਸੀਤੇਮੇਸੇਪੁਛਹਿਜੇਤੇਨੇਬ੍ਰਤਰਖਿਆ
 ਹੈ॥ ਜਿਸਬਵਹੁਕਹੈਜੇਮੇਬ੍ਰਤੀਹੈ॥ ਤਬਅਭਿਮਾਨੀਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਜਬਲਜਾਕਰਕੈਬ੍ਰ
 ਤਕੀਏਬਿਨਾਆਪਕਉਬਤੀਕਹੈ॥ ਤਉਭੀਪਾਪੀਹੋਤਾਹੈ॥ ਸੇਇਹੁਅਭਿਮਾਨੁਅਰੁ
 ਪਾਪਉਸਕਉਤੇਰੇਪੁਛਣੇਕਰਹੀਲਾਗਤਾਹੈ॥ ਤਾਤੇਮੇਸੇਪੁਛਣਾਅਜੇਗਹੈ॥ ਅ
 ਥਵਾਜਬਕਿਸੀਤੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਪੁਛਹਿਜੇਤੁਕਹਾਤੇਆਵਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਕਹਾਰਲਾਹੈ
 ॥ ਅਰੁਕਿਆਕਰਤਾਹੈ॥ ਜਿਸਬਉਸਨੇਪ੍ਰਸਿਧਕਰਣਹੈਵੈ॥ ਅਰੁਨੁਕਹਿਦੈਵੈ॥
 ਤਉਭੀਤੇਰੇਸਨਬਿਧਕਰਕੈਪਾਪੀਹੋਤਾਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਏਕਵਾਰ
 ਲੁਕਮਾਨਹੀਮਾਮਿਹਤਰਦਉਵਕੇਪਾਸਗਇਆਥਾ॥ ਤਬਵਹੁਆਗੇਲੇਹੋਕੀ
 ਕਵਚਬਨਾਵਤਾਥਾ॥ ਬਹੁਕਲੁਕਮਾਨਕੇਚਿੰਤਾਵਿਖੇਪੁਛਣੇਕੀਮਨਸਾਰੁਈ॥
 ਜੇਤੁਮਾਇਹਕਿਆਕਰਤੇਹੈ॥ ਪਰੁਭੈਅਰੁਪੀਰਨਕਰਿਪੁਛਤਨਭੁਇਆ॥ ਸਿਜ
 ਬਵਹੀਮਿਹਤਰਦਉਵਕਵਚਕਉਬਨਾਇਰਹਾ॥ ਤਬਗਲੇਵਿਖੇਤਾਰਕਰਕ
 ਹਣੇਲਾਗਾ॥ ਜੇਇਹੁਜੁੱਧਕੇਸਮੇਕਾਭੁਲਾਪਹਰਾਵਾਹੈ॥ ਤਬਲੁਕਮਾਨਮੇਸੇਜਾਨ
 ਤਰੁਇਆਜੇਇਹਮੇਨਉਤਮਪਦਾਰਥਹੈ॥ ਪਰਇਸਵਿਖੇਪ੍ਰੀਤਿਕੋਈਨਹੀਕ

ਰਤਾ ਬਹੁੜਨ ਬਾਇਹ ਮਾਨੁ ਖਰਿਸੀ ਤਿਕਾਰ ਜਾ ਬਿਨਾ ਕਛੁ ਪੁਛਤਾ ਹੋ ਸੇ ਇਸਕ
 ਰਕੇ ਪੁਛਤਾ ਹੋ ਜਿਸੇ ਲੋਕ ਹੁਕੇ ਭੇਦ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟਿ ਜਾਣੇ ਅਰੁ ਉਨ ਸਿਉ ਵਰਨਹੁ
 ਕਰਕੇ ਮਿਤਾਈ ਕਾ ਸਨ ਬਿਪਕਰੇ ਸੇ ਇਹ ਸਰੁ ਹੀ ਬੁਧਿ ਕੀ ਹੀ ਨਤਾ ਹੋ ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੁ
 ਇਸਕਾ ਉਪਾਵੁ ਇਹੋ ਜੇ ਕਾਲ ਕਉ ਨਿਕਟ ਵੇਖੇ ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਣੇ ਜੇ ਏਕ ਵਰਗੀ
 ਰਗਵੰਤ ਕਾਨਾ ਮੁਲੇ ਲਾਬਗਾ ਖਜਾਨਾ ਹੋ ਸੇ ਜਬ ਮੇਵਾ ਵਾਇਵਾ ਵਾਇਖੇ ਮੇਸੇ ਖਜਾਨੇ
 ਕੋ ਬਿਬ ਕਰੇਗਾ ਤਬ ਮੇਰੀ ਬੜੀ ਹਾਨ ਹੋਵੇਗੀ ਸੇ ਇਹ ਉਪਾਵ ਕੇ ਵਲ ਬੂਝੁ ਕਰ
 ਹੋਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਕਰਤ ਤਕ ਰਿਕੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਾਉ ਹੋਤਾ ਹੋ ਜੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿਖੇ ਜਾ
 ਇਰਹੇ ਤਉ ਭੀ ਵਾਇਵਾ ਵਾਇਵਾ ਵਾਇਵਾ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋ ਤਾਤ ਪਰ ਜਇਹੋ ਏਕ ਵਰਨ ਕਰ
 ਕੇ ਜਿਸ ਕਾਰਜ ਕਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਹੋਵੇ ਤਬ ਉਸ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਖੇ ਵਾਇਵਾ ਵਰਨ ਨ ਕਰੇ ਹੋਇ
 ਸੀ ਪਰ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਜੇ ਜਵਾ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਮੀਠਾ ਵਰਨ ਛੁਰੁ
 ਤਾ ਹੋ ਤਉ ਭੀ ਮੇਰੇ ਚਾਹੁਨ ਹੀ ਕਰਤਾ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮਤੁ ਮੇ ਅਧਿਕ ਬੋਲ ਦੇਹਾ ਹੋ ਜਾ
 ਵੇ ਜੇ ਬਹੁੜ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ ਜੇ ਭੁਲਾ ਪੁਰੁਖ ਤਿਸ ਕਉ ਕਹੀ ਤਾ ਹੋ ਜੇ
 ਧਨ ਕੀ ਗਾਂਠ ਕਉ ਖੋਲੇ ਅਰੁ ਰਸਨਾ ਕਉ ਬਿਪਨਾ ਵਿਖੇ ਰਾਖੇ ॥੧॥ ਬਹੁੜਿ ਦੁਸਰਾ
 ਵਿਘਨ ਇਹੋ ਜੇ ਮਿਥਿਆ ਅਰੁ ਪਾਪ ਜਿਨ੍ਹਗ ਤਿ ਵਚਨੁ ਬੋਲਣਾ ਜੇ ਜੇਨੁ ਪਹੁ
 ਕੀ ਆਵਾ ਰਤਾ ਅਰੁ ਦੁਰਾਚਾਰੀ ਮਾਨੁ ਖਰਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਸੇ
 ਮੇਸੇ ਵਰਨ ਸਰੁ ਹੀ ਪਾਪ ਰੂਪ ਹੋਇ ਸਕਰਕੇ ਜੇ ਪ੍ਰਬ ਮੇਵੇ ਅਰਬ ਵਿਵਾਦ ਕਾ ਨਿ
 ਰਣ ਜੇ ਕੀ ਆਖਾ ਸੇ ਇਹੋ ਬੋਲਣਾ ਉਸ ਕਾ ਨਿ ਆਈ ਨਹੀ ਅਰੁ ਭੂਇਹੋ ਜੇ ਉਸ
 ਤੇ ਭੀ ਮਹਾਂ ਨੀਚ ਹੋਇ ਸੀ ਪਰ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਪੁਰੁਖ ਨਿਹ
 ਸਿਕੋ ਕਰਿ ਬੋਲਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਉਸ ਵਚਨ ਕੀ ਬੁਰਾਈ ਕਉ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਤਬ ਉਸ
 ਹੀ ਬੋਲਣੇ ਕਰਨ ਰਕ ਗਾਮੀ ਹੋਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਜਬ ਉਸੇ ਜਿਨ੍ਹਗ ਤਿ ਬੋਲਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਵੀ
 ਰਾਰੁ ਕਰਕੇ ਉਸ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮਝਤਾ ਹੋ ਤਬ ਨਿਰਸਿਦੇਹ ਪਰਮਾਨਿ ਦਕਉ ਪਾਵਤਾ
 ਹੋ ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਇਹੋ ਵਿਘਨੁ ਜੇਨ ਬੋਲੇ ਪੁਰੁਖ ਵਚਨ ਕਹੇ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਵ
 ਚਨ ਕਉ ਵਿਪਰਜੈ ਕਰਵੇਣਾ ਸੇ ਇਹੁ ਭੀ ਮਹਾਂ ਨਿਦ ਹੋ ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਪੁਰੁਖ ਕਾਸੁ
 ਤਾਉ ਮੇਸਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੋ ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਕਛੁ ਬੋਲਤਾ ਹੋ ਤਬ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕਹਣੇ ਲਾਗਤ ਹੋ ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਤੇ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਸੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਨਹੀ ਪਰੁ ਜਬ ਵੀ ਚ
 ਰੁ ਕਰਵੇਖੀ ਮੇਤਬ ਇਸ ਕਾ ਇਹੁ ਅਰਥ ਹੋਤਾ ਹੋ ਜੇ ਤੂੰ ਪੁਰੁਖ ਅਰੁ ਸੁਭਾ ਹੋ ॥
 ਅਰੁ ਮੇ ਬੁਧਿਵਾਨੁ ਅਰੁ ਸਾਧਾ ਹੋ ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੂਆ ਜਉ ਮੇਸੇ ਵਰਨ ਕਰਿਕੇ

ਕੁਪੁਅਰੁਅਹੋਕਾਰੁਜੇਮਹਾਮਲੀਨਸੁਭਾਵਹੋਸਿਵਿਨਦੇਨੇਸੁਭਾਵਹੁਕੀਬਿਧਿ
ਤਹੋਤੀਹੋਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਹੋਜਿਪੁਰਖੁਕਿਸੀਕੇਵਚਨਕਉਵਿਪਰ
ਜੇਨਾਕਰੇਅਰੁਵਿਅਰਥਵਾਵਤੇਭੀਰਹਤਹੋਵੈਤਬਵਹੁਪਰਮਸੁਖਕਉਪਾ
ਵਤਾਹੋਅਰੁਇਸਕੀਵਸੇਖਤਾਇਸਨਮਿਤਕਹੀਹੋਜੇਭੁਲੇਬੁਰੇਵਚਨਕ
ਉਧੀਰਜਕਰਸਹਣਾਮਹਾਕਰਨਹੋਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੋਜੇਇਸਪੁਰਖੁਕ
ਧਰਮੁਤਬਹੀਫਿਕ੍ਰੋਤਾਹੋਜੇਜਦਪਇਹੁਸਾਰਾਹੋਵੈਤਉਭੀਕਿਸੀਕੇਵਚਨਕਉ
ਉਲਟਾਵੈਨਹੀਅਰੁਵਚਨਉਲਟਾਵਣਾਇਸਕਉਕਹੀਤੇਹੋਜਬਕੋਈਕ
ਉਇਹੁਅਨਰੁਖਾਵਾਹੋਅਰੁਤੂਜਕਹੈਏਹਮੀਠਹੋਅਥਵਾਜਬਕੋਈਹੋਜੇਅਮ
ਕਨਗਰੁਈਹਾਂਤੇਪਾਂਚਕੋਸਹੋਅਰੁਤੂਕੈਸੇਕਹੈਏਹਪੀਚਕੋਸਨਹੀਖਟਕੋਸਹੋ
ਜੇਇਹੁਮਹਾਪਾਪੁਹੋਕਹੈਤੇਜੇਉਸਕੇਵਚਨਕਉਖੰਡਤਕਰਣਾਹੋਤਾਹੋ
ਅਰੁਉਸਕੇਵਖਕਉਪਗਵਿਕਰਣਾਹੋਤਾਹੋਅਰੁਵਚਨਕਰਕੇਵਖਵਣਾਇ
ਸੀਕਾਨਾਮੁਹੋਤਾਤੇਸਰਬਪੁਕਾਰਜਗਿਆਸੀਕਉਮੋਨਹੀਚਾਹੀਤੇਹੋਪਰੁਏਕ
ਜਬਦੂਸਰੇਕੇਮਤਕਉਨਿਖੇਪਕਰੀਐਤਬਇਹਤਉਸੁਗਰਾਹੋਤਾਹੋਅਥਵਾ
ਜਬਕਿਸੀਪੁਰਖੁਵਿਖੇਸਰਪਾਵੇਖੀਐਤਬਏਕਾਂਤਵਿਖੇਉਪਵੇਸੁਕਰਣਾਭ
ਲਾਹੋਅਰੁਜਬਸਰਪਾਹੀਏਹੋਵੈਤਬਮੋਨਹੀਵਸੇਖਹੋਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖ
ਨੇਕਹਾਹੋਜੇਜਬਇਹੁਪੁਰਖੁਅਤੁਹੁਅਰੁਪੀਥਹੁਕੇਸੁਗਰੇਵਿਖੇਫਿਕ੍ਰੋਤਾਹੋ
ਤਬਸੀਪ੍ਰੀਤਾਤਮਧਰਮਤੇਕੂਸਟਹੋਜਾਤਾਹੋਤਾਤਪਰਜਇਹੁਜੇਜੇਗਅਜੇਗ
ਵਚਨਕਉਸੁਣਕਰਿਮੋਨਕਰਰਹਿਣੀਬੜਾਪੁਰਖਾਰਭੁਹੋਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰ
ਤਾਹੋਜੇਇਕਜਗਿਆਸੀਜਨਜਗਤਕਉਤਿਆਗਕਰਿਏਕਾਂਤਵਿਖੇਉਸਬਿ
ਤਹੁਅਥਾਤਬਕਿਸੀਬੁਧਵਾਨਨੇਉਸਤੇਪ੍ਰਭਿਅਾਜੇਤੂਲੇਕਹੁਵਿਖੇਕਉਨਹੀ
ਆਵਤਾਤਬਉਸਨੇਕਹਾਜੇਮੇਜਗਤਕੇਸੁਗਰੇਤੇਆਪਕਉਬਚਾਇਆਚਹਤਾ
ਹੋਬਹੁਕੁਵਹੁਬੁਧਵਾਨਕਹਤਿਭੁਇਆਜੇਜਬਤੂਲੇਕਹੁਵਿਖੇਆਵਹਿਅ
ਰੁਓਨਕੇਭੁਲੇਬੁਰੇਵਚਨਉਲਟਕਰਿਧੀਰਜਕਰਹਿਅਰੁਬੋਲਣੇਤੇਰਹਿਤੇਹੋ
ਵਹਿਤਬਇਹੁਬੜਾਪੁਰਖਾਰਥਹੋਬਹੁਕੁਕੇਤੇਪੁਰਖੁਮੇਸੇਹੋਤੇਹੋਜੇਅਪੁਣੀ
ਮਾਨਕੇਨਾਮਿਤਏਕਦੂਸਰੇਕੇਪੀਥਕੀਨਿਖੇਪਕਰਤੇਹੋਅਰੁਕਹਤੇਹੋਜੁਇਹਭੀ
ਧਰਮਕੀਫਿਕ੍ਰੋਤਾਹੋਜੇਇਹਬੜੀਮੁਰਖਤਾਹੋਬਹੁਕੁਚਉਥਾਵਿਘਨਇਹੁਹੋ
ਜੇਧਨਕੇਨਾਮਿਤਕਿਸੀਸਾਬਸੁਗਰਾਕਰਨਾਅਰੁਗਜਿਅਹੁਕੇਦਰਪਰਜਇਕ

ਰਖੁ ਕਰਕਰਨੀ॥ ਇਸੀ ਪਰਸਿਤ ਜਨੁ ਨੇਕਹਾਰੈ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਧਨ ਕੇ ਲੋਭੁ ਕਰਿ ਕੈ॥
 ਹੁਮਾਨੁ ਖਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥੁ ਗਰਤਾਰੈ॥ ਤਬ ਮੇਸੀ ਵਿਛੋਪ ਤਾ ਕਉ ਪਾਵਤਾਰੈ॥ ਜੇ ਮੇਸੀ ਵਿ
 ਛੋਪ ਤਾ ਅਵਰੁ ਕਿਸੀ ਅਵਰੁ ਕਰਿ ਨਹੀ ਹੋਤੀ॥ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਮੇਸੇ ਸੁਗਰੇ ਕਾ ਕਠਉ ਰਵ
 ਚਨ ਅਰੁ ਵੇਰੁ ਵਾ ਬਿਨਾ ਨਿਬਥਾ ਹੁਨਹੀ ਹੋਤਾ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਗੀ ਅਸੀ ਜਨ ਪੁਰੁ ਖਾਰਥ ਕਰਿ ਕੈ
 ਮੂਲਹੀ ਤੇ ਮੇਸੇ ਵਿਛੋਪ ਤਾ ਕਉ ਤਿਆਰੁ ਕਰਤਾਰੈ॥ ੪॥ ਬਹੁਤ ਪੰਚ ਦੁਆ ਵਿਘਨ ਇਹੁ ਹੈ॥
 ਜੇ ਮੁਖ ਤੇ ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲਣਾ॥ ਇਸੀ ਪਰਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾਰੈ॥ ਜੇ ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲ
 ਟੇ ਹਾਰੁ ਪੁਰੁਖੁ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਤੇ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰਹਤਾਰੈ॥ ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾਰੈ॥ ਜੇ ਏਕ
 ਪੁਰੁਖ ਨਰਕ ਵਿਖੇ ਮਹਾਦੁਖੀ ਹੋਵਹਿਗੇ॥ ਅਰੁ ਪੁਕਾਰ ਕਰਹਿਗੇ॥ ਤਬ ਅਵਰਨਰਕੀ
 ਪੁਛੁਣਿਗੇ॥ ਜੇ ਇਹ ਮਹਾਪਾਪੀ ਕਉ ਟਹੈ॥ ਬਹੁਤ ਦੇਵ ਤੇ ਕਹੈਗੇ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਸਰਬਦ
 ਹੀ ਬਚਨੁ ਭੀ ਵਿਖੇ ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲਤੇਏ॥ ਅਰੁ ਦੁਰਾਚਾਰ ਕੇ ਵਜਨੁ ਵਿਖੇ ਹੀ ਇਨਕੀ
 ਪ੍ਰੀਤਿ ਥੀ॥ ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾਰੈ॥ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਮਹਾਤਾਪਿਤਾ ਕਉ ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲ
 ਹਾ॥ ਤਬ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਛਿਅ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਮਾਤਾ ਅਰੁ ਪਿਤਾ ਕਉ ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲਣੇ ਹਾਰਕ
 ਉਣਹੈ॥ ਬਹੁਤ ਮਾਨੁਖ ਹੁ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾਰੈ॥ ਮਾਨੁਖ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਕੇ ਮਾਤਾ
 ਪਿਤਾ ਕਉ ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲਤਾਰੈ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਇਸ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਉ ਦੁਰਬ ਚਨ ਕਹਣੇ
 ਲਾਗਤਾਰੈ॥ ਜੇ ਜਬਦੀ ਚਾਰ ਕਰਦੇ ਖੀ ਮੇਤਬ ਇਸਨੇ ਅਪੁਹੀ ਅਪੁਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਉ
 ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲਿਆਰੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਚਹੀ ਮੇਜੇ ਜਬ ਅਵਸ ਮੇਵ ਕਿਸੀ ਮਲੀਨ ਕ੍ਰਿਆ ਕਾਨਾਮੁ
 ਲੇਣਹੋਵੈ॥ ਤਉ ਭੀ ਸੇਨੇ ਸੋਕਹੈ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸਿਧ ਦਰਨ ਨਕਰੈ॥ ੫॥ ਬਹੁਤ ਛੁਠ ਦੁਆ ਵਿਘਨ
 ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਕਰਨੀ॥ ਸੋ ਇਹੁ ਭੀ ਮਹਾਨਿਦਰੈ॥ ਜਦ ਪਾਪਸੁ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਜ
 ਰੁਪ ਦਾਰਥ ਕਉ ਧ੍ਰਿਕਾਰੁ ਕਰੀਐ॥ ਤਉ ਭੀ ਬੁਰੀਹੈ॥ ਇਸੀ ਪਰਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾਰੈ॥
 ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਕਿਸੀ ਕਉ ਧ੍ਰਿਕਾਰੁ ਨਹੀ ਕਰਤੇ॥ ਬਹੁਤ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾਰੈ॥
 ਜੇ ਜਬ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਧਰਤੀ ਅਥਵਾ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਰ ਧ੍ਰਿਕਾਰੁ ਕਰਤਾਰੈ॥ ਤਬ
 ਵਹੁ ਪਦਾਰਥ ਮੇਸੇ ਕਹਤਾਰੈ॥ ਜੇ ਰੁਗ ਵਿਤਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੁ ਅਰੁ ਪਾਪੀ ਅਹੁ ਕਉ ਧ੍ਰਿਕਾਰੁ ਕ
 ਰਤਾਰੈ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਪਦਾਰਥ ਮੇਸੇ ਕਹਤਾਰੈ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਸਰਬ ਅਕਰਮੀ ਅਹੁ ਕਉ ਧ੍ਰਿਕਾਰੁ
 ਕਰੈ॥ ਤਉ ਪਰਵਾਨਹੈ॥ ਪਰੁ ਰਉ ਭੀ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਦੇ ਖੀ ਮੇਤਉ ਅਪਕਰਮੀ ਅਹੁ ਕਉ
 ਧ੍ਰਿਕਾਰੁ ਕਰੈ॥ ਤਉ ਪਰਵਾਨਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਸਤੇ ਰੁਗ ਵਿਤਕਾਨਾ ਮੁਲੇਣਾ ਵਸੇਖੁ ਹੈ॥ ੬॥ ਬਹੁ
 ਤ ਸਾਤ ਦੁਆ ਵਿਘਨ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਰੂਪ ਅਰੁ ਸੀਗਾਰ ਕੇ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਕ ਵਿਤਾ ਕਰਣੀ॥ ਅਰੁ
 ਰੂਪ ਵਾਨ ਹੀ ਉਸਤ ਤਿਕਰਣੀ॥ ਸੋ ਇਹੁ ਭੀ ਅਜੇਗਾਰੈ॥ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਮੇਸੇ ਕਵਿਤਾ ਵਿ

ਖੇਅਧਿਕਤਉਫੁਰੋਹੋਤਹੈ॥ ਬਹੁੜਸੁਣਨੇਅਰੁਕਹਣੇਹਰੇਕਾਰਿਵਾਰਪਲਹੋਤਹੈ॥
 ਪਰੁਜਬਮਾਨਤੇਰਹਿਤੋਕਰਿਭਗਵੰਤਅਰੁਸਿਤਜਨਦੁਕੀਉਸਤਤਿਵਰਨਕਰੈਤ
 ਉਪਰਵਾਨਹੈ॥ ੧॥ ਬਹੁੜਅਠਵਾਵਿਘਨਹਾਸੀਹੈ॥ ਸੋਹਾਸੀਤੇਮਹਾਪੁਰਖਦੁਨੇਜਗਿ
 ਆਸੀਜਨਹੁਕਉਵਰਜਿਆਹੈ॥ ਪਰੁਜਬਅਕਸਮਾਭਕਿਸੀਕਉਪ੍ਰਸਿਨਕਰਣੇਕੇਨਮਿ
 ਤਹਾਸੀਕਾਵਰਨੁਕਪੈਤਉਨਿਦਭੀਨਹੀ॥ ਪਰੁਇਹਭੀਤਬਪਰਵਾਨੁਪੈਜੋਜਬਹਾਸੀਕਾ
 ਸੁਭਾਵਅਧਿਕਨਹੈ॥ ਅਰੁਫੁਰੀਭੀਨਕਹੈ॥ ਅਰੁਕਿਸੀਕੋਰਿਦੇਕਉਖੇਦਭੀਨਹੈ॥
 ਕਹੇਤੇਜੋਹਾਸੀਕਾਸੁਭਾਵਅਧਿਕਹੋਤਹੈ॥ ਤਬਇਸਮਾਨੁਖਕੀਅਰਬਲਾਵਿਅਰਬ
 ਬੀਤਜਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਤਿਦਾਅੰਧਹੋਜਤਾਹੈ॥ ਬਹੁੜਗੀਭੀਰਤਾਭੀਨਸਟਹੋਜਤੀਹੈ
 ਅਰੁਹਾਸੀਤੇਅਕਸਮਾਭਤਮੇਗੁਣੁਉਪਜਾਵਤਾਹੈ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਸਿਤਜ
 ਨਹੁਨੇਅਧਿਕਹਾਸੀਤੇਵਰਜਿਆਹੈ॥ ਅੰਧੇਹੀਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੋਜੋਸੋਰੁਗਵੰ
 ਤਕੀਬਰਾਈਅਰੁਬੇਪਰਵਾਹੀਕਉਮੇਜਨਤਾਹੈ॥ ਸੋਜਬਤੁਮਭੀਜਾਣਹੁਤਬਹਸਣੇ
 ਤੋਰਹਿਤੋਕਰਿਰੁਦਨਕਰਤੇਰਹੈ॥ ਬਹੁੜਕਿਸੀਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਏਕਅਵਰਪ੍ਰੀਤਮਕ
 ਉਕਹਾਥਾ॥ ਜੋਭੀਨਰਹੁਕੇਦੁਖੁਕਉਨਿਰਸਿਦੇਹਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਤਬਉਸਨੇਕਹਾਜੋਜਾ
 ਨਤਾਹੈ॥ ਬਹੁੜਪ੍ਰਥਮਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਕਹਾਜੋਭੀਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਜੋਨਰਹੁਕੇਦੁਖੁਤੇ
 ਕਬਫੁਟੀਐਗਾ॥ ਤਬਉਸਨੇਕਹਾਜੋਏਹਤਉਮੇਨਹੀਜਾਣਤਾ॥ ਬਹੁੜਉਨਹੁਕ
 ਹੋਜੋਜਬਮੇਸੋਭਾ॥ ਤਬਪ੍ਰਸਿਨਤਾਅਰੁਹਾਸੀਤੁਮਕਉਕਿਉਕਰਿਆਵਤੀਹੈ॥
 ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਇਕੁਜਗਿਆਸੀਜਨਹਾਲੀਸਬਰਸਪ੍ਰੀਤਰਸਣਿਤੇਰਬਤਹੁ
 ਆਹੈ॥ ਅਰੁਪਰਲੋਕਕਉਕਉਸਿਮਰਦਕਰਤਾਰਹਾਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਵੇਕਸਿਤਜ
 ਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੋਪੁਰਖਪਾਪੁਕਰਕੋਇਸਵਿਖੇਹਸਤਾਹੈ॥ ਸੋਨਿਰਸਿਦੇਹਨਰਕਹੁਵਿ
 ਖੇਅਧਿਕਰੇਵਤਾਰਹੈਗਾ॥ ਬਹੁੜਏਕਸਿਤਨੇਇਉਗੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੋਜੋਸੋਸੁਅਰਗ
 ਵਿਖੇਰੇਵਣਾਅਸਚਰਜਹੈ॥ ਤੋਜੋਇਸਸਿਸਾਰਵਿਖੇਹਸਣਾਤੀਅਸਚਰਜਹੈ॥
 ਕਹੇਤੇਜੋਇਹੁਮਨੁਖਤਉਵੇਤਾਭੀਨਹੀਜਾਣਤਾ॥ ਜੋਮੇਪਰਲੋਕਵਿਖੇਨਰਕਹੁ
 ਕਉਪਾਪਤਿਹੋਵਉਗਾ॥ ਅਥਵਾਸੁਖੀਹੋਵਉਗਾ॥ ਇਸੀਪਰਵੇਕਸਿਤਜਨਨੇ
 ਕਹਾਹੈ॥ ਜੋਰੁਗਵੰਤਕੇਭੈਕਰਕੇਹਾਸੀਤੇਰਹਿਤੋਵਉ॥ ਕਹੇਤੇਜੋਹਾਸੀਕਰ
 ਕੋਕੋਪਉਪਜਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਕੋਪਕਰਕੇਅਵਰਭੀਅਨੇਕਅਵਗੁਣਉਪਜਤੇ
 ਹੈ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਮਹਾਪੁਰਖਕੀਸਰਬਅਰਜਾਵਿਖੇਜੀਵਦੁਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਕੋ
 ਨਮਿਤਕਫੁਅਲਪਹੀਹਾਸੀਕੀਵਾਰਤਾਵਰਨਨੁਈਹੈ॥ ਜੋਸੇਏਕਵਾਰਬਿਧਿ

ਇਸਤੀਕਰਉ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ ਜੇਕੋ ਕੀ ਬੁਢਾ ਪੁਰਖ ਸੁਰਗਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਗਾਨਹੀ।
 ਤਬ ਹੁਇ ਸਤੀਰੇ ਵਣੇ ਲਾਗੀ। ਬਹੁੜੁ ਇਸਕਉ ਕਹਤੁ ਏ ਜੇਤੂੰ ਸੋ ਕਵਾਨ ਨਾ ਹੋਹੁ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਬਕੇ ਈ। ਮਾਨੁਖ ਸੁਰਗਾ ਵਿਖੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਉਸਕਉ ਜੇ ਬਨਵਾ
 ਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਬਹੁੜੁ ਇਕ ਅਵਗਇ ਸਤੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਉ ਕਹਣੇ ਲਾਗੀ। ਜੇਤੂੰ ਮ
 ਕਉ ਰੋਜੇ ਈ ਕੋਨ ਮਿਤ ਮੇਰਾ ਭਰਤਾ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸਕਉ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ ਜੇ ਤੇ
 ਰਾਤੁ ਰਤਾ ਵਧੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਨੇ ਤ੍ਰਹੁ ਵਿਖੇ ਸੁਪੇ ਦੀ ਹੈ। ਬਹੁੜੁ ਵਹੁਇ ਸਤੀ ਕਹਤਿ ਭਈ
 ਜੇ ਉਸ ਕੋਨੇ ਤ੍ਰਹੁ ਵਿਖੇ ਸੁਪੇ ਦੀ ਤੇ ਨਹੀ। ਤਬ ਉਸਕਉ ਹਸਕਰ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ। ਜੇ ਸੁਪੇ
 ਦੀ ਤੇ ਰਹਤੁ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕੋਨੇ ਤੇ ਨਹੀ ਹੋਤੇ। ਬਹੁੜੁ ਇਕ ਵਾਰ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਥੇ
 ਤਬ ਇਕ ਬਿਧਿ ਇਸਤੀ ਕਹਣੇ ਲਾਗੀ। ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਉਠ ਪਰਚੜਾ ਵਉ। ਬਹੁ
 ਰਉ ਸਕਉ ਕਹਤਿ ਭਈ। ਜੇਤੂੰ ਮੁਸਕਉ ਉਠ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪਰਚੜਾ ਵਹਿਗੇ। ਤਬ ਵਹੁਇ ਸ
 ਤੀ ਕਹਣੇ ਲਾਗੀ। ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਉਠ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪਰਚੜਾ ਵਉ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮੁਸਕਉ
 ਗਿਰਾਇ ਦੇਵੇਗਾ। ਬਹੁੜੁ ਹਸਕਰ ਕਹਤਿ ਭਈ। ਜੇ ਮੇਸਾ ਉਠ ਤੇ ਕਉ ਨਹੀ ਜੇ ਉ
 ਠ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀ ਹੈ। ਤਾਤੁ ਪਰਜਾਇ ਹੁਜੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਹਾ ਸਣਾ ਅਰੁ ਬੇਲਣਾ ਸਰੁ
 ਹੀ ਵੀਚਾਰੁ ਅਨੁਸਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਗੁਣ ਤੇ ਰਹਤ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਉ
 ਨਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਮੇਸਾ ਹੀ ਸੁਤਾ ਉਕਰਿ ਲੇਵੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੋ ਭੇਦ ਕਉ ਸਮਾ ਸੁਨ ਸਕੈ। ਤ
 ਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਪਾਪੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ੮। ਬਹੁੜੁ ਜਨਾਵਾ ਵਿਪਨਾਇ ਹੁਏ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਦੇ
 ਕ ਕਰਿ ਕੈ ਦੁਖਾ ਵਣਾ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੋ ਵਚਨ ਅਰੁ ਕਰਮ ਕੇ ਛਿੜ ਕਉ ਪਗਟ ਕਰਿ
 ਕਰਿ ਲੇਕਉ ਕਉ ਹਸਾ ਵਣਾ। ਸੇ ਇਹ ਭੀ ਮਹਾ ਨਿਦ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਰ ਜਨੇ ਭੀ
 ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਛਿੜ ਦੇਖ ਕਰਿ ਨਾ ਹਸੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਮਤ ਤੁਝ ਤੇ ਭੁਲਾ ਹੋਜਾ
 ਵੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਰ ਜਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਛਿੜ ਦੇਖ ਕਰਨਾ ਹਸੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ
 ਜੇ ਮਤ ਵਹੁ ਤੁਝ ਤੇ ਭੁਲਾ ਹੋਜਾ ਵੈ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਉਸ ਤੇ ਭੀ ਨਿਚਗਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵ
 ਿ। ਬਹੁੜੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਅਰੁ ਮਾਨਸ ਹਿਤ ਕਿਸੀ ਕਾ ਅ
 ਉ ਗੁਣ ਦੇਖ ਕਰਿ ਹਸਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਰਣੇ ਤੇ ਆਗੇ ਹੀ ਅਵਸਯੇ ਵਉ ਸਾ ਅਵਗੁ
 ਣ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ੯। ਬਹੁੜੁ ਦਸਵਾ ਵਿਪਨਾਇ ਹੁਏ। ਜੇ ਅਪੁਨੇ ਵਚਨ
 ਕਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਨ ਕਰਣਾ। ਸੇ ਇਹ ਭੀ ਮਹਾ ਪਾਪ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ
 ਜੇ ਪੁਰਖ ਵਚਨ ਸੁਣਾ ਕੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਚਨ ਕਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਨ ਕਰੈ। ਅਬ ਵਾ ਕਿਸੀ
 ਕੀ ਵਸਤੁ ਚੁਗਾਇ ਲੇਵੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਕਪਟੀ ਕਰੀਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਜ ਪਤ ਪਾ ਅਰੁ ਬ੍ਰ

ਤਕਰਾਇਨਹੁਆਦਿਕਭੀਕਰਤਾਰਹੈ। ਤਉਭੀਭਗਵੰਤਤੇਬੇਮੁਖਹੋਤਾਰੈ। ਇਸੀਪਰ
 ਸਿਤਜਨਹੁਨੇਕਹਾਰੈ। ਜੇਕਿਸੀਕੇਸਾਬਵਚਨਕਰਣਭੀਰਿਣਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਤਤੇ
 ਉਸਤੇਵਿਪਰੇਜੇਨਹੁਜੀਐ। ਅਰੁਜਬਾਸਕਤਸਿਪੂਰਨਕੀਜੀਐ। ਤਉਭੁਲਾਹੈ। ਬ
 ਹੁਕਸਰਮਸਾਸਤ੍ਰਵਿਖੇਇਉਭੀਕਹਾਰੈ। ਜੇਸੇਕਿਸੀਕਉਕਛੁਦੇਕਰਿਠੇਰਲੇਣਾ
 ਅਜੇਗੁਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਵਚਨਹੁਕਰਿਕੇਨਿਰਬਾਹੁਨਾਕਰਣਾਅਜੇਗੁਹੈ। ੧੦॥ ਬਹੁੜ
 ਯਾਰਵਾਇਘਨਇਹੁਹੈ। ਜੇਸੂਠਬੋਲਣਾਅਰੁਸੂਠੀਦੁਹਾਈਕਰਣੀਸੇਇਹੁਭੀ
 ਪਰਮਪਾਪੁਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਰੈ। ਜੇਸੂਠਕਰਕੇਇਸਮਾਨੁਖਕੀਪਾਲ
 ਬਧਘਟਿਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਰੈ। ਜੇਸਉਦਾਗਰੀਬਖੇਸੂਠਬੋਲਣਾਅ
 ਰੁਸੂਠੀਦੁਹਾਈਕਰਣੀਮਹਾਨੀਚਤਾਰੈ। ਅਰੁਇਸਹੀਪਾਪਕਰਕੇਸਉਦਾਗਰਭੀਨ
 ਰਕਗਮੀਹੋਵਹਿਗੇ। ਬਹੁੜਇਉਭੀਕਹਾਰੈ। ਜੇਸੂਠਮਾਨੁਖਵਿਰਚਾਰੀਤੇਭੀਬੁਰਾ
 ਕਾਰੇਤੇਜੇਵਿਰਚਾਰਅਕਸਮਝਛੁਲਕਰਿਕੋਹੋਤਾਰੈ। ਅਰੁਸੂਠਬੋਲਣਾਮਨਸਾ
 ਕੀਮਲੀਨਤਾਕਰਹੋਤਾਰੈ। ਪਰੁਮੇਸੇਜਾਣੁਤੇਜੇਸੂਠਕੀਨਿਖੇਧਇਸਕਰਕੇਕਹੀਹੈ
 ਜੇਸੂਠਬੋਲਣੇਕਰਿਦਾਅਧੋਜਾਤਾਰੈ। ਅਰੁਜਬਸੂਠਕੀਮਨਸਾਨਹੋਵੈ। ਅਰੁ
 ਅਕਸਮਾਤ੍ਰਕਿਸੀਕਾਰਜਕੇਨਮਿਤਬੋਲਿਆਚਾਰੀਐਤਉਸੂਠਬੋਲਣਾਭੀਪਰਵਾ
 ਨਹੈ। ਤਤਪਰਜਇਹੁਜੇਜਬਸੂਠਕੀਮਨਸਾਨਹੀਹੋਤੀ। ਅਰੁਕਿਸੀਕੀਭੁਲਾਈ
 ਅਬਵਾਰੀਖਆਕੇਨਮਿਤਬੋਲਤਾਰੈ। ਤਬਰਿਦਾਅਧਨਹੀਹੋਤਾ। ਜੇਸੇਕੋਈਅਨ
 ਭਾਕੇਸੀਤਾਮਸੀਕੇਭੀਕਰਿਛੁਪਿਅਹੋਵੈ। ਅਰੁਇਸਨੇਦੇਖਿਅਹੋਵੈ। ਬਹੁੜਜਬਵ
 ਹੁਤਮਸੀਮਨੁਖਇਸਤੇਪੁਛੇਜੇਅਮਕਾਕਹਾਰੈ। ਤਬਸਚੁਬੋਲਣੇਤੇਸੂਠਬੋਲਣਾਵ
 ਸੇਖਹੈ। ਅਬਵਾਜਬਵਾਇਮਾਨੁਖਹੁਕਾਆਪਸਵਿਖੇਵਿਰੁਪਹੋਵੈ। ਅਰੁਇਸਕੇ
 ਸੂਠਬੋਲਣੇਹਰਿਉਨਕਾਵਿਰੁਪਨਿਵਰਤਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਸੂਠਕਹਿਣਾਨਿਦਨਹੀ
 ਯਾਅਬਵਾਜਬਕਿਸੀਕਾਅਵਗੁਣਦੇਖੇ। ਅਰੁਅਵਰੁਕਈਉਸਕੇਅਵਗੁਣਪੁਛਿ
 ਆਚਾਰੈ। ਤਉਭੀਉਸਕਉਗੁਹਜਰਾਖਣਾਭੁਲਾਹੈ। ਅਬਵਾਜਬਕੋਈਤਮਸੀ
 ਮਨੁਖਕਿਸੀਕਾਪਨੁਪੁਛੇਤਉਭੀਪ੍ਰਸਿਧਕਹਣਾਜੇਗਨਹੀ। ਤਤਪਰਜਇਹੁਜੇਜਦ
 ਪਸੂਠਕਹਣਾਅਜੇਗੁਹੈ। ਤਉਭੀਵਿਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਵਿਖੇਦੇਖੇ। ਜੇਜਬਸੂਠ
 ਕਰਕੇਕਿਸੀਕੀਰੀਖਿਅਹੋਵੈ। ਅਬਵਾਕੋਈਵਰਾਵਿਘਨਦੁਰਹੋਤਾਰੈ। ਤਬਸੂ
 ਠਕਹਣੇਕਰਦੇਖੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਜਬਅਪਣੀਮਨੁਅਰੁਪਨਕੇਨਮਿਤਸੂਠਬੋ
 ਲੈਤਬਮਹਾਨਿਦਹੈ। ਬਹੁੜਮੇਸੇਭੀਜਾਣੁਤੇਜੇਜਬਜਗਿਆਸੀਜਨਹੁਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾ

ਰਦੇਖਿਆਹੈ। ਜੇਅਮਕਕ ਰਜਤੂਰੁ ਬਿਨਾਸਿ ਪਿਨਹੀਹਤਾ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਮੇਸਾਜਤ
 ਨਗਿਆਹੈ। ਜੇਇਸਵਚਨਾਵੇਖੇਸੂਠਕਾਅੰਛਰਨਾਵੇਅਰੁਦੁਪੁਰਖੁਕਛੁਅਵ
 ਰਕਾਅਵਰਹੀਸਮਸੁਲੇਵੇ। ਤਬਮੇਸਾਹੀਵਚਨਉਨਹੁਨੇਬੋਲਿਆਹੈ। ਜੇਸੇਇ
 ਕੁਪੀਤਿਵਾਨਚਿਰੁਕਾਲਤੇਪੀਛੇਰਾਜਾਕੇਨਿਕਟਿਗਇਆਥਾ। ਤਬਰਜੇਨੇਪੁਛਿ
 ਅਜੇਤੁਮਚਿਰਕਾਲਕਰਿਕੈਕਿਉਆਇਹੈ। ਬਹੁੜਵਹੁਪੀਤਵਾਨਕਹਤਿਭਇਆ
 ਜੇਨਿਸਦਿਨਕਾਮੇਤੁਮਾਰੇਪਾਸਤੇਗਇਆਹੈ। ਜੇਮੇਤਿਸਦਿਨਤੇਅਪੁਣਾਅੰਗਧ
 ਰਤੀਤੇਤਬਹੀਉਠਾਇਆਹੈ। ਜਬਮੁਸ਼ਕਉਰੁਗਵੇਤਨੇਅਰੇਗਤਾਦੀਨੀਹੈ। ਤਤੇ
 ਰਾਜੇਨੇਜਾਇਆਜੇਇਨਕਉਕਛੁਰਗੁਪੁਆਹੈਵਾ। ਤਿਸਕਰਇਹਪੜੇਰਹੈਹੈ। ਅ
 ਰੁਇਨਹੁਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਾਥਾ। ਜੇਜਬਮੁਸ਼ਕਉਰੁਗਵੇਤਨੇਅਰੇਗਤਾਕਾਬਲਦੀ
 ਆਹੈ। ਤਬਹੀਮੇਰਾਸਗੀਰਚਲਣੇਅਰੁਠਿਰਨੇਕਉਸਮਰਥਹੁਆਹੈ। ਸੇਇਸਵਾਰਤਾ
 ਵਿਖੇਕਛੁਸਿਦੇਹਨਹੀ। ਬਹੁੜਵਹੁਪੀਤਵਾਨਹੁਆਹੈ। ਸੇਤਿਸਨੇਅਪੁਣੀਦਾਸੀਕ
 ਉਸਮਸ਼ੁਇਦੀਆਥਾ। ਜੇਜਬਮੇਏਕਾਂਤਵਿਖੇਰੁਗਵੇਤਕਾਭਜਨਕਰਣੇਲਾਗੇ। ਅ
 ਰੁਕੇਈਪੁਰਖੁਮੁਸ਼ਕਉਆਇਕਰਪੁਛੇ। ਤਬਤੇਨੇਧਰਤੀਪਰਲਕੀਰਖੇਚਕਰਕਹਣਾ
 ਜੇਈਹਤਉਨਹੀ। ਬਹੁੜਜਬਮੇਸੇਪੁਛੇਜੇਕਹਾਗਇਆਹੈ। ਤਬਉਸਕਉਮੇਸੇਕ
 ਹਣਾਜੇਕਿਸੀਠਾਕੁਰੁਦੁਆਰੇਵਿਖੇਹੈਵੇਗਾ। ਸੇਤਿਨਹੁਨੇਗਿਹਵਿਖੇਹੀਠਾਕੁਰੁਦੁ
 ਆਰਾਬਨਾਇਛੋਤ੍ਰਿਆਥਾ। ਬਹੁੜਵਹੁਪੀਤਵਾਨਾਏਕਧਰਮਗਰਜਕਾ
 ਪਰਧਾਨੁਹੋਕਹਕਿਸੀਦੇਸਕੀਪਾਲਨਕਉਗਇਆਥਾ। ਜੇਜਬਅਪਣੇਗਿਹਵਿਖੇਅ
 ਏਆਤਬਉਸਕਉਇਸਤੀਕਹਣੇਲਾਗੀ। ਜੇਤੁਮਹਮਾਰੇਨਮਿਤਕਿਆਲੇਆਇਹੈ।
 ਬਹੁੜਉਨਹੁਕਹਾਜੇਮੇਰੇਸਾਥਕਰੇਗਾਇਕਅਵਰਬਾਤਤੇਮੈਕਛੁਨਹੀਲੇਆਇਆ।
 ਸੇਉਨਕੇਕਹਣੇਕਾਤਾਤਪਰਜਇਹੁਥਾ। ਜੇਅੰਤਰਜਾਮੀਰੁਗਵੇਤਮੇਰੇਸਾਥਥਾ। ਅ
 ਰੁਇਸਤੀਨੇਮੇਸੇਜਾਇਆਜੇਗਜਾਨੇਅਵਰਕੇਈਕਰੇਗਾਰੇਜਿਆਹੈਵੇਗਾ। ਪਰੁਇ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰੁਜਾਣਤ੍ਰੇਜੇਮੇਸਾਵਚਨਬੋਲਣਾਭੀਤਬਪਰਵਾਨਹੈ। ਜਬਕਿਸੀਕਾਰਜਕਾ
 ਨਿਰਬਾਹੁਮੇਸੇਵਚਨਨਹੋਸਕੈ। ਅਰੁਜਉਸਰਬਥਾਮੇਸਾਹੀਉਰੁਉਪਕਰਲੇਵੇ
 ਤਉਅਜੇਗਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਦਪਇਹੁਵਚਨਸਾਥੁਹੈਤਉਭੀਅਉਰੁਕਉਥੇਖਾਰਾ
 ਣਾਪਰਵਾਣਨਹੀ। ਅਰੁਇਕਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਮੇਸੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਭੁਗਵੇਤਕੀਦੁਹਾਈ
 ਕਰਣੀਮਹਾਪਾਪੁਹੈ। ਅਬਵਾਜਬਮੇਸੇਕਹੈ। ਜੇਭੁਗਵੇਤਜਾਨਤਾਜੇਇਹਵਾਰਤਾਮੇ
 ਸੇਹੀਹੈ। ਪਰੁਜਬਵਹੁਵਾਰਤਾਮੇਸੇਨਹੈਵੇਤਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਣਾਭੀਬਡਾਪਾਪੁਹੈ

॥੧੧॥ ਬਹੁੜ ਬਾਰ ਵਾਇ ਪਨ ਨਿਦੇਹੇ ਸੇਇ ਹਨਿ ਦਾਮੇ ਸੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ਜੇਅਵ
 ਸਮੇ ਵਸਤੁ ਕਿਸੀ ਤੋਹ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪਰੁ ਜਿਸ ਕੀ ਭੁਗਵਿਤ ਰਖਿਆ ਕਰੇ ਸੇ ਵਿਰਲਾ ਜਨ
 ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਤੋਹ ਤਾਹੇ ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਰ ਜਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਰਣੀ ਮੇ ਸੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਜੇ
 ਜੇਕੋ ਈਅਪੁਣੇ ਬਾਂਧਵ ਕਾ ਮਾਂਝੁ ਭੁਛਨ ਕਰੇ ਬਹੁੜ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਨਿ
 ਦਾ ਵਿਰਚਾਰ ਤੇ ਭੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਿਰਚਾਰ ਕਾ ਤ੍ਰਿਅੰਗੁ ਕਰੇ ਤਉ ਭੀ ਭੁਗਵਿ
 ਤ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਕਉ ਮੁਕਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਕੇ ਪਾਪ ਤੇ ਤਬ ਹੀ ਛੁਟਤਾ ਹੈ ਜੇ ਨਿ
 ਸਪੁਰਖੁ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕੀ ਨਿਹੈ ਸੇ ਜਬ ਉਸਤੀ ਤੇ ਖਿਮਾਂ ਕਰਾਵੇ ਬਹੁੜ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤਵ
 ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਨੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਸੇ ਉਤਮ ਉਪਦੇਸੁ ਪੁਛਿਆ ਬਾ ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਾ ਜੇ
 ਕਿੰਚਤ ਮਾਤ੍ਰ ਸੁਕੁਤ ਕਉ ਭੀ ਅਲਪ ਨ ਜਾਣਾ ਜਵਪ ਕਿਸੀ ਪਿਆਰੇ ਕਉ ਜਲ ਕਾ ਕ
 ਟੋਰਾ ਭਰਵੇ ਵਹਿ ਤਉ ਭੀ ਭੁਗਵਿਤ ਕਉ ਪਕਾਰ ਜਾਣਾ ਅਰੁ ਸਰਬ ਮਾਨੁਖ ਹੁਸਾ
 ਬਾ ਸਤ ਕਪੂਸਿ ਨ ਰਾਖਾ ਬਹੁੜ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਿਦਾ ਭੀ ਨ ਕਰੁ ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਵਿਸਕਨ
 ਮੁਹੈ ਜੇ ਜਵਪੁ ਸਾਹੁ ਹੀ ਕਹੈ ਪਰੁ ਜਿਸ ਵਚਨ ਕਉ ਸੁਣ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਕਾਰਿ ਦਾਖੇ
 ਵਾਨੁ ਹੋਵੇ ਤਬ ਉਸ ਹੀ ਕਉ ਨਿਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਕ ਹੋ ਜੇ ਅਮਕਾ ਪੁਰਖੁ ਅਧਿਕ
 ਭਿਬਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਅਭਿਸਿ ਅਮਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਮੰਦ੍ਰਿਸਟੀ ਹੈ ਸੇਇ ਹਸਤੁ ਹੀ ਨਿਦਾ ਹੈ
 ॥ ਅਥਵਾ ਜਬ ਉਕਹੈ ਜੇ ਇਹ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੈ ਕੇ ਦਾ ਸੀ ਸੁਤ ਹੈ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈ ਅਥ
 ਵਾ ਕੁਰ ਉਹ ਹੈ ਅਥਵਾ ਬਹੁੜ ਬੋਲਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਬਹੁੜ ਜਬ ਤ੍ਰਿ ਕਿਸੀ ਕਉ ਕਹੈ ਜੇ ਅਮ
 ਕਾਰ ਰਹੈ ਅਥਵਾ ਭੁਜਨ ਤੇ ਹੀ ਟਹੈ ਕੇ ਬਾਣੀ ਅਸੁਪੁ ਪੜਤਾ ਹੈ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਤੀ
 ਰਹਿਤਾ ਅਥਵਾ ਕ੍ਰਿਪਣ ਹੈ ਕਿਵਿਦੁ ਹਾਰੁ ਅਰੁ ਪੁਕਰਤਾ ਹੈ ਕੇ ਅਜਿਜਾਮੀ ਹੈ ਅ
 ਥਵਾ ਸੇਵਤ ਬਹੁਤ ਹੈ ਕਿਵਿਦੁ ਸਤ੍ਰਿ ਦਰਪ ਹਿਰਤਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਅਧਿਕ ਚਪਲ
 ਹੈ ਇਹ ਸਤ੍ਰਿ ਹੀ ਨਿਦਾ ਹੈ ਤਤੁ ਪਰ ਜਇ ਜੇ ਜਵਪ ਸਾਚਾ ਹੀ ਵਚਨ ਹੋਵੇ ਪਰੁ
 ਜਿਸ ਵਚਨ ਕਉ ਸੁਣ ਕਰਿ ਉਸ ਕਰਿ ਦਾਤੁ ਪਾਇ ਮਯੋ ਹੋਵੇ ਤਬ ਇਸ ਹੀ ਕਾਨਾ
 ਮੁਨਿਦਾ ਹੈ ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾ ਪੁਰਖ ਕੀ ਇਸਤੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਏਕ ਵਾਂਗੁ ਮੇਨੇ ਇ
 ਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਾ ਬਾ ਜੇ ਅਮਕੀ ਇਸਤੀ ਮਧੁਰੀ ਹੈ ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਮੁਣਕਉ
 ਕਹਤਿ ਉਇ ਅਜੇ ਤੇ ਨੇ ਉਸ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਤੇ ਮੁਖ ਤੇ ਬੁਕਰਾ ਗਾ ਬਹੁ
 ਜਨ ਬਮੇ ਬੁਕਰਾ ਗੀਤ ਬਮੇ ਰੇ ਮੁਖ ਤੇ ਰੁਪੁ ਸਿਕਸਿਆ ਅਰੁ ਕੋਤੇ ਅਸਥੁ
 ਲ ਬੁਧੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੇ ਅਪਕਰਮੀ ਅਰੁ ਕੀ ਨਿਖੇਪ ਕਰਣੀ ਨਿਦਾ
 ਨਹੀ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਨ ਕੀ ਨਿਖੇਪ ਕਰ ਪਰਮਾ ਬ੍ਰਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇਇ ਹਵਾ ਰਤਾ ਅ

ਜੇਗਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਸਰਬ ਬਾਅਪੁ ਦੇ ਮਧ ਕੀ ਓਰੁ ਝਿਸਿ
 ਰਾਖਣੀ ਪਰਮਾਣੁ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਮਦੁ ਪਾਸੀ ਅਰੁ ਦਰਾਰੀ ਕਹਣੇ ਜੇਗੁ ਨ ਹੀ। ਅ
 ਥਵਾ ਜਬ ਕੋਈ ਮੇਸਾਹੀ ਸਿ ਜੇਗਾ ਅਵਸ ਮੇਵੇ ਤੇ ਵੇਤ ਬਕਹੀ ਮੇ ਪਰਕਾਰ ਜਬਿ ਨਾ ਕਹਿ
 ਟਾਅ ਜੇਗਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਜਾਣਿਆ ਚਾਹੀ ਮੇ ਜੋ ਸੀ ਦਾ ਕੇਵਲੁ ਰਹੁ ਕਰਨ ਹੀ ਤੇ
 ਤੀ। ਹਾਥੁ ਅਰੁ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਿ ਭੀ ਨਿਦਾਹੇ ਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਨੇਤ੍ਰ ਅਥਵਾ ਹਾਥ ਅਵਰ ਕਿਸੀ
 ਅੰਗ ਕੀ ਸੇ ਨ ਕਰਿ ਕੈ ਦਿਖਾਵੈ। ਜੇ ਅਮਕਾ ਮਨੁ ਖਮੇ ਸਾਹੈ। ਤਬ ਇਹ ਭੀ ਪਾਪੁ ਹੈ। ਅ
 ਰੁਜ ਬਾਕਿ ਸੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਹੀ ਕਹਿ ਦੇਵੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਮੇਸਾਕ
 ਰਮ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਇਹ ਨਿਦਾਨ ਹੀ ਕਹੀ ਤੀ। ਪਰੁ ਕੇਤੇ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਅਰੁ ਤਪਸੀ
 ਜੇ ਪਰਖਹੁ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੇ ਹਮ ਹੁਨੇ ਨਿਦਾਨ ਹੀ ਕਰੀ। ਜੇ ਸੇ ਅਪੁ
 ਟੀ ਸਭਾ ਵਿਖੇ ਬੈਰ ਕਰਿ ਵਰਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਏਹ ਮਾਇਆ ਮਹਾ ਛਲ ਰੂਪੁ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਇਸ ਕੇ ਛਲ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਣਾ ਮਹਾ ਕਰਨ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਦਪਾ ਅਮ
 ਕਾ ਪੁਰੁਖ ਮਹਾ ਉਤਮ ਬਾਪਰਤ ਉਭੀ ਅਮ ਕੇ ਛਲਾ ਵਿਖੇ ਅਸਕਤਿ ਹੋਗਾ ਇਆ ਹੈ।
 ਬਹੁੜ ਉਸ ਕਉ ਕਿਆ ਕਹੀ ਮੇ ਜੇ ਹਮ ਭੀ ਛਲੇ ਹੁਏ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਹ ਮਾਇਆ ਮੇਸੀ ਹੀ
 ਵਿਘਨ ਰੂਪੁ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਅਪੁ ਟੀ ਨਿਦਾ ਕਰ ਕੈ ਅਵਰ ਹੁਕੀ ਸੀ
 ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਬਹੁ ਮੁਰਖਤਾ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਕੋਈ ਉਸ ਕੇ ਅਗੇ ਆਇ ਕਾਰਿ
 ਕਹੇ ਜੇ ਅਮਕਾ ਪੁਰੁਖ ਮੇਸੇ ਅਪਕਰਮ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਰੂ ਆਹੈ। ਤਬ ਅਸਚਰਜ
 ਮਾਨ ਹੋ ਕਰ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੇ ਭਗਵੰਤ ਰਾਖਿਆ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਇਹ ਤਉ ਬਹੁ ਅਸੀ ਰੂਪੁ
 ਵਰਤਾਹੁ ਏਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਅਮਕਾ ਪੁਰੁਖ ਗੁਣਵੰਤ ਭੀ ਛਲ ਕਉ ਪਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਸੋ
 ਇਸ ਵਰਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਰ ਦੇਹਾ ਪੁਰੁਖੁ ਪਸੀਨ ਹੋ ਕਰਿ ਉਸ ਕੇ
 ਕਰਮ ਕਉ ਵਰਨ ਨ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਸਹੁੰ ਲੇ ਕਰੁ ਲੀ ਪਕਾਰ ਸੁਣ ਕਰਹੀ। ਅਥ
 ਵਾ ਮੇਸੇ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਪਕਾਰ ਰੁਗਵੰਤ ਤੇ ਭੈਂ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ
 ਅਰੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕਰਣੇ ਜੇਗੁ ਨ ਹੀ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਅਮਕੇ ਸੇਸਟ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਕੈਸਾ ਛ
 ਲੁ ਪਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਪਰੁ ਭਗਵੰਤ ਉਸ ਕੀ ਰਾਖਿਆ ਕਰੈ ਤਉ ਰੁਲਾ ਹੈ। ਸੋ ਜਦਪਾ ਮੁ
 ਖਤੇ ਮੇਸੇ ਹੀ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਛਲ ਕਉ ਲੇ ਕਹੀ
 ਜਾਣਹੀ। ਸੋ ਇਹ ਸਭੁ ਹੀ ਨਿਦਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਮੇਸਾ ਮਹਾ ਕਪਟ ਹੈ ਜੋ ਪਾਖੰਡ ਕਰ
 ਕੈ ਆਪ ਕਉ ਨਿਦਾ ਕਰ ਦਿਖਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਕਉ ਦੁਇ ਪਾਪ ਲਗਤੇ ਹੈ। ਏਕ
 ਨਿਦਾ ਦੂਸਰਾ ਕਪਟ ਬਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਹੁ ਮੁਰਖਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮੇਸੇ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੇ

ਮੇਨੇ ਨਿਦਾਨ ਹੀ ਕਰੀ। ਪਰੁ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ। ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਅਰੁ ਸੁਣਨੇ
 ਹਾਰੇ ਵੇਨੇ ਏਕਸਮਾਨ ਪਾਪੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਜਬ ਨਿਦਾ ਸੁਣਨੇ ਹਾਰੇ ਕੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਨਿਦਾ
 ਕੀ ਗਿਲਾਨ ਰਹੇ। ਫਿਰ ਕਰ ਕੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਾਰਣੁ ਕਹਿਉ ਸਕਉ ਵਰਜਨ ਸਕੈ। ਤੁ
 ਬਵੁ ਨਿਦਾ ਵਰਨ ਸੁਣਨੇ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਇਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ। ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਪਰਸਿਧਿ ਵਰਜਨ ਹਾਰੇ। ਬਹੁ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰਿ
 ਮੁਖਤੇ ਨਿਦਾ ਕਰਣੀ ਪਰਮ ਪਾਪੁ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਰਿਦੇ ਕਰ ਭੀ ਨਿਦਾ ਕਰਣੀ ਪਾਪੁ ਹੈ। ਸੋਰਿ
 ਦੇ ਕਰ ਨਿਦਾ ਕਰਣੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੇਖ ਕਉ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਸਿਮਰਣ ਕਰ
 ਣਾ ਸੋ ਇਹ ਭੀ ਬਰਾ ਪਾਪੁ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਦਰਬ ਚੁਰਾਵਣਾ
 ਅਰੁ ਹਾਥੁ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਕਾ ਪ੍ਰਹਾਰੁ ਕਰਣਾ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪਰਿਬੁਰਾਉਨ ਮਾਨੁ ਰਾਖਣਾ
 ਸੋ ਇਹ ਭੀ ਨੇਮ ਹਾਪੁ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਅਕਸਮਾ ਤੇਰੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਮੇਸਾਹੀ ਸਿਕਲ ਪਛਰਿ
 ਆਵੈ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਉਸ ਕਉ ਮਲੀਨ ਜਨ ਕਰਿ ਨਿਵਰਤ ਕਰਹਿ। ਤਬ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਤੁਝ ਕਉ
 ਪਾਪੁ ਨ ਹੀਲਾ ਗਤਾ। ਪਰੁ ਇਸ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੇਖ ਕਾ ਸਿਕਲ ਪ
 ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਛੁਰੇ। ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਤੇ ਸੁਣਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਉਸ ਵਾਰਤਾ ਕਉ ਫਿਰੋ ਕਰਿ ਛੁਟੈ
 ਨਹੀ। ਅਰੁ ਉਸ ਛੁਰਣੇ ਕਉ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਕਰ ਲੇਵੈ। ਬਹੁ ਮੇਸੇ ਜਾਣੈ ਜੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਮ
 ਨ ਵਿਖੇ ਅਨੇਕ ਪਾਪ ਪੜ੍ਹੇ ਪ੍ਰਜਤੈ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਅਵਰ ਮਾਨੁ ਖਰੀ ਪਾਪੁ ਤੇ ਹਰਿ ਨਹੀ ਹੋਸਕਤੇ
 ਪਰੁ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਅਵਗੁਣੁ ਕਉ ਛੁਪਾਇਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਅਵਗੁਣੁ ਕੇ
 ਅਵਗੁਣੁ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕਰਣੇ ਪਵਾਣੁ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਜਬ ਮੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਛਿੜ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟਿ ਜਾਣ
 ਉਗਾ। ਤਬ ਮੁਝ ਕਉ ਕਿਆ ਲਾਭੁ ਹੋਵੈਗਾ। ਪਰੁ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕੇ ਅਵਗੁਣੁ ਕਉ ਨਿਰਸਿ
 ਦੇ ਹਜਾਣੈ। ਤਬ ਇਕ ਤਵਿਖੇ ਉਸ ਕਉ ਨਿਮ੍ਰਿਤਾ ਸਹਿਤ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕੇ
 ਅਗੇ ਉਸ ਕਾ ਛਿੜ ਵਰਨ ਨਾ ਕਰੇ। ਬਹੁ ਮੇਸੇ ਜਾਣੈ ਜੇ ਨਿਦਾ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਭੀ
 ਇਸ ਮਾਨੁ ਖਕੇ ਰਿਦੇ ਕਉ ਬਹੁ ਰਹੇ। ਤਾਤੇ ਇਸ ਕਾ ਉਪਾਉ ਕਰਣਾ ਅਵਸਮੇਵ ਪਰਵਾ
 ਨੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਪਾਵ ਇਸ ਕਾ ਭੀ ਦਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ। ਜੇ ਏਕ ਉਪਾਵ ਸਮਝਟੈ ਹੈ। ਅਰ
 ਥਾਇਹੁ ਜੇ ਏਕ ਠਾਹੀ ਨਿਦਾ ਕਉ ਨਾ ਸਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਉਪਾਵ ਭੀ ਦਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਜੇ ਤੇ ਵਰਨ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੁਨੇ ਨਿਦਾ ਕੀ ਨਿਖੇਧਤਾ ਵਿਖੇ ਕਰੇ ਹੈ। ਸੋ
 ਬਾਰੇ ਬਾਰ ਇਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਜਾਣੈ ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕੇ ਸਭ ਹੀ ਸੁਭ
 ਗੁਣ ਉਸ ਹੀ ਓਰ ਜਤਿ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰੀ ਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਦਕ ਮਾਨੁ ਖਰਾਣੁ ਹੀਣ
 ਰਹ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮ ਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਤਿਨੁ ਕਉ ਅਗਨ ਬੁਝਾ ਮਕ

ਰਤਾਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਨਿਦਾਕਰਕੈਸਰਬਸੁਭਗੁਣਸੀਪ੍ਰਹਿਨਸਟਹੋਜਾਤੇਹੈ। ਅਰੁਦੂਸਰ
 ਪ੍ਰਕਾਰਇਹੋਹੈ। ਜੇਅਪੁਣੇਅਵਗੁਣਹੁਕਾਵੀਚਾਰੁਕਰੈ। ਅਰੁਮੇਸੇਜਾਣੈਜੇਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਮੇਅਵਗੁਣਹੁਕੇਵਸੀਕਰੁਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਅਵਗੁਣਮਨੁਖਭੀਅਵਗੁਣਤੇਰਹਤਨਹੀਹੋਸਕ
 ਤੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਮਹਾਰਾਜਕੀਆਇਆਅਤਿਪ੍ਰਬਲਹੈ। ਬਹੁਤਜਬਅਪੁਣੇਵਿਖੇਕੋਈ
 ਅਵਗੁਣਨਦੇਖੈ। ਤਬਮੇਸਾਜਾਣੈਜੇਅਪੁਣੇਅਵਗੁਣਹੁਕਾਵੇਖਣਹੀਬਡਾਅਵਗੁਣ
 ਹੈ। ਅਰੁਜਦਿਪਇਹਪੁਰੁਖਗੁਣਵੇਤਹੀਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਭੁਗਵੇਤਕਾਉਪੰਕਾਰਜਾਣਕਾਰਿ
 ਸੁਕਰਕਰੈ। ਅਰੁਨਿਦਤੇਰਹਤਿਹੋਵੈ। ਬਹੁਮੇਸੇਜਾਣੈਜੇਜਬਮੇਕਿਸੀਕੀਨਿਦਾਕਰਉ
 ਗਾ। ਤਬਇਹਭੀਭੁਗਵੇਤਕੀਨਿਦਾਹੋਇਗੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਭਕਿਸੀਕਾਉਤਪਤਿਕਰ
 ਏਹਾਰਭੁਗਵੇਤੁਹੈ। ਜੇਸੇਕਾਰੀਗਰੀਕੀਨਿਦਾਕਰਕੈਕਾਰੀਗਰੀਕੀਨਿਦਾਹੋਤੀਹੈ। ਤੇ
 ਸੇਜੀਵਹੁਕੀਨਿਦਾਕਰਕੈਮਹਾਰਾਜਕੀਨਿਦਾਹੋਤੀਹੈ। ਸੇਇਹਨਿਦਾਕਉਦੂਰਕਰਣੇਕੇਦੇ
 ਨੇਉਪਾਵਸਮਸਟਕਰੇਹੈ। ਪਰੁਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਨਿਦਾਕਉਭਿਨਭਿਨਉਪਾਵਕਰਿਦੂਰਕਰੀ
 ਤਾਪੈਸੇਏਹੋਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਹੀਜਗਿਆਸੀਅਪੁਣੇਰਿਦੇਵਿਖੇਵੀਚਾਰੁਕਰੈ। ਜੇਮੇਨਿਦਾਕਿ
 ਸਕਾਰਣਿਕਰਿਕਹਿਤਾਹੈ। ਸਿਨਿਦਾਕੇਅਠਕਾਰਣਹੈ। ਅਰੁਸਭਨਹੁਕੇਭਿਨਭਿਨਉਪਾਵ
 ਹੈ। ਤਤੇਪ੍ਰਥਮਕਾਰਣਇਹੋਹੈ। ਜੇਜਬਇਹਪੁਰੁਖਕਿਸੀਪਰਕ੍ਰੋਧਵਾਨਹੋਤਾਹੈ। ਤਉਭੀ
 ਉਸਕੀਨਿਦਾਕੀਆਚਾਹਤਾਹੈ। ਜੇਜਬਮੇਸੇਹੋਵੈਤਬਜਗਿਆਸੀਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚਾਰੁ
 ਕਰੈ। ਜੇਬਿਰਾਨੇਕ੍ਰੋਧਕੇਨਮਿਤਅਪਕਉਨਰਕਗਾਮੀਕਰਣਬਡੀਮੂਰਖਤਾਹੈ। ਅਰੁ
 ਜਬਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਦੇਖੀਅੰਤਬਉਸਕੇਨਮਿਤਅਪਣੇਉਪਰਕ੍ਰੋਧਕਰਣਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀ
 ਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਇਹਪੁਰੁਖਭੁਗਵੇਤਕੇਨਮਿਤਅਪੁਣੇਕ੍ਰੋਧਕਉਖਿ
 ਮਾਕਰਲੇਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕੇਉਪਰਮਹਾਰਾਜਦਇਆਲੁਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਤਦੂਸਰਾਕਾਰਣ
 ਇਹੋਹੈ। ਜੇਜਬਕਿਸੀਕਉਨਿਦਾਕਰਤਾਦੇਖਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕੀਮਨੋਹਾਰਕੇਨਮਿਤਇ
 ਹਭੀਨਿਦਾਕਰਣੇਲਾਗਤਾਹੈ। ਤਬਇਸਕਾਉਪਾਵਇਹੋਹੈ। ਜੇਮੇਸੇਜਾਣੈ। ਜੇਮੇਲੋਕਹੁ
 ਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਕੇਨਮਿਤਭੁਗਵੇਤਕਉਅਪ੍ਰਸਿਨਕਰਤਾਹੈ। ਸੇਇਹਭੀਮੂੜਤਾਹੈ। ਤਤੇਜਗ
 ਆਸੀਕਉਚਾਹੀਅੰਜੇਨਿਦਕਪੁਰਖਹੁਕਉਦੇਖਕਰਕ੍ਰੋਧਵਾਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਨਕੀਸਿਗ
 ਤਿਕਾਤਿਆਗੁਕਰੈ। ਬਹੁਤਤੀਸਰਾਕਾਰਣਇਹੋਹੈ। ਜੇਜਬਇਸਪੁਰੁਖਕਾਕੋਈਛਿੜ
 ਕਾਦੇਖਅਵਗੁਣਪਰਗਾਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਆਪਕਉਬਚਾਇਆਚਾਹਤਾਹੈ। ਸੇਇਹਭੀ
 ਅਜੇਗਾਹੈ। ਤਤੇਮੇਸੇਜਾਨਣਾਪਰਵਾਨੁਹੈ। ਜੇਭੁਗਵੇਤਕਾਕ੍ਰੋਧਮੇਰੀਚਤੁਰਾਈਕਾਰਿ
 ਨਸਟਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁਜਿਸੁਅਪਮਾਨਤੇਮੇਰੁਰਤਾਹੈਸੇਤਿਸਅਪਮਾਨਤੇਭੁਗਵੇਤਕਾਕ੍ਰੋਧ

ਮਹਾਤੀਖਣਹੋ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਦੇਸ ਅਵਗੁਪਰ ਦੇਣਾ ਹੀ ਕੁਗਵਿਤ ਕੇ ਕੋਪ ਕਾ ਬੀਜੁ ਹੋ। ਅ
 ਰੁਜਬ ਅਪੁਣੇ ਅਵਗੁਣ ਵਰਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਇਹ ਬੀਜੁ ਰਖਤਾ ਹੋ। ਸੇ ਸੇ ਕੋਈ ਕਹੈ ਜੇ ਅਮਕ
 ਭੀ ਅਸੁਪ ਜੀਵ ਕਾ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਸੇ ਸੇ ਜਾਨਣੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖ ਜਿ ਮਹਾਪੁਰਖ ਹੋ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਕਰਮੁ ਮਲੀਨੁ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤਿਸ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿਆ ਪਤੀ ਮਲੀਨ
 ਤਾਵਿਖੇ ਵਿਰਰਣਾ ਅਜੇਗੁ ਹੋ। ਜਿਸ ਕੋਈ ਜਾਇ ਕਰਿ ਅਗਨਿ ਵਿਖੇ ਜਾਲੇ ਤਬ ਉਸ ਕੇ
 ਪੀਛੇ ਨ ਲਣਾ ਤਉ ਇਸ ਕਉ ਪਰਵਾਣੁ ਨ ਹੀ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਪਾਪੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਪਾਪੁ ਕਰਣਾ
 ਅਜੇਗੁ ਹੋ। ਬਹੁ ਕਰਉ ਥਾ ਕਾਰਣੁ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਉਸਤਤਿ ਕੇ ਨੀਮਤ ਅਵਗੁਕੀਨਿ
 ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਕਹੈ ਜੇ ਅਮਕਾ ਪੁਰਖੁ ਵਰਨ ਕਉ ਨ ਹੀ ਸਮਝਤਾ। ਅਰੁ ਅਮਕਾ
 ਪੁਰਖੁ ਪਾਖੰਡ ਕਾਰਿ ਆਗੁ ਨ ਹੀ ਕਰਤਾ। ਜੇ ਇਸ ਵਰਨਹੁ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਮੇਰੁ
 ਧਵਨ ਹੋ ਅਰੁ ਕਪਟ ਤੇ ਰਹਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਇਹੁ ਬੀਜੁ ਅਜੇਗੁ ਹੋ। ਤਤੇ ਮੇਰੇ ਜਾਣਿਆ ਚਾਹੀਤਾ
 ਹੋ। ਜੇ ਬੁਧੁ ਵਸ ਪੁਰਖੁ ਤਉ ਇਸ ਮੇਰੇ ਕਪਟ ਕਉ ਸੀ। ਪ੍ਰੀਤਖ ਛੇਵੇਂ ਗਾ। ਅਰੁ ਮੇਰੀ ਨਿਹ
 ਕਾ ਮਤਾ ਪਰਪ੍ਰੀਤ ਨ ਕਰੇਗਾ। ਬਹੁ ਕਰੇ ਅਪੁਰੀ ਮੂਰਖ ਹੋ। ਜੇ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਕਰਿ ਮੁੜ ਕਉ ਕਿਆ ਲਾਭੁ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਤੇ ਇਹੁ ਬੀਜੁ ਧਿਕੀ ਹੀ ਨਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਕੁਗਵਿਤ ਕੇ
 ਨਿਕਟਿ ਆਪ ਕਉ ਲਜਾ ਮਾਨ ਕਰਣਾ। ਅਰੁ ਪਰਾਧੀਨ ਜੀਵੁ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਆਪੁਣੀ ਅਸ
 ਬ ਛਾਵਣੀ। ਬਹੁ ਪਾਂਚਵਾ ਕਾਰਣ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਈਰਖਾ ਕਰ ਕੋਈ ਨਿਦਾਹਤੀ ਹੋ।
 ਜਬ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਧਨੁ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਅਧਿਕ ਹੋਤੀ ਹੋ। ਤਬ ਈਰਖਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖੁ
 ਉਸ ਕੀ ਬਡਾਈ ਕਉ ਦੇਖ ਨ ਹੀ ਸਕਤਾ। ਤਤੇ ਉਸ ਕੇ ਅਵਗੁਣ ਕਉ ਵੇਖਣੇ ਲਾਗਤਾ
 ਹੋ। ਅਰੁ ਵੇਰ ਭਾਵਾ ਵਿਖੇ ਫਿਰੇਗੁ ਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਅਸੇ ਨ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਅਪੁਣੇ ਹੀ ਸਾਥਿਵੇ
 ਰਭਾਵਿ ਫਿਰੇਗੁ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਈਰਖਾ ਕੀ ਅਗਨਿ ਵਿਖੇ ਜਲਤਾ
 ਰਹਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਭੀ ਨਿਦਾਹਾ ਦਿਕਾ ਪਹੁਕਰਦੁ ਖਰਿਵੇਗਾ ਤਤੇ ਮੇਰਾ
 ਪੁਰਖੁ ਦੇਨਹੁ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖੁ ਦਵਿਖੇ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰਹਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਤਨਾ ਭੀ ਨ ਹੀ ਸਮਝਤਾ
 ਜੇ ਕੁਗਵਿਤ ਕੀ ਆਗਿ ਆਕਰਿ ਜਿਸ ਕਉ ਧਨ ਮਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਹੋ। ਤਬ ਮੇਰੀ ਈ
 ਰਖਾ ਕਰ ਕੋ ਉਸ ਕੀ ਹਾਨ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਹੁ ਛਰਵਾ ਕਾਰਣ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਹਾਸੀ
 ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਕਰ ਕੋ ਭੀ ਨਿਦਾਹ ਜਾਤੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਹਾਸੀ ਕਰਣੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਮੇਰੇ ਹੀ ਨ ਹੀ ਜਾ
 ਨਤਾ। ਜੇ ਜੇਤਾ ਮੇਰਾ ਸੀ ਕਰ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਉ ਮੇਲ ਜਾ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਸੇ ਸੇ ਕਰਮ ਕਰ ਕੇ ਮੇ
 ਰੁਗਵਿਤ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਅਤਿ ਲਜਾ ਮਾਨ ਹੋਵਉਗਾ। ਅਰੁ ਜਬ ਮੇਰੇ ਜਾਣੇ ਜੋ ਹਾਸੀ ਅਰੁ ਨਿਦਾ
 ਰ ਕਰੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਅਸੀ ਗਤਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਬ ਕਦਾਰੇ ਤਭੀ ਇਸ ਕਰਮ ਕਉ ਅੰਗੀ

ਕਾਰਨ ਕਰੇ। ਬਹੁਤ ਸਤਵਾ ਕਾਰਣ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕਛੁ ਅਵਗੁਣੁ ਹੋਵੈ ਤਬ ਸਤ ਕੀ
 ਮਾਨੁਖ ਕਾਰਿ ਦਾਸੁ ਭਾਵ ਕਹੀ ਸੋ ਕਵਨੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਉਸ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਕਰਤੇ ਹੁਏ
 ਅਚੇਤਤਾ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਾਨਾ ਮੁਖ ਤੇ ਨਿਕਲ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਇਹ ਭੀ ਨਿਦਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਮੇ
 ਸੇ ਜਾਨਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ ਜੇ ਜਦ ਪਕੇ ਵਲ ਦਇਅ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕਾਰਿ ਦੋ ਕੰਮ ਲਹੁ ਆਏ। ਅ
 ਰੁ ਉਸ ਕੇ ਅਵਗੁਣੁ ਕਉ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਹੀ ਚਾਹਤਾ। ਤਉ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਧ ਨਾਮੁ ਲੇਣੇ ਕਰਿ ਕੇ
 ਇਸ ਕਰਤ ਤੇ ਕੇਲ ਲਤੇ ਅਪਾਪ ਤਿਹ ਹਿਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਆਠ ਵਾ ਕਾਰਣ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜ
 ਦ ਪਧਰਮ ਹੀ ਕੇਨੀ ਮਤ ਕਿਸੀ ਕਾ ਅਵਗੁਣੁ ਦੇਖਨ ਸਕੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਆਪ ਕਉ ਸੁ
 ਧੁ ਜਾਣੁ ਕਰਿ ਉਸ ਕੇ ਛੇਤ੍ਰ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਅਸਚਰਜ ਮਾਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਮੇ ਸੇ ਜਾ
 ਏ ਜੇ ਅਮਕੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਹ ਅਵਗੁਣੁ ਆਕਿ ਉਕਰ ਕਰੀ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਵਿਸਮਾਨ ਹੋਵੇ ਵੇ
 ਲਾਗੇ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਅਸਚਰਜਤਾ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਾਨਾ ਮੁਖਿ ਪਿਲੇ ਵੇ। ਤਬ ਇਹ ਭੀ
 ਅਜੇ ਗੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇ ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਅ
 ਵਗੁਣੁ ਦੇਖ ਕਰਿ ਅਸਚਰਜ ਮਾਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਨਿਮਿਤਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤਰ ਹੈ।
 ॥ * * * * ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਇਸ ਕਾ ਜੇ ਕੇਤੇ ਕਾਰਣ ਹੁਕਰਿ ਨਿ
 ਦਾ ਭੀ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇ ਨਿਦਾ ਕਾ ਭੀ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਤੂ ਠਕੀ ਨਿਆਈ
 ਮਹਾ ਪਾਪੁ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਅਵਸਮੇਵ ਕਾਰਜ ਬਿਨਾ ਨਿਦਾ ਭੀ ਪਰ
 ਵਾਣ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਤਾ ਤੇ ਮੇ ਕਛੁ ਕਾਰਜ ਵਰਨਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਨ ਹੁਕਰ ਨਿਦਾ
 ਭੀ ਪਰਵਾਨੁ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੇ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾਰਜ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਨੇ ਇਸ ਕਉ ਦੁਖਾਇ
 ਆਹੋਵੈ। ਅਬ ਵਾ ਕਛੁ ਪਨੁ ਹਿਰਲੀ ਆਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਨੀ
 ਹੋਵੈ। ਤਬ ਇਹ ਕਾਰਜ ਭੀ ਨਿਦਾ ਕੀ ਏ। ਬਿਨਾ ਸਿਧ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਜਿਸ ਪੁਰਖ
 ਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਛੁ ਨਹੀ ਇਸ ਕੇ। ਆਗੇ ਰੋਕ ਕਰਣੇ ਹੋ। ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਕਰਣੀ ਅਜੇ
 ਗੁ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਤਵਾ ਕਾਰਜ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਕਛੁ ਪਾਪ ਦੇਖੇ। ਪ
 ਰੁ ਮੇ ਸੇ ਜਾ ਏ ਜੇ ਇਸ ਪਾਪ ਕਉ ਜਬ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕਰੀ ਏਗਾ। ਤਬ ਅਧਿਕ ਹੀ ਬਦਤਾ ਜਾਵੇਗਾ
 ਤਾ ਤੇ ਮੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਈਸ੍ਵਰ ਜਵਾਨ ਕਉ ਕਹਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਕੇ ਭੈ ਕਰਿ ਵਹੁ ਪਾਪਨ
 ਸਟ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਬਹੁਤ ਤੀਸਰਾ ਕਾਰਜ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਕਿਸੀ ਨਾ ਸਤ ਬਾ
 ਈ ਕੀ ਅਬ ਵਾ ਕਿਸੀ ਅਪਕਰਮੀ ਕੀ ਸਿਗਤ ਕਰਤਾ ਹੋਵੈ। ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਕੇ ਅਵਗੁਣੁ
 ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕਰਣੇ ਜੇ ਗੁ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਨ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਕਾ ਅਕ
 ਰਜ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕੀ ਨਿਦਾ

ਕਰਣੀ ਪਾਪੁਨਹੀ। ਸੋਇ ਕਤਉ ਅਨਿਆਈ ਰਾਜਾ। ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਸਿਤ ਜਨਹੁ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ
 ਦਾਤੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾ ਸਤੁ ਵਾਈ। ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਦੁਹਾਰੀ। ਸੋਇ ਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ
 ਕਛੁ ਗੁਪਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਤਾਤੇ ਇਨਕੀ ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕਰਣੀ ਨਿਦਾਨਹੀ। ਬਹੁਤ
 ਚਉਥਾ ਕਾਰਜੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੋ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕਾਨਾ ਮੁਅਰੁ ਕ੍ਰਿਯਾ ਮੇਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਵੈ॥
 ਜੇ ਅਸਕਾ ਸੁਰਦਾ ਬੋਹੈ ਅਬ ਵਾ ਮੰਦ ਦਿਸਟੀ ਹੈ। ਅਬ ਵਾ ਕੁਸਟੀ ਹੈ। ਸੋ ਮੇਸਾ ਪੁਰਖ
 ਕ੍ਰੀਅੰ ਪੁਣੇ ਨਾ ਮੁਕਉ ਸੁਣ ਕਰਿ ਅਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰੁ ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਭੀ ਕਿਸੀ ਅਵਰ
 ਨਾ ਮਕਰ ਬੁਲਾਈ ਮੇਤਉ ਭੁਲਾਹੈ। ਬਹੁਤ ਪਾਂਚਵਾ ਕਾਰਜੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੋ ਜੇ ਤੇਲੇ ਕਪਰ
 ਸਿਧ ਨਹੀ ਨਿਰਲਜ ਹੋ। ਜੋ ਸੇਖੁ ਸਰੇ ਅਬ ਵਾ ਭੀ ਰੁਕੁ ਗਤੀ ਏ ਜੋ ਲਜ ਤੇਰਹਿ ਤਹੈ॥
 ਸੋਇ ਹੁਗ੍ਰੀ ਅਪੁਣੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕਰਿ ਬੁਰਾਨਹੀ ਮਾਨਤੇ। ਤਾਤੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਜਿਨੇਗ ਕ
 ਰਿ ਇਨਕੀ ਵਾਰਤਾ ਚਲੈ ਤਬ ਇਸ ਕਾਨਾ ਮੁਠੀ ਨਿਦਾਨਹੀ। ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਕਾ ਅਰਥੁ ਇ
 ਹੁ ਹੈ। ਜੋ ਜਿਸ ਵਚਨ ਕਉ ਸੁਣ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਕਾਰਿ ਦਾਤ ਪਾਇ ਮਾਨ ਹੋਵੈ। ਤਾਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾ
 ਨ ਕਉ ਚਾਹੀ ਤਾਹੈ। ਜੋ ਜਬ ਇਸ ਤੇ ਕਛੁ ਮੇਸੀ ਅਵਗਿਆ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਉ
 ਸਤੇ ਖਿਮਾ ਕਰਾਵੈ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਪਾਪੁ ਕਾ ਪੁਨਧ ਚਰਨ ਕਰ ਲੇਵੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਹਾ
 ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਈਹਾਹੀ ਅਪੁਣੇ ਪਾਪ ਕਉ ਛਿਮਾ ਕਰਾਵਹੁ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਪਰਲੋਕ
 ਵਿਖੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਜਬ ਅਧਿਕ ਰੂਹੋ ਵੈਗਾ। ਤਬ ਇਸ ਕੇ ਪਾਸ ਕਛੁ ਪੁਨਹ ਚਰ
 ਨ ਕੀ ਸੀਮਾ ਹੀ ਭੀ ਕਛੁ ਨਹੈ ਵੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਵਚਨ ਵਿਖੇ ਉਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਜਿਸ
 ਪੁਰਖ ਕੀ ਇਸਨੇ ਨਿਦਿਅ ਕੀ ਨੀਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਰੁ ਗਵੈ ਤਕੇ ਆਗੇ ਅ
 ਰਦਾਸ ਕਰਿ ਕੈ ਉਸ ਕਉ ਛਿਮਾ ਕਰਾਵੈ। ਪਰੁ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਯੇ ਇਹੀ ਝਿੜਕੀ ਆਹੈ
 ਜੋ ਜਿਸ ਕੀ ਇਸਨੇ ਕਛੁ ਅਵਗਿਆ ਕੀ ਨੀਹੋਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਤੇ ਖਿਮਾ ਕਰਾਵਣੇ ਕੀ ਅ
 ਪੇਛਾਨਹੀ। ਅਰੁ ਰੁਗੁ ਵੈਤਹੀ ਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਣੀ ਵਿਸੇਖਾਹੈ। ਸੋਇ ਹਵਾਰਤਾ
 ਅਜੇ ਗਾਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਰੁਗਵੈ ਤਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਣੀ ਤਬ ਹੀ ਕਹੀ ਹੈ। ਜਬ ਵ
 ਹਮਾਨੁ ਖਜੀ ਵਤਾਨ ਹੋਵੈ। ਅਬ ਵਾ ਦੂਰ ਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਉਸ ਕੀ ਮਲਾ ਪੁਹੇ ਇਸ ਕੇ ਤ
 ਬ ਨਿਮ੍ਰਿਤਾ ਅਰੁ ਦਿਨ ਤਾਸਹਿ ਤਉ ਸਹੀਤੇ ਛਿਮਾ ਕਰਾਵੈ। ਤਉ ਭੁਲਾਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ
 ਵਹੁ ਛਿਮਾਨ ਕੇਰੇ ਤਬ ਉਸ ਹੀ ਕਉ ਪਾਪੁ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ੧੩॥ ॥ ਬਹੁਤ ਤੇਰਵਾ ਵਿਧਨ ਇ
 ਹੁ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੇ ਵਚਨ ਕਾ ਛਿੜ ਛੁਟਣਾ। ਅਰੁ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨੀ। ਸੋਇ ਹੁਗ੍ਰੀ ਬਰੁ
 ਪਾਪੁ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਕਦਾਚਿਤਿ
 ਸੁਖੀ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਇਉ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਸਰਬ ਮਾਨੁ

ਖਹੁਤੇ ਅਤਿਨੀਰੁਹੈ॥ ਏਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਏਕਸਮੇਏਕਦੇਸਮੇਬਹੁਤਦੁਰੁਰਿਖ
 ਏਸਾ॥ ਤਬਮਿਹਤਰੁਮੁਸਾਅਰੁਉਸਦੇਸਕੋਲੋਕਮਿਲਕਰਿਅਰਦਾਸਕਰਣੇਲਾਗੇ॥
 ਬਹੁਜਮਿਹਤਰੁਮੁਸੇਕਉਅਕਾਸਬਾਣੀਹੁਈ॥ ਜੇਤੁਮਾਰੇਦੇਸਵਿਖੇਇਕਚਗਲੇਹੈ॥ ਜੇ
 ਤਿਸਕੋਪਾਪਕਰਮੇਘਨਹੀਬਰਸਤਾ॥ ਤਬਮਿਹਤਰੁਮੁਸੇਨੇਪੂਛਿਅਜੇਹੇਮਹਾਰਾਜਵਹੁ
 ਚਗਲਕਉਣੇਹੈ॥ ਬਹੁਜਅਕਾਸਬਾਣੀਹੁਈ॥ ਜੇਹੇਮੁਸਾਮੇਤਉਚਗਲਕਉਅਪੁਣਾ
 ਸਤ੍ਰਜਾਨਤੋਹੈ॥ ਤਾਤੇਮੇਹੀਚਗਲੀਕਉਕਰਿਕੋਹੈ॥ ਅਮਕਾਚਗਲੇਹੈ॥ ਪਰੁਇਸਕਾ
 ਉਪਉਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਤੁਮਸਰਬਲਕਉਕਉਚਗਲੀਤੇਵਿਵਰਜਤਕਰਹਾ॥ ਤਬਸੀਪ੍ਰ
 ਹੀਵਰਖਾਹੋਵੈਗੀ॥ ਬਹੁਜਉਨਹੁਨੇਮੇਸੇਕੀਅਤਬਬਰੁਮੇਘਬਰਸਿਆ॥ ਅਰੁਦੁਰ
 ਰਿਖਦੁਰਹੋਤਭੁਇਆ॥ ਅਰੁਅਵਰਵੀਏਕਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਇਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਦੇਸਹੀਸੁਕੋਸ
 ਪਰਚਲਕਰਿਏਕਬੁਧਵਾਨਕੋਨਿਕਟਿਗਇਆ॥ ਅਰੁਉਹਾਜਾਇਕਰਿਇਹਵਾ
 ਰਤਾਪੁਛਤਭੁਇਆ॥ ਜੇਅਕਾਸਤੇਵਿਸਾਲਕਿਅਹੈ॥ ਅਰੁਧਰਤੀਤੇਭੁਰਾਕਿਅਹੈ॥
 ਅਰੁਪਾਥਰਤੇਕਰਉਰਕਿਅਹੈ॥ ਅਰੁਅਗਨਤੇਤੀਖਣਕਿਅਹੈ॥ ਅਰੁਵਰਠ
 ਤੇਸੀਤਲਕਿਅਹੈ॥ ਅਰੁਸਮੁੰਦ੍ਰਤੇਉਦਰਕਉਨਹੈ॥ ਅਰੁਜਿਸਬਾਲਕਕਾਮਾਤਾ
 ਪਿਤਾਮੁਆਹੋਵੈ॥ ਸੋਤਿਸਤੇਨਿਰਮਾਨਅਰੁਦੁਖੀਕਉਣੇਹੈ॥ ਤਬਵਹੁਬੁਧਵਾਨਕਹ
 ਤਭੁਇਆ॥ ਜੇਸਾਚਾਵਚਨਅਕਾਸਤੇਭੀਵਿਸਾਲਹੈ॥ ਅਰੁਨਿਰੋਖਮਨੁਖਕਉਦੇ
 ਖਲਗਾਵਣਾਸੇਇਹੁਪਾਪੁਧਰਤੀਤੇਭੁਰਾਹੈ॥ ਅਰੁਮਨੁਖਹੁਕਾਰਿਦਾਪਾਸੁਰੁ
 ਤੇਭੀਕਰਉਰਹੈ॥ ਅਰੁਈਰਖਾਅਗਨਤੇਭੀਤੀਖਣਹੈ॥ ਬਹੁਜਭਾਵਅਰੁਸਹਣ
 ਸੀਲਤਾਬਰਠਤੇਭੀਸੀਤਲਹੈ॥ ਅਰੁਸਿਤੋਖਵਾਨਸਮੁੰਦ੍ਰਤੇਭੀਅਤਿਉਦਾਰਹੈ॥
 ਅਰੁਚਗਲੀਕਰਨੇਹਾਰਾਮਾਨੁਖਮਾਤਾਪਿਤਾਬਿਨਾਬਾਲਕਤੇਭੀਅਤਿਨਿਰਮਾਨਹੈ
 ਤਾਹੈ॥ ਪਰੁਚਗਲੀਕਾਅਰਬਹੈ॥ ਇਹਾਜੇਵਚਨਅਥਵਾਕਿਅਅਥਵਾਸੇਨਕਰਿ
 ਅਥਵਾਕਿਸੀਕੋਛਿਫੁਕਉਕਿਸੀਅਵਰਕੇਆਗੇਪਰਗਟਕਰਣਾ॥ ਅਰੁਉਬਕਾ
 ਰਿਦਾਦੁਖਾਵਣਾ॥ ਸੇਇਹਮਹਾਪਾਪੁਹੈ॥ ਤਾਤੇਜਗਿਆਸੀਕਉਚਾਹੀ॥ ਮੇਜੋਕਿਸੀ
 ਕਾਪਰਦਾਉਘਰੈਨਹੀ॥ ਅਥਵਾਜਬਕੋਈਮੇਸਾਹੀਅਵਸਮੇਵਕਾਰਜਹੋਵੈ॥
 ਤਬਪਰਗਟਕਰਨਾਭੀਪਰਵਾਨਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਾਤੇਜਬਕੋਈਆਇਕਰਿਤੁਕਉਮੇਸੇ
 ਕਹੈ॥ ਜੇਅਮਕਾਪੁਰੁਖੁਤੇਰਾਬੁਰਾਚਿਤੁਵਤਾਹੈ॥ ਅਥਵਾਵਹੁਬਚਨਕਹਤਾਹੈ॥ ਤਬ
 ਤੁਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਮਝਿਆਚਾਹੀਤਾਹੈ॥ ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਤਉਚਗਲਅਰੁਦੁਰਚਾਰੀ
 ਟੂਠਹੋਤੇਹੈ॥ ਤਾਤੇਉਸਪਰਪ੍ਰਤੀਤਕਰਣੀਅਜੇਗੁਹੈ॥ ਅਰੁਦੁਸਰਾਪ੍ਰਕਾਰਇਹੁਹੈ॥

ਜੇਜਬ ਅਪਕਾਰ ਦੇਖੀਐ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਚੁਗਲੀ ਤੇ ਵਿਵਰਜਤ ਕਰੀਐ ਅਰੁ ਤੀਸ
 ਰਾਇ ਹੋਏ ਜੇ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪੁਰਖ ਸਾਥਿ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਨਾ ਕਰੀਐ ਅਰੁ ਚਉਥਾ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਇਹੁ ਹੋਏ ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕੇ ਅਵਗੁਣ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣੀਐ ਤਬ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾ ਮਲੀਨ ਉਨਮਾ
 ਨ ਉਸ ਪਰਨ ਰਖੀਐ ਕਹਿਤੇ ਜੇ ਬੁਰਾ ਉਨਮਾ ਕਰੀਐ ਤਉ ਅਤਿ ਨਿੰਦੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ
 ਪਾਂਚਵਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹੁ ਹੋਏ ਜੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਛਿੜ ਸੁਣ ਕਰਿ ਉਸ ਕੀ ਛੁਡੀ ਨ ਕਰੀਐ ਜੇ
 ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣੇਐ ਅਥਵਾ ਸੁਣੇਐ ਅਰੁ ਛੁਡਵਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹੁ ਹੋਏ ਜੇ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨੇ
 ਹਾਰੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਬੁਝੀ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕਉ ਨ ਕਹੇ ਜੇ ਚੁਗਲੀ ਇਹੁ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇਐ ਤਾ ਤੇ
 ਉਸ ਕੇ ਛਿੜ ਕਉ ਭੀਰੀ ਭੀਰਤਾ ਕਰ ਕੇ ਛਪਾਇ ਲੇਵੇ ਤਾਤ ਪਰ ਜਾਇ ਹੁਜੇ ਖਸਟ ਇਹੁ
 ਗਤਾ ਸਰੁ ਕਿਸੀ ਕਉ ਅਵਸ ਮੇਵ ਚਾਹੀਤੀ ਆਹੇ ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰਤਾ ਹੋਏ ਜੇ ਏਕ
 ਬੁਧਵਾਨ ਕਉ ਕਿਸੀ ਨੇ ਆਇ ਕਰ ਕਹਾਥਾ ਜੇ ਅਮਕਾ ਪੁਰਖੁ ਤੁਮਾਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੋਏ
 ਤਬ ਵਹੁ ਬੁਧਵਾਨ ਕਹਤਿ ਭੁਇਆ ਜੇ ਜਦ ਪਤ੍ਰਿਕ ਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਇਆ ਹੋਏ ਤੁ
 ਉਭੀਤੀ ਨ ਅਉਗੁਣ ਤੇ ਨੇ ਅਬ ਹੀ ਕੀਏ ਹੋਏ ਸੇ ਏਕ ਤਉ ਮੁੜ ਕਉ ਉਸ ਕਉ ਪਰਤੈ ਨੇ
 ਕੇ ਪਵਾਨ ਕੀ ਆਹੇ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਕਉ ਵਿਛੋਪਤਾ ਦੀਨੀ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਤੀਸਰਾ
 ਇਹੁ ਜੇ ਤੁਝਾ ਪੁਰੀ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੂਆ ਹੋਏ ਇਸੀ ਪਰ ਹਸਨ ਬਸਰੀ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾਏ
 ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਮਾਨੁਖ ਆਇ ਕਰਿ ਤੁਸੁ ਕਉ ਕਿਸੀ ਕੀ ਚੁਗਲੀ ਸੁਨਾਵੇ ਤਬ ਨਿਰਸਿੰਦਹ
 ਐਸੇ ਜਾਣੇ ਤੇਰੀ ਵਾਰਤਾ ਭੀ ਅਵਰ ਕਉ ਉਸ ਮਾਣਵੇ ਗਾ ਅਰੁ ਸੁਨਾਵੇ ਗਾ ਤਾ ਤੇ ਉਸ
 ਕਉ ਅਪੁਣਾ ਸਤੁ ਅਰੁ ਨਿੰਦਕ ਜਾਣ ਕਰਿ ਉਸ ਕੀ ਸਿਗਤ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰਿ ਪਰੇ ਜਨ
 ਇਹੁ ਜੇ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖ ਤੇ ਕੇਤੇ ਜੀਵਹੁ ਕਾ ਘਾਤੁ ਹੋਤਾ ਹੋਏ ਇਸੀ ਪਰ ਏਕ ਵ
 ਰਤਾ ਹੋਏ ਜੇ ਏਕ ਪੁਰਖ ਨੇ ਏਕ ਵਾਸ ਮੇਲੁ ਲੀਆ ਥਾ ਤਬ ਦਾਸ ਬੇਚਣੇ ਹਾਰੇ ਕਾਹ ਜੇ ਇ
 ਸਾਵਿਖੇ ਅਵਰ ਅਵਗਣ ਕੇਈ ਨਹੀ ਪੁਰਖ ਛੁਡ ਚੁਗਲੀ ਅਰੁ ਵਾਕਛ ਲੁਕ ਰਤਾ ਹੋਏ
 ਤਬ ਦਾਸ ਲੇਣੇ ਹਾਰੇ ਕਹਾਏ ਜੇ ਏਤੇ ਅਉਗੁਣ ਕਾ ਸਿਸਾ ਕੀ ਆਹੇ ਬਹੁਤ ਜਬ ਵਹੁ ਦਾਸ
 ਉਸ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਵਿਖੇ ਰਹਣੇ ਲਾਗਾ ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਉ ਕਹਤਿ ਭੁਇਆ ਜੇ ਤੇਰਾ
 ਭਰਤਾ ਅਵਰ ਵਿਵਾਹੁ ਕੀਆ ਚਾਹਤਾ ਹੋਏ ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਵਿਖੀਤ ਚਿਤ ਹੂਆ ਹੋਏ ਤੁ
 ਤੇ ਇਸ ਕਉ ਪਾਉ ਇਹੁ ਹੋਏ ਜੇ ਜਬ ਤੇਰਾ ਭਰਤਾ ਮੈਨ ਕਰੇ ਤਬ ਏਕ ਵਾਲ ਉਸ ਕੇ ਕੀਨ
 ਕਾ ਮੁੜ ਕਉ ਕਾਟਿ ਦੇਇ ਤਬ ਮੇਰੇ ਨੁਮੰਤ ਕਰ ਦੇਵਉ ਗਾ ਅਰੁ ਸਰਬ ਥਾ ਤੇਰੇ ਹੀ ਸਾਥਿ
 ਉਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੇ ਗੀ ਬਹੁਤ ਅਧਿਕਾ ਬਹੁਤ ਵਹੁ ਦਾਸ ਅਪੁਣੇ ਸੁਆਮੀ ਕਉ ਐਸੇ ਕਹ
 ਤਿ ਕਹਾਇ ਆਜੇ ਤੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਸਾਥਿ ਕਹੁ ਏਹੀ ਹੋਏ ਤਾ ਤੇ

ਤੁਸਕਉਮਰਿਅਚਾਰਿਤੀਹੋ॥ ਪੁਰੁਸਬਤੁਰਾਤੁਬਿਖੇਸੈਨਕਰਹਿਗਾਤਬਸੁਰੇਤਰਹਿ
 ਏ॥ ਬਹੁਜਨਬਹਾਤੁਈਤਬਵਹੁਤਿਨਿਵਿਖੇਅਇਕਰਿਸੈਨਕਰਹਾਅਰੁਅੰ
 ਤਰਤੇਜਾਗਤਾਰਹਾ॥ ਤਬਵਹੁਇਸਤੀਉਸਤਰਾਏਕਰੁਰਤੇਕੇਕੰਠਕਾਵਾਲੁਕਾਟਏ
 ਲਾਗੀ॥ ਅਰੁਵਹੁਤਰਤਾਏਸੇਜਨਤੁਰੁਇਅਜੇਇਹਮੁਸ਼ਕਉਮਾਰਤੀਹੋ॥ ਤਾਥੇਕੇ
 ਪਵੰਨਹੋਕਰਿਉਸਾਇਸਤੀਕਉਮਾਰਤੁਰੁਇਆ॥ ਬਹੁਜਨਬਾਇਸਤੀਕੇਸਨਬੀਪੀਅਹੁ
 ਨੇਸੁਣਿਆ॥ ਤਬਵਹੁਆਇਕਰਿਉਸਪੁਰੁਖਉਮਾਰਤੁਰੁਏ॥ ਬਹੁਜਨਇਸਤੀਕੇਅਰੁ
 ਪੁਰਖਕੇਸਨਬੀਪੀਅਹੁਵਿਖੇਬਰੁਜੁਪ ਰੁਇਆ॥ ਅਰੁਅਵਰੁਭੀਕੇਤੇਮਨੁਖਹੁਕਾ
 ਘਾਤੁਰੁਆ॥ ੧੩॥ ਬਹੁਜਨਪਵਾਵਿਘਨਇਹੁਹੋ॥ ਜੇਦੁਇਸਤੁਅਹੁਵਿਖੇਵਾਕਫਲੁ
 ਕਰਨਾ॥ ਅਰੁਅਪੁਣੀਅਪੁਣੀਰਉਰੇਨਹੁਕਉਮਿਤ੍ਰਹੋਇਵਿਖਾਵਣਾ॥ ਸੇਇਹੁ
 ਚੁਗਲੀਤੇਭੀਬਰੁਪਾਪੁਹੋ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੋ॥ ਜੇਇਸਲੋਕਾਵਿ
 ਖੇਜਿਸਕਾਸੁਭਾਉਵਾਕਫਲਕਾਹੋਤਾਹੋ॥ ਤਬਪਰਲੋਕਵਿਖੇਉਸਕੀਆਦੁਇਜਿਹ
 ਵਹੋਵਹਿਗੀਆ॥ ਤਾਤੇਮਹਾਦੁਖਕਉਭੁੰਚੈਗਾ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਬੁਧਿਵਾਨਕਉ
 ਇਸਪੁਕਾਰੁਚਾਹੀਤਾਹੋ॥ ਜੇਜਬਦੁਇਸਤੁਅਹੁਕਮਿਲਾਪੁਕਰੈ॥ ਤਬਦੇਨਹੁਕੀਵਾਰਤ
 ਸੁਣਕਰਿਸੈਨਕਰਿਰਹੋ॥ ਅਬਵਾਜਬਾਰਬਵਾਕਕਹਿਏਵੈਤਉਰੁਲਾਹੋ॥ ਪਰੁਏਕ
 ਕੀਵਾਰਤਾਵੁਸਰੇਕਉਕਹਣੀਅਜੇਗੁਹੋ॥ ਅਰੁਕਪਵਕਰਕੈਏਕਦੂਸਰੇਕਉਮਿਤ੍ਰਹੋਇ
 ਵਿਖਾਵਣਾਭੀਬਰਾਹੋ॥ ੧੪॥ ਬਹੁਜਨਪੰਢਵਾਵਿਘਨਉਸਤਤਿਹੋ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਏਕਉ
 ਸਤਤਹੀਕਰਿਕਹਣੇਕਰਖਸਟਪਾਪਅਵਰਉਪਸਤਿਹੋ॥ ਸੇਦੁਇਪਾਪਸੁਤੇਕਉਲਾ
 ਗਤੇਹੋ॥ ਅਰੁਚਾਰਪਾਪਵਕਤੇਕਉਲਾਗਤੇਹੋ॥ ਅਰੁਪੁਥਮਪਾਪਵਕਤੇਕਉਇਹੁ
 ਹੋਤਾਹੋ॥ ਜੇਜਬਅਪਿਕਾਰਤੇਅਪਿਕਕਿਸੀਕੀਉਸਤਤਿਕਰਤਾਹੋ॥ ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹ
 ਸੁਰੁਹੋਤਾਹੋ॥ ਅਰੁਦੂਸਰਾਪਾਪੁਇਹੁਹੋ॥ ਜਬਕਿਸੇਕੀਪੀਤਾਬਿਨਾਕਿਸੀਕੀਉਸਤਤਿ
 ਕਰਤਾਹੋ॥ ਤਬਕਪਟਹੋਤਾਹੋ॥ ਬਹੁਜਨਸਰਾਪਾਪੁਇਹੁਹੋ॥ ਜੇਜਿਸਕੇਗੁਣਕਾਵੇਤਾ
 ਨਹੋਵੈ॥ ਤਬਉਸਕੀਉਸਤਤਿਕਰਣੀਭੀਅਜੇਗੁਹੋ॥ ਜੇਸੇਕੀਕਹੈਜੇਅਮਕਾਪੁਰੁਖ
 ਵੇਰਾਗੀਹੋ॥ ਅਬਵਾਸੁਭਕਰਮੀਹੋ॥ ਪਰੁਜਬਉਸਕੇਗੁਣਹੁਕਉਪਛਾਣਤਾਹੀਨਹੋ
 ਵੈ॥ ਤਬਅਸੇਕਹਣਾਭੀਮਿਥਿਆਵਾਵੁਹੋਤਾਹੋ॥ ਬਹੁਜਨਉਥਾਪਾਪੁਇਹੁਹੋ॥ ਜੇਜ
 ਬਕਿਸੀਤਾਮਸੀਮਾਨੁਖਕੀਉਸਤਤਿਕਰੈ॥ ਅਰੁਵਹੁਤਾਮਸੀਪੁਰੁਖਾਪੁਣੀਉਸਤ
 ਤਿਸੁਣਕਰਿਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈ॥ ਅਰੁਪ੍ਰਸਿਨਹੋਕਰਤਮੇਗੁਣੀਕਰਮਵਿਖੇਫਿਰੁਹੋਜਾਣੈਤੁ
 ਬਇਹੁਭੀਪ੍ਰਵਾਣਨਹੀ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਕਹਾਹੋ॥ ਜੇਜਬਕੇਵੀਤਾਮਸੀਪੁਰੁ

ਖਕੀਉ ਸਤਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਉਪਰਿ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਧਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹੁ ਜੇ ਚਾ
 ਰਪਾਪ ਵਰਨ ਨਿਕੀਏ। ਜੇ ਇਹੁ ਤਉ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਲਾਗਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪੁ
 ਟੀਉ ਸਤਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਅਰੁ ਸੁਣਨੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਭੀ ਦਇਆ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ। ਸੋ ਤੇਰੇ ਹੋ। ਸੋ
 ਪ੍ਰਥਮ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਇਹੁ ਪੁਰਖ ਅਪੁਟੀਉ ਸਤਤਿ ਸੁਣ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਰਾਵ
 ਕੀ ਅਗ੍ਰਿਮ ਨਿਰੋਜਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਸਾਪਾਪੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਅਪੁਟੇ ਗੁਣ ਅਰਥਿ ਬਿ
 ਵਿਆਕੀ ਬਗਾਈ ਸੁਣਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਆਗੇ ਸੁਰਕਰਤ ਤੇ ਬਕਤ ਹੋ ਜਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅੰਧੇ ਜਾਣ
 ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇ ਪਰਮਪਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰਮਾਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੀਖਣ
 ਸਸਤ੍ਰ ਕਰਪੁ ਹਾਰ ਕਰਣਾ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੀ ਭੁ
 ਗੀ ਹੈ। ਕਰੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਇਹੁ ਪੁਰਖ ਅਪੁਟੀ ਮਹਮਾਸੁਣਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਮਨ ਹੀ
 ਅਪੁਟੇ ਇਸ ਬਾਨ ਤੇ ਇਸ ਕਉ ਗਿਝਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਬੁਧਵੰਤ ਹੋ ਜੇ ਆਪ ਕਉ
 ਪਛਾਨਣੇ ਹਾਰੇ ਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਜਬ ਦੁਹਾਪੁਟੀਉ ਸਤਤਿ ਸੁਣਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਧਿਕ ਹੀ
 ਅਧੀਨ ਚਿਤ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ। ਤਾਤਪਰਜ ਇਹੁ ਜੇ ਜਬ ਸੁਣਨੇ ਅਰੁ ਕਰਣੇ ਹਾਰਾਇਨ
 ਹੁਖ ਸਟਹੁ ਪਾਪ ਹੁਤੇ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੀ ਭੀ ਪਰਵਾਨ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਪਰੁ
 ਅਪੁਟੇ ਮੁਖ ਤੇ ਅਪੁਟੀਉ ਸਤਤਿ ਕਰਨੀ ਮਹਾਨੀ ਚੁਹੇ। ਅਰੁ ਪਰਮ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿਖੇ
 ਭੀ ਨਿਦਾ ਕਹੀ ਹੈ। ਤਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਇਸ ਕੀ ਉਸਤ
 ਤਿ ਕਰੇ। ਤਬ ਅਪੁਟੀ ਮਹਿਮਾਸੁਣ ਕਰਿ ਅਗ੍ਰਿਮ ਨਿਰੋਵੈ। ਅਰੁ ਅੰਤ ਕਾਲ ਕੇ ਭੈ
 ਕਉ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਅੰਧੇ ਜਾਣੇ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾ ਮੇ ਪਰੋ ਕੇ ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵ
 ਉ। ਤਬ ਲਗਾ ਸੁਕਰ ਅਰੁ ਸੁਆਨ ਭੀ ਮੁਸੁਤੇ ਭੁਲੇ ਹੋ। ਤਤੇ ਚਾਹੀ ਅੰਧੇ ਅਪੁਟੀਉ ਸ
 ਤਤਿ ਸੁਣ ਕਰਿ ਲਜਾ ਮਾਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਅਪੁਟੀ ਨੀ ਚਤਾ ਕਉ ਵਰਨਨ ਕਰੇ। ਇਸੀ ਪ
 ਰੇ ਕਵਾਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖੁ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਕੀਉ ਸਤਤਿ ਕਰਣੇ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਦੁਹ
 ਸਿਤ ਜਨ ਅਧੀਨ ਚਿਤ ਹੋ ਕਰਿ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤ ਭੁਇਆ। ਜੇ
 ਏਕ ਮਹਾਰਾਜ ਏਕ ਪੁਰਖੁ ਤਉ ਮੁਸੁਕਉ ਨ ਹੀ ਜਾਣਤਾ। ਅਰੁ ਤੂਰਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਰੁਕਿ
 ਛੁਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਤੇ ਤੂ ਹੈ ਮੁਸੁਕਉ ਖਿਮਾ ਕਰਿ। ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਕੀ ਸੀਨੇ ਉ
 ਸਤਤਿ ਕਰੀ ਥੀ। ਤਬ ਦੁਹ ਸਿਤ ਕਰਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਇਹੁ ਜੇ ਮੇਰੀ ਬਗਾਈ ਕ
 ਰਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਇਸ ਕਾ ਰੂਪ ਮੁਸੁਕਉ ਦੇਹਿ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੇ ਮੇਰੇ ਅਵਗੁਣ ਕਉ ਨ ਹੀ ਜਾ
 ਣਤੇ ਜੇ ਅਵਗੁਣ ਭੀ ਤੂ ਹੀ ਦੁਰਕਰਾ। ਅਰੁ ਜੇ ਸਾਮੁਸੁਕਉ ਇਹ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਅਪੁਟੀ
 ਦਇਆ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਤੇ ਭੀ ਦਸੇ ਖਕਰਾ। ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰ ਪੁਰਖੁ ਮੇ ਸਾਬਾਜੇ ਉਸ

ਕ੍ਰਿਦੇਵਿਖੇਪੀਤਅਰੁਪ੍ਰਤੀਤਕਛੁਨਬੀ। ਅਰੁਸਨਮੁਖਾਇਕਰਕਪਟਸਹਤਸਿਤਜ
 ਨਕੀਉਸਤਤਿਕਰਨੇਲਾਗਾ। ਤਬਦੁਹਸਿਤਕਹਤਭੁਇਆਜੇਜੇਸੇਤੂਮੁਖਤੇਕਹਤਾਹੈ।
 ਜੇਤਿਸਤੇਹਮਅਤਿਨੀਜੇਹੈ। ਅਰੁਜੇਸੇਤੂਰਿਦੇਵਿਖੇਜਾਨਤਾਹੈ। ਜੇਤਿਸਤੇਹਮਨਿਰਸਿਦੇ
 ਹਅਧਿਕਰੈ॥੧੫॥ * * * ॥ ॥ਇਤਿਰਸਨਾਵਿਘਨਵਰਨਨਿਨਾਮੁਸਰਗਾ॥
 ੩॥ ॥ਅਥਚਉਥੇਸਰਗਾਵਿਖੇਕ੍ਰੋਧਅਰੁਈਰਖਾਅਰੁਗਾਂਠਕੀਨਿਖੇਪਵਰਨਨ
 ਹੋਵੈਗੀ॥ ॥ਤਾਤੇਜਾਣਤੂਜੇਇਹਕ੍ਰੋਧਭੀਮਹਾਮਲੀਨਸੁਭਾਵੈ॥ ਅਰੁਕ੍ਰੋਧਕਾਬੀ
 ਜੁਅਗਨਿਹੈ॥ ਪਰੁਇਹਕ੍ਰੋਧਰੂਪੀਐਸੀਅਗਨਿਹੈਜੇਕੋਵਲਰਿਦੇਹੀਕਉਜਲਾਵਣ
 ਹਾਗੈ॥ ਅਰੁਕ੍ਰੋਧਕਰਕੈਐਸੀਵਿਖੇਪਤਾਉਪਜਤੀਹੈਜੇਚਿਤ੍ਰਕਬਹੁਸਾਂਤਕਉਨਹੀ
 ਪਾਵਤਾ। ਅਰੁਸਰਬਸੁਭਕਰਤਤਹੁਕਾਫਲੁਸਾਂਤਿਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਏਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਮ
 ਗਾਂਪੁਰਖਤੇਪੁਛਿਆਥਾਜੇਮੇਭੁਗਵਿਤਕੋਕ੍ਰੋਧਤੇਕਿਉਕਰਿਮੁਕਤਿਹੋਵਉ। ਤਬਉ
 ਨਹੁਕਹਾਜਬਤੂਕਿਸੀਪਰਕ੍ਰੋਧਵਾਨਨਹੋਵਹਿ। ਤਬਤੂਭੀਮਹਾਰਾਜਕੋਕ੍ਰੋਧਤੇਮੁਕਤਿ
 ਹੋਵਹਿਗਾ॥ ਬਹੁਕਉਸਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਪੁਛਿਆਜੇਮੁਕਉਕੋਈਐਸਾਕਰਤਤਬਤਾ
 ਵਹਾ। ਜਿਸਵਿਖੇਕ੍ਰੋਧਾਥੇਹੋਵੈ॥ ਅਰੁਫਲੁਉਸਕਾਅਧਿਕਰੈ॥ ਤਬਉਨਹੁਕਹਾ
 ਜੇਕ੍ਰੋਧਤੇਕਉਤੋਵਣਾਹੀਅਧਿਕਫਲਦਾਇਕਰੈ॥ ਅਰੁਕ੍ਰੋਧਾਇਸਕੀਥੇਗੀਹੈ॥ ਅਰੁ
 ਮਹਾਪੁਰਖਨੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਸੇਮਾਖੀਕਉਖਟਾਈਗਵਾਇਵੇਤੀਹੈ॥ ਤੇਸੇਹੀ
 ਕ੍ਰੋਧਕਰਿਕੋਧਰਮਨਸਟਹੇਜਾਤਾਹੈ॥ ਤਾਤਪਰਜਇਹੁਜੇਜਦਪਅਤਿਅਤਿਕਨਿਹੋਕ੍ਰੋਧ
 ਹੋਣਕਰਨਹੈ॥ ਤਉਭੀਜਗਿਆਸੀਕਉਇਹੁਤੇਅਵਸਮੇਵਪਰਵਾਨਹੈ॥ ਜੇਜਤਨਕਰ
 ਕੋਕ੍ਰੋਧਕਸਹਾਰਨਕਰੈ॥ ਅਰੁਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁਕ੍ਰੋਧਕਉਪ੍ਰੀਤਕਰਕੈਜੀਤਿਆਹੈ॥
 ਜੇਤਿਨਕੀਭੁਗਵਿਤਭੀਉਸਤਤਿਕਰੀਹੈ॥ ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈਜੇਵੀਚਾਰਕੀਮ੍ਰਿਜਾ
 ਦਾਤੇਰਧਿਤਹੋਕਰਿਕ੍ਰੋਧਕਛੁਣਾਭੀਸਰਕਕਾਵੁਆਰਾਹੈ॥ ਤਾਤੇਅਪੁਣੇਕ੍ਰੋਧਕਉਭੁਛ
 ਨਕਰਣਾਹੀ। ਸਰਬਅਹਾਰਹੁਤੇਵਿਸੇਖਹੈ॥ ਬਹੁਕਉਤੇਸਿਤਜਨਹੁਮਿਲਕਰਏਹੀਸਿ
 ਪਤਿਕ੍ਰਿਤਕੀਆਹੈ॥ ਜੇਕ੍ਰੋਧਕੋਸਮੇਪ੍ਰੀਤਜਵਾਨਹੋਵਣਾ। ਅਰੁਲੇਕੁਕੋਅਵਸਰਵਿਖੇ
 ਸਿਤੋਖਕਰਣਾਸਰਬਕਰਤਤਹੁਤੇਵਸੇਖਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਇਕ
 ਬਹੁਈਸੁਰਜਵਾਨਸਿਤੁਥਾ। ਅਰੁਕੋਈਵਸਟਵਾਨਹੋਇਅਰੁਅਇਕਰਿਉਨਕਉ
 ਵਹੁਥਚਨਕਰਵੇਲਾਗਾ। ਪਰੁਵਹੁਸੀਜਅਪੁਨਾਨਿਵਾਇਕਰਿਕਰਮੇਨਕਰਰਹੈ॥
 ॥ਬਹੁਕਉਸਵਸਟਕਉਕਹਤਭੁਏ॥ ਜੇਹਮਕਉਤੂਕ੍ਰੋਧਵਾਨਕੀਆਚਾਰਤਾਹੈ॥ ਅ
 ਰੁਮਨਕੋਛਲਾਵਿਖੇਰੂਰਤਾਹੈ॥ ਸੇਮੰਤਉਐਸੇਨਕਰਉਗਾ॥ ਅਰੁਅਸੇਜਾਣਤੂਜੇ

ਰੁਗਵੰਤਕੋਇਹਕ੍ਰੋਧਗ੍ਰੀਵਿਸਨਮਿਤਰਚਿਆਹੈ॥ * * * * * ਜਿਹੀ
 ਕ੍ਰੋਧਇਸਪੁਰਖਕਾਸਸਤ੍ਰਹੈ॥ ਅਰੁਇਸਹੀਸਸਤ੍ਰਕਰਕੈਅਪੁਣੇਸਤ੍ਰਅਹੁਕਾਨਾਸੁ
 ਕਰੈ॥ ਅਰੁਸਰੀਰਕੀਰਖਿਆਵਿਖੇਜਾਵਯਾਨਹੈ॥ ਜੇਜੇਰੂਪਅਰੁਪਿਆਸਾਇਸ
 ਨਮਿਤਰਚੀਹੈ॥ ਜੇਜਲੁਅਰੁਅਹਾਰਕਉਖੇਚਕਰਸਰੀਰਕੀਪੁਸਟਤਹੈ॥ ਤਤੇ
 ਪ੍ਰਸਿਧਹੂਅਜੇਚਾਰਅਰੁਕ੍ਰੋਧਇਹਦੇਨੇਇਸਮਾਨੁਖਕੇਸਸਤ੍ਰਹੈ॥ ਪਰਜਬੁਮ੍ਰਿਜਾਦਾ
 ਤੇਅਧਿਕਬਛਤੇਹੈਤਬਇਹਦੇਨੇਹੀਦੁਖਦਾਇਕਹੈਤੇਹੈ॥ ਤਤੇਜਬਇਹਕ੍ਰੋਧਰੂਪੀ
 ਅਰੁਨਿਰਿਵੇਵਿਖੇਪ੍ਰਬਲਹੈਤੇਹੈ॥ ਤਬਇਸਕਾਪੁੰਆਸਰਬਸਰੀਰਵਿਖੇਪਸਰ
 ਜਾਤਾਹੈ॥ ਬਹੁਜਬੁਪੁਅਰੁਵੀਚਾਰਕਉਅੰਧਕਰਲੇਤਾਹੈ॥ ਤਤੇਭੁਲਾਈਅਰੁਬੁਰਾ
 ਈਕਉਪਛਾਣਤਾਹੈ॥ ਇਸੀਕਾਰਤੇਕਰਾਹੈ॥ ਜੇਕ੍ਰੋਧਬੁਧਿਕਾਸਤ੍ਰਹੈ॥ ਅਰੁਮਹਾਮਲੀ
 ਨਸੁਭਾਵਇਹੀਹੈ॥ ਪਰਜਬਇਹਕ੍ਰੋਧਮੂਲਹੀਤੇਨਜਟਹੋਜਾਵੈ॥ ਤਬਕੁਸਿਗਾਅਰੁਅਪ
 ਕਰਮਹੁਕੀਗਿਲਾਨਵਹੋਜਾਤੀਹੈ॥ ਪਰਜਬਕ੍ਰੋਧਹੀਤੇਮੂਲਹੀਨਜਟਹੋਜਾਵੈ॥ ਤ
 ਬਤਤੇਚਾਹੀਅੰਜੇਇਹਕ੍ਰੋਧਮ੍ਰਿਜਾਦਤੇਅਧਿਕਗੁੰਨਹੈ॥ ਅਤਿਅੰਤਕਸੁਨਹੀ
 ਨਹੋਜਾਵੈ॥ ਤਤੇਜਰਬਦਾਧਰਮਅਰੁਵਿਚਾਰਕੀਆਗਿਆਮਨੁਸਾਰੁਵਰਤੈਤ
 ਉਭਲਾਹੈ॥ ਤਤਪਰਜਇਹੁਜੇਜੇਸੇਮੇਨੇਪੀਛੇਵਰਨਨਕੀਆਹੈ॥ ਜੇਅਤਿਅਤਿ
 ਕਨਿਹਕ੍ਰੋਧਹੋਣਾਅਤਿਕਰਨਹੈ॥ ਪਰਤਉਭੀਕਿਤੇਅਵਸਰਹੁਵਿਖੇਮੇਜਾਲੀ
 ਨਹੋਤਾਹੈ॥ ਜੇਜਾਇਆਹੀਨਹੀਜਾਤਾ॥ ਜੇਇਸਕਾਵਖਿਆਣਇਹੁਜੇਜੇਕ੍ਰੋਧਕਾ
 ਕਾਰਣਮਨੋਰਬਹੈ॥ ਜੇਜਬਕੋਈਇਸਕੀਪੀਤਮਬਸਤਕਉਲੀਆਚਾਰਤਾਹੈ॥
 ਤਬਸੀਘ੍ਰਹੀਕ੍ਰੋਧਉਪਜਿਆਵਤਾਹੈ॥ ਪਰਜਿਸਪਦਾਰਥਕੋਵਿਖੇਇਸਕਾਮਨੇ
 ਰਥਕਛੁਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਜੇਤਿਸਕੋਵਹੋਣੇਵਿਖੇਕ੍ਰੋਧਨਹੀਉਪਜਤਾ॥ ਬਹੁਜਬਲ
 ਗਇਹਜੀਵਦੇਹਅਰੁਮਾਨੀਹੈ॥ ਤਬਲਗਾਅਹਾਰੁਅਰੁਵਸਤ੍ਰਅਰੁਇਸਥਾਨਕੋ
 ਪਰੇਜਨਤੇਮੁਕਤਿਨਹੀਹੋਸਕਤਾ॥ ਇਸੀਕਾਰਟਿਤੇਜਬਕੋਈਇਨਹੁਪਦਾਰਥਕਉ
 ਹਿਰਿਆਚਾਰਤਾਹੈ॥ ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹਇਸਕਉਕ੍ਰੋਧਉਪਜਤਾਹੈ॥ ਤਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੂਆ
 ਜੇਪਰੇਜਨਹੀਬਿਧਨਰੂਪਹੈ॥ ਅਰੁਪਰੇਜਨਤੇਰਹਤਹੋਣਾਹੀਮੁਕਤਿਰੂਪਹੈ॥ ਇਸੀ
 ਕਾਰਟਿਤੇਜਬਜਗਿਆਸੀਪੁਰਖਾਰਥਕਾਰੈਕੈਪਦਾਰਥਹੁਕੀਤ੍ਰਿਸਨਾਕਉਘਟਾਵੈ॥
 ਅਰੁਪਨੁਮਾਨਾਵਿਕਰੁਕੀਅਰੁਲਾਖਾਤੇਰਹਿਤਹੈ॥ ਤਬਕ੍ਰੋਧਹੀਸੁਭਾਵਕਹੀ
 ਘਟਜਾਤਾਹੈ॥ ਜੇਸੇਕੋਈਮਾਨੀਪੁਰਖਕੀਸਨਮਾਨਹੀਕਰਤਾ॥ ਤਬਉਸਕਉਅਵ
 ਸਾਮੇਵਕ੍ਰੋਧਉਪਜਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਜਬਕੋਈਨਿਰਮਾਨਪੁਰੁਖਤੇਆਗੇਹੋਇਚਾਲੇਅ

ਥਵਾਅਧਿਕਾਦਰੁਨਕਰੈਤਉਗ੍ਰੀਵਹੁਨਿਰਕੈਪਰਹਤਾਹੈ। ਸੋਭਦਪਲੇਕਹੁਕੀਅਵ
 ਸਥਾਵਿਖੇਤੇਦਬਹੁਤਹੋਤਾਹੈ। ਤਉਗ੍ਰੀਧਨੁਅਰੁਮਾਨਕੀਅਧਿਕਤਾਵਿਖੇਤੇਦਬਹੁਤ
 ਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਕੋਪਗ੍ਰੀਬਹੁਤਅਧਿਕਹੋਤਾਹੈ। ਤਤਪਰਜਇਹੁਜੇਪਦਾਰਥਹੁਕੇਵੈਰਾਗਅ
 ਰੁਜਤਨਕਰਕੈਕੋਪਕੀਖੀਣਤਾਹੋਤੀਹੈ। ਪਰੁਮੂਲਹੀਤੇਨਸਟਨਹੀਹੋਜਾਤਾ। ਪਰੁਜ
 ਬਕੋਪੁਵੀਚਾਰੁਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਤੇਅਧਿਕਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕਾਦੇਖਗ੍ਰੀਕਛੁਨਹੀ। ਇਸੀਪ
 ਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੇਰੀਅਵਰਮਾਨੁਖਹੁਕੀਨਿਆਈਕੋਪਕਰਤਾਹੈ। ਅਥ
 ਵਾਜਬਕਛੁਤਾਕੁਨਾਦੇਤਾਹੋਤਉਗ੍ਰੀਮੇਰੇਰਿਦੇਤੇਦਇਆਦੂਰਨਹੀਹੋਤੀ। ਅਰੁਵਹੁਕੋ
 ਧਈਉਸਕੀਰੁਲਾਈਨਮਿਤਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਕਅਵਰਸਿਤੇਨੇਭੀਕਹਾਹੈਜੇਜਬ
 ਮੈਕੋਪਵਨਹੋਤਾਹੈ। ਤਉਗ੍ਰੀਮੇਰੀਜਿਹਬਾਤੇਜਬਾਰਥਵਚਨਨਿਕਸਤਾਹੈ। ਪਰੁਮੇ
 ਸੇਜਾਣਤੇਜੇਕੋਤੇਪੁਰਖਹੁਕੀਮੇਸੀਅਵਸਥਾਭੀਹੋਤੀਹੈ। ਜੇਸਰਬਕਰਤਤਹੁਕਾਕ
 ਰਤਾਭਗਵੰਤਹੀਦੇਖਤੇਹੈ। ਤਬਇਸਕਾਰਿਕੈਗ੍ਰੀਕੋਪਹੀਣਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਜੇਸੇਕੋਈਪੁਰ
 ਖੁਇਸਕਉਪਾਥਰੁਮਾਰੈ। ਤਬਰੇਚਕਮਾਤ੍ਰਗ੍ਰੀਪਾਥਰਪਰਕੋਪਵਾਨਹੀਹੋਤਾ। ਅਰੁਉ
 ਸਦੁਖਕਾਕਾਰਣਪਾਥਰੁਕਉਨਹੀਜਾਣਤਾ। ਅਥਵਾਜਬਮਹਾਰਾਜਾਕਿਸੀਪੁਰਖਕਉ
 ਮਾਰਦੇਕੇਨਾਮਿਤਪਰਵਾਨਾਲਿਖਦੇਵੈ। ਤਬਉਸਪੁਰਖਕਉਕਲਮਪਰਕੋਪੁਨਹੀਉ
 ਪਜਤਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਕਲਮਕਉਮਹਾਰਾਜੇਕੋਹਾਥਹੁਵਿਖੇਪਰਾਧੀਨਦੇਖਤਾਹੈ। ਤੇਸੇ
 ਹੀਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁਨੇਭਗਵੰਤਕੀਅਸਮੁੰਬਤਾਕਉਨਿਸਚੇਜਾਣਿਆਹੈ। ਤਬਵਹੁਸਰ
 ਬਜੀਵਹੁਕਉਪਰਾਧੀਨਦੇਖਤੇਹੈ। ਅਰੁਸਭੁਨੇਕਪ੍ਰੇਰਕਭਗਵੰਤਜਾਣਤੇਹੈ। ਤਤੇ
 ਕਿਸੀਪਰਕੋਪਵਾਨਹੀਹੋਤੇ। ਇਸਕਰਕੈਜੇਜਦਪਕਰਮਕਾਕਾਰਣਬਲੁਹੈ। ਅਰੁ
 ਬਲਕਾਕਾਰਣਸਰਧਾਹੈ। ਪਰੁਇਸਮਾਨੁਖਕੀਸਰਧਾਇਸਕੇਅਧੀਨਨਹੀ। ਤਤੇ
 ਵਹੁਸਰਧਾਭਗਵੰਤਕੀਪ੍ਰੇਰਨਾਕਰਿਉਪਜਤੀਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਸਿਤਜਨਹੁਨੇਕ
 ਹਾਹੈ। ਜੇਇਹਮਾਨੁਖਗ੍ਰੀਪਾਥਰੁਅਥਵਾਕਲਮਕੀਨਿਆਈਪਰਾਧੀਨਹੈ। ਅਰੁ
 ਜਦਪਕਰਮਕਰਤਾਇਹੀਮਾਨੁਖਵਿਸਟਿਆਵਤਾਹੈ। ਤਉਗ੍ਰੀਆਪੁਕਰਕੈਸੀਮੁੰਬ
 ਕਛੁਨਹੀ। ਸੋਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁਕਉਮੇਸੀਸਮਾਝਿਝਿਕੁਈਹੈ। ਤਬਵਹੁਕਿਸੀਪਰ
 ਰੇਸਨਹੀਕਰਤੇ। ਅਰੁਕੋਪਵਾਨਗ੍ਰੀਨਹੀਹੋਤੇ। ਅਰੁਜਦਪਦੁਖਕਰਿਦੁਖੀਗ੍ਰੀਹੋ
 ਤੈਹੈ। ਤਉਗ੍ਰੀਉਨਕਉਕੋਪੁਨਹੀਉਪਜਤਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਦੁਖਾਵਹੁਹੈ। ਅਰੁਕੋਪੁਮ
 ਵਹੁਹੈ। ਜੇਸੇਅਚਨਕਹੀਕਿਸੀਕਾਪਸੁਮਰਜਾਵੈਤਬਸੇਕਕਰਕੈਦੁਖੀਤਉਹੋਤਾਹੈ।
 ਪਰੁਕਿਸੀਪਰਕੋਪੁਨਹੀਕਰਤਾ। ਪਰੁਇਸਪਰਕਾਰਸਰਬਜੀਵਪਰਾਧੀਨਦੇਖ

ਫਾਅਰੁਸਰਬਦਮੇਸੀਸਮਝਵਿਖੇਇਸਥਿਤਰਹਣਾਮਹਾਦੁਰਲਿਭੁਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜ
 ਦਪਕਬਹੁਬਿਜਲੀਕੀਨਿਆਈਇਸਅਵਸਥਾਕਾਰਮਤਕਾਰਹੋਤਾਹੈ। ਤਉਭੀਅਸ
 ਬੁਲਤਾਕਰਿਕੈਬਹੁਵਿਛੋਪਹੋਜਤਾਹੈ। ਪਰਜਬਮੇਸੇਅਵਸਥਾਕਉਪਾਪਤਿਨਹੀ
 ਹੁਆਹੋਵੈ। ਤਉਭੀਕੇਤੇਜਗਿਆਸੀਜਨਹੁਕਾਅਭਿਆਸਪਰਮਾਰਥਕੇਮਾਰਗ
 ਵਿਖੇਮੇਸਾਦਿਕ੍ਰਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਉਨਕਉਕਦਾਚਿਤ੍ਰਕੋਪਛੁਰਤਾਹੀਨਹੀ। ਜੇਸੇਏਕਸਿਤ
 ਜਨਕਉਕਿਸੀਨੇਦੁਰਬਚਨਕਹਾਥਾ। ਤਬਦੁਸਿਤਇਸਪਰਕਾਰਕਹਤਿਉਇਆ।
 ਜੇਜਬਮੇਪਰਲੋਕਕੇਦੁਖਤੇਮੁਕਤਿਹੁਆਤਬਤਉਤੇਰੇਕਹਣੇਕਾਥੈਕਛੁਨਹੀ। ਅਰੁ
 ਜਬਮੇਪਰਲੋਕਵਿਖੇਦੁਖਕਉਪਾਪਤਿਹੁਆਤਉਭੀਤੇਰੇਕਹਣੇਕਾਕਿਆਸੀਸਾਹੈ।
 ਬਹੁਅਵਰਸਿਤਕਉਕਿਸੀਨੇਦੁਰਬਚਨਕਹਾਥਾ। ਤਬਦੁਸਿਤਕਹਤਿਉਇਆ
 ਜੇਮੇਰੇਅਰੁਪਰਮਸੁਖਵਿਖੇਕੇਤੀਆਕਠਨਘਟੀਆਹੈ। ਅਰੁਮੇਉਨਤੇਉਲਿਖ
 ਤਹੁਆਚਾਹਤਾਹੈ। ਸਿਜਬਮੇਉਨਹੁਘਟੀਆਤੇਉਲਿਖਤਹੁਆਤਉਭੀਤੇਰੇਕਹਣੇ
 ਕਾਮੁਕਉਭੈਕਛੁਨਹੀ। ਅਰੁਜਬਮੇਉਨਤੇਉਲਿਖਤਹੁਆਤਬਜੇਸਾਤ੍ਰਿਹਮ
 ਕਉਕਹਤਾਹੈਸੇਇਸਤੇਭੀਅਧਿਕਨੀਚਹੈ। ਬਹੁਵਿਕਅਵਰਸਿਤਜਨਕਉਕਿਸੀ
 ਨੇਕਛੁਦੁਰਬਚਨਕਹਾਥਾ। ਤਬਦੁਕਹਤਿਉਏਜੇਹੋਭਾਈਜੇਤੇਹਮਾਰੇਅਵਗੁਣ
 ਹੋਸੇਤੇਰੇਜਨਣੇਤੇਅਤਿਗੁਰਜੇਹੈ। ਅਰੁਅਸਿਖਹੈਤਾਤਪਰਜਇਹੁਜੇਇਹਜਗਿਆ
 ਸੀਜਨਵੈਰਾਗਅਰੁਅਭਿਆਸਵਿਖੇਮੇਸੇਲੀਨਹੁਏਹੈ। ਜੇਉਨਕਉਕੋਪਕੀਚਿਤ
 ਵਣਹੀਕਛੁਹੀਨਹੀਰਹੀ। ਜੇਸੇਏਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕਉਕਿਸੀਇਸਤ੍ਰੀਨੇਕਹਾਥਾ। ਜੇ
 ਤੁਬਰਾਕਪਈਹੈ। ਤਬਦੁਕਹਣੇਲਾਗੇਜੇਤੋਨੇਮੁਕਉਭੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਪਛਾਣਿਆ
 ਹੈ। ਬਹੁਵਿਕਅਵਰਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕਉਕਿਸੀਨੇਦੁਰਬਚਨਕਹਾਥਾ। ਤਬਦੁਕਹਿ
 ਤਰੁਏਜੇਜਬਤ੍ਰਿਸਾਰੁਕਹਤਾਹੈ। ਤਬਇਹਅਵਗਿਆਭੁਗਵਿਤਹਮਕਉਖਿਮਾ
 ਕਰੈ। ਅਰੁਜਬਸੁਠਕਹਤਾਹੈਤਬਤੁਕਉਭੁਗਵਿਤਬਖਸਲੇਵੈ॥ ॥ ਤੁ
 ਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੁਆਜੇਏਤੇਪ੍ਰਕਾਰਕਉਕੋਧੁਜੀਤਿਆਜਾਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਕਿਸੀ
 ਪੁਰਖਕਉਮੇਸੀਵਿਜਤਾਹੈਵੇਜੇਕੋਧਤੇਰਹਿਤਹੋਵੇਕਉਭੁਗਵਿਤਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਤਾਹੈ
 ਤਬਹੀਵਹੁਭੀਭੁਗਵਿਤਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਕੇਨਾਮਿਤ੍ਰਕੋਧਤੇਰਹਿਤਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਸੇਕਿ
 ਸੀਮਾਨੁਖਕੋਈਪ੍ਰੀਤਮੁਹੋਵੈ। ਅਰੁਉਸਪ੍ਰੀਤਮਕਾਪਿਤਾਅਥਵਾਪੁਤ੍ਰਉਸਕਉਤ੍ਰ
 ਰੁਕਰੈ। ਪਰਜਬਦੁਪ੍ਰੇਮੀਮਾਨੁਖਮੇਸੇਜਾਵੈ। ਜੇਮੇਰਾਪ੍ਰੀਤਮਹੀਮੁਕਉਤਾਨੁ
 ਕਰਾਵਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕਉਪ੍ਰੀਤਕੀਅਧਿਕਤਾਕਰਕੇਤਾਨੁਕਾਵਖਹੀਕਛੁਨਹੀ

ਭਾਸਤਾ ਅਰੁਚਿਕਮਾਤ੍ਰੀਕ੍ਰਿਪਵਾਨੁਹੀ। ਹਿਤਾ। ਤਾਤੇਜਗਿਆਸੀਕਉਚਾਹੀ
 ਤਾਹੈਜੇਕਿਸੀਮੇਸੇਹੀਕਾਰਜਾਵਿਖੇਲੀਨਹਕਾਰਿਕ੍ਰਿਪਤੇਰਹਤਹੈਵੇ। ਅਰੁਜਬਮੇਸਾ
 ਪਰਖਾਰਬੁਨਹੈ। ਸਕੈਤਉਭੀਚਾਹੀ। ਮੇਜੇਕ੍ਰਿਪਕੀਸਬਲਤਾਕਉਖੀਦੁਕਰੇ। ਅਰ
 ਥਇਹੁਜੇਜਦਪ੍ਰਕ੍ਰਿਪਕਉਮੂਲਹੀਤੇਨਾਸੁਨਕਰਿਸਕੈ। ਤਉਭੀਜਤਨਕਰਕੈਬੁਧਅਰੁ
 ਸਿਤਜਨਹੁਕੀ। ਪ੍ਰਜਾਦਾਉਲਿਪਤਨਦੇਵੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਇਹ੍ਰਿਪਹੀਨਿਰਸਿਦੇਹਬਹੁਤੇ
 ਜੀਵਹੁਕਉਨਰਕਗਾਮੀਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਏਕਅਨੇਕਬਿਘਨਹੁਕਰਿਕਰਣਹੈ। ਤਾਤੇ
 ਇਸਕਉਜੀਤਏਕਉਪਾਉਕਰਣਾਅਵਸਮੇਵਪਰਵਾਣਹੈ। ਪਰੁਇਸਕਉਪਾਵਭੀ
 ਰਿਦੈਕਉਸੁਪੁਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਦੁਸਰਾਉਪਾਉਮਧਮਹੈ। ਜੇਜਤਨਕਰਿਕੈਕ੍ਰਿਪਕਉਨਿ
 ਰਬਲਕਰਤਾਹੈ। ਪਰੁਉਤਮਉਪਾਵਇਹੁਹੈਜੇਪ੍ਰਥਮਹੀਕ੍ਰਿਪਕੈਕਾਰਣਕਉਪਛਾ
 ਏ। ਅਰੁਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਪਛਾਣਕਰਿਉਨਕਉਦੁਰਕਰੇ। ਸਿਕ੍ਰਿਪਕੈਕਾਰਣਪਾਂਚਹੈ। ਪ੍ਰ
 ਥਮਕਾਰਣਕ੍ਰਿਪਕਾਅਭੁਮਾਨੁਹੈਜੇਅੰਗੁਮਾਨੀਪੁਰਖੁਕਿਚਤਹੀਵਚਨਅਰੁਨਿਰਾ
 ਦਰਕਰਕੈਕ੍ਰਿਪਵਾਨੁਹੋਜਾਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਇਸਕਉਪਾਉਦੀਨਤਾਹੈ। ਅਰੁਮੇਸੇਜਾਣੇ
 ਜੇਮੇਅਵਰਜੀਵਹੁਤੇਕਛੁਦਸੇਖਤਉਨਹੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਭਹੀਜੀਵੁਗਵੇਤਕਉ
 ਤਪਤਿਕੀਏਹੁਏਅਰੁਏਕਸਮਾਨਹੈ। ਅਰੁਜਦਪਕਿਸੀਕਉਦਸੇਖਕਹੀਤਾਹੈ। ਤਉ
 ਭੀਸੁਰਗੁਣਦੁਕਰਿਦਸੇਖਤਾਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਅਭਿਮਾਨਕਰਣਮਹਾਮਲੀਨਸੁਗ੍ਰਾਉ
 ਹੈ। ਅਰੁਨੀਚਤਾਕਾਕਾਰਣਹੈ। ਬਹੁਜੁਸਰਕਾਰਣਕ੍ਰਿਪਕਉਹੋਹੈ। ਜੇਹਾਸੀਤੇਭੀ
 ਕ੍ਰਿਪਉਪਜਤਾਹੈ। ਜੇਇਸਕਉਪਾਉਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਗਿਆਸੀਸਰਬਦਾਪਰਲੋਕਕੇਕ
 ਰਜਵਿਖੇਇਸਥਿਤਹੈਵੇ। ਅਰੁਸੁਰਗੁਣਹੁਕੇਪਾਵਣਕੀਚਿਤਵਨੀਰਾਖੇ। ਅਰੁਵਾਦ
 ਵਿਦਾਦਹਾਸੀਤੇਵਿਰਕਤਰਹੈ। ਅਰੁਆਪਕਉਮੇਸੇਸਮਣੁਵੈ। ਜੇਜਬਕਈਇਸਲੇ
 ਕਾਵਿਖੇਕਿਸੀਕਉਹਾਸੀਕਰਤਾਹੈ। ਤਉਪਰਲੋਕਵਿਖੇਉਸਕਉਲਜਾਮਾਨਕਰਤੇਹੈ।
 ਬਹੁਜਤੀਸਰਕਾਰਣਇਹੁਹੈ। ਜੇਜਬਕਈਇਸਕੀਨਿਦਾਕਰਤਾਹੈ। ਅਥਵਾਇਸ
 ਪਰਕਛੇਖਰਾਖਤਾਹੈ। ਤਉਭੀਦੁਹੁਰਿਰਤੇਕ੍ਰਿਪਉਪਜਤਾਹੈ। ਜੇਇਸਕਉਪਾਉ
 ਇਹੁਹੈਜੇਆਪਕਉਨਿਰਦੇਖਨਜਾਣੇ। ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਮਣੁਜੇਮੈਤਉਅਵਗੁ
 ਣਹੁਕਰਰੁਪੁਰਹੈ। ਤਾਤੇਕਿਸੀਪਰ੍ਰਿਪਵਾਨਕਿਉਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਦਪਮੇਰੇਵਿਖੇਅ
 ਵਗੁਣਕਈਨਹੀ। ਤਉਕਿਸੀਕੀਨਿਦਾਮੁਣਕਉਸਿਸਾਕਿਆਹੈ। ਬਹੁਜਰਉਥਕਾਰਣ
 ਕ੍ਰਿਪਕਾਤ੍ਰਿਸਨਾਅਰੁਈਰਖਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਕ੍ਰਿਪਣਮਾਨੁਖਤੇਜਬਕਈਏਕਦਮੁਹਿਰ
 ਲੇਵੈ। ਅਥਵਾਮਾਗਲੇਵੈ। ਤਉਭੀਕ੍ਰਿਪਵਾਨੁਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜੇਕਈਲੋਭੀਪੁਰਖਕਉ

ਏਕਕਉਗੀਨਦੇਵੈਤਉਗੀਦੁਖਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਤਹੈ। ਸੋਇਹਸਰਗੀਮਲੀਨਸੁਭਾਵੈ।
 ਅਰੁਇਸਕਉਪਾਉਇਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਤਉਤ੍ਰਿਸਨਾਕੇਵਿਘਨਕਉਪਛਾਵੈ। ਜੇਤ੍ਰਿਸ
 ਨਾਵਾਨਪੁਰਖੁਇਸਲੋਕਵਿਖੇਰੀਦੁਖੀਰਹਤਹੈ। ਅਰੁਪਰਲੋਕਵਿਖੇਰੀਬਡੇਦੁਖਹੁ
 ਕਉਰੋਗਤਹੈ। ਤਾਤੇਰਾਗੀਅੰਜੋਤ੍ਰਿਸਨਾਕਉਰਿਦੇਸੇਦੂਰਕਰੈ। ਅਰੁਅੰਜੋਮਲੀਨਸੁ
 ਰਾਵਹੁਸਾਥਿਵਿਰੁੱਧਕਰਿਕੈਅੰਤਮਧਰਮਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨੁਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਪਾਂਚਵਾਕਾਰ
 ਏਇਹੈ। ਜੇਕ੍ਰੋਧਵਾਨਦੁਕੀਸਿਗਤਿਤੇਰੀਕ੍ਰੋਧਉਪਜਤਹੈ। ਅਰੁਵਹੁਮਾਨੁਖਅੰ
 ਸੇਮੂਰਖਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਕ੍ਰੋਧਕੀਅਧਿਕਤਾਕਉਅਪਣਾਪੁਰਖਾਰਥਸਮਝਤੇਹੈ। ਅਰੁ
 ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤੇਹੈ। ਜੇਹਮਹੁਨੇਤਾਤ੍ਰਨਾਕਾਰਿਕੈਅਮਕੇਪੁਰਖਕਉਜੀਤਲੀਅ
 ਾ। ਅਰੁਅਮਕੇਸਿਤਨੇਏਕਹੀਸ੍ਰਾਪਕਾਰਿਕੈਅਮਕੇਮਾਨੁਖਕਉਰੁਸਮਕਰਤਾਰਾ।
 ਾ। ਉਸਕਾਧਨਅਰੁਗੀਹੁਸਰਗੀਨਾਸੁਕਰਈਆ। ਬਹੁਤ੍ਰਪਾਂਚਵਾਕਾਰਤੇਹੈ। ਜੇਬਲਵਾ
 ਨਪੁਰਖਹੁਕਾਲਛੁਣਏਹੀਹੈ। ਜੇਉਨਕੇਸਨਮੁਖਵਚਨਬੋਲਤਹੈ। ਜੇਤ੍ਰਿਸਨਾ
 ਸੁਹੇਤਹੈ। ਪਰੁਅੰਜੋਕਹਣੇਹਾਰੇਮਾਨੁਖਅੰਸੇਮੂਰਖਹੈ। ਜੇਜੇਸ੍ਰੋਧਕਉਸਿਤਜ
 ਨਹੁਨੇਕੁਕਰਹੁਕਾਸੁਭਾਉਕਹੈ। ਜੇਤ੍ਰਿਸਕਉਪੁਰਖਾਰਥਅਰੁਬਡਾਈਜਾਣ
 ਤੇਹੈ। ਅਰੁਸਹਣਸੀਲਤਾਕਹਤੇਹੈ। ਜੇਮਹਾਪੁਰਖਹੁਕਾਲਛੁਣਹੈ। ਜੇਤ੍ਰਿਸਕਉ
 ਬਲਹੀਣਤਾਕਹਤੇਹੈ। ਜੇਇਹਮਲੀਨਮੁਨਕੀਪਰਕਿਰਤਿਹੈ। ਜੇਬਡਾਈਕਉ
 ਛਲਕਰਕੈਸੁੰਦਰਕਰਦਿਖਾਵਤਹੈ। ਸੁਰਗੁਣਹੁਕਉਅਰੁਕੁਰੂਪਕਰਿਦਿਖਾ
 ਵਤਹੈ। ਪਰੁਜੇਬੁਧਿਵਾਨਪੁਰਖੁਹੈ। ਜੇਨਿਰਸਿਵੇਹਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਮਝਤਹੈ।
 ਜੇਜਬਕ੍ਰੋਧੀਕਾਨਾਮਪੁਰਖਾਰਥਹੋਤਹੈ। ਤਬਇਸਤ੍ਰੀਆਅਰੁਬਾਲਕਅਰੁ
 ਬਿਧਿਪੁਰਖਹੁਕਉਤੇਅਧਿਕਕ੍ਰੋਧਹੋਤਹੈ। ਤਾਤੇਜਗਤਾਵਿਖੇਇਨਹੀਕੀਵਸੇ
 ਖਤਹੋਤੀ। ਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਜੇਅਪੁਣੇਕ੍ਰੋਧਕਉਜੀਤਣਹੀਪਰਮਪੁਰਖਾਰਥਹੈ।
 ਾ। ਅਰੁਮਹਾਪੁਰਖਹੁਕਾਲਛੁਣਤੀਇਹੀਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਪਾਂਚਵਾਨਪੁਰਖੁਜੀਗਲੀ
 ਮਾਨੁਖਹੁਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰੁਥਇਹਜੇਜਦਪਦੇਖਣੇਵਿਖੇਮਾਨੁਖਭਾਸਤੇਹੈ।
 ਤਉਗੀਸਿਘਅਰੁਬਿਘਆਤ੍ਰਕਾਰੁਪਹੈ। ਤਾਤੇਤ੍ਰੀਵੀਚਾਰੁਕਰਿਕੈਦੇਖੁ। ਜੇ
 ਮਹਾਪੁਰਖਹੁਕੇਲਛੁਣਕਾਨਾਮਪੁਰਖਾਰਥਹੈ। ਕ੍ਰੋਧਸੁਅਰੁਅਰੁਮੂਰਖਹੁਕੇਸੁ
 ਭਾਵਹੁਕਾਨਾਮਪੁਰਖਾਰਥਹੈ। ਅਰੁਇਹੁਜੇਉਪਾਉਮੰਨੇਵਰਨਨਕੀਆਹੈ। ਜੇਇ
 ਹੁਭਿਤਮਉਪਾਵਹੈ। ਕਹਤੇਜੇਇਸਕਾਰਿਕੈਕ੍ਰੋਧਮੂਲਹੀਤੇਨਸਟਹੋਤਹੈ। ਅਰੁਅ
 ਧਮਉਪਾਉਇਹੈ। ਜੇਇਸਕਾਰਿਕੈਕ੍ਰੋਧਕਾਕਛੁਕਬਲੁਖੀਵਹੋਤਹੈ। ਪਰੁਮੁ

ਲਗੀ ਤੇ ਵਰਨਹੀ ਹੋਤਾ ਸੋਇਤੁ ਉਪਾਉਗੀ ਬੁਝੁ ਪੀਮਿਠਾਈ ਅਰੁ ਹਠਰੂ ਪੀਕਟ
 ਕਤਾ ਕੈ ਮਿਲਾਪ ਕਰਿ ਸਿਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਭਹੀ ਬੁਰੇ ਸੁਰਾਵਹੁ ਕਾ ਬੁਝੁ ਉ
 ਪਾਵੁ ਅਰੁ ਕਰਤਤ ਕੀ ਇਕਤਤ ਕਰਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਬੁਝੁ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਜੇ ਤੇ ਵਚਨ ਕ੍ਰੇ
 ਪਕੀ ਨਿਦਾ ਅਰੁ ਸਹਣ ਸੀਲਤਾ ਕੀ ਵਸੇਖਤਾ ਵਿਖੇ ਆਏ ਹੈ ॥ ਸੋ ਬਾਰੇ ਬਾਰ
 ਤਿਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਆਪ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਾਵੈ ॥ ਜੇ ਜੇ ਸੇਤੂ ਪ੍ਰਬਲ
 ਹੋਕਰਿ ਕਿਸੀ ਅਨਾਥ ਪਰ੍ਹੇ ਪਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਸ ਤੇ ਭੀ ਰੁਗਵਿਤ ਤੇ ਹੈ ਉਪਾਰਿਅ
 ਤਿ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਬ ਤੂ ਕਿਸੀ ਪਰ੍ਹੇ ਪਕਰਹਿਗਾ ॥ ਤਬ ਤੇ ਹੈ ਉਪਰੰਗਵਿਤ
 ਭੀ ਕ੍ਰੋਧਵਾਨ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਇਸੀ ਪਰਿਕਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਕੇਟਹ ਲੁਏਨੇ ਕਿ
 ਛੁ ਅਵਗਿਅ ਕਰੀਥੀ ॥ ਤਬ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਉਸ ਕਉ ਕਹਤਿ ਕਉਇਆ ॥ ਜੇ ਜਬ ਪਰ
 ਲੋਕ ਕਉ ਨਹੋਤਾ ॥ ਤਬ ਮੇਤੂ ਕਉ ਤਾਜਨਾ ਕਰਤਾ ॥ ਬਹੁੜ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝੈ ਜੇ
 ਮੇਤੂ ਇਸਨ ਮਿਤ ਕ੍ਰੋਧਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਰੁਗਵਿਤ ਕੀ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰੁ ਕਾਰਜ ਹੁਆ
 ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮੇਰੀ ਚਾਹ ਅਨੁਸਾਰੁ ਕਰਤਤ ਨਹੀ ਹੁਆ ॥ ਸੋਇਹ ਤਉ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਸਾਥ ਵਿ
 ਰਧੋਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਮੇਰੀ ਬੁਝੁ ਕਰਕੈ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਬਲੁ ਪੀਣੁ ਨਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਇਸਹੀ ਸਿਸਾ
 ਰ ਕੇ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਕਉ ਵੇਚੇਗੇ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਖੰਡਤ ਕਰੇ ਜੇ ਜ
 ਬ ਮੇਰੀ ਪਰ੍ਹੇ ਪੁਨ ਕਰੇਗਾ ॥ ਤਬ ਵਹੁ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਵਿਰੁਧ ਕੀ ਆਚਾਰੇਗਾ ॥
 ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਸਤ੍ਰ ਕਉ ਅਲੇਪੁ ਨ ਜਾਵੇ ॥ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕੇ ਸਮੇਜੇ ਇਸ ਮਨੁਖ ਕਾ ਸਰੂਪ
 ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਆਨਕ ਅਕਾਰ ਕਉ ਸਿਮਰਣ ਵਿਖੇ ਆਵੈ
 ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਚਾਹੀ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਲੀਨ ਸੁਰਾਵ ਕਉ ਤਿਅ ਗਕਰਿ ਖਿਮਾ ਅਰੁ ਪੀਰਜੁ ਜੇ
 ਸਿਤ ਜਨਹੁ ਕੇ ਲੱਛਣ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਗੁਣ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਜਗਤ ਕੀ ਮਾਨ ਕਉ ਤਿ
 ਅਗਕਰਿ ਮਹਾਰਾਜ ਹੀ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਕਉ ਚਾਹੈ ॥ ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਕਉ ਸਮਝਾ
 ਵਣਾਹੀ ਪਰਮ ਬੁਝੈ ॥ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਜੀਤਣੇ ਕਉ ਪਾਉ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਤਤ ਕਰਕੇ ਇ
 ਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਾਉ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਵਿਖੇ ਤਬ ਮੁਖ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਹੈ ਜੇ
 ਰੁਗਵਿਤ ਇਸ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਵਿਸਦਿ ਤੇ ਮੇਰੀ ਤੂੰਹੀ ਗੰਧ ਅਕਰੁ ॥ ਬਹੁੜ ਜਬ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੈ
 ॥ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦੇਖੇ ਤਬ ਬੈਠ ਜਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਆਗੇਹੀ ਬੈਠਾ ਹੁਆ ਹੋਵੈ
 ਤਬ ਬੈਠ ਕਰਿ ਰਹੈ ॥ ਅਬ ਵਾਸੀ ਤਲਜਲ ਸਾਇ ਇਸਨ ਕਰਿ ਲੇਵੈ ॥ ਤਬ ਸੁਰਾਵ ਕ
 ਹੀ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਬਲੁ ਪੀਣੁ ਨਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਇ
 ਸ ਮਨੁਖ ਪਰਿਕ੍ਰੋਧ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਚਾਹੀ ਮੇਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਉ ਰੰਗਿਤ ਕਰੇ ॥

ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਮਸਤ ਕਰ ਉਪਰਤੀ ਪਰਗਾਖੀ। ਬਹੁ ਚਿਤ ਵਿਖੈ ਸਪੁਕਾਰ ਵੀ।
 ਚਾਰ ਕਰੈ ਜੇ ਮੇਧਰਤੀ ਤੀਤੇ ਉਤਪਤਿ ਹੁਆਗੇ। ਤਤੇ ਮੁਕੁ ਉਕ੍ਰੋਧ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਨ
 ਹੀ। ਤਤ ਪਰਜ ਇਹੁ ਜੇ ਬਕੇਈ ਇਸ ਕਉ ਦੁਖਾਵੈ। ਅਥਵਾ ਦੁਰਬਚਨ ਕਹੈ।
 ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਖਿਆ ਕਰਣੀ ਵਿਸੇਖਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਦੇਖੈ ਜੇ ਅਵਸਮੇ ਦੁਕਛੁ ਕਹਿ
 ਏਹੀ ਕਾ ਅਵਸਰਹੈ। ਤਬ ਬੋਗਹੀ ਉਤਰਦੇਵੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਕਰ ਉਰਵਚਨ ਕਹੈ।
 ਤਉ ਭੀ ਭੂਨ ਬੋਲੈ। ਪਰੁ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੀ ਜੇ ਦੁਰਬਚਨ
 ਸਾਥ ਦੁਰਬਚਨ ਕਹੈ। ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰੈ। ਸੋ ਇਹੁ ਸਹਿਣਸੀ ਲ
 ਤਾਨਹੀ ਰੋਤੀ। ਇਸੀ ਪਰਏ ਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਉ ਕੋਉ ਦਸਟ ਦੁਰਬ
 ਚਨ ਕਹਤਾ ਥਾ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਭੀ ਪਾਸ ਬੈਰਾਹੁ ਆਥਾ। ਬਹੁ ਜਬ ਦੁਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
 ਉਸ ਦਸਟ ਸਿਉ ਕਛੁ ਬੋਲਣੇ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਖੜਾਹੁ ਆਉਠਾ ਅਰੁ ਜਬ ਉਠਾ
 ਬਹੁ ਉਸ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੇਹੇ ਸੁਆਮੀ। ਜਬ ਦੁਪੁਰਖ ਮੁਕੁ ਉਦੁਰਬਚਨ
 ਕਹਤਾ ਥਾ। ਤਬ ਤੁਮ ਬੈਰੇਹੁ ਏਥੇ। ਅਰੁ ਜਬ ਮੇ ਬੋਲਣੇ ਲਾਗਾ ਤਬ ਤੁਮ ਕਿਸਨੀ ਮਤਉ
 ਰਚਲੇ। ਬਹੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾ ਤੂੰ ਮੇਨ ਕਰ ਰਹਾ ਥਾ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਨਾਮਿ
 ਤਵੇ ਵਤੇ ਉਸ ਕਉ ਦੇਤੇ ਥੇ। ਅਰੁ ਜਬ ਤੂੰ ਬੋਲਣੇ ਲਾਗਾ ਤਬ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਅਸੁਰ ਆਵ
 ਤਉ ਇਆ। ਤਤੇ ਅਸੁਰ ਹੁਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰਣਾ ਪਰਵਾਨ ਹੋਏ। ਬਹੁ ਮ
 ਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਉਂ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਮਨੁ ਖਹੁਕੀ ਅਵਸਥਾ ਰੁਗਵਿਤ ਨੇ ਭੀਨ ਭਿਨ ਰਹੀ
 ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਕੇਤੇ ਮਾਨੁਖ ਚਿਰਕਾਲ ਕਰ ਕੈ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਚਿਰਕਾਲ
 ਹੀ ਕਰ ਕੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਸੀ ਪ੍ਰਹੀ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੀ ਪ੍ਰਹੀ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਮਹਾ ਉਤਮ ਜਨ ਹੋ। ਅਰੁ ਅੰਸੇ ਜਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇ ਬਕੇਧ ਕਉ ਵੀਚਾਰੁ
 ਅਰੁ ਪੀਰ ਜਕਰ ਕੈ ਲੀਨ ਕਰਿ ਲੇਵੈ। ਤਬ ਇਹ ਤਉ ਅਹਵਸੇਖਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਹ
 ਪੁਰਖ ਕਿਸੀ ਸਿਨੇਗ ਅਥਵਾ ਅਪੁਣੀ ਨਿਬਲਤਾ ਕਰ ਕੈ ਕ੍ਰੋਧ ਨ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ
 ਛੇਤ੍ਰ ਵਾਨ ਹੋ। ਤਬ ਇਸ ਕਰਿ ਕੈ ਚਿਤ ਮੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਗਿਰਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਮਹਾ ਨਿਦ
 ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਗਿਰ
 ਨਹੀ ਰਾਖਤੇ। ਤਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਜੇ ਇਹ ਗਾਂਠ ਭੀ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਸਿਤਾਨੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਹੀ ਛੇ
 ਭੁਕੇ ਗਾਂਠ ਕੇ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਅਵਰਹੈ। ਸੋ ਸਰੁ ਹੀ ਪਰਮ ਕੇਨਾ ਸਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰ
 ਥਮ ਤਉ ਈਰਖਾਹੈ। ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਸੁਕਾਸੁ ਖਦੇਖ ਕਰਿ ਰਖਾਇ ਮਾਨੇ ਰੇਤਾਹੈ।
 ਅਰੁ ਦੁਸਰਾ ਵੈਰ ਭਾਵੈ। ਸੋ ਜਬ ਅਪੁਣੇ ਸੁਕਉ ਦੇਖੈ ਦੁਖ ਉਸ ਕਉ ਤਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ

ਕਰਿਉਸਦੁਖੁਕਾਵਿਖਿਆਵਕਰੇ। ਬਹੁਤੀਸਹਾਇਹੋ। ਜੇਕੋਪਕਰਕੇਉਸਕੇਸਾ
 ਬਰਾਮਹਾਮਤੀਨਕਰੇ। ਅਰੁਚਉਥਾਇਹੁਥੈ। ਅਪਣੇਸਤੁਕਉਗਿਲਾਨਸਹਤੁਦੇਖ
 ਤਾਹੈ। ਅਰੁਪਾਂਚਵਉਸਕਉਦੁਬਚਨਬੇਲਤਾਹੈ। ਅਰੁਛਠਵਉਸਕੋਛਿੜਕਉਲੇ
 ਕਹਵਿਖੇਪ੍ਰਸਿਧਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਸਤਵਉਸਕਾਘਾਤੁਚਿਤਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਆਠਵਉਸ
 ਕੋਕਿਸੀਕਾਰਜਵਿਖੇਸਹਾਇਤਨਹੀਕਰਤਾ। ਅਰੁਜਦਪਉਸਕਾਰਿਣਈਹੋਵੈਤਉ
 ਭੀਛੀਠਤਾਕਰਕੈਬੇਮੁਖਰਹਤਾਹੈ। ਪਰੁਜਬਕਈਮੇਸਾਬੁਪਵਾਨਹੋਵੈ। ਜੇਅਸਬੁਲ
 ਵਿਕਰਹੁਤੇਅਪਕਉਬਚਾਇਰਾਂਖੇ। ਤਉਭੀਸਤੁਪਰਉਪਕਾਰੁਕਰਣਾਤਉਮਹਾਕਰ
 ਨਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਤੁਵਅਰੁਮਿਲਾਪਅਰੁਸਹਾਇਤਾ। ਅਰੁਉਸਕੀਰੁਲਾਈਕਉਦੁ
 ਰਨਨਹੀਕਰਸਕਤਾ। ਸੋਇਹੁਸਤੁਹੀਸੁਭਾਵਚਿਤੁਕਉਮਲੀਦਕਰਦੇਹਾਰੇਹੈ।
 ਇਸੀਪਰਣੇਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਇਕਮਹਾਪੁਰੁਖਕੀਰਸੋਈਕਰਨੇਹਾਰਾਥਾ। ਸੋਇਸ
 ਕਉਕਛੁਦੁਬਚਨਕਹਤਉਇਆ। ਬਹੁਤੁਅਬੁਬਕਰਸਦੀਕਹੀਰਸੋਈਕਰਨੇਹਾ
 ਰੇਕੇਖਾਂਨਪਾਂਨਅਰੁਵਸਤੁਕੀਖਬਰਲੇਤਾਥਾ। ਪਰੁਜਬਉਸਨੇਸੁਣਿਅਜੇਇਸਕੋਮੇਰੀ
 ਖਤੀਕਉਦੁਬਚਨਕਹਾਹੈ। ਤਬਕੋਪਸਿਨੁਗਤਿਮਹਾਰਾਜਕੀਦੁਹਾਈਦੇਕਰਕਹਤਿਉਇਆ
 ਜੇਬਹੁਤਮੇਰੀਜੀਵਕਾਕੀਖਬਰਨਲੇਵਉਗਾ। ਜਬਇਹਵਾਰਤਾਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਸੁਣੀ
 ਤਬਕਪਦੇਲਾਗੈਮੇਸੁਕਉਗਵਿਤਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹੀਐ। ਜੇਜਬਕਈਤੁਮਾਰੀਆ
 ਵਗਿਆਕੋਰੇਤਬਖਿਆਕਰਹਾ। ਅਰੁਦੁਹਾਈਕਰਕੈਇਸਪ੍ਰਕਾਰਨਕਹੈ। ਜੇਬਹੁਤਮੇਇਸਕੋ
 ਸਾਥਿਰੁਲਾਈਕਰੇਗਾ। ਤਾਤਪਰਜਇਹੁਜੇਜਿਸਕਉਪਰਿਇਸਪ੍ਰਕਾਰਚੇਤੁਛੇਰੁਵਨ
 ਹੋਵੈ। ਤਬਚਾਏਮੇਜੇਪ੍ਰਥਮੇਤਉਹਠਅਰੁਪੀਰਜਕਰਿਕੋਪਕਉਨਿਵਾਰੈ। ਅਥਵਾਅਪੁ
 ਣੇਸਤੁਸਾਥਿਰੁਵਾਅਰੁਰੁਲਾਈਬਚਾਵੈ। ਸੋਇਹਉਤਮਪੁਰੁਖਹੁਕੀਅਵਸਥਾਹੈ।
 ਅਰੁਜਬਸਤੁਸਾਥਿਰੁਲਾਈਨਾਕਰੈਤਬਇਤਨਾਤਉਅਵਸਮੇਵਚਹੀਤਾਹੈ। ਜੇਸਤੁਕ
 ਉਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਦੁਖਾਵੈਨਹੀ। ਸੋਇਹੁਮਧਮਪੁਰੁਖਹੁਕੀਅਵਸਥਾਹੈ। ਅਰੁਬੁਰੇਸਾਥਬੁਰਾ
 ਈਕਰਣੀਤਉਸੀਸਾਰੀਜੀਵਹੁਕਕਰਮੈ। ਅਰੁਮਹਾਨੀਚਅਵਸਥਾਹੈ। ਤਾਤੁਪ੍ਰਸਿਧਹੁ
 ਅਜੇਬੁਰੇਸਾਥਰੁਲਾਈਕਰਣੀਮਹਾਉਤਮਕਰਤਤੁਹੈ। ਅਰੁਜਬਮੇਸੇਨਹੋਸਕੈਤਬਖਿ
 ਯਾਕਰਣੀਦਸੇਖਹੈ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਗੁਗਵਿਤਕੀਦੁਹਾਈਕਰਕੈਕਹਾਹੈ। ਜੇਦ
 ਨਦੇਟੇਕਰਕੈਪਨਕੀਖੀਣਤਾਕਵਾਚਿਤਨਹੀਹੋਤੀ। ਅਰੁਬਿਰਾਨੀਆਸਾਕਰਦੇਹਾਰੇ
 ਪੁਰੁਖਕਉਅਵਸਮੇਵਨਿਰਧਨਤਾਈਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਪਿਸਾਕਰਦੇਹਾਰੇਪੁਰੁ
 ਭੀਰਮਹਾਰਾਜਭੀਨਿਰਸਿਟੇਹੀਖਿਆਕਰਤਾਹੈ। ਬਹੁਤਮਹਾਪੁਰੁਖੀਇਸਤੀਨੇਕਹੈ।

ਜੇਮੇਨੇਮਹਾਪੁਰਖੁਕਉਅਪੁਣੇਨਮਿਤਰੰਰਕਦਚਿਤਕਰਤਾਨਹੀਦੇਖਿਆਪਰਜਬਕੇ
 ਵਲੁਪਰਮਹੀਕਾਪਰੋਜਨਹੀਤਾਥਾਤਬਤਾਨਾਭੀਕਰਤੇਥੇਅਰੁਉਪਦੇਸਕਰਕੇ
 ਭੀਸਮਝਾਵਤੇਥੇਬਹੁੜਾਇਉਭੀਕਹਾਏਜੇਮੇਲੋਕਪਰਲੋਕਵਿਖੇਉਤਮਕਰਤਤਿ
 ਇਤੀਦੇਖਿਆਹੈਜੇਵੇਰੀਸਾਬਭਵਕਰਹਾਅਰੁਵਖੁਦੇਣੇਹਾਰੇਕਉਸੁਖੁਦੇਵਉ
 ਅਰੁਮਹਾਰਾਜਨੇਕਹਾਏਜੇਮੇਰੇਭੈਕਰਹੇਤੇਬਲਕਿਸੀਕੀਅਵਗਿਆਕਉਖਿਆਕ
 ਰਤੇਹੈਜੇਸਰਬਦਾਮੇਰੇਨਿਕਟਿਵਰਤੀਹੈਅਰੁਮੁੜਕਉਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਤੇ
 ਹੈਇਸੀਪਰਇਕਦੁਰਤਾਹੈਜੇਏਕਸਿਤਜਨਕੀਸਮਿਰੀਕਿਸੀਨੇਚੁਗਾਇਲੀਨੀਬੀ
 ਤਬਵਹੁਸਿਤਜਨਰੁਵਨਕਰਦੇਲਾਗਾਬਹੁੜਾਏਕਹੁਨੇਪੁਛਿਆਜੇਤੁਮਧਨਕੇਨਮਿ
 ਤਰੇਵਤੇਹੈਤਬਸਿਤਜਨਕਹਤਿਉਇਅਜੇਮੁੜਕਉਧਨਕਾਸੇਕਤਉਨਹੀਕਛੁਭੀ
 ਪਰਮੇਇਸਨਾਮਿਤਰੇਵਤੇਹੈਜੇਜਬਪਰਲੋਕਵਿਖੇਵਹੁਜਬਅਨਾਬਚੇਰਪਕਗੀਏ
 ਗਾਅਰੁਉਸਕਉਰੰਰਕਰਹਿਗੇਤਬਵਹੁਬਿਚਾਰਾਕਿਆਉਤਰਦੇਵੇਗਾਤਤੇਮੇਦ
 ਇਆਕਰਿਰੇਵਤੇਹੈਬਹੁੜਾਮਿਹਤਰਦਾਉਦਕਉਅਕਾਸਬਾਣੀਭੁਟੀਬੀਜੇ
 ਜਬਇਹੁਪੁਰਖਅਪੁਣੇਸਤ੍ਰਕੀਅਵਗਿਆਖਿਆਕਰਾਵਤੇਹੈਅਰੁਵੇਰਭਵਤੇ
 ਦੁਰਹੇਤਾਹੈਤਬਉਸਕੇਸਰਬਵਿਘਨਨਸਟਹੇਜਤੇਹੈਤਤੇਚਹੀਅਜੇਜਬਕੋਧਉ
 ਪਜਣੇਲਾਗੇਤਬਸੀਤਲਚਿਤਹੇਤਾਹੈਅਰੁਵਖੁਦੇਣੇਹਾਰੇਮਾਨਖਪਰਭੀਉਪ
 ਕਾਰੁਕਰੇਤਬਕੋਧਹੀਨਿਰਮਲਹੇਜਤੇਹੈਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਅਪੁਣੀਇ
 ਸਤ੍ਰੀਕਉਕਹਾਥਾਜੇਜਿਸੁਕਉਭਗਵੰਤਨੇਭਾਵਅਰੁਦਇਆਕਾਲੰਛਣਕੀਆਹੈ
 ਸੇਲੋਕਅਰੁਪਰਲੋਕਕੇਸੁਖਕਉਬੁਝਤਾਹੈਅਰੁਜੇਪੁਰਖਭਾਵਹੀਦਹੈਸੇਲੋ
 ਕਅਰੁਪਰਲੋਕਕੇਸੁਖੁਤੇਅਪ੍ਰਾਪਤਿਰਠਤਾਹੈਅਥਪ੍ਰਗਟਕਰਣਾਈਰਖਾਕੇ
 ਵਿਘਨਹੁਕਾਤਤੇਜਾਣੂਜੇਕੋਧਤੇਗਾਂਠਉਤਪਤਿਹੋਤੀਹੈਅਰੁਕੋਧਹੀਕੀਗੰਠਤੇ
 ਈਰਖਾਉਪਜਤੀਹੈਸੇਈਰਖਾਭੀਜੀਵਕੇਪਰਮਕਉਨਾਸਕਰਦੇਹਾਰੀਹੈਇਸੀਪ
 ਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਏਜੇਜੇਸੇਲਕਰੀਅਹੁਕਉਅਗਨਭੁਸਮਕਰਗ੍ਰਾਂਰਤੀਹੈਤੋਸੇ
 ਹੀਈਰਖਾਸੁਭਕਰਤੰਤੁਕਉਜਲਾਇਦੇਤੀਹੈਬਹੁੜਾਇਉਭੀਕਹਾਏਜੇਦੇਖਾਵੇਸ
 ਟਿਅਰੁਈਰਖਾਤੇਮੁਕਤਿਹੋਣਾਇਸਪੁਰਖੁਕਉਮਹਾਕਠਨਹੈਪਰਇਸਕਾਉਪਾਉਇ
 ਹੋਏਜਬਕਿਸੀਪਰਦੇਖਾਵੇਸਟਿਉਪਜੇਤਬਉਸਕੇਛਿੜਕੀਛੂਛਨਾਕਰੀਐਅਰੁਜਿ
 ਸਕੇਸਾਥਿਕਛੂਛੀਐਪਾਸਟੇਲਾਹੈਤਬਰਸਨਾਅਰੁਹਾਬਹੁਕਉਅਪਕਰਮਹੁਤੇ
 ਬਚਾਇਰਖਾਏਅਰੁਮਹਾਪੁਰਖਨੇਅਪੁਣੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰੁਕਹਾਏ

ਜਿਸ ਬੇਮੇਰਾ ਰੋਵੇ ਖੇਈਰਖਾ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਦੇਖਤਾ ਹੋ ਸੋ ਈਰਖਾ ਅਰੁ ਵੇਰ ਭਾਵ ਕਰ
 ਕੈ ਆਗੇ ਭੀ ਬਹੁਤੇ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕਮ ਸੁਆਰੇ ॥ ਭੁਤੇ ਮੇਰੁ ਗਵੇਤ ਕੀ ਏਹਾ ਈ ਦੇ ਕਰ ਕੈ ਕ
 ਹਤਾ ਹੋ ਜੇ ਜਬਲਗ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਪਰਮੁ ਤ੍ਰਿਜਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਤਬਲਗ ਅਤਮ ਸੁਖੁ ਕ
 ਉਨ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ॥ ਅਰੁ ਜਬਲਗ ਸਰਬ ਮਨੁਖ ਹੁਸਾ ਬਭਾਵ ਪ੍ਰੀਤਨ ਹੀ ਰਾਖਤਾ ॥ ਤਬ
 ਲਗ ਇਸ ਕਾ ਪਰਮੁ ਕੀ ਤ੍ਰਿਜਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਈਰਖਾ ਕਰਨੇ ਹਰ
 ਪੁਰਖੁ ਮੇਸਾ ਵੇਖੁ ਖੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਮੇਰੁ ਛੁਵੇ ਖਰੋ ਹੋ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਸਬੂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਿ
 ਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵ ਹੁਕੀ ਪਾਲ ਬਧ ਮੇਰੇ ਰੀਝੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਰੁਲਾਨ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ॥ ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁ
 ਰਖ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਖਸਟ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਨੁਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੁਭਾਵ ਹੁਕਰ ਕੈ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਨਰਕ ਵਿ
 ਖੈ ਚਲੇ ਜਾਵਹਿਗੇ ॥ ਸੋ ਰਾਜੇ ਅਪਰਮ ਕਰ ਕੈ ॥ ਅਰੁ ਸਿਪਾਹੀ ਲੋਕ ਕਰ ਉਰਤਾ ਕਰ ਕੈ ॥
 ਅਰੁ ਪਨਵਾਂ ਨ ਅਰੁ ਮਨ ਕਰ ਕੈ ॥ ਅਰੁ ਵਿਵਹਾਰੀ ਲੋਕ ਛੁਕਰ ਕੈ ॥ ਅਰੁ ਜੀਗਲੀ ਲੋ
 ਕ ਮੁਰਖਤਾ ਕਰ ਕੈ ॥ ਅਰੁ ਵਿਦਿਆਵਾਂ ਈਰਖਾ ਕਰ ਕੈ ਨਰਕ ਗਾਮੀ ਹੋਵਹਿਗੇ ॥ ਬ
 ਹੁਕ ਇਕ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਮੇਰੀ ਕੀ ਈਰਖਾ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਕਹੈ ਤੇ ਜਬ ਮੇਰ
 ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਸੁਖੁ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ॥ ਤਬ ਇਹ ਅਸਚੁ ਲਸਖੁ ਕਿਚਤ ਮਾਝੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਕੀ
 ਈਰਖਾ ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਮੇਰੇ ਨਰਕ ਗਾਮੀ ਹੋਵਣਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਸਿਸਾਰ ਕੈ ਅਲਪ ਸੁਖ ਹੁਕਰਿ
 ਕ ਬਲਗ ਸੁਖੀ ਹੋਵਹਿਗਾ ॥ * * * * * ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਰੂਪ ਈਰਖਾ
 ਕਾ ॥ ॥ ਮੇਰੇ ਜਨਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਮਨੁਖ ਕਉ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਸੁਖੁ
 ਉਦੇਖ ਕਰਤ ਪਾਇਸਾਨ ਹੋਵਹਿ ॥ ਅਰੁ ਸੁਖ ਕਉ ਨਾਸ ਹੂਆ ਚਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸ ਹੀ ਕਾਨਾਮੁ
 ਈਰਖਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਹ ਮਹਾਮਲੀ ਨ ਸੁਭਾਵੈ ॥ ਕਹੈ ਤੇ ਜੋ ਰੁਗਵੇਤ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸਾਧਿਵਿਰੁ
 ਧੋਹਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਭੀ ਬਡੀ ਮੁਰਖਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਤੁਝ ਕਉ ਕਛੁ ਲਾਭੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਬਿਰਾ
 ਨੀ ਹਾਨ ਚਿਤ ਵਣੀ ॥ ਸੋ ਰਿਦੇ ਕੀ ਮਲੀਨਤਾ ਕਾ ਲਛਣ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਤੂ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸੁਖੁ
 ਦੇਖ ਕਰਿ ਅਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਹਿ ॥ ਅਰੁ ਉਸੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਸੁਖੀ ਹੂਆ ਚਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕਾਨਾਮੁ
 ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਹ ਅਭਿਲਾਖਾ ਪਰਮ ਕੇ ਕਾਰਜ ਵਿਖੇ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਨਿਰਸਿ
 ਦੇਹ ਸੁਖ ਕਾ ਕਰਨੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਰੁਗੁ ਕੇ ਨਾਮ ਤੁਹੈ ॥ ਤਬ ਇਹੁ ਭੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਇ
 ਸੀ ਪਰਮ ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਕਉ ਈਰਖਾ ਕਰਣੀ ਅਜੇਗੁ ਹੈ ॥
 ਪਰ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਪਰਵਾਨੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਸਾਂਤ ਕੀ ਮਨੁਖ ਕਉ ਸੁਭ ਕਰਤੁ ਤਵਿਖੇ
 ਵਰਤਤਾ ਦੇਖੈ ॥ ਅਬ ਵੇ ਕਿਸੀ ਪਨਵਾਨ ਕਉ ਉਦਾਰਤਾ ਸਹਤ ਦੇਖੈ ॥ ਤਬ ਮੇਰੇ ਚਹੈ ॥ ਜੇ
 ਮੇਰੀ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਹੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੋਵਹੁ ॥ ਸੋ ਜਦ ਪਾਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਪਾਨ ਹੋਤੁ

ਉਭੀ ਸਾਤ ਕੀ ਸਰਧਾ ਕਰ ਕੈ ਪਨ ਵੰਨ ਕੀ ਉਦਾਰਤਾ ਕੇ ਫਲ ਕਉ ਪਵਤਾ ਹੈ। ਅੰਸੇ ਹੀ ਜ
 ਬ ਕੇ ਈ ਪਨ ਵੰਨ ਅਪੁਣੇ ਪਨ ਕਉ ਪਾਪਹੁ ਵਿਖੇ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇ ਈ ਨਿਰਪਨ ਉਸ
 ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਾਹੀਂ ਜ ਬ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਪਨ ਹੋਤਾ ਤ ਬ ਮੇਰੀ ਅੰਸੇ ਹੀ ਰੋਗ ਭੋਗ
 ਤਾ ਜੋ ਅੰਸੇ ਮਨ ਸਾਕ ਰੋ ਕੇ ਵੇਨੇ ਹੀ ਸਮਾਨ ਪਾਪੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਾਤ ਪਰ ਜ ਇਹੋ ਜੇ ਕੀਸੀ ਕੀ ਸਿਪਦ
 ਅਰੁ ਸੁਖ ਦੇਖ ਕਰਿ ਗਿਲਾਨ ਕਰ ਈ ਪਰ ਵਾਨ ਨਹੀਂ। ਪਰੁ ਸਬ ਕੇ ਈ ਅਧਰਮੀ ਰਾਜਾ ਹੋ
 ਵੈ ਅਥਵਾ ਕੇ ਈ ਦੁਰਾਚਾਰੀ ਹੋਵੈ। ਤ ਬ ਉਸ ਕੇ ਸੁਖ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਦੇਖ ਵਿਸਦਿਆਵੈ।
 ਤਉ ਪਰ ਵਾਨ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਉਸ ਕੀ ਸਮੁਥਾ ਈ ਹੋਣੇ ਨਾ ਸਕਰਿ ਕੈ ਪਾਪਹੁ ਕਾਨਾ ਸੁਹੇਤਾ ਹੈ।
 ਜੋ ਇਸ ਕਾਲ ਛੁਟਾਇ ਹੋਇ। ਜੇ ਜਬ ਵਹੁ ਅਧਰਮੀ ਰਾਜਾ ਅਥਵਾ ਉਹ ਦੁਰਾਚਾਰੀ ਉਸ ਪਾ
 ਪ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੈ। ਤ ਬ ਉਸ ਕੀ ਸਿਪਦਾ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਦੇਖ ਵਿਸਦਿ
 ਨਰਾਖੇ। ਤ ਬ ਜਾਣੀ ਅੰਜੇ ਇਹ ਈ ਰਖਾਨ ਹੀ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਇਹੁ ਈ ਰਖਾ ਅੰਸੇ ਹੀ ਜੋ ਸੁਭ
 ਵ ਕਹੀ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਰਿਏ ਵਿਖੇ ਆਨ ਫੁਰਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਬਲ ਕਰਿ ਕੈ ਇਸ ਤੇ ਦੁਰਨ
 ਹੋਇਤੀ। ਪਰੁ ਜਬ ਇਹੁ ਪੁਰਖ ਉਸ ਈ ਰਖਾ ਕੇ ਸਿਕਲ ਪਕਉ ਮਹਾਮਲੀਨ ਜਾਣੇ। ਅ
 ਰੁ ਭੋਮਾਨ ਹੋਇ। ਤ ਬ ਉਸ ਸੁਖ ਮਸਿਕਲ ਪਕਰ ਕੈ ਅੰਸਾ ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਜਦ ਪਇਸ
 ਕੇ ਸਤ੍ਰੁਕਾ ਸੁਖ ਅਰੁ ਦੁਖ ਇਸ ਹੀ ਕੇ ਹਾਥ ਹੋਵੈ। ਤਉ ਭੀ ਈ ਰਖਾ ਕਰ ਕੈ ਉਸ ਕਉ ਸੁਖ ਤੇ ਅ
 ਪਾਪ ਤਿਨ ਗਾਖੇ। * * * ॥ ਅਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣ ਉਪਾਇ ਈ ਰਖਾ ਕਾ ॥ ਤੁੰ ਤੇ
 ਜਾਣੁ ਤੁੰ ਜੇ ਇਕ ਈ ਰਖਾ ਭੀ ਈ ਰਖਾ ਹੋਗਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਰੋਗ ਕਰਿ ਕੈ ਕੇ ਵਲ ਰਿਏ ਹੀ ਕਉ
 ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਕਉ ਪਾਉ ਭੀ ਬੁਝੁ ਅਰੁ ਤਤ ਕੇ ਸਨ ਬਿਧ ਕਰਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਬੁਝੁ ਇਹੁ
 ਹੈ। ਜੇ ਈ ਰਖਾ ਕਰਿ ਕੈ ਲੋਕ ਅਰੁ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਆਪੁ ਈ ਰਖਾ ਕਉ ਜਾਣੇ। ਪਰੁ ਇਸ
 ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਈ ਰਖਾ ਕਰਨੇ ਹਾਥ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਦਾ ਚਿਤਿ ਵ
 ਨ ਅਰੁ ਦੁਖੀ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਾਪੁਣੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਸਤ੍ਰੁਕਾ ਦੁਖ ਚਿਤ ਵਤਾ ਹੈ। ਤਉ ਭੀ
 ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਆਪ ਹੀ ਚਿਤਾ ਕਰ ਕੈ ਜਲ ਦੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੂ ਅੰਜੇ ਇਹ ਈ ਰਖਾ
 ਮਹਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਮੂਰਖ ਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਿ ਕੈ ਆਪ ਕਉ ਪੜਾ
 ਜਲਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਤ੍ਰੁਕੀ ਹਾਟ ਕ ਛੁਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ। ਇਸ ਕਰ ਕੈ ਜੇ ਸਤ੍ਰੁਕੀ ਕੀ ਕਾਸੁ
 ਖੁ ਅਰੁ ਦੁਖ ਮਹਾ ਰਾਜ ਕੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੁਗਵਿ ਤਨੇ ਉਸ ਸੁ
 ਖ ਕੀ ਮਿਤਰਾਖੀ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਸਿਕਲ ਪਕਰਿ ਕੈ ਨ ਬਦ ਤੀ ਹੋਨ ਘਟਤੀ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ
 ਅੰਜੇ ਈ ਰਖਾ ਕਰਨ ਹਾਥੇ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਇਸ ਹੀ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਈ ਰਖਾ ਦੁਖ ਦੇਤੀ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਿ
 ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੁਖ ਦਇ ਕੈ ਹੈ। ਜੇ ਈ ਰਖਾ ਕਰਨੇ ਹਾਥ ਪੁਰਖ ਭੁਗਵਿ ਤਨੇ

ਆਗਿਆਸਾਥਵਿਰੁਪਕਰਤਹੈ॥ ਅਰੁਗੁਗਵੰਤਨੇਜੇਪੂਰਨਜਾਨਸਾਥਜੀਵਨੁਕੀਪੂਰ
 ਬਧਰਚੀਹੈ॥ ਸੋਤਿਸਤੇਬੇਮੁਖਹੋਤਹੈ॥ ਤਤੇਪ੍ਰਥਮੇਤਉਈਰਖਾਕਰਕੈਮਹਾਰਾਜਕੀਪ੍ਰ
 ਤੀਤਤੇਹੀਵਹੋਤਹੈ॥ ਬਹੁੜਸਰਬਜੀਵਨੁਕਾਭੀਬੁਰਾਚਿਤਵਤਹੈ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇ
 ਸਿਤਜਨਹੁਨੇਕਹੈ॥ ਜੇਈਰਖਾਕਰਣੀਮਨਮੁਖੀਹੈ॥ ਅਰੁਜਬਵੀਚਾਰੁਕਰਦੇਖੀਅੰ
 ਤਬਜਿਸਕੀਈਰਖਾਕਰਤਹੈ॥ ਸੋਤਿਸਕਉਇਹੁਲਾਕੁਹੋਤਹੈ॥ ਜੇਉਸਕੀਈਰਖਾਕ
 ਰਨੇਹਾਰਾਇਸਹੀਲੋਕਵਿਖੇਪੜਾਜਲਤਹੈ॥ ਅਰੁਉਸਕੀਹਾਨਕਛੁਨਹੀਹੋਤੀ॥ ਬਹੁੜ
 ਜਿਸਕੀਤੂੰਈਰਖਾਕਰਤਹੈ॥ ਸੋਤਿਸਕਉਪਰਮਕਾਲਾਭੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰੁਹੋਤਹੈ॥ ਜੇਉਸਨੇ
 ਤਉਤੁਝਕਉਨਹੀਦੁਖਾਇਆ॥ ਅਰੁਤੂੰਹੀਉਸਕਾਦੁਖੁਚਿਤਵਤਹੈ॥ ਤਤੇਤੇਰੇਸੁਰੁਕ
 ਰਮਹੁਕਫਲੁਉਸਹੀਕਉਹੋਵੈਗਾ॥ ਅਰੁਉਸਕੇਪਾਪਹੁਕਾਦੁਖੁਤੁਝਕਉਭੁਚਣਾਪਵੈ
 ਗਾ॥ ਤਤੇਜਬਤੂੰਵੀਚਾਰੁਕਰਦੇਖਹਿਤਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣਹਿ॥ ਜੇਤੂੰਉਸਕੇਅਸਥੁ
 ਲਸੁਖੁਕਾਨਾਸੁਰਾਹਹਿ॥ ਸੋਵਹੁਤੇਰੇਚਿਤਵਣੇਕਰਿਸੁਖਭੀਦੂਰਨਹੀਹੋਤੇ॥ ਅਰੁਤੇਰੀ
 ਈਰਖਾਕੇਸਨਬੀਧਕਰਿਭੈਉਸਕਉਪਰਲੋਕਵਿਖੇਭੀਸੁਖਅਧਿਕੁਹੋਤਹੈ॥ ਅਰੁਤੂੰਇ
 ਸਲੋਕਵਿਖੇਭੀਦੁਖੀਰਹਿਤਹੈ॥ ਅਰੁਪਰਲੋਕਕੇਦੁਖਹੁਕਾਬੀਜੁਕੇਵਤਹੈ॥ ਤਤੇ
 ਤੂੰਅਪੁਣੇਚਿਤਵਿਖੇਜਾਣਤਹੈ॥ ਜੇਮੇਅਪੁਣਾਮਿਤ੍ਰਹੈ॥ ਅਰੁਉਸਕਾਸਤ੍ਰੁਹੈ॥ ਪਰੁਜਬਤੁ
 ਲੀਪ੍ਰਕਾਰਦੇਖਹਿਤਬਉਸਕਾਮਿਤ੍ਰਹੈ॥ ਅਰੁਅਪੁਣਾਸਤ੍ਰੁਹੈ॥ ਤਤੇਤੂੰਸਰਬਦਾਅਪਣੇ
 ਆਪਹੀਕਉਦੁਖੀਪੜਾਕਰਤਹੈ॥ ਅਰੁਜੇਪੁਰੁਖੁਭਲੇਮਨੁਖਹੁਕੀਸਿਪਦਾਅਰੁਸੁਖਕਉ
 ਦੇਖਕਰਈਰਖਾਨਹੀਕਰਤੇ॥ ਅਰੁਪ੍ਰਸਿਨਹੋਤੇਹੈ॥ ਸੋਈਹਾਭੀਸੁਖੀਹੈ॥ ਅਰੁਪਰਲੋਕਵਿ
 ਖੇਭੀਸੁਖੀਹੋਵਹਿਗੇ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਕਹੈ॥ ਜੇਉਤਮਪੁਰੁਖੁਵਹੀਹੈ॥ ਜੇ
 ਕਿਸੀਕਉਸੁਰੁਉਪਦੇਸੁਝਿੜਾਵੈ॥ ਅਥਵਾਵਿਦਿਆਵਨਹੁਤੇਉਪਦੇਸੁਸੁਣਕਰਿਅੰ
 ਗੀਕਾਰੁਕਰੈ॥ ਅਥਵਾਉਨਕਉਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖੇ॥ ਸੋਈਰਖਾਕਰਨੇਹਾਰਾਇਨਹੁਤੀਨਹੁਹਾ
 ਣਹੁਤੇਅਪ੍ਰਾਪਤਿਰਹਿਤਹੈ॥ ਤਤੇਈਰਖਾਕਰਨੇਹਾਰੇਕਉਇਸਕਾਵਿਸਟਾਂਤਇਹੁਹੈ
 ॥ ਜੇਸੋਕਉਕੋਪਕਰਿਕੈਅਪੁਣੇਸਤ੍ਰੁਕਉਪਾਥਰਮਾਰੈ॥ ਬਹੁੜਇਸਕਾਸਤ੍ਰੁਉਸਪਾਥਰਕੀ
 ਰੇਟਕਉਬਚਾਵੈ॥ ਅਰੁਵਹੁਪਾਥਰਉਲਟਿਕਰਿਇਸਹੀਕੇਨੇੜਹੁਕਉਲਾਗੈ॥ ਤਤੇ
 ਇਸਕਾਨੇੜਅੰਧਹੋਜਾਵੈ॥ ਬਹੁੜਅਧਿਕਕੋਪਕਰਕੈਅਵਰਪਾਥਰਉਸਕਉਮਾਰੈ॥ ਤ
 ਬਉਸਚੇਟਕਰਿਕੈਇਸਕਾਦੂਸਰਾਨੇੜਭੀਅੰਧਹੋਜਾਵੈ॥ ਬਹੁੜਅਵਰਪਾਥਰਮਾਰੈਤ
 ਬਉਸਕਰਿਕੈਭੀਇਸਹੀਕਾਸੀਸਛੂਟੈ॥ ਬਾਰਬਾਰਾਐਸੇਹੀਆਪਕਉਪਾਇਲਕਰਤਾ
 ਹੈ॥ ਅਰੁਵਹੁਸਤ੍ਰੁਇਸਕਉਦੇਖਕਰਹਸਤੇਰਹੈ॥ ਤੇਸੇਹੀਈਰਖਾਕਰਨੇਹਾਰਾਪੁਰੁਖ

ਪਦੇਆਪਕਉਦਖੀਕਰਤਹੈ॥ ਅਰੁਸਤ੍ਰਕੀਹਾਇਭੀਕਛੁਨਹੀਕਰਸਕਤਾ॥ ਬਹੁਜ
 ਜਬਹਾਬਹੁਅਰੁਵਰਨਕਰਕੈਸਤ੍ਰਕਉਦੁਖਾਵੈ॥ ਅਰੁਉਸਕੀਨਿਦਾਕਰੈਤਬਵਹੁਤਉ
 ਅਧਿਕਦੁਖਕਾਰੀਹੋਤਾਹੈ॥ ਪਰਬੁਝਕਉਪਾਉਜੇਮੇਨੇਕਹਾਥਾਸੋਇਹੀਹੈ॥ ਜੇਜਿ
 ਸਨੇਈਰਖਾਕਉਹਲਾਹਲੁਵਿਖਕੀਨਿਆਈਜਾਇਆ॥ ਤਬਅਵਸਮੇਵਇਸਕਾ
 ਤਿਆਗੁਕਰਦਾਹੈ॥ ਬਹੁਜਕਰਤਤਕਰਕੈਇਸਪ੍ਰਕਾਰਉਪਾਉਹੋਤਾਹੈ॥ ਜੇਜਿਸਸਨ
 ਬਿਧਕਰਕੈਈਰਖਾਉਪਸਤੀਹੈ॥ ਸੋਤਿਸਕਉਜਤਨਕਰਕੈਅਪੁਣੇਰਿਦੇਤੇਦੁਰਕਰੈ॥
 ਸੇਈਰਖਕਾਬੀਜੁਅਭਿਮਾਨਅਰੁਵੈਰਭਾਵੁਅਰੁਮਾਨਕੀਪ੍ਰੀਤਿਹੈ॥ ਤਤੇਚਾਹੀਮੇਜੇ
 ਜਗਿਆਸੀਜੇਮੇਸੇਮਲੀਨਸੁਰਾਵਕਉਮੂਲਹੀਤੇਦੁਰਕਰੈ॥ ਤਬਈਰਖਾਕਾਬੀਜ
 ਹੀਨਸਟਹੋਜਾਵੈ॥ ਬਹੁਜਇਕਉਪਾਉਪਾਉਜੇਜਬਈਰਖਾਕਰਕੈਕਿਸੀਕੀਨਿਦਾ
 ਕੀਆਚਾਹੇਤਬਉਸਕੀਉਸਤਤਿਕਰੈ॥ ਅਰੁਜਬਸਤ੍ਰਕੀਹਾਨਕੀਆਚਾਹੈ॥ ਤਬਸਹਾ
 ਇਤਾਕਰੈ॥ ਅਰੁਜਬਅਭਿਮਾਨਕਾਅੰਕੁਰਉਪਜਣੇਲਾਗੇਤਬਦੀਨਤਾਕਉਅੰਗੀ
 ਕਾਰੁਕਰੈ॥ ਸੋਇਹਭੀਉਤਮਉਪਾਵੈਹੈ॥ ਜੇਜਿਸਕੇਸਾਥਕਛੁਇਸਕਾਵੈਰਭਾਵੁਹੋਵੈ॥
 ਤਬਸਰਬਪ੍ਰਕਾਸਉਸਕੀਭੁਲਾਈਵਰਨਕਰੈ॥ ਤਉਸੁਰਾਵਕਹੀਈਰਖਾਵੁਰਹੋ
 ਜਾਤੀਹੈ॥ ਪਰਉਹੁਮਨੁਮੇਸਾਸਤ੍ਰਹੈਜੇਜਬਉਪੁਰਖੁਸਹਣਸੀਲਤਾਕਰਕੈਕਰਤਾਹੈ॥
 ਤਬਮਨਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਣੇਲਾਗਤਾਹੈ॥ ਜੇਜਬਉਸਹਣਸੀਲਹੋਵਹਿਗਾਤਬਤੇ
 ਰਾਸਤ੍ਰਤੁਸੁਕਉਨਿਬਲਜਾਣੇਗਾ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਜਦਪਮਨਕੇਸੁਰਾਵ
 ਕਉਵਿਪਰਜੇਕਰਣਉਤਮਅਉਖਧੁਹੈ॥ ਪਰਅਤਿਕਠਨਹੈ॥ ਅਰਬਉਹੋਜੇਇਸ
 ਵਿਖੇਪੀਰਜਕਰਣਾਅਤਿਕਠਨਹੈ॥ ਪਰਜਬਜਗਿਆਸੀਕੀਬੁਧਿਵਿਖੇਮੇਸਾਬਲਾਉ
 ਜੋਹੋਵੈ॥ ਜੇਈਰਖਾਅਰੁਕੋਧਕਉਲੋਕਅਰੁਪਰਲੋਕਕਾਦੁਖਜਾਣੈ॥ ਅਰੁਇਨਕੇਤਿਆ
 ਗੁਕਰਕੈਪਰਮਸੁਖਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਦੇਖੈ॥ ਤਬਵਹੁਜਤਨਬਿਨਾਹੀਇਸਅਉਖਧਕਉਅੰ
 ਗੀਕਾਰੁਕਰਤਾਹੈ॥ ਕਹੇਤੇਜੇਜਦਪਸਭਹੀਅਉਖਧਕਟਕਅਰੁਕਸੇਲੋਹੇਤੇਹੈ॥ ਤਉ
 ਭੀਬੁਧਵਾਂਤਪੁਰਖੁਕਟਕਤਾਕੈਨਮਿਤਅਉਖਧਕਤਿਆਗੁਨਹੀਕਰਤਾ॥ ਅਰੁਜਬ
 ਮੂਰਖਤਾਕਰਕੈਅਉਖਧਕਉਕਟਕਜਾਣਕਰਿਤਿਆਗਦੇਵੈ॥ ਤਬਵਹੁਰਹੀਜੀਪ੍ਰ
 ਹੀਮਿਤਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਗਾ॥ ਮੇਸੇਜਾਣੁਤ੍ਰੇਮਨੁਖਉਹੁਅਪੁਣੇਜਤਨਕਰਿਕੈਸਤ੍ਰ
 ਅਰੁਮਿਤਕਉਸਮਾਨਨਹੀਕਰਸਕਤਾ॥ ਕਹੇਤੇਜੇਇਹਨੀਵਹੈਅਰੁਪ੍ਰਾਪੀਨੈ॥ ਪਰ
 ਤਉਭੀਇਤਨਾਇਸਕਉਅਵਸਮੇਵਚਾਹੀਤਾਹੈ॥ ਜੇਜਦਪਮਨਤੇਈਰਖਾਅਰੁਕੋਧਕੈ
 ਬੀਜਕਉਦੁਰਨਕਰਸਕੈ॥ ਤਬਵਹੁਨਅਰੁਕਰਮਕਰਕੈਤਉਵੈਰਭਾਵੁਨਕਰੈ॥ ਅ

ਨਕਾਤਾਤਿਅਗੁਕਰਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਦੁਰਾਰਨਇਸਤੀਕੀਨਿਆਈਗੁਹਿਗੁਹਿ
 ਵਿਖੇਕੁਟਕਤੀਛਿਰਤੀਹੈ। ਅਰੁਅਪੁਣੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਕਉਸਰਬਦਾਹੀਪਤੀਦੁਖੁਦੇ
 ਤੀਹੈ। ਬਹੁਜਨਬਇਸਕੇਸਾਬਪ੍ਰੀਤਕਰਨੇਹਾਰੇਮਨੁਖਪਰਲੋਕਵਿਖੇਜਾਤੇ।
 । ਤਬਮਹਾਰਜਕੋਕ੍ਰੋਧਕਉਦੇਖਤੇਹੈ। ਤਾਤੇਜਿਸਬੁਧਵਾਨਨੇਇਸਕੇਲਛਣੁਕ
 ਉਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਸਮਝਕਰਇਸਕਾਤਿਆਗੁਕੀਆਹੈ। ਜੇਇਸਕੇਵਿਘਨਹੁਤੇਹੁ
 ਛੁਟਤਾਹੈ। ਇਸੀਪ੍ਰਗਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਹਮਾਇਆਮਹਾਛਲਰੁਪਹੈ।
 । ਅਰੁਗੁਗਵਿਤਨੇਜੇਸਿਤਜਨਹੁਕਉਸਿਸਾਰਵਿਖੇਕਉਜਿਆਹੈ। ਅਰੁਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇ
 ਸਾਸਤ੍ਰਅਰੁਵਚਨਜੇਉਤਪਤਿਕੀਏਹੈ। ਸੇਤਿਨਹੁਕਾਪ੍ਰੋਜਨਇਹੈ। ਜੇਜੀਵਹੁਕ
 ਉਮਾਇਆਕੀਪ੍ਰੀਤਤੇਵਿਵਰਜਤਕਰਹਿ। ਬਹੁਜਇਸਕੇਛਲਅਰੁਵਿਘਨ
 ਪ੍ਰਸਿਧਕਰਦਿਖਾਵਹਿ। ਤਬਇਹਜੀਵਮਾਇਆਤੇਵਿਰਕਤਚਿਹੰਕਰਹਿਪ੍ਰਲੇ
 ਕਮਾਰਗਕੇਜਤਨਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੋਵਹਿ। ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਮਹਾਪੁ
 ਰੁਖਅਪੁਣੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਸਾਬਚਲਾਜਾਤਾਥਾ। ਤਬਮਿਰਤਕਪਸੁਕਉਦੇਖਤਰੁਇ
 ਆ। ਅਰੁਕਹਣੇਲਾਗਾਜੇਮੇਰੁਗਵਿਤਕੀਦੁਹਾਈਕਰਕੈਕਹਤਾਹੈ। ਜੇਸੇਇਹਮਿ
 ਰਤਕਪਸੁਐਸਾਕੂਚੀਲੁਹੈ। ਜੇਇਸਕੀਓਰਕੋਈਦੇਖਤਾਹੀਨਹੀ। ਤੇਜੇਇਹਮਾ
 ਇਆਸਿਤਜਨਹੁਕੇਆਹੈ। ਇਸਤੇਭੀਅਤਿਕੂਚੀਲਹੈ। ਕਾਰੇਤੇਜੇਜਬਰੁਗਵਿਤਕੇ
 ਦਰਬਾਰਵਿਖੇਇਸਮਾਇਆਕੀਕਛੁਕਭੀਵਸੇਖਤਾਹੋਤੀ। ਤਬਮਨੁਖਹੁਕਉਰੇ
 ਚਕਮਾਤੁਭੀਨਮਿਲਤੀ। ਇਸੀਕਾਰਣਤੇਮਹਾਪੁਰਖਜੋਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਸਮਾਇਆਕ
 ਉਧਿਕਾਰੁਹੈ। ਅਰੁਇਸਕੀਜੇਸਰਬਸਮਿਰਹੀਹੈ। ਜੇਤਿਸਕਉਭੀਧਿਕਾਰੁਹੈ। ਪਰ
 ਇਕਵਹੀਪਦਾਰਥਧਿਕਾਰਤੇਰਹਿਤਹੈ। ਜੇਕੋਵਲਭੁਜਨਹੀਕੇਨਮਿਤਅੰਗੀਕਾਰਕ
 ਰੀਐ। ਬਹੁਜੀਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਿਸਨੇਮਾਇਆਕਉਅਪੁਣਾਪ੍ਰੀਤਮੁਕੀਆਹੈ।
 ਜੇਪਰਲੋਕਤੇਬੇਮੁਖਹੁਆਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਨੇਪਰਲੋਕਕੋਸੁਖਕਉਪ੍ਰੀਤਮਕੀਆਹੈ।
 ਸੇਮਾਇਆਕੋਭੋਗਹੁਤੇਵਿਰਸਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਚਾਹੀਐ। ਜੇਨਾਸਵਿਤਪਦਾਰਥਹੁਕਾ
 ਤਿਆਗੁਕਰਹੁ। ਅਰੁਸਤਿਸਰੂਪਕੀਪ੍ਰੀਤਿਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨਹੋਵਹੁ। ਬਹੁਜਇ
 ਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਏਕਵਾਰਅਬੂਬਕਰਸਦੀਕਨੇਜਲਮਾਗੀਆਥਾ। ਤਬ
 ਲੋਕਹੁਨੇਉਨਕਉਸਰਬਤਕਾਕਟੇਗਾ। ਆਨਦੀਆ। ਸੇਜਬਪਾਨਕਰਣੇਲਾਗੇ। ਤਬ
 ਐਸਾਰੁਦਨਕਰਤਭੁਏਜੇਉਨਕਉਦੇਖਕਰਿਸਤੁਹੀਲੋਕਰੁਦਨਕਰਣੇਲਾਗੇ। ਅ
 ਰੁਕੋਈਪੁਛਨਸਕੈ। ਜੇਤੁਮਕਿਉਰੋਵਤੇਹੈ। ਬਹੁਜਜਬਮੇਨਕਰੀਤਬਪ੍ਰੀਤਮਹੁਨੇਪੁ

ਛੇ ਅਜੇਤੁ ਮਾਰੇ ਰੁਦ ਨ ਕਾ ਕਾਰਨ ਕਉ ਨ ਬਾਤ ਬ ਅਬੁ ਬਕਰ ਸਦੀ ਕਨੇ ਕਹਾ ਜੇ
 ਏਕ ਵਾਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਨ ਵਿਖੇ ਬੈਠਾ ਬਾ ਅਰੁ ਹਾ ਬਹੁ ਕਰ ਕੈ ਕਿਸੀ ਕਉ ਹਟਾ
 ਵਤਾ ਬਾ ਪਰੁ ਮੁਖ ਕਉ ਫਿਸਟਿ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਅਗਇਆ ਤਬ ਮੇ ਪੁ ਛੇ ਅਜੇਤੁ ਮ ਕਿਸ
 ਕਉ ਹਟਾ ਵਤੋ ਬੋ ਬਹੁ ਕਉ ਨ ਹੁਕਮ ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਇਆ ਬਾਰਿ ਬਾਰ ਮੇਰੇ ਨਿਕਟਿ ਆਵ
 ਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਮੇ ਉਸ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੁ ਇਹੁ ਮਾਇਆ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੀ ਹੈ
 ਅਜੇਤੁ ਮੇਰੇ ਛਲ ਹੁਤੇ ਬਚਿਆ ਹੈ ਪਰੁ ਜੇਤੁ ਬੁਝੇ ਪੀਛੇ ਹੋਵਾ ਹੋ ਗੇ ਸੋ ਆਪ ਕਉ ਮੇਰੇ
 ਛਲ ਹੁਤੇ ਬਚਾਇ ਨ ਸਾ ਕਹਿ ਗੋ ਤਾਤੇ ਸਰਬ ਤ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇ ਇਸ ਨੀ ਮਿਤਰੁ ਰਿ
 ਆਹੋ ਜੇ ਮਤ ਦੁਮਾਇਆ ਇਹੀ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰਿ ਆਇ ਮਿਲੀ ਹੋਵੈ ਤਬ ਮੇ
 ਕਿਆ ਕਰੋ ਬਹੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਉਂ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਇਆ ਨਿਘਰਾ ਪਰੁ
 ਹੈ ਅਰੁ ਨਿਰਪਨਾ ਪਨੁ ਹੈ ਤਾਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੈ ਮੁਰਖ ਹੀ ਇਸ ਕਉ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਇਸ
 ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵਿਖੇ ਈਰਖਾ ਵਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੇ ਵਿਦਿਆ ਹੀ ਟਹੇ ਅਰੁ ਇਸ ਕੋ ਨੀ ਮ
 ਤ ਜਤਨ ਵਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੇ ਪਰਮ ਤੇਰ ਹਿਤ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭਾਤ ਸਮੇ ਉਠ ਕਰ ਮਾਇ
 ਆਹੀ ਕੇ ਕਾਰਨ ਹੁ ਵਿਖੇ ਫਿਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ਜੇ ਰੁਗ ਵਿਤ ਤੇ ਬੇ ਮੁਖ ਹੈ ਅਰੁ ਮਾਇਆ
 ਧਾਰੀ ਜੀ ਵਾ ਵਿਖੇ ਚਾਰ ਲਛਣ ਅਵਸਮੇ ਵ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਤੇ ਹੈ ਜੇ ਪ੍ਰਬ ਮਤ ਉਉਸ ਕੀ
 ਚਿਤਾ ਕਦਾ ਚਿਤ ਦੂਰ ਨ ਹੀ ਹੋਤੀ ਅਰੁ ਦੂਸਰੀ ਜਾ ਲਾਹੁ ਵਿਖੇ ਐਸਾ ਅਸਕਤ ਰਹਤ
 ਹੈ ਜੇ ਕਦਾ ਚਿਤ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਸਰਬ ਦਾ ਅਭਿਪਤਿ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਚ
 ਉਥਾ ਉਸ ਕੀ ਆਸਾ ਕਦਾ ਚਿਤ ਸਿ ਪੂਰਨ ਨ ਹੀ ਹੋਤੀ ਵਿਸੀ ਪਰ ਅਬੁ ਹਰੇ ਰਾਸਾਈ
 ਲੇ ਕਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਏਕ ਵਾਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਮੁਖ ਕਉ ਕਹਤਿ ਭੁਇਆ ਜੇਤੁ ਮਾਇਆ
 ਕੀ ਸਿ ਪੂਰਨ ਤਾ ਕਉ ਦੇਖਿ ਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕਰ ਮੁਖ ਕਉ ਕੁਚੀ ਲਠ
 ਉੜਾ ਵਿਖੇ ਲੇ ਗਏ ਸੇਤਹਾ ਪਸੁ ਅਹੁ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਖਹੁ ਕੇ ਅਸਤ ਪੜੇ ਬੋ ਵਿਸਟਾ
 ਅਰੁ ਪੁਰਾਤਨ ਵਸ ਕੇ ਵਕੜੇ ਪੜੇ ਬੋ ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤਿ ਭੁਏ ਹੋਰੁ
 ਈਏ ਹੁ ਜੇ ਮਾਨੁ ਖਹੁ ਕੇ ਸੀਸ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੇਤੁ ਮਾਰੀ ਨਿਆਈ ਵਿਸਨਾ ਅਰੁ ਈਰਖਾ
 ਕਰਿ ਪੁਰਵ ਬੋ ਸੇ ਅਬ ਇਨ ਕੇ ਹਾਥੁ ਪਰਤੁ ਚ ਭੀ ਨ ਰਹੀ ਅਰੁ ਸੀ ਪ੍ਰਹੀ ਭੁਸਮ
 ਹੋ ਜਾਵਹਿ ਗੋ ਅਰੁ ਵਹੁ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਿਜਨ ਜੇ ਮੀਠੇ ਲਾਗਤਿ ਬੋ ਅਰੁ ਜਤਨ ਕ
 ਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਬੋ ਸੇ ਅਬ ਸਰੁ ਹੀ ਬਿਸਟਾ ਕਾਰੁ ਪਹੁੰਦੇ ਹੈ ਬਹੁਤ ਅਨੇ ਕਥਾ ਤ ਕੇ ਦ
 ਸਤੁ ਸਰੁ ਹੀ ਪੁਰਾਤਨ ਹੋ ਕਰਿ ਭੁਸਮ ਹੋਤੇ ਹੈ ਬਹੁ ਜਨ ਹੁਯੋ ਫਿ ਅਹੁ ਅਰੁ ਹਾ ਬੀ ਅ
 ਉਪਰ ਚੜ੍ਹ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕਰਿ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਫਿਰਤੇ ਬੋ ਸੇਤਿਨ ਕੀ ਗਾਥੁ ਹੀ ਸੇਖਰ ਹਿ

ਗਏ ਹੋ। ਜੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਿਪੁਰਨ ਆਇ ਅੰਤੁ ਇਹੀ ਹੋ। ਬਹੁ ਜੀਵਿ ਉਭੀ ਕਹਾ ਹੋ
 ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਕੋਤੇ ਪੁਰਖੁ ਪਤ ਪਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਭੀ ਨਰਕ ਗਾਮੀ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਕਹੇ
 ਤੇ ਜੇ ਸਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦ ਬਹੁ ਕਉ ਦੇਖਤੇ ਬੇ। ਤਬ ਅਧਿਕ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਕੋ ਅੰਗੀਕਾ
 ਰੁਕਰਤੇ ਬੇ। ਬਹੁ ਕਉ ਦੇਖਣਾ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਹੁ ਕਉ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੇ ਮਾਇ
 ਪੁਕਉ ਅੰਧ ਕਰੀ ਹਾਰਾ ਪੁਰਖੁ ਕਉ ਨਹੇ। ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਮਾਇਆ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਤਾ ਹੋ
 ਸੋ ਮਾਪੁ ਕਉ ਅੰਧ ਕੀ ਆਚਾਰਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਮਾਇਆ ਤੋ ਵਿਰਕਤ ਹੋਤਾ ਹੋ।
 ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਪਟਾਵਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਉਸ ਕੋ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਰੁਗਵੰਤ ਅਨਰੁ ਕੀ ਵਿਦਿ
 ਆਪੁ ਗਟਾਵਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਪੜ੍ਹੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਉਸ ਕੀ ਬੁਧਿ ਉਜਲੋਤੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਜਬਾਰ
 ਬਕੇ ਮਾਰਗ ਕਉ ਪੁਗਟ ਦੇਖਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਨੇ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਜੇ ਮਾਇ
 ਆ ਕੇ ਪਦ ਬਹੁ ਕਾ ਸਿਮਰਣ ਭੀ ਨਾ ਕਰਹਾ ਸੋ ਮਾਇਆ ਕੀ ਜਿਸ ਵਾਰਤਾ ਕਰਣੀ
 ਅਜੇ ਗਹੁ ਈ। ਤਬ ਉਸ ਕੋ ਸਾਖ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਣੀ ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਤਪਤਿ ਕੋ ਨੀਮਤਤ ਨਿ
 ਕਰਣਾ ਕੋ ਸੋ ਪੁਮਾਵਹੋਤਾ ਹੋ। ਇਸੀ ਪਰਮਿ ਹਤਰਈ ਸੇਨੇ ਕਹਾ ਹੋ। ਜੇ ਮਾਇਆ ਕ
 ਉ ਅਪੁਨਾ ਸੁਆਮੀ ਨ ਬਨਾਵਹਾ। ਤਬ ਤੁਮ ਕਉ ਇਹ ਮਾਇਆ ਅਪੁਨਾ ਦਾਸੁ ਨਾ ਕਰੇ।
 ਅਰਬ ਇਹੁ ਜੇ ਮਾਇਆ ਕੋ ਸਾਥਿ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾ ਕਰਹਾ। ਤਬ ਇਸ ਕੋ ਜੰਜਾਲ ਵਿਖੇ
 ਬੰਧਮਾਨ ਨ ਹੋਵਉ। ਬਹੁ ਕਉ ਸਪਦ ਬਹੁ ਕਉ ਸਿਚ ਉਜੇ ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਚਣੇ ਵਿਖੇ ਤੁਮ ਕ
 ਉ ਕਦਾ ਚਿਤ ਭੋਨੇ ਹੋਵੇ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਜੇ ਇਹ ਮਾਇਆ ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਅੰਧ
 ਹੋ ਜੇ ਸੇਏ ਕੁ ਪੁਰਖ ਕੀ ਆਵੇ ਇਹ ਸਤੀ ਆਵੇ ਵਹਿ। ਅਰਬ ਇਹੁ ਜੇ ਜਾਇ ਕੁ ਪ੍ਰਸਿਨ
 ਹੋਤੀ ਹੋਤ ਬਹੁ ਸਰੀ ਦੁਖਤ ਹੋਤੀ ਹੋ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜਬ ਇਹ ਪੁਰਖੁ ਮਾਇਆ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾ
 ਨ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਪੁਰਲੋਕ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਜਬ ਪਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾ
 ਨ ਹੋਤਾ ਹੋ ਆਚਾਰਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਵਿਰੁਧ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਬਹੁ ਕਉ ਮਿਹਤਰਈ
 ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਹੁ ਕਉ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਜੇ ਮੰਤੁ ਮਾਰੇ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਇਸ ਮਾਇਆ ਕ
 ਉ ਧਰਤੀ ਪਰਗਾਰਤਾ ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਤੁਮ ਭੀ ਇਸ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਨ ਕਰਹਾ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪ੍ਰਬ
 ਮੇਤਉ ਇਹ ਮਾਇਆ ਅੰਧੇ ਸੀਮਲੀ ਨੁਹੈ ਜੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਇਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਹੋ ਤੇ ਹੋ। ਬਹੁ ਕ
 ਜਬ ਲਗੁ ਇਸ ਕਾ ਤਿ ਆਗੁ ਨ ਕਰੀਏ। ਤਬ ਲਗੁ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਕੁਖ ਕਉ ਪਾਇ ਨ ਹੀ ਸ
 ਕੀਤਾ। ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਬਾਹਨ ਨਿਕਸਉ। ਅਰੁ ਇਸ ਕੋ ਕਾਰਜ ਹੁਕੀ
 ਸਿਪੁਰਨ ਤਾ ਵਿਖੇ ਝਿੜਨ ਹੋਵਉ। ਬਹੁ ਕਉ ਅੰਧੇ ਜਾਣਹੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਹੁਕਮੁ ਲਾਮਾਇਆ
 ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਭੋਗ ਹੁਕਮੁ ਲੁਸੇਗਾ ਅਰੁ ਦੁਖੁ ਹੋ। ਬਹੁ ਕਉ ਜੇ ਸੋ ਲੁਖੁ ਅਰੁ ਅਗਨਿ

ਕਾਮਲਾਪੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਤੇਸੇਹੀਰੁਗਵਿਤਅਰੁਮਾਇਆਕੀਪ੍ਰੀਤਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਏਕਠੀ
 ਨਹੀਹੋਤੀ। ਇਸੀਕਾਰਵਿਤੇਸਿੰਤਜਨਿਮਾਇਆਤੇਵਿਰਕਤਹੂਏਹੈ। ਇਸੀਪਰਏਕ
 ਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਦਿਨਵਿਖੇਬਹੁਤਮੇਘਅਰੁਬਿਜਲੀਕਾਰਮਤਕਾਰਹੋਤੁਭੁਇਆ।
 ਤਬਮਿਹਤਰਈਸਾਮੇਘਕੀਰਖਿਆਕੇਨਮਿਤਅਸਥਾਨਕਉਛੁਟੇਲਾਗਾ। ਤਹਾਇਕ
 ਤਬੁਕਉਦੇਖਤੁਭੁਇਆ। ਪਰੁਜਬਤੀਬੁਵਿਖੇਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੂਆਤਬਉਹਾਇਕਸਿੰਦ
 ਰਇਸਤੀਦੇਖੀ। ਬਹੁਤਉਹਉਨਿਕਸਕਰਪਹਾੜਕੀਕੰਦਰਾਵਿਖੇਗਇਆ। ਤਬਆਗੇ
 ਇਕਸਿੰਘਬੈਰਾਹੁਆਦੋਖਿਆ। ਤਬਰੁਗਵਿਤਕੇਆਗੇਅਰਦਾਸੁਕਰਤੁਭੁਇਆ। ਜੇਹੇਮ
 ਹਾਰਜੇਤੇਨੇਸਰੁਕਿਸੀਕਉਬਿਸਮਕਾਅਸਥਾਨਹੀਆਹੈ। ਅਰੁਕੇਵਲਮੇਰਹੀਅਸਥਾਨ
 ਕੇਈਨਹੀ। ਤਬਅਕਾਸਬਾਣੀਹੂਈਜੇਮੇਨੇਤੁਕਉਕੁਸਿਗਤੇਬਚਇਰਖਿਆਹੈ। ਤਾਤੇਤੇ
 ਰੇਬਿਸਮਕਾਅਸਥਾਨਮੇਰੀਵਇਆਹੈ। ਬਹੁਤਇਸੀਪਰਇਕਅਵਰਵਾਰਤਾਹੈ। ਜਿਜਬ
 ਮਿਹਤਰਸੁਲੇਮਾਨਕਾਅਧਿਕਈਸ੍ਵਰਜਹੂਆ। ਅਰੁਸਰੁਹੀਪਸੁਪੰਛੀਅਰੁਮਾਨੁਖਦੇਵ
 ਤਪਹੀਆਉਸਕੀਆਗਿਆਨਣੇਲਾਗੇ। ਤਬਕਿਸੀਤਪਸੀਨੇਸੁਲੇਮਾਨਕਉਕਹਾ। ਜੇ
 ਤੁਮਕਉਰੁਗਵਿਤਨੇਬਹੁਈਸ੍ਵਰਜਤੇਏਕਵਾਰੁਗਵਿਤਕਾਨਾਮੁਲੇਣਵਸੇਖਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਮ
 ਹਾਰਜਕੇਨਾਮਕਉਚਾਰੁਅਸਥਿਰੁਬੋਹੈਗਾ। ਅਰੁਮੇਰਾਈਸ੍ਵਰਜਸਰੁਹੀਨਸਟਹੋਜਾਵੈਗਾ।
 ਬਹੁਤਏਕਅਵਰਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਮਿਹਤਰਹੂਹਕੀਆਰਬਲਾਸਹੀਸੁਬਰਖਪ੍ਰਜੀਤਹੂਈ
 ਹੈ। ਸਿਜਬਪਰਲੋਕਵਿਖੇਗਇਆਤਬਦੇਵਤਿਅਹੁਨੇਪੁਛਿਆ। ਜੇਤੇਨੇਏਤੀਆਰਬ
 ਲਾਵਿਖੇਸਿਸਾਰਕਉਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਦੇਖਿਆਹੈ। ਤਬਮੇਹਤਰਹੂਹਨੇਕਹਾ। ਜੇਸੇਸਰਾਇਕੇ
 ਏਕਦਰਵਾਜੇਵਿਖੇਅੰਤਰਚਲਾਜਾਈਐ। ਅਰੁਦੂਸਰੇਦਰਵਾਜੇਤੇਬਾਧਜਨਿਕਸੀਐ
 ਆਸੇਮੇਨੇਏਤੀਆਰਬਲਾਵਿਖੇਜਗਤਕਾਜੀਵਣਾਐਸੇਹੀਦੇਖਿਆਹੈ। ਬਹੁਤਮਿਹਤਰ
 ਏਸੇਸਿਉਲੋਕਹੁਨੇਪੁਛਿਆ। ਜੇਜਿਸਕਰਕੇਹਮਰੁਗਵਿਤਕੇਪ੍ਰੀਤਮਹੋਵਹਿਸੇਵਹੁ
 ਲੰਛਣਕਉਨਹੈ। ਤਬਮਿਹਤਰਈਸੇਨੇਕਹਾ। ਜੇਜਬਤੁਮਮਾਇਆਕੇਪ੍ਰੀਤਮਨਹੋਵਹੁ
 ਤਬਸੁਰੁਵਕਹੀਰੁਗਵਿਤਕੇਪ੍ਰੀਤਮਹੋਵਹੁਗੇ। ਸੋਮਾਇਆਕੀਨਖੇਧਵਿਖੇਸਿਤਜਨਹੁਨੇ
 ਐਸੇਹੀਵਚਨਬਹੁਤਕਰੇਹੈ। ਜੇਸੇਅਲੀਸਾਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਿਸਪੁਰੁਖਨੇਇਨਹੁ
 ਖਸਵਹੁਦਹੁਕਉਜਾਇਆਹੈ। ਸੋਸੁਰੁਵਕਹੀਨਰਕਹੁਤੇਮੁਕਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਪਰਮਸੁ
 ਖਕਉਪਾਵਤਾਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇਤਉਜਿਸਨੇਰੁਗਵਿਤਕਉਰੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਪਛਾਇਆਹੈ। ਸੋਨਿ
 ਰਸਿਦੇਹਉਸਕੇਭੁਜਨਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨੁਹੋਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਨੇਅਪੁਣੇਮਨਕਉਛੁਟਕਰੁ
 ਪਜਾਇਆਹੈ। ਸੋਨਿਰਸਿਦੇਹਮਨਸਾਧਵਿਰੁਪਹੀਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਸਕੀਆਗਿਆ

ਨਹੀਮਾਨਤਾ। ਬਹੁਤ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਰਬ ਵਸਤ ਇਹ ਹੈ। ਤਬ
ਵਹੁ ਸਚੇ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸਨੇ ਭੂਠ ਕਉ ਭੂਠੀ ਪਛਾਣਿ
ਆਹੇ ਸੋ ਸਹਜੇ ਹੀ ਉਸ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਿਸਨੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਆਦਿ ਅੰਤ
ਕਉ ਭੂਲੀ ਭੁੱਲਿ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਇਸ ਕੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਕਉ ਵਿਰਸ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਅ
ਰੁ ਵਿਰਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਸਨੇ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਸੋ ਸਰਬ ਦਾ ਪ
ਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਕੇ ਜਤਨ ਵਿਖੇ ਹੀ ਇਸ ਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਬੁਧਵਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ।
ਜੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਪਦਾਰਥ ਭੁਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਭੁਤ ਅਗੇ ਭੀ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੂਆ ਥਾ। ਅਰੁ ਭੁਤ ਪੀਛੇ ਭੀ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਤੇ ਨਿਸਚੇ ਜਾਣਤੈ ਜੇ
ਮੇਸੇ ਪਦਾਰਥ ਪਰ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕਉ ਕਰਿ ਹੂਜੀ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਸਿਸਾਰ ਵਿਖੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆ
ਦਿਕਤੇ ਅਧਿਕਤੇ ਤਉ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਹੀ ਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਤਤੇ ਤੂੰ ਇਸ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕੇ ਨੀਮਤ ਅਪ
ਣਾ ਨਸੁ ਕਿਉ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭੁਤ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਹੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸ
ਰਬ ਭੋਗ ਪਤੇ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖਹਿ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੁਆਰੁ ਖੁਲੈਗਾ। ਸੋ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ
ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਦੁਖੀ ਪੁੰਜੀ ਵਾਸਨਾ ਅਰੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਲਾਭੁ ਇਸ ਕਾ ਕੁਝ ਨਰ ਕਹੇ। ਬ
ਹੁਤ ਇਕ ਸਿਤ ਜਨ ਕਉ ਕਿਸੀ ਜਗਿਆਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਮਾਇਆ ਕੀ ਅਭਿਲਾ
ਖਾ ਵਰਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਤਤੇ ਮੇਰੇ ਵਨ ਉਪਾਉ ਕਰੇ। ਤਬ ਵਹੁ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਤਿ ਕਉ ਆਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ
ਤਉ ਮਾਇਆ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਪਰੇ ਮਸਹਤ ਕਰੁ। ਬਹੁਤ ਜਿਸਨੇ ਅਰਥਿ ਉਸ ਕਉ ਖਰਚ ਕਰਿ।
ਤਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਸਟਿ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸੋ ਇਹ ਉਪਾਉ ਉਨ
ਹੁਨੇ ਇਸ ਨੀਮਤ ਕਹਾ ਥਾ। ਸਿਧਰ ਮਕੀਉ ਪਾਰਜਨਾ ਅਰੁ ਸੁਭਾਵ ਅਰਥ ਖਰਚਣੇ ਕਰਿ ਕੇ
ਸਹਜੇ ਹੀ ਵਿਰਕਤ ਚਿਤੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਫੁਜੇ ਲਾਸ ਈ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਮਾ
ਟੀ ਕਾ ਬਾਸਨੁ ਅਸਥਿ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਸੂਰਨ ਕਾ ਬਾਸਨ ਖੀਣੇ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਤਉ ਭੀ ਬੁਧਵਾਨ ਕ
ਉਚਾ ਹੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਾਟੀ ਕੇ ਅਸਥਿ ਰਬਾਸਨ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਨਾਜਹੇ ਦੇ ਹਾਰੇ
ਸੂਰਨ ਕਉ ਤਿਆਗ ਦੇਵੈ। ਪਰੁ ਇਹ ਮਾਇਆ ਤਉ ਮਾਟੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਖਿਣ
ਖਿਣ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਉ ਪਾਵਤੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਸੂਰਨ ਵਤ ਨਿਰਮਲ ਹੈ।
ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਅਥਿਨਾ ਸੀ ਹੈ। ਤਤੇ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਕਿਉ ਕਰ ਪਰਵਾਣ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਕਾ
ਸੁਖ ਤਿਆਗੁ ਦੀਜੀ। ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਭੋਗ ਹੁਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੀ। ਮੇਸੇ ਇਹ ਬਡੀ
ਖੂਰਖਰਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੇ ਫੁਲ ਤੇ ਭੁੱਕ
ਰਹਾ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨ ਹਾਰਿ। ਅਰੁ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ

ਹਰਿਗੋ। ਜੋ ਜਿਸਮਾਇਆ ਕੇ ਭੋਗੁ ਕਉ ਰੁਗਵੰਤ ਨੇ ਨਿਦਕ ਹਾਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਪੁਰਖੁ ਉਸਹੀ
 ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ। ਇ ਬਨਮਾਸ ਉਦਸਾਂ ਈ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਸਿਸਾਹ ਵਿਖੇ ਸਭ ਹੀ ਮਾਨੁਖ
 ਪਰਦੇਸੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੋ ਤੀਕ ਫੁਮਾਇਆ ਕੀਸਮ ਗ੍ਰੀਹੋ ਸੋ ਬਿਗਾਨੀ ਹੋ। ਤਾਤੇ ਪਰਦੇਸੀ ਕਉ ਅ
 ਵਸਮੇ ਵਤਲ ਟਾਹਿ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁ ਸਭ ਹੀ ਸਮਿਗੀ ਵੀਹ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਵੈਗੀ। ਬਹੁਤ ਲੁਕ
 ਮਾਨਸਾਈ ਲੋਕ ਨੇ ਅਪੁਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਕਹਾਹੈ। ਜੋ ਜਬ ਤੁਮਾਇਆ ਕੇ ਸੁਖ ਕਉ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਪ
 ਰ ਲੋਕ ਕੋ ਸੁਖ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਹਿਗਾ। ਤਬ ਲੋਕ ਅਰੁ ਪਰ ਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖੁ ਤੁਸੀ ਕਉ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁ ਜਬ ਮਾਇਆ ਕੇ ਨਮਿਤ ਪਰ ਲੋਕ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਹਿਗਾ। ਤਬ
 ਦੇ ਨਦੁ ਲੋਕੁ ਵਿਖੇ ਤੇਰੀ ਹਾਨ ਹੋਵੈਗੀ। ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਫੁਜੈ ਲਸਾਂ ਈ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾਹੈ।
 ਜੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਪ ਤੇ ਰਹਿ ਮੁਸ਼ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿ। ਅਰੁ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿ
 ਖੋ ਕਛੁ ਉਨ ਕਾ ਰੂਠੀ ਨਾ ਦੇਣਾ ਪੜੈ। ਤਉ ਰੂਠੀ ਮੁਸ਼ਕਉ ਅਸਥੂ ਲੋਕੁ ਗੁਤੇ ਲਜਾ ਆਵਤੀ ਹੈ
 । ਜੈ ਸੇਤੁ ਮਮਿ ਰਤੁ ਕਪਸੂ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਲਜਾ ਮਾਨ ਹੋਤੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਹਸਨ ਬਸਰੀ ਨੇ ਉਮਰ
 ਅਬ ਦਿਲ ਅਜੀਜ ਕੀ ਓਰ ਪਾਤੀ ਲਿਖੀ ਥੀ। ਜੋ ਅੰਤ ਕਾਲ ਕੇ ਦਿਨ ਕਉ ਮਾਇਆ ਦੇ ਖੁਆ
 ਕਾ ਹੋਤੈ ਜੋ ਜਿਸ ਕੇ ਮਸਤ ਕਪਰਿ ਮਰਣਾ ਲਿਖਿ ਆਹੈ ਸੋ ਅਵਸਮੇ ਵਾਵੈਗਾ। ਬਹੁਤ ਉਮਰ
 ਅਬ ਦਿਲ ਅਜੀਜ ਨੇ ਲਿਖਿ ਆਹੈ। ਜੋ ਹਮ ਕਉ ਤਉ ਸਰਬ ਦਾ ਅੰਤ ਕਾਲ ਕਾ ਦਿਨ ਹੀ ਦਿਸ
 ਏ। ਆਵਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਸਿਸਾਰੁ ਅਨਹੂ ਆ ਕੀ ਰਾਸ ਤਾਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੂਠੀ ਸਿਤ ਜਨ
 ਹੁਨੇ ਕਹਾਹੈ। ਜੋ ਇਹੁ ਮਾਨਖ ਮਰ ਦੇ ਕਉ ਰੂਠੀ ਸਾਚੁ ਜਾਣਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੋ।
 ਸੋ ਇਹ ਰੂਠੀ ਬੜਾ ਅਸਚਰਜ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੋ ਪੁਰਖ ਨਰ ਕਉ ਕਉ ਸਾਚੁ ਜਾਣੁ ਕਰਿ ਹਸਣੇ ਲਾਗ
 ਤਾਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਰੂਠੀ ਬੜਾ ਅਸਚਰਜ ਹੋ। ਜੋ ਇਹੁ ਮਾਨਖ ਮਾਇਆ ਕੀ ਸਮਿਗੀ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕ
 ਉਸਦਾ ਹੀ ਦੇਖਦਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਸ ਕਉ ਅਸਥਿ ਰੁਜਾਣ ਕਰਿ ਬਿਧਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਜੇ ਪੁ
 ਰਖੁ ਰੁਗਵੰਤ ਕਉ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਨੇ ਹਾਜਨ ਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਜੀਵ ਕਾ ਕੀ ਚਿਤ ਵਨਾਵਿ ਪ੍ਰਤਿ
 ਤਾਵਾਂ ਨਹੋਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਇਹ ਰੂਠੀ ਬੜਾ ਅਸਚਰਜ ਹੋ। ਅੰਧੇ ਹੀ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਰੂਠੀ ਕਹਾਹੈ
 । ਜੋ ਇਸ ਸਿਸਾਹ ਵਿਖੇ ਅੰਧੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਪਦਾਰਥੁ ਕੋ ਈਨਹੀ। ਜਿਸ ਕਰ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂ ਜੀ
 ਅੰਧੇ ਅਰੁ ਪੀਛੈ ਸੋ ਕਨ ਆਵੈ। ਤਾਤ ਪਰ ਜਇ ਹੁਨੇ ਦੁਖੁ ਤੇਰਹਿ ਤਨਿ ਰਮ ਲਾਜੁ ਪੁਇਸਮਾਇ
 ਆਵਿ ਖੇਨ ਹੀ ਹੂ ਆਉਤ ਪਤਿ। ਇਸ ਪਰ ਹਸਨ ਬਸਰੀ ਨੇ ਕਹਾਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਮਾਨਖ ਕਉ ਅੰ
 ਤ ਕਾਲ ਕੇ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਤੀਨ ਪਾਸ ਚਾਤਾ ਪੁ ਅਵਸਮੇ ਵਹੋਤੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਹੁ ਜੋ ਜਿਸੁ ਮਾਇਆ
 ਕਉ ਜਤਨ ਕਰਿ ਸਿਰਿਆ ਥਾਤਿਸ ਕਉ ਰੁਠੀ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਰੁਗੁਨ ਈ ਆ। ਬਹੁਤ ਦੂਸਰਾ ਇਹੁ ਜੋ
 ਮਨ ਕੇ ਮਨੋਰਥ ਸਭ ਹੀ ਪੂਰਨ ਨਹੁਏ। ਅਰੁ ਤੀਸਰਾ ਪਸਚਾਤਾ ਪੁਇ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਜੋ ਪਰ ਲੋਕ

ਮਾਰਗ ਕਾ ਤੇਜਾ ਨ ਬਨਾਇ ਲੀਆ ॥ ਇਸੀ ਪਰ ਇਬਰਾਹੀਮ ਅਧਮਨੇ ਕਿਸੀ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਬਾ
 ॥ ਤੂੰ ਜੇ ਸੁਪਨੇ ਪੇਸੇ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਰਾਖਤ ਹੈ ॥ ਕੇਜਗਤ ਕੀ ਮੁਹਰ ਕਉ ਵਸੇਖ ਜਾਨਤ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ
 ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਜਾ ਗਤ ਕੀ ਮੁਹਰ ਕਉ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਰਾਖਤ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਇਬਰਾਹੀਮ
 ਕਹਤਿ ਰੁਇਆ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਭੂਰੁ ਕਹਤ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਇਹ ਮਾਇਆ ਸੁਪਨੇ ਕਾ ਪੇਸਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖੁ ਨ ਗਤ ਕੀ ਮੁਹਰ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਹੀ ਕੇ ਸਾਥ ਤੇਰੀ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ॥ ਤਾਂ
 ਤੇ ਤੂੰ ਭੂਰੁ ਬੋਲਤ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜ
 ਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਬੁਧਵਾਨ ਪੁਰਖੁ ਵਹੀ ਹੈ ਜਿ ਮਾਇਆ ਕੋ ਤਿਆਗੇ ॥ ਹੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਿਆਗੁ
 ਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਆਗੇ ਹੀ ਮਿਰਤ ਕਹੇ ਇਹ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਬਹੁੜ ਪਰੋਕ ਕਾ ਵਿਖੇਜ ਗਾਵੇ ਤੇ ਅ
 ਗੇ ਹੀ ਪਰੋਕ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕੋ ਤੇਜਾ ਬਨਾਇ ਲੇਵੇ ॥ ਅਰੁ ਇਉਂ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਮਾਇਆ
 ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਹੀ ਰੁਗਵੰਤ ਤੇ ਅਚੇਤ ਕਰ ਰੂਹੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਕੀ ਮ
 ਲੀਨਤਾ ॥ ਕਿ ਅਵਰ ਨ ਨਕਰੀਐ ॥ ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪੁਰਖ ਮਾਇ
 ਆ ਕੇ ਭ੍ਰੋਗ ਹੁਕਾਰਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਆ ਚਾਹੈ ॥ ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਫਿਸਟਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇਸੇ ਕੋ ਟੀਲ
 ਕਰੀ ॥ ਆਰਾਧਕ ਰਿਅਗ ਨਿਕਉ ਬੁਝਾਇ ਆਚਾਹੈ ॥ ਤਬ ਨਿਰਸਿੰਦੇ ਹਮੁ ਰਖ ਕਹੀਤ ਹੈ ॥
 ਤੇ ਸੇਹੀ ਮਾਇਆ ਸਾਥ ਸਿਤੁ ਸਟ ਹੋਵੇ ॥ ਅਸਿਰੁ ਵਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰ ਅਲੀਸਾ ਈਲੋਕ ਨੇ ਕ
 ਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਅਸਭੁ ਲੋਗ ਹੁਕਾਸਾਰੁ ਇਹ ਖਸਟੇ ਲੋਗ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਹਰ
 ਣਾ ਸੁਪਣਾ ਅਰੁ ਘੋੜਿ ਅਹੁ ਪਰ ਚੜਨਾ ॥ ਬਹੁੜ ਇਸ ਤੀਆ ਦਿਕੁ ਹੁਸਾਇ ਮਿਲਣਾ
 ॥ ਸੇ ਇਹ ਖਸਟੇ ਲੋਗ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਹਾਮਲੀਨ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਰਬ ਰਸ ਹੁਤੇ ਸੇਸਟਿ ਮਾਖੀ ਹੈ ॥
 ਸੇ ਮਾਖੀ ਅਹੁ ਕੀ ਖੁਕਤੇ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਸਰਬ ਤੁਹ ਵਿਖੇਜ ਲਵੇ ਸੇਖ ਹੈ ਸੇਸ ਭਾਕਿ ਸੀ
 ਕਉ ਏਕ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਪਹਿਰਣਾ ਪੰਟ ਕਾ ਅਤਿ ਕੋਮਲ ਹੈ ਸੇ ਵਹੁ ਭੀ
 ਕੀ ਵਹੁ ਕੀ ਲਾਹੇ ਉਪਜਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਸੁਰੀਸ਼ ਹੁਤੇ ਉਤਮ ਕਾਸਤੂਰੀ ਹੈ ਸੇ ਮਿਰਗ
 ਹੁਕਾਸਾਰੁ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜ ਇਸ ਤੀਆ ਦਿਕੁ ਭ੍ਰੋਗ ਤਉ ਪ੍ਰਸਿਧ ਮਲੀਨ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਘੋੜਿ ਅਹੁ ਪ
 ਰ ਚੜਨਾ ॥ ਸੇਹੈ ਜੇ ਸੇ ਅਗਹੁ ਕਉ ਚੀਰ ਕੇ ਇਸ ਬਿਤ ਕਰੀਐ ॥ ਬਹੁੜ ਉਮਰ ਅਬਾਇ
 ਲਾ ਅਜੀਜ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਹੇ ਮਾਨੁ ਖਹੁ ਤੁਮ ਕਉ ਭ੍ਰੋਗ ਵੰਤ ਨੇ ਪਰਮ ਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੇ
 ਨ ਮਿਤ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੁ ਮਕਉ ਫਿਜ਼ਨ ਹੀ ਤਬ ਨਿਰਸਿੰਦੇ ਹ
 ਮਨ ਮੁਖੋ ॥ ਅਬ ਵਾਜ ਬਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਰਾਖਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਚੇਤ ਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਨਿਰੂਹ ਹੋਰ ਹੈ
 ॥ ਤਉ ਭੀ ਨਿਰਸਿੰਦੇ ਹਮੁ ਨ ਕਹੈ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਣਾ ਅਰਥ ਮਾਇਆ
 ਕੀ ਮਲੀਨਤਾ ॥ ॥ ॥ ॥ ਤਾਂ ਤੇਜਾ ਭ੍ਰੂ ਜੇ ਇਸੀ ਪਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ

ਇਹ ਸਾਇਆ ਮਹਾਨਿ ਦੋਹੇ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕੀ ਸਰ ਬਸ ਮਿ ਗੀ ॥ ਭੀ ਨਿ ਦੋਹੇ ॥ ਪਰ ਵਹੀ ਪਦਾਰ
 ਬਨਿ ਦਹੀ ਜੋਗੁ ਗਵੇਤ ਕੇ ਵਲ ਹੀ ਜੇ ਨ ਮਿਤ ਮੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕਰੀ ॥ ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਰੇ ਵਕ
 ਉਅਵਸ ਮੇ ਵਪ ਛਾਇਆ ਗੀ ਤਾ ॥ ਜੋ ਇਸ ਸਾਇਆ ਵਿਖੇ ਨਿ ਦਕਿਆ ਹੈ ॥
 ॥ ਤਾ ਤਪਰ ਜਾਇ ਹੁ ਜੇ ਸਰੁ ਹੀ ਪਦਾਰ ਬਤੀ ਨ ਪਰ ਕਾਰ ਕੇ ॥ ਸੇ ਏਕ ਤਉ ਕੇ ਵਲ
 ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸੇ ਪਾਪ ਅਰੁ ਰੋਗ ॥ ਅਰੁ ਬੁਇ ਹੁ ਜੇ ਜਬ ਲਗਾਇ ਹੁ ਪੁਰਖੁ
 ਇਨ ਕਾ ਤਿਓ ਆਗਨ ਕਰੈ ਤਬ ਲਗਾ ਨਿਰਮਲ ਕਦਾ ॥ ਚਿਤ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਕਾ ਹੋਤੇ ਜੇ
 ਅਚੇਤੁ ਤਾ ਕਰਿ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮਾਦ ਤਾ ਕਰ ਕਾਰਣੁ ॥ ਇਹੀ ਆਇ ਕਰੋਗ ਅਰੁ ਤਮੋ ਗਈ
 ਕਰਮੁ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਇਕ ਮੇ ਸੇ ਪਦਾਰ ਬ ਹੈ ॥ ਜੇ ਏਖ ਏ ਮਾਤੁ ਰੁਗਵੇਤ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਕਾ ਸਤੋ ਹੈ ॥
 ਅਰੁ ਸਹਕਾ ਮਤਾ ਕਰ ਕੇ ਵਹੁਰੀ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਕੀ ਤੇ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸੇ ਜਾਪ ਅਰੁ ਤਾਪ ਅਰੁ ਰੋ
 ਗ ਰੁਕਾ ਤਿਓ ਆਗਾ ॥ ਜੋ ਇਹੁ ਤੀਨੇ ਪਦਾਰ ਬ ਪਰ ਲੇ ਕਾ ਵਿਖੇ ਭੀ ਸੁਖੁ ਦੇਣੇ ਹਾਰੇ ਹੈ ॥ ਪ
 ਰੁਜ ਬਇਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮਨ ਜਾ ਨਿਹ ਕਾ ਮੋ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਰਿਏ ਵਿਖੇ ਮਨ ਆਇ ਕਹੁ
 ਕਾ ਪਰੋ ਜਨ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਅਾ ਅਸਬੁ ਲਭੇਗਾ ਹੁ ਤੇ ਭੀ ਨਿ ਦੋਹੇ ॥ ਕਾ ਹੋਤੇ ਕਪਟਾ
 ਰੁਜੇ ਪਾਖੰਡਾ ਇਸ ਗੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕਹੀ ਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਤੀ ਸਰਾਪੁ ਕਾਰੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਏਖ ਏ ਵਿ
 ਖੇ ਮਨ ਕਾ ਭੇਗ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅੰਤਰ ਤੇ ਪਰਮਾਰ ਬ ਕਾ ਪਰੋ ਜਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸੇ
 ਮੇ ਸੇ ਪਦਾਰ ਬ ਹੁ ਕਉ ਨਿ ਦਨ ਹੀ ਕਹੀ ਤਾ ॥ ਜੋ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਮਾਤੁ ਮਹਾਰੁ
 ਕਰਣਾ ॥ ਅਬ ਵਾਸੁ ਪਜੀ ਵਕਾ ਚਿਤ ਪਤਿ ਕਰਣੀ ॥ ਜੋ ਮਨ ਸਾਕੀ ਨਿਹ ਕਾ ਮਤਾ ਕ
 ਰਿ ਕੇ ਇਹ ਸਰੁ ਹੀ ਕਰਮ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤੋ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥
 ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੇ ਭੇਗ ਕੇ ਨ ਮਿਤੁ ਪਨ ਕਉ ਸਿਰ ਤਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਪਰ ਲੇ ਕਾ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ
 ਉਪਰਿ ਰੁਗਵੇਤ ਕਉ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨ ਦੇਖੇ ਗਾ ॥ ਪਰੁ ਸਰੁ ਇਸ ਨ ਮਿਤ ਵਿਵਹਾਰੁ ਕਰੈ
 ਜੇ ਇਤਨੇ ਉਦਮ ਕਰਿ ਕੇ ਲੇਕੁ ਤੇ ਬੇ ਮੁਹਤਾ ਜੋ ਵਉ ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਅਚਿਤ ਹੋ ਕਰਿ ਰੁ
 ਜਨ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵਉ ਗਾ ॥ ਤਬ ਪਰ ਲੇ ਕਾ ਵਿਖੇ ਉਸ ਕਾ ਮਸਤ ਕਪੁਰਣ
 ਮਾਸੀ ਕੋ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਵਤ ਉਜਲ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾ ਤਪਰ ਜਾਇ ਹੁ ਜੇ ਵਾਸਨਾ ਰੋਗ ਰੁਕਾਨਾਮੁ
 ਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਪਰ ਲੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਕਾ ਸਨ ਬੰਧ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਪਰੁ ਜਿਤ
 ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਖੇ ਪਰਮਾਰ ਬ ਕੀ ਮਨਾ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਮਾਇਆ ਮਾਤੁ ਨ ਹੀ ਕਹੀ
 ਤਾ ॥ ਜੋ ਸੇ ਤੀਰਥ ਜਾਤੀ ਤੀਰਥ ਹੁ ਕੇ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਪਾਸੁ ਅਰੁ ਜਲੁ ਕਰ ਉਨ ਕੀ
 ਪਬਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਉਸ ਕੀ ਇਹ ਕ੍ਰਿਆ ਤੀਰਥ ਜਾਤਾ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥
 ਇਸੀ ਪਰਸਾਈ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਾਇਆ ਹੀ ਹੈ ॥ ਤਾ

ਤੇ ਜੇ ਪੁਰਖ ਵਾਸਨੇ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੁਆ ਹੈ ਸੇ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਕਹੀ ਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ
 ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਆ ਜੇ ਸਰਬ ਸਮਗੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਕਹੀ ਹੈ। ਸੇ ਇਕ ਤਉ ਅਤਾ ਰੁਖ
 ਰੁਵਸਤ ਅਰੁ ਇਸ ਬਾਨ ਹੈ। ਸੇ ਸਗੀਰ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕਉ ਕਰ ਦੇ ਜੇ ਗੁਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇ
 ਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮਨ ਸਾਨਿ ਕਰਾ ਮੁਹੈ ਵੈਤ ਬਾਇਤ ਨਿਸਮਿ ਰੀਕਰ ਬੰਧ ਮਾਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ
 ਅਰੁ ਦੁਸਰੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦਿਕਰੇ ਗਹੈ। ਸੇ ਇਨਹੁ ਕਾਰਿ ਕੇ ਕਵਾਚਿਤ
 ਬਿਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਕੇ ਸਾਥ ਬੁਝਿ ਇਨ ਕਾ ਸਨ ਬੰਧ ਕਛੁ ਨਹੀ
 । ਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਪ੍ਰਾਣੁ ਕੀ ਰਖਿਅ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਸਾ ਮਿਰੀ ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕੀ
 ਆਹੈ। ਸੇ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਮਨੁ ਪਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦਿਕਰੇ ਗਹੈ
 ਖੇਪ ਸਰਿਆ ਹੈ। ਸੇ ਪਰਮ ਨਰਕ ਹੁਕਉ ਪਾਪ ਤਿਹੈ ਵੈਗਾ। ਬਹੁ ਜਤਿ ਸਗ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰੁਇ ਹੁਹੈ। ਜੇ ਸਗੀਰ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਮਤੁ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦਿਕਰੇ ਗਹੈ ਸਧਰਾ ਵ
 ਵਿਖੇ ਇਸ ਬਿਰਹੈ। ਸੇ ਵੀਹਾਰ ਕੀ ਸੁਖ ਮਾਝਿ ਸਟਿਕ ਰਿਦੇ ਖਸਕੀਤਾ ਹੈ। ਅੰਨ
 ਥਾਨ ਹੀ ਜਾਇਆ ਜਾਤਾ। ਪਰ ਉਸ ਕਾਰੇ ਖਣਾਇ ਹੁਹੈ ਜੇ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਇ
 ਸ ਕਉ ਅਤਿਤ ਕਾਪੇ ਛਾਨੇ ਵੈ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਮੇਸੇ ਜਾਣੇ
 ਜੇ ਇਹਿ ਪਦਾਰਥ ਮੁਕਤਿ ਅਵਸਮੇ ਵਹਾਹੀਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕਰ ਲੇਵੈ
 । ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਰੂਰੁ ਕਾ ਅਪਕਾਰ ਕਰ ਲੇਵੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਪਰਲੋ
 ਕ ਕੇ ਰੂਰੁ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਹੁਕੇ ਅਪੁਣੇ
 ਸਗੀਰ ਕਉ ਜਤਨ ਵਿਖੇ ਰਾਖਿ ਆਹੈ। ਅਰੁ ਅਸਭੁਲ ਸਮਿਰੀ ਕਉ ਅਲਪ ਹੀ ਅੰ
 ਗੀ ਕਾਰ ਕੀ ਆਹੈ। ਤਬ ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੁਏ ਹੈ। ਪਰ ਸਰਬ ਵੈਰਾਗੀ ਅ
 ਰੁਕਾ ਮੁਖੀ ਆਵੈ ਸਕਰਣੀ ਹੁਆ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸਨੇ ਅਪੁਣੇ ਆਪ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਸਿਸਾਰ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਕੀਆ ਬਾ। ਜੇ ਸਰੁ ਹੀ ਲੋਕ ਉਸ ਕਉ ਬਾਵਰਾ ਜਾਨ ਤੇ ਬੋ। ਪਰੁ
 ਤਸਮੇਨ ਗਰਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਸ ਜਾਤਾ ਬਾ। ਅਰੁ ਪਹਿਰਾ ਤਕੇ ਵਿਤੀਤ ਹੁਏ ਨਗਰ
 ਵਿਖੇ ਬਹੁ ਜਾ ਵਤਾ ਬਾ। ਬੇਰ ਅਰੁ ਖਜੂਰ ਹੁਕੇ ਲੋਕੇ ਸੁਰਾ ਵਕਹੀ ਗਿਜ ਪਸ਼ਤੇ ਬੇ
 । ਸੇ ਤਿਨ ਕਉ ਚੁਣਕਰਿ ਅਹਾਰੁ ਕਰਤਾ ਬਾ। ਅਰੁ ਕਛੁ ਭੁਗਵੈਤ ਅਰਥ ਦੇਤਾ ਬਾ
 । ਬਹੁ ਜਗਲੀ ਅਹੁ ਕੇਰੀ ਬਜ਼ੇਰੁ ਟਕਰਿ ਪੋਤਾ ਬਾ। ਅਰੁ ਉਨਹੀ ਕੀ ਗੋਦ ਤੀ ਬਾਇ
 ਕਰਿ ਉਪਰ ਚੁਛਤਾ ਬਾ। ਸੇ ਉਸ ਕੀ ਅੰਸੀ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖ ਕਰ ਲੋਕ ਹੁਕਉ ਬਾਵਰਾ
 ਰਾਸਤਾ ਬਾ। ਅਰੁ ਬਾਲ ਕਉ ਸਕਉ ਪਾਬਰ ਮਾਰਤੇ ਬੋ। ਤਬ ਦੁਹਕਹਤਾ ਬਾ ਜੇ ਮੁ
 ਕਤਿ ਹੋਵੈ ਪਾਬਰ ਮਾਰਹੁ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਪਾਇਲੋ ਕਰ ਰੁਜਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਨਹੈ ਵਉ।

॥ ਇਸੀ ਕਾਗਣਿ ਤੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਜਦ ਪਉ ਅਸ ਬੁਲ ਨੇ ਤੁਹ ਕਰਨ ਦੇ ਖਿਆਲਾ ਤੁ
 ਓਹੀ ਸਰਬ ਦਾ ਉਨ ਕੀ ਉਸਤਤ ਕਰਤੇ ਥੇ ॥ ਬਹੁਤ ਉਮਰ ਅਰੁ ਅਲੀ ਕਉ ਮਹਾਪੁਰ
 ਖ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਾ ਥਾ ॥ ਜੇ ਤੁਮ ਨੇ ਆਵੇ ਸਕਰਨੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਜਾਇ ਕਰ ਦਾ ॥
 ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਗਲੇ ਕਾ ਜਾਮਾ ਉਨ ਕਉ ਪਹੁ ਚਾਵਣਾ ॥ ਜੇ ਉਸ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੈ ਅਨੰਤ
 ਮਾਨੁਖ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵਹਿ ਗੇ ॥ ਬਹੁਤ ਅਵੇ ਸਕੇ ਹਾਥ ਕਾ ਚਿਹਨ ਭੀ ਬਤਾਇ ਆਥਾ ॥
 ਤਾਤੇ ਜਬ ਮਹਾਪੁਰਖ ਕਾ ਸਹੀਰ ਛੂਟਿ ਆਤ ਬਉ ਮਰ ਅਰੁ ਅਲੀ ਉਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ
 ਗਏ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਦੇ ਸਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਇ ਕਰ ਪੁਛੁਣੇ ਲਾਗੇ ਜੇ ਕਰਨ ਦੇ ਸਕਾ ਪੁਰਖ ਕੇ
 ਈ ਈ ਹਾ ਆਇ ਆਹੇ ॥ ਤਬ ਇਕ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਕੇ ਮੇ ਕਰਨ ਨਗਰ ਕਾ ਬਾਸੀ ਹੋ ॥
 ਤਬ ਉਸ ਤੇ ਪੁਛੁਤਰੁ ਏ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਆਵੇ ਸਕ ਉਜਾਣ ਤਾਹੇ ॥ ਬਹੁਤ ਉਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇ
 ਜਾਣ ਤਾਹੇ ॥ ਪਰ ਵਹੁਤੁ ਮੇਰੇ ਪੁਛੁਣੇ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੇ ਨਹੀ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਮਹਾਬਾਹੁ
 ਹਾ ਜੇ ਸਾਹੇ ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕੇ ਜਾਬੁ ਮਿਲਾ ਪੁਭੀ ਨਹੀ ਰਾਖਤਾ ॥ ਜੇ ਜਬ ਉਮਰ ਨੇ ਇਹ
 ਬਾਤ ਸੁਣੀ ਤਬ ਰੋਵਣੇ ਲਾਗਾ ॥ ਅਰੁ ਕਹਾ ਤਿਉ ਇਐ ਜੇ ਹਮ ਉਸ ਹੀ ਕਉ ਦੂਦਤੈ ॥
 ॥ ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੈ ਜੇ ਮੇ ਨੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਇਹ ਵਚਨ ਸੁਣਿ ਆਥਾ ॥ ਜੇ ਉਸ ਕੀ ਦ
 ਇ ਆਕਰ ਅਸਿਖ ਜੀਵਾ ਕਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਇਸੀ ਪਰ ਹਮ ਜਾਂਈ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾਹੈ
 ਜੇ ਮੇਰੀ ਆਵੇ ਸਕੀ ਮਹਮਾਸੁਣ ਕਰਿ ਏਕ ਵਾਰ ਉਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਗਇ ਆਥਾ ॥
 ਤਬ ਵਹੁ ਕੁਨ ਵਿਖੇ ਨਦੀ ਪਰ ਇਸ ਨਨ ਕਰਤਾ ਥਾ ॥ ਤਬ ਮੇ ਨੇ ਉਸ ਕਉ ਅਚਾਨਕ ਹੀ
 ਪਛਾਣ ਕਰਿ ਰੰਤਰ ਉਤਰੀ ਆ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਬਹੁ
 ਤ ਕੇ ਮਲਹੂਆ ॥ ਤਬ ਮੁਸਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੁਛੁਣੇ ਲਾਗਾ ॥ ਜੇ ਹੇ ਹਰ ਮਖਤੂ ਹਸ
 ਨ ਕੇ ਤੂੰ ਭੀ ਕਾਲਿਆਣ ਸਿਜੁ ਗਤਿ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਈਹਾ ਕਿਉ ਕਰ ਆਇ ਆਹੇ ॥ ਤਬ ਮੇ
 ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਮ ਹੁਨੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਮੁਸਕਉ ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਉ ਕਿਉ ਕਰ ਪਛਾਣਿ ਆ
 ਬਹੁਤ ਉਨ ਹੁਕਹਾ ਜੇ ਹਮ ਕਉ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਲਖਾਇ ਆਹੇ ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਹੁਕੇ ਰਿ
 ਦੇ ਸਹੀਰ ਕੇ ਮਿਲਾ ਪਾਬਿਨਾ ਹੀ ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਕਉ ਪਛਾਣ ਲੇਤੇ ਹੋ ॥ ਤਬ ਮੇ ਨੇ ਅਧੀਨ
 ਹੋ ਕਰ ਕਹਾ ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਮਹਾਪੁਰਖ ਕੀ ਕਛੁ ਵਾਰਤਾ ਸੁਨਾਵਹੁ ॥ ਤਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ
 ਹਤਿ ਰੁਏ ਜੇ ਮੇ ਤਉ ਉਨ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਸਹੀਰ ਕਰ ਕੈ ਮੇ ਨੇ ਉਨ ਕਉ ਦੇਖਾ ਹੀ ਨ
 ਹੀ ॥ ਬਹੁਤ ਮੇ ਅਪੁਣੇ ਚਿਤ ਕੇ ਅਰੁ ਆਸਾ ਵਿਖੈ ਰਚਿ ਆਹੁ ਆਹੇ ॥ ਤਾਤੇ ਮੁਸਕਉ
 ਪੰਤੂਤ ਹੁਕੀ ਨਿ ਆਈ ਕਹਣੇ ਸੁਣਨੇ ਕੀ ਇਛਾ ਭੀ ਨਹੀ ॥ ਬਹੁਤ ਮੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਮ ਹੀ ਮੁ
 ਸਕਉ ਕਛੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਹੋ ॥ ਤਬ ਮੇਰਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕਰ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ ਜੇ ਇਸ ਮਨ

ਹਾਰਕਰਣਾ ਵਿਸੇਖਰੇ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਪਨਵਾਨਹੁ ਕੀਆ ਭੀ ਦਇਅਵਸਥਾਹੇ। ਸੇਏਕਕ੍ਰਿਪ
 ਟਰਾਹੇ। ਅਰੁਏਕਉਦਾਰਤਾਹੇ। ਪਰਉਦਾਰਤਾਭੀ ਦਇਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੋਤੀਹੈ। ਸੇਏਕ
 ਉਦਾਰਤਾਵੀਚਾਰੁਕੇਅਨੁਸਾਰੇ। ਅਰੁਏਕਉਦਾਰਤਾਵੀਚਾਰਕੀਮਿਯਾਦਤੇਰਹਿਤੀਹੈ।
 ਅਰੁਦੁਸਰੀਨਿਦੇਹੈ। ਪਰਉਹਪਰਸਪਰਆਪਸਵਿਖੇਮਿਲੀਆਹੁਈਆਹੈ। ਅਰੁਇਨ
 ਕਾਪਛਾਨਣਾਮਹਾਕਰਨਹੈ। ਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਜੇਪਨਕਰਅਨੇਕਵਿਘਨਭੀਉਪਜਤੇਹੈ।
 ਅਰੁਪੁੰਨਕਰਮਹੁਕਾਬੀਜੁਭੀਇਹੀਹੈ। ਤਬਰੁਕੀਪ੍ਰਕਾਰਪਛਾਣੇ। ਅਰੁਭੁਕੀਪ੍ਰਕਾਰ
 ਪਛਾਣਕਰਿਵਿਘਨਹੁਕਾਤਿਆਗੁਕਰੇ। ਅਰੁਭੁਕਉਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰੇ। ॥ ਅਥ
 ਪ੍ਰਗਟਕਰਣੀਨਿਖੇਪਨਕੀਅਰੁਪਨਕੀਪ੍ਰੀਤਕੀ। ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਰਾਜਨੇਕਹਾਹੈਜੇਨਿ
 ਸਕਉਧਨੁਅਰੁਜਿਤਨਆਦਿਕਹੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਜੇਨਿਰਸੀਦੇਹਰਜਨਹੁਤੇਵੇਮੁਖੁਹੋ
 ਤਾਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਜੇਸੇਜਲਕਰਕੈਸੀਪ੍ਰਗਿਸਬਜੀਉਤਪਤਿਹੋਤੀ
 ਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਪਨਅਰੁਮਾਨਕੀਪ੍ਰੀਤਕਰਕੈਬੇਗਹੀਰਿਦੇਵਿਖੇਕਪਟਉਪਜਾਵਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਇਉਭੀਮਹਾਪੁਰਖਤੇਕਿਸੀਨੋਪੁਛਿਆਥਾਜੇਸਰਬਸਿਸਟਿਵਿਖੇਨੀਚਮਾਨੁਖਕ
 ਉਨੇਹੈ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਕਹਾਜੇਪਨਸਾਬਪ੍ਰੀਤਕਰਨੇਹਾਰੇਅਉਨੀਚਹੈ। ਕਹੇਤੇਜੇਨਾਨਾਪ੍ਰ
 ਕਾਰਕੇਰਸਹੁਕਉਭੁੰਚਤੇਹੈ। ਅਰੁਅਨੇਕਭੁੰਤਕੇਉਦਰਵਸਤ੍ਰਪਹਰਤੇਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਇਸ
 ਤੀਆਦਿਕਹੁਕੈਰੂਪਸਾਬਿਬੰਧਮਾਨਤੇਹੈ। ਕਿਆਬੰਧੇਜਾਤੇਹੈ। ਅਰੁਬਰੇਬਰੇਘੇਰਿਅ
 ਹੁਪਰਅਰੁਹਾਬੀਅਹੁਪਰਅਰੁਕੁਹੁਆਚਾਹਤੇਹੈ। ਤਾਤੇਉਨਕੀਵਿਸਨਾਕਦਾਰਿਤਪੁਰ
 ਨਨਹੀਹੋਤੀ। ਅਰੁਸਰਬਥਾਮਾਇਆਕੀਸਮਿਰੀਵਿਖੇਅਸਕਤਿਰਹਿਤੇਹੈ। ਤਾਤੇਮਾ
 ਇਆਹੀਕਉਭੁਗਵਿਤਕੀਆਈਪੁਜਤੇਹੈ। ਅਰੁਜੇਕਛੁਕ੍ਰਿਆਕਰਤੇਹੈਸੇਮਾਇਆਹੀ
 ਕੇਨੀਮਤਕਰਤੇਹੈ। ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੇਮੇਤੁਮਕਉਪਦੇਸੁਕਰਤੇਹੈ। ਜੇਮੇਸੇਮਾਨੁਖਹੁਸਾਬਿ
 ਕਦਾਰਿਤਮਿਲਾਪਨਾਕਰਹੁ। ਬਹੁਕ੍ਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈ। ਜੇਇਹਮਾਇਆ
 ਸਰੁਹੀਮਾਇਆਧਾਰੀਅਹੁਕਉਅਰਪਦੇਵਹੁ। ਕਹੇਤੇਜੇਮਾਇਆਕੇਸੁਖੁਕਉਸਰੀਰ
 ਕੇਨਿਰਬਾਹਤੇਅਧਿਕਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰਤਾਹੈ। ਸੇਆਪੁਣੇਆਪਕਉਨਾਸੁਕੀਆਚਾਹਿ
 ਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਾਣਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈਜੇਇਹੁਆਗਿਆਨੀਮਾਨੁਖਸਰ
 ਬਦਾਇਉਹੀਪ੍ਰਕਾਰਹਤਾਹੈ। ਜੇਇਹੁਧਨੁਮੇਰਾਹੈ। ਅਰੁਸਿਪਦਾਮੇਰੀਹੈ। ਅਰੁਏਤਾਨ
 ਹੀਜਾਨਤੁਜੇਸਰੀਰੁਕੇਅਹਾਰੁਅਰੁਨਗਨਤਕੇਓਛਣੇਤੇਅਧਿਕਮੇਰਾਕਿਆਹੈ। ਤਾਤੇ
 ਇਸਕਾਅਪੁਨਾਧਨੁਵਹੀਹੈ। ਜੇਕਿਸੀਕਉਭੁਗਵਿਤਅਰਥੁਦੇਵੈ। ਤਬਵਹੁਧਨੁਪਰ
 ਲੇਕਾਵਿਖੇਸਰਬਦਾਇਸਕਾਸਿਰੀਹੋਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਕਿਸੀਮਹਾਪੁਰਖਤੇਪੁਛਿਆਥ

ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਤੇ ਸਾ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਤੁ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਿਆ ਜਤਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ
 ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਬ ਕਛੁ ਪਨ ਕਾ ਸਿਗਾਹਿ ਰਾਖ ਤਹੈ। ਤਬ ਭਗਵੰਤ ਅਰਥ ਦੇਹਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਭ
 ਗਵੰਤ ਅਰਥ ਦੇਣਾ ਸਦਾ ਇਸ ਕਾ ਸਿਗਾਹਿ ਤਹੈ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਕਹਾਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਮਾ
 ਨੁਖ ਕੇ ਤੀਨ ਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ। ਸੇਏ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਜੀਵ ਦੇ ਤੇ ਉਪਰਾਂਤ ਕਛੁ ਨਹੀ ਰਹਤੀ। ਅਰੁ ਦੁ
 ਸਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਾਸਾ ਲਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਗਾਹਿ ਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਤੀਸਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਲੋਕ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਰਬਾਹੁ ਕ
 ਰਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ ਚੁਏ ਹੁ ਜੇ ਤੀ ਕਛੁ ਪਨ ਕੀ ਸਮਿਗਾਹਿ ਹੋ। ਤਿਸ ਕੀ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਜੀਵ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤ
 ਹੋ। ਅਰੁ ਜੇ ਸਨ ਬੀਧੀ ਲੋਕ ਹੋ ਸਗੀਰ ਕਉ ਮਾਸਾਣਤ ਕਪਹੁ ਚਾਵੇ ਤੇ ਹੋ। ਬਹੁ ਦੁਇਸ ਮਾਨੁਖ
 ਕੇ ਜੇ ਕਰਮ ਹੋ ਸੇ ਪਰਲੋਕ ਪਰਜਤ ਇਸ ਕੇ ਸਿਗਾਹਿ ਤੇ ਹੋ। ਪਰੁ ਜਬ ਇਹ ਮਨੁਖ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ
 ਹੈ ਤਬ ਅਵਰਲੋਕ ਕਹਣੇ ਲਾਗਤ ਹੋ। ਜੇ ਇਸ ਕੀ ਸਮਿਗਾਹੀ ਪੀਛੇ ਕਿਆ ਰਹੀ ਹੋ।
 ਅਰੁ ਦੇਵ ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤ ਹੋ ਜੇ ਇਸ ਨੇ ਅਗੇ ਕਿਆ ਕਛੁ ਭੁਜਿਆ ਹੋ। ਇਸੀ
 ਪਰਮਿਹਤ ਰਈਸੇ ਕੇ ਸਿਗਾਹਿ ਅਹੁ ਨੇ ਉਸ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਥਾ। ਜੇ ਤੁਮ ਜਲਹੁ ਪਰ ਕਿਸ ਕਰ
 ਸੁ ਕੇ ਹੀਚ ਲੇਜਾ ਤੇ ਹੁ। ਅਰੁ ਹਮਾਰੇ ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਸਮੁਥਤਾ ਕਉ ਨਹੀ ਪਾਈ ਜਾਤੀ।
 ਤਬ ਮਿਹਤ ਰਈਸੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰੂ ਪੇ ਅਰੁ ਸੂਰਨ ਕਉ ਮਾਟੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਾਨਤ ਹੋ।
 ਅਰੁ ਤੁਮ ਇਸ ਕਉ ਉਤਮ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸਮਝਤ ਹੋ। ਤੁ ਤੇ ਮੇਰੀ ਅਰੁ ਤੁਮ
 ਗੀਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਏਤਾ ਹੀ ਭੁਦੇ ਹੋ। ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰ ਤਹੈ। ਜੇ ਅਬੁ ਦਰਦੇ ਸਾਂਈ
 ਲੋਕ ਕਉ ਮਨੁਖ ਨੇ ਕਿਸੀ ਦੁਖਾਇਆ ਥਾ। ਤਬ ਅਬੁ ਦਰਦਾਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤ ਭ
 ਇਆ ਜੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਤੂੰ ਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਅਰੇਗਤਾ ਅਰੁ ਬੜੀ ਆਰਬ ਲਾਅਰੁ
 ਬਹੁਤਾ ਪਨ ਦੇਹਾ। ਤਾਤ ਪਰ ਜਇ ਹੁ ਜੇ ਉਨ ਹੁ ਨੇ ਇਹ ਸਕੁ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਦੁਖਾਇਕ ਸ
 ਮਏ ਥੇ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਮੇਰੀ ਸਿਪਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਪ੍ਰਮਾਦ ਕਰਕੇ
 ਪਰਲੋਕ ਤੇ ਅਚੇਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ ਬੁਧਨ ਸਟਤਾ ਕਉ ਪਾਵਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ
 ਹਸਨ ਬਸਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਰੂਪੇ ਅਰੁ ਸੂਰਨ ਕਉ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਕੀਆ ਹੋ
 ਸਿਤਿਸ ਕਉ ਪੁਲੋਕ ਵਿਖੇ ਭਗਵੰਤ ਲਜਾ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਅਹੀਏ ਸਾਂਈ
 ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਰੂਪਾ ਅਰੁ ਸੂਰਨ ਬਿਛੁਅਹੁ ਅਰੁ ਸਰਪਹੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ। ਤਾ
 ਤੇ ਨ ਬਲਗਾਇਨ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਨ ਜਾਣਹੁ ਤਬ ਲਗਾਇਨ ਕਾ ਸਪਰਸਨ ਕਰਹੁ। ਅਰੁ ਜਬ
 ਮਿਤ੍ਰ ਸੀਥੇ ਬਿਨਾਇਨ ਕਉ ਹਾਥ ਡਾਰਹੁ ਗੇ। ਤਬ ਨਿਰਸਿਧੇ ਹਾਇਨ ਕੀ ਬਿਖ ਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਤ
 ਹੋਵਹੁ ਗੇ। ਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਇਸ ਕਾਇ ਹੋ। ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਪਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਪਾਪ ਤੇ ਰਹਿ ਰਿਹੇ
 ਅਰੁ ਪਰਮ ਕੇ ਮਾਫਗਾ ਵਿਖੇ ਦੀਜੀਐ। ਬਹੁਤ ਜਬ ਉਮਰ ਅਬ ਦਿਲ ਅਜੀਜ ਸਾਂਈ

ਲੋਕਕਾਸਗੀਰਛੂਟੇਲਾਗਾਥਾਤਬਇਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਉਨਕਉਕਹਾਤਿਉਇਆਜਿਤੁ
 ਮਦੁਨੇਅਪੁਣੀਸਿਤਾਨਕੇਨਮਿਤਪਨਕਛੂਨਹੀਰਾਖਿਆਸੋਇਸਦਾਰਤਾਕਾਰਦਰਿ
 ਆਹੋਤਬਉਮਰਅਨਾਦਿਲਅਜੀਜੇਨੇਕਹਾਜੇਮੇਰੇਪੁਤਹੁਕੀਪਾਲਬਧੇਸੇਨਲਹੇਸੇ
 ਮੇਅਵਰਕਿਸੀਕਉਦੀਨੀਨਹੀਅਰੁਜੇਅਵਰਕੀਪ੍ਰਾਰਬਧੇਸੇਇਨਕਉਕਿਸੀਖੁਕਾਰਪ੍ਰਾ
 ਲਬਧੇਸੇਇਨਕਉਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਾਰਬਧਨਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਅਗੁਇਹਦਾਸਤਾਭੀ
 ਪ੍ਰਸਿਧਹੋਜਿਮੇਰੇਪੁਤਪਰਮਕੇਅਧਿਕਾਰਹੋਹਿਗੇਅਬਦਾਪਰਮਤੇਕ੍ਰੁਸਟਹੋਵਹਿਗੇ
 ਪਰਜਬਪਰਮਕੇਅਧਿਕਾਰੀਹੁਏਤਬਗੁਗਵਿਤਹੀਇਨਕੀਗੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਤਿਪਾਲ
 ਕਰੇਗਾਅਰੁਜਬਪਰਮਤੇਹੀਨਹੁਇਤੁਬਮੁਕਉਇਨਕੀਚਿਤਾਂਹੀਕਛੂਨਹੀਰਹੀਬ
 ਹੁਨਇਕਅਵਰਸਾਈਲੋਕਬਰਾਪਨਵਾਨਹੁਆਹੋਸੇਸਰਬਦਾਅਪਣੀਸਿਪਦਾਰੁਗਵਿ
 ਤਅਰਥੁਦੇਤਾਥਾਤਬਕਿਸੀਨਿਉਨਸਿਉਕਹਾਜੇਕਛੂਕਧਨੁਅਪੁਣੀਸਿਤਾਨਕੇਨਮਿ
 ਤਰਾਖੇਤਬਵਹੁਸਾਈਲੋਕਕਹਾਤਿਉਇਆਜਿਮੇਪਨਕਉਗੁਗਵਿਤਕੇਨਿਕਟਿਅ
 ਪੁਣੇਨਮਿਤਰਾਖਤਾਹੋਅਰੁਪੁਤਹੁਕੀਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕਰਨੇਹਾਰਗੁਗਵਿਤਹੋਬਹੁਤ
 ਅਹੀਏਸਾਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੋਜਿਮਿਤਕੇਸਮੇਪਨਵਾਂਨਪੁਰਖਕਉਦਾਇਦੁਖਅਵਸ
 ਮੇਵਲਾਗਤੇਹੋਸੋਇਕਤਉਉਸਕੀਸਰਬਸਿਪਦਾਦੁਰਹੇਜਾਤੀਹੋਅਰੁਦੁਸਰਾਦੁਖ
 ਇਹੁਹੋਜੇਪਰਮਗਾਇਕੇਤੰਤੁਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਤਾਹੋਪਰੁਮੇਸੇਜਾਣਤ੍ਰਿਜੋਜਦਪਇਹੁ
 ਧਨੁਮਹਾਨਿਦਹੋਤਉਭੀਕਛੂਕਇਸਵਿਖੇਵਸੇਖਤਾਕਹੀਹੋਕਹੇਤੇਜੇਇਹੁਧਨਰੁ
 ਪੀਪਦਾਰਥੁਉਪਾਧੁਅਰੁਗੁਲਾਈਕਾਬੀਜੁਹੋਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਕਹਾਹੋਜੇ
 ਇਹਧਨਭੀਉਤਮਪਦਾਰਥੁਹੋਪਰੁਬੁਧਵਾਨਅਰੁਪਰਮਾਤਮਾਪੁਰੁਖਕਉਅਰੁਇਉ
 ਭੀਕਹਾਹੋਜੇਜਬਇਹੁਮਨੁਖਅਤਿਅੰਤਕਨਿਰਧਨਹੋਤਾਹੋਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹਮਹਾ
 ਰਾਜਤੇਬੇਮੁਖੁਹੋਜਾਤਾਹੋਕਹੇਤੇਜੇਜਬਅਪੁਣੇਸਨਬੀਅਹੁਅਰੁਆਪਕਉਭੂਖਸਿ
 ਜੁਗਤਿਅਧੀਨਦੇਖਤਾਹੋਤਬਮੇਸੇਜਾਨਤਾਹੋਜੇਗੁਗਵਿਤਨੇਇਹੁਕੇਸੀਅਨੀਤਰਚੀਹੋ
 ਜੇਪਾਪੀਮਨੁਖਹੁਕਉਏਤਾਧਨੁਦੀਆਹੋਅਰੁਸਾਂਭਕੀਮਨੁਖਮੇਸੇਦੁਖਤਕੀਏਹੋ
 ਜੇਉਨਕਉਏਕਦਾਂਮਭੀਹਾਥੁਨਹੀਆਵਤਾਜਿਸੁਕਰਿਕੈਰੂਖਕਾਨਿਵਾਰਣੁਕਰਹਿ
 ਬਹੁਜਮੇਸਾਉਨਮਾਨਕਰਤਾਹੋਜੇਜਬਗੁਗਵਿਤਮੇਰੇਦੁਖੁਕਉਨਹੀਜਾਨਤਾਤਬਅੰ
 ਤਰਜਮੀਕਉਕਰਹੁਆਤਬਦੁਖੀਜਾਨਕਰਦੇਖੁਨਹੀਸਕਤਾਤਬਪੂਰਨਸਮਰਥਕਿ
 ਉਕਰਹੁਆਅਰੁਜਬਸਮਰਥਹੋਕਰਨਹੀਏਤਾਤਬਦਇਆਅਰੁਉਦਾਰਤਾਤੇਹੀਣ
 ਜਾਇਆਜਾਤਾਹੋਅਰੁਜਬਇਸਨਮਿਤੁਨਹੀਏਤਾਜੇਪਰਲੋਕਵਿਖੇਖੁਖੀਕਰਉਗਾ

॥ ਤਬ ਮੇਸੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇ ਦੁਖ ਦੀ ਏ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਦੇ ਟੇ ਕਉ ਸਮਰ ਬੁਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ
 ॥ ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ਜੇ ਨਿਰਧਨ ਪੁਰੁਖ ਕੋ ਪਦ ਨਹੀ ਕਰਿ ਮੇਸੇ ਕਹਣੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸਮਾ
 ਵਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰੁ ਲੋਕ ਅੰਧ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ॥ ਤਤ ਪਰ ਜਾਇ ਹੋ ਜੇ ਸਿਤੋ ਖਾ ਬਿਨਾ ਇਹੁ ਮ
 ਨੁਖ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੁਗਵੇ ਤਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕਉ ਪਛਾਣਨ
 ਹੀ ਸਕਤਾ ॥ ਤਤੇ ਮੇਸਾ ਪੁਰੁਖ ਕੋ ਈ ਦੁਰ ਬਿਭੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਦ ਪਨਿਰਧਨ ਹੋਵੇ ॥ ਤਉ ਹੀ
 ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰ ਕੋ ਉਸਹੀ ਵਿਖੇ ਅਪੁਣੇ ਭਲਾਈ ਜਾਣੇ ॥ ਪਰ ਬਹੁਤੇ ਮਨੁਖ ਮੇਸੇ ਹੋਤੇ ਹੈ
 ਜੇ ਨਿਰਧਨਤਾ ਈ ਵਿਖੇ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਰੁਗਵੇ ਤਨੇ ਇਹ ਪਨ
 ਹੀ ਜੀਵ ਕੇ ਛਿੜੁ ਕਉ ਛਪਾਵਣਿ ਹਾਗ ਬਨਾਇ ਆਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਗੀਰ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹੁ ਮਤ
 ਸਿਰੁ ਹਰਾਖਣਾ ॥ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਨੇ ਭੀ ਪਰਵਾਨੁ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਕਰ ਕੋ ਪਨ ਭੀ ਕੇਵਲ ਨਿਵਨ ਹੀ ॥ ਬਹੁਤੁ ਇਸਹੀ ਪਨ ਵਿਖੇ ਇਕ ਏ ਹੀ ਲਾਭ ਹੈ ॥
 ਜੇ ਸਰਬ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਹੁਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਪਰ ਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖੁ ਤਬ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ
 ॥ ਜਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੀਨ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿ ॥ ਸਿਏ ਕਤ ਉਵੇ ਵਿਆ ਅਰੁ ਕੋ ਮਲ ਸੁ
 ਭਾਵ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਇਸ ਬਿਤਮਨ ਵਿਖੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਪਦਾਰਥੁ ਸ
 ਹੀ ਗਵੇ ਖੇਪਾਇ ਆਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਅਰੋਗਤਾ ਅਰੁ ਅਰਬ ਲਾਹੈ ॥ ਬਹੁਤੁ ਤੀਸਰਾ ਪਦਾ
 ਰਥੁ ਸਗੀਰ ਤੇ ਬਾਹਜ ਹੈ ॥ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਕੀ ਗਖਿ ਆਕੇ ਨੀਮਤ ਸੁਪੁਜੀਵ ਕਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਇ
 ਸ ਪੁਰੁਖ ਕੀ ਸਰਧ ਨਿਹਕਾ ਮੁਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਇਨਹੁ ਪਦਾਰਥ ਕਰ ਕੋ ਪਰ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖ ਕਉ
 ਪਾਇ ਸਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਸਚੈ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਤਬ ਦੁਹ ਪਨ ਕਉ
 ਕਰ ਜਮਾਤ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਸਮਿਗੀ ਕਉ ਹਲਾਹਲ ਬਿਖ ਕੀ ਨਿ
 ਆਈ ਜਨਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਦੁਚਨ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਉਤਮ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਪਨ ਕੀ ਲਾਭ
 ਵਾਇ ਕੋਹਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਪਨ ਕਉ ਪਰਮ ਕੋ ਨੀਮਤ
 ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਦੁਹ ਪਰਮਹੀ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਅਪੁਣੀ
 ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਪਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਵਾਸਨਾ ਹੀ ਕਾਦਾ ਸੁਹੈ ॥ ਅ
 ਰੁ ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕੇ ਤਤ ਪਰ ਜਕਉ ਨਹੀ ਸਮਾਇਆ ॥ ਤਤੇ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਹੈ ॥
 ਇਸੀ ਪਰ ਇਬਰਾਹਿਮ ਸਾਂਝੇ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰੀ ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮਹੁਕੀ
 ਪਾਥਰ ਪੁਜਾ ਤੇ ਰਖਿ ਆਕਰਹੁ ॥ ਅਰੁ ਬੁਇ ਹੋਜੇ ਰੂਪ ਅਰੁ ਸੁਇਨਾ ਪਾਥਰੁ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਰੁ
 ਹੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਿਰੁ ਗਤਿ ਇਸ ਕਉ ਪੁਜਤੇ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਦੂਰ ਕਰ
 ॥ * * * ॥ ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਣੇ ਲਾਗੁ ਅਰੁ ਵਿਪਨ ਪਨ ਕੇ ॥ ॥ ਮੇਸੇ ਜਾਣੇ

ਤੁੰਜੇ ਇਹੁ ਪਨੁ ਸਰਪ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ ॥ ਅਰ ਬਾਇਹੁ ਜੇ ਜੋ ਬਿਖ ਅਰੁ ਤੀਰੀ ॥ ਕੁਸਰ
 ਪਹਿਤੇਉ ਪਜੇ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਧਨ ਵਿਖੇ ਭੀ ਗੁਣ ਵੇਖ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ਸਿਰ ਬਲਗ ਬਿਖੁ ਅਰੁ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਉ ਭਿੰਨ ਨ ਕਰੀਏ ॥ ਤ ਬਲਗ ਵਚਨ ਕਾ ਤਤ ਪਰ ਜਸਿ ਧਨ ਹੋਤਾ ॥ ਤਾਤੇ ਮੇ
 ਧਨ ਕੇ ਗੁਣ ਅਰੁ ਵੇਖ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਕੇ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਧਨ ਕੇ ਲਾਭੁ ਦਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿ
 ਧ ਹੈ ॥ ਸੇ ਏਕਤ ਉਸੀ ਸਾਰੀ ਲਾਭੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਧਨ ਵਾਨ ਪੁਰੁਖ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਬੰਗੁ ਏਕਉ ਪਾਵਤਾ
 ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅਵਰ ਜੇ ਅਸਥੂਲ ਲਾਭੁ ਹੈ ॥ ਸਿਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ॥ ਬਹੁ
 ਰੂਪ ਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਜੇ ਧਨ ਕੇ ਲਾਭੁ ਹੈ ॥ ਸੇ ਇਹੁ ਗੀਤੀ ਨ ਹੈ ॥ ਏਕਤ ਉਪਾਏ ਸਰੀਰ
 ਕੀ ਨੀਵ ਕਹੇਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਤੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਹੈ ॥ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸਨ ਬਿਪਕਾਰਿ ਸਿਧਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥
 ਤਾਤੇ ਸਰਬ ਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁਕਾ ਬੀਜੁ ਸੁਪੁਜੀ ਵਕਾ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਸਰਬ ਦਾ ਨੀਵ ਕਾ
 ਕੀ ਚਿਤਾਰਹਤੀ ਹੈ ॥ ਤ ਬਉਸਤੇ ਭੁਜਨ ਅਰੁ ਅਭਿ ਆਸੁ ਕਛੁ ਨ ਹੋ ਸਕਤਾ ॥ ਪਰੁ ਜ ਬ
 ਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕੀ ਮਨ ਸਾਧ ਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕੀ ਹੋਵੈ ॥ ਤ ਬਜੀ ਵਹੁ ਕਾ ਸਿਗੁਰਾ ਪਣਾ ਭੀ ਉ
 ਸਹੀ ਮਾਰਗ ਕਾ ਤੇ ਸਾਹੇਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅਬਲ ਕਾ ਸਮਾਈ
 ਲੇਕ ਕਉ ਕਛੁ ਕਾਨਾ ਨੁ ਨਿਹ ਪਾਪੁ ਵਿਵਹਾਰ ਕਾ ਆਇ ਆਥਾ ॥ ਤ ਬਉਸ ਅਨਾਜ ਕੀ ਮੁਸ
 ਰ ਕੁਰ ਕੇ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ ॥ ਜੇ ਇਸ ਸੁਪੁਜੀ ਵਕਾ ਕੇ ਮੇ ਨਿਰਉ ਦਮੀ ਅਹੁ ਕੇ ਕੁਰੇ ਸੇ ਤੇ ਵਸੇ ਖਜ
 ਣ ਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਇਸੁ ਕੁਰੇ ਕਉ ਸੇਈ ਪੁਰੁਖ ਸਮਾਣੁ ਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਕਉ ਅਪੁਣੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਸੁਪੁ
 ਤਾ ਅਰੁ ਅਸੁਪਤਾ ਕੀ ਬੁਝੈ ਹੋਵੈ ਅਥਵਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤ ਬਵਹੁ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੇ ਧਨ ਨੀਵ ਕਾ ਕਰ
 ਕੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਿਦਾ ਨਿਖੇਦ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਵਰ ਲੇਕ ਹੁਕੀ ਆਸਾ ਵਰੇ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥
 ਅਰੁ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਇਕ ਗਤਾ ਵਿਖੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਰੂਪ ਸਰਾਲਾ ਰੂਪ ਨ ਕਾਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਵ
 ਰ ਜੀ ਵਹੁ ਕਉ ਦਾਨੁ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਇਸ ਪੁਰੁਖ ਕਉ ਰੁਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਧਨ
 ਕਾ ਵੇਣਾ ਭੀ ਚਾਰੁ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਹੈ ॥ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਰਬੀ ਅਰੁ ਸਾਂਤ ਕੀ ਮਾਨੁ ਖਹੁ ਕੀ
 ਪੁਜਾ ਕਰਣੀ ॥ ਤ ਬਉਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਕਰ ਕੇ ਬਿਵਹਾਰ ਅਰੁ ਪਰਮਾਰ ਥਕੇ ਸੁਖ ਕਉ ਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਰੂਪ ਸਰਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰੁ ਅਰੁ ਸਨ ਬੀਧੀ ਅਰੁ ਸਾਥ ਭਾਵ
 ਕਰਣਾ ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹੁ ਵਿਖੇ ਉਦਾਰ ਚਿਤ ਹੋਵਣਾ ॥ ਸੇ ਇਹੁ ਭੀ ਧਨ ਕਰਹੋਤਾ
 ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਰੂਪੀ ਸਰਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖੁ ਇਸ ਕੀ ਆਸਾ ਰਾਖਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜ ਬਉਨ ਕਉ
 ਕਛੁ ਨ ਦੇਵੈ ਤਨਿ ਦਾ ਕਰਵੇ ਲਾਗਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਰੁ ਕੁਟ ਅਰੁ ਕਵੀ ਸਰਹੋਤੇ ਹੈ ॥
 ਸੇ ਇਨ ਕਉ ਦੇਣਾ ਭੀ ਬਹੁ ਉਪਕਾਰੁ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਸਭੁ ਹੀ ਨਿਦਾ ਕਰਵੇ ਤੇ ਛੂਟ
 ਤੇ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਰੂਪ ਚਉਥਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਨੁ ਖਸਰੁ ਹੀ ਕ੍ਰਿਆ ਅਪੁਣੀ ਆਪੁਣੀ

ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਨ ਹੀ ਸਕਤਾ। ਤਾ ਤੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਹੁਸਾਇ ਵਿਵਹਾਰ ਕਾ ਅਨਬੰਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤ
 ਬ ਅਪੁਣੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਹਾਰਿ ਅਹੁਕ ਉਦੇਣ ਭੀ ਵਸੇਖੇ। ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਇਹ ਪੁਰਖੁ ਜਬ
 ਅਪੁਣੀ ਕ੍ਰਿਆ ਤੇ ਅਚਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਰੁਜਨ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ
 ਪਾਪੁ ਏਸ ਗੀਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਆਪ ਹੀ ਕਰਣੀ ਵਿਸੇਖੇ। ਤਉ ਭੀ ਜਿਸੁ ਜਗਿਆਸੀ
 ਕਾ ਚਿਤੁ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਕੇ ਅਰਿ ਆਸ ਵਿਖੇ ਫਿੜ੍ਹੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਅਸਥੂਲ ਕ੍ਰਿਆ
 ਕਾ ਅਤਿ ਅੰਤ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੁ ਨ ਹੀ ਰਹਿਤਾ। ਬਹੁਤੀ ਸਰਾਲਾ ਰੂਪ ਨ ਕਾਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਧਨੁ
 ਕਰਕੇ ਅਵਰ ਭੀ ਬਡੇ ਬਡੇ ਪੁੰਨ ਕਾਰਜ ਹੋਤੇ ਹੋ। ਸੇ ਸੇ ਕੂਏ ਅਰੁ ਤਾਲ ਅਰੁ ਪੁਲ ਹੁਕਾ ਬ
 ਟਾਵਣਾ ਅਥਵਾ ਅਭਿਆਗਤ ਹੁਕੇ ਨੀਮਤ ਠਾਕੁਰੁ ਦੁਆਰੇ ਬਣਾਵਣੇ। ਸੋਇ ਤਿ
 ਆਇਕ ਪੁੰਨ ਅਸਥਾਨ ਮੇਸੇ ਉਤਮ ਹੈ। ਜੇ ਇਨ੍ਹ ਕਰ ਰਿਰ ਕਾਲ ਪ੍ਰਜਿਤੁ ਅਸਿਖ
 ਜੀ ਵਹੁਕ ਉਸੁ ਖੁਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਨ ਕੀ ਸਿਧਤਾ ਭੀ ਪਨ ਕਰਹੋਤੀ ਹੈ। * * *
 ॥ * * * ॥ ॥ ਅਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਵੇ ਵਿਘਨ ਧਨ ਕੇ ॥ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਇਸ
 ਧਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਕੇਤੇ ਅਸਥੂਲ ਵਿਘਨ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਵਿਘਨ ਮੇਸੇ ਹੈ ਜੋ ਧਰਮ
 ਕੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੋਇ ਹ ਵਿਘਨ ਭੀ ਤਿਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇ
 ਇਹੁ ਜੇ ਧਨ ਕਰਕੇ ਰੋਗ ਹੁਕੀ ਪਾਪਤਿ ਅਰੁ ਪਾਪੁ ਕ੍ਰਿਆ ਸੁਖੇ ਨਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋਇ ਸ
 ਜੀ ਵਕਾਮਨੁ ਤਉ ਆਗੇ ਹੀ ਮੇਸਾ ਰਪਲ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਦਾ ਵਿਖਿਅਹੁ ਅਰੁ ਪਾਪ
 ਹੁਕੀ ਓਰੁ ਪੜਾ ਦਉ ਰੁਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਸਮਰਥ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਤਉ ਕੇਤੇ ਪਾਪ ਹੁਤੇ ਸਹਜੇ
 ਹੀ ਬਾਰਿ ਆਰਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਸਨਮਾਨ ਆਇਕ ਸਮਰਥਾਈ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ
 ॥ ਤਬ ਜੀਘ੍ਰੀ ਪਾਪ ਹੁ ਵਿਖੇ ਨਾਇਗਿ ਰੁਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਬੁਧੁ ਕੀ ਸੁਧੁ ਤਾਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾ
 ਤੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਬ ਹਠ ਕਰਕੇ ਰੋਗ ਹੁ ਅਰੁ ਪਾਪ ਹੁਤੇ ਆਪ ਕਉ ਬਰਾਇ ਆਚਾਰੇ
 ਤਉ ਭੀ ਬਰਾ ਪੁਰਖਾਰ ਚੁਚਾ ਹੀਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਸੀਪ ਦਾ ਵਿਖੇ ਵਿਰਕਤ ਰਹਿਣਾ
 ਮਹਾਕਠਨ ਹੈ। ਬਹੁਤੁ ਸਰਾ ਵਿਘਨ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਦ ਪਧਨ ਵਾਂਗ ਪੁਰਖੁ ਮੇਸਾ
 ਵੀਚਾਰੁ ਵਾਨਹੋਵੈ। ਜੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੁਤੇ ਆਪ ਕਉ ਬਰਾਇਗਾਖੇ। ਤਉ ਭੀ ਖਾਨਪਾ
 ਨ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਆਇਕ ਰੋਗ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੀ ਹੋਸਕਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਮੇਸਾ ਵੇਰਾ
 ਗੁਮ ਹਾਵੁਰੁ ਲਿਭੁ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸੀਪ ਦਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ਆਪ ਕਉ ਜਿਜਮਸਾ ਬਰਾਖੇ।
 ਜੇ ਸੇ ਬਿਜਨ ਹੋਤੇ ਹੀ ਰੂਖਾ ਅਨਾਜੁ ਖਾਵੈ। ਅਥਵਾ ਸਿਦਰ ਵਸਤੁ ਹੋਤੇ ਹੀ ਕਮਲੀ
 ਆਇਕ ਪਹਿਰੇ। ਤਾ ਤੇ ਜਬ ਮੇਸੇ ਵੇਰਾ ਗਕਉ ਪਾਪਤਿ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ਤਬ ਸਰੀਰ ਕਾ
 ਦੁਰੁਵਾ ਅਧਿਕ ਰੋਗ ਹੁਸਾਥਿ ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਰਜਸੀ ਵਿਵਹਾਰੁ ਕਾ ਤਿਆ

ਗੁਨਹੀਕਰਸਕਤਾ ਬਹੁਤਾ ਅਧਿਕਤੋਂ ਗੁਨਹੀਕਰਿਤਪਤਿਪਾਪਹੁਤੇਰਹਿਤਹੋਈ
ਕਰਿਨਹੈ॥ ਇਸੀਕਾਰਣਿਤੋਂਗੁਨਪੁਰਖੁ ਅਚਾਨਕਹੋਪਾਪਹੁਕੇਸਮੁੰਦਾਵਿਖੇਵ
ਹਿਜਾਤਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਸਸੰਸਾਰਕੇਜੀਵਣੇਕਉਸ੍ਵਰਗਵਤਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਤਾਤੋਪ
ਰਲੋਕਕੇਮਾਰਗਤੇਵੇਮੁਖਰਹਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਜਿਸਕਉਭੋਗੁਕੀਕ੍ਰਿਸਨਾਹੋਤਾਹੈ॥
ਤਬਧਨਕੇਨਮਿਤਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਪਾਖੰਡਕਰਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਰਾਜਿਅਹੁਕਾਨਿਕਟਿਵ
ਰਤੀਪੁਆਚਾਹਤਾਹੈ॥ ਤਬਅਨੇਕਸਤੁਅਰੁਈਰਖਾਕਰਨੇਹਾਰੇਉਪਜਿਆਵੇਤੋਹੈ
ਅਰੁਪਰਸਪਰਸਪਰਵੇਤਰੁ॥ ਵੇਖੋਇਤ੍ਰਹੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਸੋਮੇਸੇਕਰਮਸਭੁਹੀਪ
ਪਰੁਪੈ॥ ਤਾਤਪਰਜਇਹੁਜੇਰਜੇਗੁਣੀਬੀਜਤੇਅਵਸਮੇਵਤਮਸਰੂਪੀਬਿੰਦੁਉਪ
ਜਤਾਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੋਮਾਇਆਕੀਪ੍ਰੀਤਸਰਬਪਾਪਹੁਕ
ਕਾਰਣਹੈ॥ ਅਰੁਮੇਸਾਮਹਾਨਰਕਹੈਜੋਇਸਕਾਅੰਤੁਕਦਾਰਿਤਨਹੀਆਵਤਾ॥ ਬ
ਦੁਤੀਸਰਾਵਿਘਨਧਨਕਾਇਹੁਹੈ॥ ਜੋਜਦਪਧਨਵੇਨਪੁਰਖੁਭੋਗਹੁਅਰੁਪਾਪ
ਹੁਤੇਭੀਰਹਤਹੈਵੇ॥ ਅਰੁਸਰਬਥਾਵੇਗਾਗਸਿਜੁਗਤਿਰਹੈ॥ ਅਰੁਧਨਕੀਉਤਪ
ਤਿਭੀਪਾਪਤੇਰਹਤਕਰੈ॥ ਅਰੁਵੀਚਾਰੁਕੀਮ੍ਰਿਜਾਦਾਸਾਥਿਖਰਚੁਕਰੈ॥ ਤਉਭੀ
ਧਨਕੀਰਖਿਆਕੇਸਿਕਲਪਾਵੇਖੇ॥ ਮੇਸਾਲੀਨਹੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਜੋਰੁਜਨਅਰੁਅਭਿ
ਆਸੁਕਰਨਹੀਸਕਤਾ॥ ਸੋਸਰੁਸਰੁਕਰਮਹੁਕਾਫਲੁਰੁਗਵਿਤਕਾਭੁਜਨਅਰੁਪ੍ਰੀ
ਤਿਹੈ॥ ਅਰੁਪ੍ਰੀਤਕਾਰੁਪਇਹੁਹੈ॥ ਜੋਰੁਗਵਿਤਤੇਇਤਰਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਤੇਵੇ
ਰਕਤਹੈ॥ ਪਰੁਮੇਸੀਅਵਸਥਾਤਬਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਜਬਅਵਰਸਰੁਸਿਕਲ
ਪਹੁਤੇਮੁਕਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਧਨਵਾਨਕੀਵਿਛੋਪਤਾਇਸਪ੍ਰਕਾਰਹੈ॥ ਜੋਜਬਅਧਿ
ਕਸਮਿਰਹੀਰਾਖਤਾਹੈ॥ ਤਬਤਉਸਹੋਜੀਵਿਵਹਾਰੁਪਸਰਤਾਹੈ॥ ਪਰੁਜਬਅਵ
ਰਸਮਿਰਹੀਕਛੁਨਹਾਖੈ॥ ਅਰੁਕੇਵਲਰੂਪਾਸੇਨਾਹੀਧਰਤੀਵਿਖੇਦਾਬਿਛੋਰੈ॥
ਤਉਭੀਉਸਕਉਸਰਬਦਾਹੀਇਹੀਸਿਕਲਪਰਹਿਤਾਹੈ॥ ਜਬਕੋਈਪੁਰੁਖਮੇਰਾਧ
ਨੁਵੇਖਲੇਵੇ॥ ਅਰੁਅਚਾਨਕਹੀਹਿਰਲੇਜਾਵੇ॥ ਤਬਮੇਕਿਆਕਰੈ॥ ਤਾਤਪਰਜ
ਇਹੁਜੇਧਨਵਾਨਕਾਰਿਦਾਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਨਿਹਸਿਕਲਪਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਅਰੁਉਤਾਕਾਸ
ਮੁੰਦਹੋਜਾਤਾਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਸਿਤਜਨਹੁਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੋਜੋਸੇਜਲਵਿਖੇਸੁਕਾਰਹਿਣਾ
ਅਸਿਰੁਹੈ॥ ਤੋਸੇਹੀਮਾਇਆਵਿਖੇਨਿਰਲੇਪਰਹਣਾਅਤਿਕਠਨਹੈ॥ ਤਾਤੇਮੇਨੇ
ਧਨਕੇਲਾਭਅਰੁਵਿਘਨਸਰੁਹੀਪ੍ਰਗਟਕੀਏਹੈ॥ ਪਰੁਜਬਬੁਧਵਾਨਹੁਨੇਕੁਈਪ੍ਰ
ਕਾਰਵੀਚਾਰੁਕਰਕੇਵੇਖਿਆ॥ ਤਬਉਨਹੁਨੇਵੇਹੀਨਿਸਚਾਕੀਆਹੈ॥ ਜੋਸਰੀਰਕੇ

ਨਿਰਬਾਹੁਮਾਤ੍ਰਸੁਪੁਜੀਵਕਾਕਾਸਿਰਾਹਕਰਣਾਅਮ੍ਰਿਤਰੂਪਹੈ॥ ਅਰੁਇਸਤੇਅ
ਧਿਕਸਿਪਦਾਨਿਰਸਿਦੇਹਬਿਖਰੁਪਹੈ॥ * * * * ॥ ਅਥਪ੍ਰਗਟਕਰ
ਏਵਿਘਨਤ੍ਰਿਸਨਾਕੇਅਰੁਵਿਖਤਸਿਤੋਖਕੀ॥ ॥ ਤਾਤੇਜਾਣੁਤ੍ਰੇਜੇਇਹਭਿ
ਜਨਾਹੁਪੀਸੁਭਾਦਮਹਾਨਿਦਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਲੋਭੀਮਾਨੁਖਵਿਵਹਾਰਵੇਖੇਭੀਨਿਰਾ
ਵਰਕਉਪਾਵਤਹੈ॥ ਅਰੁਸਦੀਵਲਜਾਮਾਨਰਹਤਹੈ॥ ਬਹੁਕੁਇਸਹੀਲੋਕੁ
ਤੇਅਵਰਭੀਅੰਨੇਕਅਵਗੁਣਉਪਜਤੇਹੈ॥ ਜੇਸੇਕਪਟਅਰੁਪਾਖੰਡੁਅਰੁਧਨਵ
ਨਦੁਕੀਅਪੀਨਤਾਵੇਖੇਅਸਕਤਿਰਹਤਹੈ॥ ਅਰੁਉਨਕੀਅਪਮਾਨਕਉਪਕਾਖੰਚ
ਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਉਨਕੇਣੂਕਉਸਾਚਕਹਤਹੈ॥ ਜੇਇਸਮਾਨੁਖਕਉਭੁਗਵੇਤਨੇਪ੍ਰਥ
ਮੇਹੀਤ੍ਰਿਸਨਾਸਹਤਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ॥ ਪਰਇਹਤ੍ਰਿਸਨਾਸਿਤੋਖਬਿਨਾਕਦਾਚਿਤ
ਤੁਰਨਹੀਹੋਤੀ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਜਦਪਇਸਮਾਨੁਖਕਉਦੁ
ਇਜੇਗਲੇਸੁਰਨਸਾਬਪੁਰਨਕਰਦੀਜਹਿਤਬਤੀਸਰੇਭੀਚਾਹਤਹੈ॥ ਤਾਤੇਮ੍ਰਿ
ਤਕਹੀਇਸਕਉਤ੍ਰਿਪਤਿਕਰਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਅਵਗਕਿਸੀਪਦਾਰਥਕਰਿਤ੍ਰਿਪਤਿ
ਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਬਹੁਜੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈਜੇਧਨਕੀਤ੍ਰਿਸਨਾਅਰੁਜੀਵਣੇਕੀਆਸਾਕ
ਦਾਚਿਤਪੁਰਦਨਹੀਹੋਤੀ॥ ਤਾਤੇਉਤਮਪੁਰਖੁਵਹੀਹੈਜਿਸਕਉਪਰਮਕੇਮਾਰਗ
ਕੀਬੂਝਪ੍ਰਾਪਤਿਭਈਹੈ॥ ਅਰੁਸਹੀਰਕੇਨਿਰਬਾਹੁਮਾਤ੍ਰਸੁਪੁਜੀਵਕਾਪਰਸਿਤੋ
ਖਕਰਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾਹੈਜੇਜਬਲਗਾਇਹੁਮਾਨੁਖਅਪੁਣੀਸਰਬਪ੍ਰ
ਰਥਧਨਹੀਭੁੰਚਤਾ॥ ਤੁਬਲਗਨਿਰਸਿਦੇਹਮ੍ਰਿਤਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਤਾਤੇਤ੍ਰਿਸਨਾਕਾਤ੍ਰਿਅਗੁ
ਕਰਹੁ॥ ਅਰੁਸਿਤੋਖਸਹਿਤਜੀਵਕਉਤਪਤਿਕਰੇ॥ ਅਰੁਅਧਿਕਉਗਹੁਤੇਵਿਰਕਤ
ਹੋਵਹੁ॥ ਅਰੁਜਬਪ੍ਰਾਪਤਿਵੇਖੇਪ੍ਰਸਿਨਰਹੇ॥ ਤਬਭੁਗਵੇਤਕਉਪਕਾਰਤੇਕ੍ਰਿਤਘਨਨ
ਹੋਵਹੁ॥ ਬਹੁਜੇਕਉਤਮਕਉਚਿਤਆਵਤਾਹੈ॥ ਜੇਅਵਰਹੁਕਉਪਰਭੀਮੇਸੇਹੀਚਾਹੇ
॥ ਤਬਪ੍ਰੀਤਵਾਨਹੋਵਹੁ॥ ਬਹੁਕੁਵੇਕਵਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਕਛਕਜਗਿਆਸੀਜਨਹੁਕਉ
ਇਹਉਪਦੇਸੁਕੀਆਥਾ॥ ਜੇਭੁਗਵੇਤਤੇਇਤਰਕਿਸੀਕੇਪੁਜਾਰੀਨਹੋਵਹੁ॥ ਅਰੁਇਸਹੀ
ਕੀਆਗਿਆਵੇਖੇਸਾਵਧਾਨਹੋਵਹੁ॥ ਅਰੁਅਵਗਕਿਸੀਤੇਜਾਚਨਾਭੀਨਕਰਹੁ॥ ਜੇਜਿ
ਨਕਉਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਇਹਉਪਦੇਸੁਕੀਆਥਾ॥ ਤਿਨਕੀਮੇਸੀਅਵਸਥਾਹੁਈਹੈ॥ ਜੇਜ
ਦਪਘੋਰੇਪਰਸਵਾਰਹੋਤੇਥੋ॥ ਅਰੁਚਾਬਕਉਨਕਾਰਿਰਪਰਤਾਥਾ॥ ਤਬਕਿਸੀਕਉ
ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਨਕਹਤੇਥੋਜੇਹਮਕਉਚਾਬਕਉਠਾਇਦੇਵਹੁ॥ ਤਾਤੇਆਪਹੀਘੋਰੇਤੇਉਤਰ
ਉਠਾਇਲੇਤੇਥੋ॥ ਬਹੁਕੁਮਿਹਤਰਮੁਸੇਨੇਭੀਸਾਂਝੀਕੇਅਗੇਅਰਦਾਸਕਰੀਥੀ॥ ਜੇਹੋ

ਮਹਾਰਾਜ ਤੇਰੀ ਸਰਬ ਸਿਸਟਿ ਵਿਖੇ ਅਤਿ ਧਨਵੰਤ ਕਉ ਨਹੈ। ਤਬ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ
 ਜੋ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਜਬਾਪੁ ਪਤਿ ਵਿਖੇ ਸਿਤੋ ਖਹੈ। ਸੋਈ ਅਤਿ ਧਨਵੰਤੁ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਅਰ
 ਦਾ ਸਕਰਤ ਭਇ ਅਜੇਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨਿਆਉ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਉੱਤਮ ਕਉ ਨਹੈ। ਤਬ ਅਕਾਸ
 ਬਾਣੀ ਹੁਈ ਜੋ ਜਿਸਨੇ ਅਪੁਣੇ ਉਪਰ ਨਿਆਉ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੋਈ ਉੱਤਮ ਨਿਆਉ ਕਰਨੇ ਹਾਰ
 ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਰੂਪੀ ਹੋਈ ਕਉ ਜਲ ਸਾਥਿ ਬਿਗੋਇ ਕਰਖਾਇ
 ਲੇਤਾ ਥਾ। ਅਰੁ ਇਸ ਪੁਕਾਰ ਕਹਤਾ ਥਾ। ਜੋ ਜਿਸਨੇ ਅਸੀਜੀ ਵਕਾਪਰ ਸਿਤੋ ਖੁਕੀਆ ਹੈ
 ਸੋ ਸਰਬ ਸਿਸਾਰ ਤੇ ਅਚਾਰ ਹਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਕ ਮਸਊ ਦਸਾਂਈ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿ ਕਹਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਇਕੁ ਦੇਵਤਾ ਸਦੀ ਵਜਗਤ ਵਿਖੇ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਮਾਨੁਖ ਹੁਜੇ ਕੁਛੁ ਜੀ ਵਕਾ
 ਤੁ ਮਾਰੇ ਸਗੀਰ ਕੇ ਨਿਬਾਹੁ ਮਾਰੈ। ਸੋ ਤੁਮ ਕਉ ਵਹੀ ਵਿਸੇਖ ਹੈ। ਕਹਿ ਤੇ ਜੇ ਤੀ ਇਸ
 ਤੇ ਅਧਿਕ ਸਮਿਰਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਦ ਅਰੁ ਅਚੇਤਤਾ ਉਪਜਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ
 ਇਕ ਅਵਰ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਉਦਰੁ ਤੇ ਰਾਸਰਬ ਮਲੀਨਤਾ ਕਾ ਪਰੁ ਹੈ। ਤ
 ਤੇ ਤੂੰ ਇਸ ਉਦਰ ਕੀ ਤਿਸਨਾ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਨ ਰਕਗਾਮੀ ਕਿਉ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ
 ਨੇ ਕਹਿ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਹੇ ਮਾਨੁਖ ਜਬ ਮੇਤੁ ਸੁਕਉ ਅਧਿਕ ਧਨ ਦੇਵਉ। ਤਉ ਭੀ ਅਹਾਰੁ ਤੇ ਗੀਤਿ
 ਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਪਰੁ ਜਬ ਮੇਤੁ ਸੁਕਉ ਅਹਾਰੁ ਮਾਰੁ ਦੇਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀ ਵਿ
 ਛੇਪਤਾ ਅਰੁ ਪਰਲੋਕ ਕਾਰੁ ਪਨਵੰਤ ਕੇ ਸੀਸੀ ਸਪਰ ਰਾਖੇ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਇਸ ਤੇ ਬ
 ਰਾਉ ਪਕਾਰੁ ਕਉ ਨਹੈ। ਅਰੁ ਇਕ ਬੁਧਵੰਤ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਤਿਸਨਾ ਵਾਨ ਜੇ ਸਾਦੁ ਸੁਹਣੇ ਹ
 ਰ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਸਿਤੋ ਖਵਾਨ ਜੇ ਸਾਸੁ ਖੀਕੋਈ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਈਰਖਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਜੇ
 ਸਾਦੁ ਖੀਕੋਈ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਵੇਰਾ ਗਵਾਨ ਜੇ ਸਾਸੁ ਖੇਨ ਚਿਤ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਜੇ ਵੇਦਿਅ
 ਵਾਨ ਕਰਤ ਤੇਰ ਹਤਿ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਸਮਾਨ ਪਸਚਾਤਾ ਪੁਕਰਨੇ ਹਾਰ ਅਵਰ ਕੋਈ ਨਹੀ
 । ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਕ ਬਾਧਿਕ ਨੇ ਮੇਲੇ ਕਉ ਛਸਾਇਆ ਥਾ। ਤਬ ਮੇ
 ਲੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਜਬ ਤੂੰ ਸੁਕਉ ਮਾਰ ਕਰੇ ਭੇਜਨ ਕਰਹਿਗਾ। ਤਉ ਭੀ ਤੇ ਗੀਤਿ ਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ
 । ਤਾ ਤੇ ਮੇਤੁ ਸੁਕਉ ਤੀਨ ਉਪਦੇਸ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਹੁਕਾਰਿ ਤੁ ਸੁਕਉ ਅਧਿਕ ਲਾਭੁ ਹੋਵੈ
 ਗਾ। ਪਰੁ ਏਕ ਵਾਰ ਵਚਨ ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਪਾਰਿ ਕੋਹੇਗਾ। ਬਹੁੜ ਜਬ ਸੁਕਉ ਛੇਰੁ ਹੋਗਾ
 । ਅਰੁ ਮੇਥਿ ਛੇਰੇ ਉਪਰਿ ਜਾਇ ਬੈਠੇਗਾ। ਤਬ ਬਾਧਿਕ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਬਹੁਤੁ ਲਾਪਰਪੁ ਬ
 ਮਵਚਨ ਤੇ ਕਹਾ। ਤਬ ਮੇਲਾ ਕਹਤਿ ਭੁਇ ਅਜੇ ਜਿਸ ਕਾਰਜ ਕਾ ਸਮਾਥੀ ਤਜਾਵੈ। ਤਬ
 ਤਿਸ ਕੇ ਉਪਰ ਪਸਚਾਤਾ ਪੁਨ ਕਹਾ। ਤਬ ਬਾਧਿਕ ਨੇ ਮੇਲੇ ਕਉ ਛੇਰੁ ਦੀਆ। ਅਰੁ ਥਿੰ
 ਛੇਰੇ ਉਪਰਿ ਜਾਇ ਬੈਠਾ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਬਾਧਿਕ ਦੂਸਰਾ ਵਚਨ ਸੁਨਤ ਭੁਇਆ। ਤਬ ਮੇ

ਲੇਨੇਕਹਾਜੇਅਣਹੋਣੀਵਾਰਤਾਪਰਪ੍ਰਤੀਤਨਾਕਰਾ।ਇਤਨਾਕਹਕਰਮਮੇਲਾਪਹਾੜ
 ਪਰਜਾਇਥੇਠਾ।ਅਰੁਕਹਣੇਲਾਗਾਜੇਹੋਅਭਾਗੀਜਬਤੂਮੁਸ਼ਕਉਮਾਰਤਾ।ਤਬਮੇ
 ਹੋਉਦਰਤੇਲਾਲਨਿਕਸਤਾ।ਸਿਏਕਫੇਕਦੇਪੇਸੇਕੇਪ੍ਰਮਾਨਬੋ।ਪਰੁਜਬਤੂਉਨਕਉ
 ਪਾਵਤਾਤਬਮੇਸਾਪਨੀਹੋਤਾ।ਜੇਕਦਾਚਿਤਨਿਰਪਨਤਾਈਕਉਨਦੇਖਤਾ।ਬਧਕਨੇ
 ਜਬਇਹਵਾਰਤਾਸੁਣੀ।ਤਬਹਾਹਾਕਰਕੇਹਾਬਮਰੇਰਨੇਲਾਗਾ।ਅਰੁਬਤੂਪਸਚਤੁ
 ਪਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਭੁਇਆ।ਬਹੁਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰੁਕਹਣੇਲਾਗਾ।ਜੇਤੀਸਰਾਵਰਨਤੇਕ
 ਦਾਤਬਮਮੇਲੇਨੇਕਹਾਜੇਤੈਨੇਤੈਵਹੁਦੇਨੇਉਪਦੇਸਵਿਸਧੁਏਏ।ਅਬਤੀਸਰਾਸੁਣੁ
 ਕਰਕਿਅਕਰਹਿਗਾ।ਮੇਨੇਤਉਤ੍ਰੁਸ਼ਕਉਕਹਾਥਾ।ਜੇਬੀਤਗਏਕਾਰਜਕੋਸਿਕਨਾਕਰੁ
 ਅਰੁਅਣਹੋਣੀਵਾਰਤਾਪਰਪ੍ਰਤੀਤਨਾਕਰਾ।ਸੇਇਹੁਬਤੂਅਸਚਰਜਹੋਜੇਮੇਰਤਉ
 ਸਰੀਰਹੀਦੇਇਪੇਸੇਰੁਨਾਹੋਵੇਗਾ।ਜੇਚਾਰਪੇਸੇਰੁਲਾਲਮੇਰੇਉਦਰਵਿਖੇਕਿਉਕ
 ਰਸਮਾਵਤੇਥੋ।ਇਤਨਾਕਹਿਕਰਮਮੇਲਾਉਰੁਗਾਇਆ।ਸੇਇਸਵਾਰਤਾਕਤਾਤੁਪ
 ਰਜਾਇਹੋ।ਜੇਲੋਭੀਮਾਨੁਖੁਹੋਣੀਅਣਹੋਣੀਵਾਰਤਾਕਾਂਵੀਚਾਰੁਨਹੀਕਰਤਾ।ਅਰੁ
 ਲੋਭੁਕਰਿਕੈਅੰਧੁਹੋਜਾਤਾਹੈ।ਇਸਪਰਾਇਬਨਸਮਾਕਸਾਂਣੀਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ।ਜੇਇਸ
 ਮਨੁਖਕੇਗਲੇਵਿਖੇਲੋਭੁਪੀਜੇਵਰੀਹੈ।ਅਰੁਲੋਭੁਹੀਪਾਵਹੁਕੀਬੇੜੀਹੈ।ਪਰੁਜਬ
 ਤੂਲੋਭੁਕਉਤ੍ਰੁਦੁਰਕਰਹਿਤਬਗਲੇਤੇਰੇਕੀਜੇਵਰੀਅਰੁਪਾਵਹੁਕੀਬੇੜੀਟੁਟਜਾਵੇ।
 ਅਰੁਤ੍ਰੁਮੁਕਤਿਭੂਪਹੋਵਹੀ॥ * * * * * ॥ ਅਬਪ੍ਰਗਟਕਰਣਉਪਾਉਕਿਸਨਾਕੇ
 ਨਿਵਰਤਕਰਣੇਕਾ॥ * * * * * ॥ ਤਾਤੇਜਾਣਤ੍ਰਿਜੋਕਿਸਨਾਕਾਅਉਖਧਰੁਰੂਪੀਵਕਤਾ।ਅਰੁਬੁ
 ਟੁਰੂਪੀਮਿਠਾਈ।ਅਰੁਕਰਤਤ੍ਰੁਪੀਤੀਖਣਤਬਾਥਿਮਿਲਿਅਹੋਤਾਹੈ।ਸੇਮਾਣਸੀਰੇ
 ਗਾਹਕੇਜਰਬਉਪਾਵਹੁਵਿਖੇਮੇਸੇਹੀਅਵਖਧਮਿਲਤੁਹੈ।ਤਬਵਹੁਰੇਗਾਦੁਰਹੇਜਾਤੇਹੈ
 ਤਾਂਤੇਕਿਸਨਾਕਾਅਉਖਧਪਾਂਚਪ੍ਰਕਾਰਪਰਹੋਤਾਹੈ।ਸੇਪ੍ਰਥਮਾਇਹੋਹੈ।ਜੇਅਪੁਣੇਕਾਰਜੁ
 ਕਉਪਾਵਾਵੈ।ਰੂਖੇਹੀਅਹਾਰੁਅਰੁਮੇਟੇਵਸਤ੍ਰਕਉਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰੇ।ਤਬਇਤਨੇਮਤ੍ਰਜੀ
 ਵਕਾਕਿਸਨਾਤੇਹਹਿਤਉਤਪਤਿਹੋਸਕਤੀਹੈ।ਪਰੁਜਬਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਰਸਹੁਅਰੁਉਦਰ
 ਵਸਤ੍ਰਕਉਪੜਾਹੈ।ਤਬਕਦਾਚਿਤਤ੍ਰਿਪਤਿਨਹੀਹੋਤਾ।ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਕ
 ਹਾਹੈ।ਜੇਜਿਸਪੁਰੁਖਕਾਵਿਵਹਾਰੁਸਿਜਮਸਾਭੁਹੋਤਾਹੈ।ਸੇਨਿਰਪਨੁਕਦਾਚਿਤੁਨਹੀਹੋ
 ਤਾ।ਅਰੁਇਉਰੀਕਹਾਹੈ।ਜੇਇਹਤੀਨਲੱਛਣਸਰਬਜੀਵਹੁਕਉਮੁਕਤਿਕਰਣੇਹਾਰੇ
 ਹੈ।ਸੇਪ੍ਰਥਮਾਇਹੋਜਗੁਪਤਿਅਰੁਪ੍ਰਗਟਿਵਿਖੇਭੁਗਵਿਤਕਾਭੈਕਰਣਾ।ਅਰੁਦੂਸ
 ਰਾਇਹੋਜੇਵੀਹਾਰੁਕੀਮਿਰਜਾਵਾਅਨੁਸਾਰੁਵਿਚਰਣਕੋਪਅਰੁਪ੍ਰਸੰਨਤਾਵਿਖੇਤੀ

ਸਰਾਇਹੋਜੇਸਿਪਦਾਅਰੁਅਪਦਾਵਿਖੇਸਿਪਤਸਹਤਜੀਵਕਾਕਰਣੀ।ਇਸੀਪਰਅਬੁਦ
 ਰਦਾਜਾਂਈਲੋਕਏਕਵਾਰਖਜੂਹੁਕੇਫਲੁਗਿਜ਼ੇਹੁਏਪੜਾਹੁਣਤਾਬਾ।ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕ
 ਹਤਾਬਾ।ਜੇਜਬਾਪ੍ਰਾਪਤਿਜੀਵਕਾਵਿਖੇਪ੍ਰਸਿਨਹਰਣਭੀਬਡਾਪੁਰੁਖਾਰਥਹੈ।ਸੇਏ
 ਕਉਪਉਤ੍ਰਿਸਨਾਪਟਾਵਏਕਾਇਹੁਕਹਾਹੈ।ਬਹੁਤ੍ਰੁਸਰਾਉਪਉਇਹੁਹੈ।ਜੇਜਬ
 ਇਸਪੁਰੁਖਕਉਏਕਦਿਨਕੀਜੀਵਕਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ।ਤਬਹੁਸਰੇਦਿਨਕੀਚਿਤਨਕਰੈ
 ਪਰੁਇਹੁਮਾਨੁਖਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਿਸਾਉਪਜਾਵਤਾਹੈ।ਜੇਅਜਹੁਤਉਤੇਨੇਬਹੁਤਜੀਵ
 ਣਾਹੈ।ਅਰੁਮਤਕਾਲਕੇਦਿਨਪ੍ਰਾਪਤਿਕਛੁਨਹੈ।ਤਤੇਚਹੀਐਜੇਅਬਹੀਉਦਮਕ
 ਰਿਕੋਕਛੁਸਿਚਾਕਰਰਾਖੀਐ।ਜੇਇਹੁਮਨੁਤੇਰਾਐਸਾਸਤ੍ਰੈ।ਜੇਅਗਲੀਚਿਤਕਰਕੈ
 ਅਜਹੀਦੁਖਕੀਆਚਾਹਤਾਹੈ।ਅਰੁਨਿਰਧਨਤਾਈਕੇਉਤੇਅਬਹੀਤੁਣਕੋਨਿਰਧਨ
 ਕਰਤਾਹੈ।ਪਰੁਜਬਐਸਾਸਿਕਲਪਫੁਰੇਤਬਜਗਿਆਸੀਕੋਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚਾਰਕੀ
 ਆਚਾਹੀਤਾਹੈ।ਜੇਇਹਜੀਵਕਾਤ੍ਰਿਸਨਾਕਰਿਉਤਪਤਿਨਹੀਹੋਤੀ।ਕਹੇਤੇਜੇਪ੍ਰਾਲ
 ਕੁਧਤਉਮਹਾਰਾਜਕੀਰਚੀਹੁਈਹੈ।ਜੇਇਸਜੀਵਕਉਅਵਸਮੇਵਾਅਨਪਹੁਚਤੀਹੈ
 ਅਰੁਇਉਭੀਹੈਜੇਜਬਅਗਲੇਦਿਨਜੀਵਕਾਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੁਈ।ਤਉਭੀਇਸਕੀਉਤ
 ਪਤਿਵਿਖੇਜੇਤਾਜਤਨਅਬਹੀਤਾਹੈ।ਸੇਤੇਤਾਹੀਕਾਲਹੋਵੈਗਾ।ਤਤੇਅਬਹੀਕਹੈ
 ਕਉਚਿਤਾਵਾਨਹੁਜੀਐ।ਇਸੀਪਰਏਕਵਾਰਮਹਾਂਪੁਰੁਖੁਇਬਨਮਸਉਦਕੇਪਰੁਗ
 ਇਆਥਾ।ਤਬਇਬਨਮਸਉਦਕਉਚਿਤਾਵਾਨਦੇਖਕਰਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤਰੁਇ
 ਆਜੇਤ੍ਰਿਸੇਕਅਰੁਚਿਤਨਕਰਾ।ਕਹੇਤੇਜੇਤੇਹੀਪ੍ਰਾਲਬਧਅਵਸਮੇਵਤੁਣਕੋਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਹੋਰਹੈਗੀ।ਇਸੀਪਰਮਹਾਂਪੁਰੁਖਨੇਕੀਕਹਾਹੈ।ਜੇਵੈਗਾਗਵਨਕੋਜਤਨਵਿਨਾਜੀ
 ਵਕਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਐ।ਇਸੀਪਰਸਿਫੀਆਸਉਗੀਸਾਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ।ਜੇਤੁਣਕਉ
 ਤ੍ਰਿਸਨਾਤੇਰਹਿਤਹੋਵਣਾਵਸੇਖਹੈ।ਕਹੇਤੇਜੇਕੋਈਸਿਤੋਖਵਾਨਹੁਖਕਰਕੈਦੁਖੀਨ
 ਹੀਦੁਆ।ਇਸਕਰਕੈਜੇਭੁਗਵਿਤਸਰਬਜੀਵਹੁਕਉਉਸਕੇਉਪਰਦਇਆਲਕਰ
 ਦੇਤਾਹੈ।ਤਤੇਜਾਚਨਾਬਿਨਾਹੀਉਸਕੀਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹੋਤੀਹੈ।ਇਸੀਪਰਏਕਸਿਤੁਜਨਨੇ
 ਕਹਾਹੈ।ਜੇਮੇਰੀਪ੍ਰਾਲਬਧਹੈਜੇਜਤਨਬਿਨਾਹੀਮੁਣਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਗੀ।ਅਰੁਜੇਮੇ
 ਰੀਪ੍ਰਾਲਬਧਨਹੀਜੇਸਰਬਮਾਨੁਖਹੁਅਰੁਦੇਵਤਿਅਹੁਕੋਜਤਨਕਰਕੈਭੀਮੁਣਕਉਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿਨਹੋਵੈਗੀ।ਤਤੇਜੀਵਕਾਕੋਨੀਮਤਜਤਨਅਰੁਮੇਰਾਅਧੀਰਜਕਿਸਕਾਮਅਵਤ
 ਹੈ।ਬਹੁਤ੍ਰੁਤੀਸਰਾਉਪਉਇਹੁਹੈ।ਜੇਜਬਇਸਪੁਰੁਖਕਉਨਿਗਾਸਹੋਏਵਿਖੇਜਤ
 ਨਅਰੁਖੇਦਭੀਹੋਜਾਵੈਗਾ।ਅਰੁਮੇਨਿਰਲਜਤਾਕਉਭੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਉਗਾ।ਅ

ਰੁਕੁਗਵਿਤਤੋਭੀਬੇਮੁਖਿਕੋਗਾਪਰੁਜਬਮੇਨਿਰਾਸਤਾਵਿਖੇਧੀਧੀਰਜਕੋਰੇਗਾ
 ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹਲਾਕੁਕਉਪਾਪਤਿਹੋਵਉਗਾਤੁਤਪਰਜਇਹੋਜੇਨਿਰਾਸਤਾਕੇਦੁਖਵਿਖੇਧੀ
 ਰਜਕਰਣਾਸੋਲੋਕੁਕੇਦੁਖਅਰੁਅਪਮਾਨਕੇਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਵਿਸੇਖਹੋਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁ
 ਰੁਖਨੇਕਹੋਐਭੀਪ੍ਰੀਤਵਾਨੀਬਰਾਈਇਹੀਹੋਜੇਸਿਤੋਖਕਰਕੋਜੇਸਰਬਸਿਸਾਰਤੇਬੇਮੁਖ
 ਰਾਜਰਹਿਣਹੋਐਐਸੇਹੀਅਲੀਸਾਈਏਕਨੇਭੀਕਹਾਹੋਐਜਿਸਕੋਸਾਥਿਤੇਰਾਕਛੁਪ੍ਰੇਜਨ
 ਹੋਤਬਤੁਓਸਹੀਕਾਦਾਸੁਹੋਐਅਰੁਜਿਸਕਾਪ੍ਰੇਜਨਸੁਰੇਸਾਥੁਹੋਐਸੇਨਿਰਸਿਦੇਹਤੇਰਾਹੀ
 ਦਾਸੁਹੋਐਅਰੁਜਿਸੁਪਦਾਰਥਤੇਤ੍ਰੇਬੇਮੁਹਤੁਜੀਹੋਤਬਤੁਕਉਓਸਕੀਅਧੀਨਤਾਨਹੀਰਹਿ
 ਭੀਬਹੁਰੁਚਉਥਾਉਪਾਵਇਹੋਐਜੇਜਗਿਆਸੀਜਨਿਪ੍ਰਥਮੇਹੀਆਪਣੇਹਿਦੇਵਥੇਐ
 ਸੇਵੀਚਾਰੁਦੇਖੇਐਐਤ੍ਰਿਸਨਾਅਰੁਲੋਕੁਕਿਸਨਮਿਤਕਰਤਾਹੋਐਪਰੁਜਬਮੇਅਹਾਰਕੇ
 ਨਮਿਤਲੋਕੁਕੋਰੇਸੋਇਹਤਉਥੈਲਹੁਅਰੁਗਰਧਬਹੁਕਾਕਾਮੁਹੋਐਅਰੁਜਬਕਾਮਾ
 ਵਿਕੁਕੇਨਮਿਤਿਤ੍ਰਿਸਨਾਕੋਰੇਤਬਸੁਕਰਅਰੁਚਿਤ੍ਰੇਮੁਸੁਤੇਅਧਿਕੁਕੁਗੀਹੋਐਅ
 ਬਵਾਜਬਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਵਸਤੁਅਰੁਅਰੁਬਰਕੇਨਮਿਤਜਤਨਕੋਰੇਤਬਕੇਤੇਤਾਮਸੀ
 ਮਨੁਖਮੁਸੁਤੇਭੀਅਧਿਕਸਿਪਦਾਵਾਨਹੋਐਤੁਤਪਰਜਇਹੋਜੇਜਬਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚਾਰੁ
 ਕਰਕੇਤ੍ਰਿਸਨਾਕਉਦੁਰਕੋਰੇਤਬਸਰਬਸਿਸਾਰਤੇਉਤਮਅਵਸਥਾਕਉਪਾਵੇਐਅ
 ਰੁਸਿਤਜਨਦੁਕੋਪਦਕਉਜਾਇਪਹੁਚੇਐਬਹੁਰੁਪਾਚਵਾਉਪਾਉਇਹੋਐਜੇਬਾਰਿਬਾਰ
 ਧਨਕੇਵਿਘਨੁਕਉਵੀਚਾਰੇਐਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣੇਐਧਨਵਾਂਨਪੁਰੁਪੁਇਸਲੋਕ
 ਵਿਖੇਭੀਸਰਬਦਾਰੁਤਾਰਹਤਾਹੋਐਅਰੁਪਰਲੋਕਵਿਖੇਭੀਰੂਕਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਤਾ
 ਹੋਐਤੁਤੇਜਗਿਆਸੀਕਉਚਾਹੀਐਜੇਸਦੀਵਾਪਤੇਨਿਰਧਨੁਕਉਵੇਖਤਾਰੇਐਅ
 ਰੁਧਨਵਾਨੁਕੀਓਰੁਨਦੇਖੇਐਤਬਰੁਗਵਿਤਕਉਪਕਾਰਕਉਪਗਟਿਜਾਣੇਐਪਰੁਮਨੁ
 ਇਹੋਐਸਾਸਤ੍ਰੁਹੋਜੇਸਰਬਦਾਹੀਇਸਮਨੁਖਕਉਪਰਾਭਟਕਾਵਤਾਹੋਐਅਰੁਐਸੇਕਹ
 ਤਾਹੋਜੇਅਮਕਾਤੇਐਸਾਧਨਵਾਨਹੋਐਅਰੁਜਮਕਾਵਿਦਿਆਵਾਨਤਉਕਿਸੀਕੋਧਨਤੇ
 ਭੈਨਹੀਕਰਤਾਤੁਤੇਤ੍ਰੇਕਉਤਿਅਗੁਕਰਤਾਹੋਐਜੇਇਸਸਿਕਲਪਕਉਪਾਉਇ
 ਹੋਐਜੇਆਪਤੇਵਸੇਖਅਵਸਥਾਵਾਨਕਉਦੇਖੇਐਤਬਆਪਣੀਨਿਚਤਾਕਉਪਗਟ
 ਜਾਣੇਐਅਰੁਅਰੁਮਾਨਤੇਰਹਿਤਹੋਵੇਐਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਆਪਤੇਨੀਚਮਾਨੁਖਕਉਰਿ
 ਦੇਖਤਾਹੋਐਤੁਬਇਸਕੀਅਵਸਥਾਭੀਨਿਚਹੋਜਾਤੀਐਐਸੇਹੀਜਗਿਆਸੀਕਉਚਾ
 ਹੀਐਜੇਵਿਵਧਾਰੁਵਿਖੇਆਪਤੇਨਿਰਧਨੁਕੀਓਰੁਦੇਖੇਤਬਰੁਗਵਿਤਕਉਪਕਾਰੁ
 ਕਾਵੇਤਾਹੋਵੇਐਅਰੁਜਬਅਧਿਕਧਨਵਾਨੁਕੀਓਰੁਇਸਟਿਕਰਤਾਹੋਐਤਬਕਿ

ਤਪਨਅਰੁਚਿਤਾਵਨੁਹੋਤਹੈ॥ * * * * * ॥ ਅਬਪ੍ਰਗਟਿਕਰਣਿਉਸ
 ਤਤਿਉਦਰਤਕੀ॥ ਤਤੋਜਾਵੁਤੁਜੇਸੇਨਿਰਪਨਤਾਈਵੇਖੇਜਾਗਿਆਸੀਕਉ
 ਸਿਤੋਖਰਾਹਿਤਹੈ॥ ਤੇਸੇਹੀਧਨਅਰੁਸਿਪਦਾਵੇਖੇਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕਉਉਦਾਰਤਾਵਸੇਖਹੈ॥
 ਅਰੁਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕਉਦੂਰਕਰਣਾਹੀਭੁਲਾਈਕਾਕਾਰਵੁਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁ
 ਖਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਉਦਾਰਤਾਪ੍ਰੀਤਛੋਕਾਮੁਲਸੁਰਗਵੇਖੇਹੈ॥ ਅਰੁਸਾਖਾਇਸਥੇਕ
 ਵੇਖੇਹਹਿ॥ ਤਤੋਉਦਾਰਪੁਰੁਖੁਉਸੀਸਾਖਾਕਉਪਕਰਕਰਿਅਵਸਮੇਵਸੁਅਰਗਕ
 ਉਪਾਪਤਿਹੋਤਹੈ॥ ਅੇਸੇਹੀਨਰਕਵੇਖੇਕ੍ਰਿਪਣਤਾਪ੍ਰੀਤਛੋਕਾਮੁਲਹੈ॥ ਸੋਕ੍ਰਿਪਣ
 ਮਾਨੁਖਸੁਭਾਵਕਹੀਉਸਸਾਖਾਕਉਪਕਰਕਰਨਰਕਗਾਮੀਹੋਤਹੈ॥ ਅਰੁਇਉਭੀਕਹਾ
 ਹੈਜੇਉਇਲਛੁਣਭੁਗਵੇਤਕਉਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਤੇਹੈ॥ ਸੋਇਕਕੇਮਲਸੁਭਾਵ
 ਅਰੁਦੁਸਰੀਉਦਾਰਤਾ॥ ਅੇਸੇਹੀਦੁਇਲਛੁਣਨਿਰਸਿਦੇਹਰੁਗਵੇਤਤੇਬੇਮਖਕ
 ਰਤੇਹੈ॥ ਸੋਇਕਕਠਉਰਸੁਭਾਵਹੈ॥ ਅਰੁਦੁਸਰੀਕ੍ਰਿਪਣਤਾਹੈ॥ ਬਹੁੜਇਉਭੀਕ
 ਹਾਹੈ॥ ਜੇਉਦਾਰਪੁਰੁਖੁਕੇਅਉਗੁਣਹੁਕੀਓਰਨਦੇਖਹੁ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਉਦਾਰਪੁਰੁਖੁ
 ਕਉਕਛੁਅਵਸਰਬਨਤਾਹੈ॥ ਤਬਭੁਗਵੇਤਹੀਉਸਕੀਸਹਾਇਤਾਕਰਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਇ
 ਉਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਉਦਾਰਪੁਰੁਖੁਭੁਗਤਾਕਾਨਿਕਟਿਵਰਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਪਰਮਸੁਖੁਭੀਉ
 ਸਕਉਨਿਕਟਿਹੈ॥ ਅਰੁਲੋਕਹੁਕੇਚਿਤਵੇਖੇਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਨਰ
 ਕਹੁਤੇਦੂਰਹੈ॥ ਅਰੁਲੋਕਹੁਕੇਚਿਤਤੇਭੀਦੂਰਹੈ॥ ਅਰੁਨਰਕਹੁਕੇਨਿਕਟਿਹੈ॥ ਇਸੀ
 ਕਰਟਿਤੇਕ੍ਰਿਪਣਮਾਨੁਖਜਦਪਰਜਨਵਨਹੋਵੈ॥ ਤਬਉਸਤੇਵੇਦਿਅਹੀਵਉਦਾਰ
 ਪੁਰੁਖੁਕਉਭੁਗਵੇਤਅਧਿਕਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਤਾਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਕ੍ਰਿਪਣਤਾਮਹਾਮਲੀਨ
 ਸੁਭਾਉਹੈ॥ ਅਰੁਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਇਉਭੀਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁਕਉਪਰਮਪਦ
 ਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਭੂਈਹੈ॥ ਸੋਜਪਤਪਅਰੁਬ੍ਰਤਕਰਕੈਨਹੀਹੂਈ॥ ਤਤੇਵਹੁਰਿਦੇਕੀਸੁਪਤਾ
 ਦਇਆਅਰੁਉਦਾਰਤਾਕਰਉਤਮਪਦਵੇਖੇਇਸਾਬਿਰੂਏਹੈ॥ ਇਸੀਪਰਮਲੀ
 ਸਾਂਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਜਬਤੁਸੁਕਉਸਿਪਦਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਣੇਲਾਗੈ॥ ਤਉਭੀਉਦਾਰ
 ਤਾਸਹਤਿਖਰਚਕਰੁ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਦਨੁਕਰਕੈਸਿਪਦਾਵੁਰਨਹੋਵੈਗੀ॥ ਅਰੁਜਬਧ
 ਨਕੀਇਹਜਾਮਿਗਰੀਤੁਸੁਤੇਦੂਰਹੋਣੇਲਾਗੈ॥ ਤਉਭੀਨਿਸਿਕਦੇਹਿ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਵਹੁ
 ਤਉਅਪੁਹੀਚਲੀਜਾਤੀਹੈ॥ ਅਰੁਜਬਉਸਿਚਣੇਕੀਮਨਸਾਕਰਹਿਗਾਤਬਰ੍ਹੰਰੁਕ
 ਅਧਿਕਾਰੀਹੋਵਹਿਗਾ॥ ਇਸੀਪਰਮਇਕਵਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਕੋਈਪੁਰੁਖੁਅਪੁਣੇਮਨੋਰਥਕੀ
 ਪਾਤੀਲਿਖਕਰਹਸਨਸਾਂਈਲੋਕਕੇਨਿਕਟਿਲੇਆਇਆ॥ ਤਬਹਸਨਸਾਂਈਲੋਕ

ਨੇਪੜੇਬਿਨਾਹੀਕਹਾਜੇਜੇਤਾਕਛੁਤੁਸੁਕਉਚਾਹੀਮੇਲੇਹਾਬਹੁੜਿਕਿਸੀਨੇਪੁਛਿਆ
 ਜੇਪਾਤੀਤੁਮਨੇਕਿਉਨਪੜੀਤਬਵੁਕਹਣੇਲਾਗੇਜੇਜਬਮੁਸੁਕਉਪਾਤੀਪੜਤੇਕਛੁ
 ਠੀਲਲਾਗਤੀਅਰੁਕੁਗਵੇਤਮੁਸਿਉਪੁਛਤੇਜੇਤੋਅਰਥੀਕਅਰਥਸਿਪੁਰਣਕ
 ਰਕਰਣੇਵੇਖੇਤੀਬੇਰਕਿਉਲਗਾਈਤਬਮੇਕਿਆਉਤਰਕਹਤਾਇਸਹੀਭੇਕਰਿ
 ਮੇਨੇਪਾਤੀਨਹੀਪੜੀਇਸੀਪਰਇਕਅਵਰਤਹੈਜੇਕਿਸੀਧਨਵਾਨਨੇਪੰਚਾਸਸਹੀਸੁਰ
 ਪਈਯਾਅਇਸਾਕੀਓਰਭੇਜਿਆਥਾਤਬਆਇਸਾਨੇਵਹੁਸਰੁਹੀਧਨੁਬਾਂਟਦੀਆ
 ਬਹੁੜਜਬਬੁਤਖੇਲਣੇਕਾਸਮਾਹੁਆਤਬਰੁਖਾਹੀਭੋਜਨਖਾਵਣੇਲਾਗੀਤਬਦਾਸਨੇਕ
 ਹਾਜੇਜਬਤੁਆਪਣੇਨਮਿਤਾਇਕਦੁਇਪੇਸੇਰਾਖਤੀਤਬਕਿਆਹੇਤਾਬਹੁੜਆਇ
 ਸਾਨੇਕਹਾਜੇਜਬਤੁਪੁਸੁਕਉਸਿਮਰਨਕਰਵਤੀਤਬਮੇਤੁਸੁਕਉਭੀਕਛੁਦੇਤੀ
 ਇਸੀਪਰਇਕਅਵਰਵਾਰਤਹੈਜੇਇਕਦਿਨਅਲੀਸਾਂਈਲੋਕਰੁਦਨਕਰਣੇਲਾ
 ਗਾਤਬਕਿਸੇਨੇਪੁਛਿਆਜੇਤੁਮਕਿਸਨਮਿਤਭੇਵਤੇਹੈਬਹੁੜਉਨਹੁਕਹਾਜੇਸਾਤਦਿਨ
 ਬਿਤੀਤਹੁਏਹੈਅਰੁਹਮਾਰੇਗ੍ਰਿਹਵੇਖੇਅਭਿਆਗਤਕਉਉਨਹੀਆਇਆਤਤੇਇ
 ਸੀਨਮਿਤਮੇਰੇਵਤੇਹੈਬਹੁੜਾਇਕਅਵਰਵਾਰਤਹੈਜੇਇਕਪ੍ਰੀਤਿਵਾਨਨੇਅਪੁਣੇਮਿ
 ਤਕਉਕਹਾਥਾਜੇਮੇਨੇਦਇਸੇਰੁਪਈਯਾਦੇਵਣਹੈਤਬਉਸਮਿਤਨੇਦਇਸੇਰੁਪਈ
 ਯਾਉਸਕਉਦੀਆਅਰੁਪੀਛੇਰੁਦਨਕਰਣੇਲਾਗਾਤਬਉਸਕੀਇਸਤੀਨੇਕਹਾ
 ਜਬਤੁਸੁਕਉਦੇਣੇਕੀਸਰਪਾਨਥੀਤਬਪ੍ਰਥਮੇਗਨਦੇਤਾਬਹੁੜਵਹੁਪੁਰਖੁਆਪੁ
 ਣਾਇਸਤੀਕਉਕਹਾਤਿਭੁਇਆਜੇਮੇਧਨਕੇਨਮਿਤਤੇਨਹੀਰੇਵਤਾਪਰੁਮੇਇਸਨ
 ਮਿਤਰੁਦਨਕਰਤਹੈਜੇਜਬਮੇਅਪੁਣੇਮਿਤਕੀਬਿਰਥਤੇਅਚੇਤਰਹਾਤਬਉਸਕ
 ਉਮਾਗਣਾਪੜਾਹੈਜੇਮੇਨੇਮਿਤਕੀਇਹਬਡੀਅਵਗਿਆਕਰੀਹੈ॥ * * * ॥
 ਅਥਪ੍ਰਗਟਕਰਣੀਨਿਖੇਧਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕੀ॥ * * * ॥ ਤਤੇਜਾਣਤੁਜੇਮਹਾਰਾ
 ਜੇਨੇਤੀਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਾਹੈਜੇਜਿਸਕਉਧਨਰੁਪੀਪਦਾਰਥਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆਅਰੁਵਹੁ
 ਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕਰਤੇਹੈਤਬਵਹੁਧਨਹੀਉਨਕਉਵਿਘਨਦਾਇਕਹੇਤਾਹੈਅਰੁਅੰਤਕੇਸ
 ਮੇਵੇਖੇਓਹੀਸਪਦਾਉਨਕੇਗਲੇਕਾਜੇਜੀਰਹੇਤੀਹੈਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰੁਖਨੇਭੀਕਹਾਹੈ
 ਜੇਕ੍ਰਿਪਣਤਤੇਦੂਰਹੋਵਹੁਕਹੇਤੀਜੇਇਸਕ੍ਰਿਪਣਤਾਅਗੇਭੀਬਹੁਤਭੇਕਦੁਕਾਨਸੁ
 ਕੀਆਹੈਅਰੁਜਿਨਕਉਪਰਕ੍ਰਿਪਣਤਾਪ੍ਰਬਲਹੁਈਹੈਸੇਤਿਨਹੁਨੇਨਿਹਸੀਕਹੇਕਰਿਨੀ
 ਵਹੁਕਾਪਾਤੁਕੀਆਹੈਅਰੁਅਸੁਪਜੀਵਕਾਕਉਸੁਧਕਾਰਿਜਾਣਿਆਹੈਅਰੁਇਉ
 ਭੀਕਹਾਹੈਜੇਤੀਨਸੁਭਾਵੁਇਸਜੀਵਕੀਬੁਧਿਕਉਨਾਸੁਕਰਣੇਹਰੇਹੈਜੇਪ੍ਰਥਮੇਤਉਕ੍ਰਿ

ਮਦਤ ਹੈ। ਅਰੁਣੁ ਸਰਾ ਅਰੁਣੁ ਸਰਾ ਅਰੁਣੁ ਸਰਾ ਅਰੁਣੁ ਸਰਾ ਅਰੁਣੁ ਸਰਾ ਅਰੁਣੁ ਸਰਾ
ਪਕਉ ਵਸੇਖ ਜਾਣ ਕਰਿ ਆਉ ਮਾਨ ਕਰਣਾ। ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰ ਤੈ ਹੈ। ਜੇ ਦੁਇ
ਰਖਹੁ ਨੇਕ ਛੁਕ ਪਨੁ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਤੇ ਮਾਗਿ ਆਥਾ। ਸਿਜ ਬਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇਉ ਨ ਕਉ
ਈ ਆਤ ਬਵਹੁ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਤ ਰੁਏ। ਬਹੁੜ ਮਹਾ ਪੁਰੁਖ ਨੇਉ ਮਰਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿਕ
ਰਿਕੈ ਕਹਾ। ਜੇ ਇਹ ਲੋਕ ਅਧਿਕ ਬੇਨਤੀ ਕਰਿ ਕੈ ਮੁਝ ਜਿਉ ਮਾਗਤੈ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਮੈ
ਇਨ ਕਉ ਕਛੁ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖੀ ਮੇਤ ਬਸਹ ਕਾ ਮਤ ਕਾ ਦਰ
ਬੁਓ ਨ ਕਉ ਅਗਨਿ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਲਾ ਵਢੇ ਹਾਰਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਮਰ ਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੇ
ਇਹੁ ਦਰਬੁ ਅਗਨਿ ਰੁਪ ਜਾਣਤੈ ਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਕਿਸਨ ਮਿਤ ਦੇਤੈ ਹੈ। ਬਹੁੜ
ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇਕ ਹੋ ਜੇ ਮੈ ਉਨ ਕੀ ਅਧਿਕ ਦੀਨਤਾ ਦੇਖ ਕਰਿ ਰਿਭੈ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ
ਇਸ ਤੇ ਗ੍ਰੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮਤ ਮੈ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਣ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਰੁ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰਿ
ਕੈ ਮਹਾਰਾਜ ਅਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਵੇ। ਬਹੁੜ ਇਕ ਅਵਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖੁ ਰੁਗਵੀ
ਤਕੇ ਆਗੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਰੰਭਾ ਸਕਰਤਾ ਥਾ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਕਉ ਤੁਮ ਹੀ
ਖਿਮਾ ਕਰੁ। ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਉਸ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ ਮੇ। ਜੇ ਭਾਈ ਤੇਗ ਪਾਪੁ ਕਿ
ਆਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਪੁਰੁਖੁ ਕਹਤ ਰੁਏ। ਅਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੁ
ਖ ਤੇ ਕਹਿ ਆਨ ਹੀ ਜਾਤਾ। ਬਹੁੜ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇਕ ਹੋ ਜੇ ਤੇਗ ਪਾਪੁ ਦੀਰਘ ਹੈ।
ਕਿ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੀਰਘ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਾਪੁ ਦੀਰਘ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਉਨ
ਹੁਕਮ ਜੇ ਤੇਗ ਪਾਪੁ ਦੀਰਘ ਹੈ ਬਹੁਤ ਅਧਿਕ ਹੈ। ਅਬ ਵਾ ਆਕਾਸੁ ਅਧਿਕ ਹੈ।
ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਾਪੁ ਅਧਿਕ ਹੈ। ਬਹੁੜ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇਕ ਹੋ ਜੇ ਤੇਗ ਪਾ
ਪ ਬਰਾ ਹੈ। ਕਿ ਅਬ ਵਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਦਇਆ ਨਿਰਜਿਵੇਹ ਅਮਿਤ ਹੈ। ਤਬ ਮ
ਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇਕ ਹੋ ਜੇ ਤੁਝ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਕਉ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਕਰ ਕੈ ਕਹੁ। ਬਹੁੜ ਉਸ ਪੁ
ਰਖ ਨੇਕ ਹੋ ਜੇ ਮੈ ਅਧਿਕ ਧਨ ਵਾਂਗੋ। ਪਰੁ ਜਬ ਕਿਸੀ ਜਾਚ ਕਉ ਆਇਆ
ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕੀ ਅਗਨਿ ਕਰਿ ਜਲਾ ਵਢੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਰ
ਤਾ ਸੁਣ ਕਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇਕ ਹੋ ਜੇ ਮੁਝ ਤੇ ਦੁਰ ਹੋਹਾ। ਕਹੈ ਤੇ ਜੇ ਜਦ ਪਤ੍ਰਿ ਸਰਬ
ਅਰ ਬਲਾ ਤੀਰ ਬਹੁ ਪਰ ਇਸ ਬਿਭੁ ਹੋਵਹੀ। ਅਰੁ ਰਾਤ ਵਿਨ ਕੁਜਨ ਕਰਤਾ
ਰੈ। ਬਹੁੜ ਏਤਾ ਦੁਨ ਕਰਹੀ। ਜੇ ਤੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਕੇ ਜਲ ਕਰਿ ਕੈ ਬਰੇ ਪਵਹਰ
ਲਾਹੀ। ਪਰੁ ਜਬ ਲਗਾ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕੀ ਤਿਆਗਨ ਕਰਹੀ ਗਾ। ਤਬ ਲਗਨ
ਰਕੁ ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ ਨ ਛੁਹੀ ਗਾ। ਕਹੈ ਤੇ ਜੇ ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਹੀ ਮਨ ਮੁਖੀ ਹੈ। ਅ

ਰੇ ਮਹਾਨਰੂਪ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਹੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਜਿਸ ਦੀ ਵਦਾਇ ਦੇ ਵਤੇ ਰੁਗ ਵੀ ਤਕੇ
 ਆਗੇ ਪਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੋ। ਜਿਹੋ ਮਹਾਰਾਜੇ ਜੇ ਪਨ ਕਉ ਸਿਧਵੇ ਹਾਰੇ ਕ੍ਰਿਪਣ
 ਹੁਕੀ ਸਿਪਦਾ ਨਾ ਸੁਕਰਿ। ਅਰੁ ਉਦਾਰ ਪੁਰੁਖ ਹੁਕਉ ਆਧਿਕ ਸਿਪਦਾ ਦੇ ਹਿ।
 ਏਕ ਬਾਰ ਯਕ ਗਿ ਜਾਂਈ। ਲੋਕ ਨੇ ਸੈਤਾਨ ਸਿਉ ਪੁਛਿਆ ਬਾ। ਜੇਤੂ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਰਿ
 ਸਕਉ ਗਾਖਤ ਹੋ। ਅਰੁ ਸਤ੍ਰੁਕਿ ਸਕਉ ਜਾਨਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਸੈਤਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਕ੍ਰਿ
 ਪਣਤ ਪਸੀ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਗਾਖਤ ਹੋ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁਤ ਪੁਅਰੁ ਕਸਟ ਕਾਰਿ ਕੇ
 ਦੁਖ ਪੜਾਖੇ ਚਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰ ਕੇ ਫਲ ਉਸ ਕਾਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੋ।
 ਬਹੁਤ ਹਾਜੀ ਮਾਨੁਖ ਉਦਾਰ ਕਉ ਅਪੁਣਾ ਸਤ੍ਰੁਜਾਨਤਾ ਹੋ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁਤ ਸਰੀ
 ਰ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਸੁਖੁ ਰਿਹਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਮੇਰੁ ਰਤਾਰ ਹਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਮਤ ਉਦਾਰਤਾ ਕਰ
 ਕੇ ਉਸ ਕਉ ਰੁਗ ਵੇਤ ਬਖਸ ਲੇਵੈ। ਅਰੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਦਇਆ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਕ
 ਉਵੇ ਗਾਪਾ ਪਤਿ ਹੋ ਜਾਵੈ॥ * * * * * ॥ ਅਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਪ
 ਰਮ ਉਦਾਰਤਾ ਕਾ॥ ॥ ਤਬੋ ਜਾਣੂ ਤੂੰ ਜੇ ਇਕ ਉਦਾਰਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਇਕ ਪਰ
 ਮ ਉਦਾਰਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਉਦਾਰਤਾ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੋ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਇਸ ਕਉ ਅਧਿਕ
 ਅਪੇਛਾ ਨ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਵਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਰੁਗ ਵੇਤ ਅਰਥ ਉਠਾਇ ਦੇਵੈ। ਅਰੁ ਪਰ
 ਮ ਉਦਾਰਤਾ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੋ ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਇਸ ਕਉ ਮੁਹਤਾ ਜੀ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਵ
 ਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਅਰਥੀ ਕੇ ਉਠਾਇ ਦੇਵੈ। ਅਰੁ ਮੇਸੇ ਹੀ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪ
 ਣਤਾ ਇਹੁ ਹੋ। ਜੋ ਜਦ ਪਉਸ ਕਉ ਕਛੁ ਅਪੁਣੇ ਸਰੀਰੁ ਕਾ ਪਰੋਜਨ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤਉ
 ਭੀ ਖਰਚੁ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਮਨੋਰਥ ਕਉ ਭੀ ਅਵਰ ਮਾਨੁਖ ਦੁਕੀ ਅਸ
 ਕਰ ਕੇ ਪੁਰਨ ਕੀ ਆਚਾਰਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਧਨ ਕੀ ਗਾਂਠ ਕਉ ਖੋਲ ਨਹੀ ਸਕਤ
 ॥ ਅਰੁ ਮਹਾਪੁਰਖ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਾ ਹੋ। ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਅਪੁਣੇ ਅਰਥ ਕੀ ਚਿਰਿ
 ਵਿਸਟਿਨ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਅਵਰ ਕੇ ਅਰਥ ਕਉ ਸਿਖੁ ਰਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਉਪਰਿ
 ਰੁਗ ਵੇਤ ਅਤਿ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਇਸੀ ਪਰ ਇਕ ਵਾਰਤਾ ਹੋ। ਏਕ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾਨੁ
 ਕੇ ਗਹਿ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਅਭਿ ਆਗਤ ਆਇ ਆਬਾ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ ਰਿਹੈ ਮੇਰੇ ਜਨ
 ਅਲਪ ਬਾ। ਤਬ ਉਨ ਹੁਨੇ ਵੀ ਪਕ ਬੁਝਾਇ ਵੀ ਆ। ਅਰੁ ਮਿਲ ਕਰੈ ਤੇ ਜਨ ਕਰ
 ਏ ਕੇ ਰਗਾਏ। ਪਰੁ ਵਹੁਤ ਅਪੁਕਛੁ ਨ ਖਾਵਹਿ। ਅਰੁ ਇਉਂ ਹੀ ਗਾਥ ਪਰੇਰੁ ਰਹਿ
 ॥ ਇਸ ਕਉ ਕੋਈ ਇਹੁ ਅਭਿ ਆਗਤ ਰਿਪਤਿ ਹੋ ਕਰਖਾਵੈ। ਤਬ ਉਨ ਕੀ ਇਹ ਵ
 ਰਤਾ ਸੁਣ ਕਰਿ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਮਰੀ ਪਰਮ ਉਦਾਰਤਾ ਕਰਿ ਰੁਗ ਵੇਤ

ਅਤਿਕ੍ਰਿਪਾਲਹੁਆਹੈ॥ ਅਰੁਮਿਧੁਰਮੁਸੇਕਉਗ੍ਰਿਅਕਸਬਾਈਹੁਈਬੀਜੈ
 ਪੁਰਖਸਰਬਆਰਬਲਾਵਿਖੇਏਕਵਾਰਗ੍ਰਿਅਪੁਣੇਅਰਬਕਾਤਿਅਗਕਰਕੇ
 ਅਵਰਕਾਅਰਬਸਿਪੂਰਨਕਰਤਾਹੈ॥ ਤਬਮੇਉਸਕੇਸਾਥਲੇਖਾਨਹੀਕਰਸਕਤਾ॥
 ॥ਇਸੀਪਰਇਕਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਇਕੁਬਡਾਪਨੀਅਰੁਉਦਾਰੁਪ੍ਰੀਤਵਾਨਰਟਨਕ
 ਰਤਾਹੁਆਖਜੂਰਕੇਬਾਗਮੇਜਾਇਨਿਕਸਿਆ॥ ਤਹਾਬਾਗਕੇਰਾਖੇਕਉਗ੍ਰਿਹ
 ਤੇਏਇਰੋਟੀਆਲੇਆਏ॥ ਬਹੁਤੁਉਸੀਸਮੇਇਕਕੁਕਰਖਜੂਰਹੁਕੇਬਾਗਸੇਜਾ
 ਇਨਿਕਸਿਆ॥ ਤਬਉਸਰਾਖੇਨੇਏਕਰੋਟੀਕੁਕਰਕਉਰੁਹਦਈਸਿਵਹੁਕੁਕ
 ਰਨੇਸੀਪ੍ਰਹੀਖਾਇਲੀਨੀ॥ ਤਬਉਸਨੇਦੁਸਹੀਗ੍ਰਿਹਾਰਈਨੀ॥ ਤਬਇਹੁਅਸ
 ਰਬਜਦੇਖਕਉਉਸਰਾਖੇਤੇਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਪੁਛਿਆ॥ ਜਿਤੁਕਉਗ੍ਰਿਹਤੇਕੇਤਾ
 ਕੁਭੇਜਨਆਵਤਾਹੈ॥ ਤਬਰਾਖੇਨੇਕਹਾਜੇਜੇਤਾਕੁਤੁਮਹੁਨੇਦੇਖਿਆਹੈ॥ ਬਹੁਤੁ
 ਉਸਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਕਹਾਜੇਤੇਨੇਕੁਕਰਕਉਕਿਸਨਮਿਤੁਰਾਰਈਆ॥ ਤਬਰਾਖੇਨੇ
 ਕਹਾਜੇਈਹਾਆਰੋਕੁਕਰਕੋਟੀਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਅਰੁਇਹੁਦੁਰਤੇਆਇਆਹੈ॥
 ਤਾਤੇਮੇਨੇਏਤੀਮਨਸਾਕਰੀਜੇਕੁਕਰਕੁਪਾਨਰਹੈ॥ ਤਬਉਸਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਕਹਾ
 ਜੇਮੁਕਉਲੋਕਵਿਅਰਬਹੀਉਦਾਰਕਹਤੇਹੈ॥ ਅਰੁਇਸਬਾਗਕਾਗਾਖਾਮੁ
 ਟੁਤੇਗ੍ਰਿਪਰਮਉਦਾਰਹੈ॥ ਇਤਨਾਕਹਿਕਰਉਸਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਬਾਗਅਰੁਗਾਖੇਕ
 ਉਮੋਲਲੇਕਰਮੁਕਾਤਿਕੀਆ॥ ਅਰੁਵਹੁਬਾਗਗ੍ਰਿਹਾਖੇਹੀਕਉਸਉਪਈਆ
 ॥ ਬਹੁਤੁਇਕਅਵਰਵਾਰਤਾਹੈ॥ ਜੇਹੁਸੈਨਜਾਈਲੋਕਕੋਗਿਹਾਵਿਖੇਕਛੁਕਪ੍ਰੀ
 ਤਵਾਨਆਏਥੇ॥ ਅਰੁਉਨਕੇਘਰਮੇਭੋਜਨਅਲਪਬਾ॥ ਤਾਤੇਉਨਹੁਨੇਏਟੀਆ
 ਹੁਕੇਵਕਰੇਕਰਤਾਰੇ॥ ਅਰੁਈਪਕੁਬਡਾਇਕਰਿਭੋਜਨਕਰਟੇਕੇਨਮਿਤੁਇਕਤੁ
 ਰੇਇਬੈਠੇ॥ ਬਹੁਤੁਜਬਇਕਪੜੀਤੇਪੀਛੇਉਨਹੁਨੇਈਪਕੁਜਲਾਇਆ॥ ਤਬ
 ਭੋਜਨਸਹੀਇਉਹੀਪੜਾਰਹਾ॥ ਅਰੁਕਿਸੀਨੇਅੰਗੀਕਾਂਕੁਨਕੀਆ॥ ਤਾਤਪਰ
 ਜਾਇਹੁਜੇਸਭੁਨਹੁਨੇਪਰਮਉਦਾਰਤਾਕਰੀ॥ ਅਰੁਇਉਹੀਮਨਸਾਕਰਤੁਏ॥
 ਜੇਹਮਰੇਮਿਤ੍ਰਾਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਕਰਿਖਾਵਹਿ॥ ਅਰੁਹਮਕਉਭੂਪਾਰਹਵਾਰੁਲਾਹੈ॥
 ॥ਇਸੀਪਰਇਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਕਹਾਹੈ॥ ਜੇਏਕਵਾਰਬਡਾਜੁਪੁਹੁਆ॥ ਅਰੁਉਸ
 ਜੁਪੁਵਿਖੇਬਹੁਤਲੋਕਘਾਇਲਹੁਏਥੇ॥ ਅਰੁਮੇਰਾਇਕਭਾਈਗ੍ਰਿਉਸਖੇਤੁ
 ਵਿਖੇਘਾਇਲਥਾ॥ ਤਬਮੇਉਸਕੇਨਮਿਤਜਲਕਾਬਾਸਨਰੁਗਲਿਆਇਆ
 ॥ ਸੇਮੇਜਬਉਸਕਉਜਲੁਦੇਣੇਲਾਗਾ॥ ਤਬਇਹੁਅਵਰਘਾਇਲਨੇਕਹਾਜੇ

ਮੁਏ ਕਉ ਜਲੁ ਦੇਵਹਿ। ਤਬ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਕਹਤਿ ਰੁਇ ਅਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਸਹੀ ਕ
 ਉਦੇਹਿ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਉ ਸਕੇ ਨਿਕਟਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਇਕ ਅਵਰਨੇ ਜਲ ਮਾਗਿ
 ਆ। ਤਬ ਉਸ ਪਾਇਲਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਉਸਹੀ ਕਉ ਦੇਹਿ। ਮੇਰੇ ਹੀ ਜਬ ਉਸਕੇ
 ਨਿਕਟਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਵਹੁ ਮੇਰੇ ਜਾਵੇ ਤੇ ਅਗੇ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕਹੇ ਤਰੁਇਆ। ਅ
 ਰੁਜ ਬਉ ਨਕੇ ਨਿਕਟਿ ਆਇਆ। ਤਬ ਉਸ ਪਾਇਲਨੇ ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ
 ਭੀ ਛੂਟ ਗਏ। ਪਰੋ ਜਨ ਇਹੁ ਜੇ ਸਰੁ ਹੀ ਅਪੁਣੇ ਜੀਵੇ ਤੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕਹਾ ਜੀਵੇ ਵ
 ਸੇਖ ਜਾਨਤ ਰੁਏ। ਅਰੁ ਬਸਰਹਾ ਫੀਸਾਂ ਈਲੇ ਕਮੇ ਸਾਪਗ ਮਉਦਾਰੁ ਆਹੇ
 ਜਬ ਉਸਕੇ ਸਹੀਰ ਛੂਟੇ ਕਾਸਮਾ ਹੂਆ। ਤਬ ਇਕ ਅਰਥੀਨੇ ਆਇਕ ਰਿਜਾਰ
 ਨਾ ਕਹੀ। ਅਰੁ ਉਨਕੇ ਪਾਸ ਕਛੁ ਨ ਬਾ। ਤਬ ਉਨਹੁਨੇ ਅਪੁਣੇ ਗਲੇ ਕਾ ਜਾਮਾ ਉ
 ਤਾਰ ਕਰ ਜਾਚ ਕਉ ਦੀਆ। ਅਰੁ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਜਾਮਾ ਗਕਰਿ ਅਪੁਣੇ
 ਗਲ ਪਹਿਰਿ ਆ। ਬਹੁ ਕੁਏ ਕਮ ਹੁਰਤ ਕੇ ਪੀਵੇ ਸਹੀਰ ਕਾ ਤਿ ਆਗ ਕਰਤ ਰੁ
 ਏ। ਤਬ ਬੁਧਵਾਨਹੁਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਬਸਰਹਾ ਫੀਸਾਂ ਈਲੇ ਕਨਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਜਗਤਿ
 ਵਿਖੇ ਆਇਆ ਬਾ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਪਰ ਲੋਕਾ ਵਿਖੇ ਗਇਆ। ਅਰਬ ਇਹੁ ਜੇ ਸੇਹੀ
 ਨਗਨ ਜਨਮਿ ਆਬਾ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਅਸਿਰੁ ਹੋ ਕਰਗਾ ਮਨ ਕਰਤ ਰੁਇਆ। *
 * * * ॥ ਅਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਉਦਾਰਤਾ ਕੀ। ॥ ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਪ
 ਟਤਾ ਕੀ। ॥ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਣ ਉਦਾਰ ਕਉ ਨਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਉਦਾਰ ਕ੍ਰਿਪਣ ਕਉ ਨਹੈ।
 ਤਤੇ ਜਾਵੇ ਤੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖੁ ਆਪ ਕਉ ਉਦਾਰੁ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਅਵਰੁ ਲੋਕ ਕਉ
 ਅਤ ਵਿਖੇ ਕ੍ਰਿਪਣ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਤੇ ਇਸ ਕਉ ਦਕਉ ਅਵਸਮੇ ਵਪਛਾਣਿ ਆਗੀ ਤਹੈ
 ਕਹੇਤੇ ਜੇ ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਣ ਤਾਰੁ ਪੀਦੀ ਰਘੋਗੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਲਗਾ ਮੇਰੇ ਰੋਗ ਕਉ
 ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਛਾਣੀ ਮੇਰੀ ਨਹੀ। ਤਬ ਲਗਾ ਇਸ ਕਉ ਪਾਉ ਕਿਉ ਕਰ ਕਹੀ ਮੇਰੇ।
 ਅਰੁ ਇਹੁ ਵਾਰਤਾ ਭੀ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ਜੇ ਅਰਥੀ ਕੇ ਸਰਬ ਅਰਬ ਕਉ ਸਿਪੁਰਨ ਕੇ ਦੀਨਹੀ
 ਕਰ ਸਕਤਾ। ਸੇ ਜਬ ਇਸਹੀ ਕਾਨਾ ਮੁਕ੍ਰਿਪਣ ਤਹੈ ਵੈਤ ਬਸਤੁ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਣ ਹੋਤੇ ਹੈ।
 ਪਰ ਮੇਰੇ ਨਹੀ। ਕਹੇਤੇ ਜੇ ਵਹੁ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਵਿਸਟਿ ਵਿਖੇ ਜਿਸੁ ਵਸਤੁ ਕਾ ਵੇਦਾਪਰ
 ਵਾਣਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਪਦਾਰਥ ਦੇਇਨ ਸਕੈ ਤਬ ਵਹੁ ਕ੍ਰਿਪਣ ਕਹੀ ਤਹੈ। ਅ
 ਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖ ਵੀਚਾਰੁ ਸਾਥਿ ਸੁਗਮ ਹੀ ਦੇਵੈ ਤਬ ਵਹੁ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਉਦਾਰੁ ਕਹੀ ਤਹੈ। ਅ
 ਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖ ਰੋਜਨਾ ਕੇਨੀ ਮ੍ਰਿਤ ਬਸਤੁ ਲੇਤਾ ਹੂਆ ਅਧਿਕਾ ਵਿਵਾਦ ਕਰੇ। ਅਥਵਾ ਸ
 ਨਬੀਧੀ ਅਰੁ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਅਪੁਣੇ ਅਹਾਰ ਕਉ ਛੁਪਾਇ ਲੇਵੈ। ਸੇ ਇਹੁ ਪ੍ਰਸਿਧਿ

ਕ੍ਰਿਪਣਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੋ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕਰਿਕੈ। ਅਰੁਜੋਭੋਜਨਕੇਨਮਿਤਬਸਤੁਲੇਤਾਹੁਆ
 ਅਧਿਕਵਿਵਾਦਕਰੈ। ਅਥਵਾਸਨਬੀਧੀਅਹੁਕਉ। ਅਗਰੁਅਹੁਦਸਤਾਧਿਕਸੁਕ
 ਰਕਰਦੇਵੈ। ਅਥਵਾਜਾਚਕਕਉਦੇਖਕਰਿਅਪਣੇਅਗਰਕਉਛਪਾਇਲੇਵੈ। ਸੋ
 ਭੀਇਹੁਅਧਿਕਕ੍ਰਿਪਣਤਾਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੋ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕਾਅਰਥਇਹੈ। ਜੋਜਿਸਪ
 ਦਾਰਥਕਾਵੇਲਾਪਰਵਾਣੁਹੈ। ਅਰੁਜਬਦੁਦਸਤੁਦੇਇਨਸਕੋਤਬਜਾਣੀਐ। ਇਹ
 ਕ੍ਰਿਪਣਹੈ। ਇਸਕਰਕੇਜੋਰੁਗਵੇਤਨੇਇਹੁਪਰਵਿਵਾਦਕੇਨਮਿਤੁਤਪਤਿਕੀਆਹੈ
 ਸਿਜਬਲਗਾਇਸਰੁਦਕਉਨਜਾਣੈ। ਅਰੁਦੇਕਰਕਰਤਾਜਾਵੈ। ਤਬਇਹੁਕ੍ਰਿਪਣ
 ਤਾਕਾਲਛੁਟੈ। ਬਦੁਬਪਨਕਾਵੇਵਣਾਇਉਪਰਵਾਣੁਹੈ। ਜੋਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਪਰਮਸਾ
 ਸਤਵਿਖੇਕਹਾਹੈ। ਅਰੁਜਿਸਕਰਕੇਕੁਵਾਅਰੁਦਇਆਪ੍ਰਗਟਹੈ। ਅਰੁਪਰਮਸਾ
 ਸਤਵਿਖੇਦਸਵਿਧਕਾਵੇਵਣਾਅਵਸਮੇਵਕਹਾਹੈ। ਸੋਇਹੁਸਿਸਾਰੀਜੀਵਹੁਕਾਅ
 ਧਿਕਰੁਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੋਇਹੁਅਲਪਬੁਧੀਮਾਨੁਪਾਇਸਤੇਅਧਿਕਕਛੁਨਹੀਦੇਇਸਕ
 ਤੇ। ਤਾਤੇਵੀਚਾਰਵਨਦੁਕੇਮਤਾਵੇਖੇਇਹੁਕ੍ਰਿਪਣਤਾਹੈ। ਪਰੁਕੁਵਾਵੇਕੇਨਮਿਤੁਜੋਪ
 ਨਕਾਵੇਵਣਾਕਹਾਹੈ। ਸੋਇਸਕਾਅਧਿਕਾਰਭੀਬਿਨਬਿਨਹੈ। ਜੋਸੇਇਕੁਦਸਤਨਿ
 ਰਧਨਉਕਉਦੇਣੀਪਰਵਾਣੁਹੈ। ਅਰੁਓਹੀਵਸਤੁਪਨਵਾਨਦੁਕਉਦੇਣੀਕੁਲੀਨਹੀ
 ਲਾਗਤੀ। ਅਥਵਾਅਰਥੀਅਰਥੀਅਹੁਕਉਜੋਗੁਹੈ। ਅਰੁਮਿਤਕਉਦੇਣੀਨਿਦ
 ਹੈ। ਅਥਵਾਸਨਬੀਧੀਅਹੁਕਉਦੇਣੀਅਜੋਗੁਹੈ। ਅਰੁਅਵਰਲੋਕੁਕਉਦੇਣੀਅ
 ਜੋਗੁਨਹੀ। ਅਥਵਾਕੋਈਪਦਾਰਥਾਇਸਤੀਅਹੁਕਉਦੇਣਾਵਸੇਖਹੈ। ਅਰੁਪੁਰੁ
 ਖਹੁਕਉਦੇਣੀਨਿਦਹੈ। ਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਜੋਦਪਧਨਕਾਸਿਚਣਭੀਵਿਵਹਾਰਵਿਖੇਪ
 ਰਵਾਣੁਹੈ। ਪਰੁਜਬਸਿਚਣੇਤੇਅਧਿਕਪਰੋਜਨਆਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ। ਤਬਉਸਸਿਚਣੇ
 ਤੇਦੇਣਾਵਿਸੇਖੁਹੈ। ਅਰੁਜਬਲੰਗੁਦੇਣੇਕਪਰੋਜਨੁਅਧਿਕਨਹੈ। ਤਬਲਗਪਨਕਾ
 ਰਾਖਣਾਪਰਵਾਣੁਹੈ। ਅਰੁਜੋਕ੍ਰਿਪਣਮਨੁਖਹੈਸੋਇਸਮਿਜਾਦਾਵੇਖੇਇਸਥਿਤਿ
 ਨਹੀਹੋਸਕਤਾ। ਜੋਸੇਕੋਈਕਿਸੀਕੇਰਿਹਵਿਖੇਅਭਿਅਗਤਾਵੈ। ਤਬਰਾਵਾਅਰੁ
 ਪ੍ਰੀਤਕਰਕੇਉਸਕੀਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕਰਣੀਪਨਕੇਸਿਚਣੇਤੇਵਿਸੇਖਹੈ। ਅਰੁਜਬਅਪਣੇ
 ਚਿਤਾਵੇਖੇਇਹੁਉਨਮਾਨਕਰਲੇਵੈ। ਜੋਮੇਨੇਤਉਅਗੈਦਸਵਿਧਦੀਆਹੈ। ਅਰੁਉਸ
 ਕੋਭਾਵਤੇਖੇਮੁਖਹੋਰਹੈ। ਸੋਇਹੁਪ੍ਰਸਿਧਕ੍ਰਿਪਣਤਾਅਰੁਨਿਚਤਾਹੈ। ਅਥਵਾਜਬਾਇ
 ਸਕਾਪਰੋਸੀਨਿਰਧਨਹੈ। ਅਰੁਇਸਕੇਪਾਸਅਨਾਜਬਹੁਤੇਹੈ। ਪਰੁਜਬਉਨਕ
 ਉਭੁਖਾਦੇਖਕਰਕਛੁਨਦੇਵੈ। ਤਬਇਹੁਕ੍ਰਿਪਣਤਾਹੈ। ਪਰੁਜਬਲਗਜਬਾਸਾਸ

ਰਾਗੁ ਦਾਇਆ ਭਾਵੁ ਸਿੰਗਤਿ ਦੇਤਾਰਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾਥਿ ਧਨੁ ਅਧਿਕ ਹੋਵੈ॥
 ਤਉ ਭੀ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਭੁਲਾਏ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਮੇਸੇ ਕਾਰ ਜਕਰ ਜਕਰ ਟੇਜੇ ਗੁਹੈ॥ ਜੇ ਕੂਏ ਅਰੁ ਤਾਲ
 ਅਰੁ ਪੁਲਹਾ ਕਰੁ ਦੁਆਰੇ ਅਰੁ ਇਤਿ ਆਇ ਕਾ ਅਵਰ ਜੇ ਧਰਮ ਕੇ ਇਸ ਬਾਨਹੈ॥ ਜਿਨ ਹੁਕਰ
 ਕੈ ਚਿਹਕਾਲ ਪ੍ਰਜੀਤ ਅਰਥੀ ਜੀਵੁ ਕਉ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਹੈ॥ ਜੇ ਧਨ ਦਾਨੁ ਕਉ ਮੇਸੇ ਕਾ
 ਰਜੁ ਕੀ ਅਵਸਮੇ ਵਕਰ ਆਵੈ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਮੇਸੇ ਕਾ ਰਜਨ ਕਰੈ॥ ਤਬ ਸਿਸਾ ਹੀ ਜੀਵਹੁ
 ਕੇ ਮਤਾਵੇ ਖੇੜਿ ਪਟਨ ਹੀ ਕਹੀਤਾ॥ ਅਰੁ ਵੀਚਰੁ ਵਾਨੁ ਕੇ ਮਤਾਵੇ ਖੇੜਿ ਹੁਤੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ
 ਹੈ॥ ਤਤ ਪਰ ਜਾਇ ਹੁਜੇ ਜਬ ਸਾਜੁ ਅਨੁਸਾਰੁ ਅਰੁ ਕੂਏ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਕ੍ਰਿ
 ਪਣਤਾ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਉਦਾਰੁ ਤਬ ਹੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜਬ ਵਹੁ ਦੇਣਾ ਬਦਤਾ ਜਾਵੈ॥
 ਸਿਏ ਹਰੀ ਧਨ ਕੀ ਮਿਸਾਵ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਕ੍ਰਿਨ ਕ੍ਰਿਨ ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਕਉ ਦੇ
 ਣਾ ਸੁ ਗਮ ਹੋਵੈ ਸੋ ਉਦਾਰੁ ਕਹੀਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਕਰਨਾ ਈਕਰ ਕੇ ਦੇਵੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਣ
 ਹੈ॥ ਅਥਵਾ ਜੇ ਮਾਨੁ ਖਜੁ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕੇ ਨ ਮਿਤੁ ਦਾਨੁ ਕਰੈ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਕਾਰੁ ਕੀ ਇ
 ਛਾਰਾਖੈ॥ ਤਉ ਭੀ ਉਦਾਰੁ ਨ ਹੀ ਕਹੀਤਾ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਦਾਰੁ ਤ ਨਿਹਕਾ ਮੈ॥ ਪਰੁ ਪਰੇ ਜ
 ਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਣਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਅਤਿ ਕਰਨਾ ਹੈ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਪਰੇ ਜਨ ਬਿਨਾ ਦੇਣਾ ਭੁਗਵੈ
 ਤਹੀ ਕਾ ਕਾਮੁ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਸੁਰਗ ਅਥਵਾ ਮਾਨ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰ ਕੇ ਦੇਵੈ॥ ਤਬ ਸਿਸਾ ਹੀ
 ਅਰੁ ਕੇ ਮਤਾਵੇ ਖੇੜਿ ਹੁਤੀ ਉਦਾਰੁ ਕਹੀਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸੰਤ ਜਨੁ ਕੇ ਮਤਾਵੇ ਖੇੜਿ ਉਦਾਰੁ ਤਾਇ
 ਹੁੰਦੇ ਜੇ ਨਿਹਕਾ ਮਹਿ ਜੀਵੁ ਅਰੁ ਸਹੀਰੁ ਗਵੰਤ ਅਰਥ ਅਰਪ ਦੇਵੈ॥ ਅਰੁ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ
 ਪ੍ਰੀਤਾਵੇਖੇ ਮੇਸਾ ਮਗਨੁ ਹੋਵੈ॥ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਸਹੀਰੁ ਅਰੁ ਜੀਉ ਕੇ ਦੇਣੇ ਕਉ ਕਛੁ ਵਸਤੀ ਨ
 ਜਾਵੈ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਅਪੁਰੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਕਉ ਅਨੰਦ ਮਾਨੋ ਦੇਵੈ॥ ਨ ਨ ਨ॥ ਅਥ ਪ੍ਰਗਟ
 ਕਰਣਾਉ ਪਾਉ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਾ॥ ਮਤਾਤੇ ਜਾਣੁ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਉ ਪਾਉ ਬੁਝੁ ਅਰੁ ਕਰਤ
 ਤ ਕੇ ਸਨ ਬਿਪਕਰੇ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਸਿ ਬੁਝੁ ਇਹੁ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਗਿ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕੇ ਕਾਰਣ ਕਉ ਪਛਾਣੇ
 ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਿਸੇ ਰੋਗ ਕਾ ਕਾਰਣੁ ਜਾਣਿ ਅਨਹੀ ਜਾਤਾ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਾਉ ਬੁਨਹੀ॥
 ਕਰਿ ਸਕੀਤਾ॥ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਾ ਕਾਰਣੁ ਭੋਗੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ॥ ਜੇ ਧਨ ਬਿਨਾਇ ਵੀ ਅਰੁ
 ਭੋਗ ਸਿਧਨ ਹੀ ਹੋਤੇ॥ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਕਾਰਣ ਜੀਵ ਦੇਣਾ ਅਧਿਕਾ ਆਸਾ ਹੈ॥ ਇਸ ਕਰਕੇ
 ਜੇ ਜਬ ਇਹੁ ਮਨੁ ਖਾਮੇ ਸੇ ਜਾਣੈ ਜੇ ਮੇਨੇ ਕਛੁ ਕਦਿ ਨ ਅਥਵਾ ਦੇਕਾ ਸਉ ਪਰਿਤ ਮਰਣਾ ਹੈ
 ॥ ਚਬੁ ਭੁਭਾ ਵਕਹੀ ਧਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਖੀਣੇ ਜਾਤੀ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਕੀ ਕਛੁ ਸਿਤਨ ਹੋਤੀ ਹੈ॥
 ਤਬ ਉਸ ਕਾਰਿ ਦਾ ਮਤ ਕੇ ਸਮੇ ਭੀ ਨਹੀ ਪੁਲਤਾ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮੇਹ ਕਰ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਾ ਜੀਵ
 ਣਾ ਭੀ ਅਪੁਣੇ ਜੀਵ ਦੇਣੀ ਨਿਅਈ ਜਾਣੁ ਹੈ॥ ਤਾਤੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕੀ ਗਿਰਾਫ਼ੀ ਹੋ

ਜਾਤੀਏ। ਇਸੀ ਪਰਮਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾਏ। ਜੇ ਇਹ ਸਿਤਾਨ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਅਰੁ ਮੋਹ ਕਾ ਕਾ
 ਰਣ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖੁ ਭੁਗਤੁ ਕੇਨ ਮਿਤ ਸਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਰਾਖੇ। ਅਬ ਵਾਪਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ
 ਕੇ ਜਿਸ ਕਉ ਅਧਿਕ ਭੁਗਤੁ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾਉ ਪਜਿਆਵੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਤਉ ਅਧਿਕ
 ਜੀਵਣੇ ਕੀ ਅਸਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਧਨੁ ਅਰੁ ਸਿਪਦਾ ਕੇ ਸਿਰ ਟੇਕੀ ਅਸਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਧਨੁ ਅਰੁ ਸਿਪਦਾ
 ਕੀ ਅਸਾ ਵਿਸ਼ੇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਕ ਪੁਰਖੁ ਐਸੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੇਵਲ ਰੂਪੇ ਅਰੁ
 ਸੇਨੇ ਹੀ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਰਾਖਤੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਰੇਗੀ ਹੋਵੈ ਤਬ ਅਪੁਣੇ ਸਗੈਰ ਕਾਉ ਪਚਾਭੁ
 ਨਹੀ ਕਰਤੈ। ਅਰੁ ਦਸਵੇਂ ਪੁਰਖੀ ਨਹੀ ਦੇਸ ਕਤੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਕਉ ਏਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੇ ਰੂਪਾ
 ਅਰੁ ਸੂਰਨ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਨਿਕਟਿ ਦਾਇਓ। ਅਰੁ ਜਦ ਪ੍ਰੇਮੇ ਸੇਭੀ ਜਾਨਤੈ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ
 ਮੇਮਰੇ ਗਾਤ ਬਮੇਰੇ ਪੀਛੇ ਇਹੁ ਧਨੁ ਮੇਰੇ ਸਤ੍ਰੁ ਹੀ ਲੇਜਾਵਹਿਗੇ। ਤਉ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਾਰਿ
 ਕੈ ਖਰਚਨ ਹੀ ਸਕਤਾ। ਸੇ ਇਹੁ ਐਸਾ ਦੀਰਘ ਰੇਗੁ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਕਉ ਪਉਕਰਣਾ ਮਹਾ ਕਰਨ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਤੈ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕੇ ਕਾਰਣ ਕਉ ਜਾਣਿਅਤ ਬਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿਅ
 ਚਾਹੀਐ। ਜੇ ਭੁਗਤੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਉ ਪਾਉ ਸਿਜਮੁ ਹੈ। ਤਤ੍ਰੇ ਜਬ ਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਸਿਤੋ ਖਰਕੇ
 ਰੇਗੁ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀਐ ਪਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਖੀਣ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਧਿ
 ਕ ਜੀਵਣੇ ਕੀ ਅਸਾ ਕਾਉ ਪਾਉ ਇਹੁ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੀਵੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕਉ ਚਿਤ ਵਤਾਰੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਅ
 ਪੁਣੇ ਸਨ ਬੀਧੀ ਅਰੁ ਕੀ ਓਰਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਕੈ ਦੇਖੇ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਨਿ ਆਈ ਵਹੁਤੀ ਪਨ ਕਉ ਸਿ
 ਚਤੇ ਥੇ। ਅਰੁ ਮਰਣੇ ਤੇ ਅਚੇਤ ਥੇ। ਬਹੁੜ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਪਸਰਾਤਾ ਪਸਿਰੁ ਗਤਿ ਮ੍ਰਿਤ ਕਉ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੁਏ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਧਨ ਸਰੁ ਹੀ ਉਸ ਕੇ ਸਤ੍ਰੁ ਕਾਟਿ ਲੇਗਾਏ। ਬਹੁੜ ਪੁਰਖੁ ਕੀ ਨਿਰਧ
 ਨਤਾਈ ਕੇ ਭੁਕੇ ਕਰ ਕੈ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੇਭਿ ਸੋ ਕਾਉ ਪਾਉ ਏਹੁ ਹੈ। ਜਿਸ ਰਬ ਜੀਵਹੁ ਕਉ
 ਤਪਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਗ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲ ਕਰੁ ਗਵਤ ਹੀ ਕਉ ਜਾਣੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝੇ ਜੇ
 ਜਿਸ ਕੇ ਲੇਖ ਵਿਖੇ ਰੁਗਵਿਤ ਨੇ ਨਿਰਧਨਤਾਈ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਤਬ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਾਰਿ ਕੈ
 ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਨ ਵਾਨ ਨਹੈ ਵੈਗਾ। ਅਰੁ ਜਬ ਮੇਰੀ ਸਿਪਦਾ ਅਧਿਕ ਜੇ ਖਰੇ ਹੋਗੀ। ਤਉ
 ਰੀਵਿ ਅਰਬ ਹੀ ਨਸਟਿ ਹੋ ਜਾਵੈਗੀ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਨ ਕੀ ਪਾਲ ਬਧਾਵੇਖੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ
 ਧਨੁ ਅਰੁ ਸਿਪਦਾ ਰਚੀ ਹੈ। ਤਬ ਮੇਰੀ ਸਿਪਦਾ ਬਿਨਾ ਹੀ ਉਨ ਕਉ ਧਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਗਾ। ਅ
 ਰੁ ਇਹ ਦਾਰਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ। ਜੇ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖੁ ਪਿਤਾ ਕੀ ਸਿਪਦਾ ਬਿਨਾ ਹੀ ਧਨ ਵਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟਿਅ
 ਵਤੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਪੁਰਖੁ ਖੁਕਉ ਪਿਤਾ ਧਨੁ ਰੀਅਧਿਕ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਬਾਤ ਉਭੀ ਨਿਰ
 ਧਨ ਹੋਗਾਏ ਹੈ। ਤਤ੍ਰੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਕੈ ਜੇ ਜਬ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਰੁਗਵਿਤ ਕੇ ਆਗਿਆ
 ਕਾਟੀ ਰੁਏ। ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਰੁਗਵਿਤ ਹੀ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਰੁਗਵਿਤ ਕੀ

ਅਗਨੀਆਤ੍ਰੇਬੰਮੁਖਹੁਏ। ਤਬਉਨਕਉਨਿਰਧਨਤਈਈ। ਵਿਸੇਖਹੈ। ਕਹੈਤੇਜੋਨਿਰ
 ਧਨਤਈ। ਕਰਿਕੈ। ਅਨੇਕਪਾਪਹੁਤੇਬਹਹਿਗੇ। ਬਹੁਜੇਤੇਸਿਤਜਨਹੁਕੇਵਚਨਕ੍ਰਿਪਣ
 ਤਾਕੀਨਿਖੇਧਅਰੁਉਦਾਰਤਾਕੀ। ਵਿਸੇਖਣਾਵਿਖੇਆਏਹੈ। ਸਿਬਰਿਬਾਰਤਿਨਕਾਬੀਚ
 ਰੁਕੈਗੇ। ਅਰੁਮੇਸੇਜਾਣੈਜੋਕ੍ਰਿਪਣਮਾਨੁਖਜਦਪਰੁਜਨਵਨਹੋਵੈ। ਤਉਗੁਨਿਰਸਿ
 ਦੇਹਨਰਕਗਾਮੀਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਤੇਜੋਧਨਅਰੁਸਿਪਦਮਹਾਰਜਕੀਅਪ੍ਰਸਿਨਤਾਅਰੁ
 ਨਰਕਹੁਕਾਕਾਰਵਹੋਵੈ। ਸੋਤਿਸਧਨਕਰਕੈਮੁਸੁਕਉਕਿਆਲਾਕੁਹੋਵੈਗਾ। ਬਹੁਜ
 ਕ੍ਰਿਪਣਮਾਨੁਖਇਸਹੀਸਿਸਾਰਵਿਖੇਕੈਸੀਅਪਮਾਨਕਉਪਾਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਸਰੁ
 ਕੇਈਉਨਕੀਨਿਦਾਕਰਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਜਬਮੇਭੀਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕਉਗਾਤਬਅਵਸਮੇਵਸ
 ਰਬਲੋਕਹੁਕੇਅਰੁਵਕਉਪਾਪਤਿਹੋਵਉਗਾ। ਸਿਬੁਸੁਕਰਕੈਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕਉਪਾਉ
 ਕਹਾਬਾਜੇਇਹੀਹੈ। ਪਰੁਜਬਮੇਸੇਵੀਚਰੁਕਰਕੈਕ੍ਰਿਪਣਤਾਵੁਰਨਹੋਵੈ। ਤਬਕਰ
 ਤਤਕਰਕੈਇਸਪ੍ਰਕਾਰਉਪਾਉਹੋਤੇਹੈ। ਜੋਇਸਸਮੇਇਸਮਾਨੁਖਕੋਰਿਦੇਵਿਖੇਕਛੁ
 ਕਰਾਇਆਦਾਨਕੀਸਰਧਾਛੁਰੇ। ਤਬਉਸਹੀਸਮੇਸਰਧਾਕਉਸਿਪੁਰਨਕਰੇ। ਅਰੁਉ
 ਸਸਾਂਤਕੀਸਿਕਲਪਕਉਵਿਅਰਥਨਰੁਰੇ। ਇਸੀਪਰਵਿਕਵਾਰਤਾਹੈਜੋਅਬਲ
 ਹਸਨਸਾਈਲੋਕਮਲਤਿਅਗਵੇਕੇਨੀਮਤਾਇਸਥਾਨਵਿਖੇਗਾਇਆਥਾ। ਉਸਹੀ
 ਸਮੇਵਿਖੇਇਕਜਾਚਕਨੇਆਇਆਕਰਕਹੈਜੋਮੁਸੁਕਉਕਛੁਦੇਵੁਹਾਤਬਵਹੁਸਾਂਈ
 ਲੋਕਉਸਹੀਅਸਥਾਨਵਿਖੇਬੈਠੇਹੁਏਗਲੇਕਾਜਾਮਾਉਤਾਰਕਰਿਅਪਣੇਦਾਸਕਉਰੁ
 ਰੁਦੀਆ। ਅਰੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤਭੁਇਅਜੋਜਾਚਕਕਉਉਠਾਇਦੇਹਿ। ਬਹੁਜਨਬ
 ਉਸਅਸਥਾਨਤੇਬਾਹਜਨਿਕਸੇਤਬਟਹਲੁਏਨੇਕਹਾਜੇਤਮਹੁਨੇਏਤਾਪੀਰਜਕਿਉਨ
 ਕੀਆ। ਜੋਜਬਕਾਹਰਾਵਤੇਤਬਉਠਾਇਦੇਤੇ। ਤਬਉਨਨੇਕਹਾਜੇਮੇਇਸਵਾਰਤਾ
 ਤੇਹੈਮਾਨਹੂਆਥਾ। ਜੋਅਬਤਉਮੇਰੇਰਿਦੇਵਿਖੇਦੇਣੇਕਸਿਕਲਪਛੁਰਿਅਹੈ। ਪਰੁਜਬ
 ਅਵਰਸਿਕਲਪਉਪਨਕਰਾਇਸਸਰਧਾਕਉਗਿਰਾਇਦੇਵੈਤਬਮੇਰਾਅਕਾਜੋਹੋਵੈਗਾ
 ਪਰਾਇਹੁਵਾਰਤਾਭੀਨਿਰਸਿਦੇਹੈ। ਜੋਧਨਕੇਈਏਬਿਨਾਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਕ੍ਰਿਪਣਤਾਵੁ
 ਰਨਹੀਰੇਤੀ। ਜੋਸੇਪ੍ਰੀਤਮਕੋਬਿਛੁਰੇਬਿਨਾਪ੍ਰੀਕਮੇਹੁਨਹੀਟੂਟਤਾ। ਤੇਸੇਹੀਧਨਕੀਪ੍ਰੀ
 ਤਕਉਭੀਵੁਰਕਰਣੇਕਉਪਾਉਧਨਕਾਤਿਆਗੇਗੇ। ਤਾਤੇਸਰਬਵੀਚਾਰਕਰਦੇਖੀਅ
 ਤਬਜਦਪਾਇਹਧਨਕਉਪੁਰੁਖਸਮੁਦ੍ਰਵਿਖੇਤਾਰਕਰਿਕ੍ਰਿਪਣਤਾਤੇਮੁਕਤਹੋਵੈ। ਤਉ
 ਭੀਵਿਸੇਖਹੈ। ਅਰੁਧਨਕਸਿਰਦਾਮਹਨਿਦਹੈ। ਪਰੁਕ੍ਰਿਪਣਤਾਕਉਵੁਰਕਰਣੇਕਾ
 ਉਤਮਉਪਾਇਹੈ। ਜੋਅਪੁਣੇਮਨਕਉਜਸੁਅਰੁਮਾਨਕਾਯਾਯਚੁਦੇਵੈ। ਅਰੁਉਦਾ

ਰਤਾ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ਅਰਥੁ ਇਹੁ ਜੇ ਮਾਨਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਕਰਕੇ ਪਨਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ
 ਕਉ ਘਟਾਵੇ ॥ ਬਹੁ ਜਨ ਬਪਨਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਪੀਛੇ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਮਾ
 ਨਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਕਉ ਗ੍ਰੀਵੁ ਰਕਰੇ ॥ ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਵਿਸਟਾਂਤਾ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾ
 ਲਕ ਕਉ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਾਲਾ ਲਹੁ ਦੇ ਇਕਰ ਪਰਚਾਇ ਰਾਖ ਤੇ ਹੈ ॥ ਬਹੁ
 ਜਨ ਬਹੁ ਦੂਧੁ ਉਸਕਉ ਵਿਸਮਰਣੁ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਾ ਗ੍ਰੀਅਪਿ
 ਕਲਾ ਲਚਨ ਹੀਰ ਹਿਤਾ ॥ ਤੇ ਸੇ ਇਹੁ ਗ੍ਰੀਭੁ ਲਾਉ ਪਾਉ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ
 ਕਰਕੇ ਦੂਸਰੇ ਸੁਭਾਵ ਕਉ ਘਟਾਵੇ ॥ ਅਰੁ ਪੀਛੇ ਉਸ ਪ੍ਰਥਮ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ
 ਕਰਕੇ ਦੂਸਰੇ ਸੁਭਾਵ ਕਉ ਅਧਿਕਤਾ ਕਉ ਗ੍ਰੀਵੁ ਰਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ਜੋ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਕਉ
 ਰੁਪਰੁ ਲਗਾਇ ਵੇ ॥ ਤਬ ਚਾਹੀ ਅੰਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਉਸਕਉ ਲਾਪੀ ਸਾਥੋਇ ਲੇਵੇ ॥ ਬਹੁ ਜਨ
 ਜਬ ਰੁਪਰੁ ਕਾ ਦਾਗੁ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ॥ ਤਬ ਸੁਪੁਜ ਲਕਰਕੇ ਲਾਪੀ ਕੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਗ੍ਰੀ
 ਵੁ ਰਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਜਬ ਮਾਨਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਵਿਖੇ ਬੀਧ ਮਾਨ ਨਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ਤਬ ਮਾਨ
 ਕਰਕੇ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰਣਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਸੇਖ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਅਵਰ ਭਾਵੁ ਕਰ ਦੇਖੀ ਅ
 ਤਬ ਇਹੁ ਵਾਰਤਾ ਗ੍ਰੀਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਦ ਪਾਮਾਨ ਵਿਖੇ ਹੀ ਅਸਕਤ ਹੋਗੇ ॥ ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ
 ਕਰਕੇ ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਤਉ ਗ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕੇ ਬੀਧਨ ਤੇ ਮਾਨਕਾ ਬੀਧਨ ਕੇ ਮਲ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ
 ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਅਰੁ ਮਾਨਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਸੇ ਜਦ ਪਾਇ ਹੋਵੇ ॥ ਮਨ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਤਉ ਗ੍ਰੀਇ
 ਸਾਵਿਖੇ ਇਤਨਾ ਭੇਦੁ ਹੈ ਜੋ ਸੇ ਇਕ ਸੁਪਨੇ ਕਾ ਬਾਗੁ ਹੋਵੇ ॥ ਅਰੁ ਏਕ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਮਲਮੂ
 ਤ ਕਾ ਇਸ ਬਨੁ ਗ੍ਰਾਸੇ ॥ ਸੇ ਜਦ ਪਾਜਾਗੁਤ ਕੀ ਅਪੇਖਿ ਅਕਰਕੇ ਵਹੁ ਦੇ ਨੇਰ ਉਤ੍ਰ ਮਿਥਿ
 ਆਹੈ ॥ ਪਰੁ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਉਸ ਮਲੀਨ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਬਾਗੁ ਦੁਸੇਖ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧੁ ਅ
 ਜੇ ਮਾਨਕੇ ਲਾਲਚ ਕਰਿ ਕੇ ਉਦਾਰਤਾ ਕਰਣਿ ਨਿਦਨ ਹੀ ॥ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਮਾਨ ਅਰੁ ਦਿਖ
 ਲਾਵਾ ॥ ਜਨ ਵਿਖੇ ਨਿਰਧਨ ਨਿਰਸਿ ਦੇ ਹਨਿ ਖੇਪਕ ਹਾਹੈ ॥ ਤਤ ਪਰ ਜਇਹੁ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਣ
 ਕਉ ਮਾਨ ਪਾਗਿਉ ਦਾਰ ਪਰ ਦੇਖ ਰਾਖਣਾ ਪਰਵਾਨੁ ਨਹੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕੀ ਮ
 ਲੀਤ ਨਹੀ ॥ ਮਾਨ ਸਹਤ ਉਦਾਰਤਾ ਕਰਣੀ ਉਤਮ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਣ
 ਤਾ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇ ਕੀ ਇਛਾ ਹੋਵੇ ॥ ਤਬ ਚਾਹੀ ਅੰਜੋ ਜਬ ਲਗਉ ਦਾਰਤਾ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸ
 ਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ਤਬ ਗਜਤਨ ਕਰਕੇ ਗ੍ਰੀਪਨ ਕਉ ਦੇਵੇ ॥ ਤਤੇ ਕੇਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਗ੍ਰੀਪਕਾਰ ਅਰੁ ਉਪਾਉ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਜਗਿ ਆਸੀ ਕਉ ਜਬ ਦੇਖ ਤੇ ਜੋ ਇਕ ਅਸਥਾਨ
 ਵਿਖੇ ਅਸਕਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਨਿਕਸਕਾਰਿ ॥ ਅਵਰ ਇਸ ਥਾਨ ਵਿ
 ਖੇ ਅਸਕਤਿ ਹੋ ਗਇ ਆਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਨਿਕਸਕਾਰਿ ਅਵਰ ਇਸ ਅਸਥਾ

ਨਾਵਿਖੇਇਸਾਬਿਤਕਰਤੇ। ਅਰਉਸਪ੍ਰਥਮਅਸਥਾਨਕੀਸਮਗੀਉੀਅਰਥੀਅਰੁਕ
 ਉਉਠਾਇਦੇਤੇ। ਅਰੁਜਬਦੇਖਤੇਜੇਇਸਪ੍ਰੀਤਵਾਨਕੀਸੁਗਤਿਕਿਸੀਨਏਵਸਤ੍ਰਾਵਿ
 ਖੇਅਸਕਾਤਿਹੁਈਹੈ। ਤਬਵਹੁਵਸਤ੍ਰਾਹੀਕਿਸੀਜਾਚਕਕਉਦਵਾਇਦੇਤੇ। ਇਸੀ
 ਪਰਾਇਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਇਕਪ੍ਰੀਤਵਾਨਮਹਾਪੁਰੁਖਕੀਓਰਪਾਵਹੁਕਾਜੇਜਾਲੇਆਇ
 ਆਥਾ। ਸਿਉਨਹੁਨੇਪਹਰਲੀਆ। ਪਰੁਜਬਤੁਜਨਕਰਦੇਲਾਗੇਤਬਉਸਜੇਰੂਕੀ
 ਓਰਵਿਸਦਿਜਾਇਪਰੀ। ਤਬਮੇਸੇਕਹਤਭੁਏਜੇਮੇਰਾਪੁਰਾਤਨਹੀਜੇਗਲੇਆਵਹੁ।
 ॥ ਅਰੁਨਵਿਆਕਿਸੀਕਉਉਠਾਇਦੇਵਹੁ। ਤਤੇਪ੍ਰਸਿਧਹੁਅਜੇਧਨਕੇਤਿਅਗਾਬਿਨਾ
 ਧਨਕਾਮੋਹਨਹੀਟੂਟਤਾ। ਸੇਜਬਲਗਾਇਸਪੁਰਖਕਾਂਹਾਥਮੁਕਤਾਨਹੀਹੋਤਾ। ਇਸਕ
 ਰਕੇਜੇਜਬਇਹੁਮਨੁਖਨਿਰਧਨਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਉਦਾਰੁਅਰੁਮੁਕਤਾਰਹਤਾਹੈ। ਬਹੁਕੁਜ
 ਬਕਫੁਉਸਕੇਪਾਸਧਨਏਕਹਾਹੋਤਾਹੈ। ਤਬਸਿਚਣੇਕੇਰਸਵਿਖੇਬਿਧਮਨੋਜਾਤਾਹੈ। ਅ
 ਰੁਮੇਸਾਕ੍ਰਿਪਣਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਖਰਚਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਰੁਜੇਪਦਾਰਥਇਸਕੇਪਸੁਨਹੀਹੋਤਾ
 ॥ ਤਬਸੁਰਾਵਕਹੀਇਸਕੇਨਿਰਮੋਹਰਹਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਾਇਕਵਾਰਤਾਹੈ। ਜੇਏਕਮਹਾ
 ਰਾਜੇਕੇਆਗੇਕਿਸੀਪੁਰੁਖਨੇਉਤਮਰਤਨਹੁਕਾਜਕ੍ਰਿਆਹੁਆਕੋਟੇਰਾਆਨਰਾਖਿਆਥਾ
 ॥ ਤਬਮਹਾਰਾਜੇਨੇਉਸਕੋਟੇਰੇਕਉਦੇਖਕਰਾਇਕਬੁਧਵਾਨਸਿਉਪ੍ਰਾਣਿਓਆਜੇਇਹਕੋਟੇਰਾ
 ਕੋਸਾਅਸਚਰਜਰੂਪਹੈ। ਤਬਵਹੁਬੁਧਵਾਨਕਾਂਹਤਿਭੁਇਅਜੇਇਹਕੋਟੇਰਾਸੇਕਅਰੁਨਿ
 ਰਧਨਤਾਈਕਾਬੀਜੁਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਟੂਟਜਾਵੈਤਬਇਸਕੇਸਮਾਨਅਵਰਕੋਟੇਰਾਪਾ
 ਏਆਨਜਾਵੈਗਾ। ਸੇਇਸਹੀਨਿਰਧਨਤਾਈਕਰਕੋਤੁਏਕਉਅਧਿਕਸੇਕਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ
 ਵੈਗਾ। ਅਰੁਜਬਲਗਾਇਹੁਕੋਟੇਰਾਤੇਰੇਪਾਸਨਥਾ। ਤਬਤੂੰਨਿਰਧਨਤਾਈਅਰੁਸੇਕ
 ਤੇਮੁਕਤਿਥਾ। ਵਈਵਸਿਜੇਗਵਹੁਕੋਟੇਰਾਟੂਟਗਾਇਆਅਰੁਮਹਾਰਾਜੇਕਉਅਧਿਕਸੇ
 ਕਪ੍ਰਾਪਤਿਭੁਇਆ। ਤਬਕਹਣੇਲਾਗਾਜੇਉਸਬੁਧਵਾਨਨੇਜਬਾਰਥਕਹਾਥਾ। * *
 ॥ ਅਬਪ੍ਰਗਟਕਰਦੇਮੰਤ੍ਰਧਨਕੇ। * * * ॥ ॥ ਤਾਤੇਜਾਣਤੂੰਜੇਇਹੁਧਨੁਸਪਰਸ
 ਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਜੇਇਸਵਿਖੇਬਿਖੁਅਰੁਮੀਮ੍ਰਿਤਦੇਨੇਏਕਠੇਪਾਏਜਾਤੇਹੈ। ਤਾਤੇਮੇਨੇ
 ਪੀਛੇਵਰਨਨਕੀਏਹੈ। ਜੇਮੰਤ੍ਰਸੀਖੋਬਿਨਾਧਨਰੂਪੀਸਰਪਕਉਹਾਥਰਾਰਣਾਪਰ
 ਵਾਣਨਹੀ। ਪਰੁਜਬਕੇਈਮੇਸੇਕਹੈ। ਜੇਕੇਤੇਸਿਤਜਨਆਗੇਭੀਧਨਵਾਨਭੁਏਹੈ। ਸੇਜ
 ਬਧਨਕਾਰਾਖਣਾਅਜੇਗਹੋਤਾ। ਤਬਵਹੁਕਿਸਨੀਮਿਤਰਾਖਤੇ। ਜੇਇਸਕਾਵਿਸ਼ੁੰ
 ਤਾਇਹੁਹੈ। ਜੇਜੇਸੇਕੋਈਬਾਲਕਮੰਤ੍ਰੀਕੇਹਾਥਾਵਿਖੇਸਰਪਕਉਦੇਖੇ। ਅਰੁਇਸਪ੍ਰ
 ਕਾਰੁਕਹੈ। ਇਹੁਪੁਰਖਸਰਪਕਉਕੋਮਲਜਾਣਕਰਪਕੜਤਾਹੈ। ਤਤੇਵਹੁਬਾਲ

ਕੁਭੀ ਸਰਪਕਉ ਜਾਬਰੁ ਹੈ। ਤਬ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਜੁਹੇ ਤਹੈ। ਸਿਧ ਨਹੁ ਪੀਸਰਪ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾ
 ਰਹੈ। ਪਰ ਏਕਾਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪਨ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕਉ ਪਛਾਣੈ। ਸੋ ਪਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰ
 ਰਜਾਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਅਰੁ ਵਸਤੁ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਅਰੁ ਕਾਇ ਸਬ ਨਹੈ। ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਬੁਧਿ ਕੀ ਟਹਲੁ ਕਰਨੇ ਹਾਗੀ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਬੁਧਿ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕਰਕੇ ਭੁਗਵੰਤ ਕੀ ਕਾਕੀ ਗਰੀਕਉ ਦੇਖਕ
 ਰਮਤਾ ਰਾਜ ਕੀ ਸਮਰਥਤਾ ਕਉ ਪਛਾਣੈ। ਸਿਰਗਵੰਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਕਰਕੇ ਜੀਵਾਤਮਾ ਸੁ
 ਧੁਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਇਸਰੇ ਦਕਉ ਸਮਾਝਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਕਾਰਜਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਪਨ ਕਉ
 ਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਅਸਕਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਬਹੁਤ ਦੁਸਰਾ ਮੰਤ੍ਰ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ
 ਪਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਛਲੁ ਅਰੁ ਪਾਪ ਤੇ ਰਹਤ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਅਨੁਸਾਰੁ ਖਰ
 ਚੈ। ਬਹੁਤ ਤੀਸਰਾ ਮੰਤ੍ਰ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਕਾਰਜ ਤੇ ਅਧਿਕ ਸਿਚਨ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਕੋਈ
 ਅਰਥੀ ਦੇਖੇ ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਣਤਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਤੇ ਦੁਰਾਇ ਨਹਾਏ। ਅਥਵਾ ਜਬ ਅਧਿਕਉ
 ਦਾਰਤਾ ਕਾਰਿਨ ਸਕੈ ਤਉ ਕ੍ਰਿਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਅਨੁਸਾਰੁ ਵਰਨੇ ਵੈ। ਬਹੁਤ ਚਉਥਾ ਮੰਤ੍ਰ ਇਹੁ ਹੈ
 ਜੇ ਅਪੁਣੀ ਜੀਵ ਕਾ ਸਿਜਮਾ ਸਾਥ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਗੁਰਗੁਹਿ ਪੇ ਪਨ ਕਉ ਖਰਚਨ ਕ
 ਰੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਿਜਮਾ ਸਹਤ ਜੀਵ ਕਾ ਕਰਣੀ ਨਿਰੰਦੇਖਾ ਵਿਵਹਾਰ ਤੇ ਭੀ ਵੇਖੇ ਖਹੈ। ਬ
 ਹੁਤ ਪਾਂਚਵਾਂ ਮੰਤ੍ਰ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਪਨ ਕੇ ਸਿਚਣੇ ਅਰੁ ਖਰਚ ਕਰਣੇ ਵਿਖੇ ਮਨ ਸੁਧਰਾਏ। ਅ
 ਰੁ ਸੁਪੁਮਨਸਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰੈ। ਤਬ ਭੀ ਅਚਿਤੁ ਹੈ
 ਕਾਰਿ ਰੁਜਨਾ ਵਿਖੇ ਫਿਰੇ ਹੋਵੇ ਕੀ ਮਨਸਾਰਾਏ। ਅਰੁ ਜਬ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥੁ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰੈ
 ਤਉ ਭੀ ਮਾਇਆ ਕੀ ਸਮਗੀਏ ਨਿਰਬਿਧ ਹੋਵੇ ਕੇ ਨਾਮ ਤਤਿ ਆਗੇ। ਤਾ ਤਪਰਜਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ
 ਰਬਥਾ ਅਪੁਨੇ ਚਿਤ ਵਟੀਧਰਮ ਹੀ ਕੇ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਸਾਵਧਾਨੁ ਕਰੈ। ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਪੁਰੁਖੁ ਇ
 ਸਰੇ ਦਕਉ ਸਮਝ ਕਾਰਿ ਪਨ ਕਉ ਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਪਨ ਕੇ ਸਿਗਰ ਕਰਕੇ ਦੇਖਨ
 ਹੀ ਹੋਤਾ। ਅਰੁ ਪਨ ਕੀ ਬਿਖੁ ਉਸ ਕਉ ਸਪਰਸਨ ਹੀ ਕਰਤੀ। ਇਸੀ ਪਰਮਾਣੀ ਸਾਂਈ ਲੋਕ
 ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖੁ ਸਰਬ ਪ੍ਰਥਵੀ ਕੇ ਪਨ ਕਉ ਸਿਗਰ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਮਨਸ
 ਉਸ ਕੀ ਸੁਧੁ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਨਿਸਚੈ ਨਿਰੰਦੇਖ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਪਰਮਵੈਰਾਗੀ ਹੈ। ਅ
 ਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰੁਖੁ ਕੇਵਲ ਅਸਿਗਰ ਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਮਨਸਾ ਜਿਸ ਕੀ ਨਿਹਕਾ ਮੁਨ ਹੋਤੀ। ਤਬ
 ਵਹੁ ਵੈਰਾਗਾ ਵਾਨ ਨਹੀ ਕਹੀਤਾ। ਤਾ ਤੇ ਚਾਹੀਐ ਜੇ ਸਭਿ ਆਸੀ ਕਾਰਿ ਦਾ ਸਰਬ ਬਰੁਗ
 ਵੰਤ ਕੇ ਰੁਜਨ ਕੀ ਓਰ ਸਨਮੁਖ ਰਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਸਰਬ ਕ੍ਰਿਆ ਸਫਲ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਕਾ
 ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ ਅਰੁ ਮਲੁ ਤਿਆਗਣੀ ਭੀ ਪੁਨਰੁ ਪਹੋਤੀ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਹੁ ਸਭੁ ਹੀ ਕ੍ਰਿਆ

ਸਰੀਰਕਉਚਾਹੀਤੀਆਹੈ। ਅਰੁਧਰਮਕੇਮਾਰਗਵਿਖੇਸਰੀਰਕਾਜਨਬੰਧਹੈ। ਤਤੇ
ਸੁਧਮਨਸਾਕਰਿਕੈਸਰਬਕਰਮਫਲਦਾਇਕੋਤੇਹੈ। ਪਰੁਬਹੁਤਮਾਨੁਖਾਅਰੇਤਤਾਕਰ
ਕੈਪਨਰੂਪੀਸਰਪਕੇਮਤ੍ਰਿਕਉਜਾਣਿਨਹੀਸਕਤੇ। ਅਰੁਮਨਕੈਸੁਪੁਤਕਉਭੀਨਹੀਪਛੁ
ਣਤੇ। ਅਥਵਾਜਬਬਾਜਣੇਤੇਹੈ। ਤਬਕਰਤਤਵਿਖੇਵ੍ਰਿਨਹੀਹੋਤੇ। ਤਤੇਉਨਕਉ
ਟੇਹੀਵਸੇਖਹੈ। ਜੇਪਾਨਕੀਆਧਿਕਤਾਕਾਤਿਆਗੁਕਰਹਿ। ਫਾਹੇਤੇਹੋਜਦਪਇਉਪੁਰੁਚੁ
ਧਨਕਰਕੋਭੋਗਹੁਕੀਆਧਿਕਤਾਵਿਖੇਅਸਕਤਨਹੈ। ਤਉਭੀਸਿਚਣੇਅਰੁਰਾਖਣੇਕੀ
ਵਿਛੋਪਤਾਕਉਪਾਵੁਤਹੈ। ਇਸੀਪਰਇਕਵਾਰਤਹੈ। ਜੇਇਕਅਥਵਿਲਰਹਮਾਨਮ
ਹਾਪੁਰਖਕਾਪ੍ਰੀਤਮੁਖਾਅਰੁਉਸਕੇਪਾਸਧਨਭੀਬਹੁਤਬਾਸਿਏਕਵਾਰਯਮਨਦੇਸਕੇ
ਉਸਕੇਬਡੇਕਾਰਵਾਨਅਨਉਤਰੇ। ਅਰੁਉਹੁਕੇਸਬਦਕਰਬਡੇਸਿਰਹੋਤਉਇਆਤਬ
ਵਹੁਸੇਰਬੁਣਕਰਿਆਇਸਾਨੇਕਹਾਜੇਮਹਾਪੁਰਖਨੇਸਦੁਕਹਾਥਾ। ਸੋਇਹੀਵਾਰਤਕਿ
ਸੀਨੇਅਥਵਿਲਰਹਮਾਨਕਉਜੁਨਾਈ। ਤਬਵਹੁਅਪੀਨਹੋਕਰਆਇਸਾਕੈਨਿਕਟਿਆ
ਇਆ। ਅਰੁਪੁਛਣੇਲਾਗਾਜੇਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਾਥਾ। ਤਬਆਇਸਾਕ
ਹਤਿਉਈਜੇਏਕਵਾਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹਾਥਾ। ਜੇਜਬਮੇਧਿਆਨਵਿਖੇ
ਸੁਰਗਕਉਦੋਖਿਆਹੈਤਬਕੇਤੇਵੇਰਾਗਵਾਨਮੁਖਕਉਊਹਾਫ੍ਰਿਸਟਿਆਏ। ਅਰੁ
ਮੇਨੇਸੁਰਗਵਿਖੇਧਨਵਾਨਜਾਤਕੋਈਨਦੋਖਿਆ। ਪਰੁਸਰਬਵੇਰਾਗਵਾਨਹੁਤੇਪੀ
ਛੋਟਿਕਅਥਵਿਲਰਹਮਾਨਚਲਾਜਾਤਾਥਾ। ਸੋਚਲਣੇਕਉਸਮਰਬਨਹੋਸਕਤਾਥਾ
। ਤਤੇਜਤਨਕਰਕੈਗਿਕੂਤਾਗਿਕੂਤਾਜਾਇਸੁਰਗਵਿਖੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੂਆ। ਜਬਇਹਵਾ
ਰਤਾਅਥਵਿਲਰਹਮਾਨਨੇਜੁਣੀ। ਤਬਪ੍ਰਸਿਨਹੋਕਰਿਸਰੁਹੀਊਠਾਅਰੁਜੇਕੁਛੁਥਾਸੋਸ
ਉਉਹਾਇਵਾਇਆ। ਅਰੁਜੇਤੇਦਾਸਕਾਰਵਾਨਵਿਖੇਥੇਸੋਸਰੁਹੀਮੁਕਤਕਰਦੀਏ।
। ਅਰੁਮੇਸੋਕਹਤਿਉਇਆਜੇਮੇਰੀਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਵੇਰਾਗਵਾਨਹੁਕੇਸਾਥਜਾਇਪ
ਉਚੋਤੇਉਲਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਇਕਅਵਰਪ੍ਰੀਤਵਾਨਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਜਬਮੇਨਿਤਪ੍ਰਤਿ
ਤੀਨਸਹੀਸੁਰਪਈਯਾਪਾਪਤੇਰਹਤਉਤਪਤਿਕੋਰਾ। ਅਰੁਉਸਹੀਕਉਧਰਮਕੋਅ
ਰਥਖਰਕਰੋ। ਅਰੁਭਜਨਵਿਖੇਭੀਸਾਵਧਾਨਰਹੇ। ਤਉਭੀਮੇਧਨਕੀਵਛੋਪ
ਤਾਕਉਚਾਹਤਾ। ਤਬਕਿਸੀਨੇਪੁਛਿਆਜੇਤੁਮੇਸੇਨਿਰਦੋਖਧਨਕਉਕਿਸਨਮਿ
ਤਨਹੀਚਾਹਤੇ। ਬਹੁਕਉਨਹੁਕਹਾਜੇਜਦਪਮੇਅਪੁਣੀਬੁਧਅਨੁਸਾਰਮੇਸੀਸੁਪੁ
ਤਾਕੋਰਾ। ਤਉਭੀਪਰਲੋਕਾਵਿਖੇਮੁਸ਼ਿਉਪੁਛਹਿਗੇ। ਜੇਇਹੁਧਨਤੇਨੇਕਉਕਰਿ
ਉਤਪਤਿਕੀਆਥਾ। ਅਰੁਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਲਗਾਇਆਥਾ। ਸੋਮੇਅਪਣੇਹੀਵਿਖੇ

ਇਤ ਪ੍ਰਸਨ ਉਤਰਹੁ ਕੀ ਸਮਰਥਤਾ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ। ਇਸੀ ਪਰਮਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ
ਜਿਨਿ ਨਹੁ ਪੁਰਖ ਹੁਨੇ ਪਾਪਸਹ ਤਿਪਨ ਕਉ ਜਾਇ ਕਰਿ ਪਾਪਹੁ ਵਿਖੇਖ ਰਹਿ ਆਹੈ
ਜਿਵਹੁ ਭੀ ਨਰਕਗਾਮੀ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਜਿਨਹੁਨੇ ਪਾਪਹਿ ਤਿਪਨ ਉਤਪਤਿ ਕਰ
ਕੈ ਭੋਗਹੁ ਵਿਖੇਲ ਗਾਇਆਹੈ। ਭੇਭੀ ਨਰਕ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਰੁ ਜਿ
ਨਹੁਨੇ ਪਾਪਹਿ ਤਿਪਨ ਦੁਨੁ ਕੀ ਆਹੈ ਵੇਗਾ ਤੇ ਭੀ ਨਰਕ ਤੇ ਨ ਛੁਟਹਿਗੇ। ਬਹੁ ਜਿ
ਸਨੇ ਪਾਪ ਤੇ ਰਹਿ ਤਿਪਨ ਉਪਜਾਇ ਆਹੈ ਵੇਗਾ। ਅਰੁ ਪਰਮਾ ਹੀ ਕੇ ਅਰਥ ਲਗਾ
ਇ ਆਹੈ ਵੇਗਾ। ਤਬ ਉਸਕਉ ਇਸ ਬਿਤਕਰ ਕੈ ਵੇਚਾਰੁ ਕਰਹਿਗੇ। ਜੇ ਮਤੁਰੁ
ਨੇ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਵੈ। ਅਥਵਾ ਅਧਿਕ ਭੋਗਹੁ ਵਿਖੇ ਵਿਚਰਿ ਆਹੈ ਵੇ। ਅਥਵਾ
ਦਾਨੁ ਕਰਕੈ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਵੈ। ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਸਨ ਬੀਧੀ। ਅਰੁ ਨਿਰਧਨ ਪਰੇ
ਸੀ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਨ ਲੀਨੀ ਹੋਵੈ। ਅਥਵਾ ਵਿਪਸੀ ਜੁਗਾਤਿ ਮਹਾਰਾਜ ਕਉ ਪਕਾਰੁ ਕਾ
ਉਕਰਨ ਕੀ ਆਹੈ ਵੇ। ਇਸੀ ਪਰਮਾ ਰਾਧਨ ਦੁਨ ਕਉ ਏਕ ਏਕ ਵਾਰਤਾ ਪੂਛਹਿਗੇ
। ਅਰੁ ਜਬ ਕਛੁ ਅਵਗਿ ਆਹੁ ਏਹੈ ਵੇਗੀ। ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹਤਾ ਕੁਨ ਹੋਵੈ ਗੀ।
ਇਸੀ ਪਰਮਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਿਰਧਨਤਾ ਏਕਉ ਇਸਹੀ ਨਾਮ ਤੁਅੰਗੀ
ਕਾਰੁ ਕੀ ਆਹੈ। ਜੇ ਅਵਰ ਲੋਕ ਭੀ ਨਿਰਧਨਤਾ ਏਕਉ ਕੁਲ ਜਾਣਹਿ। ਬਹੁ ਜਾਇ
ਕਵਾਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਅਪੁਣੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕੈ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾਨ ਸਾਥ ਜਾਇ ਖੜਾ
ਆ। ਅਰੁ ਪੂਛਣੇ ਲਾਗਾ। ਜਿਹ ਮਭੀ ਤਰਹੀ ਆਵਹਿ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਬਹੁਤ
ਰੁਲਾ। ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਬਸਤ ਬੋਰਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਅਪੁਣਾ ਬਸਤ ਉਤਾ
ਰਕਰਿ ਭੀ ਤਰਹੀ ਆ। ਬਹੁ ਕੁਜ ਬਭੀ ਤਰਹਾ ਏਤ ਬਕਹਣੇ ਲਾਗੇ ਜੇਹੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤੇ
ਗੀ ਕੀ ਆ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕਹਹਿ ਤੁਏ ਜੇ ਮੇਰੇ ਗਾ ਅਰੁ ਖੁਖ ਕਰਕੈ ਅ
ਤਿ ਆਤਰੇਹੀ। ਅਰੁ ਅਹਾ ਕੁਮਾਰ ਭੀ ਹਾ ਖੁਕਛੁ ਨਹੀ ਲਾਗਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਮੇਰੇ
ਵਿਖੇ ਖੁਖ ਕੇ ਸਹਣੇ ਕੀ ਸਮਰਥਤਾ ਨਹੀ ਰਹੀ। ਤਬ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਕਹਤ ਕਉਇ ਆ
ਜੇਹੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਅਪੀਰਨੁ ਨ ਕਰੇ। ਜੇ ਮੁਕਉ ਭੀ ਤੀ ਨਾ ਵਿਨਰੂ ਖੇਗੀ ਬਿਤੀ ਤਰੁ
ਏਹੀ। ਸੋਨ ਦਪਮੇ ਕਛੁ ਮਹਾਰਾਜ ਤੇ ਮਾਂਗੀ ਤਉ ਗੀ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹਮੁ ਮੁਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਮੇਰੇ ਮਾਇ ਆ ਕੇ ਸੁਖ ਹੁਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੋ ਕਰਿ ਪਰ ਲੋਕ ਹੀ ਕੇ ਸੁਖ
ਕਉ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕੀ ਆਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਜਾਚਨਾ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਬਹੁ ਪੁ
ਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸੀ ਸਪਰਹਾ ਬਗਾ ਖਕੈ ਕਹਤਿ ਰੁਏ। ਜੇ ਤੂੰ ਇਸਹੀ ਵੇਰਾ ਕੁਕਰਿ ਕੈ ਸਰਥ ਇਸਤੀ
ਅਹੁਤੇ ਉਤਮ ਹੋਵੈਗੀ। ਅਰੁ ਪਰਮਾ ਸੁਖ ਕਉ ਪਾਵਹਿਗੀ। ਮਤੇ ਪੀਰ ਜਪਾਰ ਅਰਕੁ ਆਵੈ

ਤਕਾਉਂ ਕਰਕਰਾਇ ਸੀ ਪਰ ਇਕ ਅਵਰ ਵਾਰ ਤਾਹੈ ਜੋ ਮਿਹਤ ਰਈ ਸੇ ਕੋ ਸਾਥ ਇ
ਕ ਪੁਰਖ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਸਿਰੀ ਹੁਆ ਥਾ ਅਰੁ ਤੀ ਨਰੋਟੀ ਉਸ ਕੋ ਪਾਸ ਥੀ ਸੇ ਜ ਬਜਾ
ਤੇ ਹੁਏ ਨਦੀ ਕੇ ਤੀਰ ਪਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੁਏ। ਤਬ ਦੇ ਨਹੁ ਪੁਰਖ ਹੁਨੇ ਦੇ ਇਰੋਟੀ ਅਰੁ ਜਨਕ
ਰੀਆ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਮਿਹਤ ਰਈ ਸਾਨ ਦੀ ਕੀਰਿ ਰਗਾਇਆ। ਤਬ ਦੁਸਰੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਤੀ ਸਰੀ
ਰੋਟੀ ਭੀ ਖਾਇ ਲੀਨੀ। ਮਿਹਤ ਰਈ ਸੇ ਨੇ ਆਇ ਕਰ ਪੁਛਿਓ ਜੋ ਤੀ ਸਰੀਰੋਟੀ ਕਿਸ ਨੇ ਲੀ
ਨੀਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਉ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਾਗੋਚ ਲੇਤ ਬਏ ਕ
ਮਿਗੁਆ ਵਤੁ ਭੁਇਆ। ਤਬ ਮਿਹਤ ਰਈ ਸੇ ਨੇ ਮਾਰਕਰ ਉਸ ਕਉ ਅਰੁ ਦੇ ਨਹੁ ਨੇ ਭੋਜ
ਨ ਕਰ ਲੀਆ ਪੁਰਖ ਹੁਨੇ। ਬਹੁ ਜਨ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇ ਕਰਿ ਮਿਗ ਕਉ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਆ
। ਤਬ ਸਿਰੀ ਕਉ ਕਹਾਣੇ ਲਾਗੇ ਜੋ ਜਿਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਤੋਨੇ ਏਤੀ ਸਮਰਥਤਾ ਦੇ ਖੀਹੈ
। ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ਕਰ ਕੈ ਕਹੁ ਜੋ ਤੀ ਸਰੀਰੋਟੀ ਕਹਾਹੈ। ਬਹੁ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਮੁਝ
ਕਉ ਖਬਰ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਠੇਰ ਉਹਾ ਤੇ ਆਗੋਚ ਲੇ। ਤਬ ਆਗੇ ਏਕ ਨਦੀ ਆਈ। ਅ
ਰੁ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਗਾਥ ਪਕੜ ਕਰ ਸੂਕੇ ਹੀ ਪਾਰ ਉਤਰ ਗਏ। ਬਹੁ ਜਨ ਮਿਹਤ ਰਈ ਸੇ
ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਜਿਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਸਮਰਥਤਾ ਕਰਿ ਤੂ ਸੁਕਾ ਹੀ ਉਤਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਸੋ
ਤਿਸ ਕਉ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਜਾਣ ਕਰਕਰੁ ਤੀ ਸਰੀਰੋਟੀ ਕਹਾਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਉ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਾਗੋਚ ਲੇ। ਤਬ ਉਹਾ ਬਹੁ ਤਰੇ ਤੁਏ ਕਰੀ ਕਰੀ
। ਅਰੁ ਭੁਗਵੰਤ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇ ਕਰਿ ਸਰੁ ਹੀਰੇ ਤਕ ਉਸੁਰਨ ਕੀਆ। ਤਬ ਉਸ ਸੁਵਰ
ਨ ਕੇ ਦੇਹ ਕਉ ਤੀ ਨਭਾਗ ਕਰ ਕੈ ਮਿਹਤ ਰਈ ਸੇ ਨੇ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕਹਾ ਜੋ ਏਕ ਭਾਗ
ਮੇਰਾ। ਅਰੁ ਏਕ ਭਾਗੁ ਤੇਰਾ। ਅਰੁ ਏਕ ਭਾਗੁ ਉਸ ਕਾ ਜਿਸ ਨੇ ਤੀ ਸਰੀਰੋਟੀ ਖਾਈ
ਹੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਲੇ ਕੁਕਰ ਕੈ ਕਹਾ ਤਿਉ ਆਜੇ ਵਹੁ ਰੋਟੀ ਤਉ ਮੇਰੇ ਹੀ ਖਾਈ
ਥੀ। ਤਬ ਮਿਹਤ ਰਈ ਸੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਸੇ ਨੇ ਕੇਤੀ ਨੇ ਦੇਰ ਤੂਹੀ ਲੇਹਾ। ਇਤਨ ਕਹਿ ਕ
ਰ ਜਾਤੇ ਰਹੇ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਉਹਾ ਹੀ ਬੈਠਾ ਰਹਾ। ਬਹੁ ਜਨ ਇਹ ਪੁਰਖ ਉਹਾ ਅਵ
ਰਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੁਏ। ਸੋ ਇਹ ਮਨਸਾ ਕਰਤ ਕੁਏ ਜੋ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਮਾਰਕਰ ਸ
ਕਹੀ ਸੇ ਨਾਹ ਮਲੇ ਜਾਵਹਿ। ਤਬ ਉਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਮੁਝ ਕਉ ਮਾਰਨ ਹੀ। ਅਰੁ
ਏਕ ਏਕ ਭਾਗ ਬਾਂਟ ਲੇ ਵਹਾ। ਏਹੀ ਵਾਰ ਤਾ ਮਾਨਕ ਰਿਏ ਕ ਪੁਰਖੁ ਨਗਰ ਵਿਖੇ
ਗਇਆ। ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਾਰੇ ਨਾ ਮਿਤ ਭੋਜਨ ਲੇ ਆਵਉ। ਬਹੁ ਉਸ ਕੋ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਛੁ
ਰੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਉ ਨ ਕਉ ਸੇ ਨੇ ਕੇ ਦੇਰ ਕਿਸ ਨਾ ਮਿਤ ਦੇਤਾਹੈ। ਤਬ ਰੋਟੀ ਅਹੁ ਵਿਖੇ ਬਿਖੁ ਮਿ
ਲਾਇ ਕਰਿ ਲੇ ਆਇਆ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਇਹ ਪੁਰਖ ਜੋ ਸੇ ਨੇ ਕੇ ਦੇਰ ਪਰ ਬੈਠੇ ਥੇ। ਸੋ

ਤਿਨਹੁਇਹੁਮਨਸਾਧਾਰੀਥੀ। ਜੋਜਬਵਹੁਪੁਰਖਉਜਨਕੇ। ਆਵੇਤਬਉਸਕਉਮਾ
 ਰਤੁਗੀਏ। ਅਰੁਸਬੀਧਨੁਹਮਹੀਬੰਦਲੇਵਹਿ। ਬਹੁਜਨਬਵਹੁਪੁਰਖੁਆਇਆ
 ਤਬਉਨਹੁਨੇਸੀਪ੍ਰੀਤਿਉਸਕਉਮਾਰਤੁਗਾ। ਅਰੁਪੀਛੇਵਹੁਮਿਲਕਰਉਜਨਕਰ
 ਏਲਾਗੇ। ਤਬਬਿਖਕੇਪਵੇਸਕਰਿਕੇਵਹੁਗ੍ਰੀਮ੍ਰਿਤਕੁਏ। ਅਰੁਸਨੇਕੇਤੀਨੇਦੇ
 ਰਉਹਾਹੀਪੜੇਰਹੇ। ਬਹੁਜਨਬਮਿਹਤਰਈਸਾ। ਆਇਆਤਬਅਸੇਦੇਖਤਕੁ
 ਏਆ। ਜੋਸਨੇਕੇਦੇਰਉਓਤੀਪੜੇਰਹੇ। ਅਰੁਤੀਨੇਪੁਰਖਮ੍ਰਿਤਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਕੁਏਹੇ
 ॥ ਤਬਅਪਣੇਪ੍ਰੀਤਮਹੁਕਉਕਹਤਿਕੁਇਆਜੋਇਹਮਾਇਆ। ਸੀਛਲਰੁਪਹੇ
 ॥ ਤਾਤੇਉਸਿਜੁਗਤਿਇਸਕਾਤਿ। ਆਗਕਰਹੁ। ਤਾਤਪਰਜਇਹੁਜੇਜਦਪਇਹੁਪੁ
 ਰੁਤਬਧਅਰੁਬਲਸਿਜੁਗਤਿਹੋਵੇ। ਤਉਗ੍ਰੀਅਧਿਕਧਨਕਾਅੰਗੀਕਾਰਨਕਰੇ।
 ਤਉਰੁਲਾਹੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੋਬਹੁਤੇਸਰਪਪਕੜਨੇਹਾਰੇ। ਪੁਰਖਸਰਪਹੀਕੇਰੂਸਣੇਕਰ
 ਮ੍ਰਿਤਹੋਤੇਹੇ। ਅਥਵਾਜਿਸਕਉਪਰਕੁਗਵੇਤਅਪੁਣੀਦਇਆਕਰੇ। ਅਰੁਉਸਕ
 ਉਸਕੁਵਿਘਨਹੁਤੇਬਚਾਇਏਵੇ। ਤਬਉਸਕੀਵਰਤਾਵਰਨਤੇਅਗੋਚਰਹੇ। ਇ
 ਤਧਨਅਭਿਲਾਖਉਪਚਾਰਵਰਨਨਿਨਾਮੁਸਰਗਹਾ॥੬॥ * * * * ॥ ਅਥ
 ਸਾਤਵੇਸਰਗਵਿਖੇਮਾਨੁਅਰੁਬਹੁਈ। ਕੀਪ੍ਰੀਤਕਉਪਉਵਰਨਨਹੋਵੇਗਾ। * *
 ॥ ॥ ਤਾਤੇਜਾਣਤ੍ਰੇਜਮਾਨਅਰੁਬਹੁਈ। ਅਰੁਅਪੁਣੀਉਸਤਤਿਕੀਪ੍ਰੀਤਿਕਰਿਕੇ
 ਬਹੁਤੇਲੇਕਹੁਕੀਬੁਧਕਾਨਾਸੁਹੁਆਹੇ। ਅਰੁਮਾਨਹੀਕੀਪ੍ਰੀਤਕਰਕੇਵੇਰਗੁਵ
 ਅਰੁਅਵਰਅਨੇਕਪਾਪਹੁਵਿਖੇਅਸਕਤਿਹੋਤੇਹੇ। ਕਾਹੇਤੇਜੋਮਾਨਕੀਅਧਿਕਪ੍ਰੀ
 ਤਬਛਤੀਹੇ। ਤਬਧਰਮਕੇਮਾਰਗਤੇਕੁਸਟਹੋਜਾਤਾਹੇ। ਅਰੁਉਸਪੁਰਖਕਾਰਿਏ
 ਫੂਰੁਅਰੁਕਪਣਵਿਖੇਬਿਧਮਾਨਹੋਤਾਹੇ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਪੁਰਖਨੇਕਹਾਹੇ। ਜੇਪ
 ਨਅਰੁਮਾਨਕੀਪ੍ਰੀਤਕਪਣਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਥਿਕਿਰਤੀਹੇ। ਜੋਸੇਖੇਤੀਕਉਜਲੁ
 ਸੀਪ੍ਰੀਤਿਥਿਧਿਕਰਲੇਤਾਹੇ। ਇਸੀਪਰਮਲੀਸਾਈਲੋਕਨੇਕੀਕਹਾਹੇ। ਜੇਸਰਬ
 ਜਿਸਾਰਕਉਦੁਇਅਵਗੁਣਹੁਨੇਨਾਜੁਕੀਆਹੇ। ਸੋਏਕਵਾਸਨਕੇਅਨੁਸਾਰਉਗਹੁ
 ਵਿਖੇਵਿਰਰਣਾ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਮਾਨਕੀਪ੍ਰੀਤਵਿਖੇਅਸਕਤਹੋਣਾ। ਤਾਤੇਇਨਹੁਦੁ
 ਇਵਿਘਨਹੁਤੇਕੋਈਪੁਰਖਵਿਰਲਾਹੀਫੂਟਤਾਹੇ। ਜੇਮਾਨਅਰੁਉਸਤਤੁਕੀਚਾਹਨਾ
 ਕਰੇ। ਅਰੁਮਾਇਆਕੇਰੂਗਾਉਤੇਵਿਰਕੋਤਰਹੇ। ਇਸੀਪਰਮਹਾਰਾਜਨੇਕੀਕਹਾਹੇ
 ॥ ਜੇਪਰਲੋਕਕੀਰੁਲਾਈਉਸਹੀਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੇ। ਜਿਸਕਉਮਾਨੁਅਰੁਬਹੁਈ
 ਕੀਅਰੁਲਾਖਾਕਛੁਨਹੋਵੇ। ਅਰੁਮਹਾਪੁਰਖਨੇਇਉਕੀਕਹਾਹੇ। ਜੇਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁ

ਗੀਅਵਸਥਾਬਾਹਜਤੇਕੁਚੀਲਕੁਸਤੀਹੈ। ਅਰੁਲੋਕਉਨਕਉਬਾਵਰਾਜਾਣਕਹਿਤਿ
 ਨਕਾਵਰਨਹੀਨਹੀਸੁਣਤੇ। ਅਰੁਧਨਵਨਗੁਉਨਕਾਅਦਰੁਨਹੀਕਰਤੇ। ਪਰਹਿਦ
 ਤਿਨਕਾਗੁਗਵੇਤਕੇਪੇਮਕਰਕੈਮੇਸੇਪਰਮਸੁਖਕੇਅਧਿਕਾਰੀਵਹੀਪੁਰਖਹੈ। ਅਰੁਇ
 ਉਭੀਕਹਾਹੈਜੇਇਸਸਿਸਾਹਵਿਖੇਇਕਪੁਰਖੁਮੇਸੇਹੋਤੇਹੈ। ਜੇਨਬਕਿਸੀਤੇਕਛਮਾਂ
 ਗਹਿਤਬਕੇਈਮਾਨੁਖਵਿਕਪੇਸਾਗੁਉਨਕਉਨਹੀਦੇਤਾ। ਪਰੁਜਬਮਹਾਗਜਤੇਬੈਕੁਰ
 ਕੀਰਾਹਕਰਹਿ। ਤਉਭੀਉਨਕਉਸੁਗਮਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਇਸੀਪਰਉਮਰਸਾਂਈ
 ਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਮੇਨੇਇਕਪ੍ਰੀਤੁਵਨਕਉਇਕਤਰਉਜਾਵਿਖੇਰੋਵਤਦੇਖਿਆ। ਤਬ
 ਮੇਉਸਤੇਪੁਛਿਆਜੇਤੂਕਿਉਹੋਵਤਾਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਉਸਨੇਕਹਾਜੇਮੇਨੇਮਹਾਪੁਰਖਕੇਮੁਖ
 ਤੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸੁਣਿਆਬਾ। ਜੇਬੋਕਾਕਪਟਗੁਮਨਮੁਖੀਹੈ। ਅਰੁਗੁਗਵੇਤਮੇਸੇ
 ਵੈਰਾਗੀਅਰੁਉਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਤਾਹੈ। ਜੇਅਪਕਉਲਖਾਵੇਤੇਹੀਨਹੀ। ਅਰੁਕੋਈ
 ਤਿਨਕਉਪਛਾਣੁਹੀਨਹੀਸਕਤਾ। ਪਰੁਹਿਦਾਉਨਕਾਮਹਾਉਜਲਸਰੂਪਹੈ। ਅਰੁਸਿ
 ਸੇਰੂਪੀਅੰਧੇਰਤੇਮੁਕਤਿਹੋਏਹੈ। ਇਸੀਪਰਇਬਰਾਹੀਮਅਧਮਸਾਂਈਲੋਕਨੇਕਹਾ
 ਹੈ। ਜੇਜਿਸਕਉਇਵੀਆਦਿਕਕੁਗਾਅਰੁਆਪਣੀਉਸਤਤਿਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਾ
 ਤੀਹੈ। ਜੇਮੇਸਾਮਨੁਖਧਰਮਕੇਮਾਰਗਵਿਖੇਸਾਚਾਨਹੀਕਹੀਤਾ। ਇਸੀਪਰ
 ਇਕਅਵਰਸਾਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ। ਸਾਰੇਪੁਰਖਕਾਰਿਹਨਇਹੋਹੈ। ਜੇਅਪਕਉ
 ਕਿਸੀਪਰਕਾਰਲਖਾਵੇਨਹੀ। ਇਸੀਪਰਗਜਨਬਸਈਸਾਂਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇ
 ਜਿਸਪੁਰਖਕੀਬੁਧਫਿੜਨਹੀਹੋਤੀ। ਅਰੁਲੋਕਉਸਕਾਅਧਿਕਸਨਮਾਨਕਰਤੇਹੈ।
 ਤਬਉਸਕਾਰਿਦਾਇਸਥਿਤਨਹੀਰਹਿਤਾ। ਬਹੁਕ੍ਰੋਧਵਾਰਾਯੂਬਸਾਂਈਲੋਕਮਾਰਗ
 ਵਿਖੇਚਲਾਜਾਤਾਥਾ। ਅਰੁਬਹੁਤੇਪੁਰਖਉਨਕੇਪੀਛੇਲਾਗਰਲੇ। ਤਬਕਹਣੇਲਾਗੇਜੇਕੁ
 ਗਵੇਤਇਸਵਾਰਤਾਕਉਕੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣਤਾਹੈ। ਜੇਮੇਅਪੁਣੇਹਿਦੇਵਿਖੇਜਗਤਕੀਮਾਨ
 ਕਉਕੁਲਾਨਹੀਜਾਣਤਾ। ਅਰੁਇਸਾਦਰਕਉਦੇਖਕਰਿਕੁਗਵੇਤਕੇਭੈਕਰਿਸੁਕਚ
 ਜਾਤਾਹੈ। ਇਸੀਪਰਸਿਫੀਆਸਉਰੀਸਾਂਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਸਿਤਜਨਹੁਨੇਅਪਕਉ
 ਲਖਾਵੇਹਾਰੇਵਸਤੁਕਉਭੀਨਿਦਕਹਾਹੈ। ਅਰੁਬਇਹੁਜੇਜਿਸਵਸਤੁਕਰਿਇਹੁਮਨੁਖ
 ਵੈਰਾਗੀਅਬਵਾਮਹਿਤਕੁਸੇ। ਜੇਮੇਸਾਵਸਤੁਰਾਖਣਾਜੇਗਾਹੈ। ਤਤੇਜਗਿਆਸੀ
 ਕਉਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵਿਚਰਣਾਪਰਵਾਨਹੈ। ਜੇਕੋਈਇਸਕੀਵਾਰਤਾਨਚਲਾਵੈ। ਇਸੀਪ
 ਰਬਹਾਸੀਠਸਾਂਈਲੋਕਨੇਕਹਾਹੈ। ਜੇਮਾਨਧਰੀਪੁਰਖੁਲੋਕਅਰੁਪਰਲੋਕਵਿਖੇਕੁਸਟ
 ਹੋਜਾਤਾਹੈ। * * * * * ਅਪ੍ਰਗਟਕਰਣਚੁਪਮਾਨਕਾ। ਤਤੇਜਾਣਤੁਜੇਜੇ

ਸੇਧਨਕੀਸਮਕੀਉਸਕੇਪਸਹੋਤੀਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਏ। ਸੁਰਜਵਾਨਕਾਅਰਥਇਹੁਹੈਜੋਲੋ
ਕਹੁਕੇਚਿਤਵਸੀਕਾਰਤਬਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਉਸਕੀਸਕਤਸਰਬਰਿਦਿਅਹੁਵਿਖੇਪ੍ਰਵੇਸੁ
ਕਰਤੀਹੈ। ਸੇਜਿਨਕਾਰਿਦਾਇਸਕੇਅਪੀਨਹੁਆਤਬਉਨਕਾਸਰੀਰਅਰੁਧਨਤੀਉਸੀ
ਕੇਵਸੀਕਹੁਹੋਤੀਹੈ। ਬਹੁਤੁਇਹੁਰਿਦਾਤਿਸਹੀਕੇਅਪੀਨਹੋਤੀਹੈ। ਜਿਸਕੀਕੁਲਾਈ
ਅਰੁਪੁਰਣਤਾਈਪਰਇਸਕੀਪ੍ਰਤੀਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਸੇਤੁਲਾਈਅਰੁਪੁਰਣਤਾਈਵਿਦਿਆ
ਅਥਵਾਤੁਲੇਸੁਰੁਵਕਹੋਤੀਹੈ। ਅਥਵਾਅਸਬੂਲਈਸੁਰਜਤਾਕਰਕੇਭੀਇਸਨਮਿ
ਤਬਹੁਈਹੋਤੀਹੈ। ਜੇਸਰਬਲੋਕਮਾਨਅਰੁਈਸੁਰਜਕਉਵਸੇਖਜਾਣਤੇਹੈ। ਤਾਤਪਰ
ਜਇਹੁਜੇਜਬਇਹਮਾਨੁਖਕਿਸੀਕੇਸੁਖਮਅਥਵਾਅਸਬੂਲਗੁਣਕਉਨਿਸਰੇਕਰਤੀਹੈ।
ਤਬਸੁਰੁਵਕਹੀਇਸਕਾਰਿਦਾਉਸਕੇਅਪੀਨਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਤਾਤੇਚਿਤਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਸਹਤੁ
ਉਸਕੀਆਗਿਆਕਉਮਾਨਤੀਹੈ। ਅਰੁਰਸਨਾਕਰਕੇਉਸਕੀਮਹਮਾਕਰਤੀਹੈ। ਅਰੁਸਰੀਰ
ਕਰਕੇਉਸਕੀਸੇਵਾਵਿਖੇਸਾਵਧਾਨੁਹੋਤੀਹੈ। ਜੇਜੇਟਹਲੂਅਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਸੁਆਮੀਕੇਅ
ਪੀਨਹੋਜਾਤੀਹੈ। ਪਰੁਜਬਵੀਚਾਰਕਰਦੇਖੀਅੇਤਬਅਵਰਣਤਿਭੂਏਕੈਕਰਿਕੇਸੁਆ
ਮੀਕੀਟਹਲਕਰਤੇਹੈ। ਅਰੁਗੁਣਕੀਪ੍ਰੀਤਵਾਲਗੁਣਸੇਸਿਜੁਗਤਿਉਸਕੇਅਪੀਨ
ਹੋਤੀਹੈ। ਤਾਤੇਮਾਨਕਾਅਰਥਇਹੁਹੈਜੋਲੋਕਹੁਕੇਚਿਤਇਸਕੇਵਸੀਕਹੁਹੋਵਹਿ। ਪਰੁ
ਇਸਮਾਨੁਖਕਉਤੀਨਕਾਰਣੁਕਰਕੇਧਨਕੀਅਭੁਲਾਖਾਤੇਮਾਨਕੀਪ੍ਰੀਤਅਧਿਕਹੋ
ਤੀਹੈ। ਸੇਪ੍ਰਥਮਕਾਰਣਇਹੁਹੈਜੋਧਨੁਭੀਮਨੋਰਥਹੁਕੀਪੁਰਨਤਾਈਕੇਨਮਿਤਪ੍ਰੀਤਮਲਾ
ਗਤੀਹੈ। ਅਰੁਮਾਨਰੂਪੀਪਦਾਰਥੁਅੇਸਾਹੈਜੋਮਾਨਧਾਰੀਮਾਨੁਖਕਉਸੁਰੁਵਕਹੀਧਨੁਪ੍ਰ
ਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਪਰੁਜਬਕੋਈਨੀਚਪੁਰੁਖਧਨਕਰਕੇਮਾਨਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਕੀਆਚਾਹੈਤਬਨਹੀ
ਤੇਤੀ। ਅਰੁਦੂਸਰਾਕਾਰਣਇਹੁਹੈ। ਧਨਕਉਚੇਰੁਅਰੁਰਾਜੀਤੁਅਹੁਇਤਿਅਾਵਿਕਾਅਟ
ਰਾਨੇਕਉਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਮਨਕਉਮੇਸੇਵਿਧਨਨਾਸੁਨਹੀਕਰਸਕਤੇ। ਬਹੁਤੀਸਰਾਕਾਰ
ਣਇਹੁਹੈਜੋਧਨਕੀਉਤਪਤਿਬਭੇਜਤਨੁਕਰਹੋਤੀਹੈ। ਅਰੁਮਾਨੁਚਤੁਨਬਿਨਾਹੀਬਰਤਜਾ
ਤੀਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਬਏਕਪੁਰਖਕੀਪ੍ਰਤਿਤਿਫ੍ਰੂਈ। ਤਬਉਸਕੇਮੁਖਤੇਮਹਮਾਸੁਣਕਰਿਦੇ
ਸਦੇਸਾਂਤਰਹੁਵਿਖੇਜਸਅਰੁਮਾਨਪਰਤੀਜਾਤੀਹੈ। ਅਰੁਮਾਪਿਕਲੋਕੋਚਿਤਵਸੀਕਾਰ
ਹੋਜਾਤੇਹੈ। ਤਾਤੇਧਨਅਰੁਮਾਨਏਕਤਉਇਸਜੀਵਕਉਇਸਨਮਿਤਪ੍ਰੀਤਮਲਾਗਤੇਹੈ।
ਜੇਇਨਹੁਕਰਕੇਸਰਬਮਨੋਰਥਹੁਕੀਪੁਰਨਤਾਈਹੋਤੀਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਨੁਖਕਾਇਹੁਕੀਸੁ
ਰੁਵਪ੍ਰਸਿਧਿਹੈ। ਜੇਜਦਪਮੇਸੇਜਾਣੇਜੇਮੇਅਮਕੇਦੇਸਵਿਖੇਪਦੁਚਣਹੀਨਹੀ। ਤਉਭੀ
ਦੇਸਦੇਸਾਂਤਰਹੁਪ੍ਰਜਿਤੁਅਪੁਣੀਮਾਨਚਾਹਤੀਹੈ। ਸੇਇਸਕਾਰੁਣਇਹੁਹੈ। ਸੇਇਸਮਾ

ਨੁਖਕਾਰਿ ਦਾ ਵੇਦ ਤਿਅਹੁ ਕੀਨਿ ਆਈ ਉਤਮ ਜਾਤੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਈਸਰ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਬਿਬਹੈ ਜੈਸੇ
 ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹੀ ਵਸਰ ਬਮਹਾਰ ਜਕੀ ਸੰਤਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਆ ਜੈਸੇ
 ਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਸਨ ਬਿਧ ਗਵਿਤ ਹੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਇਹੁ ਭੀ ਅ
 ਪੁਣੀ ਬਰਾਈ ਕਉ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਸਮਾਨੁ ਪਾਵਿਕ ਫੁਲ ਮਾਰ ਬਤਾਹੈ ਤੀਹੈ। ਤਬ ਸੁਭਾਵ
 ਕਹੀ ਉਸ ਕੋ ਰਿਦੈ ਵਿਖੇ ਅਪੁਣੇ ਈਸਰ ਜਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਆਨ ਫੁਰਤੀ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਫਰਨ ਭੀ
 ਕਹਤਾ ਬਾ ਜੈਸੇ ਸਰ ਬਜਗਤ ਕਾ ਈਸਰ ਹੈ। ਜਿਉ ਹੁਸਰੁ ਉਸਰ ਬਮਾਨੁ ਪਰ ਪ੍ਰਬਲ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਈਸਰ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੁ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸਮਾਨ ਅਵਰ ਕੇ ਈਨ ਹੀ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ
 ਕਾ ਕੇ ਈ ਵਿਰੁਧੀ ਅਥਵਾ ਜਿਸ ਕੋ ਕੇ ਈ ਸਮਾਨ ਹੋਤ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਈਸਰ ਜਤੁ ਧਰਿਤੁ ਹੈ
 ਤਹੈ। ਜੈਸੇ ਸੁਰ ਨਕੀ ਪੁਰਨਤ ਈ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧਿ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਕੀ ਨਿਅਈ ਅਵਰ
 ਕੇ ਈਨ ਹੀ। ਅਰੁ ਸੁਰੁ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਉਸ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਰਬ ਅੰਗ ਹੁਕਰ ਪੁਰਨ ਈਕ
 ਰੁਗਵਿਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਉਸ ਹੀ ਕੀ ਸਤਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਹੁ ਸਰਬ ਦਾ ਸਤ ਸਰੁ
 ਪੈ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਸਤਾ ਬਿਨ ਕੇ ਈ ਪਦਾਰਥ ਸਤਨ ਹੀ। ਕੁਸਤਾ। ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ
 ਜੈਸਰ ਬਪਦਾਰਥ ਉਸ ਹੀ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਪੁਪ੍ਰਸੁਰ ਜਕੇ ਆਸਰੇ ਤੀਹੈ। ਇਸ ਕਰਿ ਕੇ
 ਪ੍ਰਸਿਧ ਇਹੁ ਆ ਜੈਸਰ ਬਕਾ ਈਸਰ ਈਕ ਮਹਾਰਾਜ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਸਮਾਨੁ ਪਾਕਾ ਕਿ ਸੁਭਾਵ
 ਏਹੀ ਹੈ। ਜੈਸਾ ਅਪੁਣਾ ਸੁਰ ਜਾ ਅਰੁ ਪੁਰਨਤ ਈ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਏਕ ਹੀ ਵਿਛਾਰਾ ਹਤੁ ਹੈ
 ਜੈਸਰ ਕੋ ਈ ਮੇਰੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੈ। ਪਰੁ ਅਵਿਦਿਆ ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੇ ਸਨ ਬਿਧ ਕਰ ਕੇ। ਅੰ
 ਸੀ ਸਮੁਥਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤ। ਜੇ ਚੇਤਨਤਾ ਕੀ ਅੰਸ ਕੇ ਜਿਨੇ ਗਕਰ ਕੇ ਇਸ ਵਿਖੇ ਭੀ
 ਈਸਰ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਫੁਰਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਤਉ ਭੀ ਮਲਨ ਅਹਿਕਾਰੁ ਅਰੁ ਵਿਕਾਰੁ ਕਰਿ ਅਤਿ
 ਅੰਤ ਕਪਰਾ ਧੀਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕਉ ਅਪੁਣੇ ਵਸੀ ਕਾਰਨ ਹੀ ਕ
 ਰਸਕਤਾ। ਜੀਵ ਕੀ ਪਰਾਧੀਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ। ਜੇ ਏਕ ਸ੍ਰਿਸਟਿਤ ਉਇਸ ਕੀ
 ਬੁਧਿ ਅਰੁ ਬਲ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਅਕਾਸ ਕੀ ਆਪੁਰੀ ਆਵੇ ਵੇਤੋ ਤੁਰਾ ਮੰਡੂਲ ਅਰੁ
 ਰੂਤ ਪੈਤ ਅਵਿਕਸੀ ਵਾਅਰੁ ਪਾਤਾਲ ਹੁਵਿਖੇ ਜੈਸਿ ਸਟਿ ਹੈ। ਬਹੁ ਪਰ ਬਤ ਹੁਅਰੁ ਸੁ
 ਏਵਹੁ ਵਿਖੇ ਜੈਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਰਚਨਾ ਮਹਾਰਚੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਨਹੁ ਪਰਮਾਨੁ ਪਕੀ ਸਮ
 ਰਥਤਾ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਹੀ ਪਹੁਚਤੀ। ਪਰੁ ਜੰਦ ਪਇਹੁ ਮਾਨੁ ਪਇਸ ਸਮੁਥਤਾ ਤੇ ਹੀ ਏ
 ਹੈ। ਤਉ ਭੀ ਅਪੁਣੇ ਸੁਭਾਵ ਕਰਿ ਕੇ ਇਹੁ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਵਿਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਇਨ
 ਹੁ ਸ੍ਰਿਸਟ ਹੁਕੇ ਰੂਪ ਛਾਣਉ ਅਜੈਸੇ ਕੇ ਈ ਸਤ ਰਿਜ ਕੀ ਖੇਲ ਖੇਲਨ ਜਾਣੇ ਤਉ ਭੀ ਇ
 ਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸਤ ਰਿਜ ਕੀ ਆਗੋ ਵਾਤ ਉਪਛਾਣਉ। ਅਰੁ ਜੀਤਹਾਰ ਕਾ

ਵੇਤਾਹੋਵਉਸੇਇਹਜਾਨਣਕੀਅਭਿਲਾਖਾਤੀਪ੍ਰਕਲਤਾਅਹੁਈਸ੍ਵਰਜਕਾਅੰਗੁਰੇਅਥ
 ਹੁਕ੍ਰਿਦੁਸਰੀਸਿਸਟਿਮੇਸੀਹੋਉਪਰਹਿਸਮਾਨੁਖਕਾਬਲੁਵਰਤਮਨੁਹੋਤਾਹੋ। ਜੇਸੇਬਨਾਸ
 ਪਤੀਅਰੁਪਸੁਅਰੁਇਉਆਦਿਕੋਜੋਪਰਤੀਪਰਚਰਨਾਹੋ। ਸੋਤਿਨਕਉਅਪੁਣੇਹੀਵ
 ਸੀਕਾਰਕਰਲੇਤਾਹੋ। ਅਰੁਸਰਬਪਦਰਥਹੁਤੇਉਤਮਜੇਮਾਨੁਖਹੁਕੇਰਿਦੇਹੋ। ਸੋਤਿਨਕ
 ਉਭੀਅਪੁਣੇਅਧੀਨਕੀਆਚਾਹਤਾਹੋ। ਅਰੁਅਪੁਣੀਸਮਰਥਤਕੇਬਿਧਿਹੋਣੇਕਉ
 ਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਤਾਹੋ। ਜੇਮਾਨਕਾਅਰਥਇਹੀਹੋ। ਜੇਇਹੁਮਨੁਖਪਰਮੇਸਰਕੀਅੰਸੁਯੋਤਾ
 ਤੇਇਹੁਭੀਅਪੁਣੀਸ੍ਵਰਜਚਾਹਤਾਹੋ। ਪਰੁਇਸਵਿਖੇਅਵਿਦਿਆਇਹੁਹੋਜੇਪਨਕ
 ਰਕੇਅਪੁਣੀਅਸਮਰਥਤਾਜਾਣਤਾਹੋ। ਤਾਤੇਧਨਅਰੁਮਾਨਕਉਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਤਾਹੋ। ਪ
 ਰੁਜਬਕੇਈਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਹੈਜੇਜਬਮਾਨੁਅਰੁਈਸ੍ਵਰਜਕੀਅਭਿਲਾਖਾਕਾਸੁਰਾਉ
 ਇਸਕਰਕੇਫੁਰਤਾਹੋ। ਜੇਇਹਮਾਨੁਖਮਹਾਰਾਜਕੀਅੰਸੁਹੋ। ਅਰੁਪਰਮੇਸਰਕੇਸਾਥ
 ਇਸਕਾਸਨਬੰਧਹੋ। ਤਬਇਸਕਰਕੇਪ੍ਰਸਿਧਹੁਆਜੇਮਾਨਅਰੁਬਰਾਈਕੀਚਾਹਕ
 ਰਣੀਭੀਅੰਜੇਗੁਨਹੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਈਸ੍ਵਰਕੀਪੂਰਨਤਾਈਵਿਦਿਆਅਰੁਸਮਰਥ
 ਤਾਕਰਿਹੋਤੀਹੋ। ਸੋਜੇਸੇਵਿਦਿਆਕਾਵੇਤਾਹੋਣਾਵਿਸੇਖਹੋ। ਤੇਸੇਹੀਧਨਅਰੁਮਾਨਜੇ
 ਸਮੁਥਾਈਕਾਕਾਰਵੇਹੋ। ਸੋਇਨਕੀਅਭਿਲਾਖਾਕਰਣੀਭੀਵਸੇਖਹੁਈਤਬਇਸਕਾ
 ਉਤਰਾਇਹੋਹੋ। ਜੇਜਦਪ੍ਰਬੂਫੁਅਰੁਸਮੁਥਤਾਇਸੁਮਾਨੁਖਕੀਪੂਰਨਤਾਈਹੋ। ਅਰੁਮਹ
 ਰਾਜਕੇਅੰਗੁਭੀਇਹੀਹੋ। ਪਰੁਤਉਭੀਇਸਮਾਨਕਉਰੁਗਵੇਤਨੇਉਤਮਬੂਫੁਕੀਓਰਚਲ
 ਟੇਕਾਮਾਰਗੁਦੀਆਹੋ। ਅਰੁਈਸ੍ਵਰਜਕੀਓਰਮਾਰਗੁਨਹੀਈਆ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਜਿਸਸਮਰਥ
 ਤਾਕਰਿਕੇਰੁਗਵੇਤਸਰਬਥਹਮੰਡਕਉਉਤਪਤਿਅਰੁਇਸਥਿਤਕਰਤਾਹੋ। ਸੋਤਿਸਸ
 ਮਥਤਾਕਉਇਹੁਮਾਨੁਖਅਪੁਣੇਜਤਨਕਰਕੇਪਾਇਨਹੀਸਕਤਾ। ਅਰੁਬੂਫੁਪ੍ਰੀਪਦਾ
 ਰਬੁਮੇਸਾਹੈਜੇਉਸਕੀਬਿਧਿਤਾਕਰਕੇਜਬਾਰਥਗਿਆਨਕਉਪਹੁਚਤਾਹੋ। ਪਰਧਨਅਰੁ
 ਮਾਨਕਾਜੇਬੂਫੁਬਲੁਹੋਸੇ। ਇਸਕੀਬਿਧਿਤਾਸਾਥਿਸਮੁਥਾਈਕੀਪੂਰਨਤਾਈਕਉਨਹੀਪਾ
 ਵਤਾ। ਅਰੁਜਦਪਧਨਅਰੁਮਾਨਕੀਸਕਤਕਰਕੇਆਪਕਉਇਹਪੁਰੁਖੁਬਲਵੰਨਸਮਝ
 ਤਾਹੋ। ਤਉਭੀਇਹਅਸਬੂਲਬਲਾਇਸਥਿਰੁਨਹੀਰਹਿਤਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਧਨਅਰੁਮਾਨਕਾ
 ਸਨਬੰਧਇਫੀਆਦਿਕਪਦਾਰਥਹੁਸਾਥਹੋਤਾਹੋ। ਤਾਤੇਪ੍ਰਿਤਕੇਸਮੇਇਸਤੇਵਰਹੋਜ
 ਤੇਹੋ। ਅਰੁਜੇਪਦਾਰਥਪ੍ਰਿਤਕੇਸਮੇਦੁਰਹੋਵੈਸੋਤਿਸਕਉਸਤਾਸਰੂਪਨਹੀਕਹੀਤਾ। ਤ
 ਤੇਉਸਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਵਿਖੇਆਪਣਾਸਮਾਥਿਤੀਤਕਰਣਾਮੂਰਖਤਾਹੋ। ਪਰੁਵਰੁਬਲੁਜੇ
 ਸਰਬਵਾਇਸਕਾਸਿਰੀਹੋਤਾਹੋ। ਸੋਇਹੁਹੋ। ਜੇਜਿਸਪੁਰਖਾਰਥਕਰਿਭੂਫੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਤੇਵੈ। ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਬੂਝ ਕਾ ਸਨ ਬਿਧ ਕੇ ਵਲਾਰਿ ਦੇਹੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਰਿਦਾਸ ਬਿਸ
 ਰੂਪ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਬੂਝ ਵਾਖਾਨੁ ਪੁਜ ਬਇਝੀਆ ਦਿਕ ਦੇ ਸਕਉ ਤਿਆਗ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਬੂਝ
 ਸੁਕਾ ਪੁਕਾ ਸੁਸਦੀ ਵਉ ਜਕੇ ਸਾਥ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸਹੀ ਪੁਕਾ ਸਕ ਰਮ ਰਾਜ ਕੇ ਦਰ
 ਜਨ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਨਿਦ ਕਉ ਪਵਤਾ ਹੈ। ਸੇਵਹੁ ਅਨਿਦ ਕੇ ਸਾਹੇ ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਨਿਕਟਿ
 ਸੁਰਗਾ ਦਿਕ ਸੁਖ ਭੀਤੁ ਛੁਕਾ ਸਤੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾ ਗਟਿ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਬੂਝ ਕਾ ਸਨ ਬਿਧੁ ਮਹਾ
 ਰਾਜ ਹੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਗੁਣ ਹੁ ਸਾਥ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਪੁਰਣ ਬੂਝ ਕਾ ਪਰਣਾ ਮੁਕਦਾ
 ਚਿਤਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਤਾਤ ਪਰ ਜਇਹੁ ਜੇ ਨਾ ਸਵੈਤ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਭਾਵ ਕਦਾ ਚਿਤਨ ਹੀ ਹੋਤਾ।
 ਅਰੁ ਜੇ ਸਾਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਅਭਾਵ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਪਰੁ ਇਹੁ ਵਿਦਿਅ ਜੇ ਜਿਸ ਕਾ
 ਸਨ ਬਿਧੁ ਅਸਥੂਲ ਪਦਾਰਥ ਹੁ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਮੇਲੁ ਹੀ ਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਜੇ ਸੇਵਿ
 ਆਕਰਾ ਵਿਅਰੁ ਜੇਤ ਕਾ ਆਦਿ ਕੇ ਜੇਵਿਦਿਅ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਸਰੂਪ ਅਸਥੂਲ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਵਿਅਕਰਣੁ ਆਦਿ ਕਾ ਵਿਦਿਅ ਕੀ ਵਸੇਖਤਾ ਭੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਕਉ
 ਪੁਕਾ ਕਰਿ ਸਿਤ ਜਨੁ ਕੇ ਵਚਨ ਹੁ ਕਾ ਵੇਤਾ ਹੋਇਕ ਰਿਗੁ ਗਵੈਤ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਉ ਪਛਾਣੇ।
 ਅਰੁ ਰੁਗਵੈਤ ਕੇ ਮਾਰਗਾ ਵਿਖੇ ਜੇ ਕਠਨ ਪਾਟੀਆ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਭੀ ਪਕਰਿ ਹੋਵੇ ਕੇ
 ਜਤਨ ਕਉ ਸਮਝੈ। ਤਾਤ ਪਰ ਜਇਹੁ ਜੇ ਜਿਸੁ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਪਰਣਾ ਮੁਅਰੁਨਾ ਸੁਤਾ ਹੋਵੇ
 ਸੋ ਤਿਸ ਕੀ ਬੂਝ ਭੀ ਨਾ ਸਵੈਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਥਿਨਾ ਸੀ ਬੂਝ ਰੁਗਵੈਤ ਕੀ ਪਛਾਣ
 ਹੈ। ਸੋ ਪਰਣਾ ਮੁਅਰੁਨਾ ਸਤਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਪਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਜੇਤੀ ਜੇਤੀ ਇਹ ਬੂਝ
 ਸੁਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਤੇਤਾ ਹੀ ਰੁਗਵੈਤ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਹ ਬੂਝ ਹੀ
 ਜਥਾ ਰਥ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਥਾ ਰਥ ਸਿਮ੍ਰਥਾਈ ਵਿਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ ਬਲ ਕਰਕੇ ਰੁਗਹੁ
 ਕੇ ਬਿਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ। ਕਹੇ ਤੇਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਾਰਿ ਦੋ ਰੁਗਵਾਸਨਾ ਵਿਖੇ ਬਿਧ
 ਮਾਨ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਸਨਾ ਹੀ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਾਸਨਾ ਹੀ ਕੀ ਪੁਬਲਤਾ ਇਸ ਹੀ ਕੀ ਹੀਣ
 ਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਣਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਪੁਰਨਤਾਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਪੁਰ
 ਨਤਾਈ ਕਰਕੇ ਇਹੁ ਪੁਰਖੁ ਦੇਵਤਿ ਅਹੁ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੁਭਾਵ ਕਉ ਪਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਪਰਣਾ ਮਤੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਪੁਰਣਤਾਈ ਜਥਾ ਰਥ ਗਿਆਨੁ ਅ
 ਰੁ ਰੁਗਹੁ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੈ। ਸੋ ਅਥਿਨਾ ਸੀ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਧਨ ਮਾਨ ਕੀ ਪੁਰਨਤਾਈ ਨਾ
 ਸਵੈਤ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੂ ਅਜੇ ਸਰੂਪੀ ਮਾਨੁਖ ਅਪੁਣੀ ਪੁਰਨਤਾਈ ਕਉ ਜਾਣਤੇ ਹੀ
 ਨਹੀ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਹੀ ਟਰਾ ਕਉ ਪੁਰਨਤਾਈ ਜਾਨ ਕਰਿ ਪੜ੍ਹੇ ਚੂਢਤੇ ਹੀ। ਅਰੁ
 ਸਰਬ ਦਾਤ ਪੀਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪੁਰਖ ਤਾ ਕਰਕੇ ਅਸਥੂਲ ਪਦਾਰਥ ਹੁ ਕੀ ਚਿਹੁ ਸ

ਨਮੁਖਦੁਇਹੀ। ਬਹੁਤਵਾਸਤਵੁਜੇਇਨਕੀਪੁਰਨਤਾਈਹੀ। ਸੋਤਿਸਤੇਸਰਬਦਾਏਮੁਖ
ਹੀ। ਇਸੀਕਾਰਣਤੇਅਪੁਣੀਗਣਕੀਰਿਹਲੇਨਤੇਹੀ। ਪਰਮੇਸੇਜਾਣੁਤੁਜੇਇਹਮਾ
ਨਭੀਪਨਕੀਨਿਆਈਸਰਬਦਾਨਿਦੁਨਹੀ। ਅਰਥਇਹੁਜੇਸੇਜੀਵਕਮਤਪਨਕਾ
ਸਿਗ੍ਧਤੀਪਰਵਾਨੁਹੀ। ਤੇਸੇਕਾਰਜਮਾਨਭੀਣਾਉਦਾਇਕਹੋਤੀਹੀ। ਪਰੁਜਬਪਨਅ
ਰੁਮਾਨਕੀਅਧਿਕਤਾਵੇਖੇਇਸਮਾਨੁਖਕਾਰਿਦਾਅਸਕਤਹੋਜਾਵੈ। ਤਬਨਿਰਸਿਦੇਹ
ਪਰਲੋਕਕੇਮਾਰਗਤੇਦਰਹਿਜਾਤਾਹੀ। ਸੋਮਾਨਕਾਕਾਰਜਇਹੁਹੀ। ਜੇਇਸਕਾਟਹਲੁ
ਅਹੋਵੈ। ਅਬਵਾਜੇਮਿਤ੍ਰਇਸਕੀਸਹਾਇਤਾਕਰਨੇਹਾਰਹੋਵੈ। ਅਬਵਾਜੇਰਾਜਾਉ
ਪਾਪਤੇਇਸਕੀਰਖਿਆਕਰੇ। ਸੋਏਤੇਕਾਰਜਤਬਹੀਸਿਪਹੇਤੇਹੀਜਬਉਨਕੇਰਿਦੇ
ਵੇਖੇਇਸਕੀਕਛੁਮਾਨਹੋਵੈ। ਅਰੁਇਸਕਉਭਲਾਜਾਵੈ। ਸੋਸਕੀਰਧਾਰੀਕਉਏ
ਤੇਕਾਰਜਮਵਸਮੇਵਚਹੀਤੇਹੀ। ਅਮੇਸੇਹੀਜਬਪੜਾਵਟੇਹਾਰੇਕੇਰਿਦੇਵੇਖੇਵੇਦਿਅ
ਰਥੀਕੀਮਾਨਕਛੁਮਾਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕਉਪੜਾਵੈਨਹੀ। ਅਰੁਜਬਵਿਦਿਅਤਬੀ
ਕੇਚਿਤਮੇਪੜਾਵਟੇਹਾਰੇਕੀਮਾਨਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਤੇਵਿਦਿਅਤੀਪੜਨਸਾਕੇ
। ਤਤੇਪ੍ਰਸਿਧਿਹੁਅਜੇਕਾਰਜਮਾਨਕਾਸਿਗ੍ਧਤੀਅਜੇਗਨਹੀ। ਪਰੁਇਸਮਾਨ
ਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਭੀਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕਰਹੋਤੀਹੀ। ਸਿਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਨਿਦਹਹੀ। ਅਰੁਦੁਇਪ੍ਰਕ
ਰਪਵਾਣੁਹੀ। ਪਰੁਵਹੁਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਜੇਨਿਦਕਹੋਥੇਜੇਇਹੁਹੀ। ਜੇਅਪੁਣੇਰਿਦੇ
ਕੇਭਜਨਕਾਦਿਖਲਾਵਕਰਿਕੇਮਾਨਕਉਦੁਣਾਅਰੁਆਪਕਉਭਜਨਵਾਨਦਿ
ਖਾਵਣਾ। ਸੋਇਹੁਕਿਵਲਦੇਭੁਹੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਭੁਜਨਭੁਗਵਿਤਕਾਨਿਹਕਾਮਹੀਚਾਹੀ
ਤਾਹੀ। ਸੋਜਬਭੁਜਨਕੇਸਨਬਿਧਕਰਿਕੇਮਾਨਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਚਾਹੀ। ਤਬਅਜੇਗੁਹੀ। ਅ
ਰੁਦੁਸਗਪ੍ਰਕਾਰੁਇਹੁਹੀ। ਜੇਜਿਸਾਵਿਦਿਅਕਉਇਹੁਪੁਰਖਜਾਨਤਾਨਹੋਵੈ। ਅਰੁ
ਮਾਨਕੇਨਮਿਤ੍ਰਆਪਕਉਵੇਤਾਹੋਇਦਿਖਾਵੈ। ਤਬਇਹੁਗ੍ਰੀਅਜੇਗੁਹੀ। ਜੇਸੇਬਿ
ਦੇਸਾਦਿਖੇਜਾਇਕਰਕਹੈਜੇਮੇਬ੍ਰਹਮਣੇਹੀ। ਅਬਵਾਉਤਮਜਾਤਹੀ। ਅਬਵਾ
ਅਮਕੇਵਿਵਹਾਰਕੀਵਿਦਿਅਜਾਣਤਾਹੀ। ਪਰੁਜਬਵਹੁਜਾਣਤਾਨਹੋਵੈ। ਅਰੁ
ਮਾਨਕੇਨਮਿਤ੍ਰਭੁਭੁਕਹਿਕੇਵੈ। ਤਬਇਹੁਗ੍ਰੀਅਸੋਹੇਤਾਹੀ। ਜੇਸੇਕੇਈਪਾਪਅਰੁ
ਛਲਜਾਬਪਨਕੀਉਤਪਤਿਕਰੇ। ਬਹੁਤਵਹੁਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਮਾਨਕੇਨਮਿਤ੍ਰਪ੍ਰਵਾਣ
ਕਹੇਥੇਸੇਇਹੁਹੀ। ਅਰੁਭੁਜਨਕਾਦਿਖਲਾਵਣਾਭੀਨਹੋਵੈ। ਤਬਉਸਕੀਆਕ
ਉਪ੍ਰਗਟਿਦਿਖਾਵੈ। ਅਰੁਵਿਵਹਾਰਕੇਕਾਰਜਾਦਿਖੇਅਪਣੀਮਾਨਕਉਧਿਧਿ
ਕਰਲੇਵੈ। ਤਬਇਹੁਵਾਰਤਾਭੀਅਜੇਗੁਨਹੀ। ਬਹੁਤਵਹੁਸਗਪ੍ਰਕਾਰੁਇਹੁਹੀ

॥ ਜੇ ਅਪੁਣੇ ਪਾਪ ਕੇ ਦੁਰਾਇ ਕਰਿ ਅਪਣੀ ਮਾਨ ਰਾਖੇ ॥ ਪਰ ਇਸ ਨਿਮਿਤ ਪਾਪ ਕਉ
 ਦੁਰਾਵੈ ਨਹੀ ॥ ਜੇ ਮੁਸਕਉ ਸਾਧ ਸਿਤ ਜਾਣਹੀ ॥ ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਕੀ ਮਨ ਜਾਇ ਹੋਵੈ ਜੋ
 ਜੇ ਜਬ ਮੇਰਾ ਅਵਗੁਣ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਬ ਮੇਰੀ ਲੋਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਗੋ ॥ ਅਰੁ
 ਮੈਥੀ ਢੀਠੇ ਜਾਵਉਗਾ ॥ ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਣੀ ਮਾਨ ਰਾਖਣੀ ਭੀ ਪਰਵਾ
 ਨਹੀ ॥ * * * ॥ ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾਉ ਪਾਉ ਮਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾ ॥ * * *
 ॥ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੂ ਜੇ ਜਬ ਮਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਧਿਕ ਬਢੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਇਹ ਭੀ ਰਿਦੇ
 ਵਿਖੇ ਏਰ ਪਰੇ ਗਉ ਪਜਤ ਹੈ ॥ ਬਹੁੜੁ ਇਸੇ ਰੋਗ ਕੇ ਨਿਵਰਤ ਕਰਣੇ ਕਾਉ ਪਾਵ
 ਕੀ ਆਚਾਰ ਬਾਹੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਇਸ ਕਾਉ ਪਾਉ ਨ ਕਰੀਐ ॥ ਤਬ
 ਕਪਟ ਦੇ ਭੂਠ ਪਾਖੰਡੇ ਰਹੁ ॥ ਵੀਰਖਾ ਅਰੁ ਇਤ੍ਰਿ ਆਇਕ ਅਵਰਭੀ ਅਨੇ
 ਕ ਪਾਪ ਉਪਜਤ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਚਾਹੀਐ ਜੋ ਧਨ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕਾ ਏਤਾ ਹੀ ਸਿਗ੍ਰਹ ਕਰੈ ਧਰ
 ਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਨਿਰਬਾਹ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਅਧਿਕ ਅਸਕਤ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਤਬ ਐਸਾ ਬੁਧ
 ਵਾਨ ਪੁਰਖ ਰੋਗੀ ਨਹੀ ਹੋਗਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਵਹੁਧਨ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਹੀ ਰਾਖ
 ਤਾ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਮਨ ਜਾਇ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮੈ ਇਨ੍ਹ ਕਰਕੇ ਅਚਿਤ ਹੋਵਉ ॥ ਅ
 ਰੁ ਭਜਨ ਵਿਖੇ ਜਾਵ ਪਾਨ ਰਹਉ ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਮਾਨਿ ਹੀ ਕੀ ਅਭਿਲਾ
 ਖਾ ਬਢੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਚਿਤ ਕੀ ਚਿਤ ਵਨੀ ਸਰਬ ਦਾ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਓਰ ਰਹਤੀ ਹੈ
 ॥ ਜੇ ਇਹ ਲੋਕ ਮੁਸਕਉ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣਤੈ ॥ ਅਰੁ ਕਿਆ ਕਹਤੈ ॥ ਅਰੁ ਮੁ
 ਸ਼ਪਰ ਕੈ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰਾਖਤੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਐਸੇ ਰੋਗ ਕਾਉ ਪਾਵ ਜਮੇਂ ਵੇਕਰਣਾ ਪਰਵਾ
 ਨਹੀ ॥ ਪਰੁ ਇਸ ਕਾਉ ਪਾਉ ਭੀ ਬੁਝੁ ਅਰੁ ਕਰਤ ਤਕੇ ਸਨ ਬੰਧ ਕਰਹੇ ਤਾਹੀ ॥ ਸੋ ਬੁ
 ਝੁਇ ਹੋਵੈ ਜੇ ਮਾਨ ਕੇ ਵਿਘਨ ਹੁਕਾਵੀ ਗਰੁ ਕਰੇ ॥ ਜੇ ਲੋਕ ਅਰੁ ਪਰ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮਾ
 ਨੀ ਪੁਰਖ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਦੁਖੀ ਰਹਤੈ ॥ ਪਰ ਇਸ ਲੋਕ ਕਾ ਦੁਖ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਾਨ ਕੀ
 ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਕਰਨੇ ਹਾਮਾਨੁ ਖਸਰ ਬਦਾਜਗਤ ਕੀ ਸਨ ਮਾਨ ਅਰੁ ਮਨੋ ਹਾਰਵਿਖੇ
 ਖੇਦ ਵਾਨੁ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਮਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਤਬ ਨਿਰਲਜਨ ਤਕੇ ਦੁਖ ਕਉ
 ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਕੇਤੇ ਸਤੁ ਈਰਖਾ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਉਪਜਿ
 ਆਵਤੈ ॥ ਅਰੁ ਇਹ ਭੀ ਉਨ ਕਉ ਮਰਦਨ ਕਰਣੇ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਵੇਰੁ ਵਾਵੇਖੇ ਝਿ
 ਕ੍ਰੋਹਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਤੁ ਅਹੁਕੇ ਛਲ ਤੇ ਰਹਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਉਨ ਕੀ ਮਨ ਜਾ ਸੁਪੁਕ
 ਦਾ ਚਿਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਬਹੁੜੁ ਅਬ ਸਤੁ ਅਹੁ ਪਰ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਵਹੁ ਬਹੁਈ
 ਇਸ ਥਿਰ ਨਹੀ ਰਹਿਤੀ ॥ ਅਰੁ ਖਿਣ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮਾਨੁ ਅਰੁ

ਬਰਾਈ ਕਾਸਨ ਬੀਧ ਲੋਕ ਹੁਕੇ ਮਨ ਸਾਥ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਲੋਕ ਹੁਕਾ ਮਨ ਸਮੁੰਦਰੀ ਲਹਰ
ਵਤ ਪਲ ਪਲਾਵੇ ਖੇਪਰਣਾ ਮਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਾਤ ਪਰ ਜਾਇ ਹੁੰਨੇ ਜਿਸ ਬਰਾਈ
ਕਾਮੁਲ ਸਿਸਾਰੀ ਜੀਵ ਹੁਕਾ ਮਨੁ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਬਰਾਈ ਹੀ ਕਛੁ ਵਸਤੁ ਨ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਕਾਹੇ ਤੇ
ਜੇ ਜਬ ਕਿਚਤੁ ਸਿਕਲ ਪਉ ਸਕੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਛੁਰਤਾ ਤਬ ਸੀ ਪ੍ਰਗਿ ਵਹੁ ਬਰਾਈ ਨ ਸੁ
ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਪਰੁ ਇਹੁ ਮਾਨੇ ਕਿ ਸੀ ਦੇਸ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਇਹੁ ਤਉ ਮਹਾਤੁ
ਛੁਰੁ ਪੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਮਹਾਰਾਜੇ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਰਿਚਕ ਚਿਤ ਵਨੀ ਵਿਪ੍ਰੀਤਿ ਛੁਰੈ।
ਤਬ ਅਪੁਣੇ ਪਰਪਾਨ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸਕੀ ਸਰੁ ਹੀ ਮਾਨ ਨ ਸਟੇ ਹੋ ਜਾ
ਤੀ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਯੁਆ ਜੋ ਮਾਨੀ ਮਾਨੁ ਪਾਇ ਸਕੇ ਕਾਵੇ ਪੇਸਈ ਵਾਇ ਸਪ੍ਰਕਾਰੁ ਦੁ
ਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਲਪ ਬੁਧੀ ਜੀਵਾਇ ਸਵਾਰਤਾ ਕਉ ਨ ਹੀ ਪਛਾਣਤੇ। ਅਰੁ ਜਿ
ਨ ਕੇ ਬੁਧਿ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰ ਬੁਲੇ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਹੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਇਸ ਮਾਨੁ
ਖਕਉ ਉਦੈ ਅਸਤੁ ਪ੍ਰਜਤਿ ਨਿਹਰੇਟ ਕਰਾ ਜੋਵੈ। ਅਰੁ ਸਰੁ ਹੀ ਲੋਕਉ ਸਕਉ ਪੁਣ
ਮਕਰਹਿ। ਤਉ ਗ੍ਰੀਇਹ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਕਛੁ ਵਸਤੁ ਨ ਹੀ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਵਹੁ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਤਾ
ਹੈ। ਤਬ ਸਰੁ ਹੀ ਸਮਿਰਾਈ ਵਹੁ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਲਪ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਆਪ ਹੀ
ਨ ਹੀ ਰਹਿਤਾ। ਅਰੁ ਉਸਕੀ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਨ ਹੀ ਰਹਿਤੀ। ਸੋ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਡੇ ਬਡੇ ਚਕ੍ਰ
ਵਰਤੀ ਮਹਾਰਾਜੇ ਆਗੇ ਰੂਪ ਨਾਹੇ ਇਗਾਏ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਈ ਉਨ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਭੀ ਨ
ਹੀ ਕਰਤਾ। ਤੇ ਸੋ ਇਹੁ ਰੂਪ ਨਾਹੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਕਛੁ ਕਾਇਨਾਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਕੇਨ
ਮਿਤੁ ਅਮਰ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕਉ ਵਿਅਰਥ ਕਰਣਾ ਬਹੀ ਮੁਰਖਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ
ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਾਰਿਦਾ ਅਸ ਬੁਲ ਬਰਾਈ ਵਿਖੇ ਬਿਧ ਮਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ
ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਮਨੁ ਬਰੁ ਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਨੁ ਅ
ਨੁ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥਿ ਬਾਧਿ ਆਹੂ ਆਪ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਵਸਮੇਵ
ਦੀਰਘ ਦੁਖ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਮਾਨ ਕਉ ਕਿਵਰਤ ਕਰਣੇ ਕਾ ਬੁਝ ਕਰਕੇ
ਇਹੀ ਉਪਾਉ ਹੈ। ਪਰੁ ਕਰਤ ਭਯਾਨਿ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਪਾਉ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰ
ਬਮਾਇ ਹੁੰਨੇ ਜਿਸ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਇਸਕੀ ਮਾਨ ਹੋਵੈ ਤਉ ਉਸ ਦੇਸ ਕੇ ਤਿਆਗ ਜਾਵੈ।
ਅਰੁ ਉਹ ਜਾਇ ਹੋ ਜਹਾਂ ਇਸਕਉ ਕੋਈ ਪਛਾਣੈ ਹੀ ਨਹੀ। ਸੋ ਇਹੁ ਰੂਪ ਉਤਮ
ਉਪਾਉ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਜਬ ਅਪਣੇ ਨਗਰ ਵਿਖੇ ਇਕਾਂਤ ਕਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉ
ਸਕਉ ਲੋਕ ਤਿਆਗੀ ਜਾਣ ਕਾਰਿ ਅਧਿਕ ਮਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਮਾਨ ਕੇ ਰਸ ਵਿ
ਖੇ ਅਸਕੁ ਤੋਹ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਕੋਈ ਉਸਕੀ ਨਿਦ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਉਹ

ਤਾਹੀਂ ਅਰੁ ਅਪਣੇ ਦੁਖਣ ਕਉ ਉਤਾਰਨੇ ਕੇ ਨਾਮ ਤੁਥੁ ਠਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ ਰੁਤਾ। ਬਹੁਤ
 ਦੂਸਰਾ ਉਪਾਉ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜੇ ਸੇ ਅਚਰ ਵਿਖੇ ਵਰਤੇ। ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਪ੍ਰ
 ਤੀਤੁ ਫੁਲੇ ਜਾਵੇ। ਅਰੁ ਉਹੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਨ ਕਰੇ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੇ ਕੇ
 ਤੇ ਮੁਰਖ ਪਾਪ ਹੁਇ ਖੇ ਵਰਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਦੇ ਲਾਗਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਹਮ
 ਦੁਨੰ ਮਾਨ ਕਉ ਵਰਕਰ ਦੇ ਕੇ ਨਾਮ ਤੁਥੁ ਇਸ ਕਰਮ ਕਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ। ਸੋਇ
 ਹੁਵਾਰਤਾ ਅਜੇ ਗੁਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਕਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੀਤਾ ਹੈ
 ਜੇ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਤੇ ਹੀ ਵਰਹੈ। ਅਰੁ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕੀ ਨ ਸਟਹੇ ਜਾ
 ਵੇ। ਜੇ ਜੇ ਏਕ ਸਿਤ ਜਨ ਕੇ ਵਰਸਨ ਕਉ ਇਕ ਮਹਾਰਾਜਾ ਆਇਆ ਬਾ। ਜੇ ਜ ਬਉ
 ਸਸਿਤ ਜਨ ਨੇ ਰਾਜੇ ਕਉ ਆਵਤੁ ਦੇਖਿਆ। ਤ ਬਰੇਣੀ ਅਰੁ ਮੂਲੀ ਹਾਥ ਵਿਖੇ ਲੈ
 ਕਰ ਬਰੇ ਰਾਜਾ ਸਖਾਵ ਦੇ ਲਾਗਾ। ਬਹੁਤ ਜ ਬਰਾਜੇ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖਿਆ ਤ
 ਬਕਹਤਿ ਰੁਇ ਅਜੇ ਇਹ ਤਉ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਸੈ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਵਹੁਰਾ ਜਾ ਆਪੁਣੇ ਗਿਹ
 ਕਉ ਜਾਤਾ ਰਹਾ। ਬਹੁਤ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਕੀ ਕੁੰਬਹੁ ਤਮਾਨ ਹੁਈ ਬੀ। ਤਾ ਤੇ ਜ
 ਬਵਹੁ ਸਿਤ ਹਮਾ ਮਤੇ ਇਸ ਨਾਨ ਕਰਨਿ ਕੀਆ। ਤ ਬਾਕਿ ਸੀ ਅਵਰ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸ
 ਸਤ ਪਹਰ ਕਰ ਦੁਆਰੇ ਪਰਠਾ ਛਹੇ ਰਹਾ। ਬਹੁਤ ਜ ਬਲੇ ਕਉ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਤ ਬ
 ਕਹ ਦੇ ਲਾਗੇ। ਜੇ ਇਹ ਤਉ ਚੋਰੁ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਉਸ ਕਉ ਅਪਿਕਤਾ ਕੂਨਾ ਕਰਤ ਰੁਏ।
 ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਇਕ ਅਵਰ ਸਿਤ ਜਨ ਕੀ ਕੁੰਬਾ ਅਪਿਕ ਮਾਨ ਬੀ। ਤ ਬਉ ਸਨੇ ਸੀ ਸੇ ਵਿਖੇ ਸ
 ਰਬਤ ਰੁਰ ਕਰ ਅਪੁਣੇ ਨਿਕਟਿ ਰਾਖਿਆ। ਅਰੁ ਬੋਰਾ ਬੋਰਾ ਪੀਵਤਾ ਰਹੈ। ਤਾ ਤੇ
 ਲੋਕ ਹੁਨੇ ਜਾਇ ਅਜੇ ਇਹ ਤਉ ਮਹਾਰਾ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਮਾਨ ਰੁਪੀਰੇ ਗਾ ਕਉ
 ਦੁਰੰ ਕਰਨੇ ਕੇ ਨਾਮ ਤੁਥੁ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਜਨ ਹੁਨੇ ਮੇ ਜੇ ਹੀ ਉਪਾਉ ਕੀਏ ਹੈ। ॥ ੧ ॥
 ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣਾ ਉਪਾਉ ਉਸਤਤਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾ। ਅਰੁ ਨਿਵਰਤ ਕਰ ਦੇ
 ਦੇਖ ਲੋਕ ਹੁਕੀ ਨਿਦਾ ਕਾ। ॥ ੧ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੁ ਤੂੰ ਜੇ ਬਹੁਤੇ ਪੁਰਖ ਹੁਕਉ
 ਜਗਤ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਵਿਖੇ ਅਪਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ ਆਪਣੀ ਮ
 ਹਮਾ ਕਉ ਚਾਹਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਜਦ ਪਸਾਸਤ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾਤੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਕਰਮੁ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤਉ ਹੀ ਉਸਤਤਿ ਕੇ ਨਾਮ ਤੁਥੁ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਸੁਰ ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਪਰ ਉਸ ਕ੍ਰਿ
 ਆਵੇ ਖੇਲੇ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਤਉ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ। ਸੋ ਇਹੁ ਹੀ ਦੀ ਰਖ
 ਰੇਗਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਲਗਾਇ ਸਰੋਗ ਕੇ ਕਾਰਣ ਕਉ ਪਛਾਣੀ ਮੇ ਨਹੀਂ ਤਬ ਲਗ
 ਇਸ ਕਉ ਪਾਉ ਕਰਣਾ ਹੀ ਕਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਉਸਤਤ ਕੀ ਅਰੁ ਲਾਖਾ ਕੇ ਕਾਰ

ਏਕਾ ਰਹੇ। ਸੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਇਹੋ ਜੇਹੇ ਹਮਾਨੁ ਖਾਪ ਏਕ ਰੁਈ ਕਉ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਅਪੁ ਏਕੀ ਹੀ ਏਤਾ ਪਰਤਿ। ਏਨ ਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਕਉ ਸਤਤਿ ਕਰ
 ਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਅਪ ਏਕ ਰੁਈ ਕਉ ਸਮਝਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਨੰਦ ਦਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਅਪੁ ਏਕੀ ਮਹਾਸ਼ਾਸਤਰਿ ਅਪੁ ਏਕੀ ਸੂਰਜ ਇਸ ਕਉ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਯਾ
 ਗਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਜਨ ਬਨਿਦਾਸੁ ਏਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅਪੁ ਏਕੀ ਹੀ ਏਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤ
 ਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਬ ਉਸਤਤਿ ਅਥਵਾ ਨਿਦਾ ਬੁਧਾਨ ਪੁਰਖ ਕੇ ਮੁਖ
 ਤੇ ਸੁਵਣ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੋ ਕਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਅਧਿਕ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਸ ਕੇ
 ਜਬਾਰ ਬਵਰਨ ਪਰਾਇਸ ਕੀ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਮੁਰਖ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸੁ
 ਏਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਵਚਨੋ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀ ਰਾਖਤਾ। ਤੇ ਜੇ ਕਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੀ ਅਲ
 ਪ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਬਹੁ ਕੁ ਸਰਾਕਾਰ ਏਹੋ ਹੈ। ਜੇ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਅਪੁ ਏਕੀ ਸੇਵ
 ਕ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਸੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਕੇ ਚਿਦੇ ਵਿਖੇ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ। ਤਾ
 ਤੇ ਅਪ ਕਉ ਸੁਆਮੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਬ ਅਪੁ ਏਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਸੀ ਸੇ
 ਸਟ ਮਾਨੁ ਖਤਿ ਸੁ ਏਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਨੀਚ ਪੁਰਖ ਕੇ ਮੁਖ
 ਤੇ ਸੁਵਣ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਸਾ ਅਨੰਦ ਦਾਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਬਹੁ ਕੁ ਸਰਾਕਾਰ ਏ
 ਏਹੋ ਹੈ। ਜੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕਉ ਅਪੁ ਏਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਉਂ ਭੀ ਜਾਣ
 ਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਮਹਾਸ਼ਾਸਤਰਿ ਅਵਰ ਲੋਕ ਭੀ ਮੁਝ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਹਿ ਗੇ। ਅਰੁ
 ਮੇਰੇ ਵਸੀ ਕਾ ਹੋਵਹਿ ਗੇ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਬ ਸਤ੍ਰਾਵੇਖੇ ਅਪੁ ਏਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਵਣ
 ਕਰੇ ਤਬ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਇਕੰਤ ਉਕੁ ਵਿਖੇ ਸੁ ਏਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅਸਾ
 ਹਰਖ ਦਾਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਬਹੁ ਕੁ ਉਥਾਕਾਰ ਏਹੋ ਹੈ। ਜੇ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ
 ਅਪੁ ਏਕੀ ਲੋਕੇ ਅਧੀਨ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਦ ਪਉਸ ਕਉ ਅਪੁ ਏਕੀ ਸੇਵ ਕ ਨ ਜਾਣੇ ਤਉ ਭੀ
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਪੁਰਖ ਭੈ ਅਥਵਾ ਪ੍ਰਜਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕ
 ਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਭੀ ਇਸ ਕਉ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਯੇ। ਤੇ ਅਪ ਕਉ ਬਹੁ ਜਾਣ
 ਕਰਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਤੇ ਜਬ ਉਸ ਕਾ ਵਚਨ ਸਾਰ ਭੀ ਨ ਜਾਣੇ ਅਰੁ ਭੈ
 ਰ ਕੀ ਭੀ ਨ ਕਹਤਾ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਉਪਹਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ। ਤਬ ਰਿਚ ਕ
 ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਉਸਤਤਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾਰਣ ਕੋਈ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ। ਪ
 ਰੁਸ ਬਤੇਨੇ ਇਸੇ ਰੋਗ ਕੇ ਕਾਰਣ ਕਉ ਪਛਾਣਿ ਅਤ ਬਇਸ ਕਉ ਪਉਭੀ ਸੁਗਮ ਹੀ
 ਸਮਝਹਿ ਗਾ। ਬਹੁ ਜਬ ਪੁਰਖਾਰ ਬਕਹਿ ਗਾ ਤਬ ਇਸੇ ਰੋਗ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰਤਾ।

ਰਹਿਗਾਪਰਪ੍ਰਥਮਕਾਰਜਉਸਕੇਵਚਨਕਰਿਕੈਅਪੁਣੀਬਡਾਈਕਉਨਿਸਚੈਕਰਕੈ
 ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਤਾਹੈਸੋਇਸਕਾਉਪਾਉਇਹੁਹੈਜੋਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵੀਚਾਰੁਕਰੈਜੇਜਦਪਾਇ
 ਹਪੁਰਖਬੁਝਾਮਰਦਈਹਾਗੁਅਥਵਾਕਿਸੀਸੁਭਗੁਟੁਕਰਕੈਮੇਰੀਉਸਤਤਿਕਰਤਾਹੈ
 ਅਰੁਇਸਕਾਟੁਚਨਭੀਜਬਾਰਭੁਹੈ।ਤਉਭੀਤੁਲਕਉਭੁਗਵੰਤਕਉਪਕਾਰਪਾਰਿਪ੍ਰ
 ਸਿਨਹੋਣਾਪਰਵਾਣੁਹੈ।ਕਾਹੇਤੇਜੋਇਹਸੁਭਗੁਟੁਤੁਲਕਉਮਹਾਰਾਜਹੀਨੇਦੀਏਹੈ।
 ਜੋਕਿਸੀਕੀਉਸਤਤਿਨਿਦਾਕਰਕੈਬਢਤੇਪਟਤੇਨਹੀ।ਬਹੁਜਨਬਕੋਈਮਾਨੁਖਾਇ
 ਸਪ੍ਰਕਾਰਇਸਕੀਉਸਤਤਿਕਰਕੈਜੋਤੂਧਨਵਾਨਹੈ।ਅਥਵਾਮਹਾਰਾਜਾਹੈ।ਅਥਵਾ
 ਕਿਸੀਅਵਰਕਿਸੀਅਸਬੂਲਪਦਾਰਥਕਾਵਰਨਨਕਰੈ।ਤਬਇਸਵਾਰਤਾਪਰਤ
 ਉਪ੍ਰਸਿਨਹੋਣਾਹੀਅਜੇਗੁਹੈ।ਕਾਹੇਤੇਜੋਇਹਸੁਭਗੁਹੀਸਮਿਰੀਨਾਸੁਵੰਤਹੈ।ਅਰੁਜਬ
 ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈਤਉਭੀਜਿਸੁਮਹਾਰਾਜਕੀਦਾਤਹੈ।ਸੋਤਿਸਕੈਉਪਕਾਰਕਉਨਿਸਚੈਜਾ
 ਟੁਕਰਿਹਰਸਵਨੁਹੋਵੈ।ਪਰਜਬਦੀਚਾਰੁਕਰਦੇਖੀਮੇਰਬਅਪਣੇਗੁਣਹੁਪਰਪ੍ਰ
 ਸਿਨਹੋਣਾਭੀਪਰਵਾਣੁਨਹੀ।ਕਾਹੇਤੇਜੋਇਸਵਾਰਤਾਕਉਕੋਈਪੁਰਖੁਨਹੀਜਾਣਤਾ
 ਜੋਅੰਤਕਾਲਵਿਖੇਮੇਰਾਨਿਰਬਾਹੁਕਉਕਰਹੋਵੇਗਾ।ਅਰੁਜਬਲਗਾਇਸਵਾਰ
 ਤਾਕਉਨਜਾਣੈਜੋਪਰਲੋਕਵਿਖੇਮੇਰੀਕੋਸੀਗਾਰਿਹੋਵੇਗੀ।ਤਬਲਗਾਜਗਿਆਸੀ
 ਕਉਪ੍ਰਸਿਨਹੋਣਾਕਦਾਰਿਤਪਰਵਾਣੁਨਹੀ।ਬਹੁਜਨਬਕੋਈਮਾਨੁਖਾਇਸਕਉਗੁ
 ਟੁਵੰਤਕਹੈ।ਅਰੁਇਹੁਪੁਰਖੁਮੇਸੇਜਾਣੈਜੋਇਹੁਗੁਣੀਮੇਰੇਵਿਖੇਕੀਕੋਈਨਹੀ।ਤੁ
 ਬਮੇਸੀਉਸਤਤਿਪਰਪ੍ਰਸਿਨਹੋਣਾਹੀਮਹਾਮੂਰਖਤਾਹੈ।ਸੋਇਸਕਾਵਿਸਟਾਂਤਉਹੁਹੈ
 ਜੋਸੇਕੋਈਕਹੈਜੋਅਮਕੋਪੁਰਖਕਾਸਰੀਰਅਰੁਸਰਬਅੰਗਸੁਗੰਧਤਾਸਹਤਭੁਰ
 ਪੂਰਹੈ।ਅਰੁਮਲਮੂੜਕੀਭੂਭੀਧਤਾਕਛੁਨਹੀ।ਪਰਜਬਦੁਹੁਪੁਰਖਮੇਸੇਜਾਣ
 ਤਾਹੋਵੈ।ਜੋਮੇਰੇਤਉਸਰਬਅੰਗਹੁਵਿਖੇਵਿਸਟਾਮੂੜਬੂਕਾਵਿਕਕਚੀਲਤਾਹੈ
 ਅਰੁਉਸਕੀਉਸਤਤਿਸੁਟਕਰਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈ।ਅਰੁਆਪਕਉਦੁਗਿਪਸਹਤਭੁਰ
 ਪੂਰਜਾਣੈ।ਤਬਮਹਾਮੂਰਖਕਹੀਤਾਹੈ।ਬਹੁਜਨਮਾਨੁਅਰੁਬਡਾਏਕੋਨਮਿਤਿਜੋ
 ਇਸਕਉਅਪੁਣੀਉਸਤਤਿਪ੍ਰੀਤਮੁਲਾਗਤੀਹੈ।ਸੋਇਸਕਾਉਪਾਉਮੇਨੇਅਗੇਹੀ
 ਵਰਨਨਕੀਅਹੈ।ਪਰਜਬਕੋਈਪੁਰਖੁਤੇਗੀਨੇਦਕਰੈ।ਤਬਉਸਕਉਪਰਕ੍ਰਪ
 ਕਰਣਾਅਰੁਅਪ੍ਰਸਿਨਹੋਣਾਹੀਮਹਾਮੂਰਖਤਾਹੈ।ਕਾਹੇਤੇਜੋਜਬਦੁਹੁਸਾਚੁਕਹਤਾ
 ਹੈਤਬਦੇਵਤਾਹੈ।ਅਰੁਜਬਸੁਭਗੁਤਾਹੈ।ਤਬਅਸੁਰਹੈ।ਅਰੁਜਬਦੁਨਿਦਕ
 ਅਪੁਣੇਸੁਭਗਉਭੀਨਜਾਣੈ।ਤਬਪਸੂਅਥਵਾਗਰਧਪਹੈ।ਤਾਤਪਰਜਾਇਹੁਜੇ

ਸਾਚੁ ਕਹਾਣੇ ਹਰੇ ਕਉ ਆਪੁ ਠਾਗੁ ਦੇਉ ਜਾਣੀਐ ॥ ਤਉ ਉਸਕਾ ਵਚਨ ਸੁਣ ਕਉ
 ਗੀਲਾਂ ਨਨ ਕਰੀਐ ॥ ਅਰੁ ਅਪੁਣੇ ਸੋ ਅਵਗੁਣ ਪਰੋਸਿ ਕਵਨ ਨ ਦੂਜੀਐ ॥ ਬਹੁ ਜੋਸਮ
 ਨੁਖੁ ਅਰੁ ਅਰੁ ਗਰਧ ਬੋਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸਕੇ ਵਚਨ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਣੀਐ ਅੰਜੋ ਗੁਹੈ ॥
 ॥ ਪਰੁ ਜਬੋ ਕਈ ਤੇਰੇ ਅਸਥੂਲ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅੰਗਹੀ ਢੇਹੈ ਅਥਵਾ
 ਨਿਰਧਨੈ ॥ ਤਉ ਭੀ ਅਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ ਪਰਵਾ ਨਹੀ ॥ ਕਹਿ ਤੇਜੇ ਇਹ ਤਉ ਸਿਤ ਜਨਾ ਕੇ ਨਿ
 ਕਟਿ ਬਡਾਈਹੈ ॥ ਬਹੁ ਭਾਇ ਸਪ੍ਰਕਾਰ ਵੀਰ ਭੁਕਰਣਾ ਭੀ ਵਸੇਖੈ ॥ ਜੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਨੇ ਤੇ
 ਰਾ ਅਵਗੁਣ ਤੁਝ ਕਉ ਪਗਟ ਕਰਕੇ ਕਹਿਐ ॥ ਸੇਵੁ ਕਹਣਾ ਭੀ ਤਿਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਬਾਹਜ
 ਨਹੀ ॥ ਤਬ ਉਸਨੇ ਜਬਾਰਥ ਅਰੁ ਇਆ ਸਿਤੁ ਗਾਤਿ ਕਹਾਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸਕਾ ਉਪਕਾਰੁ ਜ
 ਣੀਐ ॥ ਕਹਿ ਤੇਜੇ ਜਬੋ ਕਈ ਤੁਝ ਕਉ ਕਹੈ ਜੇ ਤੇਰੇ ਬਸਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਸਰਪੁਹੈ ॥ ਤਬ ਨਿਰਸਿ
 ਦੇਹ ਉਸ ਸਰਪ ਲਖਾਵਣੇ ਹਰੇ ਕਉ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਅਵਗੁਣ ਤੁਕਾ ਵਖੁ ਸ
 ਰਪ ਕੇ ਰੂਸਣੇ ਤੇ ਭੀ ਤੀਖਣ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਅਵਗੁਣ ਕਹਿ ਬੁਧਨਾ ਸੁਹੀਤੀਹੈ ॥
 ਤਉ ਦੋਖ ਕੇ ਲਖਾਵਣੇ ਹਰੇ ਕਉ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣੀਐ ॥ ਜੇ ਸੇ ਤੂ ਮਹਾਰਾਜੇ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਵ
 ਏ ਕੀ ਮਨਸਾ ਕਰਹਿ ॥ ਅਰੁ ਕਈ ਪੁਰਖ ਤੁਝ ਕਉ ਲਖਾਇ ਦੇਵੈ ॥ ਜੇ ਤੇਰਾ ਬਸਤ੍ਰ ਮ
 ਨੀਨ ਤੁਸਾਥਿ ਰਹਿ ਆਹੂ ਆਹੈ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਸ ਕਉ ਧੋਇ ਲੇਹੁ ॥ ਸਿਜ ਬਤ੍ਰਿ ਉਸਕੇ ਵਚਨ
 ਕਰਕੇ ਅਪੁਣਾ ਬਸਤ੍ਰ ਧੋਇ ਲੇਵਹਿ ॥ ਤਬ ਤੁਝ ਕਉ ਉਸਕਾ ਉਪਕਾਰੁ ਜਾਨਣਾ ਪਰਵਾ
 ਨਹੈ ॥ ਕਹਿ ਤੇਜੇ ਜਬੋ ਤੁਝ ਕਉ ਦੁਰਗੇਧ ਤਾਸਹਤ ਬਸਤ੍ਰ ਰਹੁ ਏਸਾ ਥਿਰਾ ਜੇ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਤਾ
 ॥ ਤਬ ਉਸਕੀ ਸਰ੍ਵਾ ਵਿਖੇ ਨਿਰਸਿ ਦੇਹ ਲਜਾਇ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ॥ ਬਹੁ ਜੁਦੁ ਸਰਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਇਹੈ ॥
 ਜੇ ਜਬ ਨਿਦਾ ਕਰਨੇ ਹਰੇ ਪੁਰਖੁ ਨੇ ਈਰਖਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਅਵਗੁਣ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਤਉ
 ਭੀ ਉਸਨੇ ਅਪੁਣੇ ਪਰਮ ਕੀ ਹਾਣ ਕਰੀਹੈ ॥ ਪਰੁ ਤੇਰੀ ਤਉ ਹਾਣਿ ਕਛੁ ਨਹੀ ॥ ਕਹਿ ਤੇਜੇ ਜਬ
 ਉ ਉਸਕਾ ਵਚਨ ਸੁਣ ਕਉ ਸਹਣ ਸੀਲ ਹੋਵਹਿਗੇ ॥ ਤਬ ਤੁਝ ਕਉ ਪੀਰਨ ਕੀ ਬਡਾਈ ਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿ ਹੋਵੈਗੀ ॥ ਅਥਵਾ ਜਦ ਪਉਸਨੇ ਸੂਰੁ ਕਹਾਹੈ ॥ ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਅਵਗੁਣ ਨਹੀ
 ॥ ਤਉ ਭੀ ਅਵਗੁਣ ਤਉ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਆਪਿ ਕਹੈ ॥ ਤਉ ਇਹ ਭੀ ਰੁਗਵੇਤ ਕਾ ਉਪਕ
 ਰੁ ਜਾਣਿ ਆਜਾਤਾਹੈ ॥ ਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ਵਹੁ ਅਵਗੁਣ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਏ ॥ ਅਰੁ ਨਿਦਕ
 ਕੇ ਸੁਰਗੁਣ ਤੁਕਾ ਪੁਨ ਭੀ ਤੁਝ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰ
 ਤਾਹੈ ॥ ਸੇਵੀ ਚਰੁ ਕਰਦੇ ਖੀਐ ਤਉ ਤੇਰਾ ਦੁਖ ਦਾਇਕ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ਕਹਿ ਤੇਜੇ ਵਹੁ ਉਸਤਤਿ
 ਸੁਣ ਕਰੈ ਅਰੁ ਮਾਨਿ ਹੋਵਹਿਗਾ ਤੂ ॥ ਤਉ ਤੂੰ ਮਰਖਤਾ ਕਰਿ ਕੋ ਅਪੁਣੇ ਦੁਖ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਪਰ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ॥ ॥ ॥ ਅਰੁ ਅਵਗੁਣਾਈ ਵਿਖੇ ਸੋਕ ਵਹੁ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ॥ ॥ ॥

ਜਿਸਨੀਸਕੀਮੀਸੀਅਵਸਥਾਹੋਏ। ਤਬਜਾਣੀਮੇਜੇਵਹੁਪੁਰਖਾਅਸਥੂਲਤਾਈਕ
 ਉਦੇਖਤਾਹੈ। ਅਰੁਗੁਹਜਰੇਦਕਉਨੀਜਾਣਤਾਅਰੁਨਾਪਛਾਣਤਾ। ਅਰੁਜੇਪੁਰਖੁਬੁ
 ਧਮਾਨੋਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਅਸਥੂਲਤਾਕੀਉਨੀਜਾਣਤਾ। ਅਰੁਉਸਕੇਅੰਤਰੇਦਕਉਸਮ
 ਫੁਤਾਹੈ। ਤਾਤਪਰਜਇਉਜੇਬਲਗੁਇਸਪੁਰਖਕੀਆਸਥਰਬਜਗਤਮੇਦੁਰਨੀ
 ਦੇਤੀ। ਤਬਲਗਉਸਤਤਅਰੁਮਾਨਕਾਰੇਗੁਨਸਟਨੀਏਤਾ। * * * ਅਥ
 ਪੁਰਾਟਕਰਣਾਉਦਸਰਬਮਾਨੁਖਹੁਕੀਅਵਸਥਾਕਾ। * * * ਜੇਉਸਤਤਅਰੁ
 ਨਿਦਾਵਿਖੇਸਰੁਹੀਪੁਰਖੁਏਕਸਮਾਨਨਹੀਹੋਤੇ। ਤਤੇਜਾਣੁਤੇਉਸਤਤਅਰੁਨਿਦਾਕੇ
 ਸਟਨੇਵਿਖੇਭੀਜੀਵੁਕੀਚਾਪੁਕਾਰਕੀਅਵਸਥਾਹੋਤੀ। ਸੋਪ੍ਰਥਮੇਸਿਸਾਗੀਜੀਵਹੁ
 ਕੀਅਵਸਥਾਹੋਤੀਹੈ। ਸੋਅਪੁਣੀਉਸਤਤਸੁਟਕਾਰਿਪ੍ਰਸੰਨਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਉਸਤਤਿਕ
 ਰਦੇਹਾਰੇਕਉਪਕਾਰਜਾਣਤੇਹੈ। ਮੇਸੇਹੀਨਿਦਾਕਰਕੋਕ੍ਰੋਧਵਾਨੋਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਨਿ
 ਦਕਉਦਖਾਇਆਚਾਹਤੇਹੈ। ਸੋਇਹੁਅਵਸਥਾਮਹਾਨੀਚੁਹੈ। ਬਹੁਜੁਦਸਗੀਸਾ
 ਤਕੀਮਨੁਖਹੁਕੀਅਵਸਥਾਇਹੋਹੈ। ਜੇਜਦਪਾਰਿਦੇਵਪੁੰਉਸਤਤਿਨਿਦਾਕਉਸਮਾਨਨ
 ਹੀਜਾਨਤੇ। ਤਉਭੀਬਾਹਜਵਿਵਹਾਰਵਿਖੇ। ਨਿਦਕਅਰੁਮਹਮਾਕਰਨੇਸਾਬਸਮਵਰ
 ਤਤੇਹੈ। ਬਹੁਜੁਤੀਸਗੀਅਵਸਥਾਵੀਚਾਰਵਾਨਹੁਕੀਇਹੋਹੈ। ਜੇਉਸਤਤਅਰੁਨਿਦਾਕ
 ਉਮਨਬਚਕਰਮਕਰਿਕੋਸਮਾਨਰਾਖਤੇਹੈ। ਤਤੇਨਿਦਾਸੁਟਕਾਰਿਅਪ੍ਰਸੰਨਨਹੀਹੋਤੇ।
 ਈਰਖਾਅਰੁਕ੍ਰੋਧਕ੍ਰੀਨਹੀਕਰਤੇ। ਅਰੁਉਸਤਤਿਕਉਦਸੇਖਨੀਜਾਣਤੇ। ਜੇਉਨ
 ਕਰਿਦਾਉਸਤਤਿਅਰੁਨਿਦੇਸੇਵਿਰਕਤਹੀਰਹਤਾਹੈ। ਸੋਇਹੁਉਤਮਅਵਸਥਾਹੈ।
 ਜੇਹਮਾਇਸਹੀਪਦਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਏਹੈ। ਸੋਜਬਲਗਅਪੁਣੇਰਿਦੇਕੀਪਰੀਖਿਆ
 ਨਕਰਦੇਖਾਹਿ। ਤਬਲਗਉਨਕਾਕਹਿਣਾਫੂਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਪਰੀਖਿਆਇਹੋਹੈ। ਜੇ
 ਜਬਨਿਦਕਉਨਕੇਪਾਸਥੈਰਹੋਤਉਭੀਗਿਲਾਨਨਕਰਹਿ। ਅਥਵਾਜਬਦੁਹਕਿ
 ਸੀਕਾਰਜਕੀਸਹਾਇਤਾਚਾਹੈ। ਤਬਉਸਤਤਿਕਰਨੇਹਾਰੇਕੀਨਿਆਈਉਸਕੀਸਹਾ
 ਇਤਾਕਰਹਿ। ਅਰੁਪ੍ਰੀਤਮਰਾਖਾਹੈ। ਬਹੁਜੁਜੇਸੇਉਸਤਤਿਕਰਨੇਹਾਰੇਕਉਦਿਤਾਵਿ
 ਖੇਸਮਾਰਤੇਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਜਬਨਿਦਕਕੋਮਿਲਾਪਵਿਖੇਚਿਹੋਜਵੈਤਬਪ੍ਰੀਤਸਹਤਿ
 ਉਸਕਉਭੀਸਗਾਰਹੈ। ਅਥਵਾਜਬਕੇਈਨਿਦਕਕਉਕੋਈਦੁਖਾਵੈਤਬਪ੍ਰੀਤਸ
 ਹਤਉਸਕਉਭੀਮੇਸੇਜਾਣੇ। ਤਬਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਉਸਤਤਿਕਰਦੇਹਾਰੇਕੋਦੁਖਕਰਕੇ
 ਦੁਖੀਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਨਿਦਕਕੋਦੁਖਕਰਕੇਦੁਖੀਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਨਿਦਕਕੋਦੁਖਕਰਕੇ
 ਭੀਸੇਕਵੇਨਹੋਏ। ਸੋਇਹੁਅਵਸਥਾਮਹਾਕਰਨਹੈ। ਜੇਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਉਸਤਤਿ

ਭਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕੇ ਅਵਗੁਣ ਕਉ ਵੀਚਾਰਤਾ ਤੇ ਸੇਹੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰੁ ਅਭਿਮਾਨੀ ਮਨੁਖ ਮੇ ਸੇਹੀ ਕਰ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸਤਤਿ ਕੇ ਨਿਦਾ ਕਉ ਅ
 ਸੋਇਹੁ ਗ੍ਰੀ ਮਨ ਕਾ ਛਲੁ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਅਵਰ
 ਅਰੁ ਅਵਰੁ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰਨੇ ਲਾਗੁ ਤੈ ਹੈ। ਸੇਜ ਬ
 ਨਨ ਕਰਹਿ। ਤਬ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜੋ ਉਨ ਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦਾ ਹੀ।
 ਪਰੁ ਇਹੁ ਤਪਸੀ ਲੋਕ ਮੇ ਸੇ ਸੁਖ ਮਛਲੁ ਕਉ ਕਬ ਪ
 ਰਾ ਬਿਨਾ ਸਰੁ ਹੀ ਜਤਨ ਉਨ ਕੇ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤੈ ਹੈ। ਬਹੁ
 ਖਕੀ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੋ ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕਉ ਅਪੁਣਾ ਸ
 ਪੀਤ ਮਰਾਖ ਤੈ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਨਿਦਾ ਕਰੇ ਵਰਨ ਕਰੇ ਅ
 ਬਹੁ ਕਉ ਸਦੇ ਖਰੇ ਨਿਦਾ ਰਤ ਕਰਵੇ ਕੀ ਸਰਧਾ
 ਪਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਹੈ। ਜੋ ਪੁਰਖੁ ਦਿਨ ਕਉ ਬ੍ਰ
 ਤਾਰੈ। ਅਰੁ ਗਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੇ ਰੂਪ ਬਨਾਵੈ। ਪਰੁ ਜਬ ਲ
 ਨੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪੁਣੀ ਮਹਾ ਕਉ ਬੁਧੀ ਨਾ ਏ। ਅਰੁ ਨਿ
 ਰਬ ਲਗਉ ਸਕੀ ਸਰਬ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੇਜ ਬ
 ਰੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਕੇ ਦੇਖੀਐ। ਤਬ ਮੇ ਸੇ ਪਦ ਕਉ ਪ
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਇਹ ਦੁਰਤਾ ਹੀ ਕਰਨ ਹੋਤੈ।
 ਨਿਦਾ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਤਉ ਹੀ ਨਿਦਾ
 ਥਿ। ਬਾਹਜ ਕਰਤ ਤਉ ਵਿਖੇ ਭੇਦੁ ਨ ਰਾਖੇ। ਪਰੁ ਇਹੁ ਮਨੁਖ
 ਰੁਇਹੁ ਮਨੁਖ ਤਉ ਸਰਬ ਦਾ ਅਪਣੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਵੇ ਹਾਰਿ
 ਹੈ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹੁਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ
 ਆਚਾਰੁ ਤੈ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਬਾਹਜ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਖੇ ਹੀ ਪਾਪੀ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤਉ ਮਹਾ ਦੁਰੁਲੁ ਹੋ। ਪਰੁ ਬਾਹਜ ਕੀ ਸਮਤਾ ਕਉ ਹੀ ਵੀ
 ਅਰੁ ਜੋ ਅਪੁਣੇ ਮਨ ਕਾ ਵਿਰੋਧੀ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਾ
 ਜੁਧ ਕਰੈ। ਤਾਤੇ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਅਪਣਾ ਅਵਗੁਣ
 ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਕੀ ਬੁਧਿ ਕਉ ਮੇ ਸਾਉ ਜਲ ਦੇਖੇ। ਜੋ ਇਸਨੇ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੁਖ ਲੀ ਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੇ ਸੇਹੀ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਵੈ ਜੋ ਸੇ ਅਪੁ

ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਭੀ ਕੋ ਈ ਵਿਰਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸ
 ਬਾਅਦ ਬਲਾ ਪ੍ਰਸੰਤ ਜਤਨ ਅਰੁ ਪੁਰਖਾਰ ਭੁਕ
 ਸਮਾਨ ਕਰ ਦਾ ਕਰਨੇ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਣੂ ਤੇ ਜੋ ਜਬ ਇ
 ਮੁਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਪਰ ਗਿਲਾਨ ਰਾਖਤਾ ਹੈ
 ਲਹੇਤੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਅਪੁ ਟੀ ਉਸਤਤਿ ਕੋ ਨਾ ਮਿਤ ਭੁਜ
 ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਮ ਕੋ ਪਾਪ ਕਰ ਕੋ ਮੇਰੀ ਉ
 ਕੀ ਸਿਕਾ ਭੀ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਤਾ ਤੁ ਪਰ ਜਾਇ ਹੁ ਜੇ ਬਲ
 ਸਨਾ ਕਾ ਬੀਜੁ ਮੁਲ ਹੀ ਤੇ ਨ ਸਟ ਨਹੈ ॥ ਤੁ ਬਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ
 ਹੋ ਜਾਵਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਬ ਬਾਹਜ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਖੇ ਮਿਤੁ ਅਰੁ
 ਅਰੁ ਮਨ ਬਚ ਕਰ ਮਕਰ ਕੋ ਨਿਦ ਕਰ ਉਦੁਖਵੇ ਨ
 ਤਵ ਤਾਰੈ ॥ ਅਰੁ ਜਦ ਪਰਿ ਦੇ ਵਿਖੇ ਮਿਤੁ ਸਰ ਕੀ ਸ
 ਪੀਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਨੀ ਵੇਖਾ ਮੇਸਾ ਹੀ ਜੁਰਾਵੈ ॥
 ਰਹਿਣਾ ਮਹਾ ਕਰਨ ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਨ ਪਾਪੁ ਤੇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਤੁ ਭੀ ਵਿਸੇਖ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ
 ਪਕਰ ਮਉ ਸਤਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਕੀ ਗਿਲਾਨ ਕੇ ਨ
 ਸਰਬ ਦਉ ਨ ਕੀ ਦਿਤੁ ਵਨੀ ਇਸ ਹੀ ਅਰਿ ਲਾਖਾ ਵਿਖੇ
 ਕੇ ਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲੋਕ ਹਮਾਰੀ ਉਸਤਤ ਕਰਹੀ ॥ ਤਾ ਤੇ ਮਾਨ
 ਪਕਰ ਮਹਾ ਵਿਖੇ ਵਿਚਰ ਦੇ ਲਾਗਤ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰ
 ਜਾਨੁ ਖਹੁ ਕੀ ਜਨ ਮਾਨ ਅਰੁ ਮਨੋ ਹਾਰ ਕਰ ਟੀਤ ਉ ਨਿਦਾਨ ਹੀ
 ਪਦੁ ਅਰੁ ਦੇ ਭਕਰਣਾ ਮਹਾ ਨਿਦ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਦੁਖ ਦੁਕਾ ਬੀਜੁ ਹੈ ॥
 * * ॥ ॥ ਇਤਿ ਮਾਨ ਅਰਿ ਲਾਖ ਨਿਖੇ ਪਵਰਨ ਨੀ ਨਾਮੁ
 * * * * * ॥ ॥ ਅਬੁ ਆਠ ਦੇ ਸਰਗਾ ਵਿਖੇ ਦਿਭੁ ਕੀ
 ਵਰਨ ਨਹੈ ॥ * * * * * ॥
 ॥ ਇਤ ਕੇ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਦਿਭੁ ਕਰਣਾ ਅਜੇ ਗੁਹੈ ॥ ॥ ਅਰੁ ਸ੍ਰੀ ਭੁ
 ਕਰਣਾ ਅਤਿ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਭੁਜਨ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤ ਰਾਖਣੀ ॥
 ਗਤੇ ਕਾ ਅਰੁ ਸਰੁ ਨੇ ਜਾਈ ਲੋਕ ਦੁਕਾ ਭੁਜਨ ਕਰਣਾ ਇਹੀ ਉਪਦੇ
 ਪਾਰਸ ਗੁਰਗਿ ਬਸ ਮਾਪਤੀ ॥ ॥ ਸੁਰੁ ਮਾਸਤਾ ਸੁਰੀ ਭੁਜਤਾ ॥

ਗਨਵਾਲ ਮੈ ਮਨ ਸਿ ਬਿਜਲਾ ਕੋ ਏਤਾ ਮਾਮੇ ਦੁਪਾ